

Giới thiệu Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!

Theo ý kiến cá nhân của editor với tư cách là một độc giả lâu năm của truyện ngôn tình thì tác phẩm truyện mới của Thiên Lạc Họa Tâm tác giả truyện Xà Công Tử Tiểu Tướng Công Cút Đi là một trong những truyện khá hay của thể loại này. Nội dung tiểu thuyết Xà Công Tử Tiểu Tướng Công Cút Đi có nội dung: Hắn sẽ từ tiểu oa nhi biến thành nam tử yêu mị, quyến rũ có thừa, hấp thụ tinh lực của nàng, vì để nàng sinh con cho hắn, lại chăm chỉ hằng đêm. “Đại ca muốn nhận oa nhi này làm Tử đệ sao?” Người nào đó hỏi. “Không, ta muốn làm tiểu tướng công của nàng, có được hay không, có được hay không?” Hắn chu miệng làm nũng, cảm cũng muốn rơi xuống đất. Cát, cái gì mà đại ca, nàng rõ ràng là nữ nhân được không? Xem ra cũng chỉ có mình biết thân phận của nàng, không khỏi đắc chí. Trước mặt công tử đoạn tụ theo đuôi nàng không dứt, tiểu tướng công cúi bó nam trang của nàng, cười híp mắt đẩy đẩy ra cái yếm của nàng. “Người xem, nàng có yếm có yếm, không phải nam nhân nha!” Đưa tới một cốc đầu kiêu gằm thét: “Đều cút hết cho ta!” Mặc kệ, mặc kệ, dù sao với thân phận đứa nhỏ, hắn lúc nào cũng ý vào nàng “Tỷ tỷ, ta mệt mệt, chúng ta đi ngủ đi.” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Lộ nhi đau bụng, tỷ tới thôi thôi đi.” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ xem ta đang ấp trứng, ấp ra một con gà con.” Kim Bảo Nhi được gọi là tỷ tỷ thật sự chịu không nổi, một cước đạp hắn xuống giường, “Cút đi!” Nội dung: Tình yêu tỷ đệ, đấu trí đấu dũng Nam chính: Thông minh, cơ trí, thâm sâu khôn lường. Nữ chính: Tính cách dã man. Bối cảnh: Chết cháy, mất hết quyền lực

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thiêu Cháy

Đám lửa hừng hực đốt đỏ bầu trời, ngọn lửa thiêu đốt hướng lên trên, bó củi chưa khô phát ra tiếng vang bùm bùm, một vòng người đứng xung quanh hô to.

“Thiêu hắn, thiêu hắn, thiêu chết hắn!” d...đ. l. q...đ Tiếng hô gào sòng sau cao hơn sòng trước, trên mặt mỗi người đều ửng hồng, hưng phấn dị thường.

Bên cạnh đồng lửa, đứng trên lầu, một đạo nhân áo bào màu xám phấp phới, hắn giơ tay lên, hướng bốn phía ra hiệu, dưới đài nhất thời yên tĩnh trở lại.

“Mọi người, lão đạo ta vì dân trừ hại, thiêu chết con yêu tinh rắn này, bảo vệ Vinh Hoa trấn an bình!” Lão đạo nhân hét lớn, vẻ mặt uy phong凛冽, bộ dạng thần tiên.

“Thiêu hắn, thiêu hắn, thiêu chết hắn!” Đám người nắm chặt quả đấm, vừa cao giọng hô to, vừa dịch ra thành một đường nhỏ.

Ở lối chính giữa, ba gã đại hán dùng hai thanh gỗ lớn làm thành Thập Tự giá (十), từ từ đi ra, quay mặt về phía đám đông, càng thêm ưỡn ngực thẳng tắp.

“Mang xà yêu đến.” Lão đạo sĩ đứng trên lầu quát xuống một đạo sĩ trẻ tuổi.

Đạo sĩ lĩnh sự mệnh, đang định đi về phía lồng sắt phía sau đem xà yêu đã bị trói lại ra, đột nhiên, chỉ thấy đại hán trông coi đang nghiêng ngả lao đảo điên cuồng chạy tới.

“Không tốt, không tốt, lão đạo tiên, con xà yêu kia chạy trốn rồi.” Lời nói như tiếng chuông nổ oanh trong đám người.

“Cái gì, xà yêu chạy trốn? d...đ. l. q...đ Nó có thể tới trả thù chúng ta hay không?”

“Nếu vậy phải làm như thế nào mới tốt đây?, không được, đi mau, tuy đây là nơi lão tổ sinh sống, nhưng không thể vì thế hệ chúng ta mà đoạn tử tuyệt tôn nha!”

“Nhanh về nhà, nhanh về nhà, nhi tử!” Một thiếu phụ vẻ ửng hồng trên mặt đã biến mất, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, dốt nhi tử, cúi đầu đi khỏi.

“Mọi người mau chạy đi, nói không chừng xà yêu sẽ trở lại báo thù, đều là do cái lão đạo sĩ kia, hại người nha! d...đ. l. q...đ Thiêu xà yêu bắt từ, nói không chừng chúng ta sẽ bị xà yêu ăn thịt luôn.” Trong đám người, một giọng nói non nớt vang lên.

Nhất thời, cả đám bưng tỉnh, tất cả vừa rồi còn sùng bái lão đạo sĩ, giờ lại ném trứng chim định ném lên người xà yêu hướng về phía trên lầu cao, nhưng chỉ tới khoảng giữa đã rơi xuống.

Lão đạo sĩ tức giận đến nỗi chòm râu cũng run run, hắn dựng râu trừng mắt, nhìn thẳng đến tiểu oa nhi không hiểu chuyện, trách cứ nó nói lung tung.

“*** con lừa, không phải ngươi muốn thiêu chết ta sao? Đến đi? Bản công tử đang chờ ngươi.”

Giọng nói non nớt rõ ràng vang lên bên tai hắn, trêu đùa sự bất lực của hắn.

Đây không phải là xà yêu vừa rồi chằm ngòi ly gián trong đám người hay sao! Lão đạo sĩ tức giận tới mức mặt đỏ bừng, ánh mắt nhanh chóng quét qua đám người lung tung, quả nhiên, ở dưới lầu, tiểu oa nhi đang nhìn về phía hắn là lưới làm mặt quỷ.

“Bình Sinh, mau đi bắt xà yêu kia cho ta!” Lão đạo sĩ gấp rút lao xuống dưới lầu, cuống quýt gào thét đồ đệ.

“Xà yêu? Ở đâu? Sư phụ?” Hiển nhiên, đạo hạnh của đạo sĩ trẻ không đủ, hấn nghi hoặc nhìn đám người xung quanh, đâu có bóng dáng nam tử yêu mị kia đâu?

“*** con lừa, Bản công tử không có thời gian bồi người chơi, người cứ từ từ bò xuống đi, cẩn thận đừng ngã thành rùa bốn chân.” đ.đ. l. q.đ Tiểu oa nhi tiếp tục dùng thuật truyền âm kích thích lão đạo sĩ, vỗ vỗ mông rồi đi.

Lão đạo sĩ nóng nảy, không để ý còn cách mặt đất ba thước, vẫn nhảy xuống, quả thật, ngã lăn thành rùa bốn chân!

“Sư phụ!” Đạo sĩ trẻ hoảng sợ, cuống quýt chạy tới nâng hấn dậy, nhìn xem có ngã bị thương không.

“Ôi, này, xà yêu ngàn năm, đừng để bản đạo tóm được người, ta sẽ rút da của người, hủy đi ngàn năm yêu thuật của người, ôi! Đau chết mất!”

Rút da của mình? Tiểu oa nhi nhìn như năm tuổi mần mê miệng nhỏ, đôi mắt to ngập nước cong thành hình lưỡi liềm, tại chỗ rẽ quay đầu nhìn thoáng qua, huyết sáo...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gia Đầu Phần Phật

Kim Bảo Nhi đầu đầu nhìn phu thê Kim Khoáng bên trái, lại nhìn phu thê Kim Chuyên bên phải, cúi đầu, tiếp tục tính toán gạch xóa xóa trên sổ kế toán, coi như bốn người kia không tồn tại.

Cái gọi là là phu thê Kim Khoáng và Kim Chuyên là bốn người Kim gia là cho người ta đau đầu, cũng là hai người đệ đệ và em dâu của Kim Bảo Nhi nàng, không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ nghĩ muốn tiếp quản quyền lực tài chính của Kim gia, đối với nàng thì vừa đầm vừa xoa, mới đem Kim gia giao vào tay bọn họ một ngày, Kim Bảo Nhi lập tức đoạt lại sổ kế toán, cơ hồ gào bọn họ cút đi!

Nếu không phải mình là do chính thất sinh ra, là “Đại ca” của bọn họ thì có khi đã sớm bị bọn hấn cho xuống đài rồi.

Từ nhỏ để bảo vệ vị trí chính thất của mình, đ.đ. l. q.đ mẫu thân đã cho nàng giả dạng làm nam nhi, may mắn rằng phụ thân ngày ngày ra ngoài cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân chúng chưa từng phát giác, mà tiểu thiếp tuy là sinh nam nhi nhưng khí thế không sánh bằng mẫu thân xuất thân danh môn, cũng không dám lỗ mãng.

Nhưng từ lúc nàng mười tuổi, phụ thân mang theo mẫu thân và tiểu thiếp xuất môn nhưng không ai còn sống trở về, nghe nói là phụ thân tự mình điều khiển xe ngựa vì nhặt một đồng tiền bên cạnh vách núi đen, mà khiến cho mọi người toàn bộ chôn cùng dưới khe núi. Mà nàng, cũng phải gánh vác cái gia đình này.

“Đại ca, tướng công đã qua tuổi 17, cũng tới lúc học quản lý mọi việc, huynh làm sao có thể để chàng cả ngày không có việc gì ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, bại hoại thanh danh của Kim gia chứ.” Giọng nói của em dâu cả Y Đình sắc bén, nhưng lại tỏ vẻ chim nhỏ nép vào người phu quân.

“Lần trước chỉ cho hấn trông giữ hậu viện, đã cơ hồ thiêu cháy hết phòng bếp, các người muốn đi gặp cha mẹ, ta cũng không ngăn cản đâu.” Kim Bảo Nhi thân nhiên trả lời, nhìn thoáng qua sổ kế toán của Liễu thôn, sao còn có nhà chưa nộp thuế? Mười ngày đầu tháng đã qua, cơ hồ kéo dài tới mười ngày.

Kim Khoáng tự biết chính mình gây chuyện, không khỏi lôi kéo cổ tay áo Y Đình, hai người bắt đầu cãi nhau đầu tiên.

“Đại ca, lúc tướng công của ta cai quản hậu viện cũng không xảy ra hòa loạn gì, vì sao không cho chàng tiếp tục cai quản chứ?” đ.đ. l. q.đ Nghĩ rằng phu quân của mình lúc này khác với nhị ca, em dâu thứ Vân Tinh đẩy Kim Chuyên lên phía trước.

Dừng bút lại, Bảo Nhi hiểu rằng nếu hôm nay không cho bọn hấn một lời giải thích thì phòng chừng sẽ gây sóng gió, không phải phạt nha hoàn của mình thì cũng cố ý phá nát thư phòng.

“Kim Chuyên, thật ra đệ cai quản quả thật sự tốt hơn Kim Khoáng một chút, nhưng mà, cho đệ cai quản hậu viện, đệ lại đem gạo vừa mua vào giảm giá rồi bán ra ngoài, không xảy ra án mạng, nhưng lại lấy của chung cho vào túi riêng!” đ.đ. l. q.đ Kim Bảo Nhi nghiêng rằng, tay vỗ bịch một cái xuống bàn, bút mực văng lên hạ xuống, tóe mực nhuộm đen giấy trắng bên cạnh, “Các người với bọn giá áo túi cơm(*) có gì khác nhau? Đã không có khả năng thì ngoan ngoãn làm sâu gạo cho ta, muốn học đông học tây thì hãy học thứ cơ bản nhất cho ta!”

(*)Giá áo túi cơm: kẻ bất tài, vô tích sự.

Bị nàng quát nhảy dựng người lên, Kim Chuyên vừa bị đẩy lên một bước, lập tức xoay người trốn sau phu nhân của mình.

“Nhưng mà đại ca, huynh để bọn họ cả ngày đi khiêng gạo, không phải là một chết người sao, nương tử chúng ta nhìn thấy đều đau lòng, nói thế nào thì bọn họ cũng là Nhị công tử và Tam công tử của Nhị gia chúng ta, ra ngoài bị người ta chỉ tay năm ngón làm sao chịu được đây.” d. l. q. VỢ của nhị đệ Y Đình rụt rè nói, nhuệ khí nhất thời hạ xuống không ít.

Ngày thường lúc đại ca không tức giận thì bọn họ còn có thể thuyết phục mấy câu, ngẫu nhiên có thể làm chường quầy nào đó, nhưng bây giờ, ngoài trừ làm người khuôn vác thì đại ca đúng là không muốn đưa ra một chút thực quyền nào, chẳng lẽ, Kim gia về sau chỉ có thể do đại ca quyết định sao?

“Chịu không nổi? Chịu không nổi thì rút ngay, không tin các người thử rời khỏi Kim gia thử xem, xem các người có thể tự nuôi sống chính mình không.” d. l. q. Kim Bảo Nhi cười lạnh, cầm sổ kế toán lên, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Kiểu cật thế này cơ hồ mỗi ngày phải chịu một lần, bọn họ không khó chịu nhưng chính mình lại sức cùng lực kiệt, không có chút bản lĩnh nào lại muốn là đại tổng quản, nếu nào mình có vấn đề hay bị lừa dối thì mới có thể đáp ứng.

“Đinh tổng quản, đi Liễu thôn thu sổ sách.” Nàng vung tay lên, gọi người ở bên ngoài, nàng cũng không quan ánh mắt oán độc phóng tới từ phía sau, lập tức đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhật Được Tiểu Oa Nhi

“Kim công tử, không phải chúng tôi không muốn nộp tiền thuế, thật sự là không đóng nổi, thượng lưu Trương Thủy ở Ngô thôn bị ngăn chặn, đều lấy nước để tưới hết ruộng đất của bọn họ, người Liễu thôn chúng tôi tìm bọn họ nói chuyện, nhưng lại bị đánh bị thương mấy người, ngài nói xem, chuyện này...” Thôn trưởng của Liễu thôn mặt mày ủ ê, gơ hai tay, thỉnh thoảng gấp đến độ bóp chặt hai tay.

Đang cầm sổ kế toán xem xét tiền thuế, Kim Bảo Nhi dừng tay lại, Ngô thôn? Không phải là nơi thu thuế của nhà Mộ Dung sát vách Kim gia sao? Có lẽ, thật ra là cô ý muốn chính mình đi tìm hân rồi... Nghĩ đến người đó, nàng lại không khỏi đau đầu.

“Tháng này miễn đi, tháng sau nộp”, nàng nếp sổ sách ném cho Đinh tổng quản ở phía sau, rồi nhảy lên ngựa, “Thôn trưởng yên tâm, ta sẽ giúp các người giải quyết vấn đề nguồn nước, tháng sau không cần lo lắng, nếu như không giải quyết được vậy tháng sau cũng không cần nộp thuế.”

Đinh chủ quản theo sau nhảy lên ngựa không khỏi bội phục chủ tử, nàng ngoại trừ giải quyết công việc quyết đoán, còn có tấm lòng lương thiện cực khó có được.

“Đa tạ Kim công tử, đa tạ Kim công tử!” Thôn trưởng cảm động đến rơi nước mắt, cúi khom người, vẻ mặt vui vẻ.

“Còn nữa, tiền thuốc men cho mấy người Liễu thôn bị đánh, ta cũng sẽ làm cho bên kia chi tiền, ngài cứ việc yên tâm là được”, nàng lường trước mấy người ham tiền tài kia không ngại mấy đồng tiền lẻ đó, cũng không đợi thôn trưởng cảm ơn tiếp, gờ roi rên quát ngựa rồi đi.

Tới rồi sao? Đúng giờ Thìn, một bóng dáng nho nhỏ nhếch lên nụ cười quý dị, bước từng bước một ra giữa đường, lấy tay nhéo đuôi, nhất thời nước mắt chảy ra ròng ròng.

Chạy khoảng một dặm đường, chợt thấy một tiểu oa nhi khoảng năm tuổi đang khóc ở giữa đường, Kim Bảo Nhi vội vàng ghim cương ngựa, nàng nhìn xung quanh một chút cũng không thấy người nào, tiện tay xoay người xuống ngựa.

“Người là con của ai thế?” Nàng ngồi xổm xuống, đây là oa nhi nhà ai, bộ dáng thông minh lanh lợi như vậy, như thế nào lại vứt bỏ ở nơi hoang dã không người thế này?

Chỉ thấy tiểu oa nhi này má phấn, miệng nhỏ phẩn nộn, lại còn ngập nước mắt, quả thật là vô cùng đáng yêu.

“Người nào nhặt được ta là gia đình của ta, tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thấy ta có ngoan hay không, có ngoan hay là không?” Hân lau lau nước mắt, nũng nịu ôm cổ nàng cọt cọt lui.

Quả đúng là đứa nhỏ bị vứt bỏ, nếu không làm sao lại nói ra những lời này, Kim Bảo Nhi đau lòng sờ nắn hân, mơ hồ nghĩ thấy mùi sữa mẹ, ngạc nhiên hơn là đứa nhỏ lại gọi mình là tỷ tỷ, rõ ràng mình mặc một thân nam trang, chắc là quá nhỏ nên nói lung tung rồi.

Hân tựa hồ phát hiện ra nàng thương tiếc mình, càng không ngừng chui vào lòng nàng, tay nhỏ đặt lên trên bộ ngực của nàng, vùi đầu vào, nhất thời làm cho Kim Bảo Nhi mặt đỏ tai hồng.

“Chủ tử, nơi này là núi hoang, nếu có sói tới thì tiểu oa nhi này có thể là hài cốt vô hồn rồi.” Đinh tổng quản ngồi trên lưng ngựa, quan sát địa hình bốn phía, mặt nhăn mày nhu.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta đôi, ta đôi...” Tiểu oa nhi ngẩng đầu, miệng lẩm bẩm, cũng không biết đúng sai cảm vài dệt trước ngực nàng hít hít, nước miếng tràn đầy ra.

Kim Bảo Nhi xấu hổ ôm lấy hán, để tránh cho mình bị xấu mặt, hít một hơi, may mắn là từ trước đến nay đều dùng bọc quần thân, mặc dù bị nước miếng làm ướt cũng sẽ không hiện ra đường cong.

“Được rồi, mang người trở về ăn cái gì đó, có điều, người không thể gọi ta là tỷ tỷ, bởi vì ta là ca ca.” Nàng thoải mái nhảy lên ngựa, để hán ra đằng trước, một tay ôm eo hán, đang định điều khiển ngựa thì tiểu oa nhi này lại lớn mật xoay người lại, dùng hai chân kẹp lấy eo của nàng, hai tay thân thiết ôm lấy vị trí bộ ngực của nàng.

Nàng nghiêng mặt nhìn sang thấy Đinh tổng quản tựa hồ không để ý, nàng thở ra, giờ tay vung cương ngựa lên, ngựa lại tiếp tục chạy, trên con đường gập ghềnh làm thân người không khỏi nhảy lên nháy xuống.

Sợ tiểu oa nhi ngồi chênh vênh mà rơi xuống, nàng dùng một tay vòng qua ôm lấy eo của hán, hai người chặt chẽ dán sát vào nhau.

Tiểu oa nhi thoải mái híp híp mắt, trên mặt ửng đỏ, lại càng dán chặt vào nàng, cực lực đè xuống thanh âm muốn tràn ra.

Lúc đó đột nhiên Kim Bảo Nhi cảm thấy một vật cứng chạm vào nơi tư mật của mình, không khỏi kì quái lờm tiểu oa nhi trước mặt, lại thấy hán từ từ nhắm hai mắt, hàng lông mày dài khẽ run. Bộ dáng yêu thích làm màu da càng thêm trắng nõn, môi nhỏ hồng hào nhếch lên, sắc mặt hồng hồng, trên trán toát ra một chút mồ hôi.

Tiểu tử kia, không phải là bị kinh sợ rồi chứ? Không nghĩ thêm nữa, nàng lại ôm hán sát hơn, tập trung về phía trước.

Phút chốc, mi mắt vừa đóng lại chậm rãi mở ra, ánh mắt của tiểu oa nhi lộ ra vẻ quý dị, hoàn toàn không giống đứa nhỏ ngây thơ, hán tà mị nhếch môi, nhìn thoáng qua hạ thân của mình đang ngẩng lên, lại càng dính chặt vào nàng, mắt nhắm lại, cảm thụ khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ta Là Tiểu Tướng Công Của Nàng

Xuống ngựa, nàng nghĩ muốn để hán tự đi trên đường, nhưng tiểu oa nhi giống như ngũ trảo, dùng hai tay hai chân cuốn lấy nàng, bộ dáng không hề muốn đi xuống chút nào.

“A, đại ca, chẳng lẽ đây là con của huynh sao? Nhiều năm như vậy không thấy huynh thành thân, không tưởng tượng được hóa ra là kim ốc tàng kiều.” Kim Khoáng nhàn rỗi vô sự nhìn thấy, bèn đưa chim họa mi giao cho hạ nhân xử lý, tiến lên trên đầu.

“Chủ tử, thuộc hạ còn có việc phải xử lý, cáo lui trước.” Đinh tổng quản đưa sổ sách trong tay ra, thấy Kim Bảo Nhi gật đầu, nhanh chóng bước đi.

“Đệ muốn ta nói cho Y Đinh người có bao nhiêu phu nhân ở bên ngoài sao?”, Kim Bảo Nhi lạnh nhạt nói, “Tâm tư bất chính, chớ để người khác cũng hiểu sai.”

Không nghĩ tới đại ca lại rõ ràng cả việc bí mật của mình như vậy, Kim Khoáng nhất thời cúi thấp người, cười nịnh nọt lấy lòng.

“Đừng coi như nhị đệ chưa từng nói cái gì, cái gì cũng không nói.”

Hán vốn định như vậy trốn đi, lại bị Kim Bảo Nhi kéo tay áo lại, hán lau mồ hôi trên mặt, không phải đại ca thật sự muốn cáo trạng với Y Đinh chứ? Vậy tới nay chỉ sợ mình sẽ phải quỳ ở bàn giặt quần áo rồi.

Vụng trộm xoa nhẹ hai đầu gối, trong lòng hán đã thầm chuẩn bị.

“Đi gọi phu nhân của đệ, gọi cả Tam đệ và vợ của Tam đệ đến đại sảnh, ta có lời muốn nói với các người.” Nàng buông tay, ôm tiểu oa nhi rảo bước tới đại sảnh.

Sắc mặt Kim Khoáng trắng bệch, nhưng cũng chỉ có thể theo lời đại ca phản phó đi làm.

Một trận gió nhẹ thổi qua, mới đi được vài bước, Kim Bảo Nhi liền dừng lại, như thế nào cảm thấy đũng quần của mình có chút lạnh lạnh? Nàng muốn cúi đầu xem một chút, nhưng bởi vì phía trước có bốn chi của tiểu oa nhi đang ôm lấy mình che khuất tầm mắt, nên nàng chỉ có thể để sang một bên.

“Đại ca, huynh tìm chúng ta có việc gì, có phải tướng công có thể trở thành tổng quản hay không?” Y Đinh vừa vào cửa đã tươi cười mở miệng, đi đằng sau chính là Kim Khoáng mặt mày trắng bệch.

“Nhị tẩu, không phải Vân Tinh khoe khoang, nhưng năng lực của tướng công ta thật sự mạnh mẽ hơn nhị cao, mà ngay cả đại ca cũng nói như vậy, nói

như thế nào cũng nên đến phiên tướng công của ta mới đứng.” Vân Tinh ôm cánh tay Kim Chuyên, nhẹ nhàng cười cười theo sau.

“Ngươi!” Y Định tức đỏ cả mặt.

“Ngừng!” Ngồi ở ghế chủ vị, Kim Bảo Nhi hét lớn một tiếng, “Ta tìm các ngươi không phải vì chuyện này!”

Hóa ra không phải vì chuyện này sao... Hưng phấn của ba người nhất thời giảm sút, mỗi người đi đến vị trí ở hai bên ngồi xuống, chỉ có Kim Khoáng vẫn như cũ thảnh thơi liếc trộm đại ca một cái, nuốt nước miếng.

“Đây là tiểu oa nhi ta vừa nhặt về, bắt đầu từ hôm nay coi như là một phần của Kim gia, gọi các ngươi tới chính là để nói cho các ngươi chuyện này.” Nàng hơi có chút bất đắc dĩ nói.

“Nhặt về sao?” Y Định tò mò vươn cổ ra, khuôn mặt tiểu oa nhi này đã vui ở trong lòng đại ca, không khỏi có chút tò mò, “Chẳng lẽ, đại ca muốn nhận nó làm Tử đệ?”

Nghe nàng nói như vậy, ba người kia đều khần trương, nếu vậy không phải lại nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh sao?

“Không, ta muốn làm tiểu tướng công của nàng”, tiểu oa nhi đang vui đầu đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy một đôi mắt kinh ngạc, hấn chu môi lên, ôm eo của nàng cọt cọt, “Có được hay không, có được hay không?”

Được... Mới là lạ!

Kim Bảo Nhi dờ khóc dờ cười nhìn bốn người trong đại sảnh cảm đã rơi xuống đất hết, xem ra, lần này lại có lời đồn nhảm bay loạn xung quanh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cùng Nhau Tắm Rửa.

Phút chốc miệng run lên, Kim Chuyên và Vân Tinh liếc nhìn nhau, lại nhìn sang Nhị ca, lựa chọn tiếp tục trầm mặc, dù sao từ trước tới giờ hấn đều nhất gan, không nên xuất đầu lộ diện, vẫn nên yên phận thì hơn.

Nhưng nương tử của hấn, Vân Tinh lại không nghĩ như vậy.

“Đại ca, hóa ra huynh vẫn chưa lấy vợ là do có thú vui này sao?” Vân Tinh châm chọc cong môi lên, “Có điều, huynh là chủ nhà, chúng ta đương nhiên cũng không phản đối.”

Như vậy chính là nói chỉ cần mình có thể nuôi sống bọn họ, thì cái gì cũng không sao cả? Kim Bảo nhi cảm thấy bọn họ nghĩ như vậy vẫn tương đối tốt.

“Như thế rất tốt, đại ca có sở thích đoạn tụ, như vậy sẽ không thể sinh con, đến lúc đó, Kim gia cuối cùng sẽ là của chúng ta.” Y Định nhẹ giọng nói bên tai Kim Khoáng.

Tiểu oa nhi hí hí mắt, vẫn tiếp tục đơn thuần đưa ngón tay vào trong miệng mút, phát ra tiếng chặc chặc.

Sợ nước miếng của tiểu oa nhi lại chảy ra, Kim Bảo Nhi đành phải lôi ngón tay của hấn ra, cảm giác lạnh lạnh trong đũng quần vẫn kích thích nơi nắn cảm của nàng.

“Được rồi, tiểu tướng công, chúng ta đi tắm thôi, nhìn đệ cả người bẩn thỉu này, không biết đã lăn lộn trong bùn mấy vòng nữa.” Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng muốn phản ứng lại ý tưởng của mấy người kia, nàng chỉ muốn tắm rửa một chút, thuận tiện thay bộ y phục này, chuẩn bị tốt còn đi tìm tên bệnh thần kinh ở sát vách nữa.

Tắm rửa? Tiểu oa nhi vừa nghe nàng nói, lập tức vui vẻ, hai tay lần mò tới vị trí trước ngực của nàng, hai chân lại càng kẹp chặt lấy eo.

“Lộ Nhi không muốn tắm.” Hấn cố ý dùng giọng nói non nớt nói nhỏ, nhưng lại có thể để cho tám lỗ tai kia nghe rõ ràng, trong đại sảnh nhất thời có âm thanh hút khí lạnh.

Lộ Nhi? Hóa ra đứa nhỏ tên là Lộ Nhi, nhặt được ở ven đường, gọi Lộ Nhi quả thật không sai.

Kim Bảo Nhi dịu dàng ôm lấy hấn, chỉ cảm thấy tiểu oa nhi này vô cùng đáng yêu, giọng nói mềm mại non nớt, lại càng làm cho tình mẫu tử của nàng phát huy.

“Ca ca giúp đệ tắm, nhưng đệ phải ngoan ngoãn, để ta tắm xong rồi đi ngủ, không thể chạy loạn khắp nơi, có được hay không?” Nàng dùng giọng điệu dụ dỗ tiểu hài tử nói.

“Vâng, Lộ Nhi sẽ ngoan ngoãn.” Đôi mắt to ngập nước của hần cong thành hình vầng trăng, cực kì cao hứng đồng ý.

Tốt tốt, bước đầu tiên, cùng tắm rửa, cực kỳ dễ dàng đạt tới kết quả hần muốn.

“Tốt, chúng ta đi!” Nàng ôm lấy hần, dưới ánh mắt soi rọi của bốn người, nàng thoải mái bước ra đại sảnh, không biết đũng quần ẩm ướt có rơi vào trong mắt bốn người kia không.

Đợi cho nàng rời đi, trong đại sảnh, một cảnh yên lặng... Quả thực, đại ca thích nam tử, lại còn thích luyện đồng!

Nàng đi thẳng qua hoa viên, phân phó một nha hoàn đi đun nước, nàng trực tiếp ôm thẳng tiểu oa nhi vào phòng tắm, đang định thoát y, lại thấy tiểu oa nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, chổng cằm nhìn về phía mình.

Không xong, vừa rời dụ dỗ hần một hồi, đầu óc bị hôn mê đáp ứng cùng tắm rửa, nếu bị nhìn thấy hai khối thịt trước ngực, có thể nào bị phát hiện thân phận nữ nhi không?

“Tỷ tỷ, có thể nhanh lên không, Lộ Nhi thật sự rất đói...” Hần rũ mắt xuống, che kín vẻ tham lam trong mắt, tỏ vẻ đáng thương chu môi làm nũng.

Hiện tại mới biết phân biệt nam nữ, muộn rồi!

“Vậy bây giờ tỷ tỷ đưa đệ đi ăn chút gì nhé?” Kim Bảo Nhi vui vẻ nói, đợi nó ăn xong, mình sẽ càn tiện đỡ nó đi ngủ trước, không phải mọi người đều nói tiểu hài tử ăn no dễ ngủ sao? Nàng không hề nhận ra xưng hô của hần lại đổi thành “Tỷ tỷ” rồi.

Lộ Nhi lắc lắc đầu, đứng dậy cời y phục của chính mình, tốc độ nhanh tới nỗi làm nàng trợn mắt há mồm.

“Không sạch sẽ, không vệ sinh sẽ bị đau bụng, có phải tỷ tỷ ghét bỏ Lộ Nhi không sạch sẽ, không muốn giúp Lộ Nhi tắm không?” Nói xong, hần cúi đầu, lại ngồi xồm trên đất, bắt đầu lau nước mắt, đôi mắt to ngập nước tội nghiệp nhìn nàng.

Bản năng làm mẹ của người nào đó lại bùng lên.

Tiểu oa nhi mới năm tuổi thì biết cái gì chứ? Nói không chừng phân biệt nam nữ cũng không rõ ràng, mình làm sao có thể ngu ngốc để nó biết đây? Nàng tự giễu chính mình.

Nàng quay lưng lại, cởi bỏ giày bân, lộ ra một đôi bàn chân trắng như ngọc chưa bao giờ bó, chậm rãi gỡ áo xuống, cời y phục, lộ ra một tầng vải trắng bao bọc lấy bộ ngực, cùng với vai ngọc, mông tròn.

“Ưc.” Lộ Nhi nuốt nước miếng một cái, ánh mắt chiếu sáng, không nghĩ tới mình lại có được ưu vật thượng đẳng thế này!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cách Làm Nũng Đáng Yêu

Nàng đặt tay lên mảnh vải bao bọc bộ ngực, hơi do dự, vẫn không chịu cởi bỏ nơ bướm đang cột, cũng không chú ý tới người đằng sau hoàn toàn không có bộ dáng của tiểu oa nhi năm tuổi, Lộ Nhi đang dùng ánh mắt tham lam đánh giá người nàng từ trên xuống dưới.

Đúng đúng, không sai, không hề lờ mờ trước được điều này.

Đôi môi mọng phấn nộn của hần hơi há ra, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm láp môi dưới, nhìn nàng vẫn quay lưng về phía mình, có vẻ như đang xấu hổ, đôi mắt ngập nước đảo tròn, thổi yêu khí ra nhà tắm chưa hun nóng, từ từ toát ra hơi nóng.

“Bùm!”

Nghe được tiếng nước văng tung tóe, Kim Bảo Nhi quay đầu lại, nhìn giữa bồn tắm, đứa nhỏ đang cô trôi lên, hai tay giơ lên kêu cứu, không phải Lộ Nhi thì là ai!

Rốt cuộc nàng bắt chấp xấu hổ, nhanh chóng nhảy vào, hơi nước không biết từ lúc nào đã tràn ra cả phòng tắm, ở giữa bồn tắm, lại nhìn thấy cái đầu nhỏ nhô lên. Nàng cuống quýt nhảy vào trong bồn tắm, nhìn nước ngập tới phần eo của mình, đúng là so với đứa nhỏ thì mực nước hơi cao một chút.

“Lộ Nhi, Lộ nhi, đệ ở đâu? Đừng dọa tỷ tỷ!” Hai tay nàng mò mẫm ở trong nước, không nghĩ tới bồn tắm dài hai thước mà lại có khả năng làm đứa nhỏ chết đuối, hơn nữa, nếu không phải vì mình không coi trọng nó thì cũng sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn này.

“Lộ Nhi, là tỷ tỷ không tốt, không có coi trọng đệ, đệ mau ra đây, đừng dọa tỷ tỷ, mau ra đây...” Nàng sợ tới mức tay chân lạnh cóng, giờ phút này

cũng cảm thấy tình cảm ấm áp.

Đột nhiên, nàng dừng tay lại, ngơ ngác nhìn chăm chú vào dưới cơ thể mình, một bàn tay nhỏ nhỏ đang ôm lấy một bên chân của nàng từ từ đi lên, ngay tại lúc muốn chạm đến nơi tư mật thì nàng đột nhiên chụp tới, tiểu oa nhi kia không phải Lộ Nhi thì là ai?

Đang định trách cứ hần không nghe lời, lại bị hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ, oa oa khóc.

“Tỷ tỷ, khủng khiếp quá, Lộ Nhi thiếu chút nữa đã bị chết đuối rồi... Hu hu hu hu.” Vừa rồi ở dưới nước đã nhéo vào đùi mình mấy cái, thừa dịp còn đang đau, hần chảy nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể.

Nàng đau lòng vỗ vỗ lưng nhỏ của hần, giúp hần thở đều, nhất thời cảm thấy mình không nên trách Lộ Nhi, đó đều là lỗi của mình không trông giữ hần cẩn thận.

“Đừng sợ, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, Lộ Nhi sẽ không bị chết đuối, chỉ cần ôm tỷ tỷ, đệ xem, nơi này tuyệt đối không đáng sợ, còn có thể rải hoa ở trong thuyền nhỏ chơi đùa nữa.” Nàng đùa với hần, cầm rổ hoa ở bên cạnh, vẩy một chút vào giữa bồn, rồi cẩn thận ngồi xuống, để cho hần đứng ở trên chân mình, còn phía sau thì áp vào thành bể.

“Vâng, đúng là chơi vui nha.” Hần gỡ bàn tay nhỏ bé ra cầm lấy đóa hoa, đôi mắt ngập nước cười tươi thành vầng trăng, đôi má hồng hồng vừa khóc xong ở trong hơi ẩm càng thêm hồng, giống như hai quả đào đáng yêu động lòng người.

Kim Bảo Nhi bắt giác hung hăng ôm chầm hần, hôn một cái vào má, ngửi được mùi sữa mẹ, cảm giác như tiểu đệ đệ trước kia đều do nàng nuôi lớn lên.

“Lộ Nhi cũng muốn hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ”. Hần nhẹ nhàng lặp lại mấy câu đằng sau.

Phút chốc làm Kim Bảo Nhi vui vẻ cười khanh khách, gỡ mặt ra phía trước, chỉ chỉ vào đôi má phấn hồng.

Nhưng mà, Lộ Nhi lại nhắm nghiền mắt, chớp chớp lông mi, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác mềm mại kích thích thần kinh, nàng mở to hai mắt, không thể tin nổi nụ hôn đầu tiên của mình lại dành cho tiểu oa nhi năm tuổi!

“Oa? Tỷ tỷ, mặt của tỷ thật mềm, lại hôn cái nữa, lại hôn cái nữa được không?” Sau khi hôn, hần lại giả bộ vô tội mở to mắt, ôm cổ nàng lắc lắc.

Hóa ra hần cho rằng hôn ở mặt sao? Nàng cười khổ gật đầu, để tránh sai lầm lại tái diễn, nàng trực tiếp đưa má dán lên môi hần, chờ nghe một tiếng chụt rồi mới đứng lên.

“Ô, đây là cái gì? Tỷ tỷ, vì sao tỷ không coi hết y phục, không muốn tắm sao?” Tay nhỏ của hần lần mò trên tấm vải trắng bao bọc bộ ngực của nàng, hai mắt mờ màng nhìn nàng.

“Cái này, cái này...” Muốn nói như thế nào đây? Nàng áp a áp ứng không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nam Nữ Khác Biệt

Áp ứng một hồi, nàng vẫn không sắp xếp nổi câu chữ, đành phải “Cái này, cái này” để kéo dài thời gian.

Không xong rồi, đối với bọn đệ đệ chỉ cần nàng quát lớn một tiếng thì mấy tiểu gia hỏa sẽ yên ổn lại, nhưng mà đối với tiểu oa nhi đáng yêu trước mặt này, mình căn bản là không muốn dọa hần sợ, nhưng mà làm thế nào để thoát khỏi vấn đề này đây?

“Lộ Nhi hiểu rồi, chắc chắn là giấu đồ ăn nên không cho Lộ Nhi xem.” Chép miệng hai lần, hần chảy nước miếng, bộ dáng kiêu chể nhẩn nại, xem ra là Kim Bảo Nhi đang xấu hổ.

“Không, không phải đồ ăn, chỉ là có mấy thứ khác so với Lộ Nhi thôi.” Nàng xấu hổ giải thích, khoa chân múa tay trước ngực hần.

Không phải đồ ăn sao? Hần hơi thất vọng cúi đầu, đôi mắt to lại ngập nước, môi hồng mím lại.

“Có phải tỷ tỷ sợ Lộ Nhi cướp đồ ăn của tỷ tỷ không? Lộ Nhi sẽ không, Lộ Nhi cực kỳ ngoan, trước kia ở trong rừng cùng với ca ca, lúc có đồ ăn Lộ Nhi cũng không tranh của ca ca, nhưng mà ca ca đã chết, Lộ Nhi mới ra khỏi rừng...” Hần nhỏ giọng nghẹn ngào, lấy bàn tay nhỏ nhỏ lau nước mắt, lông mi rũ xuống, nhìn thật xinh xắn đáng yêu.

Hóa ra không phải hần bị vứt bỏ, mà là nhà không còn ai... Nghĩ đến lúc trước bản thân mình nghe tin cha mẹ rơi xuống vách núi, giống như đòn phủ đầu, may mắn nàng còn cái gia đình này nên không tới mức sống lang bạt. Nhưng mà Lộ Nhi cái gì cũng không có, nói không chừng đến ăn cũng không đủ no.

“Không có, tỷ tỷ không có giấu đồ ăn, đệ xem này.” Để chứng minh bản thân mình không có lừa gạt hắn, nàng cắn chặt răng, còi bỏ nơ bướm, tấm vải trắng theo đường cong chậm rãi trượt xuống.

Bộ ngực tuyết tròn đầy bung ra, trên mặt nàng phỉm hồng, trong màn hơi nước mờ ảo lại càng thêm động lòng người. Vẻ thẹn thùng giống như đóa hoa vừa muốn nở, lại vừa sợ hãi ánh mặt trời. Nhưng cuối cùng vẫn nở rộ, mang theo vẻ đẹp đồ thắm, vừa dịu dàng, vừa sợ sệt.

“Thật sự không phải đồ ăn.” Hắn cực kì tiếc hận liếm liếm khóe môi, ánh mắt lộ ra ý cười gian kế đã thực hiện được, nhưng phút chốc đã biến mất, “Nhưng mà, vì sao tỷ lại có thêm hai khối thịt so với Lộ Nhi vậy?” Vẫn như cũ phát huy khả năng tò mò, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Nàng cho rằng vấn đề này sẽ chấm dứt, ai ngờ rằng hắn lại tiếp tục hỏi nữa, nàng thiếu chút nữa ngất luôn.

Nhưng mà, may mà nghe qua giọng điệu của hắn, tựa hồ cũng không phân biệt được nam nữ, chắc là ca ca của hắn chưa kịp dạy, hoặc là bởi vì hắn còn quá nhỏ, cho nên cái gì cũng không hiểu, nghĩ vậy, Kim Bảo Nhi hơi yên tâm.

“Tỷ tỷ có thể nói cho đệ, nhưng mà đệ không thể nói cho người khác biết, coi như là bí mật của hai chúng ta, có được hay không?” Nàng giơ ngón tay ra, cười cười lấy lòng.

Ngoéo tay? Lòng mày nhú mày, hắn lại cười ngây thơ vô hại.

Nữ nhân này cũng quá ngây thơ, không chỉ bản năng làm mẹ bùng nổ, mà còn không thể miễn dịch yêu thích với tiểu oa nhi, lại còn luôn thương xót, xem ra mình nắm được nhược điểm này của nàng thì có thể làm cho nàng trở thành vật trong tay mình.

“Cái này, là vì tỷ tỷ bị một căn bệnh, cho nên mới bị sưng lên, đệ đừng nói với bất kì ai, nếu không lúc đó tỷ tỷ lại lo lắng, lại không thể...” Nàng đột nhiên ngừng giải thích, trừng mắt nhìn hắn, “Vì sao Lộ Nhi không gọi ta là ca ca, lại muốn gọi là tỷ tỷ?”

Rốt cuộc cũng tìm thấy vấn đề mấu chốt rồi sao? Hắn giả hoạt cười thầm, ánh mắt mơ màng nhìn nàng.

“Trước kia ca ca nói ngoại trừ người giống hắn thì đều phải gọi là tỷ tỷ, vì hình dáng tỷ tỷ không giống ca ca.” Hắn thành thật trả lời.

Sao? Xem ra ca ca của hắn không giáo dục cẩn thận, tốt tốt, như vậy nàng có thể thuận lợi che giấu thân phận của mình rồi.

“Dù không giống nhưng mà ta thích Lộ Nhi là ca ca, khụ, về sau gọi là ta là ca ca có được hay không?” Nàng dụ dỗ, tiểu oa nhi hình như cũng dễ dàng bị dụ.

Nhưng mà, tiểu hài tử này hoàn toàn khác.

“Nhưng mà Lộ Nhi thích gọi là tỷ tỷ, Lộ Nhi không có tỷ tỷ, nếu không, Lộ Nhi lên gọi người là tỷ tỷ có được không, sẽ không nói cho người khác biết, Lộ Nhi xin thề!” Lấy ngón tay giữa quần lấy ngón tay trỏ, hắn nắn nắn, mắt ngập nước nhìn nàng đang do dự. Lấy ngón tay giữa quần lấy ngón tay trỏ, hắn nắn nắn, mắt ngập nước nhìn nàng đang do dự.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Xấu Hồ Dạy Dỗ

Hóa ra bởi vì không có tỷ tỷ cho nên mới muốn mình là tỷ tỷ của nó sao? Bản năng làm mẹ của Kim Bảo Nhi lại tiếp tục phát huy, trong nháy mắt đã bị ánh mắt đáng yêu của hắn chinh phục, lập tức không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu.

“Nhưng mà tỷ tỷ à, mấy người khác làm sao Lộ Nhi phân biệt được ai là ca ca, ai là tỷ tỷ? Bọn họ cũng khác so với ca ca Lộ Nhi.” Hắn cúi đầu, tỏ vẻ khó xử, hai mắt hí hí, khóe môi cong lên.

Nàng quả thực làm người ta không muốn gây khó dễ cũng không được, bởi lẽ thật sự rất thú vị!

Hắn tu hành ở nhân gian cả ngàn năm, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử dễ chơi đùa tốt như vậy, thông tuệ và ngây ngô đồng thời ở cùng một chỗ, không trêu đùa không chút thì thật sự không phải mình rồi!

Vất nát óc, nàng chỉ vào ngực mình nói: “Ồ bên ngoài nhìn thấy người khác, có cái này là tỷ tỷ, nếu không có thì là ca ca.” Dạy dỗ tiểu oa nhi như vậy có phải hơi có vấn đề rồi không? Nàng cũng không rõ, chỉ nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái đề tài nhậy cảm này.

Nhưng mà kì lạ, tiểu oa nhi lại vô cùng cố chấp với vấn đề này.

“Bọn họ đều mắc bệnh sao?”

“Không phải, chỉ có tỷ tỷ có bệnh.” Lúc này, nàng quả thật cảm thấy chính mình bị bệnh, làm sao lại cùng tiểu oa nhi bàn luận cái đề tài này?

Vừa định muốn đổi chủ đề, ai ngờ, nàng còn chưa mở miệng thì câu nói tiếp theo của hắn đã làm nàng thiếu chút nữa ngã ra đất.

“Bởi vì có bệnh cho nên chỗ này của hai chúng ta mới khác nhau sao?” Lộ Nhi khờ khạo chỉ vào chỗ tư mật của chính mình, cúi đầu nhìn thoáng qua vằn ản giấu dưới đáy bồn.

Có phải nhiệt độ phòng tắm rất cao rồi không hả?

“Ách, ngâm nước lâu rồi, chúng ta ra ngoài đi.” Lau mồ hôi trên trán, nàng rõ ràng nghe thấy nhưng không trả lời, trực tiếp làm như mình không nghe thấy gì.

Đối với bản thân nàng, đây là chương ngại không thể vượt qua, dù sau nhiều năm che giấu thân phận như vậy, ngay cả nha hoàn hầu hạ sinh hoạt thường ngày của mình cũng không biết thân phận của mình, chưa bao giờ cũng ai khác nói về vấn đề bí ẩn này. Bây giờ đột nhiên lại cùng một tiểu oa nhi thảo luận, nàng có cảm giác hơi quái dị.

“Nhưng mà còn chưa xoa thơm thơm, tỷ tỷ.” Hắn chỉ vào khay hoa hồng ở bên cạnh, đó là những miếng xà phòng khắc thành từng đóa hoa hồng, màu sắc tươi đẹp, điêu khắc rất sống động. Hắn cực kì vui vẻ, có vẻ hơi chờ mong.

Ồ? Đúng rồi! Làm sao nàng lại quên bước này. Nàng nhấc một cánh hoa hồng lên, để vào lòng bàn tay hắn.

“Xoa xoa lên người như vậy, lúc nổi lên bọt thì dùng nước rửa trôi đi là sạch.” Nàng cũng vẩn về một cánh hoa, xoa nhẹ lên người, làm mẫu cho hắn xem.

Nhất thời, da thịt tuyết trắng xuất hiện mấy tầng bọt trắng, nhìn kĩ da thịt càng trơn bóng, càng thêm trắng.

“Ta không biết”, hắn cầm lấy cánh hoa hồng vừa mới đặt lên người, bàn tay vừa động thì xà phòng đã rơi xuống nước, mấy lần liên tiếp đều như vậy, “Tỷ tỷ giúp ta tắm, có được không?” Hai mắt tội nghiệp đầy khẩn cầu nhìn nàng, môi hồng méo xệch, tựa hồ muốn khóc.

“Không được khóc, tỷ tỷ giúp đệ tắm”, nàng thở dài, xem ra mình cần phải từ từ dạy hắn mấy thứ sinh hoạt bình thường, “Về sau không thể động một tí đã khóc, đệ là nam tử hán, về sau còn có trách nhiệm cần gánh vác, nếu không lại giống như mấy tỷ tỷ, ca ca kia vừa ngu dốt lại lười làm, làm tỷ tỷ muốn sống cũng không được.” Nàng cầm đóa hoa xoa xoa sạch sẽ trên người hắn, tới lúc chạm vào hạ thân, hơi do dự rồi kìm nén dùng lực đạo nhỏ nhất xoa xoa.

Hắn cúi đầu nhìn hạ thân thật sự được nữ nhân này xoa xoa, đôi mắt sâu thẳm như nước tràn đầy vẻ thoải mái, cổ sức không chế muốn ăn sạch nàng.

“Vâng.” Hắn nhẹ giọng đáp lời, âm thanh non nớt mang theo một chút khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nam Tử Đoạn Tự

Tắm rửa xong, giúp Lộ Nhi thay bộ y phục mới, Kim Bảo nhi cũng thay một bộ y phục sạch sẽ, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, đi ra khỏi phòng tắm.

“Phượng nhi, mang Lộ Nhi tới phòng ta cho nó dùng một chút điểm tâm, đợi nó ăn xong thì người cho nó đi ngủ, đừng để nó chạy loạn khắp nơi.” Nàng phân phó nha hoàn của mình, đưa Lộ Nhi vào tay của Phượng nhi.

“Đại thiếu gia yên tâm, Phượng nhi sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia.” Đã nghe qua mấy vị thiếu gia nói chuyện trong đại sảnh, Phượng nhi lạnh trí trả lời.

Khẽ gạt đầu, Kim Bảo Nhi vỗ vỗ đầu của Lộ nhi, không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên đôi má phấn nộn của hắn.

“Lộ Nhi, chờ ca ca trở về sẽ kể chuyện cho đệ nghe.”

Gạt người, vừa mới nói nha hoàn cho mình đi ngủ, bây giờ còn nói hắn chờ để kể chuyện sao, trong mắt hắn hiện lên chút khinh thường, nhưng lại mở to đôi mắt ngập nước, cười ngây ngô, ngoan ngoan gạt đầu.

“Đại thiếu gia, ngài lại muốn đi gặp cái người sát vách kia sao?” Phượng nhi không khỏi có chút lo lắng, “Không bằng ta đi theo ngài nhé?”

Người sát vách kia? Là ai? Lộ Nhi nhạy bén cảm giác được hai người bọn họ có biểu tình rất quái dị, không khỏi kéo dài lỗ tai.

“Không sao, Phụng nhi, hần không thể khi dễ ta được, trời cũng sắp tối rồi, ta vẫn nên nhanh đi thôi.” Tùy ý khoát tay áo, nàng xoay người rời đi.

Nàng luôn luôn có thói quen bước lớn ra đường, không tới nửa khắc đã đi ra ngoài cửa lớn rộng bốn thước.

Tám đôi đèn lồng treo trên cao, đại môn son son khí phái vững vàng, mà ở trước cửa có một đôi sư tử đá miệng ngậm ngọc, uy nghi bề thế.

“A, Kim đại công tử đã đến, đúng lúc công tử nhà chúng ta đang thưởng trà, lão nô dẫn ngài qua đó.” Làm bộ bước ra khỏi cửa, nhìn thấy nàng, lão quản gia của Mộ Dung gia cười tít mắt đón chào.

Đúng lúc? Thực ra là đang đợi mình thì đúng hơn?

Kim Bảo Nhi cũng không khách khí với hần, tùy ý lên tiếng, rồi đi theo hần vào đại môn phía Đông, nàng nhìn đình đài thủy tạ, kì hoa dị thảo, núi giả thác chảy trên đường đi đã trở nên quen mắt.

Ước chừng đi khoảng nửa khắc, mới đi tới sân sau phía Đông của thiếu gia. Khỏi cần nói, thảm cỏ Ba Tư trong sân, mẫu đơn ngàn năm, cây dâu trăm năm, đàn sáo, so với những thứ ở phía trước không hề kém cỏi chút nào.

Dưới cây dâu trăm năm, một nam tử áo lục đang đơn độc thưởng trà, ở chỗ ngồi đối diện cũng đã để một ly trà vừa rót, trên bàn có một chút hạt dưa và điểm tâm, bộ dáng đã sớm dự đoán có người nào đó sẽ đến.

“Lão nô còn có việc, xin phép đi trước, Kim công tử, mời.” Đi tới cửa sân, lão quản gia tự nhiên ngừng bước chân, có chút thâm ý cười cười, xoay mình rời đi.

Lần nào đến cũng đều là chiều này, xem ra cái tên quản gia này đúng là không biết mệt. Kim Bảo Nhi nhún vai, cũng không muốn quản nhiều như vậy, thông thả bước vào.

“Đoạn tụ công tử, lần này ngươi lại muốn cái gì? Hà?” Nàng lạnh lùng mở miệng.

“Phụt!” Nam tử áo lục vừa uống một ngụm trà vào miệng đã phun ra, bắt đầu dĩ dùng ánh mắt bị thương nhìn nàng: “Khụ. Kim công tử, sao lại không muốn tới gặp bản công tử như vậy? Mở miệng ngậm miệng lại gọi cái gì đoạn tụ công tử, như vậy lần sau đừng tới gặp ta nữa, không còn là thanh mai trúc mã nữa.”

Mệt cho hần còn có mặt mũi nói ra bốn chữ thanh mai trúc mã này! Kim Bảo Nhi cười lạnh lùng.

Ở trước mặt mọi người, ai cũng đều gọi mình là Kim công tử, mà hần lại không thích nữ sắc, chỉ thích nam tử, cả ngày bám sau mông mình. Thấy nàng không để ý tới lại tức giận gây khó dễ khắp nơi, buộc mình phải tới gặp hần, lại nói như chính mình nguyện ý qua đây sao?

“Ngươi vốn là nam nhân đoạn tụ, lại gieo rắc khắp nơi, có người nào không biết, ngươi còn không hiểu sao?” Nàng châm chọc nói, không chút khách khí đi đến cạnh bàn ngồi xuống, uống một ngụm trà, nắm một nắm hạt dưa bỏ vào miệng, “Nếu muốn chứng minh ngươi không phải thì lập tức lấy vợ sinh con, đừng có quán lấy ta không dứt.”

Công tử áo lục xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, đột nhiên khoe môi tuấn mỹ cong lên.

“Bảo Nhi, trong trà của ngươi có mị dược, ta phải tìm ba tiệm thuốc bắc mới tìm được, uống cẩn thận một chút, một chén ba mươi lượng đó!”

“Phụt!” Lần này đến lượt nàng phun nước trà.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bắt Chước Đông Công Bằng

Ho khan vài tiếng, nàng vỗ vỗ ngực mình, dùng ngón tay cho vào cổ họng móc móc, mới phun ra hết.

Hần dám cả gan ám toán mình! Không trách bản mặt lão quản gia lần này u ám hơn lần trước một chút, hóa ra, là do hạ mị dược! Xem ra lần sau phải nhìn sắc mặt lão quản gia trước khi quyết định gặp mặt cái công tử đoạn tụ Đông Công Bằng này!

“Ngươi dám hạ mị dược với ta? Đông Công Bằng, ngươi không muốn sống nữa phải không?” Nàng ho tới đỏ mặt, thiếu chút nữa bị hạt dưa trong cổ họng làm mắc nghẹn.

Đông Công Bằng cười nịnh nọt, giúp nàng vỗ vai nhuận khí, lông mi chớp chớp vô tội.

“Bảo Nhi, người rót cuộc chịu gọi ta là Đông Công Bằng rồi sao? Xem ra ba mươi lượng này có giá trị, không uống phí ta chạy ba cửa hàng, thiếu chút nữa bị gia phụ biết, vì người, dù có lên núi đao xuống biển lửa thì Mộ Dung Bằng cũng không chối từ.”

Trên trán nàng nhanh chóng chảy xuống ba vạch đen, nàng biết bất luận mình nói cái gì thì hẳn đều có thể tự biên tự diễn, mà còn có khả năng đối trắng thay đen chứ chẳng chơi. Nếu không, gia tộc Đông Công này làm sao có thể để cho hắn tiêu phá như vậy? Đương nhiên, cũng không thể phủ nhận năng lực vơ vét của cái của hắn làm cho người nào cũng phải trợn mắt há mồm. Đánh bạc! Trăm dặm quanh trấn Phương Viên đều không có đối thủ của người này.

“Nói ít lời vô ích thôi, chuyện của Ngô thôn có phải là người làm hay không? Đánh người bị thương người có biết hay không? Mau mở đập nước cho họ, người phải bồi thường tiền cho người bị thương, rồi tới nhà xin lỗi.” Nàng đẩy tay hắn ra, cơ hồ muốn bóp chết bộ dáng thư sinh yếu ớt của Đông Công Bằng.

“Không thành vấn đề, chỉ cần người đồng ý gả cho ta.” Không ngờ hắn lại cao hứng, thu hai tay lại, đi tản bộ xung quanh, thỉnh thoảng dùng khóe mắt liếc nhìn Kim Bảo Nhi, trong đôi mắt lộ rõ vẻ quật cường không thể nghi ngờ.

“Ta còn chưa tính sổ người hạ được ta, người lại còn được đăng chân lên đăng đầu?” Nàng suy nghĩ một chút, được được, xem ra hắn vĩnh viễn không biết thế nào là giáo huấn. Nàng nắm chặt quả đấm, đứng lên, từ từ xoay xoay gót chân, ngón tay chỉ thẳng mặt hắn, trên người nổi da gà.

Tình huống tựa hồ có chút không chính xác, không phải là hắn nên khóc lóc cầu xin mình cưới hắn sao? Đông Công Bằng nhất thời không biết vấn đề gì đã xảy ra, rõ ràng lão quân gia dạy mình như vậy, lại sai lầm rồi ư?

“Chỉ cần người đồng ý, Bảo Nhi, Bảo Nhi tốt của ta.” Mặc dù trong lòng đang cuồng lên, nhưng hắn vẫn trưng ra bộ mặt nghiêm túc như thường.

Xem ra, hắn đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cười quỷ dị. Đông Công Bằng nhìn thấy bộ mặt tươi cười này, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong, phát tay áo, chuẩn bị chạy trốn.

“Đông Công gia gia! Đông Công Bằng lại đùa giỡn Bảo Nhi rồi!” Nàng hướng về phía tường sát vách, gào rống.

“Cái thằng nhóc này, hãy xem ra trừng trị hắn thế nào!” Một tiếng rống lên, phút chốc, một lão nhân cả người treo đầy vàng bạc châu báu xuất hiện ở cửa, nghênh ngang xông tới đá bay tôn tử (cháu trai) lên trời.

Thê thảm thay, mình đã chậm một bước, về mặt Mộ Dung Bằng đau khổ xoa xoa cái mông đau đớn của mình.

“Có đồng ý thả nước cho Ngô thôn không? Có đồng ý bồi thường tiền bạc cho người bị thương không, có đồng ý đi xin lỗi không?” Nàng hừ nhẹ, đi tới trước mặt hắn, thuận tiện chào hỏi lão nhân, “Đông Công gia gia, tốc độ của người thật sự là càng ngày càng nhanh hơn.”

Lão nhân gia đắc ý cười, cực kỳ hưng phấn đưa dây xích tay bằng bạc cho Bảo Nhi.

“May nhờ có con đưa gậy trượng (ba-toong) này, dùng rất thuận tay.” Lão giờ giờ gậy trượng trong tay, thuận tiện đập một cước vào người tôn tử, cái thằng nhóc này, lại gây sự ở bên ngoài, nhưng thật ra vẫn không dùng nhiều lực đạo.

“Ôi, gia gia, người nhẹ chút, xương của con đều bị người giẫm đứt mất.” Đông Công Bằng khoa trương kêu gào ầm ĩ.

Thấy hai người vừa bực mình vừa buồn cười, hắn diễn trò nhiều năm như vậy cũng không thấy phiền hà, thường xuyên cùng lão quân gia kẻ xướng người họa đã nghiện vô cùng.

“Này, trả lời đi!” Có Đông Công gia gia ở đây, khí thế của Kim Bảo Nhi lại cao hơn một bậc, cũng ra vẻ giẫm lên một cước.

“Được, được, cái gì cũng được”, hắn lập tức nghe theo, “Mượn hoa hiến Phật, chặt gậy trúc của ta làm gậy trượng cho gia gia, lại còn không biết xấu hổ.” Đương nhiên, câu sau cùng hắn nhỏ giọng lầm bầm.

Rõ ràng cái gì cũng nghe thấy, nhưng Kim Bảo Nhi trực tiếp làm như không nghe thấy, nàng nhìn sắc trời, cảm thấy cũng nên trở về dùng bữa tối, quay sang cáo từ Đông Công gia gia.

“Gia gia, hắn không thể đi, đã uống nị được rồi đến lúc đó chà đạp đám nha hoàn trong phủ thì còn ra thể thống gì!” Đông Công Bằng lầm bầm, giọng chua lè nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thằng Quỷ, Đừng Chạy!

Quả nhiên, với tính tình của hần, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Đứng ở giữa, Kim Bảo Nhi tựa hồ nhìn thấy trên khuôn mặt hiện lãnh của gia gia hiện lên vẻ giận dữ, nhưng ông ngay trang rất tốt, cảm gây trượng lên, đi đến trước mặt Đông Công Bằng, cúi người, giờ lỗ tai ra.

“Ngươi nói cái gì? Gia gia vừa rồi nghe không rõ, già rồi nên lỗ tai cũng không còn tốt nữa.”

Oa, những lời này có hơi quen tai. . . Đông Công Bằng căn bản là nhớ không nổi nửa tháng trước gia gia cũng hỏi hần như vậy. Đương nhiên, kết cục là hần chạy trốn chết, trốn ở bên ngoài ba ngày sau mới dám về nhà.

“Con nói là ‘Gia gia, hần không thể đi, đã uống mì được rồi đến lúc đó chà đạp đám nha hoàn trong phủ thì còn ra thể thống gì!’”. Hần thật sự cho rằng gia gia không nghe thấy, liền nói to hơn, lại liếc liếc về phía Kim Bảo Nhi, lắc lắc đầu.

“Ngươi tiêu rồi.” Nàng nhỏ giọng tuyên bố.

“Mì được sao?” Đông Công gia gia xoa mặt mỉm cười, ánh mắt nheo lại “hòa nhã dễ gần”, cúi xuống nhìn ngắm tôn tử của chính mình.

“Vâng, con phải chạy tìm ba cửa hàng, mất ba mươi lượng bạc mới mua được.” Hần đắc ý hả hê tỏ vẻ mình thông minh, đứng lên phui bụi trên người.

Ba mươi lượng? Chòm râu của Đông Công gia gia rung lay bầy.

Không tốt, đến cực hạn rồi! Kim Bảo Nhi vừa nhìn thấy chòm râu của lão nhân gia run run lên, con mắt đỏ xanh híp lại không thấy trông mắt, đương nhiên, cái chính là gây trượng trong tay hần đã từ từ giờ lên. Nàng nhanh chóng đứng sang một bên, tránh cho Đông Công Bằng lấy mình làm lá chắn.

“Bụp!” Một tiếng đập vào cơ thể đột nhiên vang lên, bắt đầu cuộc truy đuổi giữa Đông Công gia gia và Đông Công Bằng.

“Oa! Gia gia sao lại đánh con, mộng muốn nở hoa rồi!” Lần này, hần nhanh trí chạy tới bên cạnh bàn đá, cùng gia gia chạy quanh cái bàn, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ cái mộng khiến Kim Bảo Nhi muốn không cười cũng không chịu nổi.

Đây có tính là tự chui đầu vào rọ không? Nàng hớn hờ nghĩ, có điều tính cách của Đông Công gia gia nóng nảy hơn người thường, không giáo huấn hần mới là lạ. Nhưng vẫn có trường hợp đặc biệt, đối với người nào Đông Công gia gia đều không quan tâm, nhưng chỉ riêng với mình thì người lại coi như bảo bối ngâm trong miệng sợ đau. Hồi còn nhỏ Đông Công Bằng vẫn luôn hoài nghi có phải hai người trước đây bị ôm nhầm nên mới có kết cục ngày hôm nay.

“Thằng quý, đừng chạy, hòa thượng đừng hòng trốn khỏi miếu, cái ấm trà này của ngươi cũng không ít bạc phải không?” Đông Công gia gia cũng không ngu ngốc, chạy mấy vòng quanh bàn mà không đuổi kịp, hần liền cầm gậy chỉ vào ấm trà trên bàn.

“80 lượng, chính từ lò gốm của Quan gia, con phải mất bao công sức mới mua về được đó.” Vừa nói đến ấm trà bảo bối, hần cười toét miệng, nếu không phải vì tiếp đãi Kim Bảo Nhi thì cũng không nỡ lấy ra pha trà.

80 lượng? Hần điên rồi phải không, đây là chi phí đủ cho dân thường dùng tới vài năm, Kim Bảo Nhi đúng là phục hần sát đất.

“80 lượng? Ta cho ngươi 80 lượng, 80 lượng!” Lần này không thêm nói mấy lời vô nghĩa, Đông Công gia gia giờ gây trượng lên đập xuống, trực tiếp biến 80 lượng thành phế phẩm.

Biểu tình của Đông Công Bằng có thể dùng hình ảnh bị bóp cổ để hình dung.

Đáng tiếc cho ấm trà! Nàng lại lắc đầu, đột nhiên cảm thấy một trận chao đảo trời đất ngã nghiêng đánh úp lại, chân lùi về sau một bước, bám vào cây trúc phía sau, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, có lẽ là do hôm nay đã quá mệt mỏi.

“Gia gia, con về trước, trời không còn sớm.” Cả người nàng lung lay chao đảo, quay sang nói với Đông Công gia gia.

“Bảo Nhi, con làm sao vậy, thân thể không khỏe sao? Sao sắc mặt lại không bình thường như vậy?” Lão nhân gia cũng phát hiện nàng hơi quái dị, chỉ riêng bộ dáng đứng không vững đã đủ để lo lắng.

Đông Công Bằng đột nhiên thích chí vỗ đùi.

“Gia gia, là mì được hần uống bắt đầu phát tác! Bởi vì không uống nhiều lắm cho nên mới lùi lại một lúc.” Lần này, gia gia không đáp ứng cũng không được, hần tươi cười hớn hờ đi đến bên cạnh nàng, đang định đỡ lấy.

Một bóng dáng thấp bé không biết từ lúc nào đã đứng ở ngoài cửa, trên mặt hiện lên nụ cười ngây thơ yêu mị, đôi mắt to ngập sương mù nhìn Đông Công Bằng, mang theo địch ý thâm sâu.

“Ca ca, Lộ Nhi tới đón người.” Hần chu miệng nhỏ nhảy vào trong lòng Kim Bảo Nhi, đầu nhỏ cọ cọ vào ngực nàng, khỏe mắt đắc ý nhìn Đông Công Bằng đang đứng như phỗng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ta Là Tiểu Tướng Công Của Nàng.

Tay nhỏ lạnh lạnh dán lên cổ nóng rực của Kim Bảo Nhi, nhất thời, nàng thoái mái thờ phào, tầm mắt mơ hồ rốt cuộc cũng nhìn rõ, một đôi mắt ngập nước đang chăm chăm nhìn mình, má phấn đỏ hồng, đôi môi nhỏ dán lên ngực nàng, cực kì đáng yêu.

“Lộ Nhi?” Hai tay ôm trọn hông nhỏ của hắn, nàng nhìn ra cửa sân, không thấy Phượng nhi, chẳng lẽ hắn tự mình tới?

“Vâng, ca ca, là Lộ Nhi, Phượng tỷ tỷ không có tới, là Lộ Nhi trốn đến”, bàn tay nhỏ cực kỳ tự nhiên dán vào ngực nàng, cọ cọ đầu, một môi ngáp một cái, “Bởi vì Phượng tỷ tỷ nói sát vách có tên đoạn tụ biến thái, nói người đã bị ăn, Lộ Nhi lo lắng nên trốn đi.”

Thật sự là một đứa nhỏ ngốc nghếch, mị được cũng để lừa uống vào, xem ra, chỉ có mình tới cứu nàng thôi.

Hắn dùng khoeo mắt liếc qua cái người bị gọi là “đoạn tụ biến thái”, khoeo miệng vụng trộm cong lên, đôi mắt đen như mực hiện lên vẻ lạnh lùng, mắt híp lại.

Bảo Nhi cười khanh khách hai tiếng, ôm hắn hôn lên môi, không hề nghi ngờ cả đoạn đường không ai dẫn đường làm sao hắn có thể tìm tới khu biệt viện này, dù sao nhà Đông Công cũng là danh gia vọng tộc đứng đầu Lạc Thu trấn.

Chẳng lẽ là mình bị hoa mắt sao? Đông Công Bằng xoa xoa mắt, không biết tại sao mình lại bị một tiểu oa nhi chán ghét, nhưng vấn đề là mình chưa từng nhìn thấy hắn, đã bị coi là “tên đoạn tụ biến thái sát vách”.

“Bảo Nhi, từ lúc nào nhà các người xuất hiện một đệ đệ thế?” Đông Công gia gia tạm thời quẳng chuyện của tôn tử ra sau đầu, chống gậy đi tới, đôi mắt nhỏ híp lại quan sát tiểu oa nhi từ trên xuống dưới.

Bảo Nhi vừa định trả lời, đã thấy Đông Công Bằng tỏ vẻ lấy lòng giờ tay về phía Lộ Nhi.

“Tới đây, Đông Công ca ca ôm người, người là đệ đệ của Bảo Nhi, đương nhiên cũng là đệ đệ của ta, sau này chúng ta là người một nhà rồi.” Hắn thuận miệng nói.

Lộ Nhi khinh miệt nhìn hắn, chán ghét hai cánh tay đang đưa ra trước mặt, trong mắt hắn xẹt qua ánh sáng, giờ tay nhỏ ra kéo một đầu ngón tay của Đông Công Bằng, há mồm, lộ ra răng nhỏ lóe sáng, cắn mạnh xuống.

“A! Bảo nhi, người mau bảo nó dừng lại!” Người nào đó sợ hãi kêu lên.

“Lộ Nhi, nhanh nhả ra, tay hắn cực kỳ bẩn, không biết có dính vào mị được không, đừng ăn vào miệng sẽ không tốt.” Kim Bảo Nhi đột nhiên nghĩ ra, vội vàng vỗ nhẹ vào dưới cằm của Lộ Nhi, lại thấy hắn nghe lời nhả ra, không khỏi bảo hắn há miệng kiểm tra xem có ăn phải bột phấn không.

“Đáng đời!” Đông Công gia gia đột nhiên chỉ vào tôn tử đang kinh ngạc, cười ha hả, nhưng đôi mắt xanh nhìn Lộ Nhi lại có chút cổ quái: “Tiểu oa nhi, người từ đâu tới?”

“Hắn là do con nhật được ở ven đường, hình như không có người thân, con thấy thương nên mang về, là hôm nay từ Ngô thôn trở về gặp được.” Kim Bảo Nhi giải thích, tựa hồ không nhìn thấy bột phấn ở trên răng cửa hắn, cũng yên tâm.

“Ngô thôn? Bên kia sơn đạo rất hiểm trở, một tiểu oa nhi làm thế nào đi đến bên kia?” Đông Công gia gia có chút tò mò, nhìn đứa nhỏ này rất có linh khí, tuyệt đối không giống hài tử bình thường.

Nói đến đây, nàng cũng không rõ ràng lắm, nhìn tới mắt Lộ Nhi ngập nước đang nhìn chính mình và Đông Công gia gia, chắc là nghe không hiểu hai người nói gì.

“Bảo Nhi, người xem, cắn chảy máu rồi.” Đông Công Bằng vẫn nắm đầu ngón tay, cũng không biết có nghe hay không, tội nghiệp đưa ngón tay tới trước mặt nàng, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của tiểu oa nhi, hắn nhanh chóng lùi lại một bước, “Người về sau nên quản giáo tiểu oa nhi này cho tốt, ngay cả phu quân tương lai của ca ca cũng dám cắn, việc này coi sao được.”

Phu quân? Lần này Lộ Nhi không để ý tới hắn, mà trừng mắt to mắt nhỏ với Bảo Nhi.

“Đừng để ý đến hắn, Lộ Nhi, chúng ta về nhà.” Không xong, trên người nàng tựa hồ càng ngày càng nóng, một tay lau mồ hôi trên trán, nàng khẽ nói, “Đông Công gia gia, Bảo Nhi cáo từ trước, lần sau sẽ trở lại nói chuyện với lão nhân gia.” Nói xong nàng quay người rời đi.

Lão nhân gia cũng không giữ nàng lại, nhớ lại tôn tử gây họa, còn muốn trừng trị tiếp, thuận tiện xua tay để nàng trở về nghỉ ngơi.

“Bảo Nhi, mị được của người còn chưa giải, sao đã trở về?” Đông Công Bằng nhìn Kim Bảo Nhi đi ra khỏi sân, vội vàng hô lên, nhưng nàng vẫn không để ý đến, vẫn như cũ đi thẳng, chứng tỏ bị hắn làm cho tức giận không ít.

“Yên tâm, Lộ Nhi là tiểu tướng công của ca ca, sẽ giúp người giải quyết.” Tiểu tư kia từ trên vai nàng lộ đầu ra, lười biếng giải thích.

Tiểu tướng công?

Thấy Kim Bảo Nhi cũng không giải thích, hấn cho rằng nàng ngầm thừa nhận, trong phút chốc như bị sét đánh giữa trời quang, bị nướng đến đen cả mặt, ngoài khét trong sống, hoàn toàn không chú ý tới lão nhân gia đang tiếp tục gờ gẩy trượng lên, hung hăng đánh xuống mông của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tắm Nước Lạnh

Kim Bảo Nhi ôm Lộ Nhi, chân trước vừa vói bước vào Kim gia, đã thấy Phụng nhi chạy ra đón, chắc bởi vì Lộ Nhi trốn đi nên nàng vừa tìm một hồi.

“Ôi, tiểu thiếu gia, ngài chạy đi đâu vậy, làm ta suýt muốn chết rồi.” Nàng gờ tay ra tiếp nhận Lộ Nhi từ trong tay đại thiếu gia, len lén thở dài, may mà có đại thiếu gia ở đây, nếu không đi lạc thì nguy.

“Chỉ sang nhà bên chơi một chút thôi”, hấn không cho là đúng nhún nhún bả vai non nớt, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của Kim Bảo Nhi, không khỏi cười thầm trong lòng.

Vừa rồi trên đường về mình đã cố ý cọ cọ vào cổ và ngực của nàng, nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ lại cố hết sức nhìn xuống của Kim Bảo Nhi, ruột hấn nhanh chóng xoắn xuýt lại. Đợi lát nữa còn muốn chiêu đãi nàng thêm nữa, lúc này không thể dừng lại.

Tay nhỏ mò nắm túi mị được vừa rồi lấy trên người Mộ Dung bằng, đôi môi phẫn nộ nâng lên tia cười cười. Hấn phải nhanh chóng tìm cơ hội để nàng mang thai con của hấn mới được.

“Phong nhi, người dẫn Lộ nhi về phòng trước đi, ta sẽ trở về sau, phải đi tắm nước lạnh mới được.” Toàn thân nóng rực, giống như nàng vừa ra khỏi nước, cả người ẩm ướt, nàng phân phó một tiếng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới phòng tắm. Nàng cũng không để ý Kim Khoáng đang chuẩn bị tắm rửa ở bên trong, một cước đạp hấn ra ngoài, đóng cửa lại, cho dù hấn gọi to thế nào cũng không mở cửa.

Kim Khoáng mặc mỗi chiếc áo mỏng kêu gào hồi lâu cũng không thấy có phản ứng, hấn quay đầu nhìn thấy Phụng nhi ôm tiểu oa nhi kia đang trợn mắt há mồm nhìn về phía bên này, tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Phụng nhi, đại ca của ta làm sao vậy?” Hấn đi tới, khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không biết, ngài ấy vừa đi từ nhà bên cạnh về thì người chảy đầy mồ hôi, giao tiểu thiếu gia cho ta rồi lập tức đi vào.” Phụng nhi chỉ vào phòng tắm.

“Tiểu tư kia, đại ca ta với người cùng trở về, người có biết chuyện gì đã xảy ra không?” Kim Khoáng từ trước tới nay luôn có thói quen dò la tin tức, gờ ngón tay ra chơi đùa với Lộ Nhi.

Tuy rằng chính không thích hấn lắm, nhưng nhìn thấy khuôn mặt có phần giống

Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi liếm liếm môi, hé ra hai cái răng trắng tinh.

“Uống trà ở nhà bên rồi thành ra như vậy.”

Trà? Kim Khoáng đột nhiên hiểu ra, hóa ra là bị hạ được! Khó trách lúc xông vào mặt lại đỏ bừng như vậy.

“Nhưng không phải đại ca thích người sao? Còn kẻ ở bên cạnh kia... Khụ.” Hấn khoa chân múa tay nghĩ nghĩ, “Tên kia cũng là nam, sao đại ca lại không thích?” Đại ca cuối cùng là luyện đồng hay là đoạn tụ thực sự đây? Hấn phải làm rõ ràng, đến lúc đó sẽ bẩm báo lại với nương tử.

Nhìn thấu tâm tư của hấn, Lộ Nhi liếm liếm ngón tay, đột nhiên hướng về phía khuôn mặt tràn đầy mong chờ của hấn, lấy ngón tay dính đầy nước miếng trét xuống.

“Cái này cũng là nước, nếu khát có thể uống nha.” Hấn cực kỳ thật thà đề nghị.

“Người!” Kim Khoáng tức giận đến mức tóc dựng đứng, ngồi xổm người xuống, đang định cời giày đánh người, nhưng hấn vừa khom lưng lại nghĩ ra cái gì, thì thảo tự nói, “Đúng rồi! Đây là nam nhân, vì cái gì tình nguyện chống lại mị được về nhà mà không động tới tên đoạn tụ nhà bên, xem ra đại ca đúng là luyện đồng rồi!” Không được, hấn phải nhanh chóng báo tin cho nương tử mới được.

Trong phút chốc, Phụng nhi hoàn toàn không thể theo kịp phản ứng của Nhị thiếu gia, vừa rồi còn giống như núi lửa sắp bùng nổ, lúc này lại giống như nhạt

được vàng, giấy còi một nửa rồi cũng không thèm đi vào, vọt tới phía phòng của hắn.

Có điều, cũng thật đúng lúc, không đánh tiểu thiếu gia, lúc đó mình cũng không biết nên ngăn hay không ngăn lại.

“Phượng tỷ tỷ, Lộ Nhi khát nước.” Lộ Nhi căn bản không để Kim Khoáng vào mắt, xoắn xoắn ngón tay, mở to đôi mắt ngập nước làm nũng.

“Được, mang ngay trở về phòng ta sẽ đưa nước cho ngài.” Phượng nha hoàn cực kỳ thích bộ dáng khả ái của hắn, lập tức gật đầu đáp ứng, ôm tiểu thiếu gia về phía phòng của Đại thiếu gia.

Kim Bảo Nhi, đột một lát, đột lát nữa có thể chơi đùa rồi, Lộ Nhi vẫn còn nắm chặt một túi nhỏ trong lòng, cười lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tỷ Tỷ Dừng Trà Đi

Mang theo một con gió mát lạnh bước vào phòng, Kim Bảo Nhi nhìn thấy tiểu oa nhi đang ngồi úp sấp mặt trên mặt bàn, khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn nằm trên cánh tay nhỏ nhỏ, say sưa ngủ. Kim Bảo Nhi nhìn thoáng qua bóng đêm, đã là giờ Hợi, xoay người lại đóng cửa.

Nàng đi đến bên cạnh hắn, đang muốn ôm lấy, lại thấy ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, vừa vặn giống như tấm mạng sa mỏng nhẹ nhàng che lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của hắn.

Lông mày dài ôn nhu nhắm trên vành mắt, giống như mảnh trăng cong cong, đôi môi phần nộn khẽ mở, tự động hít thở không khí, có mấy sợi nước miếng chảy ra, theo hô hấp của hắn nhẹ nhàng đong đưa.

Thật sự là càng nhìn càng đáng yêu, nàng nhịn không được cúi người đặt lên đôi má phần nộn một nụ hôn.

Tiểu oa nhi tựa hồ vì vậy mà tỉnh dậy, hắn lấy hai tay mơ màng xoa xoa hai mắt.

“Tỷ tỷ, người trở về rồi sao? Lộ Nhi đợi không được, mệt quá ngủ quên mất.” Hắn ghé mắt nhìn sắc trời, hai mắt đang mơ màng lập tức lóe sáng, lộ ra ánh tà mị rồi nhanh chóng biến mất, “Tỷ tỷ, ôm ôm!~~” hắn giơ hai tay ngăn ngừa ra, vẻ mặt khát vọng.

“Sao không lên giường đi ngủ? Phượng nhi cũng không trông coi đệ cho tốt, ngủ như vậy lạnh thì thế nào.” Nàng ôm hắn vào lòng, giọng nói có chút trách cứ.

“Phượng tỷ có ôm Lộ Nhi lên giường, nhưng mà Lộ Nhi ngủ một mình rất sợ hãi, nên muốn đợi tỷ tỷ, nhưng mà chờ một chút đã ngủ thiếp đi.” Khuôn mặt của hắn vì mới tắm rửa nên rất mềm mại, hai tay ôm lấy cổ nàng, khoe miệng cười gian, không nghĩ tới thân thể của nàng lại thơm như vậy, mà độ mềm mại của bộ ngực cũng làm cho hắn rất vui vẻ.

Nàng không nhận thấy hắn bất thường, đơn thuần cho rằng tiểu hài tử đều như vậy, nàng sờ sờ cái đầu nhỏ đang nhô lên một chút.

Thật sự là tiểu hài tử vừa đáng yêu vừa thiện lương.

“Được rồi, tỷ tỷ sẽ không mắng Phượng nhi nữa, chúng ta đi ngủ đi, sắp tới giờ Tý rồi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Nàng mặt mày cười, muốn ôm hắn tới bên giường đi ngủ.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nhờ Phượng tỷ pha trà cho người, nhưng người không trở lại sớm nên đã lạnh rồi,” đôi mắt đen láy khẽ động, hắn vùng vẫy thoát ra khỏi cái ôm của nàng, chạy ra bưng tới một ly trà, “Tỷ tỷ dừng trà đi.”

“Nhưng mà nếu trước khi đi ngủ uống trà thì nửa đêm sẽ phải đi nhà vệ sinh.” Nàng ngồi cạnh mép giường, nhận lấy ly trà, có chút do dự.

Cánh tay nhỏ kéo vạt áo của nàng, dùng lực leo lên đầu gối nàng. Trong mắt Lộ Nhi lại mờ hơi nước, tựa hồ có chút mất mát nhìn ly trà trong tay nàng.

“Tỷ tỷ không thích trà Lộ Nhi pha sao?” Khó khăn lắm mới làm cầm lấy ly trà, hắn cúi đầu xuống, “Vậy Lộ Nhi đem đồ nhé.”

Sao? Không phải mình đã làm tổn thương tinh thần đứa nhỏ chứ? Kim Bảo Nhi nhớ tới hình ảnh Lộ Nhi tựa trên mặt bàn ngủ, sắc mặt trở nên vô cùng dẹt dẹt.

“Làm sao có thể không thích chứ, tỷ tỷ nói chơi vậy thôi, trà của Lộ nhi, tỷ tỷ đương nhiên muốn uống.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Một tay nàng vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lại càng đau lòng hắn tuổi còn nhỏ đã không còn người nhà, khó có thể hiểu chuyện lạnh lợi như vậy, mình

không nên làm cho hắn thương tâm mới đúng.

Khuôn mặt nhỏ vốn là buồn bã lập tức giống như một đóa hoa tươi nở rộ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to nhìn thẳng vào nàng.

Nàng nhéo nhéo khuôn mặt hắn, uống một hơi hết ly trà, vừa vận trong lòng còn chút nóng nực, hoàn toàn được nước trà lạnh làm dịu xuống.

“Rồi, tỷ tỷ uống xong rồi, tới đây, ngồi xuống”, đặt ly trà lên bàn, nàng ôm lấy hắn leo lên giường, cúi xuống cời giày, “Lộ Nhi, ngủ bên trong, ta ngủ bên ngoài, hôm nay không phải đã hứa với Lộ Nhi sẽ kể chuyện xưa sao? Vậy chúng ta sẽ kể chuyện về sói xám lớn, có được không?”

Sói xám lớn?

Nhìn xuyên qua chiếc áo mỏng, có thể nhìn thấy hai khối ngọc như tuyết mềm mại chen giữa hai cánh tay, vừa đúng lúc nhìn không sót một chút gì, khoe miệng hắn gọi lên ý cười như có như không.

“Tốt lắm.” Giọng nói trẻ thơ lại đột nhiên có chút khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chuyện Về Sói Xám Lớn

Giúp hắn cời giày xong, nàng cũng tự cọ hai chân vào nhau, hai chiếc ủng ngắn nhanh chóng rơi xuống đất.

Trải đệm ra giường, đắp chăn lên trên người cả hai, nàng nằm xuống, một tay ôm người hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng bé nhỏ.

“Ngày xưa, có một con sói xám, nó cực kì thích ăn dê con, nhưng mà dê mẹ luôn bảo vệ dê con, sói xám lớn không có cơ hội ra tay bắt dê con. Cả ngày nó vòng qua vòng lại cạnh dê con, chờ đợi cơ hội...” Nàng cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy hai mắt hắn sáng rực chăm chú nhìn mình, tựa hồ rất nghiêm túc, trong lòng nàng lại càng thích, hôn trán của hắn một cái, tiếp tục kể chuyện, “Có một hôm, dê mẹ muốn đi sang nhà bà ngoại nên đã để dê con ở trong nhà. Trước khi ra ngoài, dê mẹ dặn đi dặn lại...” Kì quá, sao thân nhiệt của nàng lại nóng lên như vậy?

Đột nhiên ghét nằm chần đệm, toàn thân nàng bắt đầu đổ mồ hôi, tay vỗ về Lộ Nhi cũng ngừng lại.

Lộ Nhi ngồi dậy, lấy ra khăn lụa đã chuẩn bị từ trước, nhẹ nhàng lau lên trán nàng, khoe mắt hắn chăm chú nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, giờ Tý sắp đến rồi.

“Dặn cái gì ạ?” Giọng nói trẻ thơ bắt đầu trở nên trầm thấp, hắn hỏi.

Nàng hoàn toàn bị nhiệt khí trong người làm hoảng sợ, căn bản không chú ý tới tiếng nói của hắn đã thay đổi, ngồi dậy nhận khăn lụa trong tay hắn, lau mồ hôi trên cổ.

“Lộ Nhi, lần sau tỷ tỷ kể tiếp được không?” Nàng xấu hổ ổn định lại hô hấp của mình, “Ta, đi nhà vệ sinh một chút.”

Nghĩ muốn chạy trốn? Kim Bảo Nhi, nàng trốn không thoát đâu.

Đôi mắt sâu như nước mở to, tay nhỏ ôm cổ nàng, dùng thân thể mềm mại của chính mình vuốt ve sống lưng của nàng, làm nũng: “Không được, hôm nay hứa kể chuyện xưa cho Lộ Nhi, kết quả là kéo dài tới tận bây giờ. Có phải tỷ tỷ không muốn kể chuyện xưa cho Lộ Nhi hay không?”

“Lộ Nhi ngoan, tỷ tỷ thật sự không nhịn được, đừng đừng chạm ta.” Giọng của nàng đã trở nên run rẩy, dùng lực muốn tách hai cánh tay đã bầu chặt vào hông, lưng thoải mái nổi da gà. Không dám để hắn sát vào nữa, đến lúc đó chính mình sẽ thật sự trở thành sói xám lớn ăn thịt dê con mất.

Không cho đụng chạm? Khó mà làm được!

Không biết là cố tình hay vô ý, hắn ôm choàng lên lưng nàng, hai chân gắt gao ôm lấy eo nhỏ xinh, hai tay ôm lấy người nàng, mím miệng, phát ra giọng nói nghẹn ngào.

“Tỷ tỷ cũng ghét bỏ Lộ Nhi, không muốn Lộ Nhi sao?”

Toàn thân run lên, nàng cúi đầu, ngơ ngẩn nhìn chỗ hai bàn tay nhỏ bé đang níu chặt, không chỉ là y phục của chính mình, mà còn là đỉnh núi non mềm...

“Lộ Nhi, mau ngồi xuống...” Hít một ngụm khí lạnh, nàng có thể cảm giác được khát vọng mãnh liệt đang cắn nuốt ý chí của chính mình.

Còn như vậy nữa thật sự muốn nổ tung! Nàng vô cùng khinh bỉ tư tưởng tà ác và phản ứng của cơ thể của mình, nàng dường như cảm thấy được Lộ Nhi giống như một con dê con sắp đưa lên miệng sói.

Quyết tâm sắt đá, dùng lực tách hai tay hai chân của hắn ra, xoay người kéo hẳn, trùm kín người hắn.

“Tỷ tỷ...” Hắn tội nghiệp khóc thút thút, tiếng nói mềm mại lại pha chút khàn khàn, đôi mắt ngập nước rơi xuống hai giọt nước mắt nhỏ vào giữa đám tóc quăn.

Không được, thật sự nóng quá, nàng vươn tay xoa xoa trán hắn, lại bị cảm giác lạnh lạnh kia làm chao đảo tâm trí, nàng cúi đầu dán sát vào gò má của hắn.

“Được rồi Lộ Nhi, không khóc, tỷ tỷ ở đây.” Nàng nỉ non an ủi, lưu luyến xúc cảm mát lạnh kia.

“Tỷ tỷ ôm ôm Bảo Nhi, có được không?” Đôi mắt đen láy giao hoạt nhấp nháy, tự tung chăn ra, vừa giơ tay nhỏ vừa nói.

Ôm hắn, có phải sẽ thoải mái hơn không?

Đôi mắt vốn trong veo phút chốc trở nên mờ mịt, nàng nằm xuống bên người hắn, ma xui quỷ khiến vươn tay, ôm hắn vào trong lòng.

Ánh trăng dịu dàng ngoài cửa sổ đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Thân thể non nớt bị quăn trong chăn, lặng lẽ phát sinh biến hóa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Biến Thành Xà Công Tử

Giờ Tý, rốt cuộc cũng đến.

Hắn nhẹ nhàng khép mắt lại, cảm giác được toàn thân biến hóa, khung xương kèn kẹt rung chuyển. Hắn vùi mặt vào trong chăn đệm, chỉ để lộ ra lọn tóc nhỏ, uốn lượn dưới người, đôi mắt đen như mực dưới ánh trăng từ từ biến thành màu tím. Mái tóc xen lẫn hai màu trắng và đỏ thura thốt. Tóc trên đầu từ từ dài tới thắt lưng, hỗn độn rủ xuống chân.

“Lộ Nhi, trên người đệ mát lạnh, thật thoải mái.” Kim Bảo Nhi liếm láp môi khô, nhũ nhũ mảy, “Nhưng mà, sao đệ càng ngày càng nặng vậy?”

Cúi đầu nhìn tiểu oa nhi trong lòng lại phát hiện hắn vùi đầu vào đệm chăn.

Ngủ rồi sao?

Hai mắt nhắm lung không nhìn rõ màu tóc của hắn, chỉ cảm thấy tóc ngắn của hắn trở nên hơi dài, mò mẫm một chút, lạnh lạnh nhưng vẫn mềm mại như cũ.

Làm sao bây giờ, trên người hắn mát mẻ thật tốt. Nhẹ chớp mắt, tay nàng bất tri bất giác vươn vào trong chăn, đụng đến một khuôn ngực bóng loáng rắn chắc.

Cảm giác lạnh lạnh làm cho nàng nhịn không được nhẹ giọng ngậm ngừ, hai chân cũng thò vào trong chăn, cạp trên đùi lạnh lẽo của hắn, dường như hắn giống như một khối ngọc trơn bóng, da thịt trơn nhẵn non mềm. Nàng tựa hồ có thể cảm thấy lông tơ của mình có thể đâm bị thương da thịt của hắn, chỉ chậm rãi day nhẹ, chạm nhẹ.

“Thoải mái sao?” Giọng nói khàn khàn của Lộ Nhi phát ra từ trong chăn.

Khác với giọng nói trẻ thơ vừa nãy, hắn đã có hầu kết của nam tử hán, phát ra âm thanh trầm thấp khàn khàn.

“Ừm, thật thoải mái. Lộ Nhi, nếu tỷ tỷ làm chuyện kì quái gì với đệ, đệ nhất định phải chạy, rồi đóng cửa bên ngoài lại, có được hay không?” Nội tâm nàng đang vùng vẫy, rất sợ chính mình xúc phạm tới Lộ Nhi.

“Chuyện kì quái? Sẽ làm ra chuyện kì quái sao?” Lộ Nhi đang vùi đầu trong chăn bật cười, tự dùng tay vùng chăn đệm ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo của nàng.

Chỗ cổ tay chẳng biết từ lúc nào đã đeo hai vòng tay màu xanh lam phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

“Lỡ như, tỷ làm như vậy” Nàng thở dốc một hơi, cũng vì cảm thấy cánh tay hắn thay đổi, cúi đầu, vuốt sọc tóc mềm mại giữa trán hắn, rồi ấn lên đó một nụ hôn, “Hiểu chưa?”

Chỉ như vậy sao?

“Không rõ.” Hần cười nhạo, cảm giác hay tay của nàng đặt lên thân mình trượt càng lúc càng nhanh.

“Vây, vây làm một chút chuyện của người lớn.” Nàng luống cuống, làm sao bây giờ, chính mình căn bản là không ngừng lại được, hai chân mình chậm rãi ôm lấy eo của hắn, kích thích muốn dán lên bắp đùi của hắn.

“Cái gì gọi là chuyện của người lớn? Lộ Nhi không hiểu.” Hần tiếp tục đề cao tinh thần học hỏi không ngừng.

“Thì là... thì là...” Nàng yếu ớt thờ hồng học, hay tay đặt lên lưng hắn, xoa theo sống lưng rõ ràng của hắn.

“Tỷ tỷ không dạy Lộ Nhi, Lộ Nhi làm sao có thể rõ đây?” Giọng nói tà mị phát ra từ trong chăn, một tay ôm trọn lấy hông của nàng, một tay kia xoa xoa cái gáy xinh đẹp của nàng, dùng tư thế ái muội ôm vào trong lòng.

Hít sâu một hơi, nàng run rẩy rút tay ra, đột nhiên thò tay vào đệm chăn, nâng trọn khuôn mặt của hắn đang trốn trong đệm.

Cảm xúc mát rượi làm cho toàn thân nàng như bị điện giật, ăn mòn ý lực còn lại của nàng.

“Chính là như thế này!” Nàng nhắm mắt lại, nâng khuôn mặt của hắn lên, run rẩy áp cánh môi hôn lên môi của hắn.

Thật không nghĩ tới, bị nàng hôn lên môi, giống như một đóa tường vi nở rộ, tà mị mà xinh đẹp...

Mi mắt nhẹ nhàng nhướng lên, đôi mắt giống như mã não yêu mị nhìn chăm chăm vào mí mắt rung rung của nàng, nở rộ ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Con Dê Con Giữ Chặt Sói Xám Lớn

Cả người run rẩy, ấn xuống cánh môi Lộ Nhi, trên mặt hắn đỏ mề hôi liên tục, nàng đã nghĩ bỏ nhào lên hắn, nhưng vẫn liều mạng nhịn xuống, từ từ nhắm hai vành mắt không dám mở, sợ phải chống lại đôi mắt ngập nước mà mình vô pháp không chế.

“Lộ Nhi đã rõ chưa?” Hai tay nàng dùng lực nheo nheo trên mặt hắn, “Không được, ta còn phải đi tắm rửa, còn tiếp tục nữa sẽ nguy mất.” Hải tử năm tuổi có thể biết cái gì... Nàng nghiêng người, mở mắt ra muốn xuống giường.

“Tắm rửa, Lộ Nhi cũng phải đi.” Hần ôm lấy eo của nàng từ phía sau, trong nháy mắt ôm nàng vào trong lòng.

Kim Bảo Nhi cả người nóng bỏng đã không nhận ra vì sao Lộ Nhi bé nhỏ có thể kéo được chính mình, nàng vỗ vỗ mặt, tầm mắt mê mang nhất thời lại tỉnh táo.

“Vây đệ đợi lát nữa, tỷ tỷ đi trước đun nước ấm, chút nữa sẽ trở lại gọi đệ.” Nàng viện cớ lấy lệ, muốn đứng dậy, mới phát hiện mình vẫn bị ôm chặt, tay lần lên bên hông, muốn gỡ ra.

Hả? Tay của Lộ Nhi từ lúc nào trở nên lớn như vậy rồi? Nàng ngây ngốc cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn trơn nhẵn ngọc ngà không chút tí vết, xương ngón tay được gọt giữa đẹp đẽ, giống như tay nữ nhân nhưng lớn hơn so với tay mình.

“Tỷ tỷ, tay Lộ Nhi đẹp sao?” Giọng nói nhu thuận nhẹ nhàng lại vang lên sau tai, mang theo vẻ lười biếng.

“Nhìn rất đẹp, Lộ Nhi, từ lúc nào tay đệ lại đẹp như vậy?” Nàng vô cùng kinh hãi, hai tay sờ sảng không ngừng nắm lấy xem xét, “Trong thiên hạ đúng là không có tay nữ nhân nào mỹ lệ như vậy, nhưng mà bình thường tay của Lộ Nhi đều nhỏ, không có lớn như vậy.” Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng nói.

Bởi vì đằng sau nàng truyền đến tiếng cười trầm ấm, trong trẻo pha chút khàn khàn, một chút cũng không giống thanh âm tiểu hải tử có thể phát ra.

Trong lòng cả kinh, nàng cứng ngắc cả người, nhìn chăm chú đôi mắt lam nhạt: “Ngươi, ngươi là ai? Ngươi không phải Lộ Nhi, Lộ Nhi bị ngươi giấu đi đâu rồi?”

Lộ Nhi bị bắt đi từ khi nào, chính mình không phát hiện ra gì cả!

“Tỷ tỷ, ta chính là Lộ Nhi, tỷ tỷ tốt của Lộ Nhi...” Hần nhẹ nhàng tựa đầu vào bả vai nàng, đôi mắt nhẹ nhàng chớp chớp.

Lộ Nhi? Nàng nghi ngờ đánh giá.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thanh tú có đôi mắt đào hoa nhỏ nhắn, màu lam nhạt che phủ trên đôi mắt nhìn không rõ tâm tình, sống mũi tinh xảo xinh xắn, đôi môi mỏng tà mỵ giương cao, càng quý dị hơn là mái tóc ba màu phiêu dật, mang theo vẻ đẹp cổ quái hỗn độn.

“Người là Lộ Nhi?” Nàng nhắm mắt lại rồi chậm chậm mở ra, “Không xong, xuất hiện ảo giác, Mộ Dung Bằng, mị được lần này của người sao lại lợi hại như vậy...”

“Đúng vậy, sao tỷ tỷ lại không nhận ra Lộ Nhi rồi chứ?” Hắn dùng cánh tay lạnh lẽo áp sát vào khuôn mặt nàng, cố ý dựa sát người vào nàng, truyền khí lạnh.

“Lộ Nhi, đệ mau chạy ra ngoài, đóng cửa!” Nàng ngược lại dùng sức đẩy hắn ra, hít sâu, hai tay như gió phát phát, “Chậm nữa sẽ không kịp đâu.”

“Được.” Hắn nghe lời đứng lên, chẳng biết từ lúc nào đã còi hết y phục, toàn thân trần trụi bước xuống giường. [Tieutam: oa, mỹ nam nha!!! *xịt máu mũi*]

Hình ảnh mỹ nam trần trụi xuất hiện ngay trước mắt Kim Bảo Nhi, thân thể cao ráo thon thon, da thịt đẹp đẽ trắng tinh sáng bóng dưới ánh trăng, nhất là cái miệng yêu kiều kia, lại càng xinh xắn đáng yêu.

Không xong... Nàng nuốt nước miếng một cái, không nghĩ tới ảo giác của chính mình lại trở nên chân thật như vậy, còn cụ thể miêu tả thân thể nam nhân, nàng luôn luôn không có hứng thú với mỹ nam mà lúc này lại sắp không nhìn được.

“Cạch!” Tiếng cầm khóa cửa đột nhiên vang lên, cắt hết mọi suy nghĩ của nàng.

“A, Lộ Nhi, sai lầm rồi, là ta nói ra ngoài khóa cửa, chứ không phải khóa cửa từ bên trong.” Nàng bắt lực nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kết Cục Của Dê Con (Một)

“Không sai mà...” Hắn vô tội nhún nhún bả vai mềm mại, yên lặng xoay người, “Cửa đóng chặt, nhưng mà Lộ Nhi không muốn ra ngoài, Lộ Nhi muốn cùng tỷ tỷ.”

Ở bên mình? Lúc nào cũng có thể ở cạnh, hiện tại không thể được! Nàng cương quyết lắc mạnh đầu xua xua tay, xuống giường đi giày lao ra cánh cửa.

“Không được, đệ không thể ở trong này, sẽ phá hủy danh dự của đệ, tránh ra, tỷ tỷ mở cửa!” Nàng nắm hai tay ở chốt cửa, kéo rút ra, không động tĩnh, “Làm sao lại mắc kẹt rồi, không được, sáng mai phải gọi người đến phá cửa mới được, thôi, ta ôm đệ ra cửa sổ, đệ ngủ cùng Phượng nhi một buổi tối, nàng ở ngay phòng bên cạnh.” Vất vả suy nghĩ hồi lâu, nàng thở hồng hộc lau mồ hôi trên trán.

Thật muốn chết, được lực ngày càng mạnh, mỹ nam trước mắt lại yêu mị. Hoặc là do ánh mắt của mình, hoảng hốt, cái người này vẫn không mặc quần áo, da thịt trơn bóng mềm mịn, tới cùng là bảo dưỡng thể nào vậy?

“Nhưng mà vừa rồi Lộ Nhi đã đóng cả cửa sổ rồi...” Lúc này hắn lại tỏ ra vô tội, đôi mắt hoa đào ôn nhu liếc nhìn nàng, hai tay ôm lấy.

“Đóng rồi?” Nàng nghiêng đầu nhìn, quả thực trong phòng không có ánh trăng, nhất thời trở nên âm u hơn, “Không sao cả, tỷ tỷ đi mở ra, nhớ rõ đến phòng bên tìm Phượng nhi nhé, Lộ Nhi.” Nàng lần mò trong bóng tối đi vài bước, đột nhiên đụng phải một cánh tay trơn tuột, lạnh giá.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nhìn thấy, Lộ Nhi đỡ người.” Giọng nói trầm thấp lại vang lên bên tai nàng, thổi hơi thờ lạnh lẽo, làm toàn thân nàng bồng rạt.

Làm sao bây giờ, hiện giờ mình đã muốn bỏ nhào vào hắn, bỏ nhào, hay là không bỏ nhào đây?

Lần theo cánh tay trơn tuột đến lồng ngực rắn chắc, cảm giác được trái tim thật sự đập loạn, cùng với cảm giác lạnh lạnh, nàng quả thật muốn cất tiếng hoan hô! Loại ảo giác này thật sự là quá thật rồi!

“Tỷ tỷ?” Lộ Nhi nghi hoặc rũ mắt nhìn xuống, khóe miệng nâng lên ý cười tà mị, “Nếu tỷ tỷ thích có thể dựa vào Lộ Nhi.”

Hả? Nàng nghe lầm rồi sao? Kim Bảo Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, chắc hắn nói là ôm ôm mới đúng, lần này đúng là nghiêm trọng rồi, thị giác và thính giác đã thay đổi rồi.

Tay đang vuốt ve lồng ngực cứng đờ, nàng dùng lực đẩy hắn ra!

Ngay tại lúc Lộ Nhi kinh ngạc nhìn, nàng tiếp tục mò mẫm đường đi, dù sao đã ở đây hai mươi năm cũng đại khái rõ ràng phương hướng.

“Ngày mai ta nhất định phải đi tìm Đông Công Bằng tính sổ mới được, không ngờ lại tưởng tượng Lộ Nhi đáng yêu thành bộ dáng quyến rũ. Bộ dáng

quyến rũ, quả thật là tội ác!” Vừa lăm bắm, cuối cùng nàng cũng chạm tới cửa sổ, “Ôi, làm sao cửa sổ cũng không mở ra được vậy!” Nàng kinh hô, mặc dù dùng hết sức lực nhưng cánh cửa sổ vẫn không nhúc nhích chút nào.

Mở không ra là đương nhiên, cửa sổ đã bị hấn dùng yêu thuật, nếu muốn mở ra thì phải đánh gục hấn trước mới nói sau!

Lộ Nhi khẽ cười nhạo, nhảy lên giường, giơ tay ngọc không chút tí vết chạm vào khuôn mặt, dùng khước mắt liếc nhìn về mặt gấp gáp của nàng, xem ra phải lừa nàng lên giường mới được.

“Ôi! Tỷ tỷ, Lộ Nhi bị đụng đau quá!” Hấn dùng giọng điệu trẻ thơ, xen lẫn chút đau khổ, ở trong phòng yên tĩnh cực kì rõ ràng.

“Làm sao không cẩn thận thế, đụng vào đâu rồi, để tỷ tỷ nhìn xem” Kim Bảo Nhi nóng nảy, quả thật mắc mưu mò nắm bước về phía giường, dọc đường đi truyền đến tiếng va chạm đồ đạc.

“Tỷ tỷ, người cẩn thận một chút”, hấn nhất thời thối khí lạnh, ngăn việc nàng va phải ghế dựa ở cạnh giường, “A! Cẩn thận bậc dưới giường!” Cái này không thể thôi đi được...

“Bịch!” Người nào đó nặng tai không nâng chân lên, va phải bậc giường, cả người thẳng tắp ngã nhà về phía trước.

Không suy nghĩ đến đau đớn, cũng không phát ra tiếng kêu nào, nàng sờ sờ da thịt bóng loáng dưới người, không được, không kiên trì nổi rồi!

“Lộ Nhi, đệ!” Từ lúc nào hai chân của hấn lại ở trên eo của nàng vậy?

Thiên Lạc rống to: Cầu hoa hoa cầu ~

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kết Cục Của Dê Con (Hai)

Eo căng thẳng, nàng bắt đầu cúi người xuống, chạm vào vầng trán mát mẻ của hấn, áp ứng mãi nói không ra lời. Hai tay nàng tự động mò mẫn xuống lồng ngực rồi xương sườn của người nằm dưới thân, đôi má ửng hồng, mê say chăm chú nhìn đôi mắt màu lam, tựa như bị rơi vào hồ nước sâu, hay là bờ đại dương mênh mông vô tận...

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi chờ người một hồi, bị đụng có đau lắm không, Lộ Nhi giúp người mát xa.” Hấn thì thầm nhẹ nhàng nói, một đôi tay tập tức chạm vào cổ nàng, nhẹ nhàng mát xa.

Biết rõ nàng bị đụng phải ngón chân, nhưng tay của hấn lại tà ác men theo cổ xuống dưới phía lưng, lại còn làm ra vẻ mềm mại xoa nắn hai lần, theo đường cong, tự nhiên trượt đến mảnh đất mềm mại phía trước...

“Ta không bị đụng vào chỗ đó...” Nàng thở dốc nhẹ nhàng đẩy người trước mặt ra, lưu luyến cảm giác mát lạnh dưới thân, mà cánh tay của hấn cũng tách hai cơ thể ra, “Lộ Nhi, về sau đừng chơi gây gộc, ngộ nhớ làm chính mình bị thương đó.” Đột nhiên mở mắt nhìn dưới thân, nàng mơ hồ nói, kéo bàn tay to trước ngực lại, dán lên một chút mát lạnh trong ngực, thoải mái thở dài.

Gây gộc...Đôi mắt màu lam kinh ngạc lờm lờm nàng một cái, khá lắm, nữ nhân không biết tốt xấu!

“Tỷ tỷ, nếu nóng thì cởi hết y phục ra đi, trên người Lộ Nhi mát mẻ, tỷ tỷ áp vào nhất định cực kì thoải mái.” Hấn kìm nén thở một hơi, “khéo hiểu lòng người” nói.

Cởi đi, chỉ cần cởi ra, cái gì cũng làm được!

Nàng mơ hồ nhũn nhũn mây, nhìn y phục trên người mình, chính xác vẫn là y phục ra bên ngoài, thô kệch, mặc thật không thoải mái mà còn không thể hưởng chút khí lạnh nữa.

Nàng gật gật đầu, nhìn hai chân trên lưng đã nói lỏng ra, nàng ngồi trên giường, bắt đầu cởi áo khoác và quần ngoài.

“Ừm, như vậy thoải mái hơn...” Nàng thẳm thì một tiếng, lại nhào tới ôm thân hình hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng không ngừng cọ tới cọ lui, ráng mây đỏ trên mặt thật sự khiến người ta thương tiếc.

Chỉ như vậy sao? Lộ Nhi kinh ngạc không thể tin nổi nhìn y phục của mỡ nữ, nàng vậy mà vẫn giữ lại bảo vệ với chính mình.

“Tỷ tỷ, cởi hết ra sẽ càng thoải mái hơn.” Tiếp tục đề nghị, hấn tình nguyện trở thành cục nước đá.

Kim Bảo Nhi ngồi dậy, hai ngón tay nắm lấy mảnh xiêm y, lúc suýt còi ra lại lắc lắc đầu: “Cả người toàn mồ hôi, sẽ làm bẩn bẩn.”

Nàng có tính thích sạch sẽ? Lộ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, khẽ cắn cắn ngón tay cái.

Bỏ nhào thì đã bỏ nhào rồi, nhưng mà vì sao không ăn mình chứ, chẳng lẽ là hạ mị được không đủ? Đã quăng một gói lớn như vậy, nói thế nào cũng không thể kiên trì tới ngày mai, muốn không trúng cũng khó.

Chỉ có khả năng duy nhất, đó là thứ Đông Công Bằng mua được chỉ là nước đồ đi...

“Lộ Nhi, nếu về sau đệ lớn lên xinh đẹp như thế thì tốt rồi.” Hoi thoát ra chút hơi nóng, nàng tiếp tục nhào lên lồng ngực hần, làm lạnh một bên mặt rồi lại chuyển sang bên kia.

“Lộ Nhi vẫn luôn đẹp như vậy.” Hần hung hăng cắn cắn ngón tay, tùy ý đáp lại.

Nhất định phải làm nàng muốn mình, không, phải là trực tiếp nhào vào. Tuy nhiên, hần dựa vào dung mạo yêu mị nên luôn luôn bị động, cũng có thói quen bị động, muốn chủ động cũng không thắng được hần.

“Ừm, đúng vậy, Lộ Nhi rất đẹp mắt, thật đáng yêu.” Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hần, nàng nhắm mắt lại cười nhẹ, hai tay thuận tiện sờ sờ, nhéo nhéo khuôn mặt hần.

Ngón tay đang bị cắn bỗng nhiên bị một đôi tay cầm lấy, nhất thời nước miếng dính trên ngón tay cái.

“Miệng rất khát...” Kim Bảo Nhi liếm láp đôi môi khô khốc, nhìn chăm chăm ngón tay cái kia, có đúng khí muốn ngậm chặt đầy kích thích.

Tuy rằng được liệu bắt đầu dần mất đi hiệu lực, nhưng thân thể vì giải nhiệt mà thoát không ít nước.

Nghĩ tới đây, người nào đó đột nhiên cười gian trá.

“Chỗ này có nước này...Muốn uống hay không?” Hần chỉ vào đôi môi mọng hồng nhạt của chính mình, đôi mắt màu lam cong lên, giống như nửa vàng trắng, tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kết Cục Của Dê Con (Ba)

Kim Bảo Nhi nuốt nuốt nước miếng, nàng có thể nhìn thấy đôi môi mọng đang phát ra ánh sáng trong bóng tối mơ hồ, hồng hồng, non mềm làm người ta muốn một ngụm ăn sạch.

Không! Suy nghĩ của nàng quá xấu xa rồi! Nàng cắn chặt răng, kiên định lắc đầu.

“Không cần sao?” Đôi mắt màu lam lóe lên ngọn lửa không ngớt, cố ý đưa lưỡi liếm láp môi dưới, đầu lưỡi lộ ra ánh sáng màu bạc, “Nhưng mà Lộ Nhi muốn nếm thử hương vị của tỷ tỷ.”

Được liệu mỗi lúc một tiêu tán, xem ra mình chỉ còn cách tự nhào lên thôi.

“Lộ Nhi!” Nàng đột nhiên ôm chặt mặt hần, gất gao chế trụ cằm dưới duyên dáng.

Chịu không nổi rồi sao? Đôi mắt đào hoa hơi cúi xuống, chớp chớp đôi mắt hiện ra hình ảnh phản chiếu nàng đang trợn hai mắt, khóe môi kim hồng không được cong lên, từ trước tới nay chưa có người nào thoát khỏi sự mê hoặc của mình!

“Vâng, sao thế tỷ tỷ?” Hần cố ý phát ra thanh âm mê hoặc, cho dù bị nắm chặt hàm dưới nhưng hần vẫn giữ bộ dáng nhu nhược giống dê con như cũ.

Bỏ nhào đi, nhào lên rồi nói sau! Mặc dù bề ngoài không hề xao động nhưng trong nội tâm lại lo lắng như lửa đốt.

“Từ khi nào đệ lại đeo dây xích ở trên lưỡi rồi hả? Mau, nhổ ra, nếu ăn cơm mà nuốt xuống thì không tốt rồi.” Trong lòng Kim Bảo Nhi sợ hãi thăm dò nhìn đầu lưỡi của hần đang lấp lánh tòa sáng cái gì đó, hóa ra Lộ Nhi lại phải chịu loại ngược đãi này, thật đáng thương, sau này mình phải yêu thương hần nhiều hơn!

“...” Trừng mắt, hần suýt nữa nghẹn mà chết, “Tỷ tỷ, không phải bị người khác cột dây xích, mà là tượng trưng cho gia tộc của Lộ Nhi, vạn lần không thể tháo ra.”

Nhìn bộ dáng nàng nóng lòng muốn tháo ra, hần khăn trương giải thích.

“Hóa ra là như vậy”, giọng nói của nàng có chút thất vọng, nhưng đôi mắt chuyển động một chút, lại thở hắt ra, “May mà không phải bị ngược đãi, Lộ Nhi đáng yêu như vậy, ai có thể ra tay được chứ.”

Nàng, là đang quan tâm mình sao?

Nhưng lúc này không phải thời điểm để nghĩ mấy cái này, rốt cuộc tới khi nào thì nàng mới có thể nhảy bỏ lên chứ?!

“Tỷ tỷ, chúng ta cởi sạch y phục đi ngủ đi. Lộ Nhi cũng rất nóng, người mặc y phục làm da Lộ Nhi rất đau.” Hần nhú nhú mảy, tội nghiệp nói.

“Cực kì nóng? Vậy Lộ Nhi ngủ trước đi, tỷ tỷ ngồi một chút, khi nào mát hơn sẽ ngủ.” Nàng nghĩ có thể nhiệt trên người mình truyền tới người của Lộ Nhi, nàng quyết định đi tìm quạt giấy trước tiên.

Không xong! Hần trơ mắt nhìn nàng quyết đoán từ trên người bò xuống, khom người trên mặt đất tìm giấy.

Có thể do không nhìn thấy rõ, nên mò mẫm một hồi vẫn không tìm được.

Hần nhìn thấy rõ ràng một đôi ủng ngắn ở một góc giường khác, đôi chân thon dài duỗi ra, nhanh nhẹn đá bay đôi giày dưới giường đi phía khác.

“Ôi, giày đã chạy đi đâu rồi, tìm mãi không thấy”, nàng hơi ù rũ buồng thông vai, nghĩ nghĩ một chút rồi mỉm cười, “Thôi, chân không đi trên đất càng mát.”

Người nào đó ngồi phía sau thiếu chút nữa tức giận đến thổ huyết té xỉu, xem ra không thể bỏ nhào rồi!

Hai chân hần ôm lấy eo nàng, nhảy lên, “Bịch!” một cái đã đè nàng ở dưới người. Mặc dù ngày thường nàng ăn mặc đáng điệu giống như nam tử nhưng sức lực vẫn không thể đánh lại hần.

“Tỷ tỷ không thể đi, phải chơi cùng Lộ Nhi”, hần trầm giọng cười nhẹ, hai tay di chuyển trên thân thể mềm mại, không gặp phải bất kì chống cự nào, ngay cả khi hần cúi đầu hôn lên cánh môi của nàng, cũng không có bất kì phản ứng nào.

Hần kinh ngạc nâng mí mắt, nhìn thấy gương mặt đang say sưa ngủ nhẹ nhàng mà hít khí lạnh, đầu của nàng đang gối lên cột giường.

Xem ra, là do vừa rồi bị xoay người nên đụng vào mà hôn mê...

Người nào đó nhất thời xui xẻo, loại lạc thú này nói gục là gục, mà hạ thân cũng vì thế mà mất đi phản ứng. Hôm nay, xem như công toi vất vả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gặp Lại Lão Đạo Sĩ

Trượt xuống giường, hần quay đầu nhìn xuống nữ nhân đang ngủ say, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng bất lực, búng tay một cái, một bộ y phục màu lam khoác lên thân người xích lỏa, lộ ra bộ dáng ôn nhu, có hơi chút yếu ớt, bên hông đeo đai màu lam. Hần cười tà mị, trên giày nhỏ màu trắng có thêm một đôi chuông nhỏ, hần thổi yêu khí về phía cánh cửa đóng chặt, cửa gỗ yên lặng mở ra.

“Tỷ tỷ, đêm khuya còn dài, Lộ Nhi vẫn nên ra ngoài dạo chơi một chút”, hần cúi đầu ấn một nụ hôn trên đôi môi hồng phấn của nàng, “Tỷ tỷ thật thơm, làm Lộ Nhi rất muốn nuốt người vào bụng.” Hần tà mị nhếch miệng, đột nhiên nghĩ ra mình đã quên một việc liên khế hấp thụ hơi thở trên cánh mũi của nàng.

Tỉnh linh chậm rãi bay ra từ mũi nàng, mãi đến khi khuôn mặt của người ngủ say giấc từ từ chuyển sang màu trắng xanh, hần mới đứng dậy rời khỏi.

“Tỷ tỷ, không còn cách nào khác, nếu Lộ Nhi không hấp thụ tinh lực của người sẽ vô pháp cùng người sinh con, đêm nay, người hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.” Hần vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tham luyến day nhẹ cánh môi, chạm nhẹ một cái.

Đón ánh trăng, giẫm gần tại chỗ cánh cửa, vòng chuông trên chân phát ra tiếng kêu đing đang, hần lờm con chuột nhỏ đang muốn ra ngoài cửa, đôi mắt màu lam lóe lên về phía cột, còn chưa kịp tiến lên chọc ghẹo, không nghĩ tới con chuột trợn mắt một cái, ngất đi.

Bất đắc dĩ, hần nhìn khắp đình viện trải lên một tầng ánh sáng giống tấm lụa trắng mỏng manh, nhưng lại thật sự nhàm chán. Nghĩ tới ở trần cách đó không xa có một rừng trúc tuyệt đẹp, có lẽ bên đó có chỗ vui đùa, đôi giày trắng khẽ đạp, ẩn thân vút lên trời đêm.

Gi ó nhẹ nhàng đưa cây trúc, lá cây rung động, mấy con rắn nhỏ cuộn mình trong một hang động đang tụ lại một chỗ, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

“Đều trốn ở trong này, hai Bần công tử tìm mãi”, hần đứng ở cửa động, tà mị cười, trên tay cầm một cây trúc, chọc chọc rần nhỏ, “Ra đây, đi chơi với ta.”

Đám rần nhỏ tựa hồ nhìn ra hần có lai lịch không nhỏ, không dám lỗ mãng, nhất là khi đối diện với đôi mắt màu lam kia khiến cho nữ xà trong đám bốc lửa lên, trực tiếp vòng lên gậy trúc.

Một nữ xích xà màu đỏ cả gan khạc lưỡi ra, liếm láp trên môi hần, thấy vẻ mặt hần không hồn giận, lại càng tới gần, muốn hôn lên môi hần.

“Sư phó, thiên hạ rộng lớn, chúng ta phải đi đâu tìm con xà yêu kia đây?” Một giọng nói quen thuộc đặc biệt vang dội trong rừng trúc yên tĩnh.

Giống như cảm nhận được cái gì, nữ xà ngừng lại, nhấp nháy mắt nhỏ muốn lù vào trong động, nhưng lại bị một bàn tay chế trụ đỉnh đầu, nàng có chút kinh ngạc nhìn đôi mắt màu lam kia.

“Chúng ta chơi trò chơi một chút thế nào? Không phải ngươi muốn hóa thành người sao?” Hần nhướn mi mắt lên, đôi mắt màu lam sáng ngời, tỏa ra ánh sáng như ngọc lưu ly chói mắt, “Ngươi có bằng lòng giúp ta một việc hay không?” Hần lấy ra từ trong ngực một dược thảo màu vàng, cười mê người.

Đây là Lạc Sơn Dao Trì thảo, chỉ cần ăn nó có thể tăng mười năm yêu thuật, mà lúc này nàng vừa vặn còn thiếu mười năm là có thể biến hóa thành người.

Hần có thể nhìn chuẩn xác ra đạo hạnh của mình làm cho nữ xà cảm thấy vô cùng kinh ngạc và ái mộ, không khỏi gật gật đầu.

“Hần đang ở trong này”, lão đạo sĩ sốt ruột nói, “Ta có thể cảm giác được yêu vị của hần, có điều sao lại yếu như vậy, chẳng lẽ là đoạt được bảo vật ẩn giấu khí tức hay sao?”

“Thật ở trong này sao? Sư phó, người chắc chắn chứ? Cả chặng đường đuổi theo, lời ngày người nói trên dưới mười lần rồi. Không phải là đồ đệ nói người, nhưng rượu nên uống ít mới tốt, ngày đó không phải do uống chút rượu mới hỏng việc... Ôi! Đồ đệ sai rồi, sư phó, đồ đệ sai rồi!” Người nào đó tựa hồ bị hung hăng nhéo lỗ tai, khóc thét một hồi.

Nhìn thấy rõ ràng cảnh đó từ con đường nhỏ cách đó không xa, hần nhếch môi cười – quyến rũ, cầm Dao Trì thảo trong tay đưa vào trong miệng nữ xích xà.

Ánh sáng lóe lên, trước mặt hần nhất thời xuất hiện một mỹ nhân kiều mị, ngượng ngùng hạ thấp người.

“Trò chơi bắt đầu.” Huýt sáo một tiếng, hần chỉ vào hai đạo sĩ trên đường, vẻ mặt diễn trò càng thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mỹ Nhân Tâm Kế

Dưới ánh trăng đông đưa tán trúc rung động xào xạc, ẩn hiện hình bóng lá cành nghiêng nghiêng, bao phủ hai bóng dáng trên con đường nhỏ.

“Ngươi còn dám nói, để cho ngươi trông chừng xà yêu, vậy mà lại ngủ quên, ngươi nói đi, có phải xà yêu kia cho ngươi lợi lộc gì rồi không?” Lão đạo sĩ tức giận hò hét nhéo nhéo lỗ tai của tiểu đạo sĩ Bình Sinh, làm cho rượu trong miệng văng tứ tung.

Không che chắn lỗ tai, hai tay của Bình Sinh lại thần tốc bịt kín mũi, dùng miệng hít vào.

Sư phó không uống rượu còn có hình tượng, nếu uống rượu quả thật giống yêu ma hóa thân, mà chính mình luôn vô duyên vô cớ bị xui xẻo.

“Ôi, sư phó, hình như phía trước có người?” Hần thành công dời ánh mắt của lão đạo sĩ đi, lỗ tai cũng từ từ bị buông ra.

Đêm hôm khuya khoắt lại có người chạy ra ngoài? Lão đạo sĩ lung la lung lay đi về phía trước một đoạn, tầm mắt mơ hồ rồi cuộc nhìn rõ phía trước quả thật có một bóng dáng xinh đẹp ngã ngối dưới đất, hai mắt nhắm lệ đang xoa xoa chân.

“Là một nữ nhân?” Lão đạo sĩ thoáng chút đắm chiêu nhìn quanh bốn phía, “Bình Sinh, ngươi đi lên xem có phải nàng cần giúp đỡ gì không?”

Nhìn thấy nữ nhân, Bình Sinh thật sự có chút lo lắng, đêm hôm khuya khoắt ở nơi này cực kì dễ gặp người xấu hoặc bị thú vật tấn công, hần cuống quýt bước lên phía trước, ngồi xổm người xuống.

“Cô nương, nàng bị thương sao?” Nhìn thoáng qua một chút, hần nhất thời sững sờ.

Nữ tử này đẹp như áng cầu vồng, hai mắt rung rung ướt át, da thịt tuyết trắng dưới ánh trăng lại trong suốt óng ánh, dáng người là lướt ngổi dưới tán trúc, hình như có chút sợ hãi.

“Cô nương, đừng sợ, ta và sư phó đều là đạo sĩ ngao du tứ bề, không phải là người xấu. Chân nàng hình như bị thương, không bằng để cho sư phó của ta xem thử.” Nói xong, Bình Sinh đứng dậy nâng đỡ nàng qua chỗ lão đạo sĩ.

Tiểu tử ngốc này, ngày thường mình ngủ ở trên cành cây hẳn cũng không thèm để ý, mà giờ nhìn thấy mỹ nhân lại nhanh chóng nâng đỡ, đúng là tuổi trẻ mơ xuân! Trong lòng lão đạo sĩ thầm mắng, nhưng vẫn nhích thân thể đang dựa vào thân cây, lắc lư đi tới.

“Làm phiền sư phó rồi.” Thanh âm yếu ớt của nữ nhân truyền đến, hình như nàng hơi xấu hổ cúi đầu, kéo vải che chân ra, lộ ra một khối da thịt sưng đỏ, giống như bánh mỳ.

“Làm phiền sợ là không nhận nổi”, lão đạo sĩ đột nhiên lạnh lùng nói, “Sức sinh lớn mật, mới vừa biến thành hình người đã dám ra đây hại người, còn không mau nhận lấy cái chết!” Kiểm gỗ đào sau lưng một tay kéo ra, muốn đâm tới.

Ai ngờ, nữ tử này bị hoảng sợ, dùng chân bị thương khẽ đạp, nhanh chóng trốn bên cạnh Bình Sinh, hai tay níu chặt ống quần của hắn, đáng thương tội nghiệp cắn môi dưới.

“Sư phó, người dọa nàng rồi.” Bình Sinh cũng bị lời của lão đạo sĩ dọa sợ, nhưng thấy bộ dáng yếu ớt và nhỏ bé của nàng, nhìn thế nào cũng không giống yêu quái: “Người nhìn xem, chân nàng bị thương lại bị người dọa giật mình như vậy, đến lúc đó làm sao ăn nói với người nhà họ?”

“Người trong nhà? Người hỏi xem nhà nàng ta ở đâu, đêm hôm khuya khoắt một nữ tử ở nơi hoang dã này, không phải yêu quái thì là gì?” Cảm giác say rượu lên tận miệng, hai mắt lão đạo sĩ càng mơ hồ, kiểm gỗ đào giờ lên dần đo phương hướng.

Kỳ lạ, vừa rồi còn cảm giác được mùi của xà yêu ngàn năm kia, tuy là mỏng nhưng có còn hơn không, mà bây giờ lại hoàn toàn biến mất. Mà trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một nữ nhân, nhìn tướng mạo diễm dúa lẳng lơ mang theo yêu khí, không phải yêu quái thì là gì? Chỉ có điều tên đồ đệ đàn độn này lại trúng mỹ nhân tâm kế. Thế cũng tốt, hắn cũng đang muốn xem xem nàng ta có phải là xà yêu ngàn năm kia biến thành hay không, trước hết không ra tay độc ác.

“Đứng rồi, nhà nàng ở đâu? Chúng ta đưa nàng trở về.” Bình Sinh cho rằng sư phó uống rượu nói mê sảng, hướng hồ nếu là ngày thường đụng phải yêu quái thì kiểm gỗ đào của hắn đã sớm chém xuống.

“Phía sườn núi...” Nữ tử tựa hồ ý lại vào hắn, dùng tay chỉ về hướng đó, nhỏ giọng nói, đôi mắt lại đảo qua mặt hắn thẹn thùng cúi đầu: “Chỉ vì đến đây thăm người thân, trên đường lại bị thương ở chân, đa tạ tiểu đạo sĩ.”

Nàng ôn nhu đưa tay đặt vào trong tay tiểu đạo sĩ, thấy hắn ngẩn người, không khỏi rùng rùng mắt xuống, giống như thẹn thùng.

Nhưng đôi mắt nàng lại hiện lên vẻ giả hoạt, vụng trộm lườm một chỗ tối trong rừng trúc, cặp mắt màu lam kia đang từ xa xem màn kịch vui này.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghi Ngờ

Phía sườn núi bên kia? Kia không phải là thôn nhỏ cách đây mười dặm đường sao? Sắc mặt lão đạo sĩ trầm xuống, đánh giá từ trên xuống, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của Bình Sinh không khỏi cắn răng thầm than, đồ đệ ngốc ơi là đồ đệ ngốc!

“Nếu lão phu nhớ không lầm chỉ đường tới đó ít nhất phải vài ngày, người là nữ nhân, sao trong nhà lại yên tâm cho người một mình đi tới đây?” Nhìn nửa thân trên của nàng đều dựa vào trên người đồ đệ, trong lòng lão đạo sĩ hiểu rõ, người này chắc chắn là yêu quái.

Chỉ là, nhìn yêu khí của nàng ta cũng bất quá trăm năm, căn bản kém xa Xà công tử ngàn năm kia. Tới cùng là nàng ta ẩn giấu yêu khí không bị chính mình phát giác hay thực sự nàng chỉ là một con tiểu yêu, lại dám to gan xuất hiện trước mặt mình, là vì sao?

Nghĩ đến đây, lão đạo sĩ quyết định giả vờ tới cùng, xem rốt cuộc trong hồ lô của nàng bán cái gì.

Nữ tử nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Bình Sinh nhìn về phía mình, không khỏi đỏ mắt lên, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, nóng ẩm rơi xuống mu bàn tay hắn đang đỡ lấy cánh tay của mình.

Trong tai vang lên giọng nói nam tử, nàng theo lời nói của hắn mà nói ra, lại thêm vào nét mặt buồn khổ.

“Trong nhà chỉ còn một tiểu đệ bị nhiễm bệnh, vì tới chỗ người thân mượn chút ngân lượng nên mới phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn. Trên đường vì trốn tránh kẻ bắt cóc nên mới bị thương gót chân.” Tiếng nói non mềm lộ ra chút sầu bi, lại càng trở nên đáng thương.

“Sư phó, chúng ta vẫn nên đưa nàng trở về, dù không gặp phải người xấu nhưng rắn độc thú dữ cũng không ít.” Bình Sinh vừa đỡ tay sư phó, vừa đỡ lấy người thiếu nữ.

“Phía sườn núi? Được được, chúng ta cùng đi.” Cẩm kiểm đào vào vò, lão đạo sĩ chấp choạng đi về phía trước.

Nữ tử mảnh mai tựa vào trong lòng Bình Sinh, khắp khiêng đi về phía trước, liếc mắt về phía bóng dáng trong rừng trúc, liếc mắt ra hiệu.

Trong rừng trúc, lá cây nhẹ nhàng đong đưa, ánh trăng mờ mờ, có vẻ yên lặng dị thường.

Mấy con rắn nhỏ leo ra từ trong động, tất nhiên là thấy nữ xích xà biến thành hình người, càng thêm tôn kính với xà yêu ngàn năm này, cẩn thận uốn người đi đến bên cạnh hắn, khề lười ra tín hiệu cầu khẩn.

“Cơ hội chỉ có một lần, lần sau chúng ta sẽ lại chơi tiếp thôi.” Đôi mắt màu lam cong cong, giầy trắng của hắn có tiếng chuông đinh đang vang lên, nhướng mắt nhìn sắc trời, vút lên không trung đập lên ánh trăng trở về.

Đám rắn nhỏ đành phải từ bỏ thái độ, trở về trong động.

Hắn vào cửa, yên lặng thổi chút khí, cửa lớn từ từ đóng lại.

Cả người khéo léo đi thẳng đến giường, thân hình giống như bị ngâm nước, từ từ nhỏ đi, ngay cả mái tóc dài đến eo cũng từ từ co lại, y phục biến mất trở thành bộ y phục màu trắng nhỏ.

Lúc này đứng bên giường, hắn đã hoàn toàn phục hồi nguyên trạng.

“Lộ Nhi?” Mơ màng, Kim Bảo Nhi dụi dụi mắt, sau gáy có chút đau đớn, không khỏi kì quái, nhưng nhìn thấy hắn cũng giống mình mơ hồ xoa xoa mắt ngáp lớn, không khỏi tự giễu: “Vừa rồi tỷ tỷ còn mơ thấy người biến thành thiếu niên tuổi này, sớm biết vậy nhìn thêm một chút, không biết sao lại ngủ thiếp đi.”

Nàng thật sự cho rằng đó là mộng sao? Cắt!

Trong lòng Lộ Nhi cười thầm, nhưng không lộ ra ngoài, chỉ dùng ánh mắt mờ mờ nhìn nàng.

“Tỷ tỷ, về sau Lộ Nhi sẽ biến thành mỹ nam, ta không phải là tiểu tướng công của tỷ tỷ sao? Sau này đẹp thế nào cũng là của tỷ tỷ.” Nháy mắt, hắn tựa đầu cọ vào trong lòng nàng.

“Được được, Lộ Nhi ngoan, có điều nên ngủ đi, người người sao lại lạnh như vậy, tỷ tỷ ôm người sẽ không sợ lạnh.” Nàng ngáp một cái thật lớn, sờ nắn thân hình nhỏ nhắn của hắn, không khỏi có chút thương tiếc nói, nhắc chân kéo lên người Lộ nhi, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Tôi nay không được, vậy thì ngày mai!

Hắn cười lạnh lùng, cũng vì vừa đi chơi nên cảm thấy hơi mệt mỏi, thêm nữa hương thơm trên người nàng quanh quẩn giữa mũi, mới nhắm mắt lại đã ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lộ Nhi Tè Dâm?

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ đã mở từ lúc nào, bao trùm lấy hai thân hình một lớn một nhỏ, nhẹ nhàng vương lên giống như tấm đệm, giống như đánh thức người đang ngủ say.

Khê ư hử một tiếng, Lộ Nhi giờ chân nhỏ vút vút lên đùi Kim Bảo Nhi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn ngây ngô.

Sao sáng hôm nay lại cảm giác mát mẻ như vậy?

Kim Bảo Nhi mơ hồ mở mắt ra, nhìn ánh sáng rực rỡ ngoài cửa, tâm tình rất tốt, nàng quay đầu nhìn Lộ Nhi đang ngủ say, cuốn cuốn lộn tóc che đầy đôi má non nớt của hắn, đôi môi phàn nộn hé mở, thở ta hơi thở tinh tế, một đôi tay đặt trên ngực nàng, đột nhiên giống như giật mình động một chút.

“Lộ Nhi, nên rời giường rồi.” Mặt nàng đỏ lên, đẩy đẩy bả vai nhỏ của hắn, người này nếu không quá nhỏ thì người khác chắc sẽ co rằng hắn là tiểu sắc quỷ, lúc nào cũng cố ý đụng chạm tới chỗ tư mật của nàng.

“Ừm...” Hắn nhỏ giọng đáp lại một tiếng, mặt hắn cọ cọ nơi mềm mại của nàng, khuôn mặt phàn nộn để trên một khối thịt, nhưng mí mắt cũng không nhắm lên.

“Rời giường, để tỷ tỷ mang đệ đi ăn ngon.” Nàng buồn cười nheo nheo mặt hắn, vén chăn lên, chỉ cảm thấy trên đùi mình có một chút ẩm thấp ướt át,

không khỏi run rẩy cả vai.

Chẳng lẽ, là cái kia đến?

Ngồi dậy thật cẩn thận, nàng nhắc chân của Lộ Nhi đang gác trên người xuống, đột nhiên hình ảnh ẩm ướt trên đùi đập vào mắt nàng, nàng có chút đỏ mặt cười lấy tay đẩy đẩy Lộ Nhi.

“Tè dầm, Lộ Nhi, ta còn tưởng sao hôm nay có chút lạnh, hóa ra tiểu gia hòa nhà ngươi tè dầm rồi.”

“Làm sao vậy tỷ tỷ?” Hắn dùng tay nhỏ dụi dụi mắt, ngồi dậy, nhìn thấy ẩm ướt trên người nàng, đột nhiên có chút không phản ứng kịp, “Tỷ tỷ, người tè dầm rồi...”

“Cái gì mà ta tè dầm, là đệ!” Nàng giơ tay nhéo mặt hắn, “Đệ xem đũng quần của đệ cũng ẩm ướt như vậy kia.”

Người nào đó vừa thấy, quả thực... Có điều, hắn không tè dầm!

Sắc mặt đột nhiên đỏ lên, hắn hận mộng xuân chết tiệt đêm qua! Càng tức giận nàng cứ như vậy mà ngất đi!

“Đây không phải là tè dầm...” Hắn nhỏ giọng than thở, hay tay nhỏ ôm ôm quần nhỏ.

“Không phải tè dầm vậy kia là cái gì?” Vốn không hiểu rõ chuyện của nam tử nên Kim Bảo Nhi cho rằng hắn đang tự biện hộ, “Lộ Nhi, khăn trải giường hôm nay và những thứ này, đệ đều phải giặt sạch nhé.”

Không thể sùng như đệ đệ trước đây, kết quả đều sùng hai tên đó thành người ngu ngốc.

“Vâng, Lộ Nhi biết rồi.” Của mình đương nhiên muốn tự mình giải quyết, Lộ Nhi đáng thương tội nghiệp gật đầu, “Tỷ tỷ, người còn y phục khác không, không bằng Lộ Nhi giúp người giặt sạch nhé?”

“Ngươi thật sự muốn giặt sao?” Nàng chỉ muốn hắn học được cách tự lập, “Thôi, trước tiên giặt những thứ này, ngươi còn nhỏ không có nhiều sức như vậy.”

“Sẽ không, Lộ Nhi thường xuyên giúp ca ca giặt đồ, một lần có thể giặt hơn mười bộ mà!” Hai tay nhỏ nhỏ ôm chặt lấy cổ nàng, đôi mắt ngập nước lấp lánh ánh sáng.

Cho ta giặt đi, nếu đều giặt hết rồi nàng sẽ không được mặc nữa. Đêm nay, hừ, còn không ngoan ngoãn trần truồng đi ngủ sao?

“Không được, giặt những thứ này thôi, những thứ khác đã có Phụng nhi xử lý. Tỷ tỷ cho đệ giặt những thứ này vì đệ làm bẩn, cũng không phải muốn đệ làm việc. Lộ Nhi vào Kim gia, tỷ tỷ sẽ yêu thương đệ, cũng sẽ dạy ngươi một chút đạo lý, có lúc sẽ khó tránh khỏi hơi nghiêm khắc, nhưng đệ phải biết rằng cũng là vì tốt cho đệ.” Nàng nghĩ rằng hắn sợ hãi mình đuổi hắn đi nên mới muốn giặt nhiều y phục một chút, trong lòng Kim Bảo Nhi có chút chua xót, hài tử nhỏ như vậy đã hiểu chuyện rồi.

Lại không biết trong lòng hắn lại hoàn toàn không nghĩ tới việc như vậy.

“Vâng, Lộ Nhi hiểu rồi.” Hắn nghe lời gật đầu.

Hai người ăn xong bữa sáng, nàng chân trước vừa rời đi, hắn ở sau lưng đã vui vẻ lục tung phòng, đem tất cả y phục của Kim Bảo Nhi ôm vào đi ra ngoài, vứt vào trong thùng, giặt y phục nào...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nam Nhân Đoạt Tụ Tới Nhà

Ôm thùng gỗ, thăm thì một câu quái dị, thân hình xinh xắn nhỏ nhắn của Lộ Nhi lại vô cùng linh hoạt, trong lòng bàn tay phảng phất luồng gió nhẹ. Dừng lại một chút, hắn nhìn thấy Kim Khoáng đi tới, lập lúc cần cần môi. Bịch một tiếng, thùng gỗ rơi xuống đất, hắn lập tức lau nước mắt tại chỗ.

“A, đây không phải là tiểu tướng công của đại ca sao? Sao lại giặt nhiều y phục như vậy”, Kim Khoáng dưới ánh mắt đố kỵ của nương tử Y Đình, đơn đả chạy tới, không cam lòng giúp hắn thu thập y phục bị rơi tung tóe: “Ta giúp ngươi thu lại.”

“Cám ơn nhị cữu tử (em vợ).” Không ngờ Lộ Nhi lại nín khóc, mỉm cười thuận miệng đáp lại.

Người nào đó lại vì hắn nói như vậy mà suýt nữa vấp phải bậc cửa, nhìn thoáng qua nương tử đang nén cười, nhẩn! Kim Khoáng tự nói với chính mình, hai ba bước mang thùng gỗ đặt bên cạnh giếng.

“Vậy người gọi ta là nhị cữu tử đi, có thể nói cho ta biết hay không, đại ca, khụ, đối với người có hay không, cái kia?” Kim Khoáng có chút mắt tự nhiên ho khan vài tiếng.

“Cái kia là cái gì?” Hấn vui vẻ chạy đến bên cạnh giếng, nằm úp sấp lên cạnh giếng xem khuôn mặt nhỏ nhắn đang dập dòn trong nước, đôi mắt đen chuyển thành màu xanh, khinh thường liếc mắt, lại biến về màu sắc nguyên thủy.

“Chính là, người có ngủ cùng đại ca hay không, có hay không, ôm đó.” Y Đình nhìn thấy tướng công không nói ra được, chủ động tiến lên, vẻ mặt tươi cười.

“Có chứ.” Hấn cực kì thật thà gật đầu, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Nhìn vẻ mặt hai người thở dốc vì kinh ngạc, hấn không khỏi cảm thấy buồn cười, rõ ràng kì vọng như vậy mà vẫn có bộ dáng không thể tin nổi, nhìn người khác chán ghét.

Chỉ thấy hai người phi tới một góc bàn bạc cái gì đó.

“Nàng xem đại ca thật sự luyện đồng đó, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, họ hàng nhà nàng không phải có một tiểu nam oa sao, đưa hấn tới đây.”

“Được, bây giờ đi ngay.”

Chỉ nghe hai giọng nói thăm như vậy, cực kỳ hưng phấn chạy ra phía cửa.

Hấn buồn chán quay qua quay lại nhìn bóng dáng hai tên ngốc kia. Chẳng lẽ bọn họ cho rằng như vậy có thể lật đổ mình, sau đó đợi Kim Bảo Nhi qua đòi sẽ lấy gia sản sao? Đúng là nực cười!

“Ôi, ngọn gió nào đón người tới vậy, Đông Công thiếu gia.” Mới vừa chạy đến chỗ ngoặt, thiếu chút nữa va phải, Kim Khoáng vội vàng kéo nương tử của mình dừng lại.

“Cái kia...” Vuốt cằm, Đông Công Bằng nhíu mày, nhớ lại phải xưng hô thế nào với người tự xưng là “Tiểu tướng công” đây.

“Cái kia là cái nào?” Một bóng dáng nhỏ xinh chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hấn, ngẩng đôi mắt đáng yêu ngập nước mắt nhìn về phía hấn.

“Chính là nó!” Vô dùi, Đông Công Bằng chỉ vào đ vật nhỏ trước mắt, mới nhận thấy hai phu thê Kim Khoáng đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình.

“Đông Công thiếu gia, ngay cả người cũng nghe được tin tức rồi?” Y Đình cẩn thận hỏi dò.

Không nghĩ tin tức đại ca có luyện đồng phích đã bị tiết lộ, xem ra tam đệ và đệ muội cũng sẽ biết, không được, động tác của bọn họ phải nhanh hơn, tuyệt đối không thể là người đến sau.

Nhưng mà vào trong lỗ tai Đông Công Bằng lại phiên dịch thành một giải thích khác: Kim Bảo Nhi thật sự nhận tiểu oa nhi này là tiểu tướng công!

“Đúng là đã biết tin, bản thiếu gia mới tới đây gõ cửa!” Đông Công Bằng vừa giơ ngón trỏ ra thấy tiểu oa nhi há miệng ngáp một cái, cuống quýt rút ngón tay lại, hấn vẫn không quên hóm qua vừa bị cắn.

“Gõ cửa?” Phu thê Kim Khoáng nhìn nhau cười, “Được được, vậy các người cứ vui vẻ chơi đùa, chúng ta còn có việc, xin phép cáo lui trước.” Lòng bàn chân như quét mỡ, chạy trốn vô cùng thống khoái.

Lộ Nhi mặc kệ Đông Công Bằng, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giếng bắt đầu múc nước, hấn còn có chuyện quan trọng muốn làm!

Nghĩ đến lúc Kim Bảo Nhi trở về nhìn thấy tủ quần áo rỗng tuếch, khoe miệng phẫn nộ không khỏi lộ ra vẻ đắc ý cười gian.

Nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay xà công tử đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chiêu Giết Địch Thứ Nhất: Kẻ Xấu Cáo Trạng Trước

Ném thùng gỗ vào trong giếng, Lộ Nhi bắt đầu múc nước, sau ba lần kéo lên đổ vào trong thùng quần áo, xắn ống tay áo lên, tốt rồi, bắt đầu!

“Tiểu oa nhi, ca ca đưa người ra ngoài mua kẹo ăn, có được hay không?” Đông Công Bằng nhúc nhủ đầu, đi tới bên cạnh hấn ngồi xổm xuống, vẻ mặt nịnh nọt.

Lúc đi mua kẹo thuận tiện để người bị lạc, dám cướp đoạt Kim Bảo Nhi với ta, đừng trách bản thiếu gia!

Trong tai đột nhiên nghe được tiếng bước chân quen thuộc đang hướng về nơi này, Lộ Nhi neho mắt thành hình bán nguyệt, khuôn mặt nhỏ phẩn nộ hiện lên chút châm chọc.

“Đại thúc, không phải Lộ Nhi nói ngài, nên làm chuyện đứng đắn thì làm đi, muốn mua kẹo lừa gạt trẻ con không được đâu.”

Bị một oa nhi năm tuổi gọi mình là “Đại thúc”, còn bị giáo dục một phen, sắc mặt Đông Công Bằng nháy mắt chuyển xanh sang hồng, gờ tay trái ra nhéo lỗ tai Lộ Nhi.

“Đừng có mà cho người bột màu đã muốn mở xưởng nhuộm, nhìn người thế nào cũng giống tiểu quý tâm tư bất chính, còn không chạy về bụng mẹ uống sữa đi, Kim Bảo Nhi là đồ chơi của bản thiếu gia, người dám cướp đoạt thì ta sẽ ném người vào rừng hoang, cho người bị sói ăn.” Đe dọa ngang ngược như vậy, hẳn tự cho rằng tiểu hài tử sẽ sợ tới mức tè ra quần.

Đúng đúng, đúng là chỉ cần như vậy thôi, cũng không lãng phí nước miếng của ta, Lộ Nhi cười thầm trong lòng.

Nhìn qua vẻ mặt đen ngòm của Kim Bảo Nhi đang đi tới sau lưng Đông Công Bằng, hẳn cực kì phối hợp chớp chớp đôi mắt, nháy mắt đã hiện lên một tầng hơi nước, mím mím môi.

“Oa...Ca ca, hẳn bắt nạt Lộ Nhi, lỗ tai Lộ Nhi đau quá!” Hắn bắt đầu cáo trạng.

“Đông Công Bằng!” Kim Bảo Nhi lạnh lùng cười, cúi người xuống, học bộ dạng nhéo tai của người nào đó nhéo tai hắn, dùng lực hung hăng xoay chuyển.

“Oa!” Người nào đó thất thanh hô lên, “Bảo Nhi, sao người đã trở lại?” Hắn cuống quýt buông lỏng tay đang kèm chặt Lộ Nhi, dùng ánh mắt vô tội nhìn nàng.

“Đương nhiên người không mong ta trở về, như thế nào, vừa rồi lên lút trốn ở ngoài cửa chính là để chờ ta đi ra ngoài tới bắt nạt Lộ Nhi?” Nàng nhìn lỗ tai trắng nõn của Lộ Nhi hồng lên một mảng, tính mầu tử trong lòng nhất thời phát huy tràn lan.

Một tay níu chặt lỗ tai của Đông Công Bằng, một tay ôm lấy Lộ Nhi, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn.

“Ha ha, vốn là ta muốn đưa nó đi mua kẹo ăn”, Đông Công Bằng xấu hổ cười, nhìn thấy Bảo Nhi đối tốt với nó, giận dữ, lặng yên tóm chặt lấy hông người nào đó, “Cũng không có ác ý, không có ác ý.”

Dám ra tay lên lút với mình? Lộ Nhi đen mặt, đôi mắt lộ ra vẻ âm u, lập tức dùng tay chế trụ cánh tay của hắn đang nhéo hông mình.

“Ca ca, hẳn nhéo hông ta, oa...” Nước mắt tiếp tục tràn lan.

Đông Công Bằng cứng đờ mặt, muốn rút tay về nhưng không nghĩ tới tay nhỏ đang nắm tay mình có lực hơn mình, tránh không nổi lại không cách nào rút ra.

Hả? Kim Bảo Nhi thuận tiện nhìn xuống dưới, quả nhiên là thật, lập tức giận dữ.

“Nam nhân đoạn tụ, lẩn ra mau, không được đến gần Lộ Nhi một bước!” Một quyền hung hăng vung ra.

“Bốp!” Lần này, Lộ Nhi buông tay, Đông Công Bằng bị Kim Bảo Nhi đánh một quyền ngã ra đất, che một bên mặt gào khóc ngồi dậy.

“Bảo Nhi, người đánh ta? Chúng ta là thanh mai trúc mã, người lại vì một tiểu quý không rõ lai lịch đánh ta?” Buông tay ra, mắt trái có phần mờ hồ nhìn Lộ Nhi.

Nàng nhất thời cũng không đoán được mình lại ra tay nặng như vậy, ngày thường tuy nháo một chút cũng chưa từng thật sự thương tổn hắn. Mới định xin lỗi lại nhìn thấy trên mặt người nào đó đen một vòng, nín cười, mím môi cười.

“Gấu mèo, gấu mèo!” Lộ Nhi lại vỗ tay cười to, vừa xoa hông, vừa nín khóc mím cười.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 27: Chiêu Giết Định Thứ Hai: Lo Trước Khởi Họa

“Đứng lên đi, đường đường là Đông Công thiếu gia mà ngồi dưới đất thì còn ra cái gì”, Kim Bảo Nhi nhìn thấy người nào đó mặt đen mắt một nửa, đành phải tiến lên đỡ lấy cánh tay hắn, “Lộ Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người sao lại giống đứa nhỏ so đo với nó.”

Đông Công Bằng liếc mắt nhìn Lộ Nhi vẫn cười to như cũ, lại còn lè lưỡi nhấm nháp với mình, hắn giật giật khóe miệng, cũng cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, phần nộ theo Bảo Nhi đứng lên, cảm giác lạnh lẽo ở mông làm hắn cả kinh.

Vươn tay ra chạm vào, sững sờ nhìn lại mông đất ướt át.

“Ngồi vào vũng nước rồi, ta đưa người đi thay y phục sạch sẽ trước, nhưng nhìn người cao hơn ta một chút, mặc trước rồi về đổi lại cũng không muộn.” Cả người đứng cạnh nàng, y phục ướt áo dính vào mông của hắn, lộ ra hai bờ mông tròn đầy, hắn xấu hổ quay mặt, làm bộ như không có việc gì để nói.

Lộ Nhi chăm chọc nhìn về kinh hi hiện lên trên mặt Đông Công Bằng, tựa hồ nhờ họa được phúc, hắn cúi đầu nhìn toàn bộ y phục bị tẩm ướt, cười lạnh, xem ra Kim Bảo Nhi còn chưa phát hiện mình lấy quần áo của nàng ra giặt sạch.

Nhéo, ta néo, xem người lấy gì mặc! Tay nhỏ ra sức xoa nắn, căn bản không nhìn đến bóng lưng hai người chậm rãi rời đi.

“Lộ Nhi, đệ ở đây đừng có chạy lung tung, chờ ca ca về giúp đệ giặt, đệ còn không đủ sức mức nước.” Quay đầu nhìn nước hắt trên đất, nàng vội vã ôn nhu dặn dò.

Không đủ sức? Đông Công Bằng có chút quái dị đưa mắt nhìn Lộ Nhi đang xoa nắn cánh tay.

“Vâng, Lộ Nhi ở đây chờ ca ca.” Hắn nhu thuận gật đầu, đôi mắt to sáng lên.

Nghe thấy hắn nhận lời, nàng yên tâm gật gật đầu, đưa Đông Công Bằng về phòng mình.

Nhưng không tới nửa khắc, hai người lại vội vàng chạy trở lại, Kim Bảo Nhi không tin nổi nhìn thùng quần áo, bên cạnh vẫn còn một đồng y phục chưa giặt đang chất đống, áp úng há to miệng, ánh mắt chuyển dời nhất thời lại thấy khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn đang ngẩng đầu vô cùng hưng phấn nhìn mình.

“Ca ca, Lộ Nhi đem quần áo của người giặt sạch, quá nhiều quá nhiều, Lộ Nhi đã giặt tay đau quá.” Giơ mười ngón tay ra phía trước, Lộ Nhi tỏ vẻ vô cùng vô tội.

“Vì sao người lại đem y phục của Bảo Nhi giặt sạch?” Đông Công Bằng tỉnh mắt nhìn chằm chằm tiểu gia hỏa này, cảm thấy quái dị, “Người có mục đích gì?”

“Cốc!” Trên đầu hắn bị gõ một cái.

“Lộ Nhi có thể có mục đích gì, ngày hôm qua hắn tè dầm”, Kim Bảo Nhi vừa vui vẻ, vừa buồn cười nói, “Vốn để hắn giặt y phục của mình, không ngờ lại đem y phục của ta giặt sạch.”

“Lộ Nhi không được ăn cơm trắng.” Xoắn ngón tay, Lộ Nhi đi tới bên cạnh nàng, tội nghiệp nói.

Nàng ngồi xổm người xuống, đau lòng bao bọc mười ngón tay hồng hồng của hắn trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn, không ngờ Lộ Nhi lại hiểu chuyện như vậy, làm cho người ta hết sức thương tiếc.

“Được rồi, về sau Lộ Nhi hãy ở bên ca ca học việc, sẽ không ăn không ngồi rồi.”

“Cái gì, người còn để nó ở bên cạnh học việc? Không được!” Đông Công Bằng nhất định phản đối, lại nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Kim Bảo Nhi, cuống quýt nói, “Nó còn nhỏ, nên tới trường tư thực học kiến thức.”

“Người nói cũng có lý.” Nàng cúi đầu nhìn Lộ Nhi đang ngớ ngàng, nghiêm túc suy nghĩ.

Nghĩ muốn đem mình tới trường tư thực? Lộ Nhi sao lại không nhìn thấu ý nghĩ của Đông Công Bằng, buồn cười nhìn thoáng qua sau lưng hắn vẫn đang ướt.

“Hai nửa trái dưa hấu.” Hắn nói.

Bảo Nhi nháy mắt xấu hổ ho một tiếng, lấy tay che giúp Đông Công Bằng.

“Người đi về trước thay y phục đi, nơi này của ta không có y phục, để lạnh lâu cẩn thận sẽ sinh bệnh.”

Người nào đó đành phải che mông, mắt nhìn quanh bốn phía, chột vật chạy về phủ. Trước khi đi, hắn còn như có thâm ý nhìn thoáng qua Lộ Nhi, phần nộ rời đi.

“Nói đi, người có ý phải không?” Nhìn thấy Đông Công Bằng đã đi xa, Kim Bảo Nhi khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Lộ Nhi đang chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chuẩn Bị Tới Trường Tư Thục

Xoắn xoắn tay nhỏ, cúi đầu, hấn che đầu kinh hoàng trong lòng, ngồi xổm người xuống, tiếp tục vùi về đồng quần áo kia, không cách nào đối mặt với ánh mắt trách cứ của nàng.

Rốt cuộc làm sao nàng biết mình có ý lấy tất cả y phục ra giặt, chẳng lẽ mình lộ ra cái gì sơ hở?

“Lộ Nhi, ca ca biết đệ không thích Đông Công Bằng, vừa rồi hấn bắt nạt đệ là không đúng, nhưng đệ cũng không thể đẩy hấn té ngã ở chỗ vũng nước, làm như vậy là không đúng.” Kim Bảo Nhi thở dài, dùng tay xoa xoa mái tóc xoắn mềm mại của hấn.

Không phải là vì chuyện y phục... Hấn yên tâm.

Đôi mắt ngập nước liếc nhìn nàng đang tức giận, xoa tay vào quần áo mình, đứng dậy ôm cổ nàng, miệng nhỏ phàn nộn vô tội chu lên.

“Ca ca đừng tức giận, về sau Lộ Nhi sẽ không làm chuyện xấu nữa.” Chỉ làm chuyện khi dễ người khác thôi.

“Thật ra hấn nói không phải không có lý, bây giờ Lộ Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, trường tư thục là nơi tốt với đệ. Có thể học đọc sách viết chữ, cũng có thể hiểu chuyện. Sau khi ăn bữa trưa ca ca đưa người đi hái kiến tiên sinh nhé?” Nàng xoa bóp khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của hấn, thật không có cách nào tức giận với tiểu hài tử.

Ngẫm lại, coi như cũng đáng đời Đông Công Bằng, nhìn hấn dùng lực nhéo tai Lộ Nhi như vậy, bây giờ còn hồng hồng.

Nàng vỗ về tai nhỏ phàn nộn của Lộ Nhi, thối thối.

“Không thể không đi được sao ạ? Thật ra Lộ Nhi đã đọc rất nhiều sách, Lộ Nhi có thể hiểu được đọc sách viết chữ”, trong mắt hấn hiện lên một chút quần bách, để một kẻ còn không sống lâu như mình tới dạy dỗ, chẳng phải là phá hủy thanh danh ngàn năm của xà công tử sao, “Đây là chữ ‘Địa’, đúng không?” Hấn thấm ướt ngón tay, viết lên trên mặt đất, về mặt lấy lòng nhìn nàng.

Không ngờ tới hấn viết chữ lại ấn tượng như vậy, mỗi nét bút đều vừa vặn tuyệt vời, như vậy trước đây cũng là thư hương thế gia, nếu không hài tử bình thường sao được học bài viết chữ?

“Lộ Nhi, nhà của đệ ở đâu, trước kia làm nghề buôn bán sao?” Hơn mười dặm quanh Lạc Thu trấn đều không có quan lại, vậy thì cũng chỉ có thương gia rồi.

“Nhà?” Hấn nhất thời mơ màng nhìn nàng, “Lộ Nhi không nhớ rõ, chỉ nhớ là ca ca mang theo Lộ Nhi chạy khắp rừng, đọc sách biết chữ cũng là ca ca dạy. Nhưng về sau gặp hồ, ca ca cứu Lộ Nhi nên bị bắt đi, cũng chỉ còn lại một mình Lộ Nhi...”

Hốc mắt hấn đỏ lên, hấn cúi đầu lau nước mắt, lão hồ huynh đệ, dù sao thanh danh của người vốn đã xấu xa, không ngại bản xà công tử liếm lên chút nữa, cùng lắm thì lần sau gặp mặt sẽ mời người uống ly rượu.

“Là ca ca không tốt, ca ca không nên hỏi đệ những thứ này, tới đây, Lộ Nhi, về sau nơi này là nhà của đệ, muốn ăn cái gì thì nói Phụng nhi làm cho đệ. Chỉ cần đệ đạt được lời phê ‘Giỏi’ của tiên sinh ở trường tư thục, ca ca sẽ đưa đệ đi chơi, mua rất nhiều đồ chơi tốt cho đệ, được không?” Nàng đau lòng dùng ống tay áo lau nước mắt của hấn, dịu dàng dỗ dành.

Xem ra vẫn tránh không được, sẽ bị đưa tới trường. Hấn bắt đắc dĩ nghĩ nghĩ, nếu đã như vậy mình cần phải tận lực tranh thủ chút điều kiện mới được.

“Vậy Lộ Nhi vẫn được ngủ cùng ca ca chứ?” Sáng nay hấn nghe được Phụng nhi hoàn muốn chuẩn bị cho mình một phòng riêng, rõ ràng nàng muốn ngủ riêng phòng với mình.

Đùa giỡn cái gì, một người có thể sinh oa nhi sao? Huống hồ, ngày nào hấn cũng hấp thụ linh khí của nàng, chỉ cần hơi gián đoạn, nàng sẽ không thể thụ thai. Nguyên nhân là nhân yêu sống chết vốn là trái lẽ thường, chỉ có như vậy mới có thể khiến nàng mang thai. (“Nhân yêu” ở đây là con của người và yêu quái)

“Việc này...” Kim Bảo Nhi đã định từ chối, rốt cuộc gạt đầu, “Được rồi, tới khi đệ có thể tự chăm sóc mình thì sẽ ngủ cùng một phòng.”

Có điều trường tư thục cũng không có vấn đề gì, hấn tự tin bĩu môi cười cười, có thể đổi lấy việc ngủ cùng thì mỗi ngày đi ứng phó là được rồi.

“Vâng”, hấn vui vẻ gạt đầu, đứng dậy dùng cánh tay mềm mại của mình giữ chặt ngón cái của nàng, “Ăn cơm, ăn cơm...” Còn mấy thứ y phục này, để lại cho Phụng nhi hoàn tới làm tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Tiên Sinh Là Đúng Nhất.

“Lộ Nhi, gặp tiên sinh không được nghịch ngợm, phải khom mình hành lễ, biết chưa?” Trên đường đi, Kim Bảo Nhi dặn đi dặn lại, đã không dễ dàng giúp hẳn vào trường tư thực tốt nhất, không thể để tiên sinh chán ghét được.

“Vâng, đã biết.” Cho dù hẳn muốn gây chuyện cũng cần phải làm ra bộ dáng vô cùng hiểu biết.

Đi tới trường tư thực lại rắc rối như vậy, khom mình hành lễ? Hẳn còn chưa cung kính như vậy với sư phụ của mình, lại phải hành lễ với tiểu lão đầu sao, nếu không phải vì năng thì mình còn khinh thường cái gì mà tư thực đó.

Mang theo túi sách nhỏ, dọc theo đường đi hẳn nhảy nhót đá viên đá trên mặt đất, hết sức cao hứng mà kéo tay nàng, Kim Bảo Nhi không khỏi gật đầu mỉm cười.

Trường tư thực Mặc Hương cách Kim gia không xa, đi đường mất chừng một khắc. Khi hai người đi tới ngoài cổng trường tư thực chỉ thấy bảng hiệu Mặc Hương treo cao cao trên cửa lớn, bên cạnh có một tấm bia đá, trên bia đá đại khái miêu tả lịch sử phát triển của trường tư thực Mặc Hương. Phía trong trường tư thực là rừng trúc um tùm, mấy con chim nhỏ chui vào đó nhảy múa hót vang chơi đùa âm ỉ, lại càng tăng thêm điều thú vị.

“Bảo Nhi ca?” Một bóng dáng là lướt đi ra, vòng eo nhỏ nhắn, nhìn như nhu nhược nhưng lại tiêu sái không kém nam nhi, nàng nhìn thấy Kim Bảo Nhi dật theo một đứa trẻ, không khỏi nhũn lòng mềm: “Lâu ngày không gặp, từ lúc nào huynh lại nhảy ra một đứa bé rồi?”

“Luu Vân muội.” Kim Bảo Nhi có chút giật mình, nhưng nghe xong lời nàng nói, không khỏi xấu hổ cười, “Ta còn chưa thành thân sao có thể có hài tử, hẳn là nghĩa đệ ta mới nhận, muốn mang tới trường tư thực, cha muội đâu? Chúng ta còn phải đi bái kiến lão nhân gia, xem có thể nhận Lộ Nhi làm đệ tử.”

Nghĩa đệ? Luu Vân liếc qua Lộ Nhi đứng bên cạnh, nhìn thấy mi thanh mục tú (lông mày đẹp) mà hai mắt lại có thần thái, bộ dáng lạnh lợi, không khỏi cười khoát tay áo.

“Không cần đi gặp cha ta, hiện tại lão nhân gia đã cao tuổi, tư thực giao cho ta xử lý, cho nên bây giờ tiên sinh ở đây là ta, Lộ Nhi này ta nhận.”

Kim Bảo Nhi vui vẻ, vừa định nói lời cảm tạ lại nghe tiếng Lộ Nhi nói, ngượng ngùng muốn tìm cái động chui vào.

“Tiên sinh là cái (ở đây là chỉ giống cái)? Ta không cần!” Mối hồng chu lên, hẳn trực tiếp cự tuyệt.

Nếu là vị lão tiên sinh, mình thừa nhận còn chưa tính xui xẻo, lại không ngờ còn là nữ tử, về sau nếu bị đám yêu quái khác biết lại bị cười đến rụng răng!

“Lộ Nhi, người nói bậy bạ cái gì đó, còn không nhận lỗi với tiên sinh!” Sợ Luu Vân không thu nhận, nàng dùng một tay đè đầu Lộ Nhi khom mình hành lễ.

“Đợi một chút!” Luu Vân đột nhiên đưa tay nâng cằm Lộ Nhi đang bị ép cúi đầu xuống, nhìn thấy hẳn cực kì không phục nhìn mình, thật sự có chút kinh ngạc, “Vì sao gọi tiên sinh là giống cái, mà không phải là nữ, cái này ở trong mắt người có gì khác nhau?”

Kim Bảo Nhi không nghĩ tới Luu Vân lại đặt câu hỏi như vậy, đang muốn mở miệng nói xin lỗi, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt của Luu Vân nói mình đừng nên mở miệng, rõ ràng nàng muốn kiểm tra hẳn.

“Động vật chỉ chia ra giống cái, không phải giống cái thì là gì?” Hẳn thần nhiên trả lời.

“Người nói cũng đúng, nhưng cũng là không đúng...” Luu Vân ngẩn người, cẩn thận suy nghĩ lời hẳn nói, “Người đương nhiên cũng là động vật, nhưng không thể dùng chữ ‘cái’, bởi vì trí tuệ của con người thông minh hơn nhiều so với động vật, bởi vậy dùng chữ ‘nữ’ có vẻ chuẩn xác hơn.”

Hẳn gãi gãi hõn đá dưới chân, nhàm chán nhếch lên nhìn ngắm trong tay, hẳn lộ ra hàm răng, dùng nụ cười tươi nhìn về phía “Cái tiên sinh”

“Vậy tại sao lại gọi người mẹ sinh ra mình ra ‘Mẫu thân’ mà không phải là ‘Nữ thân’ chứ?”

Tay nhỏ vung lên, ném viên đá bay lên không trung thành một đường cong, đánh trúng một con chim sẻ trong rừng trúc, rơi thẳng xuống đất, làm những con chim khác sợ tới mức phát cánh bay đi.

“Lộ Nhi, không được vô lễ!” Kim Bảo Nhi không nghĩ Lộ Nhi luôn nhu thuận lại nghịch ngợm như vậy, không chỉ tranh cãi cùng tiên sinh, còn dùng viên đá ném chim, trên mặt không khỏi toát ra mồ hôi lấm tấm.

“Ca ca, người dẫn ta tới trường tư thực, Lộ Nhi đến đây, nhưng nếu tỷ ấy không thể trả lời rõ ràng câu hỏi của Lộ Nhi, cho thấy không xứng làm tiên sinh, vậy về sau có thể không cần tới học tập. Dù sao những thứ nên biết, ta đều đã hiểu.” Hẳn cực kì vô tội toét miệng cười, khiêu khích nhìn “Cái tiên

sinh”.

Đương nhiên đã biết mục đích chính, đơn giản chính là muốn ở cùng một chỗ với Kim Bảo Nhi nhiều hơn, bởi đường tình cảm thật tốt, nhân cơ hội “ăn” nàng.

“Được, là đệ nói đấy nhé!” Lưu Vân đột nhiên vỗ tay một cái, cao hứng cười to, “Bảo Nhi ca, đệ đệ này của huynh, ta không muốn thu làm đệ tử cũng không được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bắt Nạt Bạn Học

Không chỉ Kim Bảo Nhi không rõ ràng mà ngay cả Lộ Nhi cũng có chút không hiểu, theo lý thuyết nàng ta chắc chắn sẽ bị mình làm tức giận mà nhảy dựng lên, sau đó đóng cửa lại, tuyên bố không thu nhận hần làm đệ tử, nhưng nàng lại vui tươi hơn hờ, có vẻ như vô cùng thích mình.

Lưu Vân thông minh, hai mắt quét một vòng lên người Lộ Nhi, ngồi xổm xuống, ôm lấy bả vai hần.

“Này, tỳ làm cái gì thế, buông!” Lộ Nhi vùng vẫy vài cái, lại không dám dùng quá nhiều lực sợ bại lộ, đành phải lạnh lùng kháng nghị, tựa như một người vốn có chút tài nghệ lại bị một đám ô hợp vây quanh, vô vị kêu lên “Cứu mạng, cứu mạng” vậy.

Nếu như Kim Bảo Nhi dùng thân phận nữ nhi để ôm mình thì hần đương nhiên vui vẻ, nếu là tiên sinh thì khẳng định muốn phản kháng!

“Tiểu quỷ này,” Lưu Vân nhéo nhéo lên cái mũi phẫn nộ, làm như nhìn thấu hần nghĩ cách không muốn tới trường, “Ngươi không muốn làm đệ tử của ta cũng phải muốn, đáp án của ta là: Công không gọi là công thân(hôn), nữ không gọi là nữ thân(hôn), cùng một dạng đạo lý.”

Kỳ thật ý trong lời nói đó là, cái mà Lộ Nhi gọi là công mẫu, trong chữ mẫu có từ ‘Mẫu thân’, nhưng trong công không có ‘Công thân(hôn)’, nên nàng không gọi ‘Nữ thân(hôn)’ cũng cùng một đạo lý như ‘Công thân(hôn)’ ”.

Thật giỏi từ một suy ra ba, đáp án của nàng chẳng qua chỉ là che dấu tai mắt mọi người biến đổi vấn đề trả lời của hần!

Lộ Nhi đen mặt, nữ nhân này thật không đơn giản!

“Lưu Vân, may mà muội thông minh, tiểu gia hỏa Lộ Nhi này đúng là chỉ có muội mới quản lý được, nếu là lão phu tử khác thì đã tức chết rồi,” Kim Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, toét miệng cười, nghiêng người đi về phía trước, hôn một cái vào Lộ Nhi đang ngây ra như phỗng, “Lộ Nhi, hôm nay phải học mọi thứ với tiên sinh thật tốt, ca ca còn có việc quan trọng phải làm, khi nào đệ tan học sẽ quay trở lại đón đệ.” Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại đi luôn.

Lộ Nhi méo môi, dám bỏ lại ta đi mất? Nữ nhân bạc tình!

Hần quay mặt lại nhìn mười mấy cái đầu nhỏ đang lộ ra ở cửa lớn, nghĩ ra một kế sách, lập tức “tốt bụng” quay về phía họ, lộ ra nụ cười “thiện lương”.

“Được rồi, đi học đi, đừng chạy tới xem náo nhiệt.” Lưu Vân trái lại không chú ý tới ý cười trên mặt hần, lôi kéo tay nhỏ của hần vào trong đại môn.

Bọn chim chóc bay tứ tán, trốn vào bên trong nhanh như chớp.

“Ngươi ngồi cùng chỗ với muội ấy đi.” Lưu Vân sắp xếp một người không chênh lệch tuổi lắm cùng bàn với hần, là một tiểu nữ sinh đáng yêu.

Hần nhúm mày liếc qua người ngồi cùng bàn một cái, chỉ thấy nàng lộ ra nụ cười trẻ thơ, răng cửa bị thiếu nhìn thật buồn cười.

“Ngươi tên là gì thế, ta tên là Diệu Song.” Giọng nói của nữ hài tử có chút bị hờ, nàng thấp giọng hỏi, ánh mắt vụng trộm nhìn tiên sinh đang chuẩn bị bài học.

Ai ngờ, Lộ Nhi lại gờ tay lên.

“Chuyện gì?” Lưu Vân có chút mờ mịt, còn chưa bắt đầu học mà hần đã có vấn đề rồi sao?

“Ta không muốn ngồi cùng nàng ta, nàng nói nàng hay tè dầm.” Lộ Nhi cực kì chân thành nói.

“Ha ha ha ha, tè dầm... Tè dầm...” Tất cả đệ tử gần như đều dựa vào bàn học mà cười, nhìn hết sang tiểu cô nương đang vô cùng khốn khổ kia, nếu không phải có tiên sinh ở đây thì đã sớm tiến lên vây quanh cô bé rồi.

Tiểu cô nương ủy khuất cúi đầu xuống, hung tợn trừng mắt Lộ Nhi, gờ tay giữ chặt y phục của Lộ Nhi.

“Ta nói tên ta là Diệu Song, không phải là tè dầm...”

“Người nhìn xem chính là tè dầm...” Lộ Nhi nhún vai, nghe thấy phía sau lại tuôn ra tràng cười khổng lồ, cũng cười theo.

Nàng biết rõ, Lộ Nhi cố ý! Lưu Vân bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, nhưng nghe thấy Diệu Song vẫn tiếp tục nói “Không phải tè dầm mà là Diệu Song”, nhìn không được quay người cười lên, nhưng sau cùng vẫn miễn cưỡng ngừng lại, cầm cây thước dạy học lên, xoay người làm mặt lạnh lùng với đám đệ tử.

“Cộp cộp!” Nàng hung hăng đập mạnh thước lên bàn học, cực kì hài lòng nhìn thấy đệ tử ngưng cười, thật cẩn thận mà ngồi xuống.

“Diệu Song, người qua bên kia ngồi cùng Tiểu Cẩm, Lộ Nhi, một mình người ngồi đó. Bởi vì người nhạo báng bạn học, hôm nay phạt người chép thơ cổ ‘Tĩnh Dạ Tư’ 100 lần, ngày mai nộp lên.”

Diệu Song thu thập sách vở, làm mặt quỷ với Lộ Nhi, thỏa mãn chạy tới bên cạnh Tiểu Cẩm ngồi xuống.

100 lần? Lộ Nhi đang tươi cười nhất thời cứng ngắc...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Kim Bảo Nhi Lấy Thưởng Đổi Phạt

“Nghe nói hôm nay đệ bắt nạt bạn học nữ?” Kim Bảo Nhi dùng một ngón tay chỉ về Lộ Nhi, “Tiên sinh bắt đệ chép phạt 100 lần ‘Tĩnh Dạ Tư’, không viết xong thì tối nay không cho đi ngủ.”

Nhìn bộ dạng hân vui vẻ như vậy, giống như không cho rằng việc tiên sinh phạt là chuyện gì to tát vậy.

Lộ Nhi nhặt một hòn đá lên đang định ném con chuột đang vội vàng chạy qua, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm túc của nàng ngăn cản, tức giận ném qua một bên.

“Đêm nay ca ca không ngủ được sao?” Hắc nhỏ giọng ngọt ngào hỏi, đột nhiên lại vươn tay để nàng ôm lấy mình, “Hôm nay Lộ Nhi bị tiên sinh phạt đứng, chân rất đau đó, ca ca ôm ôm Lộ Nhi được hay không?”

Bắt đắc dĩ, người nào đó đành phải khom người ôm lấy hắc, lại bị người này cọ cọ mặt vào cổ, mà tay nhỏ lại theo thói quen đặt ở ngực mình, mặt nàng đỏ bừng.

“Y phục đều bị đệ giặt sạch rồi, để mượn được y phục mới ngủ được.” Nàng vui vẻ nhéo mặt hắc, “Về sau Lộ Nhi không thể bắt nạt bạn học lần nữa, Lộ Nhi phải làm đứa bé ngoan, có biết không?”

May mắn thời tiết mát mẻ, y phục đã giặt ngày mai có thể phơi khô, chỉ có điều phải mượn y phục người nào mới thích hợp đây?

Hắc vốn đang vui vẻ, vui mặt trong ngực nàng, trong mũi tràn ngập hương thơm ấm áp, không cam không cần cần đôi môi phản nộn.

Tại sao mình lại không nghĩ tới điểm này? Ngoại trừ y phục của mình còn có thể mượn người khác? Lại toi công bận rộn rồi...

Kim Bảo Nhi cũng không biết vì sao hắc không nói gì, cho rằng đã tỉnh ngộ, cũng không nói nhiều nữa.

Ăn xong bữa tối, sắc trời từ từ đen lại. Trong phòng thấp một chén đèn dầu, nàng chăm chú nhìn Lộ Nhi vừa về phòng đã ngồi yên ở trên bàn viết chữ. Nàng nhìn hắc viết chữ mấy canh giờ, ngón tay non nót cầm bút đã hơi đỏ lên, không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Lộ Nhi, nghỉ ngơi một chút rồi viết tiếp,” nàng đoạt chiếc bút đi, nhẹ nhàng xoa xoa tay nhỏ của hắc, “Có đau không? Về sau chớ có nghịch ngợm nữa.” Nàng để ngón tay hắc trên môi nhẹ nhàng thổi thổi.

“Không đau, Lộ Nhi viết chữ rất nhanh,” Hắc nở nụ cười phấn nộn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng chạm tới ngón tay mình của nàng, ánh mắt sâu kín, “Tỷ tỷ, hôm nay muốn mượn y phục ai? Y phục của nhị cô và tam cô đều lớn hơn tỷ, mà Lộ Nhi không thích trên người tỷ dính mùi của nam nhân khác.” Người nào đó bá đạo.

“Lộ Nhi nói cũng đúng, y phục của hai đệ đệ đều quá lớn, lại không thể mượn quần áo của Đình tổng quản, nếu không sẽ bị bại lộ thân phận của mình, không bằng...” Nàng tự nhủ một chút, cũng không để ý Lộ Nhi hiểu hay không hiểu, buông tay hắc, đi tới bên giường ngồi xổm xuống, kéo ra một ngăn tủ bí mật.

Lộ Nhi tò mò nhìn sang, chỉ thấy dưới ánh sáng của ngọn đèn là một bộ y phục màu trắng của nữ tử, không khỏi có chút kinh ngạc. Đôi mắt hắc lóe lên ánh sáng, khóe miệng cười thần bí.

“Tỷ tỷ, nếu trong một canh giờ Lộ Nhi viết xong ‘Tĩnh Dạ Tư’ thì người tự mặc bộ y phục này được không?” Hàm răng trắng sáng của người nào đó lóe lên ánh sáng.

“Đây là y phục của nữ nhân, ta làm sao mặc được.” Nàng nhất thời cảnh giác đứng dậy đóng cửa lớn, xấu hổ nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi phải nhớ ca ca là nam nhân, chỉ vì sinh bệnh nên mới thừa hai khối thịt. Chỉ vì Lộ Nhi thích gọi ta là tỷ tỷ, nhưng ta không phải nữ nhân.” Nhìn trước ngực mình, nàng cảm thấy mình lừa gạt đứa nhỏ có chút vô sỉ.

“Lộ Nhi hiểu rõ,” hần gạt đầu mạnh mẽ, “Nhưng mà buổi tối tỷ tỷ mặc bộ y phục này sẽ nằm giường bản, mà Lộ Nhi muốn ôm tỷ tỷ ngủ, nhất định cực kì không thoải mái, nơi này chỉ có hai người chúng ta, mặc vào cũng không sợ người khác thấy.” Nàng mặc vào sẽ thành thế nào? Đôi mắt trực tiếp nhìn nữ tử đang bất an, lộ ra nụ cười cổ vũ.

Lộ Nhi nói cũng đúng, nơi này chỉ có hai người bọn họ, chỉ cần không ra ngoài cửa sẽ không sợ bị người ngoài bắt gặp, huống hồ hần còn nhỏ, nhìn cũng không hiểu.

Hai tay nàng nắm chặt mảnh vải dẹt mềm mại kia, hạ quyết tâm.

“Đệ đi viết xong ‘Tĩnh Dạ Tư’, tỷ tỷ sẽ thay y phục.” Nàng nhìn sắc trời, một canh giờ nữa mọi người đã đi ngủ hết nên sẽ không ai nhìn thấy, cũng không ai tìm tới mình...

Vừa nghe thấy nàng đáp ứng, người nào đó nhất thời vui sướng, nhảy bắn đi viết chữ.

Dáng vẻ mặc nữ trang của nàng, mình cực kỳ chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Yêu Diệu Thục Nữ, Quân Tử Hảo Cầu

Ngay sau đó, vang lên tiếng vải ma sát, đôi mắt của hần cong thành hình mặt trăng, môi hồng hé mở, thậm chí hát lên một khúc nhạc, cầm bút trong tay đặt bút viết, vừa viết xong “Tĩnh Dạ Tư” lần thứ mười, hần vươn cánh tay đặt tờ giấy vừa viết xong sang một bên. Kỳ tích xảy ra, mỗi lần lật một tờ đều giống chữ viết ở mặt trước, đếm lại vừa vặn 100 lần.

Kỳ thật, chỉ cần nàng không đứng bên cạnh nhìn chăm chăm thì dùng một chút yêu thuật đơn giản, chỉ cần nửa khắc có thể hoàn thành.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi viết xong rồi, tỷ thay xong chưa?” Hần ngồi trên ghế lắc lư đôi chân, hai tay chống cằm, tỏ vẻ nhàm chán.

“Nhanh như vậy sao?” Nàng kinh ngạc đi tới.

Y phục tơ lụa trắng tuyết ôm lấy một đôi tay hơi thô ráp vươn tới trước mặt hần, lật giấy mỏng xem xét, trên mặt giấy là nét chữ tinh tế tới mức ngay cả nàng cũng không viết ra được.

“Lộ Nhi, chữ viết của đệ rất tốt, xem ra ca ca đệ dạy đệ rất khá,” Nàng xúc động, nghiêng mặt sang, nhưng chỉ thấy hần ngu ngơ nhìn mình, “Rất kỳ quái sao?” Trên mặt tỏ vẻ quần bách, nàng vội vàng nhìn lại y phục bằng lụa mỏng trên người.

Sớm biết thế đã không thử mặc, ngay cả ánh mắt Lộ Nhi nhìn mình đã hơi quái dị, xem ra thật sự kì quái rồi.

“Vâng, rất kì quái,” Hần chân thành gạt đầu, “Không phải kì quái bình thường.”

Hần quan sát đánh giá bộ ngực của nàng bị bao phủ bởi lụa mỏng, đỉnh núi như ẩn như hiện, mà vòng eo mảnh khảnh như liễu rủ chưa đầy nắm tay, thêm nữa là cái mông hơi vênh, quả thật là lỗi lổm đúng chỗ!

“Ta không nên mặc,” Nàng hoảng hốt, lần đầu mặc nữ trang ngay cả mình cũng cảm thấy kì quái, “Sớm biết như vậy đã không nhận quà của tên đoạn tụ kia, có người nào lại đưa nữ trang cho nam nhân!” Nàng thì thảo lắm bầm, muốn đi thay lại y phục.

Trong lòng nàng đã sớm mắng tên đoạn tụ Đông Công Bằng mấy trăm lần.

Là hần đưa?! Đôi mắt Lộ Nhi hiện lên một chút quái dị, nhưng lập tức biến mất, tay nhỏ của hần kéo nhẹ ống tay áo nàng đang muốn rời đi, dùng ánh mắt khát vọng vô hạn nhìn nàng.

“Không phải nói khó coi sao? Ta sẽ đi thay bộ này.” Nàng có chút mê muội nhìn tay hần.

“Lộ Nhi nói kì quái, không phải nói tỷ mặc kì quái,” Hần nhếch miệng cười, dùng tay chỉ lên trên đầu nàng vẫn đang búi tóc giống như nam nhân, “Nào

có ai mặc y phục nữ nhân lại vẫn buộc tóc giống nam nhân?”

Hắn đứng ở ghế nhỏ, lưng lay thân mình đứng lên, thấy nàng đỡ người mình, lại càng lớn mật đưa tay chạm vào búi tóc của nàng, kéo dây buộc nhẹ nhàng tách ra.

Mái tóc đem mềm xõa trên vai nàng, chắc chắn phía sau lưng đã chạm vào cái mông e lệ, khiến thân hình thiếu nữ mảnh dẻ và dịu dàng hoàn toàn nở rộ.

“Lộ Nhi, sao lại thả hết tóc của tỷ tỷ như vậy, khi đi ngủ chắc chắn sẽ cuốn lại thành búi rồi.” Nàng thoáng trách cứ, giờ tay muốn buộc lên.

Đêm nay, động tác của hắn hoàn toàn giống như một nam tử trưởng thành, làm cho nàng không khỏi mê mẩn tâm thần, hoảng hốt nhìn động tác của hắn, cứ thế phấp hờng trên mặt.

“Tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân bên ngoài, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Cuối cùng Lộ Nhi cũng rõ ràng ý nghĩa của câu này rồi.” Hắn nhướn đôi mắt tràn ngập vẻ vui sướng, trực tiếp ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp thẹn thùng.

“Nói bừa”, mặt nàng ngày càng hồng, nhưng nghe những lời vừa rồi của hắn, quả thực không muốn chỉnh lại tóc, “Làm sao đệ biết những lời này?” Không ngờ Lộ Nhi tuổi còn nhỏ lại có thể nói ra lời thi ca như vậy.

Hắn kiễng chân lên, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ nàng, đôi mắt long lanh tỏa sáng.

“Trong sách nói đó, tỷ tỷ chính là yếu điệu thực nữ, còn Lộ Nhi đương nhiên là quân tử hảo cầu rồi!”

Nàng bây giờ càng khiến hắn muốn nàng, dịu dàng e lệ tựa như một nụ hoa sắp nở, xấu hổ bao bọc lấy chính mình.

Nghiêng người về phía trước, hắn muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đột nhiên, cửa lớn bị đập ra oành một tiếng.

“Chết rồi, hiệu buôn bị bốc cháy, đại ca!” Hai vợ chồng Kim Chuyên, Kim Khoáng không báo trước phá cửa chạy vào, hét lớn hai tiếng, nhất thời trùng mắt to chỉ vào đại ca của bọn họ, “Huynh!”

Kim Bảo Nhi đã trắng xanh cả mặt...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sự Kiện Hiệu Buôn Bị Cháy Kỳ Dị

Trong phòng trở nên yên tĩnh, có người ấp úng há miệng, có người cứng ngắc như hòn đá, còn có người rớt cằm xuống, chỉ có Lộ Nhi tựa đầu cọ cọ vào ngực nàng, đôi môi đỏ mọng nghịch ngợm nhếch lên.

“Đại, đại ca, ham mê của huynh đúng là đặc biệt.” Mặt Kim Chuyên giật giật một lúc, cố gắng sắp xếp những lời này.

Nhưng đôi mắt hắn không khỏi đánh giá trên dưới, không ngờ đại ca mặc y phục nữ nhân lại có da có thịt, còn nhã nhặn hơn nương tử của mình.

“Ta chỉ thấy Lộ Nhi muốn nương, cho nên mặc cho đệ ấy nhìn, các người nghĩ đi đâu rồi”, Kim Bảo Nhi suy nghĩ một chút, trấn tĩnh nói, “Vừa rồi các người nói cái gì, hiệu buôn bốc cháy? Hiệu buôn nào?” Chắc không phải mình nghe lầm chứ?

“Buôn gạo, đại ca, hiệu buôn gạo của chúng ta đột nhiên bốc cháy, mọi người đang nhanh chóng dập lửa rồi, nhanh, chúng ta mau đi xem đi.” Lúc này Kim Khoáng mới như tỉnh mộng, tạm thời bỏ cách ăn mặc quái dị của đại ca qua một bên, sốt ruột muốn kéo đại ca tới đó.

Hiệu buôn gạo? Đó không phải do Đình chủ quản quản lý tiệm gạo sao, nhiều năm như vậy chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, sao có thể đột nhiên bốc cháy, không được, mình phải chạy qua xem thế nào.

“Được, các người hãy đi trước, ta thay y phục xong sẽ lập tức tới.” Nàng ôm lấy Lộ Nhi, đứng lên đẩy tất cả bọn họ ra ngoài, đóng cửa lại, không khỏi ngậm thở dài một hơi.

“Lộ Nhi cũng muốn đi.” Người đang ở trong lòng giờ tay ý kiến.

“Chỗ đó có vẻ nguy hiểm, Lộ Nhi ngoan ngoan ở nhà, tỷ tỷ đi rồi về ngay, đệ đi ngủ trước, sáng mai còn phải tới trường học. Lộ Nhi ngoan.” Ấn lên trán hắn một nụ hôn, nàng đặt hắn lên giường, rồi quay lưng bắt đầu thay y phục.

Lộ Nhi nhìn thấy lụa mỏng trắng như tuyết rơi xuống từ trên người nàng, nhanh chóng thay trang phục nam tử, không khỏi ảo não cúi đầu cắn ngón cái.

Chết tiệt, rốt cuộc là kẻ nào xấu tính đêm hôm khuya khoắt lại phóng hỏa phá hoại chuyện tốt của mình!

Quay đầu nhìn Lộ Nhi đang nhắm mắt nằm trên giường, nàng cũng không nói gì, vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Bên ngoài đã rồi thành một núi, tiếng chậu nước va chạm nhau loảng xoảng, cửa phòng bên cạnh cũng bị mở ra.

“Tiểu Y, sao lại thế này?” Giọng nói của Phụng nha hoàn truyền vào.

“Nghe Nhị công tử và Tam công tử nói hiệu buồn bốc cháy, Phụng tỳ tỳ, chúng ta nhanh đi cứu hỏa đi.”

“Cái gì? Ngươi, ngươi đi trước đi, ta đi lấy chậu.” Phụng nha hoàn sốt ruột đi vào trong phòng, tiếng bước chân vang lên bình bịch.

Đôi mắt to tròn đảo vài cái, Lộ Nhi trượt xuống giường, nhìn sắc trời, còn chưa tới giờ Tý, vẫn kịp chạy qua nhìn một chút.

Hắn đi giày, chạy tới cửa vừa lúc gặp Phụng nha đầu đang cầm một cái chậu lớn lao tới.

“Ôi, tiểu công tử, sao người lại chạy ra, mau trở về đi ngủ.” Nàng lấy tay kéo bả vai hắn.

“Không sao, ta cũng muốn đến xem, ngươi không dẫn ta đi, ta sẽ tự đi xem, đến lúc đó ta bỏ đi đều là tại ngươi.” Hắn dẫu môi, khí phách vô cùng, hai tay chống ở eo, giống bộ dáng tiểu đại nhân.

Do dự chần chừ, Phụng nha đầu nhìn thấy mọi người gấp gấp chạy đi, không khỏi nóng nảy, đành phải gật đầu đồng ý dẫn hắn đi.

“Có điều, người phải ngoan ngoãn, không được đi đập lửa, nếu tiểu công tử xảy ra chuyện, Phụng nhi cũng không gánh nổi!” Nàng nghĩ thêm điều kiện kèm theo.

Vốn dĩ mình cũng không muốn đi cứu hỏa, hắn cực kì không quan tâm gật đầu đồng ý.

Phụng nhi dùng dằng đã lâu, tiến lên cầm chậu nước, dặn dò hắn đi cùng nàng, nhanh chóng chạy gấp tới phía hiệu buồn.

Chạy tới trên đường phố, đã thấy hiệu buồn đang cháy cách đó không xa. Hắn nheo mắt lại, chỉ thấy đám người làm đang cùng nhau bưng thùng cứu hỏa, còn đệ đệ và em dâu của nàng, chỉ đứng một bên khoa chân múa tay.

Hắn vừa định tiến lên, lại thấy Kim Chuyên đột nhiên thừa dịp mọi người không chú ý, bộ dạng khả nghi lên chạy vào trong một hẻm nhỏ.

“Rất thú vị...” Đôi mắt màu tím hiện lên màu xanh lam, hắn cười nhẹ một tiếng, đuổi theo, cẳng chân ngăn ngừa giẫm xuống mặt đất, giống như có thần linh hỗ trợ nhảy lên trời đêm đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đây Là Tiểu Oa Nhi Nhà Ai

Cuối con hẻm nhỏ, Kim Chuyên căng thẳng nhìn xung quanh trống không, hai tay vỗ nhẹ vài tiếng, một bóng dáng mập lùn thông thả đi tới ở chỗ rẽ ngoặt.

“Mạc lão bản, sao ngươi lại lật lọng, rõ ràng không được đốt kho lương của hiệu gạo, tại sao lại thiêu cả kho gạo của Kim gia ta!” Kim Chuyên tức giận kéo áo Mạc lão bản.

Như vậy, việc buôn bán của Kim gia sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, chẳng qua hắn chỉ muốn Mạc lão bản tìm người phóng hỏa, để mình vừa lúc cứu hỏa vừa náo động, đến lúc đó vị trí tổng quản sẽ là của mình, không ngờ Mạc lão bản lại là kẻ không giữ chữ tín như vậy!

“Chắc chắn, Tam công tử nhà họ Kim, lúc trước ta nghe ngươi nói muốn đốt tiệm gạo, là ngươi nói sai chứ không phải ta nghe lầm, nếu tới nha môn thì ngươi là người sai khiến, tội danh cũng không nhỏ.” Tráo đổi hai quả cầu sắt trong tay, Mạc lão bản tươi cười đắc ý.

Tháng sau, tiệm gạo của Mạc gia sẽ chính thức khai trương, thật sự là thuận tay.

Nghe thấy hắn nói như vậy, tay của Kim Chuyên nhất thời buông lỏng một chút, vừa ảo não vừa sợ bị tổ giác, trong phút chốc hắn không khỏi hối hận vạn phần. Nếu việc này bị đại ca biết thì vị trí tổng quản này, cả đời mình đừng hòng nghĩ tới.

“Yên tâm, ta cũng không phải kẻ ngốc, khẳng định sẽ không nói ra ngoài, có điều, về sau ngươi phải làm vài việc cho ta mới được, được không?” Mạc lão bản nheo mắt cười, dưới ánh trăng, một nửa mặt màu đen, một nửa mặt màu trắng, có vẻ dị thường quái dị.

“Chuyện gì?” Ngực run lên, Kim Chuyên cảnh giác nhìn hấn, bị mắc bẫy một lần, mình tự nguyện không mắc lần thứ hai.

“Hiện tại ta còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó nói sau? Dù sao ta cũng sẽ không hại ngươi.” Giọng điệu của Mạc lão bản rất thoải mái vỗ vỗ vai hấn.

Trong ngõ nhỏ, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hấn ngẩng đầu, không khỏi ngăn ra: “A, đây là tiểu oa nhi nhà ai, nhìn thông minh lanh lợi như vậy, vừa rồi nghe thấy cái gì? Ngươi nói thật đại thúc sẽ cho ngươi ăn kẹo.” Mạc lão bản cười khanh khách ngồi xổm người xuống, lấy một viên kẹo từ trong cổ tay áo, cố ý đưa trước mắt tiểu oa nhi hai lần.

Nhưng mà, Kim Chuyên vừa nhìn rõ người vừa tới, sắc mặt nháy mắt xanh mét, cái gì mà tiểu oa nhi, đây không phải tiểu tướng công của đại ca sao?

Lộ Nhi nở nụ cười vô hại, vươn hai tay muốn bắt được viên kẹo kia, lắc đầu: “Lộ Nhi không nghe thấy cái gì, đại thúc, Lộ Nhi muốn ăn đường.”

Nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của hấn, Kim Chuyên không khỏi loi lóng tinh thần, có điều kì lạ là đã trễ thế này, làm sao hấn có thể xuất hiện tại nơi này, chắc là do đại ca đang cứu hỏa, hấn thừa dịp người không chú ý đã chạy loạn.

“Tốt, bé ngoan, đây, viên kẹo này cho ngươi”. Mạc lão bản nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu oa nhi, cảm thấy vô cùng tốt, lại nhéo vài cái nữa, mới đặt viên kẹo vào tay đứa nhỏ, đứng dậy phui mông tinh rời đi, “Đến lúc đó ta sẽ phái người tới tìm ngươi, nhưng chớ quên chuyện đêm nay, nếu không Tam công tử, chúng ta sẽ gặp nhau tại nha môn.” Hấn cười lạnh vài tiếng, thân hình mập ú biến mất ở chỗ rẽ của ngõ nhỏ.

Lau mồ hôi lạnh trên mặt, Kim Chuyên đương nhiên biết mình bị người uy hiếp, nhưng lại không có cách nào, nhìn Lộ Nhi đang tách vỏ viên kẹo, đành phải ngồi xổm người xuống muốn ôm hấn trở về.

“Bất kì cái gì Lộ Nhi đều đã nghe thấy rồi, tam công tử.” Nhìn thấy Mạc lão bản đi khỏi, vẻ mặt trẻ thơ của Lộ Nhi lộ ra tinh quang, đôi môi phàn nộn cười đen tối, đôi mắt đen trực tiếp nhìn sắc mặt kịch biến của người phía trước.

Tay còn đang duỗi ở trong không trung, Kim Chuyên khốn khổ giật giật khóe miệng, lòng không yên nhảy mất nuột nước bọt.

“Ngươi nghe thấy cái gì?”

“Cái gì nên nghe, ta đều đã nghe thấy, bao gồm cả nguyên nhân gây ra trận hỏa hoạn này.” Học theo bộ dáng của Mạc lão bản vỗ vỗ vai của hấn, Lộ Nhi đương nhiên cảm giác được thân hình người nào đó cứng ngắc.

“Nếu ngươi dám nói cho đại ca, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài!” Cấn chặt răng, Kim Chuyên kiên quyết không muốn lại bị uy hiếp.

Đáng tiếc, đối thủ của hấn không phải là một tiểu oa nhi trong tưởng tượng của hấn, mà là xà yêu ngàn năm.

“Không nói cũng được, ngươi phải đồng ý làm vài chuyện giúp ta,” Lộ Nhi quyết tâm học bộ dạng này tới cùng, ngay cả lời nói cũng giống với Mạc lão bản, “Không đồng ý cũng được, chúng ta sẽ gặp nhau ở nha môn.” Hấn cầm viên kẹo ném vào trong cái miệng đang mở lớn kia, phui phui tay.

Mình ghét nhất là bị ăn kẹo!

“Ừc!” Không sợ nghẹn cổ họng, Kim Chuyên trực tiếp nuốt viên kẹo xuống.

Mặt hấn nhất thời sụp đổ, rốt cuộc mình đã trêu chọc ai, ngay cả một đứa nhỏ vài tuổi cũng có thể uy hiếp mình thẳng thừng...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nữ Nhân Ngốc Nghếch

Kim gia bị lửa cháy hừng hực được hàng xóm láng giềng trợ giúp, giảm bớt sức lửa, nhưng khói đen mù mịt cùng với mùi gạo bị đốt cháy thổi khắp cả trấn Lạc Thu, hun khói sặc sụa.

Phượng nha hoàn dùng nước thấm ướt khăn tay, đưa cho Kim Bảo Nhi.

“Phượng nhi, ngươi có nhìn thấy Đinh chủ quán hay không? Tại sao tiệm gạo gặp chuyện không may mà ngay cả cái bóng của hấn cũng không thấy, vị trí chủ quán này sao có thể đắm đuối?” Kim Bảo Nhi chặt vật lau khuôn mặt đã bị hun thành đen sì, cảm thấy kỳ lạ, Đinh chủ quán thường ngày có thể xử lý ổn thỏa tiệm gạo, tại sao có thể dễ lửa cháy tràn lan, đốt kho gạo của Kim gia thành đồng tro như vậy.

“Đại công tử, ta không chú ý...” Phượng nha hoàn cũng đen mặt, nằng nập ứng nói.

Đại công tử rất ít khi nổi giận, nhưng một khi đã nóng nảy thì ai cũng không thể trêu vào, làm sao mình lại xui xẻo như vậy, đụng phải miệng núi lửa sắp phun trào.

“Không tốt, đại công tử,” Một người nghiêng ngả lão đảo chạy tới, từng bước chân đều xiêu vẹo, nặng nề ngã nhào trên đất, vẫn cố nhịn đau bò lên, “Đêm nay Đình chủ quản trực đêm, vẫn còn ở trong tiệm gạo, chưa từng rời khỏi.”

Nàng biến sắc, quay đầu nhìn hỏa hoạn sắp được dập tắt, trong lòng đã lạnh phân nửa.

Nghe thấy tiếng người nhanh chóng cứu hỏa la lên khiến cho mọi người vội vã dập lửa, mặc dù là người mệt tới mức ngã ngồi xuống, cũng vội vàng đứng dậy mức nước.

“Cái gì, nếu hấn chết bên trong thì Kim gia chúng ta còn phải bồi thường một ít ngân lượng đó, dập lửa nhanh lên!” Phu thê Kim Khoáng hoảng sợ không nhẹ, thét lớn với mọi người.

“Câm miệng! Mạng người là quan trọng, còn tiền bạc là thứ yếu, các ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng rồi!” Cẩm khăn tay dùng lực quăng tới trước mặt Kim Khoáng, nàng thật sự tức giận.

“Đại, đại ca, chúng ta chỉ là quá lo lắng...” Y Đình cười cười làm lành giải thích, dùng tay đung dưới ngực tướng công, dùng ánh mắt ý bảo hấn giải thích.

Kim Khoáng vô cùng không tình nguyện đành phải cúi đầu: “Đại ca, Nhị đệ đã sai, xin huynh tha thứ cho ta.”

Hừ lạnh một tiếng, làm sao Kim Bảo Nhi lại không nhìn ra tình tình của hấn, rèn sắt không thành thép, nhưng cũng không biết làm thế nào. Mắt thấy lửa ngày càng nhỏ, nàng nhú nhú mày.

“Phượng nhi, chuẩn bị hai tấm chăn bông, cùng với một cái khăn, thấm ướt tất cả.” Nàng vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh.

“Đại công tử, người muốn...” Phượng nha hoàn đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, vội vàng hô người đi lấy chăn bông thấm ướt lại.

“Đại ca, những việc này để bọn hạ nhân mạo hiểm đi là được, huynh đừng đi.” Kim Khoáng nhìn thấy Kim Bảo Nhi choàng chăn bông lên lưng, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Khuôn mặt vốn nghiêm nghị nhất thời mềm ra không ít, nàng lắc lắc đầu: “Mạng của ai mà không phải mạng, không đáng để người khác mạo hiểm vì Kim gia, đây là trách nhiệm Kim gia chúng ta nhất định phải gánh vác, thân là con trưởng, ta phải làm gương tốt.” Dứt lời, nàng dùng khăn ướt bịt mũi và miệng, chạy vọt vào.

Trong tiệm gạo đã bị cháy sạch đen kịt, khói đen mù mịt bao lấy bóng dáng vừa vọt vào, chỉ thấy mọi người sùng sốt, không khỏi lo lắng.

Lúc này, Kim Chuyên đang đau khổ ôm Lộ Nhi đi ra ngõ nhỏ, nhìn thấy mọi người đứng yên không nói gì, cảm thấy có chút kì quái.

“Tiểu công tử, người đi đâu vậy, dọa hổng đầu Phượng nhi rồi.” Phượng nha hoàn tình mắt vội vàng ôm lấy Lộ Nhi, quan sát toàn thân hấn không có vết thương nào, so với mình đen nhem, hấn lại sạch như ngọc.

Khóe mắt hấn như có thâm ý liếc qua Kim Chuyên một cái, toét môi cười, lộ ra hàm răng trắng tinh nho nhỏ, nhìn thấy người nào đó run sợ tim gan.

“Tam cữu tử đưa ta đi mua kẹo, ca ca đâu?” Kỳ lạ, sao không hề thấy bóng dáng của nàng? Đôi mắt to ngập nước híp lại quan sát bốn phía.

“Đại công tử vào trong cứu Đình chủ quản rồi.”

Cái gì! Nữ nhân ngốc nghếch này bị u mê rồi sao, khói đặc cuộn cuộn, nàng đi vào đó không phải tìm chết mới là lạ, còn muốn cứu người!

Hấn vùng vẩy nhảy ra khỏi vòng tay của Phượng nha hoàn, vọt tới một người bên cạnh, đoạt lấy chậu nước của hấn dội lên người, sau đó không chút do dự nhảy vào trong đám khói đặc.

“Tiểu công tử!” Phượng nha hoàn kêu lớn, nhưng căn bản không có cách nào ngăn cản, chân mềm nhũn, cả người tê liệt trên đất.

Đại công tử, tiểu công tử, còn cả Đình chủ quản, mọi người đều phải bình an vô sự đó...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nam Tử Xa Lạ Quyến Rũ

Mọi người đứng bên ngoài đám khói đặc lo lắng chờ đợi, nhìn sắc trời, đã qua một khắc, vừa vặn bước vào giờ Tý, nhưng trong tiệm gạo cháy đen vẫn không có bất kì âm thanh nào.

“Nếu không thì ta vào xem đi, lửa đã tắt rồi, bây giờ đi vào sẽ không nguy hiểm” Kim Chuyên áy náy nói.

Chỉ cần cột nhà bên trong không đổ sập thì tính mạng hấn sẽ không nguy hiểm, nếu đại ca đã đi vào lâu như vậy mà không đi ra, có lẽ đã xảy ra chuyện.

“Trương công, chàng không thể đi vào, đại ca đi vào còn chưa đi ra, nếu không thì đợi khói tan hết rồi cho người vào tìm, có được không?” Vân Tinh kinh ngạc, cầu xin kéo cánh tay hấn, liếc mắt ra hiệu cho hạ nhân bên cạnh.

Mấy người vội vàng ôm chân tay hấn, ngay cả Kim Khoáng cũng cuống cuống tới khuyên bảo, không để hấn làm chuyện điên rồ.

Trong đám người có một bóng dáng lung lay tách mọi người ra, kinh ngạc nhìn tiệm gạo, lại nhìn đám người đang khuyên can Kim Chuyên, áp ứng mở miệng hỏi: “Nhị công tử, Tam công tử, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe thấy giọng nói, Phụng nha hoàn quay đầu nhìn, nhất thời trợn to hai mắt: “Đình chủ quản, không phải ngài ở trong tiệm gạo sao?”

Nghe thấy tên người được Phụng nha đầu gọi, Kim Chuyên ngừng vùng vẫy, đám người Kim Khoáng ngây ngốc quay đầu nhìn về phía Đình chủ quản, hấn ở bên ngoài, vậy chẳng phải đại ca chạy vào cũng không cứu được ai sao?

“Có người đánh ta ngất rồi ném ở ngoài cửa trán, là điểm canh (người gõ mõ báo canh giờ) nhìn thấy đánh thức ta, tại sao tiệm gạo lại bị đốt thành thế này! Khốn kiếp!” Đình chủ quản cắn răng, nhìn quanh bốn phía, thấy hơi kỳ lạ hỏi, “Chủ nhân đâu?”

“Đại ca của ta nghĩ người còn ở bên trong, chạy vào cứu người rồi.” Về mặt Kim Chuyên suy sụp.

“Cái gì, làm sao các người có thể để chủ nhân đi vào chỗ nguy hiểm, nhanh, A Tam A Tứ, các người nhanh vào xem, căn nhà này chỉ bị đốt ở ngoài, còn chưa sụp được!” Đình chủ quản xanh mét mặt, cổ sức quát hạ nhân, nào đại tình tảo lại, cuống quýt phân phó thuộc hạ vào cứu người.

Ngay lúc A Tam, A Tứ chuẩn bị kỹ càng định xông vào, mặt trăng trên trời bị mây đen che khuất đột nhiên bùng sáng, trong tiệm gạo đột nhiên phát ra tiếng kêu “Đình! Đang!” êm tai. Từ trong làn khói đen dày đặc, xuất hiện một bóng người, trên tay tựa hồ còn đang ôm một người.

Chờ tới khi mọi người nhìn thấy rõ ràng người đi ra, ai cũng hít vào một hơi, dung mạo của nam tử quyền rũ này quả thực là có một không hai! Không chỉ vì hấn có mái tóc dài quyền rũ có màu sắc quái dị lộ ra một kiểu ôn nhu, mà còn có một đôi mắt màu xanh lam, có thể sánh ngang với biển xanh sâu thẳm.

Đôi môi hồng nhạt nhẹ giương lên, hai chân duyên dáng của hấn bước từng bước ra, trên tay có hai viên ngọc xanh lam, giống như đúc với trên cánh tay, nhưng mà trên ngón cái có thêm mấy cái lục lạc, mỗi bước đi sẽ phát ra âm thanh “Đình đang”.

“Còn không cứu người?” Hấn nhẹ giương đôi môi mỏng, đột nhiên thốt lên một câu, liếc mắt bốn phía nhìn mọi người còn đang ngây ngẩn.

Bị lời này đánh thức não đại hỗn độn, Phụng nha hoàn phản ứng trước tiên, kêu to: “Đại công tử!” Nàng nhanh chóng chạy vọt tới, vội vàng ôm lấy người trong lòng hấn.

“Đại ca, đại ca!” Đám người Kim Khoáng, Kim Chuyên cũng gấp gáp đi lên vây quanh.

Khuôn mặt Kim Bảo Nhi bị khói hun đen nhem, hai mắt nhắm chặt, có vẻ như đã bị choáng ngất lịm, là do có nhiều tro bụi chặn ngang lỗ mũi của nàng, cần rửa sạch.

“Còn có tiểu công tử nữa, ngài có nhìn thấy tiểu công tử không?” Phụng nha hoàn đột nhiên nghĩ ra cái gì, hoảng hốt ngừng đầu, vô cùng kinh ngạc.

Nam tử vừa rồi còn đứng bên cạnh đã biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

“Đại hiệp...” Hai mắt Phụng nha hoàn rục rủa, bộ dáng sùng bái gọi thầm.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Hỗ Trợ Tắm Rửa

Một người làm ôm Kim Bảo Nhi chạy như điên vào Kim gia, đằng sau có nhóm người Kim Khoáng, Kim Chuyên, thuận đường túm theo đại phu đã lớn tuổi, đoàn người từ từ đi về phía phòng của Kim Bảo Nhi. Kim Khoáng một cước đá văng cửa phòng khép hờ, còn chưa kịp nói tiếng nào, mọi người ngây ngốc!

Dưới ngọn đèn nhỏ, Lộ Nhi đang ngồi trên ghế lắc lư hai chân nhỏ, miệng phấn nộn đang hát vài câu, nhìn thấy có người mở cửa, có vẻ bị hoảng sợ, chờ tới khi thấy rõ ràng hạ nhân đang ôm Kim Bảo Nhi, hấn vui vẻ, nhảy xuống ghế chạy ra.

“Ca ca, ca ca, chơi cùng Lộ Nhi.” Khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn tràn ngập mong chờ.

“A, tiểu công tử, làm sao người lại ở trong phòng, không phải vừa rồi người còn chạy vào trong tiệm gạo sao?” Phụng nhi hoàn lách qua đám người, lau sạch tay, giữ chặt lấy hân hỏi.

“Vừa rồi có đại ca ca ôm Lộ Nhi chạy ra từ cửa sau, sau đó ta về nhà trước cùng ca ca.” Trong đôi mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, hân giả bộ lắc lắc đầu suy nghĩ.

Nhất định là do đại hiệp vừa rồi cứu Lộ Nhi, Phụng nhi đầu nhất thời tỏ vẻ chi kém nước đèn thần bái Phật, kéo Lộ Nhi tới bên giường, dặn hân ngồi im, không nên lộn xộn.

Áo ngoài của Kim Bảo Nhi nhanh chóng được cởi ra, bởi vì bên trong có bó ngực nên bằng phẳng như không có gì. Mọi người cũng thấy không có vấn đề gì, chỉ đặt nàng lên giường, làm sạch lỗ mũi của nàng theo lời đại phu, sau đó lau rửa sạch sẽ tay chân.

“Đại phu, ngài không bắt mạch sao?” Kim Chuyên không hiểu nhìn đại phu đang muốn đi khỏi.

“Bắt mạch?” Đại phu hừ lạnh, cho được hai xu tiền lại còn muốn bắt mạch, hai vị tiểu công tử Kim gia này cũng quá keo kiệt, một cục xương già còn bắt chạy tới, “Yên tâm, không chết được, chỉ là bị khói sặc nên hôn mê ngất đi mà thôi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của lão phu thì đợi một khắc nữa ngài ấy sẽ tỉnh, nếu còn chưa tỉnh thì cho người tới tìm lão phu, tiền khám gấp đôi!” Dứt lời, chòm râu run lên, trực tiếp rời đi.

Kim Khoáng tức giận dậm chân, mắng to cái kẻ thấy tiền là sáng mắt!

Bọn hạ nhân cũng không chịu nổi liếc mắt nhìn Nhị công tử và Tam công tử. Y Đình và Vân Tinh xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

“Hôm nay mọi người nên trở về nghỉ ngơi đi, dù sao một lát nữa đại ca sẽ tỉnh lại, vất vả cả một đêm rồi, ngày mai còn phải dọn dẹp tiệm gạo.” Y Đình giả bộ ngáp dài, kéo tướng công mình đi.

Còn Vân Tinh cũng không ngoại lệ, túm Kim Chuyên ra ngoài.

Nhìn thấy thế, đám hạ nhân cũng không dám nán lại, Phụng nhi hoàn phân phó một người hầu đi nấu canh gừng, sau đó đứng dậy đi múc nước.

Trong phòng chỉ còn lại Lộ Nhi vẫn yên tĩnh ngồi trên giường, cùng với Kim Bảo Nhi đang nhẹ nhàng mở mắt ra.

“Khụ, Lộ Nhi, đệ không sao chứ?” Nàng liếc mắt một cái nhìn thấy Lộ Nhi, vội vàng muốn đứng dậy ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của hân.

Không ngờ trước khi mình ngất đi lại thấy hân vội vàng chạy vào, lại không ngừng gọi tên mình, chỉ có điều lúc đó nàng đã hết hơi sức, trí não mờ mịt, ngất đi.

“Không sao, Lộ Nhi rất tốt, làm sao có thể có việc gì, tỷ xem này, không bị thương chút nào”, hân nhìn thấy tay chân của nàng nhũn ra, không khỏi cười thầm trong lòng, đêm nay sẽ không trốn thoát khỏi bàn tay của mình rồi, “Tỷ tỷ, tỷ đau chỗ nào? Lộ Nhi xoa xoa giúp tỷ, vừa rồi tỷ cứ ngủ mãi, hù chết Lộ Nhi rồi.” Hân chủ động lại gần, đặt tay lên bộ ngực của nàng nhẹ nhàng xoa nắn.

Kim Bảo Nhi lo lắng hân bị thương nên không nghĩ ngợi nhiều, đánh giá trên dưới một lần, nhìn thấy da dẻ hoàn hảo, nói chuyện lanh lợi, cuối cùng nàng cũng hạ xuống trái tim thấp thỏm.

“Đại công tử, người tỉnh rồi?” Phụng nhi hoàn bưng một chậu nước đi vào, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đặt chậu nước bên cạnh giường, “Người không biết đâu, đã dọa chết Phụng nhi rồi, may mà ba người đều không xảy ra việc gì. Đình chủ quản vẫn ổn, người không cần lo lắng. May mắn hôm nay có một vị đại hiệp xông vào cứu mọi người. Võ công của hân hơn người, bộ dáng còn anh tuấn hơn Phan An mấy lần, lúc ấy...Mà thôi trước tiên lau rửa thân thể rồi ngủ tiếp, ngày mai Phụng nhi sẽ kể lại cho công tử nghe.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng của Kim Bảo Nhi, Phụng nhi hoàn đỏ mặt, tiện tay giúp nàng cởi y phục.

Một bàn tay nhỏ đột nhiên đặt ngang trước người Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi nháy mắt ra hiệu với Phụng nhi hoàn.

“Không cần, ta giúp ca ca lau người, người là nữ nhân, lau người cho ca ca sẽ bất tiện, sau này có thể không gả đi được, chẳng lẽ muốn ca ca lấy người?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Lộ Nhi Rất Thích

Phụng nhi hoàn không lên tiếng, đôi má đỏ bừng, xấu hổ liếc nhìn đại công tử một cái.

“Được rồi, người đi về nghỉ trước đi, cũng không sớm nữa, Lộ Nhi sẽ giúp ta lau.” Kim Bảo Nhi thoáng trách cứ nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi tuổi còn nhỏ nói lung tung, người đừng để trong lòng.”

Mặc dù Lộ Nhi nói chuyện thẳng thắn, nhưng có thể tránh khỏi việc bại lộ thân phận của mình.

Nhưng trong lòng Lộ Nhi không khỏi trầm mắng: Đúng là suy nghĩ của nữ tử và tiểu nhân là khó hiểu, đã biết là giúp nàng lại còn trừng mắt nhìn mình, trừng nữa, trừng nữa sẽ xoi tái nàng.

“Đại công tử, Phụng nhi hiểu rồi.” Phụng nha hoàn mỉm cười gật đầu hài lòng, lòng của nàng đã sớm bay tới bên người đại hiệp kia rồi, sao có thể muốn gả cho đại công tử chứ. Có điều thân thể đại công tử có vẻ còn gầy yếu hơn mình, ăn cơm còn ít hơn mình nữa.

“Được rồi, ta muốn tắm rửa cho ca ca.” Lộ Nhi khoát tay áo, không kiên nhẫn bắt đầu đuổi người.

Phụng nha hoàn cuối quít vội vàng lui xuống, không quên đóng cửa lại.

Ha ha, bây giờ tốt rồi, nàng mềm nhũn ở trên giường không thể cử động, lại không có ai khác, huống chi mình đã hơi ghét mảnh vải bó ngực của nàng rồi. Tay nhỏ nhẹ nhàng cời nút, nơ bướm trước ngực Kim Bảo Nhi lập tức buông ra, mảnh vải quần chặt loi lổng mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy tuyết trắng bên trong.

“Việc này, Lộ Nhi, đề tỷ tỷ tự mình lau, đệ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, ngày mai còn tới trường nữa.” Không biết vì sao sắc mặt thay đổi, Kim Bảo Nhi che đôi mắt ngập nước của hắn, cảm thấy giống như bị một nam tử trưởng thành nhìn trộm, cả người không được tự nhiên.

“Lộ Nhi không mệt chút nào, nhưng mà tỷ tỷ nhìn có vẻ không có khí lực, vẫn nên để Lộ Nhi giúp tỷ lau đi.” Hắn bắt chập tất cả, kéo tay nàng ra, cời tiếp y phục ra.

Đừng nhìn hắn còn nhỏ, động tác vừa lưu loát vừa dứt khoát, giống như đã luyện tập trăm ngàn lần, Kim Bảo Nhi sùng sốt.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ bị bẩn, Lộ Nhi lau giúp tỷ.” Hắn dùng ngón tay nhỏ lạnh lạnh mềm mại vuốt ve xương quai xanh của nàng, lúc thu tay lại như vô ý trượt xuống phía dưới, chạm tới một mảng mềm mại.

Lập tức, người nào đó rên một tiếng, cuống quít che lại miệng mình.

Không xong! Mình lại có cảm giác với một đứa bé, chẳng lẽ, mình có tính luyến đồng?

Khi Lộ Nhi bò qua người nàng tới ghé bên giường lấy mảnh khăn khô, Kim Bảo Nhi cảm thấy thân thể non nớt của hắn đặt trên hạ thân mẫn cảm của mình, mà cái kia của hắn đang để ở chỗ tư mật của mình.

Là cảm giác sai sao, tại sao lại cảm thấy một cây cột ở chỗ đó?

Giữa lúc hoảng hốt, nàng nhớ tới lần trước cười ngửa cũng có cảm giác như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nói một việc, tỷ đừng mắng Lộ Nhi.” Hai bàn tay nhỏ hơi khấn trương vịn khô khăn, hắn cắn cắn môi hồng.

“Chuyện gì?”

“Lộ Nhi không phải vui về khi tỷ sinh bệnh, nhưng mà, Lộ Nhi rất thích thứ ở phía trước của tỷ tỷ, rất mềm, giống mùi hương của mẫu thân.” Đương nhiên, câu sau cùng là hắn tự mình thêm vào.

Người nào đó nhìn ánh mắt đáng thương tội nghiệp của hắn, lập tức bản năng làm mẹ lại bùng phát, dùng tay ôm đầu của hắn vào trong lòng.

“Ừm, tỷ tỷ biết.”

“Tỷ tỷ giống như mẫu thân, Lộ Nhi muốn hôn nhẹ...” Hắn chỉ vào nơi mềm mại, trên mặt hồng hồng, nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên phần nộn đáng yêu.

Kim Bảo Nhi nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, mê muội nhẹ gật đầu, không đành lòng cự tuyệt.

Hắn đưa đôi môi phần nộn tới, liếm lên trên, đầu lưỡi lạnh lạnh chạm tới chỗ mềm mại cực nóng, thoải mái nheo mí mắt.

Toàn thân nàng nhẹ run rẩy, cố gắng tự nói với mình, hắn chỉ coi mình là mẫu thân, mà mình cũng chỉ coi Lộ Nhi là hải tử.

“Thơm quá, rất ngọt, Lộ Nhi rất thích...” Hắn nhẹ giọng ní non.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngủ Thiếp Đi

Khuôn mặt phấn nộn cọ cọ vài cái trước bộ ngực của nàng, mí mắt nhẹ giương lên, chỉ thấy sắc mặt người nào đó đỏ đỏ như ráng mây, hai mắt mơ màng, đôi môi tròn bóng không khỏi giương lên nụ cười đắc ý. Tay nhỏ lướt qua eo nàng sau đó biến mất vào trong cái cổ xinh đẹp, ngón tay linh hoạt chui vào chạm tới sợi chỉ của nàng, mắt nhắm lại, khiến mái tóc đẹp chậm rãi buông xuống bên gối.

“Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp...” Hắn mê muội nhìn chăm chăm mái tóc giống như xà yêu, kim lòng không nổi thì thăm

“Lộ Nhi, để ta tự lau người đi”, nàng xấu hổ lấy khăn ướt trong tay hắn, nhưng dưới ánh mắt nồng nhiệt lại không cách nào nhúc nhích, “Đệ nhắm mắt lại, ngủ ở bên cạnh, chút nữa tỷ tỷ sẽ ôm đệ ngủ, có được không?”

“Nhưng Lộ Nhi muốn học cách tắm rửa, bình thường chỉ vào bồn ngâm nước, cả người vẫn trần.” Ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm tay nàng, mỗi một chút di động, hắn nhìn không được liếm láp cánh môi, giống như dân chạy nạn đói khát nhiều ngày.

“...”

Nàng không cách nào nói “Không”, bởi vì hắn nói không phải là không có lý, ngay cả mình cũng không cảm thấy không thích hợp. Nếu bình thường chắc chắn sẽ dạy hắn tắm rửa, nhưng hôm nay toàn thân đau nhức, tay cử động được cũng rất nhẹ nhàng, từng khắc qua đi giống như cả năm trời, không điều khiển được khiến nàng hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ còn chưa lau tới, còn có chỗ này, chỗ này.” Hắn thật sự giống như đang chỉ ra chỗ sai, ngón tay nhỏ nhỏ lại chạm vào bộ ngực của nàng, cẳng chân và trên đùi non.

“Ta, ta tự mình lau là được rồi, ngày mai khỏe hơn sẽ tới phòng tắm rửa.” Gian nan mở miệng, nàng ngượng ngùng nói ra, tự mình xấu hổ lau lau.

Hắn nở nụ cười đáng yêu, nhanh chóng lấy đi khăn ướt trên tay nàng.

“Nhưng mà lau không sạch thì ngủ sẽ cực kỳ không thoải mái, thế này nhé, Lộ Nhi giúp tỷ lau lau, hôm nay tỷ tỷ đã mệt muốn chết rồi, cũng không thể ngồi dậy, làm sao có thể lau ở phía dưới chứ, là Lộ Nhi nghĩ không chu đáo.” Thân hình chuyển động một cái, hắn bắt đầu lau rửa từ ngón chân của nàng.

Hắn không cần nghĩ chu đáo, chỉ cần ngoan ngoãn đi ngủ là được rồi! Kim Bảo Nhi dường như muốn đập đầu vào đầu gối chết trên giường luôn.

Sau đó là động tác lau rửa vô cùng chậm rãi, từ đầu ngón chân tới bắp chân, sau đó từ từ lau dọc theo đường cong bắp chân hướng lên trên, trước tiên là đùi ngoài, sau đó hướng vào đùi non bên trong.

Chiếc khăn thô ráp vuốt ve da thịt đùi non non nót, cảm giác run rẩy truyền khắp người, nàng hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ vị va chạm đồ ừng rồi,” tay nhỏ khẽ xoa lên trên đùi, hắn cúi người, vron lưỡi dính nước miếng ra, liếm lên trên vết hồng hồng kia, “Lộ Nhi không thể nhanh chóng cứu tỷ, Lộ Nhi ca ca có nói qua, dùng đầu lưỡi liếm lên nơi bị thương sẽ rất nhanh khỏi.”

Xem ra ngày trước hắn ở bên ngoài chịu không ít khổ cực, ngay cả thuốc cũng chưa được thoa, chỉ có thể dùng nước miếng trị vết thương. Nàng đau lòng dịu dàng xoa mái tóc mềm mại của Lộ Nhi, trên đùi truyền tới cảm giác man mát, quả thật thoải mái không ít.

Nhưng ần ần trong đó, cảm giác tê dại dần dần khuếch tán, nàng cố gắng cắn môi dưới, không phát ra tiếng.

“Lộ Nhi, tỷ tỷ là tội nhân, ngay cả không dùng mị dược lại vẫn sinh ra ý nghĩ tà ác với đệ...” Nàng tự nhủ, đau buồn nhắm mắt lại, muốn ném tất cả cảm giác này lên chín tầng mây.

“Cái...Cái gì?” Câu hỏi mơ hồ truyền tới.

Nàng đột nhiên tỉnh lại, sao mình có thể nói những lời này với Lộ Nhi, về sau chắc chắn hắn sẽ chán ghét mình.

“Không có, tỷ tỷ cảm thấy Lộ Nhi rất đáng yêu, thật đáng yêu...” Nàng cười gượng mở mắt ra, động tác kỳ quái trên đùi nàng đột ngột dừng lại, hơi thở nóng rực phả vào da thịt.

Hắn, ngủ thiếp đi...

Trên khuôn mặt ngây thơ non nót hiện lên vẻ mệt mỏi, đôi môi phồng hờn khể mở, thỉnh thoảng thở ra chút hơi thở, lông mi dài trùm xuống mi mắt, thật sự vô cùng đáng yêu!

Không tồi, hắn ngủ thiếp đi... Nàng thở phào một hơi, mỉm cười, ôm hắn vào lòng, nghe hơi thở non nót trên người hắn, từ từ nhắm mi mắt lại.

Không ngờ rằng, ngay tại lúc nàng chìm vào giấc mộng, thân hình của hắn lại dài ra, nam tử trẻ tuổi ôm nàng vào lòng, lộ ra ý cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chiến Tranh Của Hai Nam Tử

Sáng sớm hôm sau, Kim Bảo Nhi đã bị Đình chủ quán gọi đi, nói là Liễu thôn vì đền ơn Kim gia nên toàn bộ nam đinh của thôn đều đã tới hỗ trợ xây lại tiệm gạo, nên nàng đành phải phân phó Phụng nha hoàn đưa Lộ Nhi tới trường tư thực.

Mơ hồ mở hai mắt, tùy ý để Phụng nha đầu mặc y phục chỉnh tề cho mình, Lộ Nhi nhớ tới đêm qua mình lại ngủ thiếp đi, không khỏi tức giận khiến mặt đỏ bừng, nếu không phải vì khắc chế biến thân trước mặt Kim Bảo Nhi thì hẳn cũng không mỗi một như vậy.

“Tiểu công tử, nhanh, bị muộn rồi, ta đã để mấy cái bánh trong túi xách cho ngài, nếu đói bụng thì ăn,” nàng kéo tay hắn đi ra ngoài cửa, nhìn thấy bốn phía không có người, Phụng nha đầu do dự không được tự nhiên mở miệng, “Tiểu công tử, ngày hôm qua, ca ca cứu ngài có nói hắn ở đâu không, là công tử nhà ai?”

Dụi dụi mắt, hắn ngáp lớn, nhàm chán liếc nàng một cái, nhìn thấy một bộ dáng cực kỳ muốn biết, hắn lắc lắc đầu, vừa nhìn là biết nàng phát xuân rồi.

“Thế nào, Phụng tử tỷ nhìn trúng đại ca kia rồi hả? Lộ Nhi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nói gì cũng chưa nói đã đi rồi.” Nhìn thấy mình được hoan nghênh như vậy, hắn đành miễn cưỡng trả lời nàng vậy.

Khuôn mặt đỏ bừng đột nhiên lác đầu, nàng cũng không dám mở miệng, sợ tiểu công tử tình quái này nhìn ra điều gì.

Hắn thầm cười nhạo một tiếng, đại não đã thanh tỉnh rất nhiều, đá cục đá nhảy bắn lên. Hai người chưa bước vào đường nhỏ đã nhìn thấy bóng dáng người y phục lụa là đang thông thả bước đến cách đó không xa, về mặt không có ý tốt chút nào.

“Đồng công tử? Nếu ngài tới tìm đại công tử thì hôm nay ngài ấy bận rộn nhiều việc không thể đưa tiểu công tử tới trường học, ngài tới đây cũng không gặp được đâu.” Phụng nha hoàn có chút kinh ngạc.

“Vừa rồi ta tới tiệm gạo đã nhìn thấy Bảo Nhi, hắn bảo ta tới đưa Lộ Nhi tới trường học, cho người trở về thu dọn y phục đã phơi nắng từ hôm qua đã khô chưa, đưa sang đó cho hắn.” Minh nhìn đã biết Bảo Nhi không thể đưa hắn tới trường, nên mới có ý tới đây. Đồng Công Bằng cười thần bí.

“Ta không cần người đưa, Phụng tử tỷ, người quay về đưa y phục cho ca ca đi, Lộ Nhi sẽ tự mình tới trường.” Lộ Nhi nói xong, thần nhiên đi vào ngõ nhỏ.

Mấy con gà con đi theo gà mẹ đang nhàn nhã đi lại ở trên đường, vừa thấy bóng dáng nho nhỏ xuất hiện, sợ tới mức liều mạng chạy trốn, kêu quác quác quác, không muốn bị đuổi kịp.

Hắn gọi lên cánh môi phấn nộn, có ý xấu nhặt hòn đá lên đang muốn ném đi, lại nhìn thấy ánh ngược của người đằng sau, đành phần nộ vút xuống, trừng mắt nhìn Đồng Công Bằng theo sát phía sau.

“Sao người không đi cùng Phụng tử tỷ?”

“Nếu bản công tử đã nói muốn đưa người đi, tất nhiên sẽ không để người tự đi. Còn nữa, có một số việc, ta rất muốn hỏi cho rõ ràng, người rốt cuộc là từ đâu tới đây? Nhà của người ở đâu? Có còn người thân nào không?” Chỉ cần biết nhà của hắn ở đâu thì mình có thể đưa hắn về đó, Đồng Công Bằng cười hi hi hỉ hỉ.

May mắn mấy ngày gần đây Bảo Nhi đều bận chuyện của tiệm gạo, như thế mình cũng có cơ hội đuổi tiểu hài tử này đi.

“Không biết.” Lộ Nhi tiếp tục đi lên trước, đá hòn đá nhỏ, lòng không yên trả lời.

“Chúng ta chơi một trò chơi được không?” Người nào đó đột nhiên hào hứng đề nghị.

Hắn không phải tới đưa mình tới trường! Lộ Nhi dừng bước, nhìn cánh cửa trường tư thực cách đó không xa, đôi mắt sâu hiện lên một tia yêu mị.

Dù sao mình cũng không có hứng thú tới trường, lại có người tự nguyện chịu tiếng xấu thay cho người khác, có sao hắn lại không làm?

“Trò chơi gì?” Lộ Nhi tỏ vẻ đáng yêu ngây thơ cười cười, hàm răng trắng bóng, tỏ vẻ hắn cực kỳ thích thú.

“Trốn tìm. Nếu ta tìm được người thì người phải nói cho ta biết, nhà của người ở đâu. Nếu ta thua thì sau này sẽ không hỏi người vấn đề này nữa.” Đồng Công Bằng dụ dỗ nói.

“Thành giao!” Nhớ tới gà mái mông lớn vừa rồi, Lộ Nhi liếm liếm đôi môi phấn nộn, cao hứng gật đầu.

Lúc trốn đi, hắn sẽ đi ăn thịt gà chờ Đông Công Bằng đi tìm mình. Dù sao mới sớm tinh mơ, bao tử của mình còn đang trống không. . .

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trốn Vào Ổ Rắn, Ăn Gà Mẹ

Sờ sờ bụng trống rỗng, nhớ đến Phượng nha đầu nói trong túi xách còn bánh, hắn lấy ra một cái bánh rồi dùng hàm răng trắng sáng hung hăng cắn một cái, hắn ghét nhất là ăn những thức ăn chay!

"Nghề Bỏ cho phép nhìn lên, chờ hôm nhìn lên chính là Nghề thua*." Lộ Nhi có chút mơ hồ trình trọng nhắc nhở hắn.

*Là câu nói khi chơi trò trốn tìm ở bên Trung Quốc.

"Đó là đương nhiên, chờ ta đếm tới một trăm thì sẽ đi tìm người, người nên trốn đi thì tốt hơn." Đông Công Doãn* lập tức cười ha hả đưa lưng về phía hắn, lấy tay che hai mắt của mình.

*Đông Công Doãn chứ không phải Đông Công Bằng, bạn edit trước đó có chút nhầm lẫn.

Tốt nhất là trốn ở nơi mà người khác không tìm thấy mình, trong lòng người nào đó xấu xa nghĩ, mới vừa rồi nhìn thấy trong túi xách của hắn cũng còn vài cái bánh, tạm thời cũng không chết đói được, lo mà đi tìm gia đình chưa chấp người đi, đừng có mà trở lại tìm Kim Bảo Nhi, Bảo Nhi là của mình hắn, ai cũng không thể giành được!

"Một... hai..." Cố ý kéo dài lâu lâu mới đếm một lần, hắn ngáp dài một cái.

Đem bánh thả lại vào túi xách, nhìn dầu mỡ trên tay, hắn liếc nhìn bóng dáng đang đưa lưng về phía mình, tiến lên hướng về phía sau lưng hắn ta xoa xoa, lưu lại dấu ấn mười ngón tay dầu mỡ, rất sợ hắn sẽ quay đầu lại nhìn mình, mười ngón tay đóng lại, hai ngón trỏ chia ra, nhắm ngay cái ót của người ta, hung hăng chọc vào.

"... ba..." Lòng mày tuấn mỹ của Đông Công Doãn run run, nhin!

Ừ, xem ra là hắn thật sự không nhìn lên, rất hài lòng vỗ vỗ hai tay, Lộ Nhi che miệng cười trộm, cánh mũi hít hai cái, biết được vị trí đại khái của gà mẹ, đúng lúc vị trí đó ở gần ổ rắn hơi hỏm, cũng đúng lúc, vừa có thể ăn thịt gà mẹ nướng, vừa có thể chơi đùa cùng với mấy con rắn nhỏ.

Chân nhỏ vui sướng nhảy về phía trước mấy bước, hắn nhú nhú mày, một khi biến thành tiểu oa nhi, thì sẽ có tính tình của tiểu oa nhi, cố ý bước từng bước chân ổn định từ từ đi vào rừng trúc, đi được khoảng một khắc, thì mới nhìn thấy con gà mái kia đang mang theo con gà con để đi tìm thức ăn.

"Phao câu con gà này thật là vừa nập vừa ngon nha!" Nuốt xuống một ngụm nước miếng, hắn đang định nhào tới thì chân nhỏ chột chìm xuống, mê muội cúi đầu, chỉ thấy vài cái đầu của mấy con rắn nhỏ đang vòng lên bấp chân của hắn, khè lười rắn lấy lòng.

"Các người nhận ra ta?" Hắn nhớ hôm đó thân thể mình là một nam tử thanh niên.

"Xi xì..."

Mấy con rắn nhỏ vui sướng gật đầu, dùng chiếc lưỡi mềm mại liếm chân hắn, vừa thăm dò vừa chậm rãi leo lên, cuốn lấy eo của hắn, đầu rắn lắc lư, tưởng tượng đến nữ xích xà hôm đó được hắn ưu ái.

Đáng tiếc, bụng người nào đó đang đói nên khá nóng tính, căn bản không hề quan tâm đến cảm giác của các nàng, giữ lấy đầu rắn rồi khè ném xuống.

"Người ngăn cản mắt tầm mắt của bản công tử."

Ngồi xổm người xuống, cầm lấy một cây gậy trúc, muốn dùng để xuyên qua con gà nướng, ở giữa là gà mẹ, bên cạnh là con gà con, giống như một xâu kẹo hồ lô, nhất định là cực kỳ mỹ vị.

"Xi xì xì xì..." Con rắn bị ném xuống xuống đất xì xì lên, cũng không bỏ đi mà tiếp tục bò lên bấp chân của hắn lần nữa, nhưng lần này cũng không dám leo lên cao hơn.

Trên chân tuy nặng hơn một chút, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến hành động của hắn, hắn vừa nhìn thấy gà con và gà mẹ đứng cùng một hàng, liền không hề mất cơ hội, đem cây gậy trúc cầm trong tay nhanh chóng phóng đi.

Một chút giấy dựa cũng không có, "xâu kẹo hồ lô" cũng không còn nhúc nhích gì nữa mà té ngã trên mặt đất.

" Xi xi xi... " Mấy con rắn nhỏ phát ra từng tiếng than sợ hãi.

" Muốn học không? Chút ta sẽ dạy các người, nhanh đi, giúp ta nhóm lên một đống lửa, chúng ta vào trong ổ rắn thưởng thức món ăn ngon, nhưng mà chỉ cho các người một chút thôi. " Hấn gánh " xâu kẹo hồ lâu " lên vai, liếm môi hồng phấn phơn phớt.

Vừa nghe thấy hấn muốn dạy mình, mấy con rắn nhỏ xôn xao, lấy tốc độ giống như bay trượt vào ổ rắn, bắt đầu thu thập cây gỗ khô để nhóm lửa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tin Tức Mới Nhất

Cửa hàng gạo bị cháy sạch thành một đống đen sì, đừng nói là lập tức khai trương, chính là sau này vẫn còn có thể sử dụng được cửa hàng này hay không cũng là một vấn đề. May là là còn cứu được một chút gạo nên cũng giảm bớt được một ít tổn thất. Nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ còn cách xây dựng cửa hàng lại từ đầu.

Đóng lại sổ kế toán, Kim Bảo Nhi xoa xoa lông mày, quyết định trước khi khai trương cửa hàng gạo lại lần nữa, thì phải tìm được nơi để bán đi số gạo còn dư này, như vậy tổn thất mới không lớn hơn nữa.

" Bảo Nhi, ta tới rồi đây, người có việc gì cần giúp một tay thì cứ nói, ta đã giúp người đưa Lộ Nhi tới trường học rồi. " Vỗ vỗ lên ngực, Đông Công Doãn nói xong mặt cũng không đỏ thò cũng không gáp.

" Không cần, đã sắp xếp lại gần xong rồi. " Nàng lắc đầu một cái, nhìn thôn dân Liễu thôn đang giúp cửa hàng gạo khiêng gạo vào trong kho hàng mới, không nhịn được khẽ mỉm cười.

Xem ra công việc của nàng hiện tại đang bận rộn nên không rảnh tính nợ cũ với hấn, cũng không có thời gian để chú ý tới tiểu tử Lộ Nhi kia, nhưng cũng thật đúng lúc, đợi đến khi nàng phát hiện ra, thì Lộ Nhi cũng không biết đã chạy đi đâu mất rồi. Trong lòng Đông Công Doãn cười thầm không dứt.

Nhưng mà, hấn thế nhưng lại không ngờ tới, phía đối diện lại có một nữ tử đang vội vàng chạy tới, phá vỡ đi ảo tưởng của hấn.

" Bảo Nhi ca, Bảo Nhi ca, " Nữ tử anh khí hào sảng kéo lại Kim Bảo Nhi đang muốn rời đi, " Tại sao hôm nay Lộ Nhi lại không tới trường học? "

Dùng tay quạt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy mồ hôi hột, Lưu Văn thở ra một hơi, liếc nhìn Đông Công Doãn đang ngáy ngẩn ở bên cạnh mình, không khỏi phi một tiếng, là nam nhân đồng tính!

Sao nàng ta lại tới đây! Đông Công Doãn chột dạ cúi đầu, không nghĩ tới Lưu Văn lại hết mình như thế, mới qua có nửa canh giờ, đã đuổi theo đòi người rồi.

" Không tới trường? Làm sao có thể, hôm nay hấn đã lên đường đi đến trường rồi mà, Lưu Văn muội muội, có phải là hấn nghịch ngợm nên đã trốn ở một góc nào mà người không tìm được? " Kim Bảo Nhi ngăn người, mỉm cười nói.

Ngày hôm trước ở trong chợ đụng phải một bé gái, đang nói với mẹ ruột của bé rằng bạn học Lộ Nhi rất thích khi dễ mình, hơn nữa khi dễ xong liền trốn đi mất, mỗi lần như thế cũng không tìm thấy hấn.

" Không có, tất cả học sinh đều nói không nhìn thấy hấn, hơn nữa, hôm nay chính ta đã đứng cửa lớn để nhận học sinh, thật sự là không nhìn thấy hấn vào cửa, cũng không nhìn thấy người này ở đâu cả. " Lưu Văn nhún nhún mày chỉ vào vị công tử đồng tính, mỗi lần nhìn thấy đều muốn tức điên lên, là đại trượng phu mà lại đi yêu thích nam nhân, ta phi!

" Đông công Doãn? " Kim Bảo Nhi quay đầu nghi ngờ nhìn hấn.

Người nào đó liền lắc đầu khoác tay, dáng vẻ thật oan uổng, " Bảo Nhi, ta thật sự đã đưa hấn đến trường, nhưng đi đến cửa trường thì hấn lại kêu ta về trước.

Chẳng lẽ là Lộ Nhi trốn học? Nàng vừa bực mình vừa lắc đầu buồn cười, thôi, cũng nên đi tìm một chút, bé con như vậy, trường học lại gần rừng núi vắng vẻ, nhưng tốt nhất là đừng có đi vào khu rừng, nghĩ đến đây, vẻ mặt của nàng không khỏi có chút lo lắng.

" Lưu Văn muội muội, người trước tiên cứ đi học đi, ta sẽ đi tìm hấn, đợi tìm được người rồi thì sẽ dẫn hấn về để đi học tiếp, người muốn phạt hấn thế nào cũng được. " Kim Bảo Nhi gọi Đình chủ quản tới, sau khi phân phó việc cần phải chú ý tới, thì mới đi về phía Kim gia.

Nàng phải đi hỏi Phụng nha đầu một chút, xem có chút manh mối nào không.

" Nhìn cái gì! " Đông Công Doãn dường như không thích cái tính nét giống nam tử của Lưu Văn, liếc nàng một cái, cuống quýt đi theo sau lưng Kim Bảo Nhi, " Bảo Nhi, ta đi tìm với người. "

Lưu Vân chăm chọc nhếch môi cười một tiếng, một ngày nào đó ta sẽ thu thập được người, tên côn đồ đồng tính! Vắt ống tay áo lên, cũng vội vàng chạy về phía trường học.

Cũng vào lúc này, người nào đó đang vật lông gà ở bên cạnh một đống lửa, ở trên mặt, trên mũi cũng dính vài cái lông gà non nớt, hắn cũng không để ý tới, hung hăng vật lông trên phao câu của con gà, nhìn thấy một khối mờ sáng bóng đang lồi lên kia, không khỏi nghi hoặc cười muốn rách mồm, không biết là gà nhà ai nữa, cực phẩm nha...

Lưu Vân đang đi trên đường đột nhiên hắt hơi một cái, nghĩ thầm, nhất định là tên đồng tính kia đang nói xấu mình.

Đột nhiên, một con rắn nhỏ có nhiệm vụ tuần tra chọt xông vào động, khè lười rần ra, cuống quýt trượt đến bên cạnh Lộ Nhi, lắc lắc đầu rần màu tím, hình như đang muốn nói điều gì đó.

Tay nhỏ bé đang vật lông gà ngạc nhiên dừng lại, cặp mắt Lộ Nhi xoay một cái, lau đi lông gà đang dính đầy trên tay.

"Thất bại cũng không sao, bản công tử sớm đã ngờ tới lão đạo sĩ kia sẽ phát hiện ra, may mà xích xà không sao, năm trước bản công tử đã từng giao thủ cùng với lão đạo sĩ, các người cũng phải cẩn thận một chút, hắn có thể sẽ quay trở lại, chỉ là bản công tử còn có chuyện quan trọng muốn làm, nên không thể rời khỏi nơi này, chỉ còn có thể nghĩ cách làm cho hắn biết khó mà lui thôi..."

Nói đến đây, cũng dò xét lại động rần một lần, con rắn nghe thấy xà công tử dặn dò những thứ gì, thỉnh thoảng cũng phát ra tiếng "Xì xì".

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Xấu Mặt Khi Bị Đánh

Trong rừng trúc, lá cây nhọn dày đặc, kèm theo con gió khẽ thổi lá cây phát ra tiếng xào xạt, cành trúc đong đưa giống như eo nhỏ của thiếu nữ nhẹ nhàng uyển chuyển vậy, thỉnh thoảng ánh mặt trời sắc sỡ xuyên qua khe hở trong lá cây, chiếu về phía hai người đang chạy nhanh ở trong rừng.

Tìm khắp nơi mất mấy canh giờ rồi, vì sao vẫn không tìm thấy Lộ Nhi, chẳng lẽ hắn không có đi vào cánh rừng này, hay hắn bị mãnh thú tập kích rồi? Kim Bảo Nhi gấp gấp xoa đi một chút mồ hôi trên mặt, nhìn khắp bốn phía, vẫn không nhìn bóng dáng của đứa trẻ nào.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp, dù sao cũng đã đi qua khu rừng này mấy vòng rồi, nói không chừng, Lộ Nhi đã về nhà từ sớm rồi." Dùng tay quạt, Đông Công Doãn ít khi hoạt động một mồi thờ hồng học.

Nhưng nàng vẫn kiên định lắc đầu một cái.

"Không được, nếu hắn về rồi thì Phụng nha đầu sẽ báo cho ta biết, người nói người đã chia tay hắn ở rừng trúc bên cạnh, còn lão chân cừu lại nói không có nhìn thấy người nào đi ngang qua đây, vậy là hắn chỉ có thể ở trong khu rừng này." Hơn nữa, không hiểu vì sao nàng lại ngửi thấy một mùi hương như đang nướng thứ gì đó, nhưng mỗi khi rừng trúc đong đưa, thì mùi hương đó lại hoàn toàn tan biến đi, cũng không có cách nào tìm được nguồn gốc.

Đông Công Doãn nhìn thấy nàng vẫn tiếp tục vạch lá đi tới, thất bại cúi đầu xuống, cũng chỉ còn cách cùng đi lên, trong lòng thầm mắng, tên tiểu tử này dù có rồi đi cũng phải làm người khác bị gãy vò.

Hai người đi sâu vào trong rừng một lúc nữa, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Kim Bảo Nhi vui mừng quay đầu lại, sau đó lại càng ngạc nhiên.

"Lưu Vân muội muội, sao người lại ở đây?"

Thanh kiếm sắc bén trên tay Lưu Vân chém xoành xoạch các cành trúc, lông mày nhăn lại, liếc mắt nhìn Đông Công Doãn, cười như không cười nói: "Người và hắn đi cùng nhau, ta cũng không yên tâm được, hơn nữa gà của ta cũng biến mất rồi, ngày thường nó thích đi vào rừng trúc, ta cũng nhân tiện đi tìm một chút, tuy nói khu rừng này không có thú dữ ẩn nấp, nhưng các người đều là tay trái gà không chặt, nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng không dễ dàng đối phó được, yên tâm, hôm nay ta đã cho cả lớp nghỉ sớm rồi."

Bảo Nhi đi cùng mình thì có gì không tốt, cái bà nam nhân này, đúng là xen vào chuyện người khác! Đông Công Doãn giận dữ hung hăng liếc nàng ta một cái, nhưng khi thấy nàng ta dò tìm mắt ra chỗ khác, làm như không nhìn thấy phần nộ của mình, lửa giận lại càng tăng thêm vài phần.

"Lưu Vân muội muội, làm phiền người rồi." Kim Bảo Nhi biết nàng cũng đang lo lắng cho Lộ Nhi, mỉm cười đa tạ.

Nhưng đúng vào lúc này, một trận gió lại nổi lên lần nữa, những lá trúc thổi từ rừng trúc phủ đầy che kín cả mặt đất, làm mê hoặc ánh mắt của mọi người, cành trúc đong đưa kịch liệt, trên đó hỗn loạn đến nỗi như muốn dung hợp vào nhau.

“Ca ca!” Giọng nói non nớt vui sướng vang lên.

Con gió cũng đột nhiên chậm lại, trong bầu không khí bụi bậm tung bay đan xen cùng ánh nắng vào lúc giữa trưa tạo nên một khung cảnh mỹ lệ, có một chút ánh sáng màu vàng, nhẹ nhàng bay múa.

“Lộ Nhi!” Mới vừa mở hai mắt ra, Kim Bảo Nhi liền nhìn thấy hán đang lôi kéo vạt áo của mình, mắt to long lanh, cùng với gương mặt dính dầu mỡ, “Người chạy đi đâu vậy, làm đại ca lo lắng muốn chết!” Thân thể hơi khựng lại, ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của hán, nhớ mong trong lòng rốt cuộc cũng giảm đi một chút rồi.

Hán tại sao còn chưa đi xa! Sắc mặt Đông Công Doãn trở nên âm đạm, quay đầu liền nhìn thấy Lưu Vân đang lạnh lùng nhìn mình, chỉ đành phải lấy khuôn mặt tươi cười để che giấu đi sự chột dạ của mình.

“Đông Công ca ca, lần này Lộ Nhi tìm người chứ không phải người tìm được Lộ Nhi, cho nên trò trốn tìm lần này là ta thắng rồi, có đúng hay không?” Người nào đó cố ý không muốn mở miệng thì người khác làm sao biết được có chuyện gì đang xảy ra, trên gương mặt đáng yêu nở một nụ cười vừa đơn thuần lại vừa trẻ thơ.

Hán cố ý, tuyệt đối là cố ý! Đông công Doãn nhìn thấy Kim Bảo Nhi liếc mắt nghi ngờ rồi dần biến thành âm trầm nhìn hán, thì hán cũng thừa biết, lần này, tuyệt đối sẽ hung hăng đánh cho hán một trận.

"Ta... ta chỉ muốn đùa giỡn người thôi, không ngờ người thật sự sẽ không trốn ở trong trường học." Áp úng mở miệng giải thích, lời nói trở nên vô lực đến khác thường.

"Thật sự nói đùa sao, nói đùa cùng một đứa bé, người cho rằng hán sẽ không làm thật sao?" Lưu Vân chê cười, vừa định hỏi Lộ Nhi có bị thương hay không, tay vừa đưa đến đầu hán thì nhìn thấy một cọng lông gà rất quen mắt, hai ngón tay cầm nó lên, "Đây không phải là gà nhà ta nuôi sao? Lộ Nhi, người..." Lúc nhìn thấy dầu mỡ trên tay cùng khoe miệng hán, hình như đã hiểu ra mọi chuyện, lời muốn nói ra cứ thế nghẹn lại trong cổ họng.

"Lộ Nhi, người ăn con gà của Lưu Vân muội muội sao?" Kim Bảo Nhi cũng hiểu rõ, kéo thân thể nhỏ bé của hán lại gần nàng, sắc mặt trầm xuống.

Thấy lông gà ở trên tay cô giáo, cũng biết không thể nào nói láo nữa, hán chỉ còn biết gật đầu nhỏ.

Ai ngờ nàng lại lấy tay giữ chặt hông hán, để hán nằm lên đùi mình, giờ bàn tay nhắm ngay cái mông nhỏ tròn trịa, hung hăng đánh xuống.

"Bốp, bốp, bốp!" Âm thanh cũng thật là vang dội.

Lưu Vân cùng Đông Công Doãn không ngờ nàng lại làm như thế, nhất thời liền sững sờ tại chỗ.

Mắt to long lanh của Lộ Nhi trong nháy mắt tràn đầy nước mắt, hung hăng nhìn sang mấy con rắn nhỏ đang trốn ở cửa động, thấy tụi nó hốt hoảng tán loạn trượt vào trong động, hàm răng cắn chặt lại môi dưới.

Nữ nhân ngu ngốc này, thế mà dám đánh vào mông của mình, nàng không biết làm thế hán sẽ mất bao nhiêu mặt mũi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đứa Trẻ Quật Cường Nổi Giận

Cánh môi béo mập cắn chặt lại, hốc mắt ửng hồng quật cường không rơi một giọt nước mắt, hán hít hít cánh mũi, hai chân đạp một cái, nhảy xuống bấp đùi của nàng, dùng quả đấm nhỏ núc ních thịt chỉ về phía Kim Bảo Nhi.

“Ta ghét ca ca nhất!”

Hung hăng lấy mu bàn tay lau hốc mắt, hán quay đầu chạy đi, bấp chân mặc dù ngăn ngừa, nhưng trong nháy mắt cũng đã biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

"Ta có phải nặng tay quá không?" Kim Bảo Nhi ngăn ngừa lắm lắm, cúi đầu nhìn lòng bàn tay đang đỏ lên của mình, đối với bọn Kim Quảng Kim Chuyên nàng cũng chưa bao giờ nặng tay như thế, vì sao lại cố tình dùng một lực hung ác như vậy đánh Lộ Nhi? Nàng cũng có chút không hiểu.

"Đứa bé không biết nghe lời cũng nên dạy dỗ một chút, Bảo Nhi, người không có lỗi." Đông Công Doãn quay đầu cười trộm hai tiếng, nhưng lại đúng lúc châm chọc lấy đôi mắt sáng của Lưu Vân.

"Đúng, đứa bé không biết nghe lời cũng nên dạy dỗ một chút, còn đối với người lớn rồi mà chẳng khác nào một đứa con nít thì phải nên trừng phạt như thế nào đây?" Lưu Vân đối với tên công tử đồng tính này một chút cảm tình cũng không có, hiện tại lại càng xỉ mũi xem thường hán.

" Ngươi, là Lộ Nhi ăn con gà của ngươi, cũng đâu phải bốn công tử làm đâu, tại sao cứ muốn kiếm chuyện với ta thế? " Người nào đó bị nhắc, mặt cũng đã đỏ đến mang tai.

" Chứ không phải do ngươi sao, vì ngươi nên hấn mới chạy vào rừng trúc, cho nên ngươi phải đền tiền con gà, mười hai lượng bạc, đưa đây! " Tay ngọc duỗi ra, nàng ngược lại cũng không chút nào khách khí.

Mười hai lượng bạc? Nàng ta tại sao không đi làm ăn cướp cho rồi! Sắc mặt Đông Công Doãn giận đến mức đỏ lên, cơ hồ đã muốn chuyển sang màu gan heo.

Nhưng nhìn thấy mặt nàng ta đang cười gian uy hiếp, hấn chỉ có thể nhục nhã từ trong ống tay áo móc bạc ra, thanh toán tiền con gà, quay người đi, cũng phát hiện Kim Bảo Nhi không biết đã rời đi từ lúc nào, sau lưng chỉ còn một mảnh trống không.

Suy nghĩ một chút, Kim Bảo Nhi sợ rằng Lộ Nhi sẽ rời khỏi Kim gia, bởi vì hấn rung rung lên án mình, khiến cho cõi lòng nàng cũng không khỏi co rút đau đớn không thôi, dường như chỉ có việc tìm hấn giải thích mọi thứ, thì mới có thể làm lo lắng trong lòng nàng giảm xuống.

Nhưng mà, không ngờ tới, khi tìm đến Kim gia, thì Phượng nha đầu lại mừng rỡ nói với mình rằng Lộ Nhi đã chạy về phòng, cũng không kịp nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của nàng ta, liền vội vàng chạy về.

Đi qua khung cửa, nàng ôm lấy người đang nằm trên bàn khóc lóc vào trong lòng, thở dài một hơi, ngồi vào ghế, một tay nhẹ nhàng vuốt lên tóc hấn, hôn một cái lên trán hấn.

" Lộ Nhi đừng khóc, là tỷ tỷ không đúng, tỷ tỷ xin lỗi ngươi có được không? " Nàng nhỏ giọng an ủi.

Bà vai nhỏ nhỏ run run, hấn hình như hơi mệt mỏi dựa vào lòng nàng, nhỏ giọng khóc sùt sùi, lắc đầu một cái. (=,,,= đừng để em nó lừa tình)

Xem ra hấn vẫn còn giận mình, Kim Bảo Nhi nhủ nhủ mày, móc ra khăn lụa nhẹ nhàng lau đi gương mặt đầy mồ hôi cùng nước mắt của hấn, lại rót ly trà cho hấn uống, thấy sắc mặt hấn dịu lại, khẽ mỉm cười.

" Tỷ tỷ vừa rồi không được tỉnh táo, nhưng thật ra cũng là vì lo lắng cho ngươi, vì phụ mẫu của tỷ tỷ cũng đi ra ngoài rồi cũng không trở lại nữa, nên ta lo lắng khi Lộ Nhi đi lạc thì sẽ gặp phải thú dữ tập kích, thế nên nhất thời cũng không khống chế được cảm xúc của mình, mới có thể mạnh tay như thế, Lộ Nhi, tha thứ cho tỷ tỷ có được không? " Cảm xúc ảo não xuất hiện trên gương mặt tươi sáng, mặt nàng như đưa đám, những chuyện đó nàng cũng chưa từng nghe người khác nói qua, tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã quên mất, nhưng thật ra, đó lại là cơn ác mộng sâu nhất của nàng!

Thân thể vùi ở trong ngực nàng đột nhiên khựng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nâng lên, nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của nàng, trông mắt thoáng một chút kinh ngạc, tay nhỏ bé đưa ra nheo lấy gương mặt khá gầy của nàng.

" Lộ Nhi có thể tha thứ cho tỷ tỷ, trước đây tỷ tỷ đã hứa với Lộ Nhi, đồng ý để ta làm tiểu tướng công của tỷ tỷ rồi, tỷ tỷ có nhớ không? " Ánh mắt long lanh thẳng tắp nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, hình như nếu không đồng ý thì sẽ gào khóc.

" Ừ, tỷ tỷ đã đồng ý đương nhiên sẽ không quên. " Nàng gạt đầu một cái, có chút nghi ngờ không hiểu tại sao hấn lại nói đến chuyện này?

Nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng người nào đó vui mừng đến xiêu vẹo, Kim Bảo Nhi, ngươi nói thì phải làm! Hừ, chỉ vì tên Đông Công Doãn mà muốn bỏ rơi mình sao? Đó là không thể nào!

" Như vậy, Lộ Nhi là tiểu tướng công của ngươi, ngươi là tiểu nương tử của Lộ Nhi rồi, có đúng không? " Hấn ngẩng đầu hôn lên mặt nàng một cái.

" Đúng... " Kim Bảo Nhi không nghi ngờ gì mà gật đầu thừa nhận.

" Vậy tiểu nương tử đến lúc nào mới chịu thực hiện nghĩa vụ của một nương tử đây? " Hấn lộ ra hàm răng lóe sáng, cười đến cánh xuân rục rờ.

Về phần Kim Bảo Nhi, tự nhiên cũng rãnh rỗi một chút, hơi gạt mình nghiên cứu ý tứ của hấn, nghĩa vụ của một nương tử?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Yêu Cầu Nương Tử Chịu Trách Nhiệm

Hàm răng Lộ Nhi sáng như bạc, lông lánh ánh sáng một âm mưu kỳ quái nào đó, Kim Bảo Nhi lắc đầu một cái, cười thầm nghĩ mình quá đa nghi, Lộ Nhi hiện tại rất đáng yêu, đôi mắt trên gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh tròn xoe như Nguyệt Nga*, nhìn giống như mặc cho người khác muốn xoa nắn, nhào nặn thế nào cũng được, vô hại mà mềm mại.

(*Nguyệt Nga: mặt trăng).

“Lộ Nhi, có phải Đông Công Doãn đã nói gì với ngươi hay không?” Ý nghĩ đầu tiên của nàng chính là nam nhân đồng tính kia đã nói cho Lộ Nhi nghe cái gì đó quái gở, giống như chuyện tế nhị nơi khuê phòng này, chuyện mà không ai lại đi nói lung tung với một đứa trẻ.

Đông Công Doãn? Lộ Nhi ngẩn người ra, sau đó chợt cười lên một tiếng. Đông Công công tử, ngươi xem, cho dù trong lòng Bảo Nhi có người thì ấn tượng của ngươi chỉ như một vết bẩn, lâu một chút cũng không thành vấn đề. Ai bảo ngươi không có việc gì đi chọc người khác, cổ tình trêu chọc xà công tử ngàn năm ta đây?

“Tỷ tỷ, làm sao ngươi biết là hần? Hần hỏi ta có làm Chu công Chi Lễ với tỷ tỷ hay không, ta lại hỏi hần Chu công Chi Lễ là cái gì, hần nói, chỉ cần ngươi thực hiện trách nhiệm của nương tử là được, nếu không, Lộ Nhi không được tính là tiểu tướng công của tỷ tỷ.” Siết chặt tay, Lộ Nhi ủy khuất nói.

“Hần, là hần nói thân thiết, ngươi xem, tỷ tỷ thường hôn ngươi.” Nàng xấu hổ cúi xuống hôn lên mặt Lộ Nhi một cái, trong lòng đem Đông Công Doãn ra nể không dưới trăm lần, không dạy điều hay lại đi dạy điều xấu, lần sau phải khiến Lộ Nhi cách xa hần một chút.

“Nhưng mà, hần nói việc này có thể sinh báo báo, còn thân thiết hình như không thể sinh báo báo được.” Hai tròng mắt của người nào đó trong suốt long lanh, nhìn thẳng giống như muốn tìm một lỗ nào đó chui vào.

Đông Công Duẫn, hần thật sự không thể dạy hải tử được,... Nàng nhìn xung quanh, lại không muốn nhìn thẳng vào mắt của Lộ Nhi, nhưng nàng lại nghĩ, cứ trốn tránh như vậy, Lộ Nhi cũng sẽ không buông tha cho nàng, chỉ ho nhẹ một tiếng.

“Chuyện này... Lộ Nhi, chuyện này phải đợi ngươi mười tám tuổi mới có thể làm được, bây giờ ngươi còn quá nhỏ, hơn nữa, tỷ tỷ không thể nào sinh báo báo, ngươi quên rồi sao, hai cái phía trước của ta chỉ là dài hơn so với người khác, chứ ta không phải là nữ tử.” Nói như vậy chắc là đủ sáng tỏ chưa? Nàng chỉ chỉ trước ngực của mình.

Lộ Nhi cau mày, một tay hần chui vào vạt áo của nàng, trong khi nàng chưa kịp phản ứng, hần đã thuận thực giật dây thắt hình con bướm.

“Mười tám tuổi sao? Lộ Nhi mới có năm tuổi, còn phải đợi mười ba năm nữa, nhưng mà, Lộ Nhi nghe tiểu cữu tử nói nam tử cũng có thể lập gia đình với nam tử, tại sao có thể thành thân mà không không thể sinh báo báo?”

Cái vấn đề này... Kim Bảo Nhi chỉ cảm thấy trước mắt một bầu trời u ám, nàng phải trả lời sự tò mò của Lộ Nhi như thế nào mới tốt đây? Bởi vì nàng là một nữ tử chưa có chồng, cũng không có thói quen giống nam tử đi xem những loại sách quái lạ, cho nên đương nhiên nàng không biết gì, trừ ra một ít thỉnh thoảng nghe được từ vài bác gái làm thuê lên lút nói với nhau, đến cùng nàng hoàn toàn cũng không hiểu biết gì.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ cũng không rõ nữa.” Nàng cười khò, căn bản là nàng không hề để ý đến bàn tay nhỏ bé đang giờ trò trên người nàng.

“Lộ Nhi nghe tiểu cữu tử nói một chút, ta đã hiểu rõ, để ta dạy cho ngươi có được không?” Hần hôn một cái lên mặt nàng và cười đến híp cả mắt.

“Là Kim Chuyên và Kim Quảng nói?” Nàng sờ đầu Lộ Nhi một cái, tức giận đến đỏ cả mặt, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng mình đoạn tay áo?

Bọn họ chỉ hỏi mình có phải Bảo Nhi động tay động chân với mình hay không, còn những lời khác bọn họ đâu có dám hỏi nhiều, chỉ là, hần biết chắc rằng Kim Bảo Nhi rất xấu hổ nên sẽ không đi hỏi bọn họ vấn đề này, hần an tâm gạt đầu, cười sáng lạng.

“Bọn họ đã nói gì với ngươi?” Lộ Nhi của nàng khả ái như vậy, không thể để cho những đệ đệ vô năng kia làm bẩn, nhất định phải cải chính lại mới được.

“Lộ Nhi không nhớ bọn họ nói thế nào, nhưng ta nhớ được căn bản phải làm như thế nào...” nói xong, hần cúi xuống, hôn lên nơi mềm mại, dùng hàm răng nho nhỏ nhẹ nhàng cắn cắn, “Bước đầu tiên, gặm thịt...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Tiểu Nương Tử Thân Ái Muốn Ký Sổ

Cảm giác ẩm ướt có chút lạnh lẽo, ngực nàng giống như bị kích thích mãnh liệt, dần lan ra da thịt nàng, trên gương mặt xuất hiện những rặng mây đỏ, Kim Bảo Nhi bối rối nâng đầu nhỏ của hần lên, đề phòng hần đụng chạm sâu hơn.

Chỉ là những cảm xúc này nàng thật sự chịu không nổi, hơn nữa, cho dù nói như thế nào, đều là mình ăn cỏ non, một sự quái lạ ngăn chặn cảm xúc dâng lên trong lòng.

“Lộ Nhi, đừng như vậy, ngươi còn nhỏ không nên học làm những việc này, chờ ngươi lớn hơn, chúng ta... chúng ta lại nói sau có được không?” Nhìn thấy phần hồng trên mặt hần, nàng không nhịn được mà hôn hần một cái.

Nói sau? Lộ Nhi không có tâm tình nào nữa, qua một tháng nữa, nếu muốn sinh Tử Huân* phải đợi sang năm, bởi vì hàng năm Xà Yêu chỉ có một đoạn thời gian có thể sinh ra Tử Huân ưu tú, hần cũng không muốn sinh ra một đứa bé ngu ngốc.

*Từ Huân: Con cái, hạt mầm, trứng... (Yumme: đại loại là thế hệ sau).

“Nói sau? Nói sau là lúc nào?” Ánh mắt hần long lanh mê mang, tay nhỏ bé vẫn như cũ cầm nắm nơi mềm mại của nàng không chịu buông tay.

“Ví dụ như khi ngươi mười tám tuổi...” Nàng lập tức lên tiếng, cũng không còn để tâm đến bàn tay đang lộn xộn trên người mình, chỉ muốn khuyên giải hần.

"Lại là mười tám? Tỳ tỳ, vậy phải đợi đến mười ba năm nữa, ngươi có thể chịu được sao?" Tay nhỏ bé của hần trượt xuống dưới, xoa xoa nhẹ nhàng bụng ấm áp bên trong vạt áo của nàng.

Tay lạnh như băng cùng với những cảm giác ấm áp từ bụng từ từ tăng lên, lan tỏa đến toàn thân, tứ chi nàng không khỏi mềm nhũn, mặt đỏ tai hồng nhìn Lộ Nhi, hần đang thừa cơ hội cúi xuống hôn lên gương mặt, cổ, xương quai xanh của nàng, thỉnh thoảng hàm răng nhỏ nhỏ lại khẽ cắn, giống như con kiến bò qua bò lại, nàng cảm thấy tê dại, hô hấp của nàng không có cách nào bình thường được.

"Nhìn, nhìn được..." Nàng khó khăn mở miệng, lại cảm giác mình nói sai điều gì, lại không sao nghĩ ra được rốt cuộc sai ở chỗ nào, nàng thu hồi tay, yếu đuối vô lực che kính nơi mềm mại của mình, sợ hần lại tiếp tục hôn đi xuống.

"Nhìn được? Xem ra bình thường tỳ tỳ đều vất vả chịu đựng." Hần cười khoe môi gọi lên quyền rũ kỳ lạ, bấp chân hần quỳ lên trên hai đùi nàng, thân thể hần đứng thẳng dậy, đôi tay chạm vào gò má đỏ hồng của nàng, ngay tại lúc nàng kinh ngạc, hần chậm rãi hôn lên, không quên bật ra một câu, "Như vậy, chúng ta thử trước một chút, xem một chút có thể nhìn được hay không, thế nào?"

Môi đỏ mọng nhỏ nhỏ đặt trên cánh môi mềm mại của nàng, mềm mại đến nỗi làm hần nhìn không được dùng đầu lưỡi len lõi vào, đụng phải hàm răng chống cự của nàng, cho dù dẫn dụ thế nào, nàng cũng không muốn mở ra, còn cặp mắt nàng lại tròn to nhìn hần, giống như là bị kính sợ, toàn thân cứng ngắc.

"Tiểu nương tử muốn ký sổ thì phải làm cho Lộ Nhi xem một chút có đáng hay không, mười ba năm rất dài, ngay cả điều này cũng không được hay sao?" Hần cong môi đầy ủy khuất, cố ý cọ cọ trên môi của nàng.

Xem ra, hôm nay không như ý của hần, thì hần sẽ không bỏ qua. Kim Bảo Nhi bắt đầu dĩ vãng dài, nàng không có chú ý đến hôm nay Lộ Nhi nói chuyện như một người trưởng thành, môi mềm mại bị cọ tới cọ lui, trong lòng nàng chợt xuất hiện một loại cảm giác quái dị, lại muốn cắn thử một hớp, có ngọt ngào như anh đào hay không.

"Được rồi, nếu như không được, sẽ chờ ngươi trưởng thành, được không?" Nàng chỉ nói một câu an ủi.

Trưởng thành? Chuyện này rất nhanh, nếu không sợ hủ chết nàng, hần thật sự không nguyện ý nhìn nỗi khổ dục hóa! Trong lòng hần khổ sở liếc nhìn hạ thể, trên mặt cười đầy gió xuân.

"Được, nếu không được thì sẽ chờ ta lớn lên." Hần gật đầu, hôn thật sâu đi vào.

Quả nhiên, lần này nàng không có phản kháng, miệng nàng mở ra, ngượng ngùng nhận lấy đầu lưỡi của hần, một loại cảm giác trời đất xoay chuyển ập đến trong đầu nàng, cơ hồ không cho nàng có thời gian để suy nghĩ.

Kim Bảo Nhi, bây giờ ngươi chính là người của bản công tử rồi ! hần hít đôi mắt lại, cười thỏa mãn.

Khi Lộ Nhi đang há hê muốn coi váy của nàng ra lại bị tiếng gõ cửa của Phụng nha đầu truyền đến cắt ngang.

"Tiểu công tử, nhị công tử tìm ngươi, ngươi có ở bên trong không?"

Tiếp tục hay là tạm ngừng? Hần nhìn thấy Kim bảo Nhi đang say mê, bất chấp tất cả kéo váy của nàng xuống...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Điều Quan Trọng Nhất Cần Nhớ

“Lộ Nhi, đừng như vậy!” Đột nhiên bị tiếng gọi của Phụng nha đầu dọa sợ, toàn thân Kim Bảo Nhi đều đổ mồ hôi lạnh, nàng lấy hai tay đẩy Lộ Nhi ra, chỉ nghe một tiếng “bùm” giống như có đồ vật nào đó rơi xuống đất.

Nàng hoảng hốt mặc lại quần áo, mới phát hiện người ngồi dưới đất đã nước mắt lưng tròng, người này không phải là Lộ Nhi thì là ai đây?

Kim Bảo Nhi muốn đưa tay ôm lấy hần, nhưng lại bị tay bé nhỏ đẩy ra.

“Lộ Nhi, tỷ tỷ không phải cố ý.” Nàng nhìn thấy ánh mắt có phần vô tội đang ngồi xoa xoa cái mông dưới đất, tất nhiên là hấn bị ngã không nhẹ, nhưng nàng không biết tại sao hấn lại gạt tay nàng ra. (Yumme: Haha, đáng đời anh!)

“Hừ, lúc nãy đánh mông ta, bây giờ lại đẩy ta xuống đất, tỷ tỷ không tốt, ngươi không thực hiện trách nhiệm của nương tử, ngươi cũng không có thương Lộ Nhi!” Hấn chỉ tay vào Kim Bảo Nhi tố cáo, hấn từ đất bò dậy, mở cửa ra, liếc nhìn Phụng nha đầu đang mặt đỏ tía tai, “Nhị cữu tử ở đâu?”

Phụng nha đầu lúng túng chỉ tay về hướng sảnh chính*, rồi chạy đi nhanh như chớp.

(*Bản gốc là “thiên thánh” nhưng mà mình không hiểu lắm, theo mình hiểu thì là một căn phòng lớn, đặc biệt nên mình edit thành “sảnh chính”. Có bạn nào biết thì chỉ mình sửa lại nha, thanks!)

Cũng không để ý Kim Bảo Nhi đang sốt ruột ở phía sau kêu to, hấn cũng đi về phía sảnh chính, cô ý không quay đầu lại, chạy vài bước đến chỗ góc rẽ mới đứng lại dùng vạt áo lau khô nước mắt, lộ ra nụ cười đắc ý, hai tay đặt ở phía sau, nghênh ngang bước đi như một vị đại nhân.

Hấn phải làm cho nàng cảm thấy có lỗi với hấn, nếu không lần sau sẽ không dễ dàng “ra tay” như vậy, không ngờ rằng rõ ràng trong lúc nàng mê muội lại có thể nhanh chóng lấy lại thần trí, xem ra sự tự chủ của nàng cao hơn hấn so với người bình thường, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức.

Kim Chuyên ngồi chờ trong sảnh chính vừa thấy Lộ Nhi lại trung bộ mặt cười nịnh nghênh đón.

“Lộ Nhi, chuyện lần trước...”

“Chuyện lần trước?” Lộ Nhi lập tức thu lại nụ cười trên khóe môi, đôi mắt neho lại hiện ra một tia không vui, “Ngươi có biết vừa rồi ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta không? Còn dám nói với ta chuyện lần trước!”

Kim Chuyên không ngờ rằng vẻ mặt của Lộ Nhi lại thay đổi thất thường, giống như thời tiết biến hóa bất thường vậy, vẻ mặt cười nịnh của Kim Chuyên trong nháy mắt biến mất, không biết mình đã đắc tội với hấn lúc nào, nhìn lại thấy có chút kỳ lạ, cho dù nhìn thế nào thì lời nói cùng cử chỉ của Lộ Nhi cũng không giống một hài tử nên có.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?” Bất tri bất giác hỏi lời này, hấn giật mình, vội vàng mím môi.

Nghe trong lời nói của Kim Chuyên có ý hoài nghi, gương mặt đang trầm xuống của Lộ Nhi nhất thời cười lên, vỗ đôi tay nhỏ bé của mình, chỉ vào hấn cười đến nỗi thở không ra hơi, lại làm cho Kim Chuyên không thể hiểu gì.

“Nhị cữu tử, ngươi thật sự rất ngốc, như vậy mới có thể bị Mạc chương quấy khi dễ, thật tình mà nói chỉ cần nhìn cái mặt ngươi, cho dù là người chỉ biết diễn trò một chút, cũng có thể lừa được ngươi rồi, đến cửa hàng lương thực nhà mình cũng dám đi hợp tác với người ngoài thiếu hũ, nếu ca ca ngươi biết được, chắc chắn ngươi sẽ bị ném ra khỏi nhà.” Vẻ mặt ngây thơ, thành thật bắt đầu đi thò dài thành tiếng “chặc, đặc”.

Chính là vì chuyện này nên mình mới đi tìm hấn nói chuyện, kể từ ngày hôm qua hấn đồng ý giúp mình làm vài việc gì đó, làm mình đứng ngồi không yên, Kim Chuyên tiếp tục cười cười xoa xoa đôi bàn tay.

“Lộ Nhi, nói thế nào thì ta cũng là nhị cữu tử của ngươi, ngươi cũng đừng nên nói chuyện đó cho đại ca, ta sẽ mua đồ ăn ngon cho ngươi ngày ngày, có được không?”

“Đồ ăn ngon? Sẽ không phải là những thứ kẹo rẻ mạt kia chứ?” Tay nhỏ bé chống cằm, rất là nghiêm túc hỏi.

“Ách... Vậy là ngươi muốn loại kẹo đắt tiền nhất sao?” Nếu là như vậy, chẳng phải mỗi tháng phải mất đi nửa tháng tiền tiêu vặt sao?

Hấn thật sự là nói chuyện không nhìn sắc mặt người khác mà! Lộ Nhi cười nhạo một tiếng, nhưng lại sợ bị hấn nghi ngờ, chỉ đành làm bộ khá ái lác đầu một cái, ngón trỏ trước mặt hấn khẽ lay động.

“Không cần bỏ tiền ra đâu, chỉ cần đến lúc ta muốn ngươi làm việc thì ngươi làm theo là được rồi, cũng không được hỏi tại sao, bởi vì điều này đối với Kim gia có lợi, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không nói gì với đại ca. Nhưng ngươi phải nhớ điều quan trọng nhất là lần sau ta không tìm ngươi thì ngươi nhất định đừng đi tìm ta trước!” Lộ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, vừa nghĩ đến “thức ăn ngon” thiếu chút nữa thì được ăn lại bay mất, Lộ Nhi thật sự rất muốn nhả hết răng cửa của Kim Chuyên.

Ngược lại Kim Chuyên không hề hay biết sự tức giận dưới gương mặt đang mỉm cười kia, hấn nịnh nọt lấy ra một túi kẹo từ trong túi để vào trong tay Lộ Nhi.

“Được, được, được!” Lấy được sự cam đoan của Lộ Nhi, Kim Chuyên lại nghe không cần phải dùng đến tiền, hấn cười tươi như hoa, “Kẹo này coi như quà tặng ngươi, lần sau ta nhất định sẽ không tìm ngươi, trừ phi ngươi tìm ta.” Lúc này mua kẹo, dù sao cũng không phải loại kẹo giá rẻ, coi như là hối lộ hấn.

Lộ Nhi liếc mắt nhìn túi kẹo, trong lòng đầy sự ghét bỏ, nhưng lại không thể biểu lộ ra, chỉ đành bỏ vào trong túi đi ra khỏi thiên thánh, định ngày mai đem đến lớp học cho đám con nít kia ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ý Tốt Của Đông Công Gia Gia

Chờ trong phòng một lát, cũng không thấy Lộ Nhi trở về dùng cơm trưa, Kim Bảo Nhi đang muốn đi ra sảnh ngoài một chút thì bóng dáng nho nhỏ đã đập mạnh tiến vào, liền một chút cũng không nhìn đến nàng, trực tiếp bò lên giường buồn bực một mình, hình như vừa rồi gặp phải chuyện làm cho hắn cảm thấy tức giận.

“Đại công tử.” Phụng nha đầu kêu la đi tới đã làm nàng dừng lại bước chân, “Đông Công lão thái gia của nhà Đông Công phái người tới mời người qua để cùng nhau dùng bữa, nói là có chuyện muốn thương lượng với người.”

Đông công gia gia? Chắc hẳn là có liên quan đến việc cửa hàng gạo bị thiêu cháy, tuy đã báo quan nhưng vẫn không tra ra được nguyên nhân, rốt cuộc là nàng đã đắc tội với ai, sao lại phóng hỏa đốt cửa hàng gạo chứ?

Nàng gật đầu một cái, đang muốn đi ra ngoài cửa thì bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm trên giường đột nhiên chạy ra ngoài, ôm chặt lấy bắp đùi nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên.

“Ca ca, ta cũng muốn đi.” Hừ, lại là nhà Đông Công, hắn quyết sẽ không buông tha nàng.

“Được, nhưng người phải ngoan ngoãn, không được gây chuyện, biết chưa?” Mắt nàng nhìn đến đồ ăn trên bàn còn chưa đụng tới, để hắn lại một mình ở chỗ này, khẳng định không sớm thì muộn cũng xảy ra chuyện, còn không bằng dẫn hắn đi theo.

“Lộ Nhi biết rồi, mới vừa rồi nếu không phải ca ca không nhường đường... ừm” Hắn vừa nói một nửa liền vội che miệng lại, mắt len lén liếc đến khuôn mặt đã hồng lên của nàng, trong lòng âm thầm hài lòng.

Kim Bảo Nhi lúng túng nhìn Phụng nha đầu cũng đang đỏ mặt, ho khan một tiếng.

“Không nên để Đông Công gia gia nóng lòng chờ đợi nữa.” Nói xong liền nhanh như tên bắn kéo lấy tay nhỏ bé của hắn rồi xông ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, quần gia của nhà Đông Công đã chờ ở cửa, dẫn theo hai người quẹo sang hướng khác để tiến vào cửa chính hoa lệ của nhà Đông Công, trong thoáng chốc liền đi xuyên qua một khoảng sân xinh đẹp như tiên giới, mới tới đại sảnh.

Kim Bảo Nhi nhìn thấy Đông Công gia gia vẫn một thân treo đầy vàng bạc châu báu như cũ vui vẻ vẫy vẫy tay, để cho nàng ngồi ở bên cạnh mình.

“Hắn tại sao cũng tới.” Đông công Doãn không vui liếc Lộ Nhi một cái, “Nhất định là theo đuôi rồi.” Nhỏ giọng lắm bả, hướng hắn bĩu môi.

“Ca ca, hắn nói ta theo đuôi kìa!” Lộ Nhi thính tai, bĩu môi kéo kéo ống tay áo của Bảo Nhi tố cáo.

Nàng xoa nhẹ cái trán đang nhức đầu, hai người này tại sao cứ ở chung với nhau thì lại luôn muốn “đánh nhau” chứ? Nhưng việc hôm nay Đông Công Doãn lừa gạt Lộ Nhi để trốn việc, nàng cũng chưa tính sổ với hắn đâu!

“Đông Công gia gia, người có thể giúp Bảo Nhi dạy dỗ Đông Công Doãn một chút không, hôm nay hắn suýt nữa làm cho Lộ Nhi đi lạc đấy.” Ở trước mặt lão nhân khả ái này, nàng thật tự nhiên lộ ra dáng vẻ của một cô gái nhỏ, ôm cánh tay của Đông Công gia gia quơ quơ làm nũng.

Ở nơi này, Đông Công gia gia chính là núi dựa của nàng, mặc dù hiện tại là thân phận nam tử, nhưng nếu thực sự muốn đánh Đông Công Doãn thì vẫn không có đủ sức để làm, mỗi lần như thế chỉ đành phải nhờ lão nhân gia ra tay.

Quả nhiên, mặt mo đang cười ha hả lập tức thu lại, cảm thấy gõ một cái thật vang dội lên đầu Đông Công Doãn.

“Ây da, gia gia, người đánh thật hả! Sao người lại nỡ đối xử độc ác với tôn tử bảo bối duy nhất của người như thế nha? Phụ thân đã nói rồi, muốn đánh thì phải đánh mông, không thể đánh đầu...” Thấy gia gia giờ gây lên lần nữa, hắn liền cuống quýt ngậm miệng lại, đổi một chỗ ngồi hơi xa một chút.

Giờ giờ cây gậy, lão nhân gia quát lên: “Tên phá của!”

Biết lát nữa Đông Công gia gia nhất định sẽ trừng trị hắn, Kim Bảo Nhi cười trộm mấy cái, liếc nhìn Lộ Nhi thì thấy hắn đang cười gượng, cũng không khỏi siết chặt lấy tay hắn, ý bảo ngồi đằng hoàng.

“Đông Công gia gia, hôm nay người gọi ta tới là có chuyện gì không?” Nàng cười hỏi.

Lúc này mới nhớ tới còn chưa dùng bữa trưa, lão nhân gia vẫy vẫy tay sai bọn hạ nhân mang thức ăn lên, vuốt chòm râu gật đầu một cái.

“Nghe nói cửa hàng gạo của người bị thiêu rồi, còn một chút gạo cũng chưa bán xong, cũng vừa đúng lúc, ở Bắc Nhai vẫn còn một cửa hàng để trống, người có thể dời qua đó để kinh doanh, đợi đến khi cửa hàng của người xây dựng xong, thì quay về nơi đó cũng không muộn, như vậy cũng giảm bớt đi một chút tổn thất.”

Hóa ra là vậy, thật sự là một phương pháp tốt, nhưng mà cứ như vậy, thì sẽ chiếm dụng cửa hàng của nhà Đông Công một quãng thời gian, nàng cảm thấy có chút áy náy.

“Như vậy đi, Đông Công gia gia, cửa hàng của người trước kia người khác muốn bao nhiêu bạc một tháng, Bảo Nhi sẽ theo đó mà trả cho người, nếu không thì ta sẽ thấy ngại lắm.” Nàng suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, mặc dù giao tình giữa hai nhà khá tốt, nhưng trong việc làm ăn cũng phải vạch ra thật rõ ràng.

Lão nhân cũng chỉ cười cười lắc đầu, trợn mắt nhìn Đông Công Doãn một cái, sau đó lại nhìn về phía Bảo Nhi.

“Tiền muốn thì khỏi cần, ta chỉ muốn câu Bảo Nhi một chuyện, chính là dạy cho tôn nhi không ra gì này biết làm ăn buôn bán, nếu không, nhà Đông Công về sau cũng sẽ bị hấn ăn đến núi lở mất thôi.”

Dạy hấn? Nàng sững sờ, ánh mắt Đông Công Doãn vốn đang bực bội lúc này lại trở nên mừng rỡ, nhất thời không biết nên quyết định như thế nào.

“Ta đồng ý.” Lộ Nhi vốn đang im lặng ngồi ở một bên đột nhiên giơ tay lên, mắt cười cong lên như có thâm ý nhìn Đông Công Doãn, cười không ngừng nghỉ khiến trong lòng người khác cũng phải sợ hãi.

Tiểu tử này không dễ chọc a! Người nào đó lên suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng

Hấn đồng ý? Hai người gần đây không phải là nước lửa không hợp sao? Kim Bảo Nhi có chút không hiểu nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Lộ Nhi, tâm tư của đứa trẻ này thật khó đoán.

“Bảo Nhi, ngươi xem cả Lộ Nhi cũng đồng ý rồi, ngươi cũng đồng ý đi chứ?” Lão nhân gia cố ý gấp hai khối thịt cho cả hai.

Liếc nhìn cao lương mỹ vị sùn xào chua ngọt, cá hầm cách thủy, tổ yến nấm phân, cánh gà cay ngọt... trên bàn một chút, nàng liền hiểu rõ, hôm nay muốn không đồng ý thì cũng không được rồi, cộng thêm việc cũng không cần phải lo lắng khi phải đi tìm cửa hàng khác, đúng là một việc làm ăn mà không cần tốn tiền.

“Không phải là ta không đồng ý, Đông Công gia gia, ngươi cũng biết hấn mà, ngộ nhờ lần sau hấn bỏ thuốc ta, vậy thì ta phải làm như thế nào đây?” Đây là điểm duy nhất mà nàng băn khoăn, mình cũng không thể lúc nào cũng trông coi hấn được, nhưng việc lo lắng nhất chính là sợ hấn sẽ phát hiện ra thân phận nữ nhi của nàng.

Không có! Mạnh liệt lắc đầu, Đông Công Doãn đã bị gia gia trừng tới mức hạt đậu trong mắt hấn của hết hồn, quay đầu về phía Kim Bảo Nhi nở một nụ cười dịu dàng.

“Bảo Nhi, ta hứa với ngươi, tuyệt đối sẽ không hạ bất cứ thuốc than gì vào trong quãng thời gian này.” Dĩ nhiên, qua đoạn thời gian này thì lại là chuyện khác, mặc dù không còn bạc thì hấn sẽ rất đau lòng, nhưng nếu là vì Bảo Nhi, hấn cũng không có gì là không bỏ được! Nghĩ đến đây, Đông Công Doãn dùng sức gặt đầu một cái.

“Chuyện này...” Nàng vẫn còn có chút băn khoăn.

“Ca ca, ngươi yên tâm, Lộ Nhi cũng sẽ giúp ngươi trông chừng hấn, sẽ không để hấn có chút suy nghĩ sai lệch nào với ca ca, Lộ Nhi sẽ bảo vệ ca ca!” Vỗ vỗ lên ngực non nớt, mắt to mọng nước của Lộ Nhi tỏa sáng lấp lánh, lộ ra một hàm răng nhỏ đáng yêu, liếc mắt nhìn về phía Đông Công Doãn.

Ngươi tốt nhất là hạ chút thuốc, nếu như thế thì hấn cũng có thể thừa cơ rồi, coi như là ngươi không hạ thuốc một lần nữa, thì ta đây cũng sẽ ép ngươi phải làm, Đông Công Doãn, tác dụng của ngươi chính là làm hình nhân thế mạng đấy.

Bị nhìn thấy một chút sợ hãi trong lòng, người nào đó vội ho khan một tiếng, bởi vì cảm thấy hôm nay còn thiếu nợ tên tiểu quỷ này, liền đem mặt xoay sang hướng khác, không ngờ hấn sẽ nói tốt cho mình, cũng có chút ngoài ý muốn, ngược lại càng cảm thấy áy náy.

“Ngươi xem kia Bảo Nhi, Lộ Nhi cũng là đại nhân không chấp tiểu nhân mà tha thứ cho hấn, ngươi cũng đừng giận hấn nữa, Đông Công gia gia nhất định sẽ thay ngươi giáo huấn hấn một phen.” Nhân lúc thiết còn đang nóng mà đánh một cái luôn là nguyên tắc mà lão nhân gia tôn thờ, gấp lấy một món ăn rồi bỏ vào chén của Bảo Nhi.

Cười khổ không dám nhìn vào ba cặp tròng mắt đang kim quang sáng lạn nhìn mình chằm chằm, nàng gặt đầu một cái, chỉ sợ nếu không đồng ý nữa, thì thức ăn trong chén của mình sẽ xếp thành một ngọn núi nhỏ mất thôi.

“Được, nhưng mà...”

“Còn nhưng mà?” Đông Công Doãn lâu bầu nói, liền bị gia gia không chút chần chừ đập một cước, chỉ đành phải buông tay ý định ngăn Bảo Nhi nói tiếp.

“Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngươi theo ta học cách làm ăn, ngươi phải nghe lời ta, nếu vi phạm quy củ của cửa hàng gạo, thì ta sẽ trừng phạt ngươi, thế nào, ngươi có chấp nhận hay không?” Nàng cũng không muốn ở trong cửa hàng gạo sẽ xuất hiện một kẻ giống như hắn, đại thiếu gia com đưa tới mồm, muốn trị hắn, trước tiên nhất định phải xét về gia quy với Đông Công gia gia.

Không chấp nhận cũng được a, âm thầm nhắc chân thả lỏng, tránh thoát khỏi sự công kích của gia gia dưới mặt bàn, hắn bắt đầu đi gặt đầu một cái.

“Tốt rồi. Ca ca, ngươi mỗi ngày cứ để cho hắn đưa ta đến trường, sau đó sẽ ở trong tiệm để giúp ngươi, có được không? Dù sao thì ngươi và Phượng tỷ tỷ vào buổi sáng cũng rất bận, lúc gọi ta rồi giường thì cũng không còn thời gian ăn sáng rồi.” Đáng thương sờ bụng một cái, gấp miếng thịt, hắn cắn lên một cái, cười đến híp cả mắt, ngon thật!

“Ừ, ý kiến này cũng được.” Bảo Nhi không nhìn đến vẻ mặt không vui của Đông Công Doãn, trực tiếp đáp ứng.

Đông Công gia gia cũng không phản đối, vui vẻ tuyên bố bắt đầu dùng bữa, bốn người mỗi người đều có mục đích riêng nên có người ăn được còn có người thì không vui mừng...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nữ Xích Xà Bị Thương

Dùng com xong thì lúc này cũng đã qua buổi trưa, chỉ đơn giản là nói một ít quy củ cần phải chú ý tới, sau khi Kim Bảo Nhi dặn dò Đông Công Doãn ngày mai không được đi trễ, liền dẫn Lộ Nhi trở về Kim gia.

Mới đi được mấy bước, chỉ thấy một mảnh lá trúc rơi thẳng xuống trước mặt Lộ Nhi, còn chưa chạm tới mặt đất thì đã bị hai ngón tay của hắn kẹp lấy, mắt long lanh mở to liếc xung quanh một lần, đều là tường gạch, cây trúc ở đâu ra, đôi mắt màu đen sắc bén chột lóe lên, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đáng yêu cau lại, kéo lấy Kim Bảo Nhi đang hoàn toàn không chú ý tới việc này.

"Sao vậy, Lộ Nhi?" Nàng ngồi xổm xuống, lấy tay véo khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của hắn, dường như yêu thích loại xúc cảm trơn mềm này.

"Hôm nay nhị cữu tử cho ta rất nhiều kẹo, chút Lộ Nhi đem theo một ít để đem tặng bạn học được không?" Hắn nhìn nàng đang coi hắn như một đứa bé mà nhào nặn mặt mình, trong đôi mắt không nhìn được mà xuất hiện sự dịu dàng, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vẫn không thể làm cho người khác nhìn ra được chút cảm xúc khác nào từ hắn như cũ.

Không nghĩ tới Lộ Nhi hiện tại đã hiểu chuyện nhiều hơn trước, nàng cười một tiếng, nhớ lúc Lưu Vân nói đến bộ dáng cười lạnh của Lộ Nhi, lúc ấy cũng không không khỏi toát mồ hôi thay cho Lộ Nhi, bây giờ nhìn lại, mới chỉ có mấy ngày, vậy mà cũng có thể dạy hắn trở nên vô cùng hiểu chuyện.

"Được rồi, vừa mới ăn no xong, ra ngoài đi dạo cũng tốt, khoảng một canh giờ nhớ trở về để nghỉ trưa, biết không? Cũng bởi vì ngươi, trường học vẫn còn đang nghỉ, cũng nên xin lỗi các bạn học." nàng lau đi một mảnh tóc ướt đầm mồ hôi của hắn dặt vào sau tai, mắt nhìn đến mái tóc mềm mại tinh tế của hắn, không hiểu tại sao lại đột nhiên nghĩ tới vị nam tử tuổi mười tám năm đó, hắn cũng có sợi tóc mềm mại lạnh như băng, cũng đan xen vài loại màu sắc...

Một lúc lâu sau hãy về nghỉ trưa? Thế chẳng phải là hắn sẽ có thêm một cơ hội để "thân mật" với nàng sao... Hắn nhu nhuyến nhếch môi phần hồng gặt đầu thật mạnh, một canh giờ cũng đủ rồi.

"Được, Lộ Nhi biết rồi, ca ca."

Chạy vào Kim gia rồi ôm ra một túi kẹo, vẫy vẫy tay chào nàng rồi chạy nhanh rồi khỏi như một làn khói.

Lá trúc này là từ rừng trúc mà ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm những tiểu xà yêu kia dùng lá trúc này để thông báo cho mình, hắn vừa chạy vừa suy đoán, cũng không chú ý đến, đầu liền đụng phải một thân thể mềm mại, lao đảo mấy bước thiếu chút nữa ngã xuống.

"Lộ Nhi, ngươi sao lại chạy gấp gấp như thế, muốn đi đâu?" Lưu Vân ôm lồng gà mái cũng lui về sau mấy bước, đợi bước chân ổn định lại, mới phát hiện ra là hắn.

Là vị tiên sinh kia? Ánh mắt hắn chột lóe, trực tiếp đem một túi kẹo để trong ngực lấy ra rồi khế ném về phía cái lồng đựng gà mái của nàng ta, đám gà mái kia bị dọa sợ liền kêu loạn, vỗ vỗ cánh "phành phạch", cũng tránh né trận "tập kích" bất ngờ kia, lồng gà hỗn loạn bay lên, trên đầu của Lưu Vân cũng càng dính không ít.

"Phi." Phun ra bụi bặm mà gà mái vỗ ra, nàng ta cũng không rõ hắn đã ném cái gì đến, chỉ còn cách đưa tay vào dò xét rồi lấy ra một túi kẹo, kinh ngạc

không thôi, còn chưa hỏi gì thì bóng dáng của hắn đã biến đi đâu mất.

Xoay người chui vào bên trong rừng trúc, tìm được cửa động, bóng dáng nhỏ nhắn trong nháy mắt liền hóa thành một làn khói rồi trượt vào.

" Chuyện gì đã xảy ra? " Làn khói từ từ tụ thành nguyên hình, lục lạc đeo trên chân trần phát ra âm thanh vang dội thanh thúy, trông mắt nhỏ dài quét mắt nhìn một đám tiêu xà yêu đang đứng trong động, trong giây lát liền nhìn thấy một bóng dáng hình như có chút quen thuộc.

Đám tiêu xà yêu từ từ tản ra, lộ ra một cô gái có gương mặt yêu mị, trên khóe môi còn sót lại một vết máu đỏ bầm, đầu người thân rắn, dù nhìn thế nào thì cũng cảm thấy thật quái dị.

" Công tử, thật xin lỗi, Trúc Hồng đã không hoàn thành được nhiệm vụ mà công tử giao phó, chỉ đem hai tên đạo sĩ kia đi được nửa đường, thì lại bị lão đạo sĩ đoán được nên đã đã thương tôi, tôi rất sợ hắn ta sẽ trở lại để tìm công tử, Trúc Hồng chỉ còn cách quay trở lại để báo tin. " sắc mặt nữ xích xà có chút tái nhợt, xem ra bị thương cũng không nhẹ.

" Người tên Trúc Hồng? " Hắn lấy từ bên hông một chiếc lá cây chói lọi một mảnh quang mang rồi để vào miệng nàng ta, nhếch môi cười " Yên tâm đi, bản công tử tất nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, hắn nếu muốn thì cứ tới, lần trước không có khả năng làm gì ta, lần này, sự tình cũng sẽ không đơn giản giống như hắn tưởng tượng đâu. "

Đám tiêu xà yêu tròn to mắt rắn tròn trịa, không thể tin nổi nhìn nữ xích xà bị đánh đến thiếu chút nữa trở về nguyên hình, lại có thể trong nháy mắt đã trở về hình dáng của nữ tử, sắc mặt đang dần chuyển sang màu đỏ thắm, hưng phấn lắc lắc đuôi rắn.

" Đa tạ công tử, Trúc Hồng lại thiếu công tử một mạng rồi, lần này, nếu lão đạo sĩ kia trở lại, ta sẽ ân núp, tránh cho việc hắn phát hiện ra hành tung của công tử. " Sắc mặt nàng đỏ lên, đứng dậy rướn người, ngẩng đầu lên thẹn thùng nhìn lên hắn một cái.

" Không, không cần đâu. " Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của hắn chợt nâng lên một nụ cười quý dị, " Đồ nhi của lão đạo sĩ không phải phải lòng người sao? Cũng vừa đúng lúc, người vẫn nên xuất hiện trước mặt bọn họ, hắn sẽ không làm hại đến người đâu... "

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Máu Chó Mực

Hai bóng dáng một cao một gầy mặc đạo bào màu xanh lam đang chậm rãi đi vào cửa Lạc Thu trấn, hai cặp mắt quan sát người đi đường trong thị trấn nhỏ náo nhiệt, không có chút nào khác biệt, thị trấn này dường như không có yêu nghiệt nào xâm nhập, cũng không có tàn lụi suy bại, mọi người ai nấy đều mang một bộ dáng bận rộn vội vã.

" Sư phụ, người chắc chắn thị trấn nhỏ này có yêu quái? " Bình Sinh nhớ tới ngày ấy vị cô nương kia rơi xuống vách núi, trong lòng không khỏi hoài nghi sư phụ có nhìn lầm hay không, nàng sao có thể là yêu quái được? Nếu là người, chẳng lẽ đang sống sờ sờ thì khi không lại bị oan uổng chết đi?

Lão đạo sĩ trầm mặc một lát, cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải đã hiểu lầm hay không.

Nữ yêu tinh dường như e ngại bọn họ đi tới phương hướng này, sau khi chọn hướng ngược lại đi tới nơi này, thậm chí còn có ý dẫn bọn họ đi đường vòng nhằm cách xa khỏi nơi này, việc này không khỏi làm hắn càng thêm nghi ngờ, nếu là đệ đệ bị bệnh nặng ở nhà, sao lại còn cố kéo dài thời gian mà không đi đúng đường? Xem ra suy đoán của mình là chính xác, việc thăm người nhà chỉ là cái cớ, việc muốn họ rời đi mới là lý do thật sự.

" Chúng ta cứ đi theo phương hướng này, rõ ràng nơi đến chính là Lạc Thu trấn, nếu không phải là thị trấn này, thì cũng là phụ cận cách nơi này trăm dặm, ta cảm giác việc lần này có liên quan đến Xà Yêu ngàn năm, Bình Sinh, nữ yêu ngày ấy hẳn là chưa chết, người cứ yên tâm, người cùng yêu, không thể nào ở cùng một chỗ, nếu không sẽ gặp trời phạt. " Lão đạo sĩ dường như nghĩ tới điều gì đó, liếc mắt nhìn về mặt của đồ đệ mình vẫn mãi buồn bực không vui này, há chẳng lẽ không nhìn ra được suy nghĩ của hắn.

" Vâng, sư phụ. " Khẽ gật đầu, Bình Sinh không nói thêm lời nào, trong con người lộ ra nét tịch mịch, lẳng lặng đi tới bên cạnh sư phụ.

Hai người đi trên phố được một khắc, cũng cảm thấy có chút khát nước, liền muốn tìm quán trà để uống một ly trà xanh, không dự đoán được, mới vừa đi được vài bước, ở phía bên trái đã hắt lên người bọn họ một bãi nước có màu đỏ tươi.

" Ai vậy, ở ngoài đường phả lại hắt nước dơ... " Bình Sinh thiếu kiên nhẫn mở miệng quát lên.

" Ô, thật xin lỗi hai vị, tôi thật sự đứng là không nhìn thấy. " Người kia xoa xoa đôi bàn tay, nhìn bóng người đang trốn trong ngõ tối một cái, " Xin lỗi, xin lỗi, coi như tôi trừ tà khí cho hai vị đi. "

Trừ tà khí? Bình Sinh sững sờ, cái này là có ý gì, tát nước dơ lại còn gọi trừ tà khí, chẳng lẽ đây chính là phong tục của trấn nhỏ này?

" Máu chó mực " Đặt ống tay áo lên mũi người, mày trắng của lão đạo sĩ nhăn lại, tức giận đến khóe miệng co giật, " Máu chó mực có thể trừ đi tà khí,

còn có thể giam cầm đạo pháp của chúng ta, không ngờ lại gặp loại chuyện này... "

"Giờ, sư phụ, vậy chúng ta làm sao có thể bắt được yêu quái?" Bình Sinh lần đầu nghe sư phụ nói như thế, không khỏi sùng sốt kinh hãi.

Thở dài, phất bỏ máu chó dính trên tay ra, trên da thịt vẫn còn vưon cái loại cảm giác ảm áp kia, con chó rõ ràng vừa mới bị giết, lão đạo sĩ bắt đắc dĩ nói : " Chờ một trăm ngày, trăm ngày sau nó sẽ tự động hóa giải... "

Người đội máu chó lấy từ trong tay áo ra chút ngân lượng, gương mặt áy náy không thôi.

"Nếu hai vị không ghét bỏ thì hãy thu khoản ngân lượng này để mua quần áo mới, nếu nhiều hơn thì tôi đền không nổi, bởi vì cửa hàng chúng tôi vài ngày trước bị cháy, cho nên mới đội máu chó để trừ đi tà khí. "

Lão đạo sĩ nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn kia, nhưng cũng không thu lấy tiền của người nọ, chỉ là phất phất ống tay áo, hỏi thăm để tìm một khách điểm nào ở gần đây, rồi rời đi.

Người nọ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, tam công tử có phải không thích đạo sĩ hay không, nếu không thì tại sao lại vô duyên vô cớ sai hán đội máu chó vô người đạo sĩ này?

Kim Chuyên trốn trong bóng tối nhìn thấy việc này liền vỗ vỗ tay, thành công rồi, liền vui vẻ chạy tìm Lộ nhi.

"Đại ca, Lộ Nhi có ở đây không?"

Kinh hoảng giữ lại vạt áo, Kim Bảo Nhi trừng mắt liếc hán trách cứ một cái, cũng thầm trách mình không đóng cửa kỹ lại, thiếu chút nữa bị phát hiện mảnh vải trắng quần trước mình.

"Ta đã dạy người thế nào, đi vào mà không biết gõ cửa sao? Hán đi ra ngoài rồi, chút nữa mới về, có gì thì xé chiều lại tới, hán chút nữa còn phải nghỉ trưa. " Sắc mặt nhất thời âm trầm, tiến lên đẩy Kim Chuyên ra ngoài cửa, "rầm" một tiếng đóng cánh cửa lại.

Sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán, Kim Chuyên ngược lại cũng thực vui vẻ, liền quên đi lời khuyên của đại ca, quan trọng nhất chính là, trước khi vào cửa thì nhất định phải gõ cửa, nếu là vào ngày thường, đại ca nói không chừng đã sớm đập một cước rồi, xem ra có Lộ nhi ở bên cạnh đại ca, khiến cho tính khí của hán cũng mềm đi không ít.

Không có nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Kim Bảo Nhi, Kim Chuyên tự cho là hôm nay mình gặp may mắn, vui vẻ chạy đi khỏi, muốn tìm nương tử để trêu chọc một phen.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Quyển Rũ

Lau đi bụi bặm trên người, bóng dáng nhỏ nhắn đẩy cánh cửa ra, khóa chốt cửa lại, nhảy về phía trước rồi đi đến cạnh chiếc giường, thấy nàng đã ngủ say, vài lọn tóc dài mềm mại rủ xuống trước ngực, cũng không thể che giấu đi đường cong là lứt đang nhô ra kia, hòa hợp xen lẫn cùng với hơi thở phập phồng, bộ ngực ở dưới trang phục cũng di động theo, vui cười trên mặt hán cũng bỗng nhiên khựng lại, môi hồng nâng lên một nụ cười tà mị.

Cởi giầy cùng áo khoác xuống, động tác nhanh nhẹn leo lên giường, vén chăn mỏng lên rồi chui vào, khiến bộ ngực đầy đặn kia xuất hiện ở ngoài không khí, cảm của hán cũng nhẹ nhàng lại gần.

"Vóc dáng của người thật ra cũng rất dịu dàng, tại sao lại không muốn người khác phát hiện ra chứ " Hán quan sát tỉ mỉ đôi lông mày mềm mại dưới cái trán mượt mà của nàng, lông mày nhỏ nhắn tinh tế lóe ra một tầng ánh sáng như cây Hương Bò* cứng cỏi, sống mũi tinh xảo khéo léo cùng với đôi môi đỏ thắm, dù nhìn thế nào thì cũng là một tiểu mỹ nhân, " chắc cũng là vì tính cách của người, nếu biết được chân thân của ta, không biết sẽ phản ứng như thế nào đây? "

*Cây hương bò : còn gọi là cây cỏ nền, dùng trong đan lát thành phẩm thủ công mỹ nghệ.

*Chân thân : hình dạng thật.

Nghĩ đến điểm này, hán không nhịn được khẽ mỉm cười, môi hồng thò ra một hơi thở dịu dàng, phất nhẹ lên gương mặt mềm mại của nàng, nhìn thấy phần hồng nhàn nhạt hiện ra, hán chỉ muốn cắn một cái lên nó thôi.

"Lộ Nhi, người về rồi sao? " Nàng mơ hồ mở mắt ra một chút, nhìn bộ dạng của ai đó đang mở to mắt nhìn bộ ngực của mình, không nhịn được liền nhéo lên gương mặt nhỏ nhắn đầy thịt của hán, " Cùng ngủ nào. " Tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng chỗ hán đè xuống đúng lúc lại là vào chỗ mềm mại nhất, dễ lâu cũng có chút khó chịu, vưon tay muốn ôm hán sang bên cạnh.

"Tỷ tỷ, người tỉnh rồi? Mới này Lộ Nhi vừa khen người đấy. " Ánh mắt chợt lóe lên, trên môi hồng của hắn liền nở một nụ cười sáng lạn, để toàn bộ hạ thân ép lên thân thể mềm mại, tựa như một con sâu róm nhỏ bé uốn qua uốn lại.

"Khen ta ? Sao lại khen ta? " Mới vừa ngủ được một giấc mơ mơ màng màng, thời tiết càng nóng thì trong người cũng càng khó tỉnh táo, ngược lại thì thời tiết này lại rất hợp để nghỉ ngơi, " Lộ Nhi, người đừng làm loạn nữa, cẩn thận chút, coi chừng rơi xuống giường đấy. " Nàng buồn cười nhìn động tác của hắn cứ như một con sâu nhỏ, thân thể cuống quýt dòi đến giữa giường.

Rất tốt, nàng không nghe thấy gì, hắn cũng cảm thấy yên tâm, mới vừa rồi còn tưởng nàng nghe được lời lầm bầm của hắn, xem ra ngủ cũng thật say, cho nên cũng không nghe thấy.

"Đương nhiên là khen tỷ tỷ xinh đẹp rồi, xinh đẹp hơn nương tử của nhị cửu tử và tam cửu tử nhiều, tỷ tỷ, nếu bữa nào tỷ rảnh rồi thì cũng nên mặc bộ trang phục mà tỷ mặc bữa trước nhiều hơn một chút, Lộ Nhi thích lắm. " Thấy nàng không còn muốn tiếp tục chủ đề đó, hắn vươn bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên môi đỏ mọng mềm mại của nàng, nhớ đến cảm giác của nụ hôn lần trước, thật đúng là phiêu diêu dục tiên* nha.

*phiêu diêu dục tiên: mềm mại bay bổng.

Trang phục đó? Nàng trừng mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới bộ sa mỏng lần trước, thiếu chút nữa là bị đám tiểu đệ tiểu muội phát hiện ra, trong lòng không khỏi cảm thấy khân trương, nhưng lúc đó, nàng lại cảm thấy cực kỳ yêu thích cái loại cảm giác mềm mại của một người con gái đó, cái loại cảm giác ấy, bản thân cũng chưa từng thể nghiệm qua một lần, vừa sợ hãi lại vừa khát vọng thật sâu.

"Về sau... về sau nếu có cơ hội thì sẽ mặc nữa. " Nàng cười nhạt, hàm răng khê mở, cắn lấy ngón tay nhỏ đang làm loạn của hắn, mềm nhũn giống như một cây kẹo đường.

Nếu mà nàng biết động tác đó có nghĩa là gì, thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào ? Nụ cười trên khóe miệng càng sâu thêm, hắn vốn định leo lên trên thì lại cảm nhận được hạ thể có phản ứng, cặp mắt kính ngạc liền tròn to, dù chỉ làm như thế, lại có thể khiến hắn cực kỳ muốn có được nàng.

"Nhưng mà, tỷ tỷ mặc y phục kia, nhìn chỗ này thật là xinh đẹp, nơi này cũng tốt lắm... " Trên gương mặt lộ ra một màu hồng khác thường, tay của hắn trên mặt nàng cũng dòi xuống bả vai, trượt xuống nơi mềm mại, nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của nàng. " Cảm giác khi ôm các ca ca, so với lúc ôm tỷ lại không giống chút nào. " Hắn líu riu nói.

Được rồi, nàng thế nhưng lại giả vờ ngây ngô, thế thì hắn cũng đành phải tận tình thôi.

"Sao, làm sao có thể không giống nhau chứ, giống nhau cả thôi... " Nàng đỏ mặt lúng túng, không hiểu tại sao, đôi tay nhỏ bé đến mức này lại có thể kịch liệt thiêu đốt đến như thế, nóng đến mức làm cho trán của nàng cũng rịn ra một chút mồ hôi, tự cho là vì thời tiết quá nóng, muốn tìm cây quạt để hưởng chút gió, lại vừa muốn đẩy hắn ra, một hơi đẩy eo thon ngồi dậy, chỉ cảm thấy phía dưới có cái gì đó chìa chìa vào, " Lộ Nhi, người làm sao lại chơi với cây gậy rồi. " Nàng đỏ mặt quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Phản Đối Giáo Dục, Tỷ Tỷ Nghe Kỹ Đây

Cây gậy? Nhìn theo ánh mắt của nàng từ từ nhìn xuống dưới, hắn dờ khóc dờ cười muốn che giấu khóe miệng co giật, cổ tỏ ra thật trấn định, khóe miệng nhếch lên chậm rãi thu lại.

"Tỷ tỷ, lần trước chúng ta tắm rửa cùng nhau ấy, Lộ Nhi nhìn thấy chỗ kia của ta với người không giống nhau." Hắn dùng tay chỉ chỉ "gậy nhỏ", đáng vẻ giả bộ có chút ngượng ngùng, "Là ở chỗ này, hình như tỷ tỷ không có, thật kỳ quái."

Giống như bị thiên lôi giáng trúng, Kim Bảo Nhi cứng ngắc như bị hóa đá, sững sờ nhìn ánh mắt chân thành của Lộ Nhi, ngọn lửa trên mặt từ từ xuống dưới bốc cháy nhanh chóng, cổ trắng hồng trong nháy mắt đỏ lên.

"Thật, thật sao? Người nhất định là nhìn lầm rồi, tỷ tỷ với người cũng đâu có gì khác nhau, không khác nhau lắm." Nàng rút cuộc cũng hiểu rõ được cái mà trực giác của mình gọi là "cây gậy" nó là cái gì rồi.

Cũng may tuổi Lộ Nhi còn nhỏ, hiểu biết cũng không nhiều, nếu như ngày nào đó mà được người ngoài dạy nhiều hơn một chút, như vậy thì nàng khẳng định sẽ bị bại lộ trước mặt hắn, nàng cắn cắn môi dưới, có chút lo lắng mà thầm nghĩ.

"Thật sự không khác nhau sao? Vậy ta cũng muốn nhìn một chút, tiền sinh có nói qua, mọi sự việc đều phải từng nhìn qua thì mới có thể xác nhận được." Hắn tạm thời cũng không quên tìm người chịu tội thay, "Đĩ nhiên, vì để cho nó công bằng, Lộ Nhi sẽ còi ra trước." Đôi tay khê chống lên giường ngồi dậy, tay nhỏ bé bắt đầu cởi quần áo trên người mình, ném sang một bên, lộ ra ngực nhỏ bụ bẫm thịt.

Kim Bảo Nhi, người không phải thích giả làm nam tử sao? Ta liền để người không còn cách nào tiếp tục giả bộ trước mặt Lộ Nhi nữa.

Hắn nhắm mắt lại, liếc nhìn về mặt ngọc trệ của nàng, trong lòng cười đã cười thầm không thôi, xem người sẽ trốn thế nào, chỉ là, bộ dạng của một hài đồng thế này, rốt cuộc phía dưới có thể kiên trì bao lâu, hắn cũng không rõ, chỉ hy vọng có thể “làm việc” được trước khi có bất kỳ sơ sót nào xảy ra.

“Lộ Nhi, giờ là lúc nghỉ trưa, tỷ tỷ không có thời gian dư thừa để chơi cùng người, sau đó còn phải đi ra ngoài giải quyết sự tình, nên người cũng phải ngoan ngoãn ngủ đi, đừng quấy rầy tỷ tỷ nữa có được không?” Nàng cứng đờ trong chốc lát, rốt cuộc cũng kịp phản ứng, nắm chặt tay nhỏ của hắn, mở giọng khuyên bảo.

Chẳng qua chỉ muốn chứng minh chỗ kia không giống nhau thôi mà, tại sao hắn lại muốn còi ra? Nàng nghi hoặc.

Muốn lấy tình để đã động, lấy lý lẽ để nói rõ? Đáng tiếc hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ dễ dàng bỏ qua. Trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt ủy khuất, mắt to trong suốt như có như không dâng lên một đám sương mù, cúi đầu nắm lại những ngón tay nhỏ nhắn.

“Tỷ tỷ kể từ khi dẫn Lộ Nhi đến đây, cũng không có thời gian ở bên cạnh ta, ngoại trừ buổi tối ra, nhưng tỷ tỷ cũng ngủ rất sớm, Lộ Nhi còn phải làm xong bài tập, không ai nói chuyện với ta... Không hiểu bài tập cũng không biết phải hỏi ai, hiện tại Lộ Nhi chỉ muốn hỏi một chút về chuyện tình mà mình cảm thấy kỳ quái, bởi vì những bạn học nam khác cũng sẽ hỏi ta một vài chuyện, nhưng Lộ Nhi lại không đáp được.” Hai bờ vai run run, mu bàn tay khẽ chà nhẹ lên mặt, hắn xoay người sang chỗ khác, sống lưng nhỏ nhỏ có vẻ rất tịch mịch.

Thì ra là vì chuyện này... Khó trách vì sao hắn lại muốn biết mình và người khác có gì khác nhau như vậy, nhưng, nàng có thể dạy Lộ Nhi cái gì đây? Cúi đầu, mắt nhìn bộ váy xộc xệch của mình, cùng với bóng lưng cô đơn tịch mịch của hắn, không khỏi thở dài, thật là hết cách với hắn.

"Thật xin lỗi, Lộ Nhi, tỷ tỷ gần đây cũng quá bận rộn, quên mất đi cảm giác của người, còn vấn đề mà người muốn học hỏi kia, khu, người có thể tìm nhị cửu tử hoặc tam cửu tử để nhận được câu trả lời nha, tam cửu tử vừa rồi còn tới tìm người, chút nữa người tìm hắn thì hắn sẽ nói cho người biết câu trả lời có được không?" Ngồi dậy, một tay kéo thân thể nhỏ bé đơn bạc của hắn vào trong ngực, hôn gò má của hắn một cái.

Tam cửu tử? Làm thế không phải là muốn hắn không tới tìm nàng nữa sao? Sắc mặt hắn nhất thời không vui, cũng may là đang đưa lưng về phía Kim Bảo Nhi, nếu không sẽ bị phát hiện ra mất.

"Nhưng tam cửu tử cũng không trả lời được sự khác nhau giữa thân thể tỷ tỷ và Lộ Nhi nha, chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn cho Lộ Nhi xem rốt cuộc hai người có giống nhau hay không?" Hắn nhẹ nhàng nhếch miệng sang một bên, trong lòng cũng đã cười đến co rút.

"À? Không phải, bởi vì bệnh tình của tỷ tỷ có chút nặng thêm, không muốn Lộ Nhi bị hù sợ." Cặp mắt nàng chuyển một cái, vội vàng đáp lại.

Bệnh tình? Bệnh của người ở đâu ra nha, Kim Bảo Nhi, đừng có tiếp tục nói trên người người có nhiều hơn hai khối thịt, thịt ở dưới người còn có thể ít đi đấy chứ? Mắt to của hắn khẽ chớp.

"Ồ? Vậy Lộ Nhi nói, tỷ tỷ nghe nhé, giống nhau thì gật đầu một cái, không giống nhau thì chỉ lắc đầu thôi, thế nào?"

"Được." Nàng lén lút thở phào một chút.

Xoay người sang chỗ khác, đối mặt với nàng, môi hồng của hắn mím lại cười khẽ.

"Tỷ tỷ, người hãy nghe cho kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đại Khái Có Lễ Thế

Mặc dù thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng Kim Bảo Nhi cũng đang suy đoán, rốt cuộc Lộ Nhi sẽ hỏi vấn đề gì, nếu như mình đáp sai thì làm sao đây, hắn có phải hay không còn muốn tự mình nhìn một chút chính xác là có gì khác nhau? Suy nghĩ một chút, trước tiên chỉ còn cách ứng phó trả lời.

Nhìn bộ dáng đang ngồi nghiêm chỉnh của hắn, lòng của nàng cũng trở nên rối loạn.

"Như thế này, tỷ tỷ có giống như Lộ Nhi không, có đôi khi sẽ cảm thấy đau nhức, có lúc lại muốn ôm ấp, có đôi khi bên trong lại cảm thấy rất muốn?" Hắn nghiêm túc nhìn chăm chăm về mặt lưng tưng của nàng, từng chữ từng câu hỏi...

Hả? Cái gì có lúc sẽ đau, có lúc cũng rất muốn ôm ấp, có đôi khi bên trong lại rất muốn? Trong đầu của nàng vòng vo vô số dấu chấm hỏi, nhưng suy nghĩ hồi lâu, vẫn như cũ cũng không nghĩ ra hắn đang hỏi cái gì.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ làm cho bên trong phòng trở nên sáng ngời, hắn có một chút chán nản đưa lưng về phía ánh sáng, nàng dùng mọi cách nào cũng không thể nào suy đoán được nó là cái gì, cũng không nhìn được từ trên mặt hắn được thứ gì, dứt khoát làm một kẻ ngốc cười to một tiếng.

"Đại khái có lúc sẽ bị như thế." Bởi vì nàng thực sự khi nhìn người thân của mình bị thương thì sẽ cảm thấy đau lòng, thấy Lộ Nhi muốn ôm ấp, về phần bên trong sẽ muốn cái gì đó, thì nàng lại hoàn toàn không đoán ra được.

"Ồ, ra là vậy." Hắn thế nhưng lại gật đầu, cũng không hỏi đó là cái gì, tiếp tục vấn đáp, "Nơi đó của tỷ tỷ có phải lớn lắm không, có phải cảm thấy không thoải mái hay không, cảm thấy bị trói buộc hay cực kỳ khó chịu hay không?" (Ta không nghe thấy thứ j hết, mỗi nam quá mặt dày ==)

Chậm rãi cúi đầu, liếc nhìn mảnh vải trắng ở trước ngực, sắc mặt hồng lên, như con rùa chậm rãi gật đầu một cái.

"Thỉnh thoảng cũng sẽ bị như thế, nhưng lâu rồi cũng đã trở thành thói quen." Nàng nhớ tới thời điểm lần đầu tiên bó tằm vải trắng này khó đến nỗi làm nàng cứ khóc nhè, ồn ào muốn cởi bỏ, sau đó lại bị mẹ hung hăng đánh một trận, cũng không dám nhắc tới chuyện này nữa.

Nàng có thật biết mình đang hỏi cái gì không? Hắn cúi đầu xuống che đi nụ cười đang muốn nứt cả miệng ra, sau đó lại thu lại, làm như không có việc gì ngẩng đầu lên.

"Lúc Lộ Nhi cảm thấy không thoải mái, có thể ôm tỷ tỷ hay không, nhưng cách một tấm vải vóc cũng cảm thấy không được thoải mái, có thể cứ như vậy ôm ấp được không?" Nói xong, tay nhỏ nhỏ tự dò xét vào nơi bụng của nàng, trượt qua trượt lại trên da thịt, cố ý không động vào vùng mẫn cảm của nàng, để tránh gặp phải tác dụng ngược.

Hắn không phải chỉ muốn biểu đạt ra cảm xúc của mình thôi sao, nhưng chỉ có thể đối xử thông qua phương pháp này để làm cho nàng hiểu, một đứa bé cũng rất cần người lớn thương yêu mình, nhất là đứa bé đã mất đi người thân, lại càng cần mình yêu thương nó thêm? Xem ra, hắn thật sự xem mình như mẫu thân.(cười đều)

"Có thể, có thể a." Tận lực coi thường nội tâm đang xôn xao lo lắng của mình, nàng khẽ mỉm cười.

"Tỷ tỷ, bạn học đều nói họ uống sữa mẹ để lớn lên, nhưng Lộ Nhi lại không nhớ rõ được dáng vẻ của mẹ, cũng không nhớ rõ cuộc mình đã từng uống sữa hay chưa nữa..." Mắt to ngập nước tha thiết nhìn nàng, nhìn khuôn mặt cứng nhắc trong nháy mắt của nàng, có chút buồn bã hạ mi mắt xuống.

Từng bước từng bước, cũng không tin sẽ không vượt qua được một bước này, hắn thầm suy nghĩ, mặc dù có thể vụng trộm, nhưng lại càng thêm hi vọng có thể quang minh chính đại mà được nàng tiếp nhận sự đụng chạm của mình.

Hắn, chắc không phải muốn làm ngay tại đây đây chứ? Nàng kinh ngạc hít vào hai cái, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt cô đơn của hắn, hào quang tình thương của người mẹ lại một lần nữa bắt đầu tràn lan.

"Ngươi, tỷ tỷ có thể ôm ngươi, tỷ tỷ, sẽ giống như mẹ ruột của ngươi vậy." Nàng néo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hoàn hô chính mình vì đã tự mình đưa ra một quyết định to lớn như vậy, dù sao thì cả đời cũng đều phải mặc trang phục của nam nhân, có lấy chồng hay không cũng không còn quan hệ gì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống đột nhiên nâng lên, nở một nụ cười hồn nhiên như hoa lê đối mặt với nàng.

"Ý tỷ là, Lộ Nhi có thể thân ái tỷ tỷ rồi đúng không?" Lòng ngón tay núc ních nịt, bóp lên chỗ nhô ra đầy nhạy cảm của người nào đó.

Có lẽ... Về sau sẽ dần thích ứng được? Kim Bảo Nhi âm thầm cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hôm Nay Dừng Ở Đây

Vì để cho mình có thể tiếp nhận, nàng dừng cảm cời vấy ra, nhìn thẳng vào gương mặt ngây thơ của hắn, nàng bỗng giật mình, tựa hồ thấy được một đôi mắt xanh thăm thẳm, sau lại liền biến mất không thấy, nàng tưởng bản thân bị ảo giác, định thần lại, đem áo cất đi.

Hiện tại là mùa hạ trời nóng bức, cho nên mặc dù toàn thân xích lửa mà nàng cũng không cảm thấy lạnh, nàng đưa tay ôm lấy hắn vào lòng, nàng lại rất kinh ngạc vì thân thể lạnh lẽo của hắn khiến cho da thịt vốn đang vô cùng nóng của nàng cảm thấy có chút mát mẻ khoan khoái.

"Ừ, nhưng mà tỷ tỷ đã rất buồn ngủ, nên không thể chơi với đệ quá lâu." Nàng gật đầu một cái, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng, nếu như là bị người khác tỷ như Đông Công Doãn quán lấy, nàng đã sớm cho hắn một trận. Nhưng Lộ Nhi mới có mấy tuổi, hắn cái gì cũng không hiểu, bản thân nàng cũng vô cùng đau lòng cho thân thể của hắn, cho dù cảm thấy có một chút kỳ lạ, cũng cứ để cho bản thân cố gắng tiếp nhận.

Có được sự đồng ý này của nàng, Lộ Nhi tất nhiên vô cùng vui vẻ, tất cả đều diễn ra theo kế hoạch của hắn.

"Tỷ tỷ, tỷ giống như là người thân của Lộ Nhi, ca ca của Lộ Nhi đã từng nói qua, nếu thật lòng thương yêu đệ, sẽ đánh đệ, mắng đệ, cũng sẽ rất thương đệ, mà tỷ tỷ chính là người mà Lộ Nhi thích nhất, bởi vì tỷ là thật lòng yêu thương đệ." Nói những lời này ngay cả hắn cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn duy trì nét mặt tươi cười, hắn đưa tay nhỏ bé lên nơi mềm mại của nàng nhẹ nhàng cọ xát xoa nắn.

Vốn là Kim Bảo Nhi có chút ngượng ngùng, vừa nghe hắn nói như thế, trong chốc lát hốc mắt nàng ươn ướt, bởi vì mẫu thân cũng đã từng nói những lời này với nàng, nàng lại rơi vào trong ký ức, lại không có chú ý đến cử chỉ quen thuộc kia của hắn.

Hắn nhẹ nhàng cắn lấy nơi đầy đặn mềm mại, đầy hấp dẫn của nàng, hắn trên đầu vài cái, thì phát hiện thân thể đang ôm mình cũng không có phản ứng gì, mềm nhũn, tựa hồ để mình tùy ý vờ trườn nắn dẹt, hắn cảm thấy kỳ quái liền đưa mắt nhìn nàng, lại bị hốc mắt phỉm hồng của nàng làm cho hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, tỷ khóc sao?” Hắn nâng bàn tay nhỏ bé chạm vào nước mắt ẩm ướt trên má nàng, lại cảm nhận được một hơi thở ấm áp.

Ý thức được hắn đang chạm vào mình, Kim Bảo Nhi lấy lại tinh thần, lấy tay gạt đi nước mắt, lắc đầu nói:

“Tỷ chỉ là nhớ tới lúc mình còn nhỏ, bình thường búong bình giống như Lộ Nhi, nhưng mà, ít nhất ta còn có thể nhớ được hình dáng của mẫu thân, còn Lộ Nhi cái gì cũng không nhớ được.” Nàng cũng cực kỳ dịu dàng dùng năm ngón tay cầm lấy bàn tay mềm mại tinh tế của hắn.

Ở cả Kim gia, nàng không nghĩ tới người mà nàng có thể tâm sự, chỉ có hắn, một hài tử năm tuổi.

“Tỷ là vì đệ mà đang khổ sở sao?” Đôi mắt màu đen của hắn hiện lên một tia sáng kỳ lạ, giống như ánh sao băng biến mất trong bầu trời đêm đen.

“Không phải, Lộ Nhi là một hài tử rất kiên cường, tỷ tỷ thật sự vui mừng cho đệ, cho nên ta đây không phải đang khóc, mà là vui mừng, là vui mừng.” Nói xong, nước mắt của nàng lại tự nhiên chảy xuống, giống như sương mai buổi sáng, bao la mờ mịt, sương sớm tụ lại thành hạt châu trong suốt rơi xuống, Lộ Nhi cuống quýt dùng lòng bàn tay hứng lấy.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn đang hứng lấy nước mắt nàng, Kim Bảo Nhi không khỏi nín khóc cười rộ lên một tiếng.

Rốt cuộc là nữ nhân này làm sao vậy, vừa khóc vừa cười, chẳng lẽ hôm nay lời nói của hắn làm nàng kích động đến nổi điên rồi phải không? Hắn nghi ngờ sờ sờ chân mày, nước mắt trong tay hắn vì vậy mà lóe ra nhiều vết nhỏ sáng bóng xinh đẹp, hai tay hắn dôi đi, những vệt nước chảy xuống thấm vào chăn đệm, biến mất, không hiểu sao hắn lại rũ mắt xuống, người ngẩn ra.

“Lộ Nhi, tỷ tỷ thật sự không khóc.” Nửa khắc sau, nàng cũng không thấy hắn nói gì, nàng lại cảm thấy sốt ruột, vội kéo tay nhỏ bé của hắn chạm vào ngực mình, không nghĩ tới, hắn lại nhẹ nhàng rút tay ra, điều này làm nàng cảm thấy khó hiểu.

“Hôm nay tới đây thôi, tỷ tỷ, Lộ Nhi mệt mỏi muốn ngủ”. Hắn ngáp một cái thật to, lộ ra cả hàm răng sáng bóng. “Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau ngủ thôi.” Đôi tay của hắn cứ vậy mà tự nhiên ôm lấy eo nàng, thân thể nhỏ nhắn liền ngã xuống, mi mắt đóng chặt, hình như là vì rất mệt mỏi mà ngủ say.

Người này, nàng còn tưởng rằng hắn đang vì nàng mà khổ sở, thì ra là vì... Nàng nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của hắn.

“Đúng là một tiểu hài tử đáng yêu!” Nàng nỉ non cúi người xuống, ôm lấy hắn, cũng nhắm mắt lại, khẽ miệng mang theo ý cười ngọt ngào.

Chỉ là, lúc nàng vừa nhắm mắt, cũng là lúc một đôi mắt khác màu lam đang từ từ mở ra, nhìn đến gương mặt đang ngủ say, hắn như nghĩ đến điều gì, thật lâu cũng không đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đùa Giỡn Đạo Sĩ

Buổi chiều, sau khi Kim Bảo Nhi tỉnh lại, liền vội vàng ra ngoài đi tới chỗ để gạo mới, Lộ Nhi buộc lại quần áo nhảy xuống giường, bước đi vài bước lại suy nghĩ tới cảm xúc quái dị vừa rồi của chính mình.

Hắn làm sao có thể để cho “con mồi” đưa lên đến miệng thì bỏ qua? Mắt thấy nàng cam tâm tình nguyện đem thân hiến dâng cho hắn, còn hắn, thì ngược lại tay chân luống cuống, đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra, nghĩ không ra rốt cuộc là vì cái gì, hắn nhắc chân bước ra khỏi phòng, còn chưa suy nghĩ được là sẽ đi đâu, hắn liền đụng đầu vào người khác đến choáng váng.

“Ồ, Lộ Nhi, ta đang muốn đi tìm ngươi đây, không có bị đụng đến hông chứ, đi đường không thể chỉ nhìn xuống đất, mà còn phải nhìn người nữa.” Kim Quảng đưa tay đỡ lấy Lộ Nhi, cười mỉa mai nói.

Hắn đây là đang dạy bảo mình? Lộ Nhi không vui nhú chặt chân mày.

“Ý ngươi là, một cái tát còn có thể nhắm hướng? Vậy không biết ngươi nhìn người như thế nào lại đụng vào ta?” Vừa lúc trong lòng đang khó chịu không cách nào phát tiết được, hắn âm thầm cười lạnh, đến rất đúng lúc.

Kim Quảng không có ý thức được trong lòng người nào đó đã sinh ra ý nghĩ tà ác, hắn chỉ cho rằng Lộ Nhi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, bắt đắc dĩ Lộ Nhi nắm được nhược điểm của hắn, hắn chỉ có thể cười nịnh nọt.

“Đứng đứngđứng, người nói đứng, phải rồi, chuyện người nói lão đạo sĩ cùng đệ tử của hắn đã vào Lạc Thu trấn, ta đã làm theo lời người cho bọn họ một chậu máu tươi chó mực, bọn họ hiện tại đang ở tại Vinh Lai khách điểm, người có muốn đi nhìn họ một lát hay không?” Thật ra thì hắn rất muốn biết vì sao Lộ Nhi lại ghét lão đạo sĩ như vậy.

Nhược điểm của bản thân đã rơi vào tay Lộ Nhi, nhưng hắn cũng không thể cả đòi cứ để Lộ Nhi nắm tròn nắm dẹt được, hôm qua nói mới không cẩn thận bị nương tử nghe được, hôm nay hắn vừa bị hung hăng giáo huấn một trận, muốn hắn tìm cơ hội phản kháng. Lộ Nhi bắt được nhược điểm của hắn, nếu hắn cũng có thể bắt được nhược điểm của Lộ Nhi, về sau sẽ không cần phải nghe lời Lộ Nhi nữa, bởi vì, có Lộ Nhi ở đây, Kim gia có khả năng sẽ rơi vào tay nó.

“Được, đi nhìn một chút đi.” Lộ Nhi chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, ý bảo dẫn đường.

Bóng dáng một lớn một nhỏ không nhanh không chậm ra khỏi Kim gia, bóng dáng nhỏ hướng đi phía sau thừa dịp người khác không chú ý, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra một phiến lá trúc mềm mại, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi, trong nháy mắt phảng phất như có một luồng gió tà khí thổi đến, mang lá trúc cuốn vào không trung.

Hai người tiến vào khách điểm vừa mới ngồi xuống, vừa gọi một bình trà, đúng lúc, thấy lão đạo sĩ cùng Bình Sinh đang đi xuống lầu, lại ngồi vào chỗ đối diện với bọn họ.

“Tiểu nhị, cho một phần bánh màn thầu.” Bình Sinh nhìn về phía tiểu nhị đang đứng tại quầy sau lưng mình nói.

Nhưng mà tiểu nhị vẫn không nhúc nhích, bóng hình quen thuộc kia làm Lộ Nhi không khỏi vui vẻ cong lên khóe môi phần hồng, hàm răng trắng tinh cắn một miếng bánh bao ướt tươi mới, hút lấy nước thịt bên trong.

“Tiểu nhị cho một phần bánh màn thầu.” Bình Sinh cho là tiểu nhị không nghe thấy nên lớn giọng gọi một lần nữa.

Nhưng trong lúc hắn đang nghi hoặc vì sao điểm tiểu nhị này là vô lễ như vậy, chỉ thấy tiểu nhị từ từ nghiêng đầu, trên mặt kiêu my có phần lạnh nhạt, nhìn thẳng đến chỗ của hắn.

“Thật xin lỗi, khách quan, bốn điểm không có bánh màn thầu, cũng không có thức ăn chay.” Đem khăn lau vắt lên trên bả vai, tiểu nhị do Trúc Hồng hóa thân đưa ánh mắt nhìn về hướng Lộ Nhi, chỉ thấy mỉm cười không nói, hắn liền cảm thấy yên lòng, bản thân không hiểu sai ý.

“Người, là người...” Bình Sinh kích động đứng lên, nhưng suy nghĩ đến nửa khắc, mới phát hiện chính mình vốn không biết tục danh của nàng, “Cô nương, người vẫn chưa chết sao?” Hắn một nửa vui mừng một nửa lo lắng, vui vì nàng vẫn còn sống, bây giờ đang đứng trước mặt hắn, lo vì, nàng rơi từ vách núi đen cao như vậy, lại bình yên vô sự, chẳng lẽ nàng thực sự là yêu quái?

Lão đạo sĩ cũng trùng hai mắt, đôi tay nắm chặt Đào Mộc kiếm sau lưng, tập trung chỉ cần nàng có hành động thiếu suy nghĩ liền một kiếm tiêu diệt.

“Cô nương?” Nàng cười giễu cợt một tiếng, đi ra phía trước một tay cầm lấy bàn tay của Bình Sinh đặt lên ngực mình, sắc mặt diễn trò, “Ai là cô nương?”

Trong lòng Bình Sinh nổ ầm ầm rất rối loạn, nhưng bàn tay hắn cảm giác được sự rắn chắc, làm cho trong đầu hắn càng trống rỗng, điểm tiểu nhị rất giống với cô gái đêm đó, đến tột cùng là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Khách Điểm Này Chẳng Lẽ Là Hắc Điểm?

Thấy hai đạo sĩ cùng tiểu nhị mới vào làm thành cục diện bế tắc, lão chủ điểm vội vàng run rẩy đi tới, lắc lắc đầu với tiểu nhị một cái, rồi quay sang bồi tội với hai đạo sĩ.

“Hai vị, thật sự xin lỗi, hắn mới vào làm, nhưng mà, bốn điểm đúng là không có bánh màn thầu cùng thức ăn chay, bởi vì rất ít người xuất gia đến đây ở trọ, cho nên lão hủ cũng không nhớ sắp xếp chu đáo, thật là không phải, không bằng thế này, bây giờ lão hủ cho người đi làm.” Lời này vừa nói ra, đúng lúc có thể giải vây, lại không quên nói lời xin lỗi.

Vẫn ở trong trạng thái khiếp sợ, Bình Sinh không biết có nghe được hay không, chỉ là sững sờ đứng nhìn tay dè chặt chỗ ngực, nhỏ giọng lầm bầm: “Điều này sao có thể, làm sao có thể.”

Ngược lại, lão đạo sĩ mau chóng hồi phục lại tinh thần, đứng dậy nói lời cảm ơn với chủ điểm, lại một phen kéo tay đang bị nắm chặt của Bình Sinh ra, như có thâm ý liếc mắt nhìn điểm tiểu nhị một cái.

“Đọc theo đường đi, người lớn lên giống nhau có rất nhiều, Bình Sinh, ngươi cũng tự mình kiểm tra hần rồi, hần không phải là người mà ngươi muốn tìm” Lúc nói lời này, tay cầm chặt Đào Mộc kiếm của lão đạo sĩ lại buông lỏng, tựa như suy nghĩ sâu xa điều gì, nhưng cuối cùng vẫn là đẩy tay ra, lẳng lặng mà ngồi xuống uống trà.

Trúc Hồngkhê hừ một tiếng, rồi xoay người tiến vào phòng bếp, thỉnh thoảng có khách nhân ra vào mới ra ngoài chiêu đãi, nhưng phương thức đối đãi với những khách nhân khác ngược lại tốt hơn bọn hần nhiều, không chỉ không ngừng cười, mà còn bưng nước rót trà, thỉnh thoảng lại tán gẫu chút việc nhà, thấy vậy trong lòng Bình Sinh khó chịu.

“Lộ Nhi, ngươi nói, bọn họ đến trần này là làm cái gì? Từ trước đến giờ, đạo sĩ tu hành rất ít khi ở trọ, ta đã hỏi lão chủ điểm, hần nói bọn họ định ở lại bảy ngày, chẳng lẽ trần này có người xin bọn họ đến làm phép?” Kim Chuyên vừa suy nghĩ vừa lấy tay đung đậy cánh tay nhỏ của Lộ Nhi trên bàn, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, “Chẳng lẽ đại ca nghĩ kho gạo nhà chúng ta cháy là do yêu nghiệt phóng hỏa, cho nên mới mời đạo sĩ đến? Nếu là như vậy, chúng ta đốt kho gạo thành đồng gạch vung, có phải chết hay không, bọn họ đến xem phong thủy, ngươi nói, họ có thể nhìn ra cái gì hay không?”

Hần cực độ chột dạ, sợ sự tình bại lộ, cầm lên bánh bao nắm chặt làm cho nước thịt văng khắp nơi, một chút bắn tung tóe lên người của Lộ Nhi và lão đạo sĩ phía đối diện.

“Thực xin lỗi, Tam cữu tử (em vợ) của ta hôm nay tinh thần có chút hoảng hốt, làm bẩn áo lão nhân gia, ta thay hần chịu tội.” Lộ Nhi căn bản không để ý đến suy nghĩ của Kim Chuyên, ngược lại nhân cơ hội này tiến lên chào hỏi, nhưng mà thân hình nhỏ nhắn lại thấp hơn bàn cao.

Lão đạo sĩ đang muốn giáo huấn một chút tên gây họa kia, lại ngu ngơ nhìn đến chỗ nam tử trẻ tuổi, vừa mới nghe lời nói xin lỗi bên cạnh, lại nhìn xung quanh, không thấy một bóng người.

“Yêu quái to gan, nhanh hiện thân!” Hần lấy Đào Mộc kiếm sau lưng ra, đột nhiên đứng dậy nói, bởi vì máu chó mực, mấy chục năm đạo hạnh của lão cũng đã mất hần, căn bản là không có cách nào phát hiện ra bảy kỳ yêu khí nào, chỉ đành phải đề cao cảnh giác.

Nhưng ngay khi đứng lên, hần mới ngạc nhiên phát hiện ra một hài tử bị cái bàn che kín đang trốn to đôi mắt nhìn hần sợ hãi, hần liền cười khở thu hồi kiếm.

“Tiểu công tử, lão phu mới vừa rồi không nhìn thấy ngươi, còn tưởng rằng là yêu quái đang nói chuyện, đừng lấy làm lạ, cũng chẳng qua chỉ là quần áo, không có gì đáng ngại.” Ai, coi như bộ y phục này là vật trước lúc sư phụ hần mất đưa cho hần, cũng không thể nổi giận với người khác, ai bảo mới vừa rồi người ta nói lời xin lỗi mình không thấy, lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn?

Lộ Nhi đột nhiên chớp chớp đôi mắt đang tròn to, môi hồng giương nhẹ khê cong lên, một bộ dáng rất đáng yêu.

“Bang” Tiểu nhị đột nhiên đem một đĩa bánh màn thầu đặt ở trên bàn lão đạo sĩ, cất giọng nói, “Một lượng bạc, đa tạ khách quan!”

Một lượng? Bình Sinh bấm tay tính toán một chút, một lượng có thể mua được mười cái bánh bao rồi, nhưng một đĩa này, cũng chỉ có sáu cái, cái này thì có phần quá mắc...

Lão đạo sĩ tính tình nóng nảy đã không thể ngồi yên, từ trên ghế bật dậy.

“Điểm này chẳng lẽ là hắc điểm? Một lượng bánh màn thầu, ngươi nghĩ lão phu ngay cả tính toán cũng không biết sao?” Thật ra thì, hần đã sắp hết tiền, thanh toán bảy ngày tá túc, còn dư lại không nhiều, nếu không, đánh chết lão, lão cũng không bức đến nỗi mất thể diện như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Chúng Ta Kết Giao Bằng Hữu

Âm thanh già nua vang dội khắp khách điểm giống như chuông lớn dao động làm đau lỗ tai của mọi người, vô luận là người đang nói chuyện phiếm, người mới vừa đi vào, người muốn đi ngoài, cũng đều dừng bước không hề nói chuyện, lẳng lặng nhìn đến lão đạo sĩ bên kia.

Lão chủ điểm hoa mắt choáng váng, bên kia lại xảy ra chuyện gì?

“Vậy ngươi cho rằng bao nhiêu tiền?” Tiểu nhị không có bị hần hù, một tay chống trên mặt bàn, rất bất mãn hỏi.

“Thì cho dù là một lượng, ngươi cũng phải mang lên cho chúng ta khoảng mười cái bánh màn thầu mới đúng, cửa hàng bánh màn thầu bên ngoài có bán thì cũng là bán như thế, sao đến lượt các ngươi lại bán đắt quá vậy, nhất định là hắc điểm” Bị Bình Sinh kéo kéo vạt áo, lão đạo sĩ mới phát hiện ánh mắt quái dị của mọi người từ bốn phía bắn tới, nhất thời đề ép lời nói xuống.

“Thế nhưng lão gia ngươi còn biết bánh màn thầu bán ở bên ngoài một lượng mười cái, như vậy hần ngươi cũng biết bột mì khác nhau, cho nên làm ra bánh màn thầu đương nhiên cũng khác nhau, vậy ngươi ném thử đi, bánh màn thầu ở đây so với bánh ở ngoài có phải giống nhau hay không, nếu giống

nhau, bốn điểm tự nhiên sẽ đưa lên cho người mười cái bánh màn thầu, như thế nào?” Dem một đĩa bánh màn thầu đẩy về phía trước, tiểu nhị nhàn nhả hóng mát, nhìn đến chỗ của lão chủ điểm có ý nói mình có thể giải quyết, cũng không nhanh không chậm đứng ở đó.

Chuyện này... trên mặt lão đạo sĩ đầy lúng túng, không cần nếm, chỉ cần nhìn màu sắc bên ngoài của bánh màn thầu cũng biết là thượng hạng rồi, mà vừa rồi vì nhất thời bị nộ khí làm choáng váng đầu óc nên không có xem tỉ mỉ, coi như, bị mấu chó mực cắn phải, không ngờ mang lại nhiều vận đen đủi.

“Xin lỗi, chúng tathật không ngờ bốn điểm dùng loại bột mì khác, là chúng ta đường đột.” Bình Sinh tất nhiên hiểu về mặt lúng túng có chút không tự nhiên của sư phụ, vội vàng đứng lên nói lời xin lỗi.

Ngược lại, tiểu nhị thoáng liếc hần hừ một tiếng.

“Tiểu nhị, chúng ta sẽ trả tiền cho bọn họ, coi như là nhận lỗi vì vừa mới làm bẩn áo của hần.” Lộ Nhi vừa kéo y phục của tiểu nhị, vừa nháy mắt với Kim Chuyên, kêu hần lấy tiền ra.

Bởi vì chính bản thân mình gây chuyện nên Kim Chuyên cũng không dám nói nhiều, dù sao chỉ có một lượng, hần còn có thể bồi thường được, lấy bạc ra đưa cho tiểu nhị.

“Thế này mới được, không giống với ai đó.” Tiểu nhị lạnh lùng liếc lão đạo sĩ đang đỏ mặt một cái, vẫy cái khăn lau bỏ đi.

Không còn chuyện gì hứng thú, những người vốn đang đứng xem xung quanh cũng đều rời đi, lúc rời đi không khỏi cảm thấy đạo sĩ kia thật sự không phải là cao nhân...

“Bình Sinh, còn đứng đó làm gì, chẳng lẽ thật đúng là muốn cho bọn họ giúp chúng ta trả tiền hay sao?” Trùng mắt đồ đệ từ trước đến giờ như gỗ mục, khuôn mặt lão đạo sĩ đều đỏ bừng, gói bánh màn thầu lại, tính mang trở lại phòng ăn, tránh nhiều tầm mắt quái dị ở đây.

“Không cần, chúng ta coi như kết giao bằng hữu, hướng hồ ta thật sự là phải trả tiền cho người.” Lộ Nhi ra hiệu, Kim Chuyên vội vàng xua tay cự tuyệt.

Bằng hữu? Nhớ lại vừa rồi bọn họ cũng không có ác ý, lại còn giúp mình nói đỡ vài lời, lão đạo sĩ cũng không thể chối từ nữa, nếu lại chối từ, có lẽ sẽ trở thành người không biết điều.

“Lão phu cung kính không bằng tuân mệnh, nếu có thì giờ rảnh thì tới ngồi xuống, những chuyện về yêu ma quỷ quái, lão phu cùng đồ đệ biết được không ít, người có vấn đề gì, cũng có thể tới tìm chúng ta.”

Yêu ma quỷ quái? Lại nhớ đến chuyện cửa hàng, Kim Chuyên lại lắc đầu tựa như lắc trống.

“Đừng, ta sợ nhất là nghe những thứ ly kỳ cổ quái này, hai người chúng ta còn có việc, xin cáo từ.” Nói xong, cũng không đợi lão đạo sĩ phản ứng, hần nhanh chân lôi kéo Lộ Nhi vọt ra khỏi khách điểm, thấy không có ai đuổi theo, hần mới thở dài một hơi.

“Thật là vô dụng, Tam cữu tử, số người chính là cả đời sợ nương tử.” Rút bàn tay non nớt nhỏ bé của mình ra, Lộ Nhi mở mắt to sâu thẳm như nước nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt, bất đắc dĩ lắc đầu, đi trước trở về nhà.

Hần làm sao biết mình sợ nương tử? Trong lòng bàn tay Kim Chuyên đầy mồ hôi, quay đầu lại nhìn khách điểm, chỉ sợ lão đạo sĩ kia đuổi tới, cuống quýt chạy theo sau Lộ Nhi.

“Lộ Nhi, chờ chút, đợi ta với...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hai Cái Đuôi

Đi được nửa đường, liền nhìn thấy phía xa xa Đông Công Doãn về mặt nhìn nốt xấu xa bên cạnh Kim Bảo Nhi, thỉnh thoảng khoa tay múa chân nói gì đó, đang đi về hướng cửa hàng.

Không phải ngày mai mới bắt đầu học sao, sao tên xấu xa đó lại đi bên cạnh nàng như thế này? Lộ Nhi không vui nhún lông mày, chân đi chuyển một cái thay đổi hướng mà đi tới.

“Lộ Nhi, sao không trở về nhà, người lại muốn đi đâu?” Kim Chuyên đứng tại chỗ vẫy tay về hướng của Lộ Nhi, lại thấy Lộ Nhi càng chạy càng xa, nghĩ thầm, trở về Kim gia sẽ tốt hơn, nên cũng chẳng thèm để ý, liền đi thẳng về nhà.

Lặng lẽ đi theo hai người một hồi, chỉ thấy dọc đường Đông Công Doãn mãnh liệt lấy lòng của nàng, mà nàng chỉ thỉnh thoảng liếc hần một cái, cũng

không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào, khoe mắt Lộ Nhi nhếch lên, môi hồng kéo nhẹ, tiến lên kéo lấy y phục của Kim Bảo Nhi.

“Ca ca, người đi đâu vậy, Lộ Nhi tìm người này giờ mà không tìm được, người chơi đùa cùng ta có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngẩng lên, đã thấy một đôi mắt mông lung đầy hơi nước, không nháy mắt đang nhìn về phía nàng.

“Lộ Nhi, ta còn định hỏi người đi đâu, ta vừa trở về không thấy người, ngay cả Phượng nha đầu cũng không biết người chạy đi đâu, lần sau trước khi ra khỏi nhà nhớ phải nói với nàng ấy một tiếng, caca mới yên tâm” Kim Bảo Nhi hơi cúi đầu nhìn, chẳng phải mình đi khắp nơi tìm Lộ Nhi sao, buổi sáng mới đi khỏi một chút, buổi chiều trở về lại không thấy hân đâu, còn tưởng rằng hân chạy đi tìm không thấy, bây giờ thì đã yên tâm, nàng ngồi xôm xướng ôm thân thể nhỏ nhắn của hân ôm vào lòng, hôn một cái, “Ca ca còn có việc, không thể chơi với Lộ Nhi được, nếu không thì chờ đến tối đi?”

Cửa hàng bị tổn thất nặng nề, Đông Công Doãn còn cố tình đi theo nói nhiều chuyện không quan trọng, càng làm cho nàng thêm phiền lòng, nồn nóng, thật sự rất muốn đập lên mặt hân một cước.

Thấy đối thủ lại xuất hiện, gương mặt của Đông Công Doãn tự nhiên cũng xấu đi, nhưng vì để lấy lòng Kim Bảo Nhi, cũng chỉ làm bộ lộ ra khuôn mặt tươi cười, thần thiết siết chặt khuôn mặt tươi cười của Lộ Nhi.

“Ô, đây không phải là “tiểu tướng công” khả ái sao, người nên đi tìm “tiểu nương tử” của người mà chơi, đại nhân của chúng ta hôm nay rất bận, bằng không, ta cho người tiền đi mua kẹo đường, người đi tìm những người bạn nhỏ khác chơi đi?” Hân móc từ trong lòng ra một lượng bạc miễn cưỡng đưa cho Lộ Nhi, trên mặt Đông Công Doãn thoáng qua một vẻ ghen.

Hân thật sự xem mình như một tiểu oa nhi? Lộ Nhi âm thầm cười lạnh trong lòng, liền rất muốn cho hân biết thế nào là lễ độ, xem ra, thật sự không thể không hạ nhục khí của hân.

“Ca ca chính là “tiểu nương tử” của ta, Lộ Nhi đương nhiên là phải đến tìm nàng chơi, có đúng không, caca?” Hân lòng khi nhìn thấy nàng kinh hoàng liếc Đông Công Doãn, sau đó liền lấy tay bịt miệng nhỏ nhắn béo mập của mình, trong lòng hân biết, nhất định đã đạt được kết quả mà mình mong muốn.

Rốt cuộc là hiệu quả gì đây?

“Được rồi Lộ Nhi, đừng nói đến ba chữ “tiểu nương tử” nữa, xế chiều hôm nay ca ca sẽ mang người đi chơi, được không?” Kim Bảo Nhi tận lực giảm thấp âm lượng xuống ghé vào lỗ tai hân khẽ nói.

Không nghĩ tới tiểu oa nhi này lại có thể đem lời nói của mình nói ngược lại, Đông Công Doãn tức giận đến mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng lại thấy nàng thân mật ghé vào lỗ tai của Lộ Nhi nói gì đó, hai người lại nhìn nhau cười, hân bùng phát ghen tuông.

“Bảo Nhi thế nào lại là “tiểu nương tử” của người, nàng là của ta...” Câu nói kế tiếp bị Bảo Nhi trùng mắt, nhất thời dừng lại ở cổ họng.

“Dù sao cũng nhiều hơn một cái đuôi, có thêm một cái đuôi Lộ Nhi nữa cũng không sợ, đi thôi, đợi lát nữa các người đừng có kêu nhầm chán.” Sờ sờ mái tóc quấn mềm mại của Lộ Nhi, lúc này nàng mới nhớ đến nguyên nhân lúc chiều trở về nhà, vội vàng móc từ trong lòng ra một sợi tơ màu xanh dương, nhẹ nhàng buộc mái tóc ngang vai của Lộ Nhi lên, dịu dàng cười một tiếng “Sau này đều phải buộc tóc lên, nếu không lúc gió thổi qua rất dễ bay vào mắt.”

Lộ Nhi kinh ngạc sờ sợi tơ sau đầu, hân vui mừng gật đầu, nắm thật chặt lấy tay nàng, đặc ý liếc nhìn Đông Công Doãn đang tức giận đến mức phình cả quai hàm, Lộ Nhi một tay khẽ động khoe môi làm mặt quý.

“Đi đi.” Ngược lại Lộ Nhi làm mặt quý kéo tay Đông Công Doãn, chen giữa hai người bước đi.

Người thích làm đại nhân, như vậy, nên cho người bộ dáng của đại nhân mới đúng... Người nào đó không khỏi hừ lạnh trong lòng, trên gương mặt nhỏ nhắn phát ra hào quang chói mắt đầy gian kế.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Yêu Nghiệt Hoành Thành Triều Đại

Bởi vì cửa hàng gạo chuyển sang cửa hàng mới, cho nên Đình chủ quản có công việc giám sát công nhân cùng tiểu nhị cũng dời đến, vừa mới nhìn vào thì đã đâm đầu vào ba người này, sắc mặt trong nhất thời ngẩn ra, ý thức được mình đang luống cuống nên cũng nhanh chóng thu hồi lại về mặt của mình.

“Chủ tử, Đông Công công tử, tiểu công tử.” Mọi người cũng chào hỏi, từ sau khi Kim Bảo Nhi thu Lộ Nhi về làm đệ đệ, ông liền phân phó tất cả mọi người cùng tiểu nhị đều gọi hân là tiểu công tử.

“Đình chủ quản, bắt đầu từ ngày mai, Đông Công công tử sẽ ở cửa hàng gạo của chúng ta để học việc, người sẽ phụ trách để dạy hân, ngàn vạn lần

không được bởi vì là công tử nhà Đông Công mà cho hấn lười biếng, nếu không, ta sẽ không có cách nào giao phó lại cho Đông Công gia gia.” Vỗ vỗ bả vai Đình chủ quản, Kim Bảo Nhi ủy thác trách nhiệm nặng nề.

Cái gì, không phải nàng dạy mình, mà là cùng Đình chủ quản? Mặt Đông Công Doãn suy sụp, cũng trộm nhìn nét mặt của Lộ Nhi, trong lòng chắc cũng đã biết hấn đang lên nhìn nên cũng rất vui vẻ.

“Bảo Nhi, người không phải đã đồng ý với gia gia là sẽ dạy ta rồi sao? Đây có tính là bội ước* không?” Tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, dùng sức tràn ra một vẻ mặt mà hấn tự nhận là tươi cười, hấn lấy lòng hỏi.

Bội ước*: phản bội lời hứa

Bội ước? Cặp mắt nàng chuyển một cái, tất nhiên cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn, nhưng cũng không trực tiếp trả lời, mà chỉ dùng một lời nói hết sức uyển chuyển khiến hấn giật giật khóe môi.

“Đông Công Doãn, ta chỉ đồng ý với gia gia người là sẽ cho người đến đây để học tập, nhưng là học với ai, cái này cũng không nhắc tới, lại nói, vừa mới bắt đầu đương nhiên là sẽ học từ những cái đơn giản trước, nếu như người đến cả những việc đơn giản cũng không làm được, thì làm sao có thể theo ta để học cách quản lý cửa hàng gạo?” Tính toán của hấn cũng không phải quá mức công khai rồi, vốn là nàng cũng chưa có ý tưởng muốn bắt đầu dạy hấn, nhưng nếu ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có, hấn thế nào cũng sẽ bẽ vỡ khi về nhà.

Lộ Nhi nghe thấy thế, làm như gặp chuyện lạ gật đầu nhỏ, đừng nhìn Bảo Nhi ngày thường chỉ là một dáng vẻ nam tử nhu nhược, nhưng chính luận* với đạo lý, cũng hiếm có nam tử nào có thể thắng được nàng, cũng không biết vì sao, đối với mình, Bảo Nhi vẫn không cách nào phân biệt được vẻ mặt thật giả, chuyện này cũng thật là quái dị.

Chính luận*: ngôn luận chính xác hợp lý

Người nào đó lập tức bị lời nói của nàng làm cho sặc đến nói không thành lời, ít ra thì Bảo Nhi cũng giữ lại cho hấn một con đường, chính là nếu mình cố gắng học thì mới có thể dạy mình, nếu còn phản đối nữa, thật là sẽ phải đi về rồi bị gia gia cầm gậy đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, có hai bóng dáng lại đột nhiên dừng lại ở đằng trước cửa hàng gạo đã cháy sạch, nhìn từ trên xuống chỗ dưới chân cửa sổ.

“Không biết chủ nhân của cửa hàng đắc tội với người nào, lại bị người ta phóng hỏa thành thế này.” Lão giả sờ sờ chòm râu, liền tiếp lắc đầu mấy cái.

Là hấn! Mắt to mọng nước của Lộ Nhi thoáng qua một chút kinh ngạc, không biết cái lão đạo Ngưu Tị Tử này làm sao lại chạy tới nơi này.

“Lão nhân gia, thỉnh chi giáo?” Kim Bảo Nhi ngược lại hết sức có hứng thú, dù sao đây cũng là cửa hàng của Kim gia, dưới tình huống bị tra trúng bệnh, thậm chí có người còn nhìn ra được huyền cơ trong đó, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Dưới cửa sổ nhà bình thường làm sao lại có cây nến? Nói rõ nhất định là có người cố ý để cây nến ở dưới chân cửa sổ nên mới đưa tới hỏa hoạn, thật là cũng khó trách tiểu nhị nơi này buổi sáng hôm nay lại muốn đội máu chó đen để trừ tà tức.” Lão đạo sĩ vốn định đi dạo trong thành một chút để tìm xem có chỗ nào quái dị hay không, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, nhưng thấy xong lại không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút thất vọng, xem ra, phải đi dạo sang chỗ khác rồi.

Cây nến! Kim Bảo Nhi ngạc nhiên nhìn về phía dưới chân cửa sổ, quả thật nơi đó còn sót lại một chút vết cây đèn dầu, nàng nhớ mỗi ngày, trước khi đóng cửa tiệm cũng luôn kiểm tra lại một phen, mình chưa bao giờ đặt cây nến trong cửa hàng ở vị trí tựa vào cửa sổ, bởi vì đây chính là đại kỵ trong cửa hàng gạo!

Vừa định nói cảm ơn, một tiểu nhị mặc áo màu xám tro đã xách theo trà lúa mạch thơm ngát đi tới.

“Đình chủ quản, trà ngài muốn đã đem tới, còn một chút điểm tâm, đợi lát nữa một tiểu nhị khác sẽ đem tới.” Người tới chính là Trúc Hồng, nàng đặt bình trà xuống, cặp mắt Bình Sinh tròn to, hô lên một tiếng.

“Người... người làm sao lại tới nơi này.” Bình Sinh vẫn luôn không nói chuyện, kinh ngạc hỏi, lúc này mới nhận ra sự luống cuống của mình, quay mặt sang hướng khác thì lại nhìn thấy lão đạo sĩ đang trừng mình một cái, lúng túng cúi đầu.

“Trà bánh của Đình chủ quản đưa tới rồi à? Tiểu nhị, vất vả cho người rồi.” Lộ Nhi chẳng biết từ lúc nào đã leo lên những túi gạo đặt chồng chất lên nhau, đứng đưa hai chân, cặp mắt thật to vụt sáng, cười như không cười nhìn về phía Đình chủ quản.

Đình chủ quản phì cười gật đầu một cái, hấn là không ngờ tiểu công tử lại thông tuệ như thế, hài đồng bình thường ở độ tuổi này cũng còn chưa sáng suốt bằng hấn.

“Không yêu cũng có yêu, có yêu lại là không yêu, đây thật là một yêu nghiệt hoành thành cả triều đại.” Lão đạo sĩ cười lạnh một tiếng, khóe mắt liếc về phía tiểu nhị.

Người này không chỉ có dáng vẻ tương tự với xà yêu, và lại hình như còn có ý xuất hiện trước mặt mình, bên trong tuyệt đối có kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khá Quen?

Lời lão đạo sĩ nói ra, trừ vài người âm thầm hiểu rõ, thì những người khác lại ngược lại nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, lại cười một tiếng, lời nói của người xuất gia, phần lớn đều là từ Kinh Phật mà ra, người bình thường thì làm sao hiểu rõ được, liền cũng không còn suy nghĩ nhiều, lại vội vàng rời đi.

Mà trong lòng Kim Bảo Nhi cũng kinh ngạc, có phải bị nhìn ra thân phận nữ nhi của mình hay không, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ còn biết nói cảm ơn trước.

“Đa tạ buổi nói chuyện này với lão giả, nếu không thì ta cũng sẽ không chú ý tới điểm này, người nói hôm nay tiểu nhị đã dội máu chó đen lên quần áo của người, như vậy đi, đợi lát nữa ta sẽ phái người đi lấy quần áo bẩn đó đi, nhất định sẽ giặt sạch rồi trả lại cho người, sẽ đưa cho người một bầu rượu Nữ Nhi Hồng thượng hạng xem như trả lễ, như vậy được không?” Cánh mũi ngửi nhẹ, nàng cúi người thở dài.

Đúng là một vị công tử cơ trí, chắc hẳn đã ngửi thấy được mùi rượu trên người mình, lông mày lão đạo sĩ nhíu lại, hai mắt cũng đã cười thành một đường thẳng.

“Được được được, vậy thì cảm ơn công tử.” Hắn vội vàng nói.

Du lịch một tháng, đạo bào cũng nên giặt một chút, không ngờ còn có thể uống được Nữ Nhi Hồng thượng hạng, thật là có lợi a.

Bình Sinh bắt đầu đi lác đác, con sâu rượu của sư phụ mới vừa xuất hiện vào sáng nay, sợ lại càng thêm thịnh vượng rồi, nếu lại còn đưa tới thêm một bầu Nữ Nhi Hồng, tối nay nhất định sẽ là bất tỉnh nhân sự.

Lúc lão đạo sĩ sắp vui mừng, thì lại nhìn thấy một bóng dáng đang chạy tới, gương mặt nhất thời cứng đờ.

“Đinh chủ quán, thật xin lỗi, trong tiệm có chút bận rộn nên mới đem điểm tâm tới trễ.” Một tiểu nhị vừa đem điểm tâm chạy tới, nói lời xin lỗi, đem điểm tâm trong rổ bưng ra.

Lần này, ngay cả Bình Sinh thật thà cũng chia tay ra, nói cũng không nói, chỉ vào vị tiểu nhị đi đầu tiên, sau đó lại chỉ vào vị tiểu nhị vừa đem điểm tâm tới, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

“Là sinh đôi?” Lộ Nhi lắc lắc bắp chân, hai chân đạp một cái vững vàng đứng trên mặt đất, mặt mày cười đùa không dứt, một tay kéo góc áo của Bảo Nhi, mặt ngây thơ, “Ca ca, Lộ Nhi đói bụng rồi.” Kim chuyên đứng là đồ quý keo kiệt, mới xin hắn mua một cái túi nhỏ, thế mà thiếu chút nữa làm hắn muốn chết đói rồi.

Hừ, lần sau hắn phải chặt đẹp thì mới chịu dừng lại, ngay cả mua kẹo cũng là mua cái rẻ nhất, đáng vẻ bày đặt như muốn tan chảy ra, chưa từng thấy có người nào hẹp hòi mà bày ra dáng vẻ đạo đức như thế.

“Được được được... ăn cái này đi.” Bảo Nhi lấy từ trong mâm ra một cái bánh hoa sen đưa cho hắn, thấy miệng hắn cắn một cái đến say sưa ngon lành, làm khuôn mặt nhỏ nhắn nức ních thịt dính phải vết dầu, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lấy vạt áo lau giúp hắn.

Hành động này đương nhiên sẽ chọc cho người nào đó không vui, bày ra một bộ dáng tươi cười tự cho là “đáng yêu” mà hắn học được từ Lộ Nhi.

“Bảo Nhi, ta cũng đói bụng.” Đông Công Doãn tươi cười mà khuôn mặt cũng rất nhanh co quắp lại, mới thấy nàng trở về một khuôn mặt tươi cười cực kỳ dịu dàng, cho là đang đùa giỡn, nhưng lời nàng phun ra lại làm cho hắn tỉnh táo lại, phản chấn làm cho toàn thân hắn tê dại.

“Người có thể trở về nhà ăn cơm rồi.” Đem Lộ Nhi ôm vào trong ngực, đặt hắn sang một bên, lấy một cái bánh hoa nhỏ bỏ vào cái miệng béo mập của Lộ Nhi, nghiêng mắt nhìn cũng không nhìn Đông Công Doãn một cái.

Đinh chủ quán lúng túng ho một tiếng, chỉ làm như không thấy, đáng vẻ giả bộ bận rộn sau đó từ biệt.

Aiz, Đông Công Doãn, người không phải tự nhận mình thông minh sao? Thế nào lại có một ngày học bộ dáng nũng nịu của một đứa bé? “Rộp rộp rộp rộp” Lộ Nhi say mê cắn miếng bánh nhỏ ngon lành trong miệng, trong mắt cười đến hả hê, hàm răng nho nhỏ lại càng dùng sức nhai, cổ ý phát ra tiếng “Rộp rộp” thắng lợi.

Nhưng hắn cũng không tiếc gì mà liếc mắt đến hai vị tiểu nhị sinh đôi đang muốn rời đi, trong mắt tràn đầy tán thưởng, làm ngon lắm!

Trúc Hồng hướng mọi người gật đầu, đang muốn rời đi cũng không khỏi giương mắt nhìn đến Lộ Nhi, trông mắt màu đen sáng lên, gương mặt khả ái cơ hồ làm nàng không có cách nào nhìn thẳng, trong lúc còn đang mê mải thất thần, thì đã bị đồng bọn bên cạnh lôi kéo tay áo, mới quay đầu lại, cuống quýt đuổi theo bước chân của hắn rồi đi.

Còn Bình Sinh thì ngược lại không nháy mắt nhìn bóng dáng hai vị tiểu nhị kia từ từ rời đi, trên mặt có chút mất mát.

“Nhìn lại đi, nàng cũng không phải là xà yêu trước kia đâu.” Lão đạo sĩ lạnh lùng nhỏ giọng khiển trách Bình Sinh, đồ nhi của mình tự nhiên cũng hiểu rõ

ràng, " Dù là xà yêu, thì từ trên cao rót xuống như vậy, cũng sẽ không bình an vô sự được, nhưng nhìn dáng đi của nàng ta vững vàng như vậy, da thịt đầy đủ, cũng biết là không có bị thương gì, nếu như thật sự là nữ xà yêu kia, vì sao lại không báo thù chứ? " Cho nên, ngay từ lúc đầu nhìn thấy vị tiểu nhị kia, lão vẫn kiên nhẫn lưu ý, nhưng lại không nhìn thấy có bất cứ điều gì quái dị, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lơ đãng nghiêng mắt nhìn về phía Kim Bảo Nhi, nhìn đến hai đồng trong ngực nàng, hai mắt như có thần, linh động, không phải là vị tiểu công tử vừa mới gặp sao?

" Vị công tử này, sao ta thấy người thật quen mắt ? " Lão đạo sĩ không tự chủ được liền mở miệng, mặc dù sau đó cảm thấy đường đột, nhưng cũng không thể thu hồi.

Nhìn quen mắt? Lộ Nhi nhin cười đến suýt nội thương, đầu chỉ nhìn quen mắt, chúng ta còn là rất quen nha...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nóng Quá, Đi Tắm Thôi

Lộ Nhi chẳng lẽ làm chuyện gì nghịch ngợm? Kim Bảo Nhi có chút lo lắng nắm chặt cái tay nhỏ nhắn, trông mắt rú xuống, chỉ thấy trên khuôn mặt mịn phấn đang hé ra một nụ cười, hàm răng nhỏ nhỏ trắng sáng lóe lên một tầng ánh sáng.

" Sáng sớm hôm nay tam cữu từ lỗ tay văng nước bánh bao lên người người, ta thật xin lỗi, nếu không thì ta sẽ xin lỗi người thêm một lần nữa, thật xin lỗi! " Giọng nói non mềm kèm theo nụ cười ngây thơ, vô luận là kẻ nào cũng sẽ bị nó cuốn hút.

Quả nhiên, lão đạo sĩ vỗ trán một cái, sự nghi ngờ trong đầu cũng theo gió mà bay đi.

" Là lão phu đường đột, có thể là do người già cả, có một số việc cũng không nhớ được, tiểu công tử đáng yêu như vậy, nếu là lúc trước từng gặp qua thì lão phu nhất định sẽ không thể nào quên, chỉ là, nhìn tuệ căn của người, có thể nói là hiếm người có được, vị công tử này, đệ đệ của người sau khi lớn lên nhất định chính là long phượng trong loài người. " Xoay qua chỗ Kim Bảo Nhi, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua cơ hồ nhú lại thành một cái bao nhăn nhúm, vẻ mặt nghiêm túc thường ngày cũng thay đổi.

Là Kim Chuyên gây họa? Nàng cuối cùng cũng thở ra một hơi, trong lòng không khỏi mỉm cười, Lộ Nhi tuy bướng bỉnh, nhưng bản tính thiện lương, mình cũng không nên đi hoài nghi hấn, nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ. (= _ = *nôn mửa*)

" Đa tạ lão nhân gia đã coi trọng. " Hướng về phía lão đạo sĩ khẽ mỉm cười, dưới tầm mắt của nàng, cũng không biết Lộ Nhi mặt cười nhưng mắt không cười, thật giống như ý nghĩ trong lòng bị dòm ngó, kinh ngạc liếc nhìn hấn, vì sao, hiện tại Lộ Nhi lại làm cho mình cảm thấy có chút kỳ quái?

Tuệ căn kia là hiếm thấy, sau khi lớn lên sẽ là long phượng trong loài người? Đông Công Doãn đứng ở một bên âm thầm cười lạnh, nói như vậy mình chẳng phải là ngay cả một hài đồng cũng không bằng sao? Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, mình khẳng định về sau sẽ liền cả một ngón tay của Bảo Nhi cũng câu không tới mất thôi, hấn phải suy nghĩ thêm biện pháp mới được... Một tay vuốt vuốt cằm bắt đầu trầm tư.

Còn Lộ Nhi sau khi nghe thấy mấy câu này, trong lòng cơ hồ cũng cười nhếch mép, lão đạo sĩ Ngưu Tị Tử này đúng là có một bộ dáng lừa người, người hiện tại ở trước mặt ta, người trăm phương ngàn kế muốn tìm cho được xà công tử cả ngàn năm tuổi, không có đạo thuật, người ngay cả đáng đáp của bản công tử cũng không nhận ra, may mà ta đã dự kiến trước, mùi vị của chậu máu chó đen đó cũng không tệ chứ hả?

Nhưng ta ơn toi ta ơn lui như vậy không thấy rất phiền phức sao? Kéo kéo ống tay áo khô ráo lên, làm lộ ra chút lồng ngực trắng nõn của hấn, mỗi phần hồng cong lên.

" Ca ca, hôm nay nóng quá, Lộ Nhi muốn đi tắm. " Liếc nhìn tới mặt trời đang rực rỡ nhô cao, hấn có chút không thích nheo tầm mắt lại, ngày Tam Phục* lại sắp đến rồi...

Tam Phục* : ngày nóng nhất trong năm.

Ngày Tam Phục, là đại kỵ của tất cả xà yêu, ngay cả người tu hành cả ngàn năm như hấn cũng không cách nào ngăn trở được khí trời nóng bức như vậy, đến ngày đó, hấn nhất định phải đi trốn trong động mới được.

" Vừa mới đến cửa hàng gạo liền muốn trở về, nếu không thì ta sẽ dẫn người trở về? " Nhìn thấy tên nhóc đó cố ý dựa vào trên người Bảo Nhi của hấn, Đông Công Doãn thầm căn nhắc, trên mặt cũng mang theo nụ cười ôn hòa.

Lộ Nhi sao lại không nhìn ra được sóng ngầm mãnh liệt dưới khuôn mặt đó chứ, vui ở trong ngực Kim Bảo Nhi, thừa dịp này đá hấn ta một cước.

" Không cần, sau đó người sẽ đem ta đi ăn mất, ca ca nói người là đồng tính, các bạn học nói người đồng tính sẽ ăn nam nhân, ta không muốn bị người ăn hết đầu. " Dám hủy đi kế hoạch của ta, thì ta cũng sẽ cho người đổi sắc mặt đến chết đi!

Sắc mặt Đồng Công Doãn lúng túng một hồi, thấy hai đạo sĩ mở to mắt nhìn mình, mà bả vai Đình chủ quản đi ngang qua cũng không ngừng run run, hồi hận đến nỗi bụng trong ruột cũng xanh lè rồi, sớm biết vậy lần trước liền trực tiếp bắt cóc rồi bán hất đi cho rồi, còn giữ lại hậu hoạn cho mình, đúng là làm bậy mà!

"Được được được, ca ca dẫn người trở về. " Kim Bảo Nhi dờ khóc dờ cười giật giật khóe miệng, " Đình chủ quản, chuyện bên này người nên chú ý một chút, dọn dẹp thật tốt thì cũng nên trở về nghỉ ngơi, ngày mai cửa hàng ở bên kia mới khai trương, đến lúc đó lại bận rộn rồi. " Nói xong, cũng trực tiếp ôm Lộ Nhi đi về phía Kim gia.

Còn Đồng Công Doãn bị phốt lờ ở một bên cũng đã sớm hóa đá, không nhúc nhích nhìn bóng dáng nàng rời đi, nước mắt ở trong mắt trượt xuống, cuối cùng, cho đến khi bóng dáng kia đã biến mất khỏi tầm mắt, hắn cũng phát ra tiếng gào khóc thảm thiết.

" Bảo Nhi, làm sao người lại nhẫn tâm bỏ lại mình ta... "

" Sư phụ, hay là chúng ta đi thôi, ngày Tam Phục sắp đến, đến lúc đó bọn chúng cũng sẽ biến về nguyên hình rồi tụ tập lại, chỉ cần đến lúc đó chúng ta tìm được sào huyệt của bọn chúng, nói không chừng là có thể tìm được nghiệt súc này. " Bình Sinh lặng lẽ kéo đạo bào của sư phụ, chỉ muốn cách xa tên " công tử đồng tính " này một chút.

Mê nam sắc... bọn họ tuy là đạo sĩ, nhưng cũng là nam nha!

Thận trọng gật đầu một cái, không ngờ đồ đệ si ngốc của mình cũng chịu nâng cấp lên, lão đạo sĩ rất vui mừng, hơi có chút cảnh giác nhìn Đồng Công Doãn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Mặt Nóng Quá, Tỷ Tỷ Sờ!

Kim Bảo Nhi ôm Lộ Nhi đi được vài bước, nhíu nhíu mày, không biết là do ảo giác thời tiết hôm nay quá nóng, thân thể nhỏ nhắn trong ngực giống như một cái hỏa lò nho nhỏ bình thường ấm áp, mà mặt hân mủm mĩm, cũng đỏ bừng, nắm tay nho nhỏ bám chặt treo lên trên trước ngực của mình, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài hơi run động.

"Lộ Nhi, người không sao chứ? Tại sao lại nóng như vậy? Ráng một chút, cũng sắp đến nhà rồi." Vừa dùng ống tay áo che chắn ánh mặt trời nóng rực, vừa gấp rút chạy về phía Kim Gia, trên mặt và trên lưng nàng toát đầy mồ hôi, quần áo lại càng xộc xệch.

"Nóng quá, nóng quá, tỷ tỷ, Lộ Nhi muốn tắm nước lạnh, thật sự rất nóng." Nhẹ nhàng giương mắt lên, hắn nói lầm bầm, lại dùng cái lưỡi màu hồng liếm liếm môi khô nứt, trông mắt màu đen thoáng qua một tia sáng xanh thẫm.

Đáng chết, hắn đã quên thời gian này hắn phải trốn ở trong phòng, càng tới mùa nóng, pháp lực xà yêu lại càng kém, nếu không phải có đạo hạnh ngàn năm chống đỡ, hắn đã biến về cái dạng hình tròn từ lâu rồi, hiện tại, nhất định phải giảm thân nhiệt xuống mới được.

"Tắm nước lạnh? Không được, cơ thể đang nóng, nếu tắm nước lạnh sẽ sinh bệnh, yên tâm, tỷ tỷ sẽ dặn Phụng nha đầu chuẩn bị nước ấm, như vậy sau khi tắm sẽ không sinh bệnh mà lại rất mát mẻ." nâng sốt ruột chạy vào đại môn, nhìn thấy từ xa Phụng nha đầu đang tưới hoa.

"Đại công tử, tiểu công tử thế nào?" Để bình nước xuống, Phụng nha đầu cũng bị mặt đỏ bừng của Lộ Nhi làm cho sợ hết hồn, lấy tay vừa chạm vào trán của hắn, nhỏ giọng la lớn "Không phải là sốt chứ?"

Cái gì, phát sốt? Tại sao mình lại không nghĩ đến, người bình thường cho dù nóng thế nào cũng sẽ không toàn thân đỏ ửng như thế! Kim Bảo Nhi đứng dưới bóng cây, lấy tay đặt lên trán hắn, trên mặt, còn day nhẹ cánh tay nhỏ bé, trong lòng run lên.

"Nhanh lên, Phụng nha đầu, mau đi tìm đại phu!" Mặc kệ như thế nào, tìm đại phu đến sẽ tốt hơn.

Đại phu? Mặt dù đầu óc có chút mơ hồ nhưng Lộ Nhi vẫn mở mắt to, nhìn thấy Phụng nha đầu lao ra khỏi cửa, hắn không vui uốn éo người muốn nhảy xuống đất.

Chỉ có đụng nước lạnh mới có thể làm tiêu tan khí nóng trên người hắn, không được, không thể trì hoãn được nữa, cảm xúc truyền đến từ trên lưng hắn nhắc nhở hắn rằng vảy rắn trên sống lưng đang dần hiện ra nguyên hình, qua một lúc nữa, tất nhiên sẽ truyền đến trên tay và mặt, cái này không hù được Kim Bảo Nhi mới lạ!

"Lộ Nhi đừng động, ta ôm người trở về phòng nghỉ ngơi trước, chờ đại phu đến xem bệnh rồi sẽ tắm sau." Muốn đem hắn về phòng, nhưng hắn lại giãy dụa, thân hình nho nhỏ trong ngực trượt ra, ngược lại nàng lại có chút nóng nảy.

"Tỷ tỷ, Lộ Nhi muốn đi tiểu một chút." Mặt hắn mở to long lanh lộ ra bộ dáng không thể nhịn được nữa.

Đi tiểu một chút? Trong nháy mắt nàng lúng túng buông lỏng tay, nhìn Lộ Nhi từ trong ngực trượt xuống, còn đang ngạc nhiên, hần xồng về hướng phòng tắm, “Bùm” đẩy cửa phòng chui vào, rồi đóng cửa lại.

Không tốt, bị gạt rồi! sắc mặt nàng hóa đá, vội vàng chạy theo, nàng cứ tưởng rằng cửa được cài then bên trong, nên mới dùng tay đẩy cửa vào một chút, dùng ngón tay chèn vào giữa hai cánh cửa, làm lộ ra một khe hở nhỏ, nhưng mà không thấy then cài.

Nhưng là nàng chỉ ngạc nhiên trong nhất thời, cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Phòng tắm bên trong phát ra tiếng xì xèo tựa như tiếng sắt nóng được nhúng vào trong nước, nàng hít một hơi, xung quanh hơi nước lượn lờ, tựa như một tầng sương mù dày đặc, thấy không rõ khung cảnh xung quanh, nhưng nàng vẫn có thể theo trí nhớ đi từng bước theo hướng hồ tắm. Trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, Phượng nha đầu chuẩn bị nước nóng từ khi nào, hơn nữa lại tràn đầy như vậy, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nhìn thấy nhà tắm phủ đầy sương mù như vậy.

“Lộ Nhi, Lộ Nhi, người ở đâu? Đừng dọa ta, mau ra đây, nước rất nóng, ngàn vạn lần đừng nhảy vào.” Nàng mò đến bên hồ, như cũ vẫn không thấy rõ bên trong hồ tắm có người hay không, nàng gấp gấp hô to.

Nhưng mà, kỳ lạ, khi nàng không cẩn thận đụng tay vào trong bồn tắm, nàng cảm thấy rất ấm, cũng không có nóng như trong tưởng tượng của nàng.

Mà bên trong bồn tắm, cũng không có một âm thanh nào đáp lại, kỳ lạ, trong nước ấm đang phát ra tiếng “phù phù”, một chuỗi bọt nước trong bồn tắm xông lên.

Đây là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng nước ấm không có nóng như vậy, tại sao lại giống như nước đang bị đun sôi? Mi tâm Kim Bảo Nhi nhíu chặt, kinh hoàng nhìn chuỗi bọt nước này, không phải là ... Lộ Nhi rơi vào trong nước chứ?

“Lộ Nhi, Lộ Nhi, người đừng cử động, tỷ tỷ đi cứu người!” Trong đầu trống rỗng, ngay cả áo cũng không cởi ra, định xông vào bồn tắm.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé giữ bàn tay thô ráp của nàng lại, nhẹ nhàng đặt lên một nơi mềm mại.

“Mặt nóng quá, tỷ tỷ sờ.” Âm thanh có chút ẻo lả nhưng lại mang theo chút nghịch ngợm đột nhiên vang lên, trước mặt nàng, một cái đầu nho nhỏ nhô ra từ trong nước, hần đang toét miệng lộ ra hàm răng nho nhỏ, bật cười khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cái Gì Trơn Nhẵn Vậy?

Nàng kinh ngạc nhìn xuống, xung quanh hơi nước như sương mù nhân nhật tản ra, bàn tay to của nàng đang bị bàn tay nhỏ nhắn của hần cầm lấy, vuốt ve gương mặt non nớt của hần, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, lan toàn thân nàng tê dại.

“Lộ Nhi, người có việc gì chứ?” Kim Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt, xác nhận người trước mặt không phải là ảo giác, thuận thế véo một cái, “Tiểu gia hỏa, mau lên đây, nếu ngã bệnh thì phải làm sao, cho dù thế nào, cũng phải chờ đại phu đến khám, nếu không có vấn đề, người làm gì tỷ tỷ cũng sẽ không cản người.” Nói xong, nàng định đưa hần ra khỏi bồn tắm.

Ai ngờ, tay hần nhỏ bé lại trượt thoát khỏi bàn tay của nàng, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia xấu xa.

Kim Bảo Nhi, phải để cho người lần đầu nghiệm thấy thân thể của bản công tử vậy...

Sao lại thế này? Nàng cứng đờ cúi đầu, nhìn lòng bàn tay trống tuếch, lần nữa ngẩng đầu nhìn hần đang từng bước lui về phía sau, bước lùi một bước, mực nước liền cao thêm một chút, mắt thấy bả vai hần đã bị ngập nước, Kim Bảo Nhi đứng cũng không vững nữa, nhanh chóng đem y phục trên người cởi ra, chỉ còn lại tấm vải quấn ngực thì vọt vào hồ.

“Lộ Nhi đừng lui về sau nữa, tỷ tỷ sẽ không bắt người phải ra ngoài nữa, dừng lại!” Rốt cuộc là hần muốn nghịch ngợm đến khi nào mới dừng lại đây, nếu cứ tiếp tục lùi mấy bước nữa thì sẽ chết chìm mất! Tim nàng gần như muốn ngừng đập, lại đột nhiên đập liên hồi.

Không nên cử động, không nên cử động, Lộ Nhi, người đừng dọa tỷ tỷ! Hai chân nàng rất nhanh đi về phía trước, nàng vươn tay, gần hơn một chút, một chút nữa sẽ đến chỗ hần.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi dừng lại.” Hần khéo léo đứng vững, quả thật là không có lui về phía sau nữa, khuôn mặt trẻ thơ nhỏ nhắn có một chút hồng hồng quái dị, “Tỷ tỷ, rất lâu rồi chúng ta không có tắm cùng nhau, từ lần trước, cũng không có dẫn đệ đi tắm.” Hần úy khuất mím môi, tiểu nữ nhân, ta muốn cho nàng có cảm giác lòng tràn đầy tội lỗi, hừ, uống công bản công tử lúc nào cũng nhớ đến mỗi thời khắc ăn cơm, tắm rửa cùng nhau, trong khi nàng quần bản công tử qua một bên, thật là can đảm mà.

Hần không nên lừa gạt nàng như vậy để chạy vào phòng tắm? Kim Bảo Nhi không nói gì, mới mấy ngày, tiểu hài tử này lại tính toán chi li như vậy, chỉ là,

gần đây thật sự nàng cũng cố ý tránh mặt hắn, cũng không phải không muốn Lộ Nhi kề cận nàng, bởi vì có một loại cảm giác như muốn ôm hắn vào trong ngực mà cứng chịu, nhưng mà chính vì vậy sẽ làm hư Lộ Nhi.

“Gần đây tỷ tỷ có chút bận rộn, bây giờ tỷ tỷ tắm cùng người được không?” Không có cách nào, nàng chỉ có thể đỏ mặt hỏi, cánh tay cũng không quên ôm hắn an toàn vào trong ngực, lúc này mới thở ra một hơi.

Cái này không có sai biệt lắm! Lộ Nhi vui mặt vào ngực được buộc chặt của nàng, hắn hít đôi mắt một cái, vật này thật sự quá cản trở, hắn không chút nghĩ ngợi lấy tay tháo nơ con bướm, hai tay hắn bao lấy nơi đầy đặn của nàng.

“Lộ Nhi...” Nàng lung tung cau mày, đứa bé này càng ngày càng không biết kiêng sợ gì rồi, không biết là tốt hay xấu?

Nhưng cảm giác ấm áp trên ngực khiến cho cả người run lên, lại cơ hồ phát ra tiếng rên rỉ si mê, trong giây lát, nàng lấy lại tinh thần, cắn môi dưới, xong rồi, chẳng lẽ mình thật sự có vấn đề? Tựa như bọn đệ đệ nói như vậy... có tính luyến ái đồng?

Trước kia, chỉ đơn giản xem Lộ Nhi như đệ đệ của mình, nhưng bây giờ, hai người thân mật có chút kỳ dị, nhưng rốt cuộc là có vấn đề gì, trong thời gian ngắn nàng cũng không có nghĩ thông.

“Tỷ tỷ, người sờ chỗ này, rất thú vị.” Hắn cũng không quan về mặt kiểm chế của nàng, kéo bàn tay mảnh khảnh của nàng vỗ vào lưng hắn, hắn cười đến sáng lạng, “Có phải rất thoải mái hay không?”

Đây là... cái gì? Trong lòng bày tay có cảm giác lạnh lẽo giống như sờ bề mặt đá cẩm thạch bóng loáng, như lại tựa như có thêm vậy, nàng sờ tới sờ lui.

Trước đây chưa từng có cảm giác quái dị như vậy trên người Lộ Nhi, giống như là dọc từ xương sống đến thắt lưng hắn toàn là vậy, như vậy là sao? Dựa vào cảm xúc trên tay, nàng cảm thấy có điều gì đó.

“Nhanh lên, Lộ Nhi, để tỷ tỷ nhìn xem, cái gì tron nhẵn vậy? không phải là người mắc bệnh gì kỳ quái chứ?” Hai tay nàng chụp lấy vai hắn, sau đó quay lưng hắn lại, nàng nhất thời tròn tròn hai mắt.

Trên lưng bóng loáng, đúng là cái gì cũng không có... chỉ có da thịt phàn nộn ần ần trong nước óng ánh như trân châu trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công?* *Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mùi Vị Của Thịt Người?

Kim Bảo Nhi không thể tin được khi vuốt ve sống lưng non nớt mềm mại của hắn, ngoại trừ còn lại chút hơi lạnh, cảm giác có vậy lúc này cũng không còn, giống như chưa từng tồn tại.

“Sao có thể như vậy, rõ ràng vừa rồi ta có chạm phải...” Nàng thì thào tự nói, hai mắt nàng chăm chú nhìn lưng trơn nhẵn trắng nõn của hắn, non nớt mà mịn màng.

“Tỷ đã sờ thấy cái gì?” Lộ Nhi ngẩng gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tròn to long lanh, kinh ngạc mà hồn nhiên ngây thơ, bộ dáng tựa hồ nói rằng hắn có chút không hiểu lời nói của nàng. “Tỷ tỷ, chẳng lẽ trên lưng Lộ Nhi có rất nhiều thịt sao?” Nói xong, bàn tay mũm mĩm nhỏ bé cũng giơ lên, uốn cong về phía sau để sờ lưng mình, nhưng do tay quá ngắn, hắn có làm cách nào thì cũng không thể sờ tới sống lưng được.

Hắn bắt đầu dĩ can môi hồng, giống như hắn đang rất muốn biết chạm trên lưng hắn sẽ cảm thấy thế nào.

“Ha ha” Nàng nhìn thấy bộ dáng ngây thơ ngốc nghếch của hắn, không khỏi bật cười, lấy tay捏 lấy khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng của hắn.

“Không phải nhiều thịt, chỉ là có chút đáng yêu mà thôi, không ngờ người từ nhỏ sống trong rừng lại có thể được nuôi lớn như vậy, xem ra ca ca của người nhất định rất thương người, đều đem thức ăn ngon cho người hết, nếu không thì bây giờ người cũng chỉ có da bọc xương thôi.” Trong lúc nhất thời, nàng đã không còn nhớ đến chuyện vừa rồi, nàng đau lòng vỗ vỗ cái mông nhỏ của hắn.

Cái gì mà có chút đáng yêu, hắn chính là xà công tử ngàn năm, trong giới Xà Yêu là thuộc hàng có nhân khí, làm sao lại chỉ có điểm đáng yêu như vậy? Nhất định là do hình hài tiểu oa nhi này, trừ bỏ chuyện “đái dầm” mà nữ nhân này có chút bất mãn ra, nếu nàng nhìn thấy hình hài thật sự của hắn thì chắc chắn hai mắt nàng sẽ si mê hắn mà xem.

Mà nàng, lại dám nói mình có chút đáng yêu! Hắn bắt đầu rử mắt xuống, dựa vào ngực Kim Bảo Nhi, nhìn nơi đầy đặn ẩn hiện dưới làn nước ẩm trong suốt, hắn không nhịn được cúi đầu cắn một cái.

“Lộ Nhi?” Nàng kêu lên, vội vàng rút tay về che chắn, không hiểu sao hắn lại đột nhiên muốn cắn mình.

“Tỷ tỷ một chút thịt cũng không có, ăn không ngon.” Hắn quay lưng đi, rất là khó chịu dùng tay nhỏ bé vỗ về mặt nước, văng lên vô số bọt nước, lại bắn

lên trên hàng lông mày đang nhũn chặt của hắn.

“Ta vốn không được mấy lượng thịt!” Nàng buồn cười nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, nhưng thế nào cũng rắn chắc hơn so với Lộ Nhi, “Chẳng lẽ, lúc còn ở trong rừng, ca ca ngươi đều cho ngươi ăn thịt người?” Nàng kinh hoàng khi nghĩ đến đây, sắc mặt nàng tái đi.

Thịt người? Nàng thật sự rất biết cách tưởng tượng, mặc dù đó là chuyện của ngàn năm trước rồi, lúc đó hắn còn chưa tu luyện thành xà tinh, chuyện ăn thịt người là khó tránh khỏi, nhưng bây giờ, hắn nghĩ tới mùi vị đó trong dạ dày liền xuất hiện mùi tanh ói, thật sự rất khó ăn, chỉ ăn có một lần hắn nhất định sẽ không ăn lại lần thứ hai.

“Tỷ tỷ, thịt người có mùi vị như thế nào?” Tay nhỏ bé dụi dụi mắt, mí mắt hạ xuống, hắn mơ hồ hỏi.

“Thịt người, ta chưa từng ăn...” Đầu nàng lại càng mơ hồ, chỉ cảm thấy câu trả lời này có chút quái dị, nhưng nàng lại thở phào nhẹ nhõm, xem ra hắn không có ăn thịt người, “Lộ Nhi, có cảm thấy mệt mỏi không? Thật là, thời tiết hôm nay có chút nóng nực, sợ rằng Tam Phục Thiên* năm nay lại càng nóng, đến lúc đó, ngươi phải mang theo dù nhỏ khi đi học, tránh cho bị cảm nắng.” Nàng ôm hắn từ phía sau, từ từ đi về hướng bờ hồ, chỉ sợ hắn không cẩn thận lại ngủ gục ở trong nước.

(*Tam Phục Thiên: những ngày nóng nhất trong năm.)

Tam Phục Thiên mà còn phải đi học sao? Bắp chân của hắn còn ở trong nước đập mấy cái, không được nếu như vậy chẳng phải hắn sẽ bị lộ tẩy?

Mình nhất định phải tìm ra biện pháp mới được, nhưng mà, mí mắt hắn dần dần rủ xuống, căn bản là không thể tránh khỏi chuyện kể tiếp, mơ mơ màng màng xoay người lại ôm lấy cổ nàng, tựa đầu vào người nàng, hai mắt nhắm nghiền hít lấy hương thơm từ cổ nàng.

“Lộ Nhi, mau lau người rồi mặc quần áo vào, tỷ tỷ ôm ngươi đi về nghỉ.” Rốt cuộc cũng đã đi ra khỏi hồ tắm, nàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, lại thấy vài giọt nước còn đọng lại trên lông mi thật dài của hắn, cái miệng nhỏ nhắn đang làm bầm gì đó, lại ngủ thật say.

Nàng vô phương với hắn, trước mắt nàng mặc quần áo cho chính mình, rồi cầm lấy cái khăn lau người cho hắn, nàng đỏ mặt nhìn chằm chằm vào nơi mũm mĩm (:D2), nàng cắn răng tùy ý lau hai cái, mặc quần áo cho hắn.

“Nếu ngươi lớn hơn một chút, ta sẽ không cần phải chăm sóc ngươi nữa.” Nàng nói ra một câu, lại cười một tiếng, mở cửa ôm hắn đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tỷ Tỷ, Chúng Ta Phân Phòng Đi

Hôm sau, Lộ Nhi có chút mơ hồ khi bị Phụng nha đầu kéo từ trên giường xuống, sau đó còn để mặc cho Đông Công Doãn dẫn mình đi tới trường học, bởi vì có kinh nghiệm lần trước, nên lần này đầu óc Đông Công Doãn ngược lại một chút cũng không bị sai lệch, rất là an phận dẫn hắn đi tới trường học rồi quay về cửa hàng gạo.

Cắn đầu ngón tay, Lộ Nhi hoàn toàn không nghe lọt tai cô giáo đang nói cái gì, neho lại tầm mắt nhìn những đường ánh sáng có chút chói mắt ở ngoài cửa sổ, toàn thân bắt đầu nóng nảy lo lắng.

"Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, Kim Bảo Nhi cũng sẽ hoàn toàn không thích ứng được, ngược lại nếu ta muốn lập tức hiện ra nguyên hình, đến lúc đó không phải là sẽ bị ta hù chết hay sao. " Mỗi đêm vào giờ tỷ*, hắn sẽ biến ảo trở về thân phận nam tử, và lại cũng hết sức không chế việc hấp thu tinh lực, để tránh thương hại tới thân thể của nàng, nhưng cũng kể từ ngày đó, mỗi lần phải kiềm chế thứ mình muốn cùng cảm giác vui vẻ, thì hắn lại cảm thấy mệt mỏi cùng với không ngủ đủ giấc.

Giờ tỷ*: 11 giờ đêm – 1 giờ đêm

Dùng sức cắn đầu ngón tay, trong con ngươi màu đen xuất hiện một sự kiên quyết, hoàn toàn không chú ý tới người khác đang gọi mình.

"Lộ Nhi, Lộ Nhi!" Lưu Vân bất đắc dĩ đẩy đẩy hai tay, nhìn cái người nhỏ nhắn trước mặt đang có dáng vẻ đang thần du tứ phương*, nhứt đầu vượt vọt lông mày, tên học sinh này tuy tư chất thông minh, nhưng lại có chút thích nghịch ngợm gây sự, mỗi lần hắn bị phạt đều có thể thoải mái đối phó lại, lần này, nàng nên phạt hắn như thế nào bây giờ?

Thần du tứ phương*: du lịch cõi tiên

"Cô giáo, đến ngày Tam Phục Lộ Nhi muốn nghỉ nửa tháng, bởi vì trong nhà Lộ Nhi có việc. " Hắn đột nhiên chớp chớp mắt to mọng nước, vẻ mặt mong mỏi chờ đợi nhìn "cô giáo".

Chỉ cần là nữ nhân, cũng không cách nào chạy khỏi được bẫy rập "đáng yêu" của mình, bởi vì các nàng trời sinh vốn tràn đầy tình thương của người mẹ! Trong lòng tính toán, hẳn đã cho là chiến thắng đã nắm chắc trong tay, nhất là Lưu Vân đang nở một nụ cười thật dịu dàng.

"Không được! " Khóe miệng lộ ra một đường cong duyên dáng, đôi lông mày nàng nhíu lại, " Chỉ có Bảo Nhi ca ca tới đây nói với ta, thì ta mới có thể cho phép được, Lộ Nhi, cô giáo cũng chỉ biết gần đây Kim gia có gặp phải một chút chuyện không như ý, nhưng mà nếu người muốn xin nghỉ, thì phải làm cho Bảo Nhi ca ca tới nói với ta, nếu không, tuyệt đối sẽ không cho người nghỉ học! " Dáng vẻ lộ ra một chút thương hại, vỗ vỗ đầu của hắn, Lưu Vân rất là từ bi bỏ qua đáng về mặt hồn của hắn lúc này.

Nữ nhân này! Nhất định là một bà đàn ông, hoàn toàn không biết được sự đáng yêu của mình! Hắn cắn giận nghĩ, bóp cuốn sách lại rồi đặt lên đầu mình, ngủ.

Nhìn đến giờ tan học để về nhà, đem bọc sách khế ném đi, bấp chân vừa nhỏ vừa ngăn dừng tốc độ nhanh nhất mà xông vào nhà tắm.

"Bùm! " Nhảy vào nước lạnh trong, hắn thở ra một hơi thật thoải mái, nhìn dòng chất lỏng trong suốt đang bị mình ngâm mà ấm lên, vẩy màu trắng trên cánh tay nhấp nhোáng ánh sáng màu trắng tinh mịn, da thịt trắng nõn non nớt như bị khảm vào, càng làm nó trở nên quý dị mỹ lệ đến khác thường.

"Lộ Nhi, người đang ở bên trong sao? " Giọng nói Kim Bảo Nhi từ ngoài cửa phòng tắm truyền đến, kèm theo tiếng bước chân đến gần, cửa bị người đứng ở ngoài đẩy ra.

Nàng vì sao lại tới đây! Mím chặt môi, cảm giác da thịt vẩy mang trên sống lưng bị ép đột ngột biến mất nên trở nên đau nhói, hắn ngồi xổm người xuống.

"Tỷ tỷ, đừng tới đây, Lộ Nhi đang tắm, ta đã trưởng thành rồi. " Mắt to mọng nước xoẹt qua một chút lạnh lẽo, hắn nheo lại tầm mắt nguy hiểm, một khi nàng tới đây, chỉ có thể đánh nàng ngất xỉu.

Trưởng thành... Nghe được hai từ này, bước chân liền dừng lại, lúng túng xoay người sang chỗ khác. (*lén lút quay lại nhìn* =,,=)

"Được, ta không qua, người tắm nhanh lên một chút, thời tiết quá nóng bức rồi, ăn xong bữa tối tỷ tỷ sẽ giúp người quạt mát, ngày hôm qua người ngủ mà chảy đầy mồ hôi. "

Trong mắt xoẹt qua sự kinh ngạc, không ngờ nàng sẽ tận tâm tận lực vì một đứa con nít nhút nhát từ ven đường như thế, chẳng lẽ, thật sự coi mình là một đứa con trai sao?

"Tỷ tỷ, chúng ta chia phòng đi. " Hắn đột nhiên thì thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tiếng Động Kỳ Quái Trong Phòng Lộ Nhi

Chia phòng? Kim Bảo Nhi xuyên qua màn hơi nước mà nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn không rõ kia, mắt to mọng nước tràn đầy kiên quyết, có lẽ là do ngâm nước đã lâu, nên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng có chút hồng lên, hơn nữa còn có môi nhỏ béo mập, quả thật càng giống như hải đồng tiền tài trong những bức tranh vậy, bởi vì Lộ Nhi đang ở dưới nước, nên trong lúc mơ hồ, nàng cũng nhìn thấy được nửa thân dưới của hắn, những dao động trên mặt nước ngược lại càng trở nên rõ ràng.

"Được, Lộ Nhi đã trưởng thành, cũng nên tự mình ngủ một phòng." Cuống quýt xoay người sang chỗ khác, một tay che mặt, thật kỳ quái, tại sao lại nóng lên như vậy, xoa xoa mồ hôi rịn trên trán, nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Trời ạ, sao một cô nương như nàng lại giống như thủ hạ của tú bà chuyên nhìn ngắm nam nhân thế này, thật đúng là không biết thẹn thùng mà! Hướng chi đây lại là một đứa con nít như Lộ Nhi.

Trong lúc vô thức, trong đôi mắt của nàng, bỗng hoàng hốt nhìn thấy một biển lửa, cũng hơi lộ ra một người có khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống Lộ Nhi đang chậm rãi biến hình, chỉ trong nháy mắt, trong khung cảnh ấy xuất hiện một mỹ thiếu nam, thật ngoài dự đoán khi khuôn mặt này lại quen thuộc đến lạ thường, giống như đã từng quen biết.

"Xong rồi, Lộ Nhi làm sao có thể biến thành một mỹ nam trong giấc mơ ấy được chứ, gần đây thời tiết nóng quá, đầu của mình cũng có chút vấn đề rồi." Vỗ vỗ hai má hồng hồng, nàng bước nhanh ra khỏi phòng tắm, vừa đứng lúc nhìn thấy Phượng nha đầu đang phơi quần áo, liền phản phò nàng ấy đi dọn dẹp căn phòng bên cạnh một chút.

Kim Bảo Nhi đã nhận ra? Ánh mắt hắn kinh ngạc, có chút mê mang không xác định nhìn theo bóng dáng của nàng biến mất ở sau cánh cửa, mặc dù giọng nói của nàng nhỏ như tiếng ruồi, nhưng thính lực của hắn cũng rất nhạy bén, nên nghe thấy cũng rất rõ ràng.

Giơ cánh tay lên, thấy vẩy trên đó đã biến mất, đi mấy bước bước ra khỏi hồ tắm rồi mặc quần áo, sau đó đi tìm nàng, nhưng cũng không thấy bóng dáng mảnh khảnh mặc nam trang ở đâu cả, bất đắc dĩ trở về phòng thu dọn quần áo rồi đi đến căn phòng nhỏ ở bên cạnh.

Ban đêm! Tuy là cảnh đêm tịch mịch, nhưng ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng chiếu rọi sáng tỏ cả một vùng đất rộng lớn, con đê mèn trong bụi cỏ cùng con ve sầu ở trên cây cỏ thụ giống như đang so đo xem ai có giọng lớn hơn, sau một lớp sóng lại càng có một lớp sóng lớn hơn, làm cho giấc ngủ say của người nào đó cũng không được an bình.

“Người nào?” Giương mắt biếng nhác lên, trong tầm mắt xuất hiện một tay ngọc đang phủ trên ngực hần, hình như nhận ra hần tỉnh dậy, tay cứng đờ cuống quýt rút trở lại.

“Công tử, Trúc Hồng làm người tình sao?” Trên mặt Trúc Hồng có chút xấu hổ ngồi ở bên giường, đôi tay nhẹ nhàng cuốn lấy mái tóc được thắt bím đang tỏa sáng lên, dùng mắt nhỏ dài liếc nhìn hần.

“Là người?” Lộ Nhi chống tay nằm nghiêng sang một bên, mặc cho những sợi tóc lẻ tẻ của Trúc Hồng rủ xuống đầu vai mình, một bên váy kéo xuống càng không một chút nào kiêng kỵ phơi bày ra xương quai xanh tuyệt đẹp, “Thời tiết gần đây thật nóng bức, tốt nhất là ít đi lại một chút, tạm thời đừng đi qua khách điểm bên kia, đợi qua ngày Tam Phục rồi sau đó mới tiếp tục kế hoạch của chúng ta, không được để tên lão đạo sĩ Ngưu Tị Tử kia bắt được sơ hở của chúng ta, mặc dù pháp thuật của hần trong nháy mắt bị mất đi, nhưng trên đầu hần ta vẫn có linh quang.”

Thì ra là hần lo lắng cho mình sẽ bị lão đạo sĩ kia bắt được, nàng then thùng gật đầu một cái, dựa theo ánh trăng trắng noãn, mê muội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp như vầng trăng, tà mị như ma quỷ của hần, theo truyền thuyết, lúc xà công tử biến ảo thành người thì sẽ làm cho tất cả mọi người trong thế gian phải điên cuồng vì diện mạo ấy, không ngờ mình lại may mắn được nhìn thấy, hơn nữa còn là ân nhân của mình!

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đột nhiên vang lên, tiếng bước chân chần chừ ở ngoài cửa vang lên trong chốc lát, rồi lại yên tĩnh xuống.

Là nàng? Đêm hôm khuya khoác còn chưa ngủ, là bởi vì mình không có bên cạnh, nên không ngủ được sao? Hần cười nhẹ, rũ tầm mắt xuống, môi đỏ mọng khẽ mỉm cười, hoàn toàn không chú ý tới phong thái* ấy lại lọt vào trong mắt của Trúc Hồng, làm cho trong mắt nàng ta càng thêm nồng nhiệt.

Phong thái*: phong độ tư thái

Kỳ quái, Lộ Nhi rốt cuộc là đang ngủ hay chưa ngủ, làm sao lại nghe thấy tiếng người nói chuyện chứ... Kim Bảo Nhi mới vừa bước vào trong phòng mình, đi mấy bước, lại quay đầu đi ra cửa phòng.

“Lộ Nhi, người đã ngủ chưa? Mở cửa ra nào, người có đang nói mớ hay chơi cái gì không? Quên là ngày mai còn phải đi đến trường hay sao, mau ngủ đi.” Một lần nữa dùng ngón tay gõ gõ vào cửa gỗ, nàng mới vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy cánh cửa mà nàng đang gõ mở ra một khe hở.

Đứa trẻ này thật là, ngay cả ngủ cũng quên đóng cửa! Thật cứng chiều cười một tiếng, muốn nhìn một chút bên trong đang làm cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nam Tử Xa Lạ, Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

“Két!” Cửa gỗ hình như bị mục nát vì quá lâu mà phát ra thanh âm rất rất tai, thò giơ ma mị truyền đến tai người, truyền thẳng vào màng nhĩ, làm nàng cảm thấy thật khó hiểu mà rung động.

Theo hướng cánh cửa bị đẩy ra, cặp mắt Mị Ngạn Nhi tròn to, nhìn nam tử xinh đẹp quần áo xộc xệch đang nửa nằm trên giường, lộ nửa bả vai, một đôi tròng mắt màu xanh thẫm như bao hàm một cái gì đó thật quý dị, ánh mắt hần liếc nhìn nàng, khoe miệng giống như một đóa hoa thuần khiết trong Phù dung trì, mang theo một nụ cười thom mát, màu tóc đen xen lẫn những sợi tóc màu xanh màu đỏ lấp lánh những điểm sáng, dịu dàng càn quấy trên thất lưng, chân lớn nhấc lên hơi run run, chiếc chuông nhỏ màu xanh dương trên chân hần đột nhiên phát ra âm thanh “đing đang” thật êm tai.

“Người là ai?” Thật vất vả mới kiểm chế được tâm thần đang hốt hoảng của mình, nàng ngạc nhiên phát hiện căn phòng này như một kho báu, vô luận là trên vách tường hay ở trên đất, cũng bày đầy các loại chân trâu thuần trắng thật kỳ dị, ánh sáng nhu hòa hơi lấp lánh, nhưng lại không đủ để chiếu sáng cả căn phòng, “Ta không nhớ rõ trong nhà của chúng ta có căn phòng nào được bố trí như vậy, Lộ Nhi đâu rồi, mới vừa rồi ta có nghe thấy có người nói chuyện, rõ ràng là giọng nói của Lộ Nhi!” Tuy kinh ngạc nhưng vẫn cố giữ sự trấn định, ngồi xổm người xuống lấy cảm lấy một viên trân châu đặt ở trong tay, nàng nhú nhú mày.

Nam tử nằm trên giường lười biếng thờ dài, tròng mắt xanh thẫm hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng, ngược lại càng nhiều thêm chút thú vị, tay trắng nõn chậm rãi đưa ra.

“Lần đầu tiên gặp mặt, Kim Bảo Nhi.” Một cơn gió nhỏ thổi vào theo lối cửa sổ, chạm qua lông mày hần, hần cười khẽ, “Không đúng, chúng ta khi trước từng gặp qua, chỉ là, người có lẽ đã không còn nhớ rồi.”

Gặp qua? Nàng dừng lại, đột nhiên phát hiện hần cũng không trả lời thẳng vào vấn đề của mình, nhưng trong lòng lại bị câu nói kia làm nảy sinh sự hiếu kỳ.

“Chúng ta từng gặp qua trước kia? Ta không nhớ rõ đã từng gặp người...” Nàng xoay người, liếc nhìn cảnh tượng sau lưng, không thay đổi, vẫn là đình viện bị sương mù che phủ ở dưới ánh sáng của mặt trăng, chỉ là lá cây ở cây to ngoài viện tử cũng không có chút dịch chuyển nào, “Không đúng, là người!” Ngạc nhiên quay đầu lại, nàng rốt cuộc nhớ hẳn là ai rồi!

“Ồ?” Từ người hẳn phảng phất ra một cái gì đó thật cô đơn đến khó hiểu, trông mắt xanh thắm như nước biển vẫn tịch mịch như cũ, “Người đã nhớ lại ta là ai rồi sao?” Nói xong, giọng nói thậm chí có chút mong đợi.

“ Dĩ nhiên, người không phải là nam tử lần trước xuất hiện trong giấc mộng của ta hay sao? Kỳ quái, tại sao lại nhìn thấy người, chẳng lẽ Đông Công Doãn lại bỏ độc vào trong trà của ta? Người có phải Lộ Nhi hay không?” Vô vô mặt, nàng cảnh giác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong nhất thời đã trở nên đăm đăm, thì ra là gặp lại nam tử mà mình gặp được trong giấc mộng.

“Người nghĩ đây là giấc mộng sao?” Giương mặt tuấn tú mong đợi đã trở nên dờ khóc dờ cười.

“Lộ Nhi, quá nóng nên không ngủ được phải không? Tỳ tỳ sẽ quạt mát cho người.” Nàng hoàn toàn đem người trước mặt trở thành một giấc mơ mà đối xử, hẳn là Lộ Nhi, hẳn là Lộ Nhi!

Thân thể mềm mại mảnh khảnh trên giường đột nhiên ngồi bật dậy, tay đẹp dễ nhẹ nhàng khoác tay vào cánh tay áo, chân lỏa thể của hẳn đứng trên đất, trong đôi mắt thoáng qua một chút tà tử.

“Lộ Nhi? Không sai, ta chính là Lộ Nhi, nhưng mà, người thật sự muốn quạt mát cho ta?” Tay nâng lên, đai lưng đột nhiên nói lỏng ra, áo bào cầm tú dựa theo da thịt mà tuột xuống đất, lộ ra một thân thể nhu mỹ như hoa lê, non nót trắng nõn, một bộ dáng mặc cho người ta hái.

Người kia vốn đang kiên trì cũng liền cứng ngắc trong nháy mắt, cho dù đã nhìn thấy toàn thân không sót một cái gì của hẳn, nhưng con người cũng chỉ dám dừng ở nửa người trên của hẳn. (*phun máu mũi* vô si...)

“Người không phải là Lộ Nhi!” Từ trong kẽ răng của nàng bắn ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ném Ân Nhân Cứu Mạng Qua Vai

Đối diện với người nam nhân này, vô luận là ánh mắt hay hành động bảo hộ đầy yêu my, cũng không có nghĩ đến hẳn là một tiểu oa nhi ngây thơ chất phác, nổi bật là đường cong xương quai xanh tuyệt đẹp, nâng đỡ cả vai rộng lớn,

“Có ý gì?” Hẳn nghe đến đây thì ngạc nhiên nheo mắt lại, đôi mắt màu xanh thắm như nước biển thoáng qua kinh ngạc, “Một hồi thì nói ta là Lộ Nhi, một hồi thì nói ta không phải là Lộ Nhi, Kim Bảo Nhi, người đây là đang đùa giỡn Bản công tử?”

Đùa giỡn? Nàng nắm chặt quả đấm trong tay, dùng sức nắm chặt viên trân châu nho nhỏ trong lòng bàn tay, đôi mi thanh tú gầy nhẹ.

“Người biết tên của ta?” Nhưng mà, nếu như hẳn có thể đi vào Kim gia tất nhiên là sẽ biết tên nàng cũng không có gì kỳ lạ, nàng nhìn hẳn từ trên xuống dưới, “Ta vốn cho rằng người là Lộ Nhi, cho là ta đang nằm mơ, nhưng lại không phải, khi ta nắm chặt viên trân châu này trong tay, ta cảm giác được rất đau, cho nên đây không phải là mơ, mà người, dĩ nhiên cũng không phải là Lộ Nhi”!

Đây cũng không phải là trong giấc mộng mỹ nam tử của nàng, nàng có chút kinh ngạc, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có người có diện mạo giống với người trong giấc mộng của nàng, có thể nói là không khác nhau chỗ nào, ngay cả màu tóc rực rỡ kia cũng giống nhau như đúc!

Hai người chăm chú nhìn nhau thật lâu, rất muốn tìm ra được điều gì đó từ trong mắt đối phương, màn đêm, nháy mắt lại trầm lặng, tiếng côn trùng kêu vang nhưng bên trong phòng lại giống như bị cách ly, không có một chút tiếng động, trân châu tròn bóng lại tiếp tục phát ra ánh sáng nhũ hòa, chiếu sáng mặt của hai người.

“Cho dù ta có phải là Lộ Nhi hay không, cũng không quan trọng, coi như Bản công tử không phải là Lộ Nhi, hiện tại, người định thế nào? Tiếp tục dụ dỗ Bản công tử đi ngủ, hay là muốn đuổi đi, hoặc lấy tội tự tiện xông vào mà bắt ta đi gặp quan?” Chân hẳn dẫm lên ánh sáng nhàn nhạt của trân châu, dù không thấy rõ ràng nhưng nhìn hẳn rất bình thường, từng bước, từng bước tiến về phía trước.

Nàng cảnh giác lui về phía sau, lại nhìn đến hẳn không có mang theo vũ khí, lại cười một tiếng, đối với một nam tử toàn thân không che đậy, nàng lại có cảm giác sợ sệt.

“Không đến mức phải đi gặp quan, chỉ cần người nói cho ta biết Lộ Nhi đang ở đâu, mục đích của người đến đây là gì? Thì người có thể toàn thân trở ra, như thế nào, giao dịch này không quá đáng chứ?” Ngắt đầu ưỡn ngực, nàng cố gắng giữ cho mắt nàng ở trên thất lưng của hẳn, nhưng mà thỉnh thoảng không kiềm chế được nàng lại nhìn xuống phía dưới, hai má đỏ bừng, lại cố tự trấn định.

“Không quá đáng, chi là...” hẳn thở dài một cái, cánh tay thon dài dầy đưa cả vai của nàng, xuyên qua mấy lớp vải nhẹ nhàng xoa nắn, trong mắt hiện lên

một màu lam u ám, “Nhiều hơn một cái nữa, người giải quyết một chút đục hỏa trên người của Bản công tử, ta sẽ trả Lộ Nhi lại cho người, như thế nào?”

Quả thật, Lộ Nhi là do bị hấn bắt đi! Nàng tròn to mắt, tuy là không biết bản thân đã đắc tội gì với hấn, nhưng nhìn bàn tay trên bà vai mảnh khảnh, nhếch nhẹ khóe miệng.

“Người cho là Kim gia chỉ do một tên oắt con vô dụng tạo dựng nên sao? Quả thật rất xem thường ta, người sẽ không có lợi lộc gì đâu!” Nói xong, trong nháy mắt, nàng liền đưa tay bắt được tay của hấn, xoay người, dùng sức vung một cái, ném hấn qua vai.

Hấn không ngờ rằng nàng sẽ ra chiều này, nam tử trắng kiện, trong chốc lát không kịp phản ứng, cả người liền bị vút ra ngoài, nhưng kỳ lạ là, khi hấn sắp rơi xuống đất, cảnh tượng lại chợt biến đổi, hấn như lông vũ rơi xuống chân tơ tằm trên giường nàng.

“Đối với ân nhân cứu mạng, thái độ của người chính là như vậy? Xem ra ở đám cháy lần trước, ta nên đánh cái mõng nhỏ của người, hiện tại lại bị thua thiệt...” Hấn cười như không cười một cách dịu dàng, một tay chống má, nằm ở trên chân đệm, một tay chẳng biết từ lúc nào đã bắt được tay nàng, “Nhưng mà, rốt cuộc là ai thua thiệt thì còn chưa nói được.” Bắp đùi hấn trượt ra cạnh giường, kẹp chặt lấy hông nàng, nhẹ nhàng một cái, lưu loát mang nàng lên giường.

“Người định làm cái gì?” Tầm nhìn của nàng bị đảo lộn, trong đầu trống rỗng.

Ân nhân cứu mạng? Đám cháy? Chẳng lẽ, mình lại đem ân nhân cứu mạng ném qua vai chứ? Nhưng mà, hấn không có bị thương lại bay lên giường, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng, là nàng ném hấn ra ngoài cửa... Nghĩ đến đây, nàng lại kinh sợ, không phải như Phụng nha đầu nói là nàng đã gặp phải cao thủ võ lâm rồi chứ?

Nhưng mà cao thủ võ lâm cũng có bản lĩnh dời đi phương hướng sao? Toàn thân nàng run rẩy, nàng e ngại nhìn về đôi mắt tràn đầy hứng thú của hấn, nàng khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bị Hôn, Ngất Đi

"Làm gì? Đương nhiên là muốn thỏa mãn..." "ân huệ" của ân nhân cứu mạng rồi. "Hấn cười đùa, khuôn mặt tuyệt mỹ chậm rãi tiến lại gần nàng, khí tức bá đạo phảng phất trên gương mặt tuyệt trần và cứng đờ kia, đôi tay quẩn lên cổ ngọc.

"Ân huệ, là gì cơ?" Nàng sững sờ, muốn tránh thoát khỏi hơi thở nguy hiểm, cũng không thể dùng sức, toàn thân giống như bị dây leo bò lên, càng chống cự thì lại càng bị ôm chặt, "Người... người cút ngay, ta không có đồng tính như Đông Công Doãn đâu!" Khỏi cần nói, từ ánh mắt mập mờ kia, nàng liền tỉnh ngộ trong nháy mắt.

Một nam tử xinh đẹp như vậy, không ngờ lại là đồng tính, thật là đáng tiếc! Đáy lòng lặng lẽ vang lên một giọng nói, nàng kinh ngạc không thôi.

Đẩy ra đôi môi đỏ mọng, hấn nhẹ nhàng cắn lên gương mặt nàng một cái, làm như hết sức hài lòng với mùi vị ngọt ngào kia, đầu lưỡi đưa ra liếm láp bốn phía bên trong đôi môi đỏ mọng, bộ dáng cũng chưa thỏa mãn.

"Người mà không đồng tính thì mới tốt, nhưng thật đáng tiếc chính là, ta cũng không bị như vậy, làm thế nào đây, tiểu thư Kim Bảo Nhi, xem ra phải làm người thất vọng rồi. " Một tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng, hấn giống như ngửi thấy thiên hương*, không nhận được mà khẽ ngửi lên xương quai xanh của nàng.

Thiên Hương*: mùi hương chỉ có từ trời cao

Hấn biết nàng là nữ! Đôi mắt nàng khiếp sợ tròn to, hoàn toàn quên đi tên nam tử đang dây dưa ngày càng chặt trên người mình, vẫn chỉ kinh ngạc nhìn hấn, thực sự muốn biết, rốt cuộc làm sao có thể biết được thân phận thật sự của mình, nếu như ngay cả một người xa lạ cũng thể dễ dàng do thám ra được, như vậy, đệ đệ bọn họ, có phải hay không cũng biết rồi?

"Người..." Nàng nuốt nước miếng một cái, cổ họng khô khốc làm nàng lạc giọng, "Người làm sao biết được ta là nữ? Là ai nói cho người biết, lại có bao nhiêu người biết?"

Chân của người nào đó do đang gác trên eo nàng cũng từ từ ma sát, lục lục cũng vang lên vài tiếng, hấn hưởng thụ cười nhẹ, giống như đang biến nó trở thành một trò chơi giải trí.

"Ta có thể mang người từ trong đồng lửa cứu ra, tất nhiên cũng biết được thân phận của người, yên tâm, những người khác sẽ không có lá gan nào mà dám đụng đến người, ngay cả Đông Công Doãn cũng thế, chẳng qua chỉ là một công tử có sắc tâm* mà chẳng có sắc dâm*, nhưng mà, nếu như hấn biết được thân phận nữ nhi của người, chắc hẳn cũng sẽ không dây dưa với người nữa rồi. " Mắt hoa đào cười hết sức hài lòng, tầm mắt hip lại tạo thành hình trăng rằm lơ lửng lạnh lẽo, khiến người khác hoàn toàn không nhận ra được ý định thật sự của hấn, rõ ràng là vẻ mặt đang tươi cười như hoa, lại có thể khiến cho người ta cảm thấy băng hàn từ ngoài ngàn dặm.

Sắc tâm*: Suy nghĩ hao sắc

Sắc đảm*: Đủ can đảm để hao sắc

Toàn thân Kim Bảo Nhi chợt run rẩy, mơ hồ cảm thấy lo lắng, lại không khỏi muốn lau đi tầm mắt như trắng rằm của hắn, mê muội mất rồi! Nàng hít sâu một hơi, kiềm chế ý tưởng kỳ quái và sự kích động trong lòng.

"Sắc lang! Thế mà còn muốn thừa dịp ra uy!" Nhưng giọng điệu đã có chút hòa hoãn, bởi vì nàng biết hắn sẽ không nói cho người khác, nên cũng yên tâm, nhưng mà, "Nếu như mà ngươi dám nói cho Đông Công Doãn biết, ta liền, ta liền cắn chết ngươi!" Một khi nam nhân đồng tính kia biết được, hậu quả cũng không cần nói cũng biết, ai mà biết được tình trường của người ta gặp thất bại thì họ sẽ phản ứng như thế nào chứ, không chừng sẽ làm huyền náo đến người ngã ngựa đổ cả Kim gia.

Bởi vì nàng chưa bao giờ biết khống chế về mặt nên bộ dáng lúc này cũng thật là hung hãn, trong con người màu xanh thẫm của hắn bị kích thích tăng tăng bọt nước, gạt gạt đôi mày thanh tú một tay nâng cằm của nàng lên, ép đưa mặt tới gần.

"Cắn chết bản công tử, cũng cần phải có đầy đủ dũng khí, ngươi thật sự có thể nhẫn tâm tới mức đối xử với ân nhân của mình như thế, cùng với giết hại người biết được thân phận nữ nhi của ngươi?"

"Ta không có ý định muốn lấy mạng của ngươi, chỉ để cho ngươi... Ừm!" Nàng không còn cách nào khác nhìn chằm chằm hắn khóa lại môi đỏ mọng của mình, cùng với trông mắt màu xanh thẫm đang mỉm cười của hắn, nàng, bị một nam tử khác ngoài Lộ Nhi hôn rồi...

Lại cảm thấy thật kỳ quái, vì sao hơi thở của bọn họ lại giống nhau như vậy, giống đến mức nàng không nhận được mà vuron ra phản lưới liếm láp lấy đôi môi khô khốc.

"Đây là ngươi quyến rũ ta trước, như vậy, ngươi sẽ phải phụ trách tới cùng." Giọng nói nam tử ngày càng trầm thấp, dính chặt lên môi nàng, cúi đầu nói ra một câu đó xong, liền dùng sức mút thỏa thích lên môi môi đỏ mọng của nàng, nàng còn chưa kịp mím lại cái miệng nhỏ nhắn, thì đã cảm nhận được đầu lưỡi kia đang dò thẳng vào, tinh tế dây dưa với nàng.

Ngừng, ngừng! Nàng dùng sức vỗ lồng ngực bẽn lẽn của nam tử, không khí trong lồng ngực đang từ từ giảm bớt, mà miệng nhỏ cũng đang bị khóa chặt lại, khiến một chút gió cũng không thể lọt vào, nàng đã không còn cách nào hít thở.

Nhưng vô luận vỗ như thế nào đi chăng nữa, thì hắn cũng không buông lỏng chút nào, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt quyến luyến không thôi giống như đang thưởng thức một món ăn ngon, bắt đầu thì hơi thô bạo một chút, nhưng càng về sau, thì lại càng dịu dàng cùng triền miên.

Không, không được... Mi mắt của nàng gầy gầy kịch động hai cái, cuối cùng, đầu lệch sang một bên, ngất đi.

Tên ngu ngốc này, nàng không phải quên nàng còn hai cái lỗ mũi để hô hấp chứ? Lộ Nhi cười khổ, nhận không được néo hai má của Kim Bảo Nhi, vừa bắt đầu dĩ, lại cực kỳ cung chiêu ôm nàng vào trong ngực, cuối cùng, nhớ đến cái gì, liền dùng ngón trỏ móc nhẹ dưới ván giường.

Chỉ thấy một con rắn màu đỏ di chuyển ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà trượt ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Sự Kiện Quái Dị Ở Lạc Thu Trấn

Hôm sau, Kim Bảo Nhi mơ màng tỉnh dậy, trong nháy mắt toàn thân nàng cứng nhắc, nhẹ nhàng nâng tay ngọc, theo thói quen trong khi ngủ lần mò đến người nhỏ nhắn đang ngủ bên cạnh, hơi thở hắn đều đều phả vào mặt nàng, tựa như hắn bị quấy rầy, lăm bằm một tiếng, thỏa mãn dựa sát vào trong ngực tràn đầy hương thơm nhàn nhạt của nàng.

"Lại là mộng sao?" Nàng thì thầm, cảm xúc đêm qua rất chân thật, nếu là mộng, vì sao Lộ Nhi lại ngủ bên cạnh mình? "Lộ Nhi, rời giường, nếu không, sẽ trễ giờ đến trường." Nàng đưa tay đẩy người bên cạnh, nàng nhìn ra bên ngoài mặt trời đã dần ló dạng, với thời tiết cực nóng thế này thì chỉ có buổi sáng mới mát mẻ một chút.

"Tỷ tỷ, để cho Lộ Nhi ngủ thêm một chút, buồn ngủ quá." Hắn lật người, "ừm" làm nũng một cái, lại co rút cơ thể lại, giống như một trái bóng nhỏ tròn tròn.

"Vậy ngươi ngủ thêm một chút nữa đi, lát nữa tỷ tỷ cho Phượng nha đầu đến gọi ngươi dậy," Nàng cung chiêu néo mặt của hắn, ngồi dậy rời giường, nhưng mà, mới đi được vài bước, nàng cảm thấy chân mình đã dẫm phải cái gì, không khỏi cúi người nhìn xuống.

Đây là... Mặt nàng đang hồng hào lại trở nên tái nhợt, nhặt lấy viên trân châu nhỏ, lặng yên bỏ vào trong ống tay áo, cố gắng trấn tĩnh đi thông thả từng bước ra khỏi phòng, im lặng đóng cửa lại.

Nàng hoàn toàn không hề chú ý đến lúc sắp đóng cửa, người tưởng chừng như đang ngủ say bên trong lại từ từ mở mắt, bí hiểm nhìn theo đôi mắt đang rũ xuống của nàng, giống như muốn nhìn ra cái gì đó, con ngươi xanh thẳm lưu động, sau đó thờ dài, lại nhắm nghiền hai mắt.

Kim Bảo Nhi lo lắng cầm lấy viên trân châu trong tay áo, đi tới chỗ không người, đặt dưới ánh mặt trời nhìn kỹ, trân châu sáng bóng mượt mà màu trắng sữa me người, ngày hôm qua nàng không nhặt được trân châu thì cái này là cái gì? Hít một hơi thật sâu, trong đầu nàng dần hiện ra khuôn mặt tà mị của nam tử xinh đẹp kia, cặp mắt đào hoa như biết cười, giống như lúc nào cũng có thể từ phía đối diện theo nàng, nàng không khỏi kích động vội vàng bỏ trân châu vào trong ống tay áo.

“Đại công tử, mời đại công tử dùng bữa sáng.” Đột nhiên có tiếng thanh thúy vang lên từ sau lưng nàng.

Kim Bảo Nhi giật mình sững sốt, cứng đờ quay người lại, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Phượng nha đầu, kéo kéo khoe môi cô gắng gượng cười một cái.

“Ta không đói, người đi gọi Lộ Nhi thức dậy đi, đừng để cho hắn bị trễ học, nhớ bỏ thêm chút đồ ăn vào trong bọc sách của hắn, sáng nào hắn cũng đến trường mà không kịp ăn sáng, như vậy sẽ rất đói bụng.” Lắc đầu một cái, phàn pho một phen, cũng khò quay đầu lại bước ra khỏi cửa, lưu lại một Phượng nha đầu không hiểu gì.

Làm thế nào, làm thế nào đây, đêm qua rõ ràng là không phải nằm mơ... Nàng vỗ vỗ nghĩ đến đầu đầu, nói cách khác, nam tử trong mộng là thật sự tồn tại, nói không chừng, lần trước, nam tử kia cũng là chân thực xuất hiện trước mặt nàng, chỉ là nàng cứ tưởng hắn là mộng xuân.

Nàng ảo não đá bay cục đá dưới chân, chợt phát hiện ra đây là động tác mà Lộ Nhi hay làm, nhất thời cảm thấy buồn cười, ở cùng với hắn không bao lâu, mà nàng lại học chút thói quen của hắn.

Nhưng mà, kỳ lạ thật, mỗi lần nam nhân tà mị kia xuất hiện, lại không thấy bóng dáng của Lộ Nhi... Bước chân nàng dừng lại, không phải là...

“Ai, người có nghe nói không, gần đây trong toàn Lạc Thu trấn cũng không tìm được một con chuột, con mèo cạnh nhà Lý gia cũng đã vài ngày rồi không gượng dậy nổi, người nói có kỳ lạ hay không, ngay cả con chó Đại Hoàng ngày thường thấy người lạ đều sủa ầm lên gần đây nó giống như cũng bị bệnh, đừng nói là cắn, cả ngày chỉ hừ hừ mấy tiếng, còn lại chỉ thấy nó toàn ngủ.” Mấy bà cô đang nghị luận ầm ĩ ở ngã tư phía trước.

“Đúng vậy, đúng vậy, người nói xem trời nóng thế này, mà ngay cả lũ chuột cùng chó đều thay đổi bản tính, đừng nói là người chúng ta, cũng không muốn ra cửa.” Giáp đại thẩm nói.

“Việc này cùng chuyện trời nóng thì có quan hệ gì, người không nghe nói sao, gần đây Lạc Thu trấn chúng ta xuất hiện hai đạo sĩ, nói không chừng là đến bắt yêu.” Át đại thẩm trừng trừng hai mắt thật lớn.

Tức khắc, xung quanh hoàn toàn yên lặng, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Giữa ban ngày, làm sao có yêu quái, lại nói, các người có ai từng gặp qua yêu quái, có ai gặp chưa?” Bính đại thẩm lúng túng cười một tiếng, sờ sờ cánh tay đang lúc nổi da gà.

“Vậy cũng đúng, vẫn chưa có ai gặp phải yêu quái, những thứ đó chỉ dùng để lừa gạt trẻ con đi ngủ mà thôi, chúng ta đây là đang nói bậy cái gì, ha ha.” Những người khác rồi rít che miệng cười, quăng những nghi ngờ vừa rồi ra ngoài chín tầng mây.

Yêu quái? Kim Bảo Nhi đứng nghe lén ở một bên căn cứ môi dưới, đột nhiên lại cười nhạo, thế gian này làm gì có yêu quái, nếu có, thì chắc cũng giống như nam tử yêu mị tối qua... nàng không nghĩ nhiều nữa, lắc lắc ống tay áo, tiếp tục bước đi.

Nàng cũng không chú ý đến mấy cái bóng dáng thật dài đang trượt đi phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tranh Chấp Cửa Hàng Lương Thực, Tìm Kiếm Giải Pháp

Có lẽ chuyện cửa hàng lương thực của Kim gia ở Lạc Thu Trấn bị cháy nên cửa hàng vừa mới khai trương có mấy ngày, nghênh đón không ít hàng xóm láng giềng, buôn bán cũng vô cùng thuận lợi và náo nhiệt, cộng với một công tử Đông Công gia trợ giúp, thật đúng là đem cả phố Bắc bịt chặt như nêm cối*.

(*ý là rất chặt, con kiến cũng không chui qua được.)

Nhưng mà, mới có mấy ngày, không nghĩ đến phía đối diện cũng xuất hiện một cửa hàng lương thực khác, bán với giá rất thấp thu hút đi hơn phân nửa số

lượng người mua.

“A, đây không phải là Kim gia Tam công tử sao? Tại sao lại buồn bán như vậy?” Mạc lão bản từ xa nhìn thấy bóng dáng của Kim Chuyên, liếc mắt ra hiệu tiến lên thăm hỏi.

Vừa nhìn thấy Kim Chuyên, hần tất nhiên là kích động nhìn tứ phía, thấy Kim Bảo Nhi đang đứng ở cửa tiệm nhìn chăm chú về phía hần, hần lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, gãi gãi đầu, đành làm mặt dày cười giả dối một tiếng.

“Ta còn tưởng là người nào mở cửa hàng lương thực trước cửa chúng ta, thì ra là Mạc lão bản.” Hần tới gần, cố gắng đè thấp giọng nói “Mạc lão bản, không phải nói tháng sau mới khai trương sao? Người này đối với Kim gia chúng ta đúng là cặn tàu ráo máng!” Trong giọng nói không thiếu phần lo âu, nhưng mà bởi vì trong tay Mạc lão bản lại có nhược điểm của mình nên hần cũng không thể làm gì được.

“Vốn là định tháng sau mới khai trương, nhưng mà kho hàng lại không thể chứa thêm được nữa, cũng không có cách nào, huống chi mấy ngày nay, cửa hàng lương thực của Kim gia các người kiếm được không ít, coi như chia bớt một chén canh, Kim gia cũng không chết đói.” Mạc lão bản vuột chòm râu ngắn của hần cười tà không dứt, đồng thời cũng đang khẽ nhìn về phía Kim Bảo Nhi, có phần hả hê xoay người tiến vào trong điểm nhà mình.

Rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì, tại sao nhìn Tam đệ cùng lão chương quày có vẻ như là quen biết? Kim Bảo Nhi như cũ không có chút hảo cảm nào đối với Mạc lão bản nghi ngờ nhìn bọn họ.

“Ca ca...” Vừa mới tan học, Lộ Nhi hào hứng chạy đến ôm lấy nàng, thân thể nho nhỏ thiếu chút nữa đã làm Kim Bảo Nhi ngã xuống mặt đất.

Lộ Nhi? Nàng liếc nhìn phía sau hần, thấy Đông Công Doãn đang hồn hển cố gắng đuổi theo sát phía sau, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lộ Nhi, nhìn thấy nàng hần không khỏi cười một tiếng, hai người kia nhất định là khắc tinh của nhau.

“Bảo Nhi, hần dám bỏ một con sâu lông vào trong cổ áo của ta.” Sắc mặt Đông Công Bằng bắt đầu đỏ lên, hần trừng hai mắt nhìn Lộ Nhi, hung hăng cáo trạng.

Tên nhóc con này, thừa lúc mình sơ hở, lén bắt con sâu lông bỏ vào trong cổ áo mình, khó trách trên đường về lại khó chịu như vậy, hai tay hần mò mẫm trên lưng cả ngày, cuối cùng phải chạy đến trong rừng trúc, cởi hết quần áo ra mới bắt được con sâu lông, không ngờ Lộ Nhi lại chạy về trước.

“Ngươi có phải đã làm gì Lộ Nhi rồi không?” Nàng liếc mắt nhìn hần một cái, “Lộ Nhi sẽ không vô duyên vô cớ trêu chọc người khác, Đông Công Doãn, đừng giống như một đứa trẻ cùng so đo với Lộ Nhi, ngươi lớn hơn hần, nên có bộ dạng của người lớn.”

Sắc mặt Đông Công Doãn lúc đỏ lúc trắng, nghĩ thầm tại sao Bảo Nhi lại biết trước đó mình đã nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Nhi một cái? Nhưng vừa cúi đầu lại nhìn thấy tiểu oa nhi đối diện đang làm một cái mặt quỷ, vừa tức vừa không làm gì được, chỉ có thể coi như không thấy, hay là trước mặt Bảo Nhi hần cứ thu liễm một chút.

“Mạc lão bản, thế nào lại mở cửa hàng lương thực ở đây?” Lộ Nhi khiêu khích Đông Công Doãn bất thành, không còn thú vị nên nhìn ngó xung quanh, đôi mắt to ngập nước vừa chuyển, môi mọng bỗng nhiên cất lên, “còn bán phá giá, điều này rõ ràng là muốn đoạt mối làm ăn của Kim gia mà.” Nhìn cửa hàng lương thực phía đối diện dán chữ to, hần lại nhìn thấy Kim Chuyên đang gian nan đi về phía ngược lại, mắt Lộ Nhi tràn đầy vẻ hài hước.

“Ngươi biết những chữ kia?” Đông Công Doãn cũng có chút kinh ngạc, tiểu oa nhi lúc nào cũng bướng bỉnh mà có thể biết chữ sao? Một hài đồng cùng lắm cũng chỉ biết đếm một hai ba, hần lại có thể biết được những chữ phức tạp như vậy, vẫn nên nói hần là thông minh, hay là quái dị?

“Ngươi đừng xem thường Lộ Nhi còn nhỏ, không chừng hần còn biết được nhiều chữ hơn ngươi nữa.” Kim Bảo Nhi mở miệng nói, lại nghi hoặc nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi, làm sao ngươi biết hần là Mạc lão bản? Điều này trên giấy dán cũng không có viết.” Nói xong không tự chủ sờ sờ viên trân châu trong tay áo.

Thu hết động tác của nàng vào mắt, Lộ Nhi cười khanh khách lộ ra hàm răng trắng nõn, bởi vì hần vừa mới chạy xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đọng đưa của hần phủ một chút phấn hồng, như một quả đào sắp chín muồi vậy, làm cho người khác muốn cắn một cái.

“Đương nhiên là vừa mới nghe người làm gọi hần như vậy, ca ca, việc buôn bán của Kim gia chúng ta bị hần đoạt mất rồi, không bằng...” mắt to long lanh nhìn Đông Công Doãn, chống lại là ánh mắt không thể giải thích được, lộ ra nụ cười có dụng ý, “Không bằng, để cho ta cùng Đông Công ca ca biểu diễn, giúp ca ca hấp dẫn khách đến.”

Chỉ chỉ chính mình, tầm mắt Đông Công Doãn dừng lại trên người Kim Bảo Nhi và Lộ Nhi, biểu diễn? Mình cái gì cùng không biết, chẳng lẽ hần nhân cơ hội này lại muốn chèn h mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Nụ Cười Xinh Đẹp Trào Phúng Đông Công Doãn.

Sự thật chứng minh, Lộ Nhi chính xác là đang chinh hấn, hơn nữa còn là đang chinh rất ác độc!

Đông Công Doãn tròn mắt há mồm nhìn cái "áo bào" kia, mặt cứng ngắc tại chỗ không nhúc nhích, đây là thành quả mà Lộ Nhi bắt mình đợi cả một ngày trời? Một cái áo do cọng chỉ xuyên qua hạt gạo rồi kết thành cái áo, viên nào viên nấy đầy đặn, hấn nhìn thấy Lộ Nhi đang cực kỳ kỳ vọng nhìn mình, không khỏi khó khăn nuốt nước miếng một cái.

"Ngươi muốn ta mặc cái này?" "Đùa gì thế, mình ngày thường muốn vác nửa bao gạo thôi mà đã muốn có hết sức, thế mà còn muốn hấn mặc vào cái áo dài cả thước này?"

"Lộ Nhi, ngươi chế cái này như thế nào vậy, coi như có dùng kim thì dù muốn qua một hạt gạo thì cũng mất rất nhiều thời gian rồi, nhiều hạt gạo như vậy, ngươi làm sao có thể làm xong, mới có một ngày..." "Kim Bảo Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy cậu bé môi hồng răng trắng này, không nhịn được mà muốn ôm hôn một cái.

"Làm sao chế được cái này thì các ngươi cũng không cần quan tâm, dù sao thì ta đã làm xong chuyện này rồi, Đông Công ca ca, ngươi cũng đừng đổi ý, chuyện tiếp theo, nhất định hoàn thành, nếu không, cửa hàng gạo của Kim gia nhất định sẽ bị cửa hàng gạo phía đối diện làm cho sụp đổ." Cũng không quên việc đưa tay nhỏ bé đặt lên trên ngực của Kim Bảo Nhi, hấn cười đến vô cùng sáng lạn, trong nháy mắt, đôi mắt lộ ra sự gian trá.

Rõ ràng việc này là quan báo tự thù! Đông công Doãn cứng đờ nhìn về phía Kim Bảo Nhi, không ngờ nàng ngược lại lại trầm mặc đứng ở một bên, dùng một ánh mắt thương thức nhìn Lộ Nhi, liền chỉ còn cách nuốt xuống những lời muốn nói ra ở lại trong miệng.

Thấy hấn không có nói đồng ý, trong lòng Lộ Nhi biết rõ kịch hay sắp bắt đầu, hai chân thoáng một cái, chạy nhanh tới trước mặt Đông Công Doãn, đôi tay linh hoạt mở ra vạt áo của hấn.

"Này, ngươi làm gì đấy? Cứ trực tiếp mặc vào là được rồi, không cần cởi quần áo của ta ra!" Mặt Đông Công Doãn ủy khuất kháng nghị, đôi tay vội vàng che lại bả vai của mình.

"Coi." "Người nào đó lộ ra nụ cười tà tử, hứng thú dồi dào muốn cởi ra.

"Đừng!"

"Coi mau!"

"Không muốn!"

Kim Bảo Nhi nhúc nhích đầu nhìn động tác quái dị của hai người làm cho không ít tiểu nhị thò đầu ra nhìn, còn hai huynh đệ Kim Quáng và Kim Chuyên còn tự mình mang theo nương tử đi "xem cuộc vui", cũng đang đưa tay vuốt vuốt lông mày.

"Ngươi bây giờ là ngươi làm của cửa hàng gạo, ta là tứ công tử của cửa hàng gạo, ngươi phải nghe lời ta." Tay ngắn ngắn nhỏ bé của Lộ Nhi dắt lên eo, giọng nói not not mang theo mười phần ra lệnh.

Đông Công Doãn chỉ cảm thấy trên đầu vang lên một đạo sấm rền, cả người bị sét đánh trúng không thể động đậy, trong mềm ngoài non, tay giăng co cuối cùng cũng thả xuống.

"Quần bên trong không được cởi ra." Giọng điệu mềm xuống mang theo sự bắt buộc dĩ.

"Không thành vấn đề." Lộ Nhi sáng khoái đồng ý.

Kết quả chứng minh, có mặc hay không có mặc thật sự khác biệt với nhau quá lớn, bộ áo bào dài nửa thước được chế từ hạt gạo kia, tuy dày cộm nặng nề, nhưng phong cảnh từ những khe hở giữa các hạt gạo lại vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, mang theo một vẻ đẹp mông lung.

Thấy như thế, hai người Kim Quáng cùng Kim Chuyên đều cuống sai người làm đi ra ngoài gõ trống khua chiêng, còn họ thì chỉ ôm kiểu thế của mình đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

"Ca ca, chúng ta cũng đi tìm vị trí nào tốt để quan sát đi." Tay nhỏ nhỏ dắt theo tay mảnh mai của Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi nở một nụ cười thật quý dị, rất nhanh liền tìm được một vị trí quan sát thật tốt.

Nhìn đám người từ từ bị tiếng chào gọi của tiểu nhị tụ tập lại, nàng lo lắng nắm chặt lấy tay nhỏ bé của hấn, sợ bị đám đông chen chúc làm họ rời nhau.

"Đi một chuyến, coi trộm một chút, gạo của Kim gia được chế thành áo, đi qua đi qua đây, ngàn vạn lần không được bỏ qua!" Bọn tiểu nhị hét lớn, cảm thấy đã đủ, đem cái chiêng cầm trong tay một cái, "Bắt đầu."

Một bóng dáng ngại ngần mắc cỡ bắt đầu đi ra ở phía trong cửa hàng, cầm một cây quạt thẹn thùng che mặt, chỉ lộ ra hai cặp mắt, lúc quét qua Lộ Nhi, giống như bị vạn mũi tên đồng loạt phóng, hung hăng hướng hấn bắn tới.

"Oa, mẹ, người xem kia, y phục kia có thể nhìn thấy bên trong, thật là ngượng ngùng." Một đứa trẻ hô lên, lôi kéo y phục của mẹ mình.

Nghe được câu này, đôi chân lửa thề của Đông Công Doãn khựng một cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, cũng là vui vì có thể nhìn thấy bên trong, nên hắn mới lấy cái quạt che mặt để giữ lấy thể diện, thật là quá là mất mặt rồi, nếu không phải là vì Bảo Nhi... Không còn cách nào khác dùng một gương mặt đưa đám, tiếp tục đi về phía trước

"Ca ca, người xem? Có muốn xem cái đặc sắc hơn không?" Lộ Nhi che miệng cười trộm hỏi.

"Cái gì đặc sắc hơn?" Kim Bảo Nhi đã nhìn không được mà khoe môi mỉm cười, trong lòng càng không ngừng vì hành động của mình mà tìm lý do, cái này tuyệt đối không có gì buồn cười, thật sự, không có gì buồn cười.

Mở đầu tay phải ra đặt trước mặt nàng, hắn giảo hoạt lộ ra hàm răng, gương mặt phấn hồng lúc này càng một chút màu đỏ hưng phấn, da thịt trắng sữa cũng được bày ra vô cùng tinh tế.

"Người xem..." Nói xong, ba ngón tay búng một cái vang dội, nét mặt hắn tươi cười như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Bại Lộ Bí Mật

Theo âm thanh búng tay, đám người đang vây quanh cũng trợn to mắt, mấy nam thẹn thùng đang mặc áo bào nghe thấy tiếng vang "răng rắc", không khỏi cúi đầu nhìn xuống, tuyến đuôi của một cọng chỉ nhỏ kết gao giống như không được cột lại chắc chắn, những hạt trắng sữa nối đuôi nhau theo cọng chỉ nhỏ rơi xuống.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Đông Công Doãn sững sờ, chợt nghĩ tới điều gì, nhanh chóng ném cây quạt đi, sắc mặt bạo hồng, đôi tay hốt hoảng níu lại cọng chỉ nhỏ, "Ngừng ngừng, đừng rút nữa!" Nhưng có thể là do tay chân luống cuống, nên ngược lại càng không níu giữ được cọng chỉ nhỏ.

Rốt cuộc trong lúc hắn đang níu kéo, không nghĩ tới, hạt gao cũng đã rơi xuống soàn soạt theo những cọng chỉ nhỏ, so với một đường chỉ nhỏ hồi nãy, thì hiện tại đơn giản chính là hóa việc nhỏ trở thành việc lớn.

"Lộ Nhi..." Kim Bảo Nhi không thể tin được nhìn những hạt gao đang rơi ở trên người Đông Công Doãn, đã từ chỗ mộng phấn tán đến bộ ngực, lộ ra hai chỗ đỏ tươi, "Người đã làm như thế nào vậy?" Một cái búng tay có thể làm áo bào tán loạn? Trừ phi, cọng chỉ đó là bị hắn nắm trong tay.

"Ca ca, vui không?" Lộ ra một khuôn mặt tươi cười, hắn ngồi xổm xuống vãn về một hạt gao, đôi mắt màu đen xuất hiện một tia tà tứ, lúc ngồi dậy lại đổi thành một dáng vẻ ngây thơ,

"Cọng chỉ nhỏ không chịu đựng được quá lâu đương nhiên là sẽ không chống đỡ được sức nặng của gao, Lộ Nhi cũng là đoán chắc thời cơ." Đương nhiên là còn nắm thóp được dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Đông Công Doãn.

"Nhưng mà, dù nói như vậy, Đông Công Doãn thật sự cũng là có chút đáng thương..." Nàng dừng một chút, ánh mắt ngưng ngừng liếc tới cái người đang ngo ngáy gần đứng giữa đám người, "phốc" một tiếng, cười lên, "Nhưng mà, hắn thật đúng là có thiếu một chút khí chất của nam tử, rèn luyện một chút cũng là điều tốt."

Thấy nàng không những không trách mình ngược lại còn cười vui vẻ như vậy, hắn cũng có chút kinh ngạc, nhìn nụ cười tao nhã lịch sự của người đang mặc một thân nam trang kia, ngược lại cảm thấy dù giờ phút này đáng về nàng mặc trang phục nam nhân, nhưng lại thật tươi mát mê người, vì sao lại có nhiều người tin nàng là nam tử? Nhưng mà, cho đến sau một khắc này, hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ rồi...

"Roi sạch rồi..." Đông Công Doãn lầm bầm một mình, nhìn đồng gao trên đất cũng chưa tỉnh táo lại, mấy hạt gao trong lòng bàn tay so với những hạt gao rơi dưới đất cũng thừa thốt đến buồn cười.

"A, là Đông Công công tử, Đông Công công tử mặc lên những hạt gao kia." Một tiếng nói yếu ớt làm nũng của một nam sinh vang lên, khăn lụa trong tay vung lên, liều mạng chen vào đám người để đi vào chỗ đất đầy gao khiến cho vạt áo của y rũ xuống.

"Nhanh, mau nhặt lấy a!" Không biết là người nào hô lên một tiếng, đám người cười to kia mới kịp tỉnh ngộ, mọi người chen tới trước hoặc ngồi xổm xuống nhặt tìm hạt gao trên đất, đây là những hạt gao mà Đông Công công tử nổi tiếng lừng lẫy ở Lạc Thu trấn mặc vào, ở cách đây mấy thị trấn nhỏ, có không ít "nam sắc" thích thu thập những món đồ mà hắn từng dùng qua, đáng tiếc nhà Đông Công rất ít khi cho hắn đi ra ngoài, nhưng lần này, đúng là giàu to rồi.

Hóa ra là như vậy... Kim Bảo Nhi rốt cuộc hiểu rõ vì sao Lộ Nhi lại tìm đến Đông Công Doãn để làm mẫu rồi, đôi lông mày nhíu lại, liền vỗ vỗ tay.

«Các vị bà con cô bác ở đây, thật xin lỗi, những hạt gao này không thể đưa ra ngoài, chỉ có thể mua ở bốn điểm một cân gao thì mới có thể mang đi mười hạt gao mà Đông Công công tử mặc trên người, nếu muốn lấy được những hạt gao này, xin mời bà con cô bác mua gao ở cửa hàng!» Giọng nói ngày thường ổn định của nàng cũng tăng thêm vài lần, làm cho bên tai mọi người vang lên một tiếng nổ vang.

Mua một cân gạo nhận mười hạt gạo, vậy mua mười cân gạo không phải sẽ là trăm viên gạo hay sao? Rất nhiều người bấm tay tính toán một chút, mắt lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm mọi người, cũng đợi không được nữa, giống như nổi điên mà vọt vào trong cửa hàng.

Thấy vậy, Kim Chuyên cùng Kim Quảng đang ôm nương từ đi chuyển tránh né sang bên cạnh, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị giẫm thành nhân thịt khô.

"Nhanh, đem gạo chuyển ra, nói không chừng hôm nay có thể bán đi một nửa số gạo." Kim Bảo Nhi cất giọng nói với tiểu nhị, đem áo bào cuộn lên, cũng vọt vào cửa hàng gạo để tự mình thu ngân.

Nàng không phải là bỏ quên mình chứ? Đôi môi đỏ mọng của Lộ Nhi bắt mắt cong lên, đang cảm thấy cô đơn thì khỏe mắt vừa thoáng nhìn qua, liền nhìn thấy Đông Công Doãn đang ngượng ngùng lấy cánh tay che đi cảnh tượng trước mắt trốn ở một góc, trong lòng tất nhiên cũng trở nên vui sướng, đi xéo tới quán trà ở đối diện, liếc nhìn đáng vẻ dựng râu trợn má của Mạc lão bản, không khỏi há hê huyết sáo lên, chỉ bằng hân, mà cũng dám đấu với Kim gia!

Nhưng mà, ở ngoài đám người kia, hai bóng dáng đạo bào màu xanh dương đang lén vãn về hai hạt gạo ở trong lòng bàn tay, nhìn được nửa khắc, hình như đã xác nhận ra được điều gì.

"Sự phụ, thứ làm đứt nó đi cũng không phải là do người làm, mà là những răng nhỏ xuyên thấu của xà yêu làm đứt nó đi, nói như vậy, trong Kim gia không chừng có người mà chúng ta đang muốn tìm!" Trên mặt Bình Sinh vui mừng, nhiều ngày tìm kiếm như vậy cũng không uổng phí.

Không ngờ chỉ vừa muốn đi ngang qua, một bước liền dẫm phải hạt gạo, trong lòng áy náy, nhặt lấy hạt gạo đang sắp muốn trả lại, liền phát hiện dấu vết trên hạt gạo.

"Bằng vào đạo hạnh đang bị giam cầm của chúng ta cũng không thể đối phó với xà yêu, xem ra, chỉ có thể đợi đến ngày Tam Phục để chúng trở về với nguyên hình." Miệng lão đạo cười lên, híp mắt vuốt vuốt chòm râu, suy nghĩ rồi sau đó phân phó, "Bình sinh, người đi điều tra một chút, Kim gia gần đây có chuyện lạ gì xảy ra hay không."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lộ Nhi Rất Sợ Nóng, Không Muốn Đến Trường

Vào ngày Tam Phục thời tiết cũng thật nóng bức đến khác thường, không ít người đi đường ở đây thường đi ra ngoài khi tiết trời bắt đầu lạnh vào lúc chạng vạng tối, bởi vì Vu Liễu thôn hôm nay đã đưa tới không ít lương thực để bổ sung cho sự hao hụt của cửa hàng gạo Kim gia, hơn nữa việc oanh oanh liệt liệt của "mỹ nam tử" Đông Công Doãn mấy hôm trước đã giúp cho việc buôn bán cũng phát triển không ngừng, không chỉ bù đắp cho tổn thất bị tiêu hủy lần trước, Kim Bảo Nhi lại càng bận rộn đến tối mịt, mỗi ngày trời còn chưa sáng liền đi ra ngoài, buổi tối thì đợi đến lúc trăng đã treo cao thì mới về phủ, hoàn toàn không chú ý đến một cậu nhóc nhỏ bé đã trốn học được mấy ngày rồi, cho đến khi Lưu Vân lại một lần nữa tìm đến cửa.

"Người nói cái gì, Lộ Nhi đã mấy ngày không đến trường học sao?" Âm thanh tính toán lập tức dừng lại, Kim Bảo Nhi đặt cây bút ở trong tay xuống, cuộn ống tay áo lên, sắc mặt có chút kinh ngạc.

"Lưu Vân có tìm người vài lần, nhưng vì người đi ra ngoài nên đã truyền lời lại cho tiểu nhị, thế nào, người không biết sao?" Lưu Vân cũng sùng sốt, nàng còn tưởng rằng Lộ Nhi lúc trước nghe lời, được Bảo Nhi ca ca đồng ý cho nên hẳn mới nghỉ ngơi, nhưng mà, cho dù có nghỉ ngơi, thì cũng nên để cho Bảo Nhi ca ca tới nói với mình một tiếng mới phải, không ngờ rằng, Lộ Nhi căn bản lại không nói với nàng.

Truyền lời cho tiểu nhị trong cửa hàng? Kim Bảo Nhi cười khở liếc mắt nhìn đám người đang loay hoay ở xung quanh, sợ rằng cũng quên sạch vụ này luôn rồi.

"Người yên tâm, hẳn mấy ngày nay đều ở trong phòng đọc sách, ta hiện tại đi xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lưu Vân muội muội, người trước tiên cứ trở về, trời nóng như vậy, lại làm phiền ý tốt của người, chút nữa ta sẽ phái người đưa tới tin tức cho người." Áy náy hướng nàng gật đầu, phải đi bụi bặm trên người, mang về mặt xanh mét chạy về hướng Kim gia.

Lộ Nhi gần đây ra sao, mặc dù nàng cảm thấy khá kỳ lạ vì sao không nhìn thấy được hân nhưng cũng không muốn làm khó hân, không ngờ hân ngay cả đến trường học cũng không đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Ồ, đây không phải là cô giáo sao, xem người quan tâm Lộ Nhi như thế, cái bao gạo này cũng có thể đưa tiền người được rồi." Đông Công Doãn chui ra từ phía sau quầy hàng, thấy bóng dáng của Kim Bảo Nhi biến mất, mới tiện tay lấy ra một túi gạo nhỏ đưa cho Lưu Vân, trên mặt cười gian.

Về phần lý do, đương nhiên là do công trạng của nàng ta vì đã tố cáo Lộ Nhi rồi, lần này để xem coi tiểu tử kia có bị đánh một trận không nhé, nhớ tới hồi bé mình chỉ cần không học tập, quần Bảo Nhi chơi đùa, thì việc tiếp theo mà nàng làm chính là cầm cành cây đuổi đánh còn mình thì bỏ chạy, còn nhỏ đã kiên quyết như vậy, hiện tại, nhất định sẽ đem tiểu tử kia đánh tới không thể rời giường nổi.

"Đa tạ gạo của đồng tính công tử, đoán chừng bán đi cũng sẽ nhận được không ít tiền, nghe nói Lâm Hoa thiếu gia ở trấn bên cạnh đang đòi giá cao để mua vật dụng của người, ta có thể ve vét một số tiền lớn rồi." Hiền ngang đập lên vai hắn, nàng ngược lại cũng không có chút không vui nào, ngược lại còn thăm chăm chọc hắn ta thích trai đẹp.

Không đợi sắc mặt Đông Công Doãn chuyển sang trắng hồng, Lưu Vân đã sải bước lớn như một nam tử trong nháy mắt liền đi ra khỏi cửa hàng gạo, lưu lại người nào đó đang cắn răng nghiền lợi buồn bực vì móc bạc cho sói.

"Lộ Nhi, Lộ Nhi..." Vội vàng trở lại Kim gia, Kim Bảo Nhi vội vã lên cửa phòng của hắn, thiết là, Phụng nha đầu tại sao lại không nói cho mình biết Lộ Nhi không đi học, nghĩ tới đây, nàng mới đột nhiên nhớ tới, Phụng nha đầu xin nghỉ phép nửa tháng để trở về thăm người thân, mà người đưa Lộ Nhi đi học lại là Đông Công Doãn nha, dĩ nhiên là ước gì bé không đi học rồi, trời nóng thế này tốt nhất vẫn là nghỉ ngơi.

"Ca ca?" Một âm thanh mơ hồ từ cửa sổ bên phải truyền đến, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi giống như con tôm được nấu chín, "Hôm nay tại sao lại về sớm như vậy?" Hắn lo lắng nhìn xung quanh, một dáng vẻ làm việc trái với lương tâm.

"Cô giáo nói với ta rồi, người tại sao lại đi đến trường học, Lộ Nhi, có phải người bị bệnh hay không? Ca ca gần đây bận việc nên cũng không chăm sóc cho người được, nhanh, mở cửa ra cho ta nhìn một chút, mặt của người vì sao lại đỏ đến thế chứ?" Ánh mắt nàng gấp gáp ý bảo hắn mở cửa, không nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra từ cửa sổ sững sờ, hắn lắc lắc đầu nhỏ.

Đưa tay xoa xoa trán không ngừng ứa ra mồ hôi, Lộ Nhi trong lúc lơ đãng cũng làm cho nàng nhìn thấy được trên tay nhỏ bé trùn lên một tấm vải.

"Lộ Nhi không có bệnh, chỉ là Lộ Nhi sợ nóng thôi, không muốn đến trường học, ca ca người đừng lo lắng cho ta, chưa đến hai mươi ngày nữa Lộ Nhi nhất định trở về trường học." Ánh mắt của hắn có chút suy yếu cùng miễn cưỡng, hip con mắt nhìn mặt trời cực nóng treo trên cao, lại đem cánh cửa sổ kéo xuống.

Không có bệnh? Không có bệnh mới là lạ! Nàng nhấp máy môi, nói ra một câu thật nhỏ: "Mở cửa cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Phát Sốt? Mau Cởi Bỏ Quần Áo

Đợi thật lâu, mới thấy cửa được mở ra từ bên trong, lộ ra khe hở cực nhỏ, mắt thấy bốn bề vắng lặng, mới mở rộng một bên cửa, hắn bọc thân hình nhỏ nhắn của mình trong chăn bông, toàn thân đầy mồ hôi, đứng núp sau cánh cửa còn lại.

"Lộ Nhi!" Nàng kêu lên, đồng thời đẩy cửa đi vào, mắt tròn miệng mở to nhìn bộ dáng toàn thân trắng toát của hắn, "Trời nóng như vậy người còn đắp chăn bông, khó trách toàn thân người đầy mồ hôi, nhanh, mau bỏ chăn bông ra." Nói xong, nàng muốn bước đến kéo lấy chăn bông dày cộp nặng nề trên người hắn ra.

Nhưng mà, không ngờ, hắn lại vội vàng tránh sang một bên, thân thủ nhanh nhẹn tránh khỏi bàn tay của nàng, lắc đầu nhỏ mãnh liệt như đang lắc trống, màu sắc trong đôi mắt hắn chợt xuất hiện âm u kỳ lạ, như ẩn như hiện, cuối cùng, vẫn bị áp chế xuống.

"Không phải người không muốn đến trường là do trời nóng sao, hiện tại lại trùm chăn, Lộ Nhi, không lẽ là người phát sốt?" Trong lòng nàng cực kỳ gấp gáp, nhưng sao mà mỗi khi nàng tiến về trước một bước là hắn lại lùi hai bước, túm chăn kéo rê trên mặt đất, bị dính đầy bụi vàng.

"Tỷ tỷ, ta không có phát sốt, trước tiên người đóng cửa lại có được không? Nóng quá." Hắn yếu ớt thò ra một hơi, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn như mũi tên nhọn bắn tới phía ánh sáng, nhìn không được rứt đầu vào trong chăn một cái.

Kim Bảo Nhi cẩn thận nghiêng người sang trái đóng một nửa cửa đang rộng mở lại, nhưng giờ phút này, không hiểu sao, nàng lại cảm thấy có chút nặng nề kỳ quái, cơ hồ nàng phải dùng hết sức lực mới có thể đóng cửa lại thật chặt không để thừa ra một khe hở.

Nàng không ngừng thờ hồn hển, mềm nhũn dựa vào cửa trượt xuống đất, đôi tay rũ xuống bên cạnh, mi mắt hạ xuống, trên ngực phập phồng, lần đầu tiên, nàng cảm thấy việc trời buột ngực như thế này vô cùng không thoải mái.

"Tỷ tỷ, người không sao chứ?" Nhìn thấy cửa bị đóng không một khe hở, đôi mắt to ngập nước long lanh cũng hiện ra từ trong cái chăn, thấy nàng kiệt sức ngồi dưới đất, hắn cuống quýt cởi bỏ cái chăn chạy đến bên nàng, bàn tay hắn vô cùng nóng sờ tới sờ lui trên người nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức lo lắng.

Không phải là nàng bị cảm nắng rồi chứ? Nàng khẽ sờ cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cảm nhận được bàn tay nhỏ bé nóng hổi đang nhẹ nhàng xoa bóp nơi huyết Thái Dương, trong lòng cả kinh, ngày thường toàn thân Lộ Nhi đều mát lạnh, chưa bao giờ nóng bỏng như hôm nay, giống như dầu bị đun sôi, chỗ huyết Thái Dương của nàng cũng bị hơi nóng làm cho đau rát.

"Lộ Nhi, người bị sốt rồi, nhanh, nghe lời tỷ tỷ, lên giường nằm, ta đi ra ngoài lấy nước để chườm lạnh cho người." Nàng kéo tay nhỏ bé của hắn ra, chống tay xuống đất định đứng lên.

“Ngươi xem, thân thể của ngươi hiện tại, đến mở của còn khó nữa là.” Hắn lau lau mồ hôi nóng liên tục xuất hiện trên mặt, nhíu nhíu mày, lấy cánh tay của nàng vòng qua cổ hắn dịu dàng đứng dậy, “Buổi sáng ta đã lấy một chậu nước đặt trên giường, đừng đi ra ngoài nữa, cùng đi nghỉ thôi.”

Thân thể, càng ngày càng nóng rồi... Hắn cố gắng dùng ống tay áo bao lấy cánh tay của mình, thấy mắt nàng rủ xuống, hắn an tâm bắt đầu bước đi, nhìn thân thể hắn nhỏ bé, nhưng lại nhanh chóng mang nàng đến trên giường, cởi áo khoác ra, chỉ còn lại một tấm vải quấn trên ngực nàng cùng một cái quần ngắn.

“Có mát hơn không?” Hắn nhúng một cái khăn trong chậu nước vắt khô, nhẹ nhàng đặt trên cái trán sáng bóng của nàng.

“Ừ, khá hơn một chút.” Nàng thì thầm, nàng cố gắng mở mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy mồ hôi, giờ tay lên dịu dàng lau đi, “Lộ Nhi, ngươi cũng mau cởi quần áo, rồi dùng khăn lạnh đặt lên trán, tỷ tỷ nằm một chút sẽ khỏe hơn, liền đi ra ngoài mời đại phu đến xem bệnh cho ngươi.” Nói đến mấy chữ cuối, tay nàng trượt từ cổ áo của hắn xuống dưới, đụng đến vật áo hắn, muốn cởi nó ra.

Ánh mắt hắn chợt lóe, hai tay nhỏ bé của hắn nhanh chóng cầm lấy tay ngọc của nàng, nghịch ngợm cười một tiếng thoải mái lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Đây là tỷ tỷ muốn thực hiện nghĩa vụ của nương tử? nếu như vậy, ngươi liền có thể cởi quần áo giúp Lộ Nhi, bằng không, chờ khi ta tắm rửa, sẽ tự mình cởi bỏ.”

Gương mặt nhỏ nhắn mồm mỉm cười lộ ra ý cười tràn đầy mong chờ, tay hắn lại bắt đầu giờ trò chọc chọc đến trước ngực của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Lộ Nhi, Trên Người Của Ngươi?

Chọc được vài cái, hắn bắt đầu nhíu chân mày nhỏ lại, đôi tay quần quít lấy bộ ngực hờ ra từ trong tấm vải mỏng, trong khi đó, Kim Bảo Nhi lúng túng bảo vệ cái nơ con bướm xinh xắn, vốn là gương mặt tái nhợt hiện tại lại trở nên ửng hồng.

Tại sao hắn lại luôn thích đụng vào nơi mềm mại của nàng... dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo Lộ Nhi một cái, nuốt nước miếng, gượng ép khẽ động khoe miệng, cười cười, lại bắt gặp được cái miệng nhỏ nhắn của hắn đang cong lên, nàng đành giờ một bàn tay lên sờ sờ cánh mũi khá ái của hắn.

“Ngươi đi tắm rửa đi, đổ nhiều mồ hôi như vậy, không thể dùng nước lạnh để tắm được, nhất định phải dùng nước ấm, còn nữa, tắm xong phải nhanh chóng lau khô thân thể rồi mặc quần áo vào, lúc ra cửa thì kêu một nha đầu ôm ngươi đi.” Tuy nàng rất ân cần với hắn nhưng cũng là cự tuyệt cái chức trách nương tử mà hắn vừa mới nói.

“Ra cửa? Vì sao lại đi ra ra cửa?” Gương mặt tươi cười nhất thời chuyển sang không còn gì thú vị nữa, kéo tay nàng xuống, trực tiếp ngồi bên mép giường, không có ánh sáng bên ngoài chiếu vào, tinh thần của hắn cũng được hồi phục một chút, hai chân ngắn nhỏ nhắn đứng đưa tới lui bên giường.

“Không ra khỏi cửa thì phải tắm như thế nào?” Kim Bảo Nhi chỉ nghĩ là do hắn bị bệnh không được tỉnh táo, kéo lấy cánh tay của hắn, “Không được, xem ra ngươi vẫn không thể đi tắm được, cũng nóng đến hồ đồ rồi, nếu như sau khi ngươi tắm lại gặp gió lớn, không chừng sẽ bị bệnh nặng hơn, mau lên đây đắp chăn ngoan ngoan ngủ, khí nóng thoát ra ngoài thì sẽ tốt hơn.” Tay kia của nàng sờ sờ trên giường, mới phát hiện chân đã rơi xuống dưới đất.

Lộ Nhi dờ khóc dờ cười chỉ vào một sợi dây thừng ở bên cạnh giường, dùng ánh mắt kêu nàng chú ý quan sát, tay nhẹ nhàng kéo một cái, tấm màn che dây thừng nước tắm chậm rãi bị vén lên, lại nhìn thấy nàng đang trợn mắt há hốc mồm, mấy ngày nay hắn không có ra cửa, tự nhiên sẽ có lý do riêng, cho dù phải giải quyết mọi việc trong phòng này.

“Mới vừa rồi ta có chút nóng nực trong người, ngươi còn muốn cởi quần áo của ta ra, lần này lại muốn ta đắp chăn, tỷ tỷ, xem ra ngươi bị cảm nắng không nhẹ, để ta kiểm tra một chút.” Tay nhỏ lại bắt đầu lục lọi trên người nàng, cảm xúc mềm mại mơ hồ làm hắn động hoài không chán.

Mới vừa rồi là do mình quá lo lắng, mới có thể nói ra những lời không suy nghĩ như vậy, nàng áy náy cắn môi, xem ra, Lộ Nhi so với mình còn trấn định hơn, hơn nữa, tựa hồ hắn cũng không hồ đồ, cũng là vì, hắn sống trong rừng quá lâu, nếu không có bản lĩnh chiếu cố bản thân thì làm sao có thể sống được.

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm áy náy, chính là một đệ đệ như hắn rất muốn được tỷ tỷ chăm sóc, nhìn sắc mặt hắn tái nhợt nhưng lại cố gắng lộ ra bộ dáng vui vẻ, nàng lại càng đau lòng.

“Lộ Nhi, mau nhặt chăn lên, đi tắm, sau đó, ngươi muốn làm gì, thì sẽ làm cái đó, được không?” Âm thanh mềm mại của nàng dịu xuống, hắn kinh ngạc ánh mắt lóe ra một tia sáng, mắt tự nhiên lại nhìn trái nhìn phải, giả bộ tìm chăn bông.

“Được, đây là do tỷ tỷ nói.” Hắn nhin không được nhắc cao khoe miệng, đứng dậy xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía nàng, vụng trộm kéo áo lên, liếc thấy vảy trên cổ tay, không sao biến mất được, chỉ cần che kín hai mắt của nàng, như vậy khi vẩy rắn mọc ra nhiều hơn nàng cũng không cảm giác được.

Từ Huân, hần đã đợi ngàn năm, rốt cuộc cũng sắp đạt được như ý nguyện!

Mắt to long lanh gấp gáp, trong nháy mắt ánh sáng trong suốt dường như muốn chiếu sáng cả gian phòng u tối, gương mặt tái nhợt đã khôi phục được một chút nhu thuận, bấu môi hồng một cái, nhẹ nhàng tiến lên ôm lấy cái chân.

“Ken két”

Cửa đột nhiên bị một người đẩy vào lộ ra một khe hở nho nhỏ, ngay sau đó người bên ngoài lại nhớ đến điều gì, vội vàng khép cửa lại, gõ “Cốc cốc” hai cái.

“Tiểu công tử, đã đến giờ ăn trưa.” Tiếng của Thôi đại thẩm phụ trách mang cơm truyền đến, nàng hiển nhiên quên mất, Lộ Nhi đã ra lệnh trước khi đi vào phải gõ cửa, khi hần đồng ý thì mới được đưa cơm vào.

“Tiểu công tử?” Đợi nửa buổi cũng không có tiếng động nào, Thôi đại thẩm lại cất giọng gọi.

“Đề thức ăn ở trước cửa, lát nữa ta sẽ ra lấy.” Âm thanh của hần đột nhiên mang theo sự run rẩy, êm đềm và nho nhỏ giống như tiếng gió mát thổi qua, phát và vành tai, như có người thì thầm.

“Vâng!”

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh bước chân bước chân nặng nề dày cộm rồi đi của Thôi đại thẩm, “Ba ba” vang dội, thế nhưng hần vẫn cứng đờ đứng ở rất xa, đôi tay ôm lấy cái chân thật chặt, bóng lưng nhỏ nhắn có chút nặng nề.

“Lộ Nhi, trước tiên ngươi đi tắm đi, ta giúp ngươi mang thức ăn vào.” Cảm giác đầu choáng váng vô lực lúc này đã giảm bớt, Kim Bảo Nhi từ từ ngồi dậy, thân thể lay động đi về phía hần, “Đừng đứng ngây ngốc như vậy nữa, nhanh lên.” Nàng đốc thúc hần, đi đến sát bên cạnh hần, đặt một bàn tay lên trên lưng hần.

“Đừng đụng ta!” Lộ Nhi nhất thời rống to, giọng nói trẻ thơ mang theo vài phần khàn khàn trầm thấp.

Hần làm sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi Thôi đại thẩm mở cửa không cẩn thận để cho ánh sáng chiếu vào nên hần lại không thoải mái? Kim Bảo Nhi lo lắng đi đến phía sau hần, hai tay nàng nhanh chóng ôm lấy hần, đụng đến nhiều nơi mềm mại có phần hơi lạnh, nàng cả kinh, cũng không biết hơi sức ở đâu ra, chột xoay người Lộ Nhi lại.

“A! Lộ Nhi! Ngươi... trên người của ngươi... cái này... rốt cuộc là như thế nào?” Nàng cuống quýt dùng tay che miệng đang muốn kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Xà Công Tử, Biến Thân!

Trời ạ! Mười ngón tay của hần, cổ, khuôn mặt cứ thế giống như bị vấy căn cước, vấy trắng thật nhỏ đang lan tràn, hình như muốn xâm chiếm cả người Lộ Nhi, da thịt trắng sữa nhất thời biến thành vô số vảy rắn.

“Cho nên ta mới không nỡ ngươi đụng vào ta... “ Hần rũ mắt xuống, đây kín con sóng lớn mãnh liệt trong mắt hần, chậm rãi lui về phía sau, trong khi đó hàm răng nho nhỏ đang dài ra hai cái răng nanh sắc nhọn, mảnh khảnh giống như ngâm chìm, nhưng có thể thấy rõ.

Chân Lộ Nhi? Kim Bảo Nhi không thể tưởng tượng nổi hai cái chân ngắn nhỏ nhắn ngày thường bây giờ đã bị vấy bao phủ, không biết khi nào quần hần lại bị rơi xuống đất, hiện ra một cái đuôi nhỏ thật dài, vòng mấy vòng trên mặt đất.

Rắn! Lộ Nhi biến thành rắn!

Nàng tròn to cặp mắt, bắt tri bắt giác lui về phía sau, cho đến khi chạm phải bức tường lạnh như băng không thể lui tiếp, mới giật mình tỉnh ngộ, Lộ Nhi, hần không phải là người! Hần là một con bạch xà, giống như mọi người nói chính là Xà Yêu!

Vảy màu trắng tầng tầng lớp lớp lan tràn trên da thịt hần, vốn là thân thể nho nhỏ lại hóa thành một có rắn nhỏ mảnh khảnh, thân thể thật dài, quần áo trên người hần cũng bị cời bỏ hết, con rắn nhỏ phát ra “xì...” một tiếng, lay động chui vào thùng nước tắm, “phù phù” đầy bọt nước văng lên.

“Nói, đạo sĩ...” Kim Bảo Nhi tay chân như nhũn ra, nhớ tới trên trần đồn có đạo sĩ muốn bắt yêu, “Không được, ta phải đi tìm đạo sĩ tới để giúp hần khôi phục lại hình người, hần biến thành yêu, sẽ ăn thịt người...” Khi nàng còn bé đã từng nghe người lớn nói, một khi yêu quái hiện nguyên hình sẽ cực kỳ hung ác, không chỉ cắn người, còn có thể ăn thịt người!

Thân thể nàng dựa sát vào tường từ từ di động, thật vất vả mới có thể chống tay đi đến cửa, nhưng mà, nàng nuốt nước miếng một cái, kỳ quái nhìn cửa gỗ trước đây bây giờ đã bị lấp kín không có đường ra, ngay cả cửa sổ cũng biến mất không có dấu vết, gian phòng không còn chút ánh sáng, đến năm ngón tay cũng không nhìn thấy rõ.

“Tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu?” Âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên vang lên, phát ra từ hướng thùng nước tắm, mang theo những tiếng cười chế nhạo.

Toàn thân nàng cứng nhắc, ngồi xổm xuống dựa vào tường, chỉ hận không thể biến chính mình thành không khí.

Lộ Nhi, có phải ngươi muốn ăn hết tỷ tỷ hay không? Lúc này thức ăn còn đặt trước cửa, nếu sớm biết trước, mình còn không nhanh nhẹn hơn một chút bò dậy mang thức ăn đến cho hần, nói không chừng bụng no một chút sẽ còn chừa cho mình một con đường sống.

“Tỷ tỷ, sao ngươi không trả lời? Như vậy Lộ Nhi sẽ nhào tới đó, để ta suy nghĩ một chút, không phải là ngươi sợ tới mức đá ra quần rồi chứ?” Trong thùng tắm truyền đến tiếng nước chảy ‘rầm rầm rào rào’, hình như là một con rắn đang rất nhàn nhã trong thùng tắm.

Hần thật sự muốn nhào đến ăn mình? Kim Bảo Nhi lập tức giơ tay lên, cũng không quản là hần có nhìn thấy hay không, âm thanh run run đáp lại: “Ta... ta ở chỗ này, Lộ Nhi.” Tè ra quần? Chẳng lẽ mình lại tè ra quần giống hài tử năm tuổi như hần, không đúng, nghe nói yêu quái có thể sống đến mấy trăm năm, thậm chí hơn nghìn năm, hần, rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, nàng vỗ vỗ vào mặt, bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này.

Làm sao đây? Nếu là người, nàng sẽ không sợ, nhưng đối với yêu quái, nên làm như thế nào đây? Đạo phù? Không có! Kiếm gỗ đào trong truyền thuyết? Không có! Nàng bắt đầu dĩ vãng dài, người Kim gia, tại sao lại không đủ can đảm chứ, cho dù là yêu, cũng lắm là bị hần nuốt vào bụng thôi, có cái gì mà đáng sợ.

Nghĩ đến đây nàng hít một hơi thật sâu, xoa hai chân đang mềm nhũn, chỉ mong lúc nguy cấp có thể nhanh chóng chạy thoát.

“Tỷ tỷ, hiện tại ở đây rất mát mẻ, mấy ngày nay Lộ Nhi đều ngâm mình trong thùng tắm, phía ngoài ánh mặt trời quá nóng, chỉ cần ra ngoài, ta liền sẽ bị biến về nguyên hình, cho nên ngươi hỏi ta tại sao không đi đến trường, Lộ Nhi cũng không bị bệnh, nếu phải đến trường thật thì ta cũng chỉ có thể lấy bộ dáng của một con rắn mà đi, đến lúc đó tiên sinh cùng đồng học không bị dọa sợ đến kêu loạn mới lạ.”

“...” nàng nghe mấy tiếng cười đùa này, nháy mắt trong đầu xuất hiện khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn, cùng với tiếng cười trẻ thơ, thì ra, đây tất cả chẳng qua là giả dối.

“Tỷ tỷ, thật sự bên ngoài rất nóng, Tam Phục Thiên luôn luôn là đại kỵ của Xà Yêu chúng ta, nhất là Xà Yêu hóa thành hình người, bởi vì đã quen sống với hình dạng con người, một khi trở về hình dạng của rắn, sẽ rất sợ hãi, cho nên Lộ Nhi muốn sống bên cạnh ngươi, chỉ có ngươi mới hiểu rõ Lộ Nhi nhất.” Hần tiếp tục nói.

Bởi vì chính mình ngay từ đầu xem hần như một con người sao, hiện tại, làm sao có thể giống nhau, nàng nghĩ thầm trong lòng, không rõ vì sao hần lại nói với mình những lời này.

“Ngươi... ngươi tại sao lại chọn Kim gia?” nàng đột nhiên lấy hết dũng khí hỏi.

“Bởi vì ngươi sinh vào giờ khắc đều âm, tinh lực trên người so với người bình thường mà nói, nhiều hơn rất nhiều, có thể chịu đựng được ta hấp thu tinh lực mỗi ngày mà không chết.” Mỗ xà ngược lại thẳng thắn thừa nhận, trong bóng tối, lời này vừa nói ra, làm cho Kim Bảo Nhi vừa thấy bớt lo lắng lại lẫn nữa sôi trào.

Giờ khắc đều âm... Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía thùng nước tắm, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy, hai chân lẫn nữa lại xụi lơ, nặng nề té trên mặt đất, trong thùng nước tắm, đang lộ ra một đôi mắt tròn xanh thăm thẳm, đang nhìn thẳng tắp về phía mình, không chớp cái nào, giống như sư tử đang chăm chú tập trung vào con mồi.

“Nói cách khác, ta đối với ngươi vẫn còn hữu dụng, chỉ cần chưa hấp thu tinh lực của ta xong thì ngươi cũng sẽ không ăn ta?”

“Đại khái, có thể nói như vậy.”

“Lộ Nhi, ngươi còn nghịch ngợm nữa ta sẽ đánh ngươi!” Nàng bị lời hần nói làm cho giận đến sắc mặt ửng hồng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, trước mặt nàng bây giờ cũng không còn là Lộ Nhi trước đây nữa.

Cả người nàng co rút lại, toàn thân khẩn trương từ từ đổ mồ hôi, lưng cứng nóng dán vào tường lạnh lẽo, làm nàng không khỏi nổi lên một tầng da gà.

“Đánh ta?” giọng nói cười đùa nháy mắt trở nên trầm thấp, “Ngươi cũng đã biết ta là ai? Xà Yêu ngàn năm, ở trong Xà Tộc là xà cao cao tại thượng, còn không có ai dám nói lời này với bốn công tử, vừa rồi ngươi nói ngươi muốn đi tìm đạo sĩ? Lão đạo lố mui trâu đó lần trước bị ta đùa đến thảm hại, ngươi thật muốn đi tìm hần, cũng phải suy nghĩ đến bản lĩnh của hần một chút, chớ có làm cho toàn Lạc Thu trấn phải chê cười!” Âm thanh bén nhọn mang theo áp bức vô hình, chia thẳng áp vào người đang co rút.

Biết được bản thân đã chọc giận hần, Kim Bảo Nhi khổ sở cười một tiếng, nhưng mà, mình chưa bao giờ nghĩ đến muốn đi tìm đạo sĩ để thu phục hần, chỉ là, muốn hần trước hết trở về làm Lộ Nhi đơn thuần trước kia của nàng...

Lộ Nhi đó sẽ làm nũng với nàng, Lộ Nhi thông minh nghịch ngợm chính người, chứ không phải là một con rắn dài với một đôi mắt màu xanh dương.

“Ta tìm đạo sĩ cũng không phải...”

Trầm mặc trong chốc lát, nàng há miệng, lại cảm thấy mình có chút buồn cười, lại đi giảng đạo lý cho một con rắn, có thể thành công sao? Ít nhất bây giờ nàng đã biết bản thân còn có giá trị lợi dụng đối với hắn, sẽ không muốn ăn mình nhanh như vậy.

“Cũng không phải cái gì?” Một âm thanh thật thấp đột nhiên vang lên ở bên tai nàng, đồng thời một hơi thở mát mẻ thổi đến, cũng làm cho nàng đỏ cả vành tai giống như bị điện giật.

Hắn, hắn khi nào thì đã bò tới bên cạnh người mình, một tiếng động cũng không có, cứ giống như ma quỷ.

“Nói ra, ngươi có thể tin tưởng sao?”

Nàng rũ mắt xuống, sợ lại nhìn thấy đầu rắn của hắn, trong ký ức, xà bình thường đều là xanh lá và vàng, nhìn rất ghê tởm, mặc dù toàn thân hắn đều là màu trắng như trân châu xinh đẹp, nhưng nàng vẫn sợ hãi.

“Nói! Kim Bảo Nhi, ngươi luôn muốn bán công tử là người, còn cái gì có thể giấu diếm ta? Đừng quên, vừa rồi ngươi đã đồng ý, chỉ cần tắm rửa xong, ta có thể làm chuyện ta muốn.” Âm thanh tà từ cúi đầu cười, cố ý dấn sát đến gương mặt phấn nộn của nàng từ từ liếm một cái, phát ra mấy tiếng “xì xì”.

“Ta... ta đúng là vừa rồi đã hứa với Lộ Nhi, chứ không phải là ngươi.” Nàng nhắm mắt, cảm giác hơi thở hắn đến gần, còn mặt mũi thì cảm giác được có cái gì đó nhột nhột sềnh sềch.

“Bán công tử chính là Lộ Nhi.” Hắn yếu ớt cười một tiếng, tựa hồ như đang cười nhạo phản ứng tri độn của nàng.

“Cho dù là ngươi, người và yêu, làm sao có thể ở chung một chỗ với nhau được?” Trên mặt nàng lại nóng ran lên, chỉ muốn trốn tránh cái vấn đề này, “Huống chi, ta là thân nam nhi, như thế nào có thể...” Nói đến đây, thiếu chút nữa nàng hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, đối với một Xà Yêu mà nói, hắn còn không phân biệt được nam nữ sao? Nói cách khác, mấy ngày nay, nàng đều bị hắn chiếm tiện nghi?

Tròng mắt màu xanh lam lóe sáng, nhìn bộ dáng cực kỳ hối tiếc của nàng hết sức thú vị, thân thể vừa trượt, theo gót chân trắng nõn nà từ từ dẩy đưa thân thể của nàng, ánh mắt tinh mịch nhìn chăm chăm vào tấm vải trắng đang bao lấy nơi đầy đà, mặc dù bị băng bó hoàn toàn bằng phẳng, nhưng chỉ cần mở cái nơ con bướm, liền được nhìn thấy như bông hoa mềm mại... Hắn “xì xì” khạc ra lưỡi rắn, dùng cái đuôi phất vào bộ ngực của nàng phát ra những tiếng chói tai.

“Ồ xà giới, vốn không phân biệt nam nữ, chỉ cần ngươi thích, cho dù là nam hay nữ ta đều có thể biến ra được, mặc dù bán công tử không thích nam sắc, nhưng mà, ngược lại rất thích món đồ chơi là ngươi.”

Tại sao hắn lại có thể nói những lời cợt nhả như vậy! Hơn nữa còn đụng chạm nơi nào đó... Kim Bảo Nhi bị cưỡng lấy, không cách nào hô hấp được, da thịt cực nóng trên người bị vấy lạnh như băng chạm vào, vài phần nhiệt lượng trên người bị mất đi, nàng có chút không tin, nhưng mà, có thể hay không cưỡng chặt như vậy, nàng sắp không thở nổi nữa.

“Rất khó chịu sao? Có muốn ta giúp ngươi một tay buông ra một chút?” Tròng mắt màu xanh lam thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng vẫn hạ mi mắt, đến bây giờ, vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn?

“Ừ” nàng gật đầu một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà hắn không có ý muốn mình chết, nếu không ngay cả phương thức chết cũng sẽ rất đau khổ.

Nhận được sự đồng ý của nàng, mõ xà mở ra miệng rắn, nếu như là trong bộ dạng của con người thì giống như hắn đang cười một cách cổ quái!

Đuôi rắn ở trước ngực nàng nhẹ nhàng trượt lên, hít vào một hơi, lại ác ý khạc lưỡi rắn một cái, phất cái đuôi một cái, thoải mái mở cái nơ con bướm trên vài quần ngực của nàng.

Vài mềm mại trượt tới thất lưng, hai luồng đầy đà lộ ra ngoài, trắng đến chói mắt.

“Không phải ngươi đồng ý buông ta ra sao?” nàng hồn hên ngẩng đầu trừng mắt nhìn vào đôi mắt màu xanh thắm đầy vô tội, “Lộ Nhi, ngươi buông tha tỷ tỷ, quân tử cùng tiểu nhân, chỉ khác ở mỗi lời nói và hành động mà thôi!” Nóng nảy, nàng lại mang những lời của cổ nhân ra nói, trước kia nàng luôn xem hắn là một hài tử, bây giờ, hắn là một Xà Yêu...

“Ta đồng ý với ngươi, nhưng mà, không phải là buông thân rắn của ta ra, mà là bọc vài quần ngực của ngươi.” Hắn cười nhẹ, đầu rắn khê cong, cạ cạ vào ngực mềm mại của nàng, “Chỉ là, muốn ta buông tha ngươi cũng được, Bán công tử đối bụng...”

Đối bụng... sắc mặt Kim Bảo Nhi đại biến, lời hắn nói không ăn mình cũng là giả?

“Ta muốn hấp thu tinh lực của ngươi.” Lộ Nhi xấu xa bổ sung.

Sắc mặt bị dọa sợ của nàng nhất thời phào nhẹ nhõm, vô lực gật đầu một cái, coi như mình không đồng ý, lấy bộ dáng toàn thân vô lực xụi lơ của nàng, cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, huống chi, chung quanh nơi này đều là vách tường, mình căn bản không thể chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Biển Ảo Mỹ Nam, Hy Sinh Nhan Sắc

Mặt tái nhợt, cả người mơ hồ đều phiếm hồng, nàng khẽ run nhấm mắt lại, nam tử tiêu sái thường ngày dường như bị một nữ tử nhu nhược thay thế, nhìn như một vị cô nương đang đợi người trong lòng hôn mình.

Mồ xà ngẩn ra, đột nhiên cười nhạo ra tiếng.

“Nhưng mà hấp thu tinh lực cũng là một chuyện vui vẻ, tại sao có thể qua loa ngồi dưới đất, hơn nữa, ngươi không để ý tới dung mạo của ta, chẳng phải làm ta rất thất vọng sao?” Thân rắn quấn chặt nàng nhẹ nhàng trượt xuống, đuôi rắn phất một cái, căn phòng đưa tay không thấy mười ngón đột nhiên có chút ánh sáng yếu ớt.

Kim Bảo Nhi từ từ mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trước mắt nàng không nhận được kêu lên.

Nhìn lại “Đây không phải là bố trí ngày đó sao?” trần châu lóe ra ánh sáng mềm mại, những ánh sáng trắng sữa yếu ớt, ánh sáng yếu ớt này chiếu sáng cả căn phòng tối tăm, mang theo vẻ đẹp mong lung.

Nhìn đến đây, nàng dùng cả tay lẫn chân đi đến bên giường, run run móc từ trong cổ tay áo nàng ra một viên trân châu trắng bóng, hai mắt ngưng đọng, thì ra là, hôm đó hoàn toàn không phải là ảo ảnh, là sự thật!

“Ngươi có nhớ ra chưa? Tỷ tỷ Lộ nhi ta chính là chờ ngươi ở đây rất vất vả.” mồ xà dịu dàng trườn trên thảm đến bên giường, “Ngươi định báo đáp ta như thế nào?” Dùng tư thái cao ngạo liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quần bách của nàng.

“Ngươi chính là nam tử kia, cũng chính là nam tử đã cứu ta từ trong đám cháy ở cửa hàng lương thực?” Nàng nương theo ánh sáng yếu ớt nhìn rõ bạch xà trước mắt, “Rốt cuộc, ngươi bao nhiêu tuổi? Lộ Nhi, thỉnh thoảng là hài đồng, thỉnh thoảng lại thành thanh niên tuấn tú, ngươi rốt cuộc có thể biến thành những gì?” vẩy rắn của hắn mềm mại, đôi mắt màu lam trên cái đầu hình tam giác đang chớp chớp, cả thân thể chẳng qua cũng chỉ bằng một cánh tay của mình, nhìn không ra được cái miệng to như chậu máu kinh khủng trong tưởng tượng.

“ Bao nhiêu tuổi, ngàn năm, rốt cuộc bao nhiêu tuổi ta cũng không nhớ rõ, dân gian hay gọi ta là Xà yêu ngàn năm, nhưng ở xà giới, ta chính là xà công tử giàu có đầy danh vọng, trừ hài đồng cùng thanh niên tài tử, ta còn có thể biến thành vô số diện mạo con người khác nhau, bây giờ ngươi nhìn thấy cũng không phải là vóc dáng thật của ta.” Nói xong hắn cúi đầu đưa thân rắn, lại ngẩng mắt nhìn căn phòng nhỏ chật hẹp, mắt lộ ra ý châm chọc, “Nếu Bản công tử hiện nguyên hình, sợ rằng, căn phòng nhỏ này không đủ chỗ cho thân rắn ta, ngay cả ngươi, cũng sẽ bị đè bẹp thành thịt nát.”

Thịt nát... nàng giật giật khóe môi, khó khăn cười một tiếng.

Nhưng mà, nghe hắn nói như vậy, lại cảm thấy rất thần kỳ, cái gì cũng làm được, như vậy, mỹ nam hôm đó cũng có thể biến thành nam nhân xấu xí rồi? nhưng trong lòng nàng lại hy vọng biến thành mỹ nam. . .

“Ngàn năm, xem ra, về sau ngươi không cần gọi ta là tỷ tỷ rồi.” Nàng châm chọc khóe miệng giương lên, vì không biết gì, hiện tại hắn là cảm thấy Lộ Nhi có chút kinh khủng, Xà Yêu, chỉ cần không có lòng hại người, tại sao lại không thể cùng người khác sống chung?

Hắn liếc mắt nhìn nàng tinh thần có chút mất mát quái dị, hai mắt lại quét xuống dưới, nhìn hai luồng mềm mại dưới ánh sáng trắng noãn dịu dàng, thật sự rất mềm mại!

“Ngươi quên là ngươi nói với người khác rằng ta là đệ đệ của ngươi sao, là do ngươi tự mình nhận ta, nhưng mà ta cũng đã nói, ta là tiểu tướng công của ngươi, mà ngươi là nương tử của ta, cho nên đời này, mặc dù không gọi ngươi là tỷ tỷ, cũng phải gọi một tiếng nương tử mới phải, lên. Giường!” Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, trầm giọng nói.

Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn lúc này mới phát hiện ra thân thể mình bị lộ ra dưới ánh sáng, vừa định với tới lấy y phục, lại bị đuôi rắn phất một cái, quần áo nàng bay lên nóc giường, cho dù muốn đi lấy, cũng phải toàn thân trần truồng leo lên lấy.

Mà Lộ Nhi, đang dùng ánh mắt không có ý tốt liếc qua quần nhỏ của mình, nàng đột nhiên ý thức được, một khi mình leo lên lấy, thì có thể sẽ bị lột luôn cái quần này. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành miễn cưỡng bò lên giường, nàng cũng không biết làm sao có thể bò lên giường, nhưng mà, tại sao cảm giác này lại giống như đang đợi tướng công lâm hạnh?

“Ngươi... ngươi định dùng hình dạng này để hấp thu tinh lực sao?” Nàng vô cùng lo lắng hỏi, nghĩ tới bị một con rắn áp sát, liền cảm thấy toàn thân không thích hợp.

“Vậy ngươi nghĩ xem ta nên biến thành bộ dáng thế nào?” Hắn thè ra lưỡi rắn, không nhìn ra được vẻ mặt của hắn, chỉ thấy ẩn hiện mỗi tròng mắt xanh

thăm.

Trong đầu chợt liên tưởng đến mỹ nam, nàng ho khẽ một tiếng, mắt tự nhiên cười gượng một cái.

“Biến thành bộ dáng của Lộ Nhi là tốt nhất.”

“Lộ Nhi? Bảo Nhi tiểu nương tử, lấy bộ dáng hài đồng, như thế nào vì phu có thể hưởng thụ niềm vui thú đây?” Cười nhạo, một làn sương trắng bay lên, trên giường, dĩ nhiên xuất hiện một mỹ nam nằm nghiêng, thân không mảnh vải, chân trần trụi vừa nhấc đã đặt trên thắt lưng của nàng.

Nhìn nàng kim nén sự bức bối không dám động đậy, hấn khẽ động môi mọng cười khẽ, sợi tóc trên trán theo tự nhiên đung đưa, lộ ra đường cong đẹp đẽ trên trán, nháy trông mắt xanh thăm, một tay hấn đặt ở cằm, một tay vuốt ve gương mặt của nàng, da thịt dưới lòng bàn tay lạnh như băng dâng lên từng mảng ửng hồng.

“Ngươi không phải nói chỉ cần hấp thu tinh lực là được rồi hay sao?” Nàng nhúu nhúu mày, mình rốt cuộc có nên tin hấn hay không?

“Không sai.” Ngay sau đó hấn lên tiếng.

“Vậy tại sao ngươi... tại sao ngươi lại trần truồng như vậy?” Nàng mắt tự nhiên xoay mặt, đứng quay lưng về phía hấn, nhìn về phía màn lụa yên tĩnh trên giường, một màu trắng như tuyết, cũng không khác gì đệm giường vậy khốn lại.

Lo lắng giật giật cả người, đột nhiên, cảm thấy chần chệm động đậy, bấp dùi hấn bóng mềm mại tinh tế có cảm giác hơi lạnh, gương mặt không khỏi đỏ bừng, nàng tức giận quay mặt sang, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang cười tà của hấn.

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa từng bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lộ Nhi, thì ra đệ đệ ngây thơ chất phát đó, cũng là do hấn giả bộ.

“Nương tử tự mình coi bỏ y phục, làm tướng công, như thế nào lại không chấp nhận lời mời của ngươi, tự nhiên cũng cần phải coi bỏ quần áo rồi bỏ lên, không phải như vậy càng thân mật sao?” Liếc nhìn tóc nàng như cù vắn búi cao, không vui nhúu nhúu chân mày, đưa cánh tay thon dài xé ra, hải lòng nhìn những sợi tóc mềm mại thẳng tắp rơi xuống, tựa như thác nước lóe lên màu đen như mực đầy lộng lẫy.

“Cũng chỉ là hấp thu tinh lực, cần gì phải thả tóc xuống.” Lo lắng nhìn cử động của hấn, nàng che ngực lại, kỳ quái, tâm nàng càng loạn hơn.

“Ngươi có thể yêu cầu Bản công tử biến thành người, Bản công tử lại không có bản lĩnh để thả tóc ngươi xuống được sao?” Hấn nheo tròng mắt xanh thăm lại, có vẻ như hỏa khí cao ngạo lại nổi lên.

Được rồi, vậy tùy hấn, chỉ cần xa công tử vui vẻ, nàng làm sao mà không dám làm, ít nhất có thể cười vì có thể bảo vệ được mạng mình!

Cảm giác trên đùi không ngừng cọ xát, nàng dôi đùi mình đi một cái, không ngờ hấn lại lấn người thêm một cái, thậm chí, còn có thể cảm nhận được bên hông có cảm giác cái gì đó cứng ngắc nóng bóng dán chặt vào.

Nhất thời, nàng cuống quýt đem thân thể dựa vào trong giường, cho đến sống lưng dán thật chặt vào màn lụa trên vách tường.

Không có bị hành động của nàng chọc giận, ngược lại hấn dùng lưỡi liếm láp môi mọng, tùy tiện cười đầy tà mị cười, Kim Bảo Nhi vậy mà mất đi khí khái nam tử ngày thường, giống như con cừu nhỏ diễm đạm đáng yêu đang đợi làm thịt vậy, quả thật là rất thú vị.

“Nương tử, nhất định là phải miệng đối miệng cùng ta hấp thu tinh lực?” Cùng với sự di chuyển của nàng, thân thể hấn cũng lấn lên phần mềm mại, rất mập mờ đặt nàng sát vào bức tường, lần này, đem nàng bao bọc lại.

“Còn có phương pháp hấp thu tinh lực khác?” Nàng ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên, còn có, chỉ cần hấp thu hơi thở đối phương là được, mỗi ngày ngủ cùng giường với ngươi, cũng chính là lúc hấp thu tinh lực của ngươi, nhưng mà thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ...” Hấn mập mờ trừng mắt nhìn.

Ngoại lệ... Nàng đột nhiên nhớ tới lần bị Đông Công Doãn hạ độc, chính mình còn cho rằng hình ảnh mỹ nam đó là ảo giác, lại còn, không thiếu những màn mặt đỏ tía tai.

“Vậy thì giống như trước đây, cứ hấp thu tinh lực như vậy là được rồi, khụ.” Nàng lúng túng vươn tay ngọc đầy thân hình ngày càng dán chặt vào nàng, “Ta không thờ nổi nữa.”

Nhất là trước ngực của mình, hấn như vô tình như cố tình lấn đến gần đè xuống.

“Lộ Nhi giúp ngươi điều hòa khí tức, cũng thuận tiện hấp thu tinh lực, như vậy một công đôi việc.” Tóc hấn thật dài hai màu lam hồng kết hợp rủ xuống xương quai xanh, mặt hấn cười đầy mê hoặc.

“Không cần, nhanh lên một chút, xong rồi thì để ta trở về.” Sắc mặt nàng biến đổi, rất là nghiêm túc cự tuyệt.

Hả? xem ra nàng hoàn toàn không bị hình dáng của hấn hấp dẫn, chẳng lẽ, lần này bị hình dáng của mình dọa đến phát sợ rồi sao? Hấn có chút do dự, nhưng cũng hếch môi lên tiếp lời nàng một câu.

“Thả người trở về, lại đi tìm đạo sĩ đến bắt yêu? Bảo Nhi tỷ tỷ, dù Lộ Nhi muốn thả người, chỉ là , người lấy cái gì bảo đảm an toàn cho bản công tử đây? Tuy nói khả năng tự vệ của ta rất tốt, nhưng mà, Lộ Nhi cũng có điểm yếu. . .” Nói đến đây, hần biểu hiện ra mồ bộ dáng vô cùng yếu đuối, mắt nhỏ dài nhất thời chứa đầy nhu tình, rưng rưng nhìn nàng.

“Là cái gì?” Nàng vừa mới hỏi xong, nhìn đến sự chế nhạo trong mắt hần, có nghĩa là nàng có hỏi cũng vô ích, nếu là điểm yếu, hần sẽ dễ dàng nói với mình như vậy sao?

Chẳng biết tại sao, chỉ cần đối mặt với hần, đầu óc buồn bán đầy thuận lợi của nàng chỉ còn là bột nhào, chẳng lẽ hần lại giờ trò yêu thuật với mình? Nàng có chút hoài nghi.

“Người!” Ngón trỏ của hần trực tiếp điểm trúng vào mũi ngọc của nàng, sau đó nhún vai một cái, “Cho nên, trừ phi người định lấy sự sống chết của mình ra uy hiếp, nếu không, ai cũng không làm gì được ta.”

Há miệng thờ đốc, nàng im lặng nhắm mắt lại, nhìn thấy bộ dáng cười như gió xuân của hần, trong lòng nàng càng thêm bế tắc, phải như thế nào mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay hần? Không có cửa, không có đường, có chấp cánh cũng không thể bay, huống chi, ngẩng đầu không thấy trời, cúi đầu không thấy khe nứt, nàng muốn tìm một khe hở để chui cũng khó khăn.

“Thả người đi ra ngoài cũng không phải là không thể.” Lộ Nhi suy nghĩ một chút, hần mới trả lời.

Trên mặt nàng chân mày cau lại, tất nhiên là nàng hiểu được trong lời này còn có điều kiện, cũng không biết bản thân có thể làm được hay không, chuyện phóng hỏa giết người, nàng chắc chắn sẽ không làm được.

“Mỗi ngày ngoài việc cho ta hấp thu tinh lực, những việc còn lại cứ như bình thường, người không được nói với bất cứ kẻ nào, còn nữa, người nên sinh cho ta một đứa con, nếu không. . .” Mỗi đồ mọng cong lên, hần tiến tới bên tai nàng, cực kỳ dịu dàng nói, “Ta liền khiến cho Kim gia của người nhà tan cửa nát, toàn bộ không được chết từ tế. . .”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ta Muốn Cấn Chỗ Đây!

Giọng hần rất dịu dàng, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho người ta sợ hãi đến tận xương tủy, nhà tan cửa nát, không được chết từ tế. . . Kim Bảo Nhi hít sâu một hơi, lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

“Ta không làm được.” Nàng nhắm mắt lại, cự tuyệt, cố ý lờ lời nói của hần và bàn tay đang sờ soạn của hần.

Không làm được? Hần nhếch mày, cười hết sức tà mị, bàn tay sờ đến cái mông đầy đặn của nàng, năm ngón tay gõ nhẹ nhàng như đang đánh đàn, lúc lên lúc xuống, các đầu ngón tay chậm chậm ấn chặt vào da thịt mềm mại, trên quần của nàng xuất hiện một điểm máu đỏ tươi, nhưng hần vẫn không dừng lại.

“Coi như người giết ta. . . ta cũng không làm được.” Nàng cố gắng chịu đau, cắn răng nói.

“Người không sợ ta ăn người sao?” Sắc mặt hần đột nhiên thay đổi, nụ cười trên mặt hần dần chuyển thành sự tức giận, “Người thả chết cũng không nguyên ý sinh Tử Huân cho ta?”

“Người cho là có thể sao?” Nàng khò sờ bầu môi, đôi tay vẫn như cũ để ngang giữa hai người để duy trì một khoảng cách, “Ta đã hứa với mẫu thân, đời này, trừ khi ta chết, tuyệt đối không thể để lộ thân phận, phải làm nam tử cả đời, như thế làm sao có thể thay người sống chết?” Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng cự tuyệt.

Đôi con ngươi màu xanh thăm thẳm đầy lửa giận, thoáng chốc khôi phục lại bộ dáng cợt nhả lúc trước.

"Rất đơn giản, chỉ cần người giúp ta sinh hạ Tử Huân, còn chuyện hóa thân để giả dạng người một năm có khó gì? Như vậy, sẽ không có ai biết được người là nữ nhân."

Chỉ đơn giản như vậy? Nàng sững sốt, nếu làm theo ý kiến của hần thì chuyện này không còn khó khăn gì cả, hơn nữa Lộ Nhi thông minh tuyệt đỉnh, nói không chừng, Kim gia có thể càng ngày càng phát dương quang đại, tính ra năng lực của Kim Quảng cùng Kim Chuyên hiện tại, tất nhiên không thể đảm đương trọng trách của Kim Gia, nếu không nàng đã đem hết trách nhiệm giao cho bọn họ, rồi bỏ đi thật xa.

Lộ Nhi nhìn bộ dáng suy nghĩ sâu xa của nàng, chân mày khẽ cong, tay hần lưu loát chế trụ đôi tay đang gây trở ngại giữa hai người của nàng lại, rồi nhún mày thoáng liếc qua cái mông đang rì máu.

"Người... người muốn làm cái gì?" Kim Bảo Nhi kêu lên, nàng kháng cự rút tay mình ra, nàng trợn to đôi mắt ngạc nhiên nhìn hắn, hắn... hắn đang liếm vết thương của mình, cảm giác lạnh lạnh dần thay thế sự đau đớn trên da thịt, cảm giác lại có chút thoải mái, nhưng mà cách một mảnh vải, cảm giác này có chút...

"Trị liệu vết thương!" hắn đứng dậy, dùng đầu lưỡi liếm lấy khóe môi đang nhiễm đỏ của nàng, đôi mắt nhỏ dài tà mị, nhìn thân thể mềm mại bị kích động gầy gò của nàng, mở miệng nói, "Nước bọt của Lộ Nhi có thể chữa khỏi vết thương, nếu không, ta sao có thể dễ dàng làm tổn thương người." Âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái của hắn bắt đầu chuyển sang khàn khàn.

Chuyện này giống như bị hắn tát một cái rồi lại được ôm an ủi, nàng bất đắc dĩ nhếch mép, nhưng mà, cho dù là như thế lại tựa như có một dòng nước trong suốt không ngừng chảy vào lòng nàng, lạnh lạnh, cực kỳ thoải mái.

"Ta cứu mạng người, người còn chưa báo ân." Đột nhiên hắn lại đề cập đến chuyện này.

"Báo ân?" Ngay sau đó, nàng nhớ đến chuyện suýt mất mạng trong đám cháy, nàng đỏ mặt, chuyện này còn hại mình tưởng rằng lại phát mộng xuân, "Cũng đã đồng ý vì người sống chết rồi, vẫn không tính là báo ân sao?" Nụ hôn đầu tiên của mình đã cho hắn, còn muốn thế nào? Tiểu nhân lừa đảo chết tiệt! Không đúng, là đại ngàn năm lừa đảo mới đúng!

"Đó là Lộ Nhi uy hiếp người... người mới đồng ý, dĩ nhiên là không tính." (Yumme : quả nhiên người đủ gian xảo a~) Hắn trêu đùa nhìn đến bộ ngực sữa trắng như tuyết của nàng mà vẫn còn cái quần nhỏ, trong mắt hắn thoáng qua một tia gian xảo, "Thật ra thì cũng rất đơn giản, chỉ cần người cởi cái quần đó ra, chuyện đó liền được xóa bỏ, như vậy có được không?"

Trên mặt nàng tối sầm lại, thẳng chân đá vào hắn, không nghĩ tới hắn lại có thể tránh được, và lại còn dùng hai chân kẹp chân nàng lại.

Vừa thẹn vừa tức, nàng lại giãy giụa, hắn càng kẹp chặt hơn, lại còn cố ý để sát nơi tư mật của hắn.

"Lộ Nhi, người mau buông ra." Nàng rút cuộc cũng nhận ra sức lực của nàng so với hắn giống như con kiến so với con voi, nàng không giãy giụa nữa, thanh âm dịu xuống, "Người biết chuyện như vậy, ta không làm được."

Không làm được? Lúc trước, cùng ở chung một phòng, cùng nhau tắm rửa, chuyện không nên làm nàng cũng đã làm rồi, hiện tại lại nói không làm được? Hắn hừ một tiếng, như cũ vẫn không buông ra, tròng mắt xanh thăm chuyển động, nhanh chóng bắt lấy bàn tay của nàng, động thân một cái, thành công đem tay nàng vòng qua ôm lấy eo hắn, mà hắn, được tự do.

"Tỷ tỷ không làm được, không thể làm gì khác hơn là Lộ Nhi tới giúp người, chỉ là, như vậy cũng không thể coi là trả ơn được, chờ khi nào tỷ tỷ làm được rồi, thì mới gọi là trả ơn." Nói xong, hắn cũng không nhìn đến vết máu loang lổ ở quần nàng, hắn lấy tay xé ra, giống như trong tay hắn không phải là vải vóc, dễ dàng tách thành hai mảnh, ném tới dưới giường.

"Có phải người là người của bồ trang (*) phải tới?" Nàng đột nhiên hỏi.

(*) Bồ trang: cửa hàng vải vóc, quần áo.

Ý của nàng là gì? Hắn nhăn mày, cảnh đẹp đang ở phía trước, nghe nàng hỏi, hắn liền cảm thấy đầy nghi hoặc, vô duyên vô cớ tại sao lại nói đến bồ trang?

"Vải bồ cũng cần phải đi mua đó?" Kim Bảo Nhi quát, cái đó, cái quần nhỏ đó là do nàng len lén đi mua, cũng chính là món đồ duy nhất của nữ tử mà nàng có được, cư nhiên lại bị hắn xé rách!

Cũng chính vì vậy, nên mới tức giận với hắn? Hắn đột nhiên nheo mắt lại, tròng mắt xanh thăm nổi lên sóng cuộn dữ dội, bất mãn phát ra tiếng nghiến răng đến chói tai, nhẹ nhàng tiến đến gần cô nàng mà sát, nhận thấy nàng không không chế được mà run rẩy thì lại không khỏi há hê khẽ mỉm cười.

Cũng chỉ là một tấm vải rách, còn dám vì nó mà phát hỏa với hắn...

"Người muốn vải bồ như thế nào, ta liền mua cho người, cho dù là nữ trang, cũng chỉ là mấy lượng bạc, Bảo Nhi tỷ tỷ, người có biết, nếu như chuyện người vừa mới quát to vào mặt Xà công tử danh giá của Xà giới để cho lũ xà kia biết được, nói không chừng, giống như ta vừa rồi vậy, ở trên cổ của nàng mà cắn xuống một cái." Tính chất uy hiếp trong lời nói của hắn đến mười phần, hắn liếc mắt nhìn bắp đùi trắng như tuyết của nàng, thật là muốn cắn một cái.

"Nếu người đã nói như vậy, về sao người không đến trường, ta cũng sẽ không cần đề ý đến người? Lộ Nhi, mặc dù người là yêu quái ngàn năm, học thức uyên bác, nhưng hiện tại người đang ở nhân thế, thì phải làm theo quy củ của nhân thế, về sau không cho xé rách quần áo của ta nữa." Kim Bảo Nhi đảo khách làm chủ giáo huấn hắn, nói đến đây nhớ đến bản thân đang bị hắn kẹp lại kích động muốn đá Lộ Nhi, dĩ nhiên, cũng không có tác dụng gì.

Cho dù nàng có nói gì hơn đi nữa, hôm nay bản thân hắn chẳng lẽ không làm được gì? Hắn nhún mày, không chút do dự dùng tay che phủ ngực mềm mại của nàng, vừa nhào vừa bóp, vẫn không quên thuận miệng trả lời.

"Đạ, tỷ tỷ, Lộ Nhi sẽ phân phó, khiến chúng về sau khi thấy người lớn tiếng với Lộ Nhi cũng không cho cắn người."

"Khoan đã, chờ một chút, đây là chỗ người nên sờ sao." Nàng đỏ mặt cúi đầu muốn cắn bàn tay đang động của hắn, hết cách rồi, trên người nàng hiện giờ cũng chỉ có miệng là có thể cử động.

"Nếu không thì như thế nào mới có Từ Huân, tỷ tỷ, chẳng lẽ người nghĩ đơn giản chỉ là hấp thu tinh lực liền có bảo bảo chứ?" Thiếu chút nữa hân đã bật cười thành tiếng, hân nhìn cười đến mức muốn nội thương, cuối cùng, nhìn thấy mặt nàng ửng đỏ, trong mắt hân lóe lên một tia kinh ngạc, thật sự Kim Bảo Nhi nghĩ như vậy?

Hạ rèm mắt xuống, căn bản là nàng không dám nhìn gương mặt đang giễu cợt kia, nhưng mà, cũng không quên tìm lời biện hộ cho mình.

"Trong trần cũng có kỹ viện, là sao mà ta không biết được, chỉ là, người vừa đụng vào ta, ta liền muốn né tránh, Lộ Nhi, ta... ta sợ." Làm thế nào đây, nếu như mình không sinh Từ Huân cho hân, có phải Kim gia sẽ phải nhà tan cửa nát, từ trên xuống dưới không được chết từ tế không?

Mẫu thân đã từng nói, lần đầu tiên của nữ tử rất đau, nhưng mà đau đến mức nào thì nàng hoàn toàn không biết, chỉ nhớ như lời mẫu thân nói, giống như cắt một đao trên cơ thể, nhìn một chút liền có thể qua, nhưng mà, nếu mình nhìn không được, vậy thì phải làm thế nào? Thôi kệ, dù như thế nào, nàng cũng cố gắng chịu đựng, vì Kim Gia... Trong đầu nàng rối như tơ vò.

Không ngờ nàng vì chuyện này mà gấp gáp, Lộ Nhi cũng không chịu được nữa, căng giọng cười to, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra hai đóa hoa, một đóa diễm dứa lẳng lơ tựa như tường vi, một đóa thuần khiết như hoa nhài, hình dạng bất đồng nhưng cùng xuất hiện trên người nam tử này lại nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho tầm mắt của người khác không cách nào dời đi được.

"Vậy cũng tốt, người không phải động, ta tới, như vậy có được không?" Ho khan vài tiếng, hân nhìn thấy mặt nàng xuất hiện những rặng mây đỏ, hân dừng lại nhìn nàng.

"Người nhanh lên một chút." Nàng đỏ mặt nhỏ giọng thúc giục.

"Nhất định Lộ Nhi sẽ cố gắng, chỉ cần, người không động, nói không chừng chỉ trong nháy mắt." Hân thần bí nói, khóe miệng hân cười gian một cái rồi biến mất như chưa hề xuất hiện.

Kim Bảo Nhi cúi đầu đương nhiên là không nhìn thấy, nghe được lời này của hân, cũng an tâm được đôi chút, cuộc mua bán này đáng giá lắm, nói không chừng một lần mang thai mà có thể giúp cho Kim Gia bình yên về sau.

Nàng lẳng lặng chờ đợi, suy nghĩ một chút, lại nhắm mắt, làm ngo.

Cùng một con yêu quái sinh bảo bảo, đến lúc đó có thể nào sẽ sinh ra một tiểu bảo bảo người không ra người yêu không ra yêu, nếu là như thế thì phải làm sao đây? Nghĩ đến đây nàng cắn môi một cái, nhưng bây giờ đã không thể suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì...

"Đau qua!" Nàng cau mày, hô lên một tiếng, lo lắng mở to hai mắt, nhìn thấy hân đang cúi đầu cắn trên ngực nàng...

"Người cử động." Hân vô lại chỉ tay vào nàng lại đá vào đùi nàng một cái, "cho nên không nhanh được, nói không chừng, là nửa canh giờ hoặc một canh giờ gì đó."

"Lâu như vậy? Chẳng lẽ người lại gạt ta, Lộ Nhi, chỉ là tỷ tỷ nhúc nhích một cái, nhanh lên một chút có được không? Nếu không lần sau được không? Chờ ta chuẩn bị tốt đã."

Sắc mặt nàng tái đi, sớm biết như vậy vừa rồi cố gắng chịu đựng, hiện tại hân nói một canh giờ chẳng khác nào muốn lấy mạng nàng? Dù là dùng đao cắt, cũng là cắt đến xương tủy của nàng rồi.

Hân hí híp cười chồm chồm liếc nàng đang sợ hãi, cúi đầu ngậm lấy nơi đầy đặn của nàng, đầu lưỡi đảo một cái, trêu chọc nơi mẫn cảm nhất của nàng, đôi tay đang làm loạn trên lưng nàng một đường trượt xuống mông, vuốt ve, Kim Bảo Nhi từng đợt run rẩy, lại cắn môi cố gắng nén tiếng rên rỉ trong miệng.

"Như thế nào, bây giờ còn sợ nữa hay không? Thật ra thân mật ngoại trừ làm cho hai người càng thêm thắm thiết thì có thể vận động một chút, tuyệt không kinh khủng như người nghĩ, chỉ cần người làm theo những gì tâm người muốn làm là được." Nói xong, hân cầm lấy tay nàng, thấy trên cổ tay có chút ửng hồng, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay xoa nắn.

"Ừ." Nàng như có như không đáp lại lời hân, đột nhiên một Lộ Nhi phá phách nghịch ngợm lại tỏ ra dịu dàng làm nàng vô cùng kinh ngạc.

Xoa nhẹ trong chốc lát, thấy cổ tay đã không phục lại màu da cũ, hân kéo tay nàng đặt trên lưng tron nhẵn của hân, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, lại nhìn không được cười.

"Nuông tử, phải làm sao bây giờ, Lộ Nhi rất muốn cắn người một cái." Hân làm lộ ra răng nanh lóe sáng của mình, hân không muốn tốn hơi thừa lời nữa.

Hân cũng không quan đến phản ứng của nàng như thế nào, giữ chặt cằm nàng, liếm dọc lên trên phác họa theo đôi môi đỏ mọng, nghe được tiếng nuốt nước bọt vang dội, trong nháy mắt tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói, hân cũng không muốn nhìn thêm nữa...

"Ta muốn cắn ở chỗ này?"

"Cái gì?" Nàng nhất thời không phản ứng kịp, sững người tiếp nhận miệng hân.

"Tỷ tỷ, Lộ Nhi, nghĩ, muốn, cắn, người." Mấy chữ này cơ hồ là do hân nghiêng răng nghiêng lợi phát ra, hân nhớ đến lần trước nàng bị say, so với bây giờ hấp dẫn hơn rất nhiều, bây giờ hân có chút hối hận lúc ấy không ra tay.

"Ngày mai đi." Nàng nghe được ý trong lời nói của hắn, hơi căm tức đẩy thân thể hắn ra.

Ngày mai? Chẳng lẽ nàng không nhìn thấy tình hình hiện tại? Tròng mắt xanh thẳm của hắn trở nên xám xịt, bất chấp tất cả ôm lấy eo nàng, bắt đầu điên cuồng mãnh liệt lưu lại ấn ký xanh xanh tím tím trên cơ thể mềm mại, khiến cho Kim Bảo Nhi bất đắc dĩ cắn môi, cố gắng chịu đựng sự điên cuồng của hắn.

Không có việc gì, chỉ cần cố gắng chịu đựng một chút là được, nàng âm thầm an ủi bản thân.

Nhưng mà, áp chế thân thể thế nào lại cảm thấy sức nặng trên người nàng càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ? Nàng cúi đầu, nhìn thấy Lộ Nhi vốn dĩ đang ở trên ngực nàng, chợt bắt đầu chậm rãi co rút lại...

Đờ lấy đáng đáp nhỏ bé, hắn hiện tại đã khôi phục lại hình dáng nhỏ nhắn của Lộ Nhi, ngay cả tròng mắt cũng khôi phục lại thành màu đen, lại còn, tóc hắn nhiều màu sắc thế nhưng lại trở về màu đen mềm mại, thật sự rất thần kỳ.

"Tỷ tỷ..." Lộ Nhi nhỏ giọng khóc sụt sùi, "Sớm biết như vậy, Lộ Nhi sẽ không chơi, hiện tại lại trở về nguyên dạng rồi..." Hắn cực kỳ ủy khuất cúi đầu, đôi tay sờ sờ trên mặt, bả vai đứng thẳng chợt run run, tựa như đang khóc.

"Ngươi, không thể không chế bản thân biến hóa lớn nhỏ?" Nàng rất muốn an ủi, nhưng không tự chủ hỏi hắn một câu.

Lần này, hai vai hắn lại càng run rẩy, lắc lắc cái đầu nhỏ, cơ người lại chui vào lòng nàng, tựa như chỉ có vậy thì hắn mới không bị khó chịu.

"Tam Phục Thiên là thời khắc yếu lực của ta yếu nhất, có thể chống đỡ được một canh giờ đã không phải dễ dàng gì." Hiện tại, hắn thật sự rất hối hận vừa rồi không ra tay, hắn phần hận một tay mò vào ngực của nàng xoa nắn.

Nói cách khác, lúc trước hắn nói một giờ, đều là lừa mình? Nàng nhìn lại thấy vách tường đã trở lại thành cửa gỗ, cùng với tia sáng dần lộ ra, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Cút đi, còn giả bộ!" Nàng một tay kéo thân thể nhỏ nhắn không ngừng nghẹn ngào của hắn ra.

Chỉ thấy trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm gì có giọt nước mắt nào, ngay cả hốc mắt cũng chưa từng ửng hồng, đôi mắt to long lanh nháy nháy, cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy cổ nàng thờ ra khí lạnh.

"Ta còn muốn ngươi bò lên trên người của ta."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

"....." Nàng cảm thấy có chút quái dị, tính tình lúc này của Tiểu Lộ Nhi so với Lộ Nhi vừa nãy quả là trời nam đất bắc. Một người nhìn như yêu mị tà tử, một người thì nghịch ngợm đáng yêu.

Hả? Không có động tĩnh? Hắn trừng mắt nhìn, cái tay vòng ở phía sau nàng thuận theo cần cổ nhẹ nhàng vuốt ve. Cái môi màu hồng không ngừng thờ ra khí lạnh, chỉ thiếu chút nữa là hôn lên.

"Ta không làm được." Suy nghĩ một hồi lâu, nàng quyết định từ bỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tiểu hài tử nào đó bày ra bộ dáng nhất quyết không chịu buông tha ôm chặt lấy cổ nàng, lực mạnh mẽ.

"Không được không được. Tỷ tỷ, nàng xem Lộ Nhi đã biến nhỏ rồi, bây giờ không có sức lực nữa, nàng không trèo lên sao? Hơn nữa chính nàng cũng đã nói rồi, chỉ cần tắm rửa xong xuôi thì tùy ý Lộ Nhi muốn làm cái gì thì làm, bây giờ lại không phối hợp, ta cũng không biết tỷ tỷ lại là người lừa dối tiểu hài tử đấy." Tốt hay xấu đều do hắn nói cả.

Khó xử như vậy, nàng nhìn cái chân vốn dĩ đắp trên người bị hai người lần đi lần lại không biết bị đá đi đâu rồi. Nhưng mà hắn lại không ngừng dây dưa nàng, không đồng ý, chỉ sợ thân thể trần truồng không biết đến lúc nào.

"Ngươi, ngươi nằm xuống." Mặt đỏ lên, giọng nói của nàng đều nhỏ đi.

"Được." Đôi mắt to long lanh khẽ cong, vội vàng buông tay đang ôm nàng ra. "Nằm xong rồi. Tỷ tỷ, nàng mau tới đè ta, Lộ Nhi nhiều thịt đè nhất định sẽ không đau." Để lộ ra hàm răng nhỏ đáng yêu, hắn siết lỏng bàn tay của nàng, rất là hài lòng bộ dáng thẹn thùng của nàng.

Nghe hắn nói, cảm giác giống như nàng đang đè một con heo! Nàng cố gắng nhin cười, rất nghiêm túc gật đầu, bây giờ cảm giác sợ hãi trong lòng đã mất sạch. Hắn giống như chưa từng biến thành bạch xà, mà nàng vẫn là tỷ tỷ của hắn.

Bởi vì thân thể của hắn chỉ là thân thể một đứa trẻ. Người nàng hơi nghiêng đè ở trên, nhưng mà thực bất đắc dĩ, Lộ Nhi vẫn giống như một cái bánh bao để cho mình đè ở dưới thân, mà toàn thân mình là xương, hắn là sẽ đè ép tiểu thân hình phần nộn tới biến dạng.

"....." Được rồi, nàng trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của hắn lật lại.

"Tỷ tỷ, ta có thể đi xuống hay không? Như thế này có chút muốn nôn, cảm giác thật choáng váng....."

Nàng hít sâu một hơi, lại nghiêng một bên, để cho hắn an toàn nằm xuống bên cạnh. Trải qua giày vò lần này, không khỏi có chút thờ dốc lau mồ hôi trên mặt. Không nghĩ đến nhiệt độ trong phòng dần dần nóng lên, có thể là bởi vì vừa mới này đè lên thân thể hắn nên mới không cảm thấy nóng? Nhưng mà bây giờ thân thể của hắn lại trở nên nóng rực như trước.

Bàn tay nhỏ lau mồ hôi trên trán, đầu choáng mắt hoa có cảm giác muốn nôn. Không xong, không phải vừa rồi lúc lạnh lúc nóng vì vậy mà bị nhiễm phong hàn rồi chứ?

"Oe!" Cuối cùng không nhịn được dịch chua trong dạ dày bốc lên, đầu nhỏ quay ra ngoài giường, lập tức nôn ra.

"Lộ Nhi!" Nàng giật mình vội vàng nhảy xuống giường, nhẹ nhàng vỗ sống lưng của hắn. Nhìn gương mặt phần nộn trở nên tái nhợt, cảm giác có chỗ không đúng.

"Đề cảm thấy chỗ nào không thoải mái, tỷ đi tìm đại phu, Lộ Nhi." Nghĩ một chút, nàng nhanh chóng mặc quần áo, mang khăn ướt đặt trên cái trán nóng hổi, ngón tay lơ đãng chạm đến nhiệt độ dọa người của hắn, tay của nàng không khỏi run rẩy.

"Ta nằm một chút là được rồi..." Hắn mơ mơ màng màng đáp một tiếng, đôi mắt nhắm lại, cuối cùng không có phản ứng, gương mặt rất tái nhợt.

Không được, nếu Lộ Nhi tiếp tục như vậy nói không chừng... Nàng căn bản không dám nghĩ tiếp nữa, tìm được cái chăn bị đá rớt lúc nãy đắp cho hắn. Không yên tâm sờ lên gương mặt mềm mại, lúc này mới cẩn thận mở cửa, cố hết sức chen vào khe hở đi ra ngoài.

Hoàn toàn quên mất bữa trưa Thôi đại thẩm đặt ở bên ngoài cửa, một bước giẫm lên, giày và vạt áo đều bị cháo làm nhiễm bẩn, cái chén cũng bị đá lăn đùng vào cột nhà vang lên tiếng "loảng xoảng".

Ngay cả nhìn cũng không nhìn, nàng liền nhấc chân mà chạy.

"Ôi, Kim đại công tử, người chậm một chút, xương cốt của lão phu đều bị Kim gia các người phá hủy rồi." Một lão đại phu không ngừng lau mồ hôi trên trán, vừa bị lôi kéo chạy đi vừa thở hổn hển.

Đúng vậy, đây chính là vị đại phu đã khám và chữa bệnh cho nàng. Vốn bởi vì lần trước là hai vị công tử keo kiệt của Kim gia mời, vì vậy lần này lão đang do dự có nên tới khám không, không nghĩ đến đại công tử Kim gia không nói hai lời ném một thoi bạc trên quầy của lão. Cho nên lão không một chút do dự nhấc hòm thuốc chạy đi theo đến đây. Bây giờ trái lại có chút hối hận, có thể vì tiền mà ngay cả mạng già của mình cũng dâng lên hay không.

"Nếu không nhanh chút sẽ có tai nạn chết người đó..." Làm sao nàng có thể chết rắn được. Nhưng nghĩ đến đây, bước chân của nàng chậm lại, xem bệnh cho rắn, hắn là không xảy ra chuyện gì đi?

"Ngài đi nhanh lên. " Lão đại phu hiểu rõ mình bị lôi kéo đi, cũng không có khaje năng chậm lại được. Còn không bằng nhanh một chút, sớm chết sớm đầu thai.

Hai người đều không nói lời nào, thở hồng hộc chạy đến trước cửa. Nàng nghiêng người chen vào trước, chợt thấy lão đại phu sững sờ nhìn cửa phòng chỉ mở một chút, không khỏi sốt ruột.

"Mau vào đi."

Lắc cái đầu, cuối cùng hắn cũng biết một thoi bạc này kiếm thật không dễ dàng. Ngoại trừ số mệnh bốn ba chạy ở ngoài ra còn phải "chen" vào cửa, may mắn xương cốt cơ thể mình có vẻ gầy, nghiêng người nhẹ nhàng tiến vào trong.

"Đại phu, mau khám cho hắn. Vừa rồi vừa lạnh lại nóng, còn ói nữa, ngài mau xem hắn có sao không?" Lôi lão đại phu đến trước giường, nàng trực tiếp kéo tay của đại phu đè lên cổ tay của Lộ Nhi.

Tuy hơi thờ không ổn định, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm, mạch tượng kì lạ khiến cho lão phải trầm ngâm suy nghĩ.

"Kỳ quái, thật kỳ quái." Lão nhăn mày vuốt râu. "Lão phu khám chữa bệnh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được mạch tượng kì quái như thế này, vừa nhẹ lại mau, giống như, giống như..." Nói đến đây không tự giác ngậm miệng.

Chẳng lẽ lão ấy nhìn ra thân phận thật sự của Lộ Nhi? Nàng bất an nhìn ra chỗ khác, lén lút liếc lão đại phu.

"Giống như cái gì?"

"Giống như hi mạch..." Khuôn mặt già nua của lão đại phu đỏ lên xấu hổ buộc miệng nói ra.

"Khụ... Ngài nói cái gì? Hi mạch? Đại phu, hần không chỉ là một đứa bé mà còn là một tiểu nam hài, làm sao có hi mạch được." Nàng nghẹn đỏ mặt, muốn cười lại cảm thấy không nên cười, nếu không với tính tình kì quái của lão đại phu, nói không chừng sẽ phì cười chạy lấy người mất.

Lão cũng nghe ra ý tứ không tin mình trong lời nói của nàng. Nhưng mà, nếu như là trước đây lão đã phát cáu rồi, bởi vì lão chưa từng khám sai bệnh. Nhưng lần này lão cũng phải nghi ngờ chính mình, rõ ràng người đang nằm trên giường là tiểu nam hài.

Nhìn một hồi, lão tiếp tục bắt mạch, nhưng bắt luận dò xét như thế nào thì dựa theo mạch tượng cũng là hi mạch. Chẳng lẽ bởi vì thời tiết quá nóng nên lão bị phơi nắng đến mơ hồ?

"Có lẽ là bị cảm nắng." Nghĩ đến triệu chứng nàng mới nói, lão đành phải nói như vậy, cho dù mình vẫn kiên trì mặc rằng là hi mạch. Nhưng nếu như bị người dân trần trên biết được chẳng phải là bị chê cười đến rụng răng à? Về sau còn có ai đến tìm lão khám bệnh nữa.

"Có khả năng không?" Kim Bảo Nhi nghi ngờ hỏi.

"Đúng là bị cảm nắng, mau, nấu cho hần một ấm trà lạnh rồi dứt hần uống, sau đó đảm bảo phòng được thông gió. Người nhìn xem, nhìn xem trời nóng như thế này, cửa phòng lại đóng kín như vậy hần không bị cảm nắng mới là lạ đó." Vội vàng khẳng định trả lời, đưa tay chỉ cửa chính và cửa sổ đang đóng chặt, nói xong thì muốn tự đi mở ra.

Làm sao như vậy được! Sắc mặt nàng đại biến, lập tức chặn ở trước mặt lão đại phu, cười xòa nắm lấy tay của lão. Lộ Nhi đã nói qua, hiện tại hần không thể ra ngoài ánh sáng, nếu bị ánh sáng chiếu vào sẽ bị lộ nguyên hình, như vậy làm sao mà được.

"Người làm gì vậy?" Lão đại phu không hiểu hỏi.

"Đợi một lát tôi sẽ phân phó hạ nhân đến làm, cũng không dám nhọc đến lão nhân gia người, lần này rất cảm ơn ngài!" Nói xong, tiền lão đại phu đi ra ngoài cửa, sau đó đóng sầm cửa rồi tự mình khóa cửa lại.

Lão đại phu ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, gương mặt lão run rẩy, còn chưa có ai dám đối xử vô lễ với lão như vậy, kêu là đến đuổi là đi. Lão chỉ biết đến Kim gia khám bệnh là không có chuyện gì tốt mà! Nhưng mà may mắn chạy ra ngoài được, đối với việc khám bệnh vừa rồi, lão cũng không có nắm chắc hoàn toàn. Chẳng qua để dời sự chú ý nên mới nói nên đi mở cửa sổ, không nghĩ đến bị đẩy ra ngoài, như vậy cũng tốt, lão nhanh chóng rời đi.

Tay áo dài vung lên, lão nhìn bốn phía không có ai, nhất thời bảo vệ được mặt mũi không bị người nào thấy vừa rồi mình bị đuổi ra khỏi cửa, đưa tay che đi ánh nắng của mặt trời nhanh chóng rời đi.

"Lộ Nhi, nào, uống một chút trà lạnh đi!" Nàng nâng hần lên, bung ly trà lên dứt vài ngụm thì nhìn thấy trà chảy từ khóe miệng hần xuống. Nàng quỳnh lên, vội vàng để chén xuống rồi dùng khăn tay lau miệng cho hần. "Lộ Nhi nhanh tỉnh lại đi, uống vài ngụm trà cho mát." Nói xong vỗ khuôn mặt tái nhợt như củ của Lộ Nhi.

Nhưng mà hần ngược lại không có bất kì phản ứng nào, toàn thân xụi lơ dựa vào trong lòng nàng không nhúc nhích.

Làm sao đây? Nàng đưa tay sờ trán của hần, không ngờ còn nóng hầm hập như vậy, tay mới chạm vào lại rút trở lại. Đưa chén đến miệng của mình uống một ngụm lớn, cuối đầu xuống ngậm lấy cái miệng mềm mại của hần, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng nhỏ ra, sau đó chuyển nước trà vào miệng của hần.

Đang tập trung chú ý đến việc bón nước nên hoàn toàn không chú ý đến khoảnh khắc nàng cúi đầu nhắm mắt, mi mắt người nào đó run rẩy, tay nhỏ bé ôm hông của nàng, một bộ dáng rất hưởng thụ.

Được rồi, chỉ còn lại một ngụm. Nàng ngậm một ngụm cuối cùng ở trong miệng, lại một lần nữa cúi thấp đầu vừa định đưa vào, không ngờ bị đầu lưỡi mềm thừa dịp nàng không chú ý mà tiến vào dây dưa với nàng. Nàng sợ tới mức muốn đứng lên, ngược lại cái ót bị ôm lại gắt gao không thể động đậy.

Nàng đột nhiên mở mắt, chống lại đôi mắt xanh thăm thẳm đầy dục ý của hần, trong lòng rất căm tức.

Nhưng lại giãy không thoát được lực đạo của hần, đành phải tùy hần tiến quân thần tốc, dây dưa hấp dẫn, cho đến lúc hần buông ra, ở trên mặt của nàng lưu luyến hôn mấy cái.

"Đệ lại lừa ta?" Nàng nhăn đôi mi thanh tú lại, tốt lắm!

"Không có." Hần vội vàng phủ nhận, nhưng mà khóe miệng lại nhin không được nhếch lên. "Vừa nãy thật sự hôn mê, nhưng mà lúc lão đại phu vừa đến thì đệ đã tỉnh rồi. Nhưng mà nhìn thấy lão cây già mà lên mặt, đệ muốn đùa lão một chút. Không nghĩ đến lão muốn mở cửa phòng ra, may mà tỷ đã ngăn cản, nếu không đệ có thể đã biến trở về nguyên hình rồi." Nói xong khuôn mặt đáng thương cợt lên bộ ngực của nàng.

Nói như vậy thì mình đã hiểu lầm hần? Nhưng mà vừa nãy giả bộ bất tỉnh để mình bón thuốc cho hần là sự thật. Nàng dịu dàng vịn phần vuốt ve sống lưng của hần, một đường đi xuống xoa cái mông của hần. Đột nhiên nàng giơ tay lên dùng lực đánh xuống. "Bốp Bốp Bốp!" Phát ra ba tiếng vang thanh thúy.

"Tỷ..." Lộ Nhi phản ứng không kịp ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tức giận đến run rẩy khóe miệng.

"Đệ chỉ biết trêu đùa tý tý, vừa này làm cho tỷ rất sợ, đệ biết hay không. Nghịch ngợm, cần quấy thì khi nào mới học giỏi được, đùa giỡn người khác còn chưa tính, không nghĩ đến ngay cả tỷ tỷ mà đệ cũng dám đùa bỡn." Kim Bảo Nhi tức giận nói xong, ngay cả mình nói cái gì cũng không biết. Ngược lại nhìn thấy Lộ Nhi mang vẻ mặt uất ức thì áp ứng ngừng nói.

"Mặc kệ, tỷ đánh đệ." Hắn cắn môi, đôi mắt to long lanh đỏ lên, rời khỏi cái ôm của nàng sau đó xoay người đưa lưng về phía nàng, cầm đệm chăn phủ lên đầu, không nhúc nhích.

Rõ ràng là hắn không đúng, tại sao bây giờ đổi lại là nàng sai rồi? Nàng ngạc nhiên nghĩ, vươn tay ngọc đẩy Lộ Nhi đã tự quốn mình thành một trái cầu nhỏ.

"Đừng cuộn chăn nữa, không nghe đại phu nói là cần thông gió sao? Nhanh, đừng cuộn nữa." Muốn xốc cái chăn lên, không ngờ ngược lại càng bị ôm chặt, trái kéo phải túm cũng không có hiệu quả gì. Ngược lại nàng mệt đến đầu đầy mồ hôi, cái chăn đó như dính chặt vào người.

"Mặc kệ, tỷ đánh Lộ Nhi, chính là tỷ không đúng, không đứng dậy là không đứng dậy. Trừ khi, trừ khi tỷ nhận sai, cam đoan sau này không đánh đệ nữa." Từ trong tấm chăn truyền ra lời nói rầu rĩ, có chút quật cường, cũng có chút...

Nàng cảm thấy giống như có âm mưu, một kế hoạch tốt để nàng tự nhảy vào cạm bẫy.

"Được rồi, không đánh đệ." Không có biện pháp, nếu như để hắn tiếp tục kiềm nén nữa, nói không chừng lại muốn chết ngắt nữa. Đến lúc đó, lại tự đi kéo vị đại phu đó lại đây nữa sao.

"Thật sao?"

"Thật sự" Nàng đưa ra hứa hẹn, lần này đưa tay xốc chăn lên, quả nhiên thuận lợi hơn nhiều, chỉ thấy hắn đầu đầy mồ hôi nhào lên ôm cổ nàng làm nũng.

"Tỷ nói rồi, không được đổi ý, ngoan tay đi." Đây là cách làm nũng mà hắn học được của đồng học bên cạnh, thông thường đối với nữ nhi trăm lần thử đều không mất hiệu lực.

Nhìn thấy mái tóc mềm mại của hắn bị mồ hôi làm ướt dính, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn hồng hồng, phi thường dễ thương, ngón tay út thập phần khéo léo được đưa lên. Nàng mỉm cười cũng đưa ngón tay móc lại.

"Móc ghẹo một trăm năm cũng không thay đổi." Giọng nói non nớt vang lên, đôi mắt xanh thăm thẳm lại rồi khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Hết thấy lần này, rốt cuộc là đã từng xảy ra chưa? Nàng ngược lại kinh ngạc nhìn đôi mắt hắn biến lại màu đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 82.1

Trước cửa lớn của Kim gia, có hai bóng dáng lén lút nép ở trong bụi cây, nắng nóng mặt trời chiếu vào hai người gần như không mờ được mắt. Dù muốn chớp mắt cũng không chớp được mà phải nhìn chăm chăm Kim gia để kiểm tra xem có chỗ nào kì quái, cũng có một chút đầu choáng mắt hoa.

"Sư phụ, nếu không người quay về khách sạn nghỉ ngơi trước, chỗ này có con canh là đủ rồi." Bình Sanh rất không đành lòng nhìn sư phụ một thân mặc áo đạo sĩ vừa dày vừa nặng, bên trái cầm một cây kiếm gỗ đào, bên phải cầm một bọc đạo phù. Nhìn lông mày tuyết trắng của người cau lại, phía trên mồ hôi đã tích đầy và nhỏ giọt xuống, lưng áo cũng đã ướt đầm.

Buồn bực trùng mắt với đồ nhĩ, lão đạo sĩ giễu cợt một tiếng.

"Người theo vì sư bao lâu, có bao nhiêu đạo hạnh sư phụ còn không biết sao. Bây giờ hai người chúng ta xem như là ăn mày không có bạc, hoàn toàn không có tác dụng, vẫn không thể có nhiều đôi mắt để nhìn. Nhưng mà lão phu không tin tra không ra manh mối. Nhớ ngày đó lúc hàng phục được con cóc vương màu xanh, lão phu có thể ba ngày ba đêm không chớp mắt." Nói đến sự tích lúc đó, y rất vui, nhưng thật ra lúc đó quên mất mình gần tám mươi tuổi, thân thể so với hai mươi mấy tuổi là kém xa.

Bạc và ăn mày có liên quan gì? Bình Sanh bị lời nói của sư phụ làm cho sững sờ, không phải hòa thượng mới biết dùng bạc? Sư phụ sẽ không phải phơi nắng đến choáng váng đi....

Nhưng cái tính tình bướng bỉnh của sư phụ từ trước tới giờ mình cũng không dám khiêu chiến, cũng đành phải tránh ở một bên, néch thân, bấy nhiêu giúp hắn che khuất ánh sáng.

"Ai, Kim gia đại công tử, cậu chậm một chút....." Chỉ nhìn thấy một lão giả công hòm thuốc ở trên lưng bị Kim gia đại công tử kéo chạy, nhanh như chớp xẹt qua trước mắt bọn họ.

"Sư phụ, đây không phải là vị đại phu trên trần sao?" Bình Sanh ngược lại có một chút ấn tượng, ở trấn Lạc Thu lác lư nhiều ngày như vậy, yêu quái không tìm thấy nhưng người thì quen biết không ít.

"Đúng vậy, xem ra Kim gia có người xảy ra chuyện rồi." Vuốt chòm râu, mi lão đạo sĩ cong thành chữ bát, lộ ra một chút ý cười. "Nóng như thế này, xà yêu nhất định cũng sẽ nóng không chịu nổi. Nếu xà yêu ở Kim gia, tự mình sẽ lộ ra nguyên hình, may mắn hôm nay là ngày tam phục. Như vậy chúng ta không cần tốn sức tìm kiếm rồi."

Thì ra là thế, Bình Sanh gật đầu, nhất thời có một chút khẩn trương, lần trước để cho xà yêu chạy mất, lần này nếu như gặp lại nữa, không biết có thể bắt được không? Nhớ tới lần trước là một con xà yêu xinh đẹp, nhưng thật ra có chút không đành lòng, dù sao hẳn cũng chỉ trộm chút thịt cá, kim ngân châu báu của tham quan ức hiếp dân chúng, nói đến vẫn là hành vi đạo nghĩa. Bọn họ như thế đi bắt hẳn, muốn thương tôn hân, nhưng thật ra có chút.....

Nghĩ tới, hẳn bắt đầu tức giận, mình sở dĩ đi theo sư phụ là vì lúc còn trong tà lốt chính sư phụ từ trong thâm sơn cứu mình, và lại dưỡng dục thành người. Y chẳng qua là vì muốn chăm sóc sư phụ đến cuối đời để báo ơn cứu mạng và dưỡng dục này. Nhưng từ lúc đi theo sư phụ, thật ra cũng không có giết qua con yêu quái nào..... Có một chút thẹn thùng tựa vào bả vai của mình, bất chợt một khuôn mặt nhảy vào trong óc, mặt y đỏ lên, xấu hổ liếc trộm sư phụ.

"Ngốc tiểu tử, nghĩ cái gì đây, nhanh, đại phu kia đi ra rồi!" Lão đạo sĩ vừa muốn nhảy ra khỏi bụi cây, nhưng chân đã tê rần, vội vàng thúc giục đồ đệ đang ngăn người không cử động.

Lấy lại tinh thần, lão nhanh chóng phi nhanh ra ngoài.

"Lão phu lần trước dùng cổ kiêu nâng cũng không đến, mỗi lần đến đều không có chuyện gì tốt!". Lão đại phu ở đường lớn nhỏ ra một cục đờm, thì bị người nắm lấy cổ tay, đang lúc giật mình, nhìn thấy có người tới thì nhẹ nhàng thở ra. "Tiểu đạo sĩ, cậu cũng muốn mời tôi khám bệnh sao? Xem cậu mặt đỏ tai hồng, hai mắt tờ máu ngưng tụ, hẳn là đang tức giận, trở về nấu chén thuốc hạ hỏa uống là được rồi. Khí huyết phương cương, rất nhiều chuyện lo lắng không được. Huống chi cậu còn là một vị đạo sĩ, những thứ không thể chạm vào ngân vạn lần đừng chạm." Nói xong cũng không muốn đứng ở trước cửa của Kim gia, đúng là bạc cũng không nhận được thì muốn đi.

Nhưng lời nói của lão ngược lại càng làm cho khuôn mặt Bình Sanh đỏ rực, suýt chút nữa là bị nghẹn nước miếng của mình. Vội vàng lắc đầu biểu thị vấn đề mình muốn hỏi không phải cái này.

"Đại phu, tôi muốn hỏi, Kim gia có ai bị bệnh à?"

Lão đại phu sừng sốt, cao thấp đánh giá hai mắt của hắn, nghĩ đến vừa mới chuẩn mạch, sắc mặt đại biến. Nếu như nói ra, danh tiếng của mình không phải bị hủy hoại rồi sao? Mà còn làm trò cười cho thiên hạ.

"Cũng không có gì, chính là tiểu công tử không cẩn thận té bị thương, mời lão phu đến khám xương cốt. Thời tiết thì quá nóng, tiểu hài tử lại bướng bỉnh đi chơi với tiểu băng hữu ở khắp nơi, treo cây rồi tự té." Nói qua loa, lão vẫn nên bảo vệ danh tiếng của mình là quan trọng.

Tiểu công tử? Không phải ngày ấy ở khách sạn mình nhìn thấy Tứ công tử Kim gia chứ? Bình Sanh vừa nghe là té bị thương, hơn nữa hài đồng khắp nơi chơi đùa, không có khả năng sợ ánh nắng mặt trời mà trốn ở trong nhà biến thành xà yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 82.2

"Thì ra là như thế, tôi còn cho rằng Kim gia đã xảy ra chuyện, đa tạ đại phu." Chậm rãi cảm ơn, thấy đại phu mặc dù cổ quái phát tay áo rồi đi. Y nhưng thật ra thở ra một hơi, quay đầu thấy sư phụ đã đứng ở bên cạnh mình.

"Lần này ngược lại khó làm rồi, xem ra không phải là xà yêu." Lão đạo sĩ nhũ mày xoa đầu gối đã ngồi đến tê dại. "Bình Sanh, về khách sạn trước đã."

Khó có lúc sư phụ chủ động từ bỏ, sắc mặt y tràn đầy nghi hoặc.

"Tiểu tử ngốc, con quên sư phụ đã nói qua à. Tam phục thiên thì yêu lực của yêu quái sẽ yếu đi, đến lúc đó, trên đỉnh núi lúc trăng tròn lên cao nhất chúng sẽ hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt để bổ sung thể lực. Hôm nay chính là ngày trăng tròn, buổi tối sẽ có ít nhiều rắn sẽ tụ tập ở đỉnh núi. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần đi theo chúng là được rồi, nhất định sẽ bắt được không ít xà yêu. Đương nhiên, đây cũng là biện pháp nguy hiểm nhất." Hai mắt lão đạo sĩ cong lại, cười toe toét, giống như mình nói câu đó là dư thừa.

Bình Sanh tất nhiên là biết sư phụ si mê bắt yêu, cũng không có mở miệng khuyên can, thậm chí đêm nay phải mang bao nhiêu lưu hoàng mới an toàn trở ra?

Đi lấy cánh tay của sư phụ, mới đi được mấy bước thì bị người ta đụng phải bả vai.

"Thật xin lỗi....." Nữ tử đội mũ kéo mũ xuống để che khuất gương mặt, giọng nói xin lỗi trầm xuống.

"Không sao." Bình Sanh có chút kinh ngạc bèn quay đầu, ngực đột ngột hiện lên một cổ quen thuộc, sốt ruột nghiêng mình, phía sau bóng dáng của nữ tử đã biến mất ở khúc ngoặt.

Nhìn thấy sắc mặt kì quái của đồ nhi, lão đạo sĩ lau mồ hôi ở trên mặt, có chút đầu choáng mắt hoa.

"Đồ nhi, làm sao thế?"

"Không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy nữ tử đó hình như có quen biết, nhưng không nhìn thấy gương mặt." Y nghi hoặc nói. Vừa cười một tiếng, mình chưa quen biết nữ tử nào, trừ nàng ra..... Nhưng nếu trời nóng như thế này, nàng đi ra ngoài, không bị đánh về nguyên hình mới lại.

Không thể nào, không thể nào, trong lòng y trầm nghĩ.

Đột nhiên cảm thấy trên vai chột nặng, y liền phục hồi tinh thần. Chỉ nhìn thấy hai mắt sư phụ khép lại, đầu đầy mồ hôi, mềm nhũn dựa trên vai của mình. Vừa nhìn là biết bị cảm nắng.

"Sư phụ, con công người về nghỉ ngơi." Trong lòng cả kinh, cuống quýt ngồi xổm xuống để công sư phụ lên, sai bước chạy về khách sạn.

Nữ tử vừa nãy biến mất ở góc rẽ, bóng dáng màu đỏ bất thành linh không ngừng co rút lại, cho đến khi cái mũ rơi xuống tạo thành tiếng "lạch cạch". Cảm giác quần áo đang bất động, một cái đầu rắn màu đỏ đang xem xét, nhìn thấy bốn phía không có người quay thân rồi đi.

Bên trong Kim gia.

"Lộ Nhi, Tỳ đã phái người đi nói với Lưu Vân, thân thể đệ không khỏe, đợi qua ngày Tam phục mới đi học." Đóng cửa lại Kim Bảo Nhi thiếu chút nữa hoảng sợ.

Chỉ thấy một con rắn nhỏ màu đỏ đang cuộn đuôi rắn tròn lại trên bàn tay của Lộ Nhi, đôi mắt hình cầu đang liếc mình, hơi gật đầu, dường như là đang chào hỏi với nàng.

"Người về trước đi, cực khổ cho người rồi, đợi sau ngày Tam Phục ta sẽ giúp người phục hồi lại hình dạng." Trúc Hồng nhẹ nhàng gật đầu, Lộ Nhi còn thật sự cẩn thận cầm nâng bỏ xuống đất.

Sau khi Trúc Hồng chạm đất, thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay của Lộ Nhi, có chút thâm ý liếc nhìn Kim Bảo Nhi. Đầu vừa giương nhưng thật ra nhu thuận theo khe hở của cửa sổ trượt ra ngoài.

Kim Bảo Nhi đứng tại chỗ cử động cũng không dám chậm rãi thở ra một hơi. Diễn đàn lễ quý đôn. Đối với rắn mình vẫn có một sự sợ hãi không hiểu. May mắn Lộ Nhi bây giờ đang ở diện mạo hài đồng, nếu không sợ rằng mình và hấn một khắc cũng không ở lại được. Trên da thịt giống như vẫn còn cảm giác được cảm xúc lạnh lẽo của vảy rắn. Nàng vuốt hai tay đã nổi lên một tảng da gà.

"Tỳ tỳ, nàng còn đứng ở chỗ đó làm cái gì, muốn đứng thành hòn vọng phu sao?" Lộ Nhi đang nằm, đối với nàng, cái chân nhỏ càng không ngừng lúc ẩn lúc hiện. Trên cẳng chân không biết lúc nào đã đeo cái linh đang màu băng lam. Mỗi một lần dao động linh đang sẽ rung lên "đỉnh đương đỉnh đương", so với cái linh đang thông thường có cảm giác như tiên nhạc, trong trẻo êm tai, lại uyển chuyển như hoàng minh.

Hòn vọng phu? Một với lời hấn nói ra, nàng bất đắc lắc đầu. Nhìn thấy ánh mặt trời xế chiều vẫn nóng rực như cũ, nhưng mà tinh thần của hấn dường như tốt một chút.

Thông thả đi tới, một tay sờ trán Lộ Nhi, nhiệt độ đã giảm không ít, ngược lại yên tâm một chút.

"Lộ Nhi, đệ biết không, ta có thể đáp ứng sinh con cho đệ. Nhưng chúng ta vốn không có khả năng trở thành vợ chồng." Nàng cúi thấp đầu, nghiêm túc nhìn con người màu đen đẹp như mã não, trong đó rực rỡ tinh xảo, đủ để đầu độc nhân loại.

"Chúng ta không nói về chuyện này." Mắt to long lanh lóe lên, cái tay kéo tay ngọc của nàng sờ lên linh đang mà cái chân đang lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 82.3

Xác thực, nàng kinh ngạc nhìn Băng Lam Linh Đang, trong ấn tượng dường như là lúc Lộ Nhi biến thành mã nam có đeo ở trên người, ngày thường ngược lại chưa từng thấy qua. Lúc này, ngón tay chạm nhẹ một chút thì có cảm giác giống như đụng phải khối băng ngàn năm, mang theo cổ lạnh lẽo

thấu tim.

"Cái linh đang này với cái Linh đang bình thường không giống nhau." Nàng gật đầu một cái.

"Đó là đương nhiên, đây chính là cái Linh Đang ta trộm được, thật không ngờ sẽ có công hiệu lớn như vậy, Tam phục thiên mỗi năm đều nhờ nó mới có thể bình yên vượt qua." Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vui mừng. Hắn lấy một bên Linh Đang xuống, vuốt cổ tay mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng đẩy qua liền đeo cái Băng Lam Linh Đang này lên.

"Lộ Nhi, đệ đây là?" Nàng nghe là trộm được, đang muốn trách cứ, nhưng nhìn thấy hắn thật sự gỡ xuống rồi đeo ở trên tay mình, không khỏi có một chút cảm động.

Bàn tay nhỏ bé sờ lên trán của Kim Bảo Nhi, khóe môi của hắn cong lên, cố gắng đem thân thể của mình dựa vào người nàng.

"Tỷ tỷ thật ra cũng không thích nóng, Lộ Nhi biết, nàng mỗi ngày đều bận việc ở bên ngoài. Lại không thể bung dù cũng không thể thường xuyên tránh ở trong cửa hàng, thì để linh đang của Lộ Nhi giúp nàng vượt qua Tam phục thiên, được không?" Bây giờ hắn đã không còn nóng nữa rồi. Nhìn thấy nàng vì mình chạy đến cả người mồ hôi, nhìn không được mà đau lòng.

Thì ra không phải đưa cho mình, nàng dở khóc dở cười gật đầu. Nhưng nghĩ đến chuyện trong thời điểm nóng nhất này, hắn nguyện ý chia một nửa Linh Đang cho nàng. Nhưng thật ra khó có được, đối với xà yêu mà nói, bảo trì nhiệt độ cơ thể trong lúc này mới là quan trọng nhất đi? Vừa không thể quá cao lại không thể quá thấp. Lại nói, rắn muốn sinh tồn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Được, Lộ Nhi nói cái gì đều được, đệ đừng có ma sát nữa, tỷ còn đang nóng." Tay nàng vừa muốn đẩy thân hình nhỏ nhắn thì phát hiện toàn thân Lộ Nhi đã có một chút lạnh, hình như đã khôi phục nhiệt độ ban đầu, xem ra là muốn truyền sự mát mẻ cho nàng. Mà cái linh đang đang đeo trên cổ tay cũng bắt đầu tản ra khí lạnh.

Cái tay bắt giắc từ đây nhẹ sang khề vuốt, vuốt một chút đám lông nhỏ ở vai, nàng dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được mỹ nam đó đúng là Lộ Nhi.

"Lộ Nhi, vì sao lúc đệ biến thành nam tử, tính tình cùng bây giờ khác nhau rất lớn?" Nàng thì thảo hỏi. diananlequydon

Nàng đã phát hiện? Đôi mắt màu đen khê cong, hắn theo thói quen cọ khuôn mặt vào ngực của nàng, bàn tay nhỏ bé sờ vào trong vạt áo, theo bản năng nắm lấy nơ con bướm xé ra.

"Lộ Nhi!" Nàng giật mình hô ra tiếng, mặt đỏ lên muốn nhặt mảnh áo đã rơi ra để buộc lại.

Từ khi biết hắn đã ngàn tuổi, càng hiểu rõ ở trước mặt mình cho dù là khuôn mặt và thân hình của một đứa trẻ, nhưng mà trong nội tâm mình không thể đối đãi với hắn như đệ đệ được.

"Đừng cử động, ta sẽ nói cho nàng biết." Giao hoạt mà trừng mắt nhìn, hai tay đã nắm gọn nơi mềm mại ấy, trên gương mặt đáng yêu tràn đầy thỏa mãn.

Hắn là tiểu sắc quỷ! Không đúng, phải là sắc yêu ngàn năm! Nàng đành buông tay, quên đi.

"Nói đi!"

"Đệ có thể biến lớn biến nhỏ, có thể biến thành người cũng có thể biến thành yêu, thậm chí có thể biến thành giường, cái bàn, băng ghế... Nhưng cũng chỉ có sau khi biến thành người thì tính tình mới thay đổi. Nếu đệ biến thành một đại hán cường tráng thì tính tình sẽ nóng nảy, biến thành nữ tử xin xắn thì dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, biến thành một nam tử ngọc thụ lâm phong thì sẽ cao nhã bất phàm. Vì vậy tỷ sẽ có cảm giác tính tình của Lộ Nhi sau khi biến thân sẽ khác nhau." Hắn rất kiên nhẫn, giải thích cặn kẽ, đôi tay không quên xoa nắn xung quanh.

"Nói cách khác thì đệ không có dung mạo thật sự, chỉ cần xà dung?" Kim Bảo Nhi đang suy nghĩ nói ra, căn bản là quên mất mình còn bị giễu chọc.

Đôi mắt đen láy lóe lên, hắn lắc cái đầu nhỏ, cách lớp quần áo liếm lên chỗ mềm mại đó, khuôn mặt trẻ con đột nhiên lộ ra một chút ý cười.

"Tỷ tỷ, nàng đoán xem. Nếu nàng đoán đúng, cái linh đang này tặng cho nàng; nếu đoán sai, đêm nay nàng cứ ngoan ngoãn mà chờ ta đến "ăn sạch" đi."

"Tối nay đệ muốn đi đâu? Không được, đêm hôm khuya khoắc, không an toàn."

"Không an toàn? Tỷ tỷ, nàng đừng quên ta là ai, nếu nói không an toàn thì là đối phương mới đúng." Hắn nắm lấy cằm dưới của nàng hôn lên, khóe môi nhếch lên cười nhạt, giọng nói dịu dàng mà mê hoặc.

"Đừng, nhưng ngươi muốn đi làm cái gì?" Thừa dịp hắn hôn lên khóe miệng, nàng vội vàng hỏi.

"Bí mật!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: 83.1 Nàng Sắp Sinh Con Cho Ta.

Mặc son, vì trấn Lạc Thu nằm về phía nam vài dặm của ngọn núi cao nhất, đi theo rừng trúc lên sơn đạo, bởi vì dốc đứng khó đi, người thường đều vòng qua ngọn núi mà đi. Có thể có một số sai phụ lựa chọn lên đến giữa núi để chặt một ít củi liền quay về. Mặt trời mọc thì lên trở về là lúc giữa trưa, sợ gặp phải độc xà mãnh thú. Không sai, Mặc son là nơi xuất hiện nhiều độc xà nhất.

Ban đêm! Hắc sâm của Mặc son ẩn dưới ánh trăng thuần khiết, không tránh khỏi vẻ đẹp mông lung của ngân quang. Nhất là chớp núi bị tầng mây bé nhỏ che phủ, như ẩn như hiện, lại càng lộng lẫy.

"Gu gu gu gu....." Tiếng kêu của con cú mèo đặc biệt vang dội trong Mặc son yên tĩnh. Cũng thỉnh thoảng phát ra âm thanh giống như bị cái gì giẫm đạp. "Kêu kệt, kêu kệt....."

"Xi xi....."

Quyển có cái gì tiểu thuyết phương tây chậm rãi mà thu hút đồng bạn, không bao âm thanh những chiếc lá bị nghiền qua càng rõ ràng.

"Ngài tới rồi, ngài tới rồi." Đột nhiên có đôi mắt màu lục thăm thẳm xuất hiện trong bóng đêm, ngay sau đó giống như những ngôi sao bình thường lại thoáng hiện ra vô số màu xanh biếc thăm thẳm.

"Phốc!" Bó đuốc đột nhiên cháy lên, chiếu sáng toàn bộ chớp núi. Nếu như có người ở vùng lân cận đi đến vào ban đêm nói không chừng sẽ cho là phía trên chớp núi hiện lên một tầng mây hồng.

"Trúc Hồng tỷ tỷ, chúng ta ban đêm vốn dĩ có thể nhìn thấy mọi vật, vì sao còn phải đốt đuốc." Một con tiểu lục xà thân trượt lên phía trước, một mặt hâm mộ nhìn Xích xà rất được Xà công tử xem trọng.

Mắt xà tròn tròn nhìn phương hướng của Lạc Thu trấn, phun lưỡi rắn ra.

"Sau đó người sẽ biết, còn chuyện ta phân phó người đi làm, làm được như thế nào rồi?" Nàng nghĩ đến kế hoạch của Công tử, vừa nghĩ đến lại muốn gắp ngải, không kiềm được có một chút phiền lòng, ánh mắt đó là một đôi mắt nóng bỏng, đơn giản là muốn thiêu hủy lớp vỏ ngoài của mình, đơn giản làm cho nàng tránh né không kịp.

Nếu không phải vì dọ thám lời nói của y và lão đạo sĩ đó, mình mới sẽ không giữa ban ngày trời nắng xuất hiện trên đường cái, cứ thế hủy đi thân người vất vả biến ảo, lần này đợi thêm, lại không biết là đến lúc nào.

"Yên tâm đi, đều đã chuẩn bị xong rồi." Tiểu lục xà hưng phấn mà điểm cái đầu nhỏ, nhìn thấy nam tử phi đằng trên không trung, nhất thời xấu hổ trốn phía sau của Trúc Hồng.

Tất cả rắn đang ẩn nấp toàn bộ đều chui ra, phát ra tiếng hoan hô kịch liệt! Xà công tử, Xà công tử...

Lá rụng thông thường không có tiếng động rơi trong bầu rậm. Chỉ nửa bước lên Linh đang thanh thúy vang dội, tóc nam tử nhẹ nhàng rơi xẹt qua chân mây, lộ ra đôi mắt thăm thẳm mỉm cười. Nửa vai váy bào trên người vừa lúc chỉ lộ ra đôi chân, lộ ra chân liên thanh tú xinh đẹp, mà trong cánh tay thon dài của hắn đang ôm một nam tử, mà nam tử này ngủ mê man không tỉnh.

"Công tử." Trúc Hồng dời lên hàng đầu gạt cái đầu nhỏ, không giống như những con rắn khác kinh ngạc như vậy.

"Đêm nay là đêm trăng tròn, chắc chắn là mọi người và ta đều không chịu được ánh sáng của mặt trời, may mắn bây giờ có thể hấp thu ánh sáng nhật nguyệt để bổ khuyết. Nghe nói hôm nay lão đạo sĩ muốn tới bắt Bản công tử, cũng không biết sắp tới sẽ chơi đùa đến dạng gì, vì vậy trong lúc hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, chúng ta không khỏi mỗi mắt trông chờ." Hắn chớp mắt, cúi đầu thấp cười một tiếng, xếp chân ngồi xuống, liền đem thân thể ở trên người mình để trên bắp đùi.

Cúi đầu kiểm tra người còn đang ngủ mê chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Cũng không vội, mi mắt khép lại bao lại con ngươi xanh thẳm, cũng không nói chuyện, chẳng qua là toàn thân tản ra một tầng hào quang màu trắng, nhưng lại giống như đang hấp thu ánh trăng, từ ít đến nhiều, đáng người xuất sắc của hắn càng lộ ra vẻ tuấn mỹ phi phàm.

Có chút nhìn ngậy người, cho đến bó đuốc cháy sạch vang dội mới nhớ ra đang vây quanh hắn cùng nhau hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Trúc Hồng liếc mắt nhìn thân thể đang trong ngực Lộ Nhi, cảm xúc hỗn tạp trong mắt cuộn trào, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể bình tĩnh hòa nhã mà tĩnh tâm. Thân vừa trượt, hướng đến bấy rập đang dao động, hay là đi xem tình huống bên kia có được sắp xếp ổn thỏa chưa, nếu không chuyện xảy ra thì công tử đã có thể gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 83.2

Dựa theo kí hiệu đặc biệt của Xà tộc đi xuống, tới giữa lưng chừng núi liền nhìn thấy bầy rập bị bụi đất và lá cây che lại, giống như là đường núi bình thường, người bình thường căn bản không thể phán đoán ra đây là bầy rập.

"Sư phụ, ta một mình tự đi được. Được rồi, người không cần phải đi, thân thể của người chưa hoàn toàn hồi phục..." Ở xa bên ngoài truyền đến một âm thanh mờ nhạt.

Trúc Hồng mặt liền biến sắc, vội trèo lên một cây đại thụ, núp trong cành lá rậm rạp bất động thanh sắc.

"Thân thể của lão phu rất tốt, người một mình đi? Không sợ tè ta quần mới là lạ." Lão đạo sĩ quật cường đẩy ra sự nâng đỡ của đồ nhi, hơi dùng lực cảm một cơn trong tay, lại tiếp tục đi về phía trước

Bình Sanh bắt đầu đi theo ở phía sau, rõ ràng là bệnh cảm nặng của sư phụ vừa mới bớt một chút, người chính là kiên trì tự mình lên núi bắt yêu, mà mình căn bản chính là không có năng lực năng cản.

Hừ, đúng là một đồ đệ vô dụng, Trúc Hồng cười thầm trong lòng, chỉ bằng bọn họ như vậy mà vọng tưởng bắt được Công tử, cũng quá si tâm vọng tưởng rồi, để cho mình đùa giỡn bọn họ một chút.

"Sư phụ, cẩn thận!" Nghe được thanh âm huyền ảo, Bình Sanh phi thân lên phía trước đứng ngã sư phụ đang khổ cực leo núi, nâng lên một mảnh tro bụi.

"Người, cái thằng nhóc này..." Vừa mới mắng ra mấy chữ, thì kinh sợ cảm thấy trên trán có cái gì xẹt qua, "Đồ!" tiếng động quái dị dừng ở trên phát quan.

Nhất thời hai người yên tĩnh không phát ra âm thanh, chờ mấy khắc không có bất kì biến động nào, lão đạo sĩ mới ở bên cạnh Bình Sanh đứng lên.

"Sư phụ, trên đầu của người!" Bình Sanh inh sợ hét lớn.

Lão đạo sĩ mới đưa tay cầm cây trúc cắm ở phát quan xuống, vút ở trên đất, dùng lực dẫm mấy cái mới trút hết hận.

"Những thứ này là xà yêu, lại dám đùa bỡn chúng ta!" Hắc nhũm mây thành chữ bát, ánh mắt hơi trầm xuống. "Không tốt, xem ra chúng đã biết chúng ta lên núi. Đồ nhi, từ thời khắc này trở đi, chúng ta cần đề cao cảnh giác, con đường này nhất định là nguy hiểm trùng trùng, người yên tâm, vì sư nhất định bắt được những con xà yêu đó." Hắc vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh vừa nói, hoàn toàn không nghĩ đến mới vừa rồi là do đồ nhi đẩy ngã mới bình an vô sự.

Không nghĩ đến mất đạo hạnh, nỗ lực của sư phụ lại khiếm khuyết như vậy. Xem ra nguyên do là thân thể cốt, sư phụ tuy là tuổi đã lớn nhưng mà do thường xuyên bốn ba khắp nơi bắt yêu, xương cốt ngược lại luyện được khỏe mạnh, nhưng trước mặt là rất nhiều bầy rập được thiết lập, cũng không biết bằng hai người họ có thể lên đến đỉnh núi hay không.

Lão đạo kia thật đúng là sẽ mở miệng nói đùa! Trúc Hồng nấp ở trong cành lá cười thầm trong lòng, nghĩ thầm, không phải cho bọn hắn chút màu sắc cũng không phải thật xem thường công tử.

"Đi, chúng ta theo hai bên con đường nhỏ này đi, ngàn vạn lần không nên đi ở giữa." Xem xung quanh con đường nhỏ này có dấu vết của thân rắn lướt qua, lão đạo sĩ nghiêng đầu nói với đồ đệ, đạp lên những dấu vết kia chậm rãi đi về phía trước.

Bình Sanh đôi mắt sáng lên đi theo phía sau của sư phụ.

Nói đến già cũng còn thông minh. Trúc Hồng không khỏi là lưỡi răn, đáng tiếc thường thường thông minh quá sẽ bị thông minh hại!

"Phù phù!" Lão đạo sĩ hiềm hiềm rút chân của mình về, nhìn cái kẹp của người thợ săn đặt trên mặt đất, nhất thời thò ra một hơi, không nghĩ đến những con rắn này thật giáo hoạt nhưng lại dẫn mình đạp lên bầy rập! Thật là quá âm hiểm.

"Sư phụ, nếu không đồ nhi đi phía trước đi, đồ nhi mắt sáng nhìn kĩ có thể né tránh bầy rập." Bình Sanh kéo sư phụ đang đi ở phía trước lo lắng nói.

"Phì, lão phu sợ gì, con ở phía sau lão phu là được rồi, lại nói nhảm nữa thì con về đi, những xà yêu này cho là chúng ta biết sợ nên không đi theo dấu vết chúng để lại nhưng mà lão phu thì không." Lão đạo sĩ dù sao đúng là tính ương ngạnh, hơn nữa cũng là thật sợ xảy ra chuyện gì thì mình cũng thay hắn cảm một đao.

Bình Sanh không dám nói thêm nữa câu, im lặng mà đi theo. Chỉ là thỉnh thoảng nghiêng người nhìn mặt đường, ngẫu nhiên dùng kiếm chém phía trước mở đường.

"Xà yêu, nạp mạng đi!" Đi được mấy bước, cuối cùng cũng nhìn thấy con rắn màu đỏ linh hoạt xuyên qua cỏ dại trượt về phía họ, lão đạo sĩ nhìn thấy đôi mắt màu xanh thẫm nhưng lại có màu sắc mờ ảo, biết rằng con rắn này nhất định đã biến hóa thành người rồi, rút cây kiếm gỗ ở sau lưng ra đâm tới.

Ai ngờ con rắn này trong nháy mắt đã chui vào lỗ nhỏ ở trước mặt, nháy mắt biến mất bóng dáng.

"Sư phụ, nó chui vào động rồi, có muốn hun khói không ạ?" Bình Sanh dùng dây thừng treo trên vai ném đi, tiến lên dùng mũi nhọn đâm vào động xà, không nghĩ đến động xà khá sâu, một kiếm đâm xuống hần là không đâm đến cùng.

"Không, chỉ sợ là kẻ điều hồ ly sơn, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, không cần đề ý! Vừa rồi nó một đường trượt tới đây, cũng không có bất cứ gì. Lần này chúng ta sẽ theo con đường này đi tiếp." Nói xong lão đạo sĩ thật là hưng phấn, dấu vết vừa nãy khẳng định bọn xà yêu vì dẫn dụ chúng ta mà thiết lập. Hiện tại, con rắn này từ con đường đó đi qua, vậy khẳng định là an toàn.

Bình Sanh cau mày, nhưng thật ra không có ý kiến gì, chỉ là kì quái nhìn động rắn, không biết là thông qua nơi nào?

Hướng chỗ để dây thừng chụp tới, không nghĩ đến, vừa mới để dây thừng ở chỗ này nhưng lại biến mất rồi, hần lo lắng nhìn mọi nơi, nơi đó còn có bóng dáng của dây thừng.

Hồngбет, bị lừa rồi!

"Sư phụ đừng đi lên phía trước nữa, chúng ta trở về đi, tam phúc thiên còn chưa hết, chúng ta còn có cơ hội." Hần thật rất bất an, nhưng biết sư phụ sẽ không nghe.

Quả nhiên, vừa nói hết, lại bị mắng một trận, chỉ đành cẩn thận bước theo.

Trong động rắn, Trúc Hồng kéo theo dây thừng dọc theo động ném ở nơi sâu nhất, đuôi rắn lắc lắc, lại tiếp tục trượt ra ngoài cửa động, ngược lại rất muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của lão đạo sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 83.3

Thời khắc này vị nam tử đã hấp thu không sai biệt lắm từ từ mở mắt ra, nhìn khắp bốn phía lóe lên mắt xà trong suốt xanh biếc, không khỏi cười nhẹ, ánh lửa in trên da mặt làm cho nước da như ngọc, đôi mắt hẹp dài mang theo một chút hương vị lười biếng.

"Các người muốn biết nàng là người nào sao?"

Lời vừa nói ra, tất cả xà không gạt đầu thì có gương mặt hưng phấn tò mò, con người đối với sự tồn tại của loài rắn là gống nhau, vừa sợ sệt vừa hiểu rõ.

"Công tử, không biết người tại sao lại mang một nam tử tới đây. Nghe nói, hiện tại người đang sống cùng Đại công tử Kim gia, không biết lời đó có đúng hay không, chẳng lẽ ngài yêu thích nam sắc?" Một con rắn nhỏ xinh đẹp đầu tam giác xuất hiện đằng sau con rắn giả, vừa có cảm giác xinh đẹp vừa âm vụ.

"Nam sắc thì như thế nào? Phụ thân của bản công tử do hai xà công tử sinh ra." Trong thế giới xà, nhất là xà yêu, công cùng mẫu cũng đã không quan trọng nữa, chỉ cần hóa thành người, như thường có thể sanh con dưỡng cái.

Nghe được lời của hần nói, chúng xà cũng không khỏi gạt đầu. Không ít công xà tự cho là đúng dùng ánh mắt hỏi mẫu xà vấn đề ban nãy, muốn con cóc bay lên trời cũng cần cân nhắc mình có bản lĩnh hay không.

Mẫu xà cắn răng trốn ở sau lưng của lão xà không hề hiện thân nữa.

"Nhưng mà, nàng đích xác là Đại công tử của Kim gia, cũng là người về sau sống chết sinh con vì ta. Các người về sau gặp được nàng nhất định không được làm hại nàng, nếu không chính là cùng Xà công tử ta gây khó dễ." Khóe môi công lên, con người xanh thẫm trong nháy mắt nhuộm một màu đỏ tươi, giống như có một ngọn lửa đang bùng rực thiêu đốt, có thể đem người thiêu đốt không còn xương.

Xem ra xác định là Xà công tử thích nam sắc. Trong lòng chúng xà đã rõ, tất nhiên không dám cãi mệnh mà gạt đầu. Không ít người vì Trúc Hồng khổ tâm mà đồng tình. Nhưng Xà công tử, bọn họ có khả năng thay đổi sao?

"Ngô", ngủ đến mơ hồ, cảm thấy giường vừa hẹp vừa cứng cực kì tức giận, "Đại công tử" Kim gia đang muốn lật người, tay ngọc lại sờ đến một nơi mềm nhũn, thân hình cứng đờ đột nhiên mở mắt: "Lộ Nhi! Người lại biến thành bộ dáng của mỹ nam?" Hoàn toàn không chú ý đến những điểm nhỏ xanh biếc chung quanh.

Ngay cả nàng cũng gọi ta là mỹ nam, xem ra Lộ Nhi trong lòng nàng cũng coi là một vị nam tử. Tà mị cúi đầu, ngay trước mặt chúng xà cắn lên vành tai

của nàng

Mềm mại, ngọt ngọt thật đúng là hảo cảm!

Nhưng mà, chú ý của Kim Bảo Nhi hoàn toàn chưa khôi phục, nàng chẳng qua là đang ngắt cái mềm mại trong tay, đang nghĩ hoặc mình rốt cuộc nắm trong tay là cái gì. Không nghĩ đến, cái mềm mại đó đang từ từ trở nên cứng rắn, nàng đang định đặt câu hỏi, lỗ tai đột nhiên truyền đến thanh âm dờ khóc dờ cười của nam tử.

"Nàng nếu như muốn hiện tại ta muốn nàng, có thể tiếp tục đừng. Bỏ công tử cũng không ngại ngay trước mặt bọn chúng mà muốn nàng, hơn nữa, đất này là giường, bữa tiệc trên đỉnh núi nhất định mát mẻ hơn nhiều so với ở Kim gia." Có khả năng giảm thấp âm điệu xuống, giọng nói của hắn trầm thấp mà nông nề, hòa lẫn hai giọng nói bất đồng nhưng lại mà bá đạo này.

Cái gì? Đỉnh núi? Nàng trong giây lát quay đầu lại sắc mặt liền thay đổi, xem xung quanh đều là mắt xà xanh biếc sau kín bất động mà nhìn mình chăm chăm, giống như tùy thời có thể tùy thời mà xông lên, nàng miễn cưỡng mà nuốt nước miếng.

Nếu như là một hai con thì nàng có thể chạy trốn, hiện tại, nói ít cũng có đến mấy trăm con, mình nên làm cái gì bây giờ?

"Trở về rồi nói, ơ!" Cánh tay tự động treo đến bả vai của Lộ Nhi, trong lúc lơ đãng nhìn thấy nửa bên xương quai xanh lộ ra liền nhú mảy.

"Trở về? chúng ta còn phải tiếp tục, làm sao có thể trở về..." Mập mờ trừng mắt nhìn, hắn một tay giữ lấy mặt nàng, dưới ánh trăng lộ ra hàm răng sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 84.1: Cảm Giác Như Thế Nào?

Cho dù nàng cảm giác được cái nhìn hùng lực chăm chú ở xung quanh cộng thêm lời nói mập mờ không chịu nổi của hắn, muốn xem nhẹ cũng khó, mặt hồng lên, vươn tay đẩy một chút, ngực có chút khấn trương mà hít thở không thông.

"Bọn họ đều đang nhìn kia, người đừng như vậy." Nàng nhẹ giọng nói, nhìn cái tay lớn vốn đang ôm eo lại nắm ngực của nàng, nếu không phải cái bàn tay trước mặt nàng được ông tay áo che lại, thật đúng là..."Buông ra!" Nàng tận lực giảm âm thanh xuống, không quên nín cười cứng ngắc nhìn chúng xà mang ánh mắt tò mò.

"Nếu như ta nói không đâu?" Ánh mắt nhìn về sự sợ hãi của nàng, tay cố ý nắm cầm của nàng dời đi, tay áo màu thủy lam cũng theo đó mà lay động, mập mờ mà như ẩn như hiện ở trước mặt chúng xà. "Nàng cũng biết hôm nay là đêm trăng tròn? Là ngày tốt mà bộ tộc xà yêu hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đương nhiên cũng là ngày tốt hấp thụ tinh lực phối ngẫu. Phạm là hấp thụ hỗn hợp tinh hoa nhật nguyệt và tinh lực của thân thể đều có thể sản sinh ra nhiều yêu lực hơn!" Đôi mắt xanh thăm mớ hồ lưu động một cổ tinh mang thoáng hiện lên. Hắn ngậm lạnh cười, tay càng dùng sức chế trụ cảm của nàng.

"Vậy thì mau.." Nàng sao cũng không quên nói chữ mau, hơn nữa trước mặt nhiều rắn như vậy, hắn cũng sẽ không dùng phương pháp đồ mật nhất mà hấp thụ tinh lực chứ...?

Bàn tay to đặt ở dưới mảnh vải vuốt ve thân hình mềm mại, chỉ phúc ở dưới lớp vải làm hắn như ong mảy, nhưng mà hắn cũng không dừng tay.

"Tỷ tỷ, nàng ngoài chữ 'mau' ra, sẽ không nói chữ khác?" Hắn hơi không vui nhíu mày, thấy một số nữ xà yêu cơ hồ tan nát lòng dạ. "Cho dù đơn thuần nhất giao phối cũng không nên nói lên cái chữ này đối với bầu bạn của nàng, như vậy chỉ có thể đại biểu đối phương đối với nàng không có sức hút. Chẳng lẽ ta đối với nàng không có bất kỳ mị lực nào?" Khóe môi tự tiểu phi tiểu nhếch lên một nửa, trong tròng mắt cũng in vào vẻ mặt đỏ bừng của nữ tử, cổ tình nhưng là mặc một bộ nam trang chướng mắt.

Giao phối... Đúng rồi, trong mắt của bọn họ cũng chỉ có thể gọi là giao phối... Trong tầm mắt của nàng những thứ xanh xanh ấy chuyển động thoáng qua. Bởi vì hai chữ này trong lòng có một trận cô đơn, nhưng bởi vì vấn đề của hắn nên lúng túng không thôi.

"Người là Lộ Nhi." Nàng chỉ có thể cứng rắn nặn ra mấy chữ này.

"Bởi vì là Lộ Nhi, vì vậy trong lòng nàng chỉ là một tiểu đệ thích làm nũng? Cho dù là tiểu đệ đệ, nhưng là cùng những đệ đệ khác của nàng có chỗ bất đồng?"

"Người, lúc biến thành tiểu Lộ Nhi thật dễ thương." Vậy cũng là sức quyến rũ đi? Quần bách mở miệng, nàng cũng không hiểu vì sao hắn vì cái chuyện quái đản này mà ép mình, mặc dù, thật cảm thấy hiện tại Lộ Nhi lớn lên đối với khau vị của mình. Nhưng... người và yêu có thể ra kết quả gì đây?

Đạo bất đồng, bất tương vì mưu, nhân yêu bất đồng, há có thể nghịch thiên mà đi?

Nhìn không thấu đến tột cùng là nàng đang nghĩ cái gì, nhưng bởi vì trầm mặt xuống trong lòng mơ hồ bất an, tổng cảm thấy Kim Bảo Nhi như vậy cách mình rất xa.

"Đau, người làm gì!" Nàng kinh hô thành tiếng, bất khả tư nghị nhìn chăm chăm hấn cắn lên khuôn mặt của mình, ở dưới ánh trắng lộ ra trên đầu lưỡi thật dài là lam hoàn lấp lánh, mang trên gương mặt yêu mị là một cỗ tà tứ, ở dưới ánh trắng trong sáng cặp mắt cũng trong veo xanh thắm giống như ánh sáng của mã não.

"Đối với một nữ nhân không thành thật, bốn công tử thích nhất phương pháp trừng phạt, chính là cắn nàng." Dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, hạ lạc ấn trên mặt của nàng, hấn ngược lại cười đến rất là vô tội.

Vậy mà, bấy rần căn bản nghe không được hai người bọn họ nói cái gì đầu rần đưng đưa.

"Hai người bọn họ đang nói cái gì?" Tiểu Lục thường xuyên đi theo bên cạnh Trúc Hồng liền hỏi.

"Nghe không rõ, hình như Xà công tử thiết lập yêu thuật, mặc dù cách rất gần, nhưng là chúng ta nghe không rõ." Tiểu Hả lung lay cái đầu rần.

"Bất quá, xem tình hình như thế, vị công tử Kim gia đó rất được Xà công tử cưng chiều, thật hâm mộ..." Hai mắt của tiểu tử thả ra quang mang hình trái tim.

Bọn họ mặc dù không nghe mình và Lộ Nhi nói cái gì, nhưng lời bọn họ nói, mình đều nghe được nhất thanh nhị sở, được sủng ái sao? Nàng vì sao có cảm giác chính là bị chèn ép?

Đường đường ở Kim gia có đầu óc buôn bán nhất Kim Bảo Nhi, thế nhưng sẽ bị một con rần thiết kế mà đùa giỡn trong tay!

"Không phải là muốn hấp thụ tinh lực?" Nàng bất chợt cười một tiếng rực rờ.

"Không đau?" Lộ Nhi sừng sốt, thuận miệng hỏi ra một câu, nhìn lạc ấn trên gò má nàng vẫn đỏ bừng như cũ, mình ngược lại có chút lỗ mãng.

Từ trước đến nay, cực ít có phụ nữ có khả năng làm cho mình nổi giận, ngay cả cái lỗ mũi trâu già cũng không có.

"Đau, cho nên ta phải phản kích!" Một tay kéo cổ hấn lại, một tay ôm lấy mặt của hấn, trong tiếng kinh hô của bấy rần, nàng che phủ môi cẩu hấn, mi mắt nhắm lại khẽ run, cảm nhận được cảm giác hơi thở trong lúc đó một chút bị mất đi.

"Ồ, nàng đang chuyển tiếp tinh lực cho Xà công tử, thật dũng cảm." Tiểu tử đỏ mặt kêu la lên.

Nhất thời, các nữ xà yêu đều có bộ dáng say mê, giống như hôn Xà công tử không phải là Đại công tử Kim gia mà là chính mình. Mắt xà híp lại cảm thụ một màn trước mắt này.

Mà các nam xà yêu ngược lại ngạc nhiên nhìn về từng điểm bạch quang cùng u quang màu lam từ cánh mũi của Kim gia đại công tử bay ra, bay vào cánh mũi của Xà công tử; trong lòng thâm than không dứt, cũng chỉ có Xà công tử mới có thể hấp thu tinh lực của nữ tử, hơn nữa, phải hấp thu người sinh con vì mình, nếu không...

"Phản kích của nàng thật không sai." Lộ Nhi bất mãn mà rừ mi mắt, nhìn về bàn tay che mặt của mình, ngón cái đang để ở giữa môi của hai người, nàng là giờ trở! Không sai, chẳng qua là muốn diễn cho chúng xà nhìn, nếu không, tinh lực cũng sẽ không từ cánh mũi chảy vào mà giữa hơi thở mùi đàn hương từ miệng. Những thứ này đương nhiên tiểu xà yêu chưa từng nghe qua.

Xà công tử trước đây cùng nữ tử giao phối cũng cực kì bí ẩn, có rất ít người biết mục tiêu chọn bạn trăm năm và sinh con như thế nào, chỉ biết là hấp thụ tinh lực của nữ tử. Vì vậy, khi thấy Lộ Nhi mang một nam tử xuất hiện, bọn họ thật giật mình, lại nhìn thấy một màn hấp thụ tinh lực, trong lòng bán tín bán nghi, nói không chừng, nam tử cũng có thể sinh con vì Xà công tử? Nếu không như thế nào hấp thụ tinh lực?

"Cảm giác như thế nào? Loại trêu đùa mông lung này, bốn công tử thật không chán ghét." Đôi mắt như mã não nhẹ nhàng biến mất, đang định tiến hành bước kế tiếp, nàng nhưng là lui ra.

"Ta cũng không chán ghét." Đứng ở trong ánh trắng, nàng che môi lại, rõ ràng khi cười xuất hiện trên mặt là một đóa thanh lệ, nhưng lại thêm nhu mị cho nữ tử.

Thấy thế chúng xà sừng sốt, bọn họ như thế nào quên mất, dĩ nhiên Xà công tử là đoạn tụ, như vậy, Đại công tử Kim gia tất nhiên cũng là đoạn tụ mới đúng, có tiểu công đương nhiên phải có tiểu thụ, mà xem bộ dáng của Đại công tử Kim gia là tiểu thụ không sai.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: 85.1 Cảnh Tượng Nay, Thiếu Nữ Không Nên.

Chúng xà phun ra xà tín, đôi mắt dừng ở trên hai người đang tản bộ có chút mập mờ, có một số nữ xà cặp mắt sớm sương mù mà dừng ở hai người. Cho dù, Xà công tử đã bị Kim gia Đại công tử đoạt đi, nhưng mà giờ phút này nhìn Kim gia Đại công tử cũng có một chút phong phạm mê người.

"Chúng ta làm sao có thể đi đến đỉnh núi cao như vậy?" Đôi mắt nhìn lại, Lạc Thu trấn ở dưới núi một mảnh hắc tịch, Kim Bảo Nhi nhíu mày, trong tim không khỏi có một chút nôn nóng bất an. Cần xuống núi, phỏng chừng phải đi lên mấy canh giờ đi? Đây chính là ngay cả thợ săn cũng cực ít đi lại trên Mặc Sơn, không biết bây giờ xuống núi có thể hay không không an toàn?

"Muốn hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tự nhiên phải đi tới địa phương cao nhất, nếu không thì không cách nào hấp thụ được sự tinh thuần nhất của tinh hoa." Lộ Nhi nhìn sắc mặt của nàng chuyển đen, không lưu ý mà bả vai lộ ra xương quai xanh tuyệt đẹp, *** đi đến bên cạnh nàng, một tay rất không kiêng kỵ mà ôm lấy thắt lưng nàng, cầm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu của nàng.

Tinh hoa nhật nguyệt? Vậy rốt cuộc là cái gì, liền cùng một dạng với tinh lực không nên hút không thể sao? Nàng vừa phỏng đoán, trên đầu vừa nặng, mới cảm giác được Lộ Nhi trưởng thành đúng là so với mình cao hơn một cái đầu.

Một cái nhỏ khả ái, một cái lớn tuần mã, đối với nàng mà nói, người nào đều cảm thấy không nhịn được muốn tiếp tục thương tiếc. Mặc dù không phân biệt rõ đây rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng cùng cảm giác đối đãi với đệ đệ không sai biệt lắm, chẳng qua là bị ăn đậu hủ ăn thành thói quen, lòng kháng cự cực ít.

"Công tử, Công tử."

Ngay lúc Kim Bảo Nhi đắm chìm vào mạch suy nghĩ, một tiểu xà màu nâu lưỡng lự qua đây, vui rạo rức phun ra xà tín xông qua báo cáo.

Lão đạo sĩ kia cùng tiểu đạo sĩ đã bị vây trong bẫy rập rồi, Trúc Hồng kêu tôi qua bẩm báo, hỏi Công tử xử lý như thế nào? Là dùng đất chôn hay dùng trúc nhọn trong bẫy giết chết bọn chúng."

Kim Bảo Nhi dụng tâm nghe, sắc mặt cũng biến đổi không dứt, bọn họ muốn làm cái gì, giết hai vị đạo sĩ đó?

"Không được, các người không thể giết người, đây là phạm pháp đấy." Lo lắng kéo ống tay áo của Lộ Nhi, nàng hoàn toàn không nghĩ đến lời nói của chính mình lại chọc cười chúng xà cười "khi khi."

"Phạm pháp? Rắn giết người cũng phạm pháp sao? Gia gia, ta còn chưa từng nghe nói qua có quan phủ bắt rắn nhận là hung thủ giết người, từ trước đến nay chỉ có bị chúng ta cắn chết, hoàn toàn không có ai chủ động tìm chúng ta đến báo thù, nhiều nhất là mấy phen kêu trời trách đất không giải quyết được gì, nhưng mà hai người đạo sĩ đó không có người thân, chỉ sợ là ngay cả người thay họ khóc tang cũng không có." Con rắn hoa từ sau lưng gia gia lộ cái đầu ra, giọng nói âm ngoan lộ ra vẻ đắc ý.

Nàng ngẩn ra hoàn toàn không có ngôn ngữ để trả lời, đích xác là rắn giết người là không phạm pháp, nhưng nếu vì vậy mà tùy ý giết người chính là không đúng, lại nói như thế nào đó đều là sinh mệnh!

"Nhưng là cũng không thể giết họ, tiểu đạo sĩ và lão đạo sĩ đó lòng dạ cũng không xấu." Nàng nhớ tới lần trước không phải lời nói của lão đạo sĩ, chính mình đến bây giờ cũng không kiểm tra kĩ là ai hạ độc thủ với kho thóc của Kim gia!

"Ý của ngài là những xà yêu chúng ta chính là tâm địa xấu?" Con rắn hoa nhìn chúng xà có một số không đồng ý với lời nói của Kim công tử, càng thêm chê cười, hoa chi loạn chiến(cười run rẩy hết cả người) đông đưa thân rắn trượt đi ra.

"Người nhưng là phải hiểu, bọn họ giờ phút này vì sao lên núi, tự nhiên là muốn thu phục những xà yêu chúng ta rồi. Đương nhiên, mục tiêu lớn nhất là Xà công tử, cho dù chúng tôi không có lòng hại người, những đạo sĩ giả nhân giả nghĩa đó sẽ không tha cho chúng tôi."

Lời con rắn hoa đó nói không sai, Kim Bảo Nhi nhất thời trầm mặc, chuyển liêm phiết (mình thật sự không hiểu nghĩa của từ này) hướng Lộ Nhi, nhưng là thấy hẳn nhìn đi nơi khác không có ý mở lời.

Lần này phải như thế nào mới tốt?

"Công tử, cuối cùng chúng ta phải làm như thế nào?" Con rắn nhỏ màu nâu thu lại giọng điệu vui mừng nói, không khỏi có một chút khó mở lời.

"Giết bọn họ!" Con rắn hoa hoàn toàn không để ý sắc mặt của gia gia mà ho lớn.

"Đừng, giết bọn họ, nếu không lần sau đến lượt chúng ta đi gặp Diêm vương gia." Một con rắn dị thường nhất gan núp ở trên cây đồng thanh phụ họa.

Lần này bảy rắn chưa quyết định đều giống như là nổ tung, hai mắt u lục lộ ra sát khí.

"Giết đạo sĩ!"

"Giết đạo sĩ!"

Kim Bảo Nhi tròn mắt nhìn xem bộ dáng đông đảo xà yêu nhao nhao muốn thử, trong lòng một mảnh hoảng hốt, đó nhưng là hai nhân mạng sống sờ

sờ, làm sao có thể nói giết là giết?

"Lộ Nhi, đừng giết họ, cầu xin người." Nàng hoảng sợ kéo tay áo của Lộ Nhi, nhìn lên dung mạo tuyệt mỹ đang dựa trên đầu, cao ngạo mang theo khí vương giả.

"Đi xem trước đã." Môi mỏng hồng sắc hé mở, con người màu xanh thăm khê liếc nhìn sắc mặt lo lắng của nữ tử, tay lạnh như băng nhẹ nhàng cầm tay của nàng, dẫn đầu đi ở giữa đường.

Chúng xà ngần ngại, cũng không dám khinh xuất, có vài con rắn nhỏ bố trí bầy rập ngoan ngoãn đi lên trước dẫn đường. Ngược lại vòng qua mười mấy cái bẫy, nhưng bởi vì con rắn nhỏ đối với địa hình trên núi hiểu rất rõ, dẫn đường cũng không khó đi. Đường bình thường mất hai canh giờ, ngược lại để cho bọn họ đi nửa canh giờ là đến.

Xích xà núp ở trên cây nghe tiếng lão đạo sĩ kêu gào, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang, xuyên thấu qua lá cây nhìn thấy một bóng dáng quyen rũ, lập tức trượt xuống thân cây, rơi xuống bên chân của hắn, thuận theo thân xuống tay, một đường trượt lên cánh tay dài, cuộn tròn ở trên hõm vai ưu mỹ.

"Công tử, bọn họ rớt xuống hố lớn trước mặt, dây thừng của tiểu đạo sĩ đã bị tôi trộm đi rồi, Người yên tâm, họ treo không được cái hố này đâu, bên trong đất cát thật ra dùng mật ong trộn với bùn mà thành cái hố, không có công cụ đặc thù là không treo lên được." Trúc Hồng cúi thấp đầu nói, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tay của Kim Bảo Nhi được Xà công tử dắt, lại thật là thuận theo cuộn núp ở trên bả vai của Xà công tử.

"Công tử, giết họ đi, miễn cho đêm dài lắm mộng." Con rắn hoa chui ra từ đám rậm, bắt mắt lão đạo lộ mũi trâu trong cái hố đó miệng kêu âm ỉ.

Lão đạo sĩ trong cái hố nghe thấy lời này, mắng chửi càng khó nghe, còn thỉnh thoảng cảm bùn đất trong tay tạo thành quả cầu ném ra bên ngoài, vọng tưởng đập trúng mấy con xà yêu để giải mối hận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 85.2

"Những thứ xà yêu các người lưu lại làm hai nhân gian, lão đạo sĩ ta là vì dân trừ hại, cho dù là giết ta cũng tuyệt đối sẽ không cầu xin các người tha thứ, một đám súc sinh! Phóng ngựa qua đây, nếu ta kêu một tiếng thì ta chính là kẻ hèn nhất!" Tức giận đến râu méo đi, lão đạo sĩ thiếu chút nữa gót chân cũng không đứng được. diễn đàn lê quý đồn

Xà yêu các người nhưng thật ra giả hoạt, liên tục làm cho y rơi vào bẫy, không ngờ tới bẫy lần này lại to như thế, ngược lại mà mình sợ hãi, nếu không cũng sẽ không làm Bình Sanh rơi xuống cùng mình.

"Oh? Người cũng thật có dũng khí, người bình thường sớm bị dọa phải tè ra quần, bắt quá, nếu nói người là đạo sĩ đắc đạo, thật đúng là cất nhắc người rồi, nếu không như thế nào lại rơi vào bẫy của Xà yêu?" diễn đàn lê quý đồn Một tay giơ lên ngăn cản những tiểu xà yêu muốn ném những trúc nhọn xuống hầm. Con người xanh thăm thoáng qua một tia châm chọc, hần lồi kéo tay Kim Bảo Nhi đi tới dưới một cây đại thụ, nhìn không thấy người trong hầm cũng không để cho bọn họ nhìn thấy hình dạng của mình cùng Kim Bảo Nhi.

"Người, Người, nếu không phải lão phu bị máu chó đen hắt vào, các người há lại điều võ giương oai lần nữa, lão phu ta sớm đã dùng kiếm đào gổ chặt đầu lâu của các người ném ở sơn dã rồi!" Thiếu chút nữa không thở được, lão đạo sĩ mềm nhũn rơi vào trong lòng của Bình Sanh. diễn đàn lê quý đồn

"Khẩu khí cũng thật lớn, mấy năm trước người không giết được bốn công tử, bây giờ ý đồ dựa vào một thân đạo pháp cảm kỳ đến bắt bốn công tử? Phải nói người là người si nói mộng hay là nên khen người hữu dũng vô mưu đây?" Ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng điểm trên môi muốn lên tiếng, hần lắc đầu, ra hiệu cho Kim Bảo Nhi không nên nói. diễn đàn lê quý đồn

Nghe lời của Lộ Nhi nói, rõ ràng hai người đạo sĩ này cùng hần mấy năm trước đã kết thù, lần này Lộ Nhi nhưng là sẽ bỏ qua cho hai người đạo sĩ? Kim Bảo Nhi bất an mà suy đoán, nhưng là cũng không dám mạo muội mà mở lời, nàng có thể đọc được từ trong mắt của hần một khi bị lão đạo sĩ nhận ra âm thanh, diễn đàn lê quý đồn thân phận của Lộ Nhi ở Kim gia cũng sắp bị phơi bày, bởi vì trong lúc gạo hàng hai vị đạo sĩ dường như vẫn chưa nhận ra Lộ Nhi. (mình nghĩ là sự kiện may áo bằng gạo.)

"Người muốn cười thì cười, rơi vào tay các người lão phu không lời nào để nói!" Tức giận mà ném vài viên đất, lão đạo sĩ chân đã không đứng vững rồi.

"Sư phụ, con thử xem." Bình Sanh cắn răng, đem sư phụ đang dựa vào cánh tay mình ngồi xuống, hai tay càng dùng lực bắm vào tường, tính toán treo lên. diễn đàn lê quý đồn

Nhưng mà đất trong tay như nhũn ra, chỉ cần tay đào sẽ rơi xuống, hoàn toàn không có một chút kiên cố.

Thử nhiều lần, Bình Sanh tuyệt vọng đi đến ngồi bên cạnh sư phụ, nhìn một tay bùn đỏ, bất tri bất giác, đúng là nhớ đến bóng dáng đã xóa sạch trong đầu

nhưng không quên được, nàng thật ra cũng ở trong bầy rắn này? Cho dù mình phủ nhận là xà yêu, nhưng là hẳn hết sức rõ ràng, thiên hạ không có người tương tự như vậy, tiểu nhị kia ngay cả cái nhân mã, tiếng cười cũng cùng nàng một dạng, ngay cả tư thái đi bộ cũng không kém mấy. Có thể từ vách núi cao như vậy rớt xuống, nàng ngược lại không chết còn sớm xuất hiện ở Lạc Thu trấn, này có ý nghĩa như thế nào? Hẳn khô sở cười một tiếng, không nghĩ đến mình cũng nhìn lầm. diễn đàn lê quý đôn

"Các người đi xuống lộ y phục của hai người đạo sĩ đó," bóng dáng nhàn rồi nhìn ánh trăng, khoe miệng nâng lên một trò đùa dai, khuôn mặt của hắn cúi xuống ngăn nàng lại, thấp giọng nói, "người hôm nay lại thiếu bốn công tử, tính cả mạng của người tông cộng là ba điều rồi." diễn đàn lê quý đôn

"Cảm ơn người, Lộ Nhi!" Kích động mà ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên mặt mềm mại của hắn một nụ hôn, cũng là ý thức được những con rắn đang cười khúc khích nhìn mình, nàng bị dọa đến rụt cổ lại, nhất thời thấp một đoạn, an toàn tránh thoát nụ hôn của Lộ Nhi sắp rơi trên môi, hôn vào trán của nàng.

Cô đơn mà quay đầu lại, Trúc Hồng chỉ cho là không có nhìn thấy, cái đầu lười nhơ nhỏ hừ hừ vô lực rũ xuống, cặp mắt lóe lên. diễn đàn lê quý đôn

"Dám, người dám!" Lão đạo sĩ ở trong hầm mới kêu mấy tiếng, chính là bị trăm co rắn nhỏ lao xuống làm sợ hết hồn, lấy kiếm đào gỗ ở đằng sau, con không có quơ múa đã bị bầy rắn lợi dụng cơ hội, đợi lúc bầy rắn lui ra, lão đạo sĩ đã không còn mảnh vải.

Mà Bình Sanh cũng gặp phải tình huống như vậy, lúng túng che đi chỗ kín đi đến bên cạnh của sư phụ ngồi chồm hổm. diễn đàn lê quý đôn

"Sợ cái gì! Chẳng qua là thân thể trần truồng, đến thời điểm cũng không còn mảnh vải, cho dù là chết, lộ ra không phải là không thể!" Lão đạo sĩ néo Bình Sanh đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ là lông mày giãn đến nỗi run lên, làm như đang đương đầu sơi dây thừng. diễn đàn lê quý đôn

"Yêu, lão đạo sĩ còn không sợ đây, chúng tỷ muội, chúng ta tiến lên xem một chút." Hoa xà thè lưỡi khẽ cười, chào hỏi các nữ xà yêu ở phía trước, đợi nhìn thấy mặt hai người đạo sĩ đồ tới mang tai, nhất thời cười đến thất lưng cũng thẳng không được. diễn đàn lê quý đôn

"Nhìn cái gì vậy!" Vừa nghe thanh âm của nữ xà yêu, vốn là lão đạo sĩ không sợ trời không sợ đất cũng là nhát gan thối lui vào trong góc, xấu hổ ngồi chồm hổm ôm đầu gối đối với các nàng, chỉ lộ ra cái mông trần truồng. diễn đàn lê quý đôn

Bình Sanh chỉ muốn tìm một cái động để chui vào, tầm mắt thoáng nhìn, đúng là nhìn thấy những nữ xà yêu kia có một con đồ ngẫu, đang lúc vui mừng ngưng thần nhìn lên, cũng không phải vừa mới nhìn thấy xích xà. diễn đàn lê quý đôn

Hắn biết là nàng, cũng chỉ có nàng, mới có thể làm cho chính mình phải xoay quanh.

Mấy cái xương này đích xác là không thể đẹp mắt, chẳng qua là a, đồ đệ này của người ngược lại so với người khỏe hơn nhiều, thật sao, mình so với hắn cũng nhiều hơn mấy lượng, nhất định là xem đồ đệ của người mà không phải xem người, lão đạo sĩ người cũng đứng tự mình đa tình nha, nếu là truyền đi chúng ta còn muốn mặt đây." diễn đàn lê quý đôn Hoa xà bỗng nhiên mập mờ hướng Bình Sanh ngoắc ngoắc mắt. Tiểu đạo sĩ hiền lành này xem ra cũng rất non nớt, da mặt hồng hào cũng không giống đạo sĩ, nhưng là giống thư sinh yếu ớt.

"Hừ, yêu chính là yêu, ngay cả lời nói ra cũng có thể làm người ta khinh thường!" Lão đạo sĩ tiếp tục cào bùn đất, bất quá bất đồng là lần này lão nắm thành quả cầu đất ném ở đằng sau lưng. diễn đàn lê quý đôn

Mấy nữ xà yêu ngược lại chơi đùa trốn công kích tựa như đang đùa bỡn.

"Các người rút cuộc làm thế nào với hai người bọn họ?" Kim Bảo Nhi nhìn càng muốn vụng trộm nhìn, không nghĩ đến thất lưng bị ôm vào trong ngực chỉ để lộ nửa cánh tay ra ngoài. diễn đàn lê quý đôn

"Cái cảnh tượng này thiếu nữ không nên nhìn, nàng tốt nhất là không nên nhìn, nếu không nàng sẽ hối hận cả đời." Người khác ho nhẹ một tiếng, ghé vào bên tai nàng cười nhẹ khuyên nhủ.

Kim Bảo Nhi nhất thời lúng túng dừng chân, ở bên tai hắn thấp giọng hỏi: "Người thật không giết họ sao?" Lại nói như thế nào, đều không thể tha cho địch nhân của đôi bên. Nàng cũng biết, nếu Lộ Nhi bỏ qua cho bọn họ, sau này nguy hiểm sẽ nhiều hơn. Nhưng bất kể bên nào bị thương nàng đều không muốn nhìn thấy. diễn đàn lê quý đôn

"Nàng cho rằng với bản lĩnh của họ bây giờ thật sự có năng lực động tới ta sao? Đợi qua tam phục thiên, ta vẫn như cũ là Lộ Nhi không sợ trời không sợ đất, tỷ tỷ, đợi mấy ngày nữa, thân thể Lộ Nhi khôi phục, chuyện mà nàng đáp ứng không thể kéo dài nữa rồi." Cắn lên lỗ tai của nàng nỉ non, hắn đặt một tay bên cạnh lên trên đại thụ, Trúc Hồng liền thuận cánh tay kia trọt lên cây, biến mất ở trong lá cây, ngay cả đuôi rắn cũng không thấy. diễn đàn lê quý đôn

"Nhưng lão đạo sĩ nói hắn bị hắt máu chó đen, một khi qua một trăm ngày, đạo hạnh của lão cũng khôi phục." Nàng ưu tâm lo lắng nói.

"Vậy ý của nàng là để cho Bốn công tử giết bọn hắn?" Hắn gạt cái cằm ưu mi, trong con ngươi xanh thẳm hiện lên giết chóc. "Được, Bốn công tử liền để cho hai người bọn chúng biến thành hài cốt!" Nói xong bên gò má phải phất phơ cho bọn tiểu yêu xà. diễn đàn lê quý đôn

"Không phải, ta không có ý đó!" Nàng vội vàng lắc đầu, "thì theo lúc đầu là được."

Nói giỡn, Lộ Nhi sẽ ngoan như vậy mới là lạ, nói xong nàng càng tinh tường nhìn quang mang trò đùa dai trong mắt của Lộ Nhi, nàng ngăn người lại nhả ra một hơi, chỉ cần không giết người, mặc hắn chơi đùa? diễn đàn lê quý đôn

"Đây mới là tiểu nương tử ngoan của ta!" Hắn cười rạng rỡ cắn một cái trên môi của nàng, ân, mùi vị không sai.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 86

Đóng chặt hai mắt, toàn thân Kim Bảo Nhi băng thẳng giả bộ đi ngủ, chỉ coi như là không nghe được giọng cười đùa của thân hình xinh xắn đang tiến vào, còn chưa qua ba ngày hắn đã khôi phục tinh thần không ít, xem ra lần đó Lộ Nhi ngày đêm hút tinh hoa đúng là hữu hiệu, nhưng đối với mình có chút bất an lặn lội.

"Tỷ tỷ, Lộ Nhi đến rồi..." Cái tay mềm mềm ngắt mặt của nàng, hai chân nhỏ bé nhanh chóng đạp một cái, đôi hài rớt xuống giường, hắn leo lên giường, dọc theo thân thể mềm mại của nàng mà trèo lên.

Lúc xẹt qua vị trí nhạy cảm không quên nhàn nhạt quét qua, vừa không có hảo ý mà cười.

"Chẳng lẽ hai vị đạo sĩ chết đói trong đó?" Biết rõ là không thể tránh khỏi, nàng chán nản mở mắt ra mở miệng hỏi.

"Sáng ngày hôm nay đã đi rồi, nàng yên tâm đi, Trúc Hồng có ném mấy quả trái cây cho bọn họ ăn rồi." Chui vào trong lòng ngực của nàng, hàm răng lóe sáng khẽ cắn một miếng lên cằm của Kim Bảo Nhi.

Trúc Hồng là con rắn đó? Nghe tên này giống như là nữ xà yêu, như vậy nàng và Lộ Nhi là có quan hệ gì?

"Người không phải là vừa mới đến Lạc Thu trấn làm sao quen biết nhiều xà yêu như thế này?" Nàng giả bộ lơ đãng hỏi, một tay đẩy tay Lộ Nhi ra, nhìn thấy thân hình bên mép giường không ổn định và lắc lư, lại vội vàng kéo đầu nhỏ lại, chỉ sợ té xuống.

Nhưng nàng làm sao biết tính cân bằng của xà luôn luôn tốt, hắn chỉ thích nhìn nét mặt lo lắng của Kim Bảo Nhi mà thôi nhất là lo lắng cho mình.

"Còn không phải đều là tỷ bảo ta đến trường, bọn chúng đều ở trong rừng, mỗi ngày đi ngang qua liền gặp được, cũng bởi vì địa vị của Bồn công tử tôn quý vì vậy bọn chúng từ mấy chục dặm mà chạy tới. Nhưng thật không khéo, hết lần này đến lần khác hai tên đạo sĩ đuổi theo đến nơi này, ngược lại phá hủy tâm tình của bọn chúng hấp thu tinh hoa ngày đêm, vì vậy muốn giết đạo sĩ cũng là lẽ tự nhiên." Tham lam mà dựa sát vào ngực của nàng, cẳng chân xoay ra dĩ nhiên là để lên thắt lưng của người nào đó.

Thì ra là vậy, nàng đã nghĩ vì sao Lạc Thu trấn thường ngày không có bầy rắn gì lui tới, mà số lượng bầy rắn trên núi Mặc sơn đa dạng, sợ là phải kể tới mấy canh giờ mới có thể đếm hết, may mà chẳng qua là đến tụ họp nào nhiệt, nếu không Lạc Thu trấn sau này xà yêu bò đầy đường.

"Không có việc gì thì tốt rồi, đứng rồi, tỷ đã đáp ứng Lưu Vân đợi qua Tam phục thiên đệ sẽ đi học lại, mặt trời hôm nay cũng yếu đi một chút, Lộ Nhi, ngày mai đệ đi học lại đi nếu không có thể không theo kịp tiến độ dạy học của tiên sinh, về sau thi như thế nào?" Nàng nhíu mày, dĩ nhiên là đã quen nắm cái vuốt của hắn dính trên người mình, đột nhiên chẳng biết tại sao trong đầu lại có cảm giác tư thế này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra ở đâu.

Lại đi học? Hắn nhắm chán mà ngáp một cái thật to, trong tròng mắt xanh thắm có một tia tà khí, bàn tay nhỏ bóp lên phần thùy(mình thật sự không biết nó có nghĩa gì, ai biết thì giúp mình với) của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang xoa bóp, vừa như đang tính toán gì đó.

"Uh, ngày mai Lộ nhi sẽ ngoan ngoãn đến trường. Tỷ tỷ, nàng cũng không xuyên lỗ tai, ta thấy rất nhiều tiểu thư đều đeo khuyên tai, nhưng tỷ tỷ lại không xuyên lỗ tai, là không muốn để cho người khác nhận ra thân phận của mình?" Thương tiếc xoa bóp, nhưng ánh mắt lại không nhìn được nhìn qua nhìn lại nhưng là dị thường nghịch ngợm.

Không ngờ rằng điều này là tâm bệnh của Kim Bảo Nhi, từ nhỏ chỉ cần cái gì nên học, nên dùng của nữ tử nàng đều không dám đến gần, chỉ cần tò mò đến gần sẽ bị mẩu thân trách mắng. Vì vậy, lâu dần cũng quên mất chính mình cũng là nữ tử, cho đến khi mẩu thân qua đời, nàng mới lén lút mua một bộ y phục của nữ tử nhưng lại bị hắn xé rách.

"Ân..." Cặp mắt buồn bã, nàng nhẹ nhàng gật đầu. "Nghe nói xuyên rất đau, không xuyên thì tốt hơn, làm nữ tử so với làm nam tử thì khó hơn nhiều, nói không chừng làm một nam tử đối với ta là sự lựa chọn tốt hơn." Đích thực, nếu không bây giờ Kim gia chỉ sợ đã sớm suy tàn.

"Phải không? Lộ Nhi ngược lại cảm thấy nàng làm nữ tử thì càng tốt, không cần phải miễn cưỡng mỉm cười, càng không cần xuất đầu lộ diện, chỉ cần làm những việc muốn làm, không phải là càng tốt sao? Lần trước Lộ Nhi đi dạo phố thì mua cho tỷ tỷ một đôi khuyên tai, lúc không có người tỷ có thể ở trước mặt Lộ Nhi vô câu vô thúc mà ăn mặc trang điểm. Nếu không thì như vậy, ta giúp tỷ dạy hai vị cữu tử cho tốt, đợi bọn hắn có thể tiếp chương, chúng ta có thời gian đi du ngoạn mấy ngày, lúc đó nàng có thể mặc nữ trang, thế nào?" Hắn thỏa mãn đề xuất mong đợi, phảng phất trước mắt đã là phong cảnh vô cùng tốt đẹp.

Nghe xong lời nói của hắn, nàng thiếu chút nữa là cười ra tiếng, Lộ Nhi chính mình nghịch ngợm như vậy, còn vọng tưởng đi dạy đệ đệ của mình, đây không phải là đang nói đùa sao?

"Nàng không tin?" Nhìn ra ánh mắt cười nhạo của nàng, hần ở trước mặt Kim Bảo Nhi trịnh trọng nói rõ, mặt đối mặt nói: "rất tốt, chỉ cần ba ngày, ba ngày sau bọn họ sẽ an phủ bồn phận mà công tác, nàng có thể mặc nữ trang bôi ta đi chơi." Nhớ lại bộ dáng lần trước nàng mặc nữ trang, ánh mắt không ngừng quét trên bộ ngực được tầng tầng lớp lớp bao lấy, phần đầy đặn bên trong dường như miêu tả rất sinh động đi?

Ba ngày? Làm sao có thể, mình dùng mười năm, hai người đệ đệ dần kia không hiểu như thế nào là nhà, ngoại trừ tranh cãi, muốn đoạt được gia sản, có thể nói là trăm không một dùng, ngay cả một thư sinh cũng đánh không lại.

"Có thể, nhưng nếu là người thua, cái kia, chuyện sinh nhai thì không cần nhắc tới nữa." Lòng mảy thanh tú nhếch lên, nàng ngược lại không chút hoang mang mà ứng chiến.

Nói cách khác, lại muốn kéo dài tới ba hôm mới có thể động nàng? Hần tức giận mà cắn môi, tay nhỏ bé không thuận theo ở trước mặt nàng mà sờ loạn mấy cái.

Lúc hần vừa muốn mở miệng thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận vội vàng tiếng bước chân.

"Thì thế nào?" Hần buồn bực nói, thế nào mỗi lần đều có người đến phá hư chuyện tốt của mình?

"Chuột, thật là nhiều chuột, a!" Bọn nha đầu ở ngoài cửa sợ hãi kêu lên, "Đại công tử, Đại công tử, trong cửa hàng gạo đột nhiên có rất nhiều chuột cắn gạo của chúng ta, ngay cả Kim gia, cũng không giải thích được hàng trăm con chuột chui vào lu gạo còn có các gian phòng. Đại công tử, phòng ngài có chuột hay không?"

Chuột? Lộ Nhi dừng một chút nâng lên đôi mắt, đừng nói là chuột, ngay cả con muỗi cũng không có một con, ở ngay trước mặt của Xà công tử nào có con chuột nào dám ngông cuồng hiện thân?

"Cái gì, cửa hàng gạo xuất hiện chuột? Ta phải đi xem một chút." Kim Bảo Nhi đẩy Lộ Nhi dính người ra, xuống giường mang giày mới đi đến ngoài cửa, mới nhớ ra mình còn không có mặc áo khoác, lại chạy trở về mặc xong lại chạy vội ra ngoài.

Trong viện tiếng thét chói tai của nữ tử không dứt, mà tiếng quát của nam tử cũng không ngừng, chỉ có trong gian phòng của Kim Bảo Nhi người nào đó vô tội ngồi cắn ngón tay của mình cơ hồ cần đến trực để giải hận.

Không được nếu còn như thế nữa mình không nhịn đến nội thương mới lạ!

"Người trở ngại Bồn công tử, Bồn công tử để hần xuống mười tám tầng địa ngục!" Cười lạnh mà phun ra một câu, cũng là liếc thấy một con chuột lớn đang muốn từ ngoài cửa trộm chạy qua.

Trong lúc giật mình, thân hình con chuột lớn cứng lại, quay đầu, nhìn vào trong mắt u lam kia, còn chưa lên tiếng, mắt vừa đảo đã ngã xuống đất hôn mê, bốn chân thẳng tắp hướng lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hấp Còn Là Đốt Nướng?

Kim Bảo Nhi thở hồng hộc đứng ở trước cửa tiệm, thừa lúc ánh trăng, không thể tin nhìn con chuột to bằng nắm tay chạy trốn ở trong tiệm. Một túi bao bố bị cắn nát vụn, gạo từ từ chảy ra ngoài. Mấy chục con chuột "chì chì" mà nhếch cái đuôi dài lên, vừa ăn gạo vừa to gan nhìn người đứng ở ngoài cửa. (mình muốn bắt những con chuột này đi bán a.)

"Chủ tử, sao người lại đến đây...." Đinh chủ quán cùng mấy khóa kế từ bên hông cửa cửa hàng thật cẩn thận mà chạy đến, mặt đầy mồ hôi.

"Chuyện lớn như thế này, ta làm sao không thể đến." Nàng quan sát một chút tổn thất ở trong, may mà chỉ cắn lóp gạo ở phía ngoài, bên trong còn chưa cắn đến. Nhưng với tốc độ cắn cái túi của bọn chuột, khoảng chừng một canh giờ nữa saex cắn đến bên trong. "Nhanh, đi tìm thuốc chuột đến, số lượng nhiều một chút." Đây Đinh chủ quán đang đứng ở bên cạnh ra, nàng cầm lấy cây chổi ở bên cánh cửa muốn vọt vào để xua đuổi chúng.

"Không mua được, ta vừa này đã đi rồi, thuốc chuột của toàn trấn đều bị mua hết rồi." Hần bắt đắc dĩ, vội kéo Kim Bả Nhi lại.

Làm sao có thể! Nàng cứng đờ mà quay người lại, cắn hận mà ném cây chổi xuống! Lại là một cái bẫy? Nhưng rốt cuộc là ai muốn hại mình?

Đôi mắt nhìn lại, ngoại trừ Kim gia cùng với cửa hàng gạo của Kim gia, những cửa tiệm của những nông hộ khác đều không có bất kì động tĩnh gì. Có thể nói, lọt vào công kích của bọn chuột chỉ có mỗi Kim gia? Rốt cuộc là ai có thâm cừ đại hận như vậy với Kim gia!

"Lạc Thu trấn không mua được thì đến các trấn sát vách để mua. Tiểu Lục, người nhanh chóng dẫn người đến bảo vệ gạo, có thể giết những con chuột đó tí gì!" Cẩn rằng, nàng lại lần nữa nhặt cây chổi lên dẫn đầu vọt vào.

Tiểu Lục tay vừa nhắc, những khóa kè khác vừa chạy đến cũng cầm gậy và xẻng một đường giết vào.

Đinh chủ quản cuống quýt xoa mồ hôi ở khoeo mắt, xoay người cầm đèn lồng hướng trần bên cạnh bước đi, trong lòng âm thầm lẩm bẩm, hi vọng còn kịp.

Đội bóng dáng của mọi người biến mất, một bóng dáng thân hình tròn xoe nấp ở trong bóng tối cười gian nghiêng người rồi đi, nhưng còn chưa đi được mấy bước, bóng dáng trước mắt vụt qua, đúng là nhiều hơn một người.

Thân hình xinh xắn ngồi ở giữa ngõ hẻm, không lớn không nhỏ vừa đúng ngăn chặn đường đi, hần cúi đầu, dường như đang đùa nghịch cái gì đó, không thấy rõ mặt, nhưng định thần nhìn lại chẳng qua là một hài đồng chỉ mấy tuổi.

Hần không khỏi cười "hắc hắc " hai cái, tiến lên vỗ bả vai của hài đồng đó.

"Tiểu oa nhi, trẻ như vậy còn ở bên ngoài, cha mẹ của ngươi không lo lắng đến chết, nhanh một chút về nhà đi, không nghe lời của bổn đại gia nói, bằng không kết quả thế nào ngươi phải chịu."

Hài đồng không nói chuyện, tiếp tục đùa nghịch, chỉ là đầu khẽ nâng, dưới ánh trăng chiếu rọi đôi môi hồng phấn lộ ra nụ cười có chút quý dị. Mì mắt chưa từng nâng lên, ngân quang lóng lánh trên mặt trắng nõn, đúng là làm người ta không khỏi một trận run rẩy.

"Này, ngươi có nghe thấy không, mau tránh ra!" Hần hốt hoảng muốn sai bước nhảy qua người của hài đồng. Vì vậy hài đồng không biết tại sao tà tứ kinh khủng, đêm hôm khuya khoắt mà còn lộ ra nụ cười này, căn bản là không giống người!

"Thật là to gan a, Mạc lão bản, cái chân bản của ngươi dám nhảy qua người của bổn công tử, nhưng là muốn phé?" Ngón trỏ đưa lên nhẹ nhàng điểm trụ cái chân nâng quá banh lên, nhìn như không có một chút khí lực nào ngược lại có thể dễ dàng ngăn chặn toàn bộ lực đạo chân của nam tử trung niên.

Hài tử này biết mình là ai? Trong lòng của Mạc lão bản âm thầm cả kinh, trong lòng càng gấp đến độ hốt hoảng, bởi vì lực đạo của mình vẫn không bằng ngón trỏ của một hài đồng? Làm sao cao thế!

"Ngươi là ai?"

Chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy đã gặp qua hài đồng này ở đâu rồi, chỉ là không nhớ đã gặp ở đâu, cảm giác có chút quen thuộc.

"Muốn Bản công tử trả lời ngươi, phải trả giá cao!" Lời vừa nói ra, ngón trỏ công lại, dùng xương ngón tay gõ lên vị trí nào đó trên bàn chân của lão.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 87.2

EDIT: CHUOTMINHMINH

Vẫn còn ở trong kinh ngạc, trên chân bỗng truyền đến đau đớn làm cho hần không thể đứng không được, cả người lui về phía sau lao đảo ngã nhào xuống đất, miệng gào khóc kêu to: "A! Gân chân của ta, gân chân của ta không còn nữa rồi!" Vừa chạm đất, toàn thân lập tức cuộn lại thành một đoàn không ngừng lăn lộn, đụng phải tường chính là co rút lại dựa vào, xem bộ dáng là lọt vào nửa hôn mê.

"Ta đã nói qua, trở ngại người của bổn công tử, nhất định làm cho hần xuống mười tám tầng địa ngục, cảm giác này chẳng qua là một việc nhỏ." Nâng lên con ngươi xanh thẳm, cuối đầu cười, đứng lên, tiến lên dùng chân đạp đạp viên cầu đó. "Như vậy sắp chịu không được? Thiết, ta còn chưa chơi đã, thật là nhát như chuột, nếu như lại làm sao có thể ném hơn trăm con chuột vào Kim gia, Nhưng ngươi là chọc nhảm người rồi, Mạc lão bản, Kim gia là của Bổn công tử."

Nhảm chán lại đạp thêm mấy cái, hần quay người lại, tay nhắc tới con chuột chổng vó kia, nhử mảy, nhìn thấy cách đó không xa Kim Chuyên đang khắp nơi tìm người.

"Lộ Nhi?" Kim Chuyên cũng nhìn thấy hần, kinh ngạc rất nhiều, liếc mắt nhìn thấy Mạc lão bản ở góc tường sắc mặt đột biến. "Mạc lão bản tại sao ở đây? Nghe nói cửa hàng gạo của Kim gia bị chuột chui vào, nhưng Mạc lão bản tại sao đêm hôm khuya khoắt lại nằm ở trong ngõ hẻm."

Lộ Nhi cầm cái đuôi của con chuột tiểu ý bí hiểm nhìn hần, cao thấp đánh giá y phục của Kim Chuyên, cẩn thận tỉ mỉ, không có bất kì dấu hiệu hoảng hốt nào, thật sự là bị chuyện của con chuột dọa sợ mới chạy đến xem một chút?

"Ngươi là đến tìm Mạc lão bản? Vừa nói ra lập tức bị Kim Chuyên bịt kín môi, Lộ Nhi không vui nheo lại đôi mắt ngập nước, sương mù trong mắt nổi

lên như kính hoa trong nước mà che lại đôi mắt xanh thăm thẳm chói mắt, còn chưa lên tiếng, Kim Chuyên hốt hoảng nhìn bốn phía sau đó thở ra một hơi rất thút thỏi mà buông lỏng tay ra.

Chà sát lòng bàn tay, đôi mắt nhìn lại bốn bề vắng lặng, trong đêm tối chẳng biết tại sao chỉ còn ba người bọn họ ở chỗ này.

"Lộ Nhi, đệ cũng biết, chuyện lần trước ta kiên quyết không dám để cho đại ca biết, nhưng lần này ta cũng không có bất kì liên hệ nào với đại ca nữa, chỉ là cảm thấy có chút kì quái nên mới lại đây xem." Một tay chỉ Mạc laoc bản đã nhắm chặt hai mắt mà nói, Kim Chuyên bất an liếm môi dưới." Chuyện lần này thật là không có liên qua đến ta, Lộ Nhi, đệ cũng đừng ở trước mặt đại ca nói lung tung."

Đào đôi mắt ngập nước, hần cười nhạo khôi phục đôi mắt hắc sắc trước kia bộc lộ tài năng lại từ từ phai nhạt xuống.

"Ta từ trước tới giờ không nói lung tung." Chỉ biết mở mắt nói dối, hần ra vẻ đơn thuần gạt đầu. "Huynh yên tâm đi, chỉ cần huynh nghe lời của ta, ta cũng sẽ không nói lung tung, chẳng qua là không cần mua kẹo chất lượng kém cho ta." Nhị cửu từ này thật coi là mình dễ lừa gạt như vậy.

Mặt đỏ lên, Kim Chuyên không nghĩ đến chút kẹo đó của mình ngược lại bị hài đồng ghét bỏ, hài tử bình thường thì thích vô cùng đâu để ý cái gì chất lượng kém, cũng quá kén chọn đi?

Nhưng những lời này hần cũng tuyệt đối không dám nói ra, thà là đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân, điều này hần cũng rất hiểu.

"Nhưng tại sao Mạc lão bản lại ở đây, chẳng lẽ, lũ chuột ở Kim gia là do lão ném?" Mắt vừa chuyển, hần cũng nhớ lại vấn đề vừa nảy Lộ Nhi cũng không trả lời.

"Ngươi cứ nói đi?" Lộ Nhi cũng không trả lời, chỉ là liếc hần một cái, tiếp tục chuyển động con chuột.

Căn bản không chú ý tới tiểu đồng tây trong tay của Lộ Nhi, Kim Chuyên chỉ chuyên tâm tiến lên đẩy một phen thân thể cuộn tròn của Mạc lão bản, vừa kinh sợ mà lui lại, bị khuôn mặt thông khổ cùng với hai mắt tròn to làm hoảng sợ.

Ông ta không phải vừa mới hôn mê sao, như thế nào tỉnh rồi?

"Yêu, yêu..." Mạc lão bản hai mắt tròn tròn lời còn chưa nói hết, miệng sùi bọt mép, hần là lại ngất đi.

"Muốn, muốn làm cái gì?" Khuôn mặt Kim Chuyên mặc danh kì diệu, quay qua hỏi Lộ Nhi. "Đệ có biết ông ta muốn nói cái gì không? Đúng rồi, hần là muốn chúng ta đi tìm đại phu." Hai tay vỗ một cái, bộ dáng rất khẳng định.

Mồ xà cơ hồ âm thầm liếc mắt, nếu như mình là Kim Bảo Nhi không đá hần ra khỏi cửa mới lạ, có đệ đệ như vậy, chớ trách phải nữ giả nam nhiều năm như vậy.

Nhưng mình chỉ có ba ngày, chỉ cần sửa đổi tính bướng bỉnh của hai đệ đệ đàn này của nàng. Như vậy, Kim Bảo Nhi sẽ ngoan ngoãn sinh hài tử cho mình. Về mặt hưng phấn tính toán, hần hoàn toàn không nghĩ đến, vì sao vốn là mình uy hiếp nàng, cuối cùng ngược lại trở thành đánh cuộc.

"Chuột do Mạc lão bản ném, ngươi còn muốn cứu lão?" Lạnh lạnh nói, một tay kéo lấy Kim Chuyên rồi đi để tìm đại phu, Lộ Nhi đánh cái ngáp thật to, rất buồn ngủ.

"Đệ khẳng định là ông ta?" Kim Chuyên bị đá kích lấp bắp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 87.3

Edit: chuotminhminh

"Nếu không ngươi cho là lão vì sao đêm hôm khuya khoắt quanh quẩn ở chỗ này? Lần trước không phá hủy tiệm gạo của Kim gia, lão đúng là rất không vui. Hiện tại, Kim gia lại đoạt không ít sinh ý của lão, người bị ép nhưng mà cái gì cũng làm được, có lẽ so với dã thú thì kinh khủng rất nhiều." Gặp phải mình cũng coi là kiếp số của Mạc lão bản. Lộ Nhi hừ nhẹ một tiếng, con chuột trong tay chuyển động càng nhanh.

Cứu hay không cứu? Kim Chuyên khó xử đảo quanh tại chỗ, nhìn bộ dạng miệng sùi bọt mép của lão, hình như bệnh không nhẹ a! Nhưng nếu như ông ta chết, như vậy chuyện của mình cũng có thể thoát khỏi sạch sẽ.

"Chúng ta về nhà thôi." Cuối cùng hần cũng quyết định, loại người này không cứu cũng được.

"Về nhà gì? Tiệm gạo của Kim gia đều bị chuột ăn hết rồi, nói không chừng, ngày mai ngươi cũng không còn phải là tam công tử của Kim gia mà là một người nghèo ăn xin trên đường." Lộ Nhi giảo cật mà chuyển hai mắt, mặt nghiêm nghị nói.

Ba ngày, thời gian của mình không nhiều, không thể lãng phí nữa, nên từ đầu dạy thì từ đó dạy, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vừa nghe phải biến thành người nghèo, Kim Chuyên thiếu chút nữa vánh mắt đỏ lên, cũng là Kim gia có tiền, nương tử mới có thể gả qua đây, nếu như Kim gia không có gì cả, nương tử có phải hay không sẽ bỏ mình đi?

"Ta đi nhị ca tới trợ giúp, Lộ Nhi, đệ về nhà với ta, một người buổi tối trên đường không an toàn." Dắt tay bàn tay nhỏ của Lộ Nhi, cảm giác kì dị mềm mại mà hơi lạnh đó, nhưng trong đầu lại có hai chữ "người nghèo", Kim Chuyên đã không cách nào đi suy nghĩ lại.

Xem ra bản tính của hắn không xấu, còn biết quan tâm mình. Lộ Nhi hài lòng gật đầu, đem con vật ở trong tay chuyển qua tay hắn, bộ mặt tươi cười sáng lạn.

"Đây là cái gì?" Có lông lại cứng, Kim Chuyên nghi ngờ mà cúi đầu xuống, thừa dịp ánh trăng nhìn xem, không nhìn không quan trọng, vừa nhìn sắc mặt thiếu chút nữa đổi xanh.

"Ai, đừng ném, đây có thể chính là chứng cứ." Người nào đó vội vàng khuyên nhủ.

"Chứng cứ gì?" Cứng ngắc mà nghiêng mặt sang bên, Kim Chuyên cố gắng ám chỉ mình, kia bắt quả là một vật nhỏ, là một vật nhĩ, không phải là chuột chết.

"Chứng cứ xác thực ăn gạo của nhà chúng ta." Lộ Nhi trả lời rất là nghiêm túc.

"Đông!" Dùng lực ném cho thật xa, không quên lấy vải lụa ra dùng sức lau chùi lòng bàn tay, có cảm giác rất ghê tởm! Lộ Nhi cũng dám đùa bỡn hắn, mình cũng là cầm nó cũng không có biện pháp, nghiệt chương a!

Cười híp mắt, da thịt nhũ bạch tạo nên một tầng nhu quang, hắn khẽ nhếch đôi môi phấn nộn, loại cảm giác này là tốt đẹp như thế, mình chính là rất lâu cũng không trêu chọc người, kể từ Tam phục thiên.

"Chờ Đình chủ quản mua rất nhiều thuốc chuột về, người nhớ đi ông ấy cầm một chút cái đó trở lại, chuột trong Kim gia cũng không ít, mặc dù bảo vệ được tiệm gạo, quần áo trong Kim gia cũng bị chúng cắn không ít." Nhớ tới cảnh bọn nha đầu la hét trong đình viện, hắn bắt đầu dĩ nhiên vai, Kim gia cũng chỉ có phòng của mình và phòng của Kim Bảo Nhi là không có chuột vào, bởi vì hai căn phòng đó đều có khí tức của hắn, chuột sợ rắn, luôn luôn là thiên địch, mà chuột một khi đã ngửi thấy khí tức của rắn tự nhiên sẽ không dám tiến vào.

"Được, nhưng mà những con chuột chết đó có thể hay không có bệnh dịch chuột?" Đây mới là mấu chốt nhất, mày của Kim Chuyên dường như đều nhíu lại.

Dịch chuột? Lộ Nhi nghĩ đến những con chuột đó, mỗi con vừa mập vừa lớn, cũng không phải là chuột hoang dã, mà giống như là nuôi nhốt, nếu là như vậy thì sạch sẽ rất nhiều.

"Vậy thì ăn con chuột chết đó vậy, người nói hấp hay là nướng đây?"

"Ta, ta thà rằng chết cũng không ăn!" Đùa cái gì vậy, ăn chuột, sắc mặt của Kim Chuyên đã bị dọa sợ tới trắng bệch. "Cùng lắm thì chính là đốt trụi những con chuột chết đó, tại sao phải ăn, quá ghê tởm rồi, Lộ Nhi, đệ thật là đã ăn qua chuột?"

"Đã ăn qua, rất là ngon, lột sạch da, thì giống như là nướng chim vậy." Hắn rất nghiêm túc gật đầu.

"Đứa trẻ này, ngay cả thịt chim với thịt chuột cũng không phân biệt được, nghe đại ca nói, đệ trước đây sống ở trong rừng, sẽ không đói bụng rồi nhét bùn vào trong miệng chứ? Ta nghe nói qua có không ít người nghèo lúc đói đến mức ngực dán lưng thì sẽ ăn bùn." Lôi kéo cánh bàn tay nhỏ bé, bắt tri bất giác, Kim Chuyên ngược lại giọng điệu thương tiếc đầy miệng.

Bùn? Thế nhưng mình chưa từng ăn qua, hắn có phải hay không tưởng tượng quá rồi? Lộ Nhi lần đầu nhìn thẳng vào Kim Chuyên, vóc dáng cùng với Kim Bảo Nhi không sai biệt lắm, chỉ là khí tức có nhiều chút nho nhỏ, thảo nào bị Mạc lão bản khi dễ, đáng tiếc chính là, ý vào một chút thông minh liền ôm đi quyền thế của Kim gia.

"Người là sợ làm người nghèo, mới có thể muốn làm tổng quản?" Lộ Nhi thẳng tắp nhìn đầu đường, chỉ cần một khúc quanh chính là Kim gia rồi.

Nhưng Kim Chuyên nhưng là đột nhiên đứng lại cước bộ, u buồn mà thở ra một hơi vừa sâu lại vừa dài.

"Lộ Nhi, đệ không hiểu, ta chỉ là do tiểu thiếp sinh ra, đối với đại ca một thân huyết thống chánh thất tự nhiên là so ra thua kém, mà nhị ca tuy là cùng mẹ sinh ra, cũng là xếp ở trước ta, ở trước mặt bọn họ, ta bắt quả là một người không có thân phận cùng địa vị.

Đây là tâm kết của hắn cho tới nay, chẳng ngờ nhưng là đi nói cho một đứa trẻ, nhưng nghĩ lại thì sợ gì, mình không nên để cho người khác biết bí mật đều bị Lộ Nhi biết rồi.

"Hay là nướng tốt hơn chút ..." Người nào đó trải qua nghĩ căn cứ đột nhiên toát ra một câu.

"..." Xem ra hắn căn bản cũng không nghe mình nói chuyện, Kim Chuyên buồn bực mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 95: Cầu Hôn, Cút Đi 1

Suốt đêm, Cả Kim gia phải trải qua một đêm sợ hãi không ngừng cùng với âm thanh đánh đuổi, thật vất vả mới đến sáng hôm sau cơ hồ thu được 1 sọt chuột.

Nghe cửa bị đẩy ra, cái đầu nhỏ mơ hồ từ trong màn trướng mỏng nhô ra, thoát khỏi cơn buồn ngủ mà xoa mi mắt, cái miệng nhỏ nhắn vừa mới mở, người phía trên lay động ngã xuống bên hông, đẩy hẳn một cái, ngủ thật sâu.

"Tỷ tỷ, mệt sao? Lộ Nhi xoa giúp tỷ." Hắn bò dậy, ngáp một cái, nửa tỉnh nửa mê dùng đôi tay mềm mại nhỏ bé nắm lấy bả vai của nàng, mắt nhắm mắt mở, một bộ dáng buồn ngủ mà còn cường ngạnh chống đỡ.

"Uh, hừ..." Kim Bảo Nhi mệt mỏi cả đêm chỉ là kêu rên một cái, ý thức hoàn toàn không có mà đi vào giấc mộng, ngay cả quần áo cũng không đổi.

Xem ra nàng mệt đến bất tri bất giác, Lộ Nhi liếm khóe môi, tay ngừng lực xoa bóp, cẩn thận vượt qua bờ xuống giường, cho dù là tam phục thiên vừa qua khỏi, thân thể cũng nóng rất lợi hại, thỉnh thoảng cần phải uống nước để bổ sung thể lực, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy mệt chết đi được, cả ngày buồn ngủ, chỉ có ở ban đêm mới dễ chịu một chút.

Vừa mới rót chén nước một ngụm lớn uống vào, nước trà thuận theo cần cổ trắng nõn mà chảy xuống, thấm ướt cả cổ áo.

"Kèo kẹt..." cửa đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, thò vào một cái đầu.

"Ai ya, tiểu tử tông của tôi, ngài như thế nào bây giờ mới dậy, hôm nay phải đến trường, ngài quên rồi sao? May mắn sớm hôm nay tôi chạy về, nếu không, ngài không thể đến đúng giờ". Nhìn thấy Đại công tử ngủ như chết ở trên giường, Phụng nha đầu cố ý giảm thấp âm thanh nói chuyện, tay cũng không nhàn rỗi, vừa nói vừa giúp hắn thay quần áo bị ướt, mặc một bộ quần áo sạch sẽ. "Nghe nói tối hôm qua có rất nhiều chuột chạy vào nhà, cũng không biết là ai đã làm chuyện thất đức như vậy, dám đến Kim gia ném chuột. Bất quá gần đây thật đúng là có quý, không phải bốc cháy thì là chuột, Xem ra không chừng là nhà nào đó mất với Kim gia rồi."

Miệng vừa mở, Phụng nha đầu một điểm nói không ngừng, chỉ Kim Bảo Nhi bị thanh âm làm cho lật người không ngừng, Lộ Nhi không vui nhàu mày, mặc dù nàng thật sự đoán đúng rồi, nhưng cũng không thể làm ồn đến Kim Bảo Nhi.

Biết sai nên cúi thấp đầu, Phụng nha đầu cũng không nói thêm gì nữa, đem túi sách của hắn thu thập xong, liền dắt tay đi ra ngoài.

"Nghe Thôi đại thẩm nói ngài gần đây bị cảm nắng, thân thể khó chịu thật lợi hại, tôi còn lo lắng một chút, hiện tại gặp ngài không sao lại có thể đi học, thi cũng có thể yên tâm. Hôm nay vẫn là ta đưa ngài đến trường, Kim gia sáng nay cũng rất náo nhiệt."

Muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn thấy thần sắc nghiêm nghị của Lộ Nhi, nàng lúng túng cười.

"Đồng Công Bằng vì sao không đến tìm ta?" ánh mắt hắn vừa xoay, tựa hồ như đoán được cái gì đó, nhưng nắm không được. Đồng Công Bằng, người sẽ không phải lười biếng đi ngủ đi? Nhìn ta không cùng tỷ tỷ tố cáo để cho người chịu không nổi!

Rất nhiều ngày không nhìn thấy hắn, vẫn còn tưởng niệm, thỉnh thoảng lấy việc chinh hắn làm thú vui cũng là chuyện thú vị.

"Hắn hôm nay làm gì có thời gian tiếp người a, sáng sớm hôm nay hắn phải người đưa đến sinh lễ, bảo là tới nhà để cầu thân, nhưng chọc tức Đồng Công lão thái gia ở sát vách. Nhưng cũng rất kì quái, lão thái gia chỉ hờ hững cảm quái trọng quơ quơ tiến vào phủ." Nếu như là ngày thường, Đồng Công lão thái gia không phải cảm quái trọng đánh Đồng Công thiếu gia chạy tán loạn trên đường mới là lạ. Phụng nha đầu nghĩ đến chỗ này không khỏi cười nhẹ, cảm giác ngọt ngào mới vừa rồi biến mất hoàn toàn không chú ý đến Lộ Nhi đã đứng lại, gương mặt âm u.

Cầu thân? Hắn thật dám làm cho được, mấy ngày này không thấy, còn tưởng là an phận thủ thường, không nghĩ đến đúng là bí mật tính toán, Lộ Nhi lạnh lùng cười một tiếng, khuôn mặt khá ái đột nhiên trở nên có chút kì quái.

"Lộ nhi, đệ đã dậy? Ai, ta đi tìm Hoa đại ca, Đồng Công Bằng công tử thế này, không phải để cho Kim gia chúng ta không xuống đài được sao?" Kim Chuyền bộ mặt xấu hổ một đường vội vàng chạy tới, nhưng vừa giơ cánh tay lên, cuối cùng là nói không được, thậm chí Lộ Nhi vẫn còn nhỏ, hình tượng không thích hợp với hài đồng hay là không nói thì tốt hơn, vội vàng chạy đi tìm Kim Bảo Nhi.

Hắn làm sao nghĩ đến, nhi đồng trong suy nghĩ đã có hơn mấy ngàn tuổi, mình và hắn so sánh, trong mắt của Lộ Nhi, hắn mới càng thêm ***!

"Aiz, tiểu công tử, ngài đi đâu? Đại môn không phải đi hướng này!" Phụng nha đầu kì quái nhìn tốc độ của Lộ Nhi mà rút tay về, bước về hướng đại sảnh.

"Ta biết, nhưng trước khi đến trường, có một việc cần phải làm." Hấn như thế mà gật cái đầu nhỏ, hai mắt mơ màng trong nháy mắt rõ ràng, chân không ngừng nghỉ mà bước đi.

"Chuyện gì?" Nàng ngược lại mơ hồ.

"Dĩ nhiên là bắt một con chuột lớn rồi", khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng nhỏ lóe sáng. Hấn quay đầu lại vẫy tay với nàng, gương mặt thần bí. "Tỷ đi lấy một ly trà đến..."

Đường Nhiên tròn tròn mắt, ngược lại sau khi thấy thần sắc kiên quyết của tiểu công tử bất đắc dĩ thỏa hiệp, dù sao hấn nói rồi, có chuyện gì tiểu công tử đều chịu trách nhiệm.

Gật đầu, Phượng nha đầu nhanh như gió xông vào trù phòng, siết chặt vật ở trong tay mà tiểu công tử đưa cho, sợ bị người nào đó nhìn thấy như vậy.

Làm như không có chuyện gì mà tản bộ, lúc đi đến đại sảnh, quả thật ở ngoài cửa bày đầy rương kim ngân châu báu, có nổi danh không nổi danh, giữa ban ngày ban mặt nắng vừa mới lên, đơn giản là nhanh hiện lên trong mắt rất nhiều người.

"Lộ Nhi"? Không, về sau nên xưng là tiểu cữu tử, hôm nay không thể đưa ngài đi học, mong rằng lượng thứ, sau này một khi trở thành.... của ngài. Cũng không cần lại đưa ngài đến trường." Nói đến điểm úp mở, Đông Công Bằng không quên trừng mắt nhìn, miệng thối nhẹ ly trà đang cầm trong tay. Vợ chồng Kim Khoáng liếc mắt lúng túng không thôi.

"Thành cái gì?" Tiếp tục đánh mấy cái ngáp, chân người nào đó nhẹ nhàng bước đến vị trí bên cạnh Đông Công Bằng ngồi xuống, nhìn thấy đậu phộng trong mâm, thuận tay bóc một hạt ném vào trong miệng nhai, lại "phì" một tiếng rồi phun ra ngoài.

Đông Công Bằng ngược lại không nghĩ đến hấn sẽ hỏi tiếp, nghĩ đến nửa ngày, cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

"Trở thành ca ca của đệ."

"Ta không nhớ có một người ca ca như ngươi, huống hồ ca ca có thú ngươi không, cũng không phải là ngươi tính. Theo Lộ Nhi, lễ đính hôn của ngươi tuy là số tiền lớn, nhưng thật đáng tiếc, nàng cũng không phải là người mà ngươi muốn là được, bây giờ ngươi đi nhanh ra ngoài còn kịp, đợi chút nữa nói không chừng có thể khó coi a..." Cười đùa, mắt nhìn thấy Phượng nha đầu bất an đang bụng ly trà, vội vàng nhảy xuống ghé tiến lên kéo ống tay áo của nàng, ra hiệu không được lộ ra sơ hở.

Miền cưỡng cười, Phượng nha đầu ho khan một tiếng, cứng ngắc đưa nước trà đến trước mặt của Đông Công Bằng, lại đem ly trà khác lấy đi.

"Chén trà đó ta vẫn chưa uống..." Đông Công Bằng sững sờ nói.

"Chén trà đó là một nha đầu gốc cầm nhầm rồi, nàng cầm lá trà phao ngày hôm qua pha trà cho huynh, thế nào, huynh định uống? Phượng tỷ tỷ, tỷ trả lại đi." Lộ Nhi cười ôn hòa, mắt to ngập nước mà vô tội liếc nhìn Phượng nha đầu vừa muốn đi ra cửa bóng dáng nháy mắt cứng ngắc, thầm than, nàng thật sự không biết diễn trò. thật may Đông Công Bằng hôm nay bị cầu hôn làm đầu óc choáng váng mới nhìn không ra.

"Không, không cần, ta vẫn là lấy chén này đi." Bị Lộ Nhi vừa chính nghe nói thế Đông Công Bằng liền sợ. Lập tức lắc đầu bảo vệ ly trà này, nghĩ thầm, nha đầu này cũng không tồi, biết giúp mình đổi ly trà khác, nếu không hôm nay nhất định bị tiêu chảy.

Đang giữa lúc hai người đang suy nghĩ riêng, một thân hình tinh tế y phục hỗn loạn xông vào, Đông Công Bằng hai mắt sáng lên, mà vợ chồng Kim Khoáng giống như nhìn thấy cứu tinh, thở phào nhẹ nhõm.

"Cầu thân, Đông Công Bằng, đầu ngươi bị lửa đá hù sao? Mau đi về nghỉ ngơi nếu không thì cắt cho ta!" Người vừa mới đứng vững, Kim Bảo Nhi tất nhiên liền rống như sư tử, chân động màng nhĩ của mọi người, tiếng "ong ong" vang dội.

Không có thẹn thùng như trong tưởng tượng, cũng không có gật đầu đồng ý như trong tưởng tượng, Đông Công Bằng cả người dường như hóa đá tại chỗ.

Mà Lộ Nhi đang ngồi một bên hai chân bắt chéo, mặt vừa nâng, ghen cười đem ly trà đẩy về phía hấn.

"Uống ly trà, thuận khí."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cầu Hôn? Cút Đi 2

Không có chút ý thức nào nhận ly trà uống, lại chết lặng đem ly trà để lại trên bàn, động tác cứng ngắc kì lạ, dường như nhận được đả kích nghiêm trọng

như thế, trên mặt không có biểu tình.

Nhếch môi, Lộ Nhi vỗ tay một cái, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị tốt, dám cướp người của hắn, chắc chắn không thể nhỏ răng trong miệng lão hồ, muốn chết! Nhưng sự nhẫn tâm của mình còn không đến mức đó, liền cùng hắn chơi một chút, cuối cùng cái gì gọi là ăn miếng trả miếng, yêu thích nam sắc? Vậy còn rất đơn giản.

"Bảo nhi, đệ biết ta thương mến đệ rất lâu rồi... Từ lúc trần truồng bắt đầu, ta vẫn đem đệ thành người của Đông Công gia ta, đệ làm sao có thể từ chối ta?" Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ủy khuất nhìn sắc mặt của nàng.

Từ lúc trần truồng? Lộ Nhi kì quái liếc Kim Bảo Nhi một cái, chuyện khi nào? Nàng thế nhưng sẽ trần truồng cho người khác xem, chẳng lẽ cùng Đông Công Bằng cũng có một chân? Nhưng liếc nhìn nàng lại không giống với bộ dáng chân tay luống cuống thường ngày.

"Người cầm miệng, ít đưa chuyện hai ba tuổi ra nói!" Nàng cơ hồ muốn giết người diệt khẩu. "Đó đều là ý nghĩ của một mình ngươi, ta cũng không phải là đoạn tay chi phích."

((Chắc ai cũng biết cái cổ sự "đoạn tay chi phích rồi" mình sẽ không nhắc lại đâu.))

Ban đầu nếu không phải nương cậy mạnh chứng minh mình sinh ra là nam tử, hơn nữa cũng lừa gạt mình là nam tử, nàng mới sẽ không ngu ngốc trần truồng chơi cùng Đông Công Bằng sơ ý té ngã. Không nghĩ đến, cái lần té ngã đó, ngược lại đem Đông Công Bằng rơi vào bẽ tình sơ khai, từ đó vẫn luôn dây dưa không rõ với mình.

"Nhưng mà khi đó mẹ đệ cũng không từ chối ta theo đuổi đệ..." Đông Công Bằng tức giận mà đứng lên, máu không ngừng sôi trào, một tay chỉ những cái rương trước cửa lớn, "Hôm nay sinh lễ ta cũng đưa rồi, nếu như đệ không đồng ý, ta, ta liền ở đây không đi, ăn của Kim gia các người, uống ở Kim gia các người." Hừ, gia gia cũng không ngăn cản, Kim Bảo Nhi nếu không cho ta một câu trả lời chắc chắn, coi như là mặt dày chết bỏ ta cũng tuyệt đối không đi!

Chắc chắn, đoạn tụ công tử có phải hay không dự định một khúc hai nháo ba thất cổ? Lộ Nhi chắc môi lắc cái đầu nhỏ, liếc mắt nhìn Kim Chuyên đang tiến vào cùng với vợ chồng Kim Khoáng vẫn luôn ở trong đại sảnh, nhìn biểu tình của bọn họ, hình như không nguyên ý đội cái mũ tiểu cữu tử này.

Nhưng, mấu chốt chính là Kim Bảo Nhi dự tính như thế nào cho tốt?

Đôi chân bé nhỏ đi tới lui, ném một hạt dưa vào miệng, hắn rất nhàn nhã xoa cằm, rất có hứng thú mà nhìn nàng, trong con ngươi hắc sắc thoáng qua một chút nghiền ngẫm.

Ở lại đây? Có thể, dù sao ngươi ăn uống phung phí lâu dài vẫn còn mấy rương vàng bạc châu báu thanh toán, tính một chút, đoán chừng ngươi ăn mười năm tám năm cũng không có vấn đề, cũng không biết ngươi có chờ được không? A, đúng rồi, coi như ngươi chờ được đến lúc đó, ta có thể nói cho ngươi biết, ta cũng không có đam mê đó, hiện nay ngươi tốt nhất là mang tất cả đồ của ngươi đem về Đông Công gia!" Đầu vừa chuyển, nàng lạnh mặt nhìn một đám hạ nhân về mặt đang xem kịch vui không biết từ lúc nào đang bao vây cửa đại sảnh, khiến cho nàng không vui mà nhíu mày, "Đình chủ quản chẳng lẽ hôm nay không cần mở cửa tiệm? Hay là các ngươi không muốn nhận tiền lương rồi?" Đình chủ quản núp ở đằng sau hạ nhân ho nhẹ một tiếng, vỗ bả vai của các hỏa kế, không khỏi xaoy người sang, nhanh chóng cúi thấp đầu rồi khỏi mà nguyên bản những hạ nhân chắn ở cửa từng người làm đà điều tản đi, chẳng qua ngược lại nhiều không ít người làm vườn cùng quét sân ở cửa cắt cắt quét quét, một bộ dáng rất bận rộn.

Không nghĩ đến khuôn mặt lạnh lẽo cũng thật có phong phạm chủ nhà, Lộ Nhi nhẹ cắn môi, không nghĩ đến nàng ngượng ngùng trong lúc hai người ở cùng một chỗ trong phòng, cũng sẽ có một mặt bẽn nhẹn như vậy.

"Khụ, ta nói Đông Công Bằng công tử, nếu như người không ghét bỏ, liền ở Kim gia đi, dù sao bất quá cùng Đông Công gia chỉ cách một bức tường, huynh tùy thời ở không quen có thể trở về, đại ca hắn, nếu không có cái đó, ăn, mê thích đó, huynh không bằng quên đi, tính khí của đại ca là quật cường, đừng nói là huynh đệ khuyên không được, ngay cả Đông Công gia gia đến đây, chắc hẳn cũng không đáp ứng." Kim Chuyên bị ánh mắt Lộ Nhi ám thị, đành phải tiến lên kiên trì khuyên nhủ.

Lại nói, Đông Công gia ở Lạc Thu trấn cũng là gia đình số một, tuy nói Kim gia cũng coi là nhà giàu, nhưng so với Đông Công gia, cũng thật so không được. Bởi vì, Đông Công gia không những có tiền, cái quan trọng nhất, vẫn là có thế, biểu tỳ của Đông Công Bằng hiện nay là vương phi của Bát vương gia, nói trắng ra, căn bản không có ai nguyện ý đắc tội với gia tộc Đông Công. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều người biết hắn là đoạn tụ, nhưng cũng không a dám cười nhạo.

Kim Khoáng và Y Đình nhìn nhau, trái lại không biết trong hồ lô của Kim Chuyên bán thuốc gì? Chẳng lẽ là nịnh nọt đại ca vì vị trí tổng quản đó?

Đúng vậy, Đông Công công tử, ngài chết tâm đi, đại ca luôn nói một không nói hai, chúng ta đều không dám vi phạm, cho dù muốn giúp ngài nói một câu, cũng là có tâm nhưng lại vô lực." Bị Y Đình ngầm ngầm nheo cánh tay, Kim Khoáng đau đến nhe răng mà mở miệng khuyên nhủ.

Trầm mặc, Đông Công Bằng thẳng tắp mà tìm kiếm Kim Bảo Nhi, đột nhiên nhếch khóe môi cười nhạt, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mép bàn, chỉ có âm thanh nghe lúc nhanh lúc chậm.

"Bảo Nhi, ta biết rồi, đệ đây là muốn khảo nghiệm ta, yên tâm, nếu như là mười năm ta cũng sẽ tiếp tục chờ. Đúng rồi, tiểu cữu tử Kim Khoáng, đệ có thể sắp xếp cho ta một gian phòng được không, còn vị trí, thì chọn sát vách của Bảo Nhi." Hắn nói một cách vân đạm phong khinh, bộ dáng giống như đang chịu khổ, há lại không biết, lời này vừa nói ra, tính khí của Kim Bảo Nhi cơ hồ thiếu chút nữa nhẫn không được mà bạo phát.

"Nhưng, sát vách của đại ca là gian phòng của Lộ Nhi." Kim Chuyên khó xử mà liếc nhìn Lộ Nhi, hai bên đều không thể đắc tội, hắn phải làm sao mới

tốt đây?

Mặt Đông Công Bằng đen đi, lại rất là lấy lòng đem mặt chuyển qua Lộ Nhi ở bên cạnh đem tới, từ trong ngực lấy ra con heo vàng, trình độ ôn nhu thiếu chút nữa đã thiêu đốt mắt của tất cả mọi người.

"Lộ Nhi, heo vàng này cho đệ, chính là đệ..." Bồi thường căn phòng, câu nói kế tiếp còn chưa nói ra, con heo vàng trong tay đã rơi vào trong tay của Lộ Nhi.

Đắn đo thường thức con heo vàng, thỉnh thoảng lại hướng về phía ánh sáng nheo mắt nhìn kỹ, hoàn mỹ không tỳ vết, làm bằng vàng ròng, quả thật là tồn không ít tiền.

Ngay lúc Đông Công Bằng cho rằng đã dụ dỗ thành công, người nào đó đem heo vàng trong tay áo của mình ném đi, lắc đầu, không đồng ý.

"Lộ Nhi rất thích ở sát vách đại ca, cảm ơn lễ vật của Đông Công Bằng ca ca. Lộ Nhi rất thích, chỉ là quân tử không đoạt đồ của người tốt, tin rằng Đông Công Bằng ca ca là một quân tử đỉnh thiên lập địa?" Cười ngọt ngào, hàm răng trắng ở dưới nắng mặt trời càng lộ rõ lấp lánh dị thường, gương mặt phản nộn cũng lộ ra màu sắc như bông sen nở rộ, trắng trong lộ ra hồng nộn, làm cho người ta nhìn không được mà muốn cắn một miếng.

Cái gì? Sắc mặt Đông Công Bằng từ đen chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng khôi phục lại sắc mặt bình thường, giống như lạnh nhạt mà cười, kiên cường mà động khóe môi.

"Miễn là Lộ Nhi thích thì tốt." Tiền mất tật mang! Hắn kếm chút nữa ngay cả ruột đều hủ rồi, đây chính là hoàng đế ngư ban, như thế rất tốt! Cái gì cũng không gặp may, ngay cả một gian phòng đều không lấy được.

"Nếu Đông Công đại ca không chê, thì ở sát vách của Lộ Nhi, như thế nào? Đôi mắt to thủy uông hip lại thành một vầng trăng cong soi sáng, Lộ Nhi cười đến giọt lệ.

"Lộ Nhi!" Kim Bảo Nhi kinh ngạc mà hô to, hắn điên rồi sao!

"Được!" Ngay cả nháy mắt cũng không kịp, Đông Công Bằng một mực đáp ứng, mày kiếm giương lên, đôi mắt hạnh nhân cơ hồ cười hip lại thành khe hở, không nghĩ đến con heo vàng còn có chút giá trị hy sinh.

Ai nói không phải có tiền có thể sai quý đây ma? Ngay cả một đứa con nít hơi lớn cái gì cũng không hiểu, cũng bị màu sắc của vàng mê hoặc.

Nhưng, tại sao toàn thân lại đột nhiên giống như bị lửa thiêu, toàn thân cực nóng không dứt, lưng tưng mà vượt ngực, trên mặt của Đông Công Bằng kì lạ mà nổi lên một tầng đỏ mặt, toàn thân đỏ bừng vô cùng.

"Lộ Nhi, đệ nhanh mang ta đi gian phòng cách vách của đệ đi." Nghiêng đầu, hắn cuống quýt phân phó.

Hiểu rõ mà liếc mắt một cái, hai chân đạp một cái chính là ở trên đất, cái tay nhỏ vẫy vẫy, Lộ Nhi vẫn như trước hip mắt nhìn hắn, thuận đường liếc mắt nhìn Kim Bảo Nhi đang tức giận, chỉ cho là không thấy.

"Người đi theo ta."

Đương nhiên, cũng không quên quét mắt nhìn ra cửa đại sảnh một phen, một mặt nhìn trúng công tượng có mặt mũi khôi ngô mà vóc người khôi ngô, ý bảo hắn giúp Đông Công Bằng xách bọc quần áo.

Không nghĩ đến hắn thật là có dũng khí, đem sinh lễ để xuống, liền đem tất cả hạ nhân đuổi trở về Đông Công gia, chắc là không thú Kim Bảo Nhi là không cam lòng trở về.

"Đây là phòng của của huynh, Đại Tráng, đem bọc quần áo của Đông Công ca ca vào cất kỹ, thuận tiện giúp ca ca sắp xếp một chút." Như có thâm ý mà liếc nhìn Đông Công Bằng, trên đường hắn đang không ngừng lôi kéo cổ áo, một bộ dáng lưng tưng lại nhìn không được muốn lôi kéo, càng làm cho rất nhiều hạ nhân tròn mắt há mồm.

Nguyên lai người đoạn tụ có sở thích cuồng bọc lộ!

Nhìn thấy Đông Công Bằng không thể chờ được mà vọt vào, mà công tượng đó cũng là nhanh bước theo vào, nụ cười bên khóe miệng của Lộ Nhi tràn ra một đóa hoa xinh đẹp.

**, trước đây hắn cũng xuống tay với Kim Bảo Nhi, bây giờ, chẳng qua là lấy kỉ nhân chi đạo còn tới kỳ nhân thân, hơn nữa mình còn tặng kèm một tên người làm cao lớn cường tráng, coi như là không phụ lòng con heo vàng đó! Nhếch môi im lặng cười to, xoay người, nụ cười lập tức cương ở trên mặt.

"Công tử của các nơi ở đâu?" Lưu Vân đang đứng ở nơi xa hỏi một hạ nhân phòng của Lộ Nhi, tựa hồ là tính toán tự mình đến bắt người.

Thì ra là, Lộ Nhi đã nghỉ học gần như là nửa tháng, mà Kim Bảo Nhi đã phái người nói cho Lưu Vân là hôm nay Lộ Nhi sẽ đi học lại, nhưng trái nhìn phải nhìn cũng không nhìn thấy hắn đến, chỉ sợ đã xảy ra chuyện gì liền tìm đến đây.

Không tốt, mình nhưng ngàn vạn lần không thể để cho nàng bắt được, hay là trước tiên đi đường vòng đến trường. Nghĩ đến đây, nháy nháy mắt to, hắn vọt đến đằng sau một thân cột khác.

Hỏi được phương hướng, Lưu Vân đi về hướng mà hạ nhân đã chỉ, do dự không chắc mà nhìn hai phòng ở giữa, cuối cùng là bên phải hay bên trái? Lúc này người làm đó cũng không nói quá rõ, lần này mình cần gõ cửa nào đây?

Lộ Nhi lén lút từ sau cây cột nhỏ đầu ra, nhưng là nhìn thấy nàng đi đến cửa phòng của Đông Công Bằng, nhẹ nhàng mà gõ cửa!

"Chi nha!" Cửa vừa mở ra, lộ ra một nam tử cường tráng gần như nửa thân trần, bộ mặt đỏ bừng, không biết là cùng ai kéo quần áo, một phen túm đến trong tay, hướng vào bên trong "phi" một tiếng, nhanh chóng rời đi như trốn tránh.

Lưu Vân không rõ tình huống mà đi vào bên trong.

"Lộ Nhi? a!!!!" Bị một cái tay nhanh chóng kéo vào, cửa vừa mở được một nửa liền nhanh chóng đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cầu Hôn, Cút Đi 3

Edit: chuotminhminh

Beta: hạ san

"Lộ Nhi, đệ làm sao còn ở đây, mau đi học, chờ Lưu Vân, nói không chừng lại phạt đệ việc sao chép câu thơ." Kim Bảo Nhi cầm áo của Đông Công Bằng chạy lại liếc mắt nhìn thấy Lộ Nhi đứng ở trước cửa của Đông Công Bằng, không biết nghĩ cái gì, bộ dáng mặt cười xấu xa, tìm không khỏi treo lên, bộ dáng lúc này của Đông Công Bằng có chút không đúng, giống như là... Tình cảnh trước kia móm thuốc cho mình. Diễn đàn lê quý đồn

"Tiên sinh? Nàng hôm nay không có thời gian quản ta!" Lộ Nhi một bộ tư thái của lão già lắc lắc đầu, trên khuôn mặt non nớt này lộ ra vẻ khả ái như vậy. "Ca ca, ca hay là dẫn Lộ Nhi cùng nhau đi làm đi, lúc này tiên sinh đã đến tìm đệ, nói rằng hôm nay không cần đến lớp, nàng hôm nay có việc vì vậy ngày mai mới bắt đầu đi học."

"Cái gì, ngày mai? vậy được rồi, đệ đem cặp sách để xuống đi, đi xem cửa hàng cùng ta." Một tay đem cặp sách đeo trên vai của Lộ Nhi nhận lấy, đi vào phòng để xong mới đi ra, nhất thời nhủ mi nhìn gian phòng của Đông Công Bằng. "Lộ Nhi, đệ vì sao để hấn ở nơi này?"

Vì sao? Đồi mắt ngập nước của Lộ Nhi chớp chớp, nhào vào trong lòng ngực của nàng, không cần người ôm tự mình leo lên, làm hại nàng không thể không vươn tay vòng lại thắt lưng của hấn, để tránh hai tay hấn bám lên cần cổ của mình. Nhắc tới cũng kì quái, cho dù biết hấn là xà yêu, nhưng bây giờ mình một chút cảm giác sợ cũng mất rồi.

"Có Lộ Nhi ở đây, ca sợ cái gì?" Gắn kề vành tai mềm mại của nàng, hấn thở nhẹ khí. "Bảo Nhi, ta là cận vệ của nàng, người đến giết không tha." Khí tức mát mẻ tỏa ra đánh úp xuyên qua khuôn mặt đỏ ửng.

Không nói trước bốn chữ "cận vệ" này có nhiều mập mờ, chỉ là trong miệng hấn khắc ra hai chữ "Bảo Nhi" khiến nàng mặt đỏ tới mang tai. (chữ "cận vệ" TQ có 4 chữ là "thiếp thân bảo tiêu")

"Chính là có đệ ở đây ta mới càng sợ." Nàng nhàn nhạt đưa ra một câu, vẻ mặt bất đắc dĩ, để che giấu vẻ hoảng loạn trong lòng còn phải cố tự trấn định thần sắc của mình.

"Lộ Nhi còn tưởng rằng Bảo Nhi rất thích ta, thì ra là sợ." Mặt nhỏ nhủ lại, hấn bắt lấy bàn tay của nàng ấn vào lòng ngực của mình, "làm sao bây giờ, tim của Lộ Nhi rất đau, Bảo Nhi xoa xoa?" Nhìn ra nàng không tự nhiên, hấn càng gọi Bảo Nhi bảo Nhi đến vui vẻ.

"Đừng làm rộn, đợi người làm đến nhìn thấy không biết lại truyền ra lời đồn nhảm nào." Gõ nhẹ xuống đầu của Lộ Nhi, nàng bị bộ dáng nhăn nhó của hấn chọc cười, gõ xong lại thấy đau lòng mà xoa xoa.

Hương thụ nhuyễn ngọc ôn ngôn, hấn hài lòng nhếch miệng, chẳng qua là một tay đặt ở nơi nào đó của người nào đó, mà rất tự nhiên mà chọc mấy cái.

"Được rồi, dẫn đệ đi cửa tiệm." Kim Bảo Nhi biết chính mình không ngăn được đệ ấy, cũng may là ở trước mặt mọi người chẳng qua là một người nam tử, Lộ Nhi giờ tay cũng không lộ ra vẻ kì quái, cũng không biết sau khi mọi người nếu biết nàng là nữ tử nghiêm túc mà dám ở trước mặt mọi người bị khinh bạc như vậy, lại sẽ là cảnh tượng như thế nào vậy thì không biết được.

Gật cái đầu nhỏ, hấn khẽ cười một tiếng, cũng không hề đùa giỡn nữa, an thủ bốn phận mà lộ ra cái cổ của nàng.

Nhưng Kim Bảo Nhi mới đi được một bước, trong phòng của Đông Công Bằng truyền đến tiếng vang kịch liệt, giống như là cái bàn bị đẩy ngã vậy, mà

truyền đến âm thanh vỡ tan "lộp bộp", có lẽ là cái ly ở trên bàn bị đập vỡ.

"Tại sao là nguoi!"

Trong phòng âm thanh một nam một nữ truyền ra rõ ràng, đột nhiên, chỉ nghe nam tử kêu to "a! Phi lễ a!"

Gương mặt của Kim Bảo Nhi mê mang, rõ ràng là kêu một công tượng giúp cầm bọc quần áo của Đông Công Bằng, tại sao trong phòng lại truyền đến tiếng nữ tử? Hơn nữa âm thanh của cô gái này lại rất quen thuộc...

Mà Lộ Nhi cũng là cười nhạo như vậy, sau đó đem ngón trỏ để trong miệng nhẹ nhàng cắn một cái, lại chán ghét mà chú ý tới hành động tiêu hài tử của mình đem tay bỏ ra.

"Chi nha!" Ngạc nhiên trong lúc đó cửa phòng bị mở ra, Đông Công Bằng vọt ra với quần áo toàn thân không chỉnh tề.

Thật không khéo lại đụng trúng người Kim Bảo Nhi, may mà lực đạo không lớn, cũng không có người bị thương, lúc người đầu tóc rối loạn ngẩng đầu lên vẫn làm cho nàng sững sờ một chút.

"Đông Công Bằng?" Nàng lần đầu nhìn thấy luôn luôn coi thể diện là mạng của mình lại chật vật như vậy.

Chật vật ngẩng đầu lên, bị những sợi tóc lộn xộn che kín mặt lộ ra từng mảnh máu ứ đọng, thường ngày môi nhuận hồng cũng bị cắn nát, một tia máu tươi tràn ra, hấn bất an lôi kéo cổ áo về một bên, khe động khoe miệng.

"Bảo Nhi, ta... ta bị phi lễ rồi." Nói đến phần sau giọng nói hẳn là hơi nức nở.

Kim Bảo Nhi và Lộ Nhi hai người thiếu chút nữa bị lời nói này làm sặc, một đại nam nhân, dĩ nhiên nói là bị phi lễ? Mà còn là một nam nhân đoạn tay áo chỉ phích.

"Là bị nam phi lễ hay là bị nữ phi lễ a?" Lộ Nhi nháy mắt hỏi, trong lòng nhưng là hồi hộp, mặt ngoài còn phải cố làm trấn định.

Kim Bảo Nhi nhất thời cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, không khỏi nhìn lên vào phòng của hắn, đáng tiếc là ánh sáng quá mờ mà cửa sổ cũng bị che hết nửa, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ lung lung mơ hồ.

"Nữ..." Ủy khuất như bị ủy khuất rất lớn, trên khuôn mặt xanh tím của Đông Công Bằng lại chảy xuống hai dòng thanh lưu (mà nghĩ đó là nước mắt), nhưng lại có vẻ tức cười, lại là một bộ dạng điềm đạm đáng yêu.

"Nữ tử? Thế thì phải chúc mừng nguoi rồi, Đông Công Bằng, lần này Đông Công gia gia sẽ không lo lắng Đông Công gia các người đời sau không nguoi rồi." Vừa nghe là bị phi lễ mà còn là nữ tử, xem ra vị nữ tử này đối với Đông Công Bằng tất nhiên là thâm tình rồi, nếu không sẽ như thế nào sẽ bỏ xuống tôn nghiêm, Kim Bảo Nhi vui mừng, xem ra chính mình có thể thoát ly khổ hải rồi.

Nhưng ngay khi lời này nàng vừa mới thoát ra khỏi miệng, cánh cửa lần nữa bị đẩy ra "chi nha" một tiếng, thân hình thanh mảnh bước ra, khiến cho những lời vừa nói phải nuốt lại trong bụng...

"Tiên sinh, ngài làm sao lại bước ra từ trong phòng của Đông Công Bằng ca ca a?" Lộ Nhi giống như mơ hồ mà nháy đôi mắt to, khoe miệng cũng lơ đãng mà nhếch môi lên, mặt mờ mờ liếc nhìn dấu xanh đỏ trên cổ cho đến mặt nàng đỏ lên.

"Lưu Vân muội muội, muội, hai người các muội?" Khuôn mặt của Kim Bảo Nhi không thể tin được, nếu nói người khác phi lễ Đông Công Bằng còn nghe được, nhưng Lưu Vân, nàng đối với Đông Công Bằng là cầm thù đến tận xương, chỉ kém mỗi lần gặp mặt chưa đem quyền sách trong tay ném vào hắn là tốt lắm rồi.

Bình tĩnh mà sửa sang lại quần áo, cũng không mất thời gian bao lâu, Lưu Vân từ trong tay áo lấy ra một tấm khăn lụa màu trắng cảm tức ném lên mặt của Đông Công Bằng.

"Phi lễ? Rốt cuộc là ai phi lễ ai?" Khuôn mặt bình tĩnh cuối cùng nhẫn không được mà lộ ra một tia âm lãnh, hốc mắt phỉếm hồng, toàn thân Lưu Vân nhẹ nhàng run rẩy.

Mảnh khăn lụa này từ khuôn mặt lúng túng của Đông Công Bằng rơi xuống, giống như là cửa hàng bày trang giấy trắng bình thường lộ ra từng điểm đỏ tươi, thật giống như cây mai đào chơi trong tuyết, nở rộ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Cầu Thân? Cút Đi 4

Đông Công Bằng công tử, thì ra huynh..... không phải đoạn tụ..." Kim Khoáng nghẹn nửa ngày, còn thốt ra một câu không tự nhiên quay mặt nhìn Kim Bảo Nhi đầu óc mê muội, chẳng lẽ..... ăn cả hai?

Mọi người đều trầm mặc, chỉ có Lưu Vân ủy khuất mà quật cường mím môi, thỉnh thoảng lại trừng mắt nhìn Đông Công Bằng đang co rúm một góc bằng bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống hẳn, D chân dẫm một cái chạy vào trong vườn lấy dao cắt cành làm cây kiếm xoay trong tay mấy cái, nổi giận dùng dùi mà lao tới.

Đừng nhìn dáng người nàng mềm mại, với kỹ thuật múa kiếm hiên ngang, bất đồng với trước đây là nhiều hơn một phần sát khí, bén nhọn mà trực tiếp tới, trong tay cầm cây dao cắt cỏ mang theo một cỗ cuồng phong đánh tới.

Vợ chồng Kim Chuyên và Kim Khoáng bốn người đã sớm nhìn ra mà tránh một bên, chỉ sợ không cẩn thận bị thương, họ từ trước tới giờ luôn biết, Lưu Vân bình thường thì rất ôn nhu, nhưng một khi nổi bão thì chính là... một con cọp mẹ.

"Bảo Nhi, cứu cứu ta!" Một phen kéo lấy tay áo của Kim Bảo Nhi, Đông Công Bằng rất không có chí khí núp ở đằng sau của nàng, chỉ lộ ra nửa đoạn tay áo.

"Lưu Vân muội muội, có chuyện gì thì từ từ nói, muội cũng đừng tức giận hại thân thể, lại nói thế nào cũng phải nhắm trúng một chút, hẳn núp ở đằng sau của ta." Kim Bảo Nhi ngược lại nghiêng mình, cũng không muốn giúp Đông Công Bằng.

Lần này, Đông Công Bằng bị dọa đến một đầu mồ hôi, mắt nhìn thấy con dao cắt cành của Lưu Vân đâm tới, một tay ôm giành lấy Lộ Nhi trong lòng của Kim Bảo Nhi, cứng rắn mà chắn trước mặt mình, không có biện pháp, chỉ có một con đường như vậy.

"Lộ Nhi, sắc mặt Kim Bảo Nhi biến đổi, ai mà không biết Lưu Vân muội muội điên lên rồi thì không ai có thể ngăn cản, nghe nói một đại hán chín thước đã từng bị nàng hạ gục, cho nên mình mới không dám cũng không muốn giúp Đông Công Bằng nói chuyện, không nghĩ đến hẳn thế nhưng lại lấy Lộ Nhi làm bia đỡ đạn, nếu như Lộ Nhi bị thương thì làm sao.

Suy nghĩ điều này, nàng vừa muốn xông lên đúng lúc đó không biết làm thế nào Lộ Nhi lại từ trên cánh tay của Đông Công Bằng tuột xuống.

"Nhanh, đừng để hắn chạy." Phũ bàn tay nhỏ, giương đôi mắt ngập nước, chỉ vào nam tử đang phát run.

Toàn thân Đông Công Bằng cứng đờ, sau đó quả thật là ngay cả đường lui cũng không có, sau lưng là tường, trước mặt là Lưu Vân vẻ mặt hung thần ác sát.

"Chịu chết đi!" Lưu Vân hét to một tiếng, dao cắt cành trong tay đột nhiên chuyển hướng bất thành linh, đâm tới trước mặt bốn người vợ chồng Kim Chuyên và Kim Khoáng.

"A! Tướng công!" Y Đình kêu to tựa đầu chôn vào lòng của phu quân.

Sắc mặt Vân Tinh trong phút chốc trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn cắn răng cố gắng ở trước mặt Kim Chuyên, thấy thế Kim Chuyên sùng sốt, cuống quýt ôm eo của nàng xoay người lại, lấy lưng của mình làm tấm chắn. (đoạn này mk k hiểu nên dịch theo cách hiểu của mk. hi.)

Nhưng kì quái đao cắt bỗng dừng lại sát khí đúng chớp mắt của Kim Chuyên, chỉ kém một hào là được***.

"Lưu, Lưu Vân muội muội, từ trước tới nay chúng ta cũng không đắc tội muội, hôm nay, chiếm tiện nghi của muội là hẳn, không phải chúng tôi." Chân của Kim Khoáng đều mềm nhũn rồi, nhưng cũng không quên chứng tỏ trong sạch của bọn họ.

"Đông Công Bằng?" Quay đầu lại, liếc nhìn ngay cả đường đều không có người, nàng cười nhẹ: "Hắn tự nhiên là không có quả ngon ăn, nhưng là các người, ăn? Chuyện hôm nay, nhưng là..."

Kim Khoáng vừa nghe giọng điệu này, tất nhiên hiểu rõ, một tay đẩy đầu cây ra, cười lạnh mà gạt đầu.

"Yêu, cô nài nài, chuyện này chúng tôi đương nhiên là người hiểu rõ, nếu như nói ra ngoài, cha muội không phải bức từ muội, tự nhiên là muốn thay muội giữ bí mật, lại nói như thế nào, cũng không thể để muội lấy hẳn, tuy nhiên nhà Đông Công Bằng gia sản bạc vạn, hơn nữa hẳn thích nam sắc... hay thích nữ sắc, bất kể hẳn thích sắc gì, lại luôn đuổi theo đại ca đã nói rõ trong tim của hẳn không có cô, làm sao có thể gả cho hẳn chứ, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ bí mật này." Y Đình vội vàng ra hiệu cho tướng công nói luôn "vâng, không thể phá hủy danh tiếng của Lưu Vân muội muội."

"Kim Khoáng ca ca và tẩu tử đúng là người thông minh, vậy các người đây?" Lưu Vân cười lạnh một tiếng, đầu cây thay đổi phương hướng.

"Đương nhiên, cách nghĩ của chúng ta và nhị ca là giống nhau, là giống nhau." Kim Chuyên xoa xoa mồ hôi lạnh ở trên trán, may mắn nàng cũng không tức giận hô đồ, nếu không, tờ giấy này thật muốn đâm vào trong thịt không đau gần chết mới là lạ.

"Rất tốt." Nàng xoay người, rút cuộc mặt đối mặt với Đông Công Bằng đang trợn to cặp mắt, đôi mắt gần sát. "Người nói, vừa nãy là ai phi lễ ái? Đông Công Bằng, người nếu vẫn còn muốn sống nữa thì cầm miệng lại cho ta, lần này coi như bị chó cắn, Lưu Vân ta cũng không phải người cổ hủ như vậy, cùng lắm thì cuộc đời này không lập gia đình. Nhưng người dám phá hủy danh tiết của ta, ta sẽ khiến người suốt cuộc đời không thể động dục, vĩnh viễn không có ngày chuyển mình!" Ánh mắt lạnh như băng, cơ hồ muốn bắn thủng một thân xác thối tha.

Toàn thân run lên, Đông Công Bằng chặt vật dựa lưng vào tường thở hổn hển, ánh mắt chẳng biết tại sao lại xẹt qua cần cổ xanh tím của nàng, tầm mắt đang định trượt xuống, đột nhiên cảm nhận được một luồng lạnh phong, vội vàng gạt đầu.

"Ta thích là nam tử, không phải nữ tử, vừa rồi khẳng định là xảy ra vấn đề, nếu không ta sẽ không mất đi lý trí..." Nói phần sau, hắn đã có chút ngẹn ngào lại hối hận cũng đã thành sự thật, mình vậy mà động một nữ nhân! Còn là một Bà Ông.

Kim Bảo Nhi nghe được những lời này ánh mắt không khỏi liếc nhìn Lộ Nhi ánh mắt rảnh rỗi dựa vào cây cột bên cạnh xem cuộc vui. trong đầu không khỏi hiện ra một màn, sắc mặt trở nên kinh ngạc lại rất sợ người khác nhìn ra, nhấp môi không nói lời nào.

"Đồng Công Bằng! Người im miệng cho ta, từ nay về sau chớ để ta lại gặp được người!" Đem đao cắt cảnh ném đi, Lưu Vân ngồi xổm xuống hung hăng nhặt lên khăn lụa nhét vào trong tay áo, đứng lên đạp vào chân của Đồng Công Bằng, xoay người rời đi.

Vậy mà mới đi không tới hai bước, cuối cùng cổ nén nước mắt không được mà chảy xuống, nàng thẳng sống lưng dứt khoát rời đi.

"Lộ Nhi, đệ đi theo ta!" Một tay chế trụ bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lộ Nhi, sắc mặt Kim Bảo Nhi xanh mét đi trở về phòng, thuận tay đóng cửa lại, căn bản không quan sát mặt ngu ngốc của đám người Kim Chuyên và Kim Khoáng, còn có vẻ mặt bi kịch của Đồng Công Bằng.

Đội nàng đóng cửa lại, tay nhỏ vừa trượt, hắn đem giày đạp một cái, nhanh chóng trèo lên giường chui vào mềm tơ tằm mỏng lạnh, vẫy tay với người nào đó khuôn mặt nghiêm túc.

"Bảo Nhi mau lại đây, chúng ta cùng nhau ngủ." Giọng nói của hắn nồng nặc mềm phảng phất dính thêm một tầng mật đường.

"Không được kêu Bảo Nhi, còn có, chuyện của Đồng Công Bằng rốt cuộc sao lại thế này, đệ có phải hay không có phải hay không đã bỏ cái gì vào trong trà của hắn?" Nàng vừa mới nâng cao âm thanh lại lập tức giảm âm điệu, phần nộ mà đi đến bên giường, đem mềm tơ tằm kéo ra.

"Bỏ cái gì?" Cũng không phủ nhận nhưng là không thừa nhận, hai tay của hắn chóng lên cầm, hai chân ở trong không trung đạp đạp, một bộ dáng đùa giỡn tàn ngược.

Há miệng, nàng dứt khoát đưa tay vào trong lòng ngực của hắn lục lọi, liền lấy ra một gói thuốc nhỏ màu vàng.

"Còn dám nói không phải là người làm?" Nàng nhăn mi, từ trước đến nay Lộ Nhi có một thói quen, ăn không xong để ở trong lòng ngực, không nghĩ đến ngay cả hạ được không xong cũng sẽ dấu ở trong lòng ngực.

Cũng bị lục soát, nói không phải cũng không được, hắn dứt khoát lưu loát gạt đầu.

"Là Lộ Nhi bỏ, nhưng đó cũng là vì tốt cho Đồng Công Bằng."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Cầu Hôn? Cút Đi 5

Edit: Chuotminhminh

Beta: hạ san

Đem cái mềm bị cuốn thành một cuộn ở bên cạnh Lộ Nhi kéo ra, lần nữa đắp lại cho y, nàng tuy rằng tức giận, nhưng lại không tự chủ được muốn cưng chiều y.

"Lời này như thế nào? Đệ hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, thì ngày mai đi xin lỗi Lưu Vân."

Lại nói như thế nào, đây là trong sạch của Lưu Vân, há có thể bởi vì y và Đồng Công Bằng không hợp mà đi tổn thương nàng?

"Lộ Nhi chỉ là muốn hắn không quần lấy Bảo Nhi nữa, nhưng là, không nghĩ đến tiên sinh vào thời gian này trùng hợp đến tìm ta, mà bị Đồng Công Bằng kéo đi vào, lại nói, đây chưa chắc không phải chuyện tốt, nàng chẳng lẽ không nhìn đến ánh mắt vừa nãy của Đồng Công Bằng? Nhưng Lộ Nhi là nhìn thấy nhất thanh nhị sở (nhìn thấy rất rõ ràng), hắn chưa chắc không thích nữ sắc, nhưng tại sao lại quần lấy nàng, đây chính là muốn hỏi nàng rồi." Thân hình nằm ngửa, hắn tựa như một con giun nhỏ như vậy bò lên đầu gối của nàng, cái đầu nhỏ rất là an nhàn mà gối lên.

Ở trước mặt của nàng, hiện đã không còn hạn chế chân thân của mình, từ thời khắc tiến vào trong phòng đôi mắt hắc sắc đã bắt đầu khôi phục lại màu xanh thẳm ban đầu, chẳng qua là, thân thể chỉ ở giờ tý đêm khuya mới có biến hóa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cợt cợt, mặt của y chôn vùi ở chân nàng không khỏi len lén gọi lên nụ cười tà tử.

Chỉ cần là người ngăn trở mình, đều phải bị từng cái một xúc đi. Con trai, nàng là người duy nhất sinh con cho mình, bất cứ ai cũng không thể cướp đi.

"Ý của đệ là, Đông Công Bằng cũng thích nữ tử? Điều này sao có thể, từ nhỏ hần cũng chỉ chạy theo phía sau mộng của ta, ngay cả thanh lâu cũng không có đi qua, không phải công tử đoạn tụ là gì? Chỉ là lúc nhỏ bởi vì có một lần hần bị những hài tử khác ức hiếp, ta đuổi những hài tử đó, hần liền với đó ở phía sau của ta. Lại nói, về sau lớn rồi muốn thú ta các loại." Cuối đầu, đưa tay vén lên sợi tóc quấn mềm mại trên gò má của y, nàng nhũn mày, chẳng lẽ bởi vì như vậy, vì vậy mới luôn dây dưa với mình sao?

"Vậy hần không biết thân phận nữ tử của nàng?" Y quay đầu lại nằm, một đôi mắt xanh thăm thật sâu liếc nhìn nàng, tay nhỏ bé kéo lòng bàn tay của nàng lại, nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay thô kiên này. (lòng bàn tay thô và chai sạn)

Nàng suy nghĩ chốc lát, ngay sau đó lắc đầu, trừ Lộ Nhi chính là không người nào phát hiện thân phận nữ tử của mình, cho dù là Đinh chủ quản cùng với Phụng nha đầu luôn đi theo bên mình, nhưng cũng không để cho bọn họ biết một chút ít.

"Vậy thật kì quái, nói không chừng hần thích cả hai." Đem ngón tay của nàng đặt ở khóe miệng khẽ cắn, y cười nói, hàm răng nhỏ thật khả ái.

"Ăn cả hai?" Nàng kéo kéo khóe miệng, tay niết khuôn mặt nhỏ bé. "Này, ta chưa từng nghe nói qua, dù sao cũng bởi vì đệ loạn thuốc hại trong sạch của Lưu Vân, dứt lời, đệ muốn giải quyết như thế nào? Trong sạch của một nữ tử chính là hủy ở trong tay đệ, bất kể như thế nào, đệ đều phải giúp nàng ấy, nếu như không ai thêm lấy nàng ấy, đời này không hạnh phúc, đừng mơ tưởng ta giúp đệ sinh con." Ngắt nheo lại nhu cho đến khuôn mặt của y tràn những mảnh đỏ rực, nàng mới dừng tay.

"Lại đem chuyện sinh con ra uy hiếp Lộ Nhi, Bảo Nhi, hết thấy trời đã định, đây vốn chính là mệnh của nàng, vì sao lại giao cho ta? Không làm, nàng không sinh cũng phải sinh, dù cho buổi tối dùng lực cũng phải đẻ nàng." Y tức giận mà dăm eo của nàng, hai mắt vừa chuyển, lại ngược lại ôm eo của nàng găm, dính một đồng nước miếng ở trên.

Vừa bực mình vừa buồn cười mà một phen đẩy cái đầu nhỏ của y, bắt đắc dĩ cởi áo khoác của mình ra để ở một bên, bò lên giường kêu kéo kẹt ở bên cạnh quấy nhiễu.

"Coi như là mạng của nàng cũng là do nguoi tạo thành, muốn dùng lực, Vậy nguoi ban ngày không nghĩ xong?" Nhìn y nhìn đến mức mặt đỏ lên, động tác của nàng tăng nhanh hơn.

"Chỉ cần... có thể sinh... con, không muốn tốt... cũng muốn tốt... Phốc!" Cuối cùng, y nhìn không được mà cười lên, trông mắt xanh thăm hần là dâng lên một tầng hơi nước mỏng manh, phảng phất trong suốt mà dập dờn nhẹ nhàng trong nước biển xanh thăm, nhu mì vô cùng.

Nàng không khỏi mềm lòng, trước đây chỉ cảm thấy tiểu oa nhi Lộ Nhi khả ái, bây giờ nhìn lại không chỉ đơn giản khả ái như vậy.

Tựa như hóa thành một nam tử yêu nị vậy, trong tà khí lại đem lại sự thanh thuần khiếp người, đây là bất luận kẻ nào đều không thể bằng được.

"Đệ thật không giúp Lưu Vân?" Nàng nổi giận rút tay về, đột nhiên cúi đầu, khiến người không thể xem rõ biểu tình, trầm mặc điều chỉnh lại vạt áo của mình.

Rõ ràng là cảm giác nàng không thích hợp, y bò dậy, đôi mắt trong suốt trên khuôn mặt phấn hồng dò xét nàng, nhưng mà làm gì mình càng dò xét xuống nàng càng cúi thấp, cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Lộ Nhi đùa giỡn với nàng mà, sẽ không thật không giúp tiên sinh, lại nói như thế nào, ta chính là xà công tử ngàn năm, giúp nàng gả cho một gia đình tốt chính là một chuyện dễ dàng, bất quá, trước đây, chúng ta phải dò xét, Đông Công Bằng cuối cùng là công tử đoạn tụ hay là giả." Làm nũng mà ôm eo của nàng, y lấy lòng nói.

"Cũng đúng, nếu hần giả đoạn tụ, như vậy, sẽ phải buộc hần thú Lưu Vân, dù sao Lưu Vân muội muội cũng là dòng dõi danh môn, môn đăng hộ đối, mà nếu hần quả là đoạn tụ thế thì giúp Lưu Vân tìm một người thích nàng, như vậy sẽ tốt hơn." Gật gật đầu, nàng cuối cùng giương mắt nhìn về phía Lộ Nhi, khuôn mặt thanh tú mỉm cười.

"Không sai, Bảo Nhi, mặc quần áo vào đi theo ta ra ngoài." Tinh thần Lộ Nhi rung lên, há miệng cười thật to, hàm răng nhỏ chiếu lấp lánh, khuôn mặt đỏ bừng cũng thật khả ái.

"Đi đâu? Gọi ta là ca ca, nhưng nhất thiết đừng để người khác nghe thấy." Nàng vặn chặt lông mày, liếc mắt nhìn áo khoác ngoài ẩm ướt, người trong cuộc này thật đúng là việc không đáng lo, mới vừa rồi làm ướt quần áo của chính mình, hiện tại lại theo y đi ra ngoài.

Dần dần nhảy xuống giường, hần mang xong giấy, lại đáp đáp chạy đến mở tủ quần áo giúp nàng lấy một cái áo khoác đưa tới, xem ra vẫn là hết sức hiểu rõ mình làm chuyện gì.

"Đương nhiên là đi tìm Đông Công Bằng rồi, yên tâm, ở trước mặt mọi người sẽ gọi là ca ca, nhanh, mặc xong." Hưng phấn mà mặc bộ quần áo của mình, y ngược lại chạy tới cửa chờ.

Tìm Đông Công Bằng làm gì? Nàng nghi hoặc, hơn nữa bây giờ là lúc nào rồi? Nhìn biểu tình của Đông Công Bằng sắp ngắt xiu, bây giờ đi qua có thể càng kích thích đến hần không?

"Lộ Nhi, đệ có tính toán gì?" Không được, hay là mình hỏi trước.

"Đương nhiên là... bí mật." Y cười đùa mà trừng mắt nhìn, kéo tay nàng lại lôi kéo ra ngoài. "Yên tâm, chỉ cần làm theo lời của bốn công tử, khẳng định là không sai."

Đúng không? Nàng nghi ngờ mà cuối thấp đầu, liếc nhìn khuôn mặt cười gian của y, cảm thấy không thích hợp, nhưng lại nói không được rốt cuộc có vấn đề ở đâu.

Cho đến một khắc sau, nàng rốt cuộc minh bạch rốt cuộc là không đúng chỗ nào, hơn nữa từ đầu đến đuôi là không đúng!

"Đồng Công Bằng ca ca, huynh có nhà không?" Thanh âm ngọt lịm vang lên, Lộ Nhi ngay cả gõ cửa cũng không cần, trực tiếp kéo nàng bước chân vào gian phòng.

Trên giường, một người đang nằm co rúm, chỉ lộ ra một nửa ánh mắt, kinh ngạc nhìn thấy bóng dáng mơ hồ ở ngoài cửa.

"Đừng qua đây, người ta rất nóng..."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Cầu Thân, Cút Đi 6

edit: chuotminhminh

beta: hạ san

Tiếng bước chân đột ngột dừng lại, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Đồng Công Bằng, Kim Bảo Nhi trái lại dè dặt chần ở bên người Lộ Nhi, hoàn toàn không hiểu lời mà Đồng Công Bằng nói, nàng mới là người làm cho người nhào đến nhất...

Đằng sau lưng của Kim Bảo Nhi lộ ra một cái đầu nhỏ, đôi mắt ngập nước to quan sát trên dưới khuôn mặt đỏ bừng của Đồng Công Bằng, không có hảo ý ở đằng sau lấy ra một cây gậy chọc chọc.

"Đồng Công Bằng ca ca, có muốn hay không Lộ Nhi giúp ngươi đem cái lạnh lẽo trong người lấy ra?" Vừa nói, không quên dùng đỉnh đầu cây gậy thăm nhập vào trong chần rồi gậy nhẹ, lại đóng lại, khảy lên cái dấu vết nhỏ phẳng phất trên da thịt nóng như lửa của Đồng Công Bằng, đem ánh mắt say mê thối tan.

"Lộ Nhi đừng làm rộn". Kim Bảo Nhi hoảng hốt ngăn lại hành động nghịch ngợm của Lộ Nhi, đem cây gậy trong tay y ném ra ngoài cửa. "Đồng Công Bằng, ngươi hiện tại đã tốt hơn chưa?" Nghiêng mặt sang bên nàng ho khan một tiếng, quen gọi hần là đoạn tụ, trong chốc lát sửa miệng thật là có chút không quen. Nhưng mà, nếu không phải Lộ Nhi hạ thuốc, nàng cũng không đến nỗi thiếu nợ cái tên đoạn tụ Đồng Công Bằng.

"Bảo Nhi, đệ hãy tin tưởng ta, ta vẫn luôn luôn thích đệ, hôm nay quái dị như thế nhất định là do người hạ thuốc rồi, đợi ta bắt được người đó, nhất định sẽ thủ đệ qua cửa dù đệ có giận ta, không thể không để ý đến ta." Khuôn mặt đỏ bừng hơi lộ ra, khuôn mặt đau lòng của Đồng Công Bằng chỉ kém chút không có tiến lên ôm nàng khóc rống.

Nàng liếc mắt một cái, sao không có ai giống Lộ Nhi, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, cũng chỉ có y mới có thể trấn định như vậy, người thường làm gì dám đắc tội Đồng Công Bằng.

"Ta không có giận ngươi." Siết chặt lòng bàn tay của Lộ Nhi, nàng lúng túng cười. "Lại nói, ta cũng chưa bao giờ đáp ứng muốn gả cho ngươi, nếu như ngươi có thể thủ Lưu Vân thì càng tốt, nói như thế nào nữa đều là hủy đi danh dự của người ta, nếu truyền đi, nàng sau này nhưng là không cách nào lập gia đình. Hơn nữa, còn không biết trong bụng của nàng có hay không đã hoài thai con của ngươi." Nghĩ đến điều này, nàng nhú mi lại, nếu thật sự hoài thai, Lưu Vân muội muội phải làm sao đây?

Đồng Công Bằng hiển nhiên bị câu nói cuối cùng của nàng làm hoảng sợ, thiếu chút nữa là từ trên giường nhảy đứng lên, vẫn là lưng lay vén chần lên, một chân bước xuống giường ngược lại đứng không vững mà bật ngã trở về, sắc mặt ửng hồng như mây, hơn nữa còn nhẹ nhàng thở dốc, đơn giản chính là bộ dáng một bệnh công tử, cố tình lại không phải bệnh công tử.

"Ta, ta đi phân phó hạ nhân đưa cho nàng thuốc phá thai." Thở dốc hồi lâu cũng không quên ném ra một câu.

"Có hay chưa đều chưa biết, ngươi vậy mà đưa cho nàng thuốc phá thai, hay là muốn tìm đánh? Đồng Công Bằng ca ca, ngươi có nghe rõ lời nói của Bảo Nhi ca ca không? Cho dù ngươi không thủ Lưu Vân tiên sinh, Bảo Nhi ca ca cũng sẽ không gả cho ngươi, đương nhiên cũng sẽ không thủ ngươi vào cửa." Lộ Nhi cười nhạo một tiếng, từ phía sau của Kim Bảo Nhi đi ra ngoài, tiến lên, ngón trỏ đâm vào lòng ngực của Đồng Công Bằng, chỉ thấy hần như một bức tượng gỗ thẳng tắp ngã xuống, ngay cả khí lực để phản kháng đều không có.

Chắc chắn, mới vừa rồi còn cùng tiên sinh tiến hành kịch liệt như vậy, khó trách một thân nam tử như tiên sinh cũng không địch lại Đồng Công Bằng nhu nhược, hần là được hiệu nhất thời quá mạnh, cứ như là tất cả lực lượng của hần đều tập trung vào một thời khắc bộc phát, vừa đúng lúc đưa tiên sinh về.

"Người nói vậy, Bảo Nhi còn bé có nói qua sẽ gả cho ta." Sắc mặt trắng nhợt, Đông Công Bằng càng gấp gấp thì càng không ngồi nổi, tay vừa trượt, thiếu chút nữa là đụng phải cột giường.

Kim Bảo Nhi không đành lòng, cuối cùng là tiến lên đỡ một phen, ngược lại bị hấn giữ lại cổ tay, lực đạo vừa vội vừa chặt, không cách nào thoát ra được.

"Đoạn tay áo, người buông tay ra." Nàng gấp gáp hất tay, không nghĩ tới hấn lại đưa tay duỗi một cái, đem tay nàng ôm chặt vào lòng, một bộ dáng chết cũng không buông.

"Không, trừ khi người đáp ứng ta, Bảo Nhi, người có biết ta đợi người bao nhiêu năm, chờ thú người, nhưng người làm sao có thể đổi ý? Người đã đáp ứng sẽ gả cho ta mà." Mãnh liệt lắc đầu, mặt của hấn lại nổi lên đỏ bừng, bộ dáng so với lúc này càng biến đổi.

"Nhanh buông tay, nhanh buông ta ra!" trong lúc hoảng loạn, nàng nhìn về phía Lộ Nhi, nhưng lại nhìn thấy hấn rũ tầm mắt xuống, hai ngón trỏ xoay tròn, bộ dáng giống như là không chú ý, hoặc là giả bộ nhìn không thấy?

Đông Công Bằng từ lúc nhỏ đến hiện tại, lần đầu tiếp cận Bảo Nhi như thế, ôm lấy cánh tay của nàng không ngừng run rẩy, vậy mà lúc hấn phủ người lên vai trên lưng nàng không khỏi ngăn ra.

"Bảo Nhi, đệ bị thương sao?" Lo lắng muốn đưa tay vào trong áo của nàng tìm kiếm, một cái tay nhỏ đột nhiên che lại cổ áo của Kim Bảo Nhi.

Ngạc nhiên quay đầu chống lại là một đôi mắt đen sắc.

"Sờ như vậy là đủ rồi?" Lộ Nhi nhếch miệng cười tà, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt bi thương của Kim Bảo Nhi, chậm rãi, một cánh tay khác ôm lấy eo của nàng kéo lui về phía sau, tự nhiên là kéo ra ngoài.

"Lộ Nhi, chớ có náo loạn nữa, nói không chừng, nói không chừng Bảo Nhi bị thương rồi, trên người nàng bọc một tầng vải rất dày, có phải hay không vừa này bị Lưu Vân làm thương tổn? Nhanh cho ta xem xem." Vươn tay, trên trán của Đông Công Bằng toát ra một chút mồ hôi, thật giống như được hiệu đã qua, hấn nhớ kỹ, chẳng qua là trên người nàng có bị thương hay không.

Kim Bảo Nhi hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn cánh tay ôm thắt lưng vừa nhỏ lại có lực, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết tại sao, lúc bị Đông Công Bằng ôm lấy nàng ngược lại là hết sức muốn tránh thoát, giống như bị vây bó lại ở trong lưới, dường như không có cách nào hô hấp, mà ở trong lòng của Lộ Nhi, ngược lại là thoải mái tự tại, giống như biển rộng mênh mông, kéo dài đến vô bờ vô tận.

Bị thương? Lộ Nhi đùa giỡn độc ác nhượng mây, giờ ngón trỏ nhẹ lay động.

"Huynh sai lầm rồi, Đông Công Bằng ca ca, nàng không có bị thương, nàng nha, chỉ là cùng người có một chút bất đồng." Nói đến đây, y cười híp mắt, trông mất thâm thúy, nghiêng đầu ngấm ngay ngực của nàng.

"Đệ nói cái gì? Bảo Nhi cùng ta bất đồng? Nàng dĩ nhiên là cùng ta bất đồng, thế gian này nào có người giống nhau." Không hiểu, lại cảm thấy buồn cười bĩu môi, giắt giữa muốn đứng lên, Đông Công Bằng không nhìn thấy con sóng đang từ từ khếch tán trong mắt của Lộ Nhi.

Kim Bảo Nhi trầm mặc, cảm thụ cái lưng nho nhỏ sau lưng bước lên cái bàn, đem cái thân hình mập mạp dựa vào sống lưng của nàng, mà cái đầu nhỏ lại dựa lên bả vai của mình, hơi thở lướt nhẹ qua xương quai xanh của nàng, vừa nhột vừa nhẹ nhàng.

Y rốt cuộc muốn làm gì?

"Chẳng lẽ huynh một chút cũng không phát hiện ra sao?" Khóe miệng ngấm lên tiểu ý xấu xa, y ở trước mặt Đông Công Bằng đem cái tay nhỏ thâm nhập vào trong vạt áo của nàng, khẽ chạm vào một đạo cấm kỵ kia. "Huynh xem, nàng có cái mềm mềm không có ở nam nhân a!" Tay nhỏ bé xé ra, trong tiếng kinh hô của Kim Bảo Nhi, vạt bố chính là chậm chậm rơi xuống hồng của nàng.

Còn không kịp kháng nghị, bàn tay nhỏ bé ngay trước mặt Đông Công Bằng đang trợn mắt há mồm, đem vạt áo của nàng xé ra, lộ ra một đôi đầy đà, trong lúc xé vạt áo này ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Cầu Thân? Cút Đi 7

Tuyết trắng mềm mại, giống như một đoàn tuyết trắng chói mắt, ở ngay lúc vừa xuất hiện lại được một đôi tay nhanh chóng bao lại, phía trên của nhũ bạch xuất hiện dấu vết màu hồng nhạt.

"Bảo, Bảo nhi..." Đông Công Bằng trừng đôi mắt như kim ngư, lấp bắp lên tiếng, tay giờ lên lại vô lực buông xuống, đôi môi hé mở khẽ run, nằm ngửa ở

giường, không thể động đậy.

"Ngươi thấy rõ ràng chưa? Nàng cũng không phải nam tử, có lẽ bây giờ nói với ngươi cũng không muộn, những lễ vật đính hôn này, ngươi để cho gia nhân của ngươi mang về đi. Còn có, nếu như ngươi thích, vẫn có thể ở lại căn phòng này." Cười tà, Lộ Nhi đắc chí thỏa mãn neho lại trông mắt, cầm lấy quần áo của Kim Bảo Nhi, đang định giúp nàng mặc xong quần áo.

Không ngờ, nàng một tay gạt tay nhỏ bé của y ra, lực đạo rất lớn, làm cho trên cánh tay nhỏ bé mềm nhũn in lại một mảnh phấn hồng.

Nghi ngờ liếc nhìn bóng dáng của nàng, dự định làm nũng, nhưng ngược lại là bị dùng sức đẩy ra, lao đảo mà ngồi ở trên bàn, thiếu chút nữa liền lăn xuống.

"Bảo Nhi, nàng làm cái gì vậy!" Lộ Nhi bất mãn mà trề môi.

"Cút! Đều cút cho ta!" Thanh âm nghẹn ngào mà run rẩy, nàng đưa lưng về phía Lộ Nhi, giống như lá thu co rúm lại run rẩy trong một trận cuồng phong, càng không ngừng đung đưa, lao đảo muốn ngã.

Là mình làm đến quá đáng rồi sao? Lộ Nhi ý thức được điểm này, đang chớp đôi mắt ngập nước muốn ôm eo nàng, không nghĩ đến là nhào vào khoảng không, nàng thế nhưng tùy ý kéo lại quần áo rồi cất bước đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến Lộ Nhi, khuôn mặt nghiêng đi, mơ hồ có thể nhìn thấy nước mắt chảy xuống, thấm ướt cổ áo màu nâu, thấm đều ra ngoài.

Ngồi ở trên bàn sững sờ ngăn người, lần đầu tiên nhìn thấy nàng rơi nước mắt, lại là vì mình thương tổn tới nàng.

"Tại sao Bảo Nhi lại là nữ tử, đây là mệnh phải không, tình mệnh, hết thấy sẽ khôi phục lại bộ dáng ban đầu, chuyện vừa xảy với Lưu Vân cũng không phải sự thật." Lâm bầm mà nhớ tới, Đông Công Bằng tựa đầu co rụt lại, lại trốn vào trong mềm, làm như đây bất quá là ở trong mộng. Vậy mà, thân thể không ngừng phát run, ngược lại là gì cũng không thể che giấu chuyện phát sinh hôm nay là sự thật.

"Đông Công Bằng, ngươi cũng không nên tự lừa mình dối người, Bảo Nhi là nữ tử, nàng sợ dĩ che dấu tất cả đều vì Kim gia, ngươi nếu như muốn tốt cho nàng thì hãy thay nàng bảo quản tốt bí mật. Nếu không chỉ sợ kim gia sẽ không có bộ dáng như bây giờ rồi." Thở dài, buồn buồn mà trôi xuống bàn, y đi đến mép giường, đôi môi phẫn nộ xuất ra một câu như sấm chấn động.

"Vì Kim gia?" Trong căn phòng truyền ra một câu hỏi.

Nàng từ nhỏ đã bị nuôi thành nam tử, bằng không, Kim gia này nếu không có sự chống đỡ của nàng, chỉ sợ sớm trở thành một cái xác trống rỗng. Nàng không tiện nói cho ngươi, chính mình một mình chịu đựng khổ sở bị trở thành nam tử, ngay cả y phục của nữ tử cũng không dám mua một bộ, chính ngay cả thiếp thân nha đầu chăm sóc nàng cũng chưa từng biết, ngươi không biết cũng không thể trách, cho nên nàng không phải nam tử, ngươi cũng sẽ không thích nàng nữa, cũng xin thay nàng bảo vệ bí mật này." Nói đến đây Lộ Nhi mím môi, có vẻ không vui mà xoa người đi ra ngoài.

Mà Đông Công Bằng trốn ở trong chăn ôm lấy chăn, đột nhiên khóc lớn lên, hoàn toàn không giống như bộ dáng công tử ưu nhã thường ngày, búi tóc xốc xếch, quần áo xốc xếch, cùng với một trái tim tan nát, đều ở trong tiếng khóc vô lực này phát ra.

Lộ Nhi đi đến ngoài cửa móm móm lỗ tai, nếu như là mình ngày thường, nhất định sẽ cười to đắc ý, từ trước đến nay là yêu thích của Xà công tử, nhất là loại người tự luyện tự đại giống như Đông Công Bằng, mình càng chinh càng thích, bây giờ không khỏi có chút thương tiếc.

"Bảo Nhi?" Gõ cánh cửa đã khóa chặt, đợi một lát, ngược lại là không nghe được bất kỳ tiếng bước chân, y nhú mày ngược lại chạy đến bên cửa sổ, nhưng cửa sổ cũng là đang đóng chặt,

xuyên thấu qua khe hở nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy màn trướng trên giường phát lên một đôi giày đen, lại chậm rãi rơi xuống.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, Bảo Nhi nhanh mở cửa!" Thanh âm ở ngoài cửa có chút nóng nảy.

Kim Bảo Nhi nằm ở trên giường không vui mà che hai tai lại, tức giận trợn mắt nhìn cái cửa, ngay sau đó dùng mềm đập qua người của mình, không nhúc nhích.

Đều tại Lộ Nhi, làm hại mình sau này không thể đối mặt với Đông Công Bằng, nói không chừng bí mật mình là nữ nhi sẽ bị tiết lộ ra ngoài, Kim Khoáng và Kim Chuyên, Kim gia nhất định sẽ không tha thứ do nàng là đương gia.

Môi nhếch lên một nụ cười khổ, nước mắt kiếng cường giống như trên châu từng hạt rơi xuống, theo gò má phấn hồng chảy xuống môi dưới, đôi môi bị cắn hồng dâng lên những điểm đỏ tươi, sau khi bị nước mắt nhuộm dần, ngược lại tràn ra, giọt giọt không có rơi vào trong cái mềm tuyết trắng, phấn hồng trong lúc lơ đãng đã bị lau đi, đều dần nhuộm nếu như hết mực.

"Bảo Nhi?" Thanh âm nồng mềm đột nhiên vang lên gần bên cạnh, một cánh tay nhỏ ôm lấy eo của nàng." Tức giận với Lộ Nhi? Nếu không thì Lộ Nhi để nàng cắn một miếng có được không?"

Dùng sức kéo cái chăn, phẳng phất như một con ve sấu đem mình cuốn chặt lại, nàng hẳn là quên rồi, Lộ nhi chính là rắn không phải là người, lại làm sao không vào được căn phòng bị một khung cửa chặn lại không quan trọng này.

"Cút ra ngoài." Lời nói không có chút độ ấm nào, nàng nhắm mắt lại.

"Bảo Nhi, nàng khóc rồi?" Nghe ra thanh âm kia hơi khàn khàn, người đứng ở mép giường lộ rõ lo lắng, nhưng vô luận lo lắng như thế nào cũng kéo không được cái cục tròn này giống như là người và chân dính cùng với nhau.

Nàng khóc rồi... nàng vừa nghe đến ba chữ này, nước mắt đóng chặt lại không khỏi chảy xuống bên ngoài, một y còn có thể nói ra câu này, là ai kéo xé áo của mình, là ai đã đem bí mật mình che dấu nhiều năm vạch trần trước mặt của Đông Công Bằng, còn có thể cực kì vô tội nói ra những lời này, thế gian chỉ sợ cũng chỉ có y Lộ nhi mới làm được.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, Bảo Nhi..." Y không ngừng lầm bầm, làm như đó là một câu chú ngữ niệm không ngừng.

Phiền não mà che lấp tai lại, nhưng vẫn có thể nghe được thanh âm non nớt không ngừng vang lên, nàng lật người xoay lưng lại, sau lưng ngược lại không ngừng lôi kéo, huyết khí trào lên, thỉnh thoảng một tiếng, nàng vỗ giường ngồi dậy.

"Đệ nào đủ chưa?" Tròng mắt đỏ bừng thẳng tắp nhìn khuôn mặt vô tội của y, hai tay dùng sức đẩy." Ngươi cách ta xa một chút, xa yêu thì có gì hơn người, có thể chi phối vận mệnh của người khác vì vậy thì không chút kiêng kỵ đem bí mật của ta nói cho người khác biết?" Đôi mắt giận giữ tràn đầy đau thương.

Nhất thời không phòng bị, không nghĩ đến nàng sẽ dùng khí lực lớn như vậy, lão đảo lui về đằng sau mấy bước, cái mông nhỏ của Lộ nhi nặng nề rơi xuống đất, y cơ hồ có thể nghe đến âm thanh xương cốt và mặt đất va chạm.

Đau đớn mà nhũ lông mày nhỏ, miệng hé ra: "Bảo Nhi ức hiếp Lộ nhi, ô ô..." Đôi mắt to ngập nước bắt đầu nước tràn thành lụt, môi nhỏ phồng hồng nén đến run rẩy.

Kim Bảo Nhi chuẩn bị không kịp hoang mang mà cúi thấp đầu nhìn hai tay của mình, thật dùng khí lực lớn như vậy? Bình thường muốn trốn thoát sự kiểm chế của y đều là hết sức khó khăn, hiện tại mình đứng là đây ngã Lộ nhi?

Không thể nào! Trong lòng đem đáp án này bỏ đi, nàng tiếp tục núp mình ngã xuống giường, dùng tay bịt lại hai tai, chỉ cho là không nghe đến.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, Lộ nhi đau quá..." Đôi mắt đen thâm chuyển sang xanh thẫm, bất mãn ngồi ở trên mặt đất đập đập cái chân nhỏ ngắn toàn thịt. "Nàng không thương Lộ nhi, còn động thủ đánh Lộ nhi, cái mông đều muốn nở hoa rồi."

Trở mình liếc mắt một cái, Kim Bảo Nhi đóng chặt mắt, cho dù mơ hồ nghe được cũng tuyệt đối giả bộ không nghe thấy, cái này căn bản là thủ đoạn làm nũng từ trước tới nay của y.

Ngồi dưới đất nháo hồi lâu, nhưng không thấy nàng có bất kì động tĩnh gì, y buồn thiu mà dừng khóc, đứng lên bò lên giường, đôi tay ôm lấy thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng cạo.

"Cút nhanh!" Nàng có thể chịu được Lộ nhi làm nũng, chịu được giọng nói mềm nhỏ của y, nhưng là không thể chịu được phương thức thích dính người của y, dùng tay đẩy ra, nhưng là sợ giống lúc này như vậy đẩy hấn té, cũng không dám dùng quá nhiều sức.

"Đệ không, trừ khi nàng không khóc, Bảo Nhi có thể tức giận, cắn Lộ nhi là tốt rồi, được hay không?" Đem đầu chôn vào sống lưng của nàng, bị xương cốt gầy gò của thân thể làm đau, y cắn môi không lên tiếng.

"Muốn cho ta hết giận, ngươi ngược lại nghĩ rất hay, nếu ta đem chuyện ngươi là xa yêu nói cho toàn bộ người trong Lạc Thu trấn biết, ngươi sẽ làm như thế nào? Hận không được ăn ta đi, hay là cắn ta một miếng để giải hận?" Không quay đầu lại, giọng nói của nàng cũng là tràn đầy đau đớn, còn có giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi mang theo hận ý mãnh liệt.

Thân ảnh nhỏ nhỏ ôm lấy thắt lưng của nàng một chút, lực đạo buông lỏng ra một chút.

Nàng trầm mặc, sau lưng tiếp xúc với hơi lạnh thân thể cũng hút ra một chút, dường như là bị lời vừa nói ra kinh sợ hay là tức giận?

"Kim Bảo Nhi, Nàng thật cho là ta không dám ăn nàng sao?" Giọng nói trẻ con ngây thơ nhưng là biến thành giọng nói từ tính của nam tử, lạnh băng mà mang theo xa lánh.

"Ta tin." Nàng khổ sở mà nuốt nước miếng một cái, khẽ mỉm cười.

"Ngàn năm đến nay, còn chưa có người nào dám coi thường bốn công tử như vậy, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng." Tay của y lướt nhẹ qua xương sống của nàng, thuận theo xương sống vừa lòng đi lên.

Người cuối cùng? Nàng nhấp nháp môi, cảm thụ bàn tay nhỏ bé ở trên sống lưng, không khỏi có chút kinh ngạc, vì sao giọng nói của y thay đổi trở lại, nhưng thân thể vẫn là như đứa bé bình thường, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

"Ngươi cũng sợ bí mật của mình sẽ bị người khác biết, ta làm sao không hiểu, ngươi có thể giết ta như vậy có thể bảo vệ được bí mật của ngươi, dù sao, một khi thân phận của ta bị vạch trần thì toàn bộ Lạc Thu trấn cũng không có chỗ cho ta dung thân rồi." Giọng nói của nàng nhẹ xuống dường như chỉ có chết mới là đường lui duy nhất.

"Cho nên nàng không sợ chết, thì ném thử một chút cảm giác tử vong, như thế nào?" Cười lạnh, đôi tay nhỏ bé hơi lạnh đột nhiên buộc chặt, gân xanh theo xương ngón tay lộ ra.

Mắt nõ đom đóm, cả người xụi lơ, không có một tí sức lực nào, mở ra hai mắt, chỉ có thể nhìn thấy tấm màn màu trắng ở trước mặt buông xuống trước trán, mơ hồ không rõ, chỉ là một mảnh trắng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Cầu Hôn? Cút Đi 8

Liều mạng muốn hô hấp, con người của nàng co rút nhanh, đôi môi tái nhợt vô lực hé mở, cổ họng bị siết chặt không thể phát ra một chút âm thanh nào, toàn thân mềm nhũn, ngay lúc muốn từ bỏ, một đôi môi mỏng đặt lên cánh môi mềm mại hơi lạnh, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả viền môi của nàng. từng chút thâm nhập, đụng chạm đến cái mềm mại trong khoang miệng của nàng, bàn tay chế trụ cổ của nàng chậm rãi buông lỏng lực đạo, đổi thành khẽ vuốt ve cần cổ nàng, giảm bớt cảm giác bị giam cầm.

"Bảo Nhi, nếu như không sợ chết, tại sao lại há miệng hô hấp? Chỉ cần là động vật có thể hô hấp, bất luận là người hay yêu, luôn luôn có lúc sợ hãi, nhưng mà nàng còn có ta, vô luận là trời sập đất lở, Lộ Nhi đều bảo hộ nàng." Môi của Lộ Nhi dán lên môi của nàng, giọng nói nhẹ nhàng mà du dương. "Đừng tức giận với Lộ Nhi nữa được hay không? Nàng hãy tin tưởng ta, sẽ không ai biết bí mật của nàng, cũng không ai cướp đi địa vị của nàng trong Kim gia, càng không có người đuổi nàng ra khỏi Lạc Thu trấn."

Cặp mắt mở lớn của nàng nhất thời khôi phục lại tiêu cự, con người từ từ chuyển động nhìn khuôn mặt kiên định của Lộ Nhi, đôi mắt to ngập nước giống như một cái đầm nước trong, trong suốt thấy đáy, thủy quang hiện ra trong suốt.

"Người không phải muốn giết ta sao?"

"Ta chỉ muốn cho nàng hiểu rõ, nàng cũng không có chuyện không sợ, ít nhất, nàng sợ chết trong tay của ta." Khổ sở mà nhếch môi, hơi thở của hắn lướt qua mi mắt của nàng, nhìn đôi mắt kia nheo lại, không khỏi vừa buồn cười mà cong mắt lên.

"Bởi vì, đệ là người ta đề ý..." Nàng rủ mắt xuống nhẹ nhàng ní non. "Bị người mình quan tâm giết chết, lòng đau như dao cắt, đau đến không cách nào hô hấp, rồi lại muốn dùng hết sức mà sống, sợ không thấy được hắn."

Lộ Nhi ngẩn ra, đưa tay dang muốn xoa nhẹ lên cái trán xinh đẹp này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếng gõ cửa rất gấp gáp.

"Thịnh thịnh, thịnh thịnh, thịnh thịnh..."

"Bảo Nhi, đệ ra đây, ta có lời muốn nói với đệ, Bảo Nhi."

Rất rõ ràng là giọng nói của tên đoạn tụ Đông Công Bằng, Lộ Nhi bắt đầu dĩ nhiên mảy, nhưng lúc nhìn đến thần sắc bất an Kim Bảo Nhi, ngay sau đó đã hiểu rõ, nếu như mà không mở cửa, hậu quả chỉ sợ cũng không nằm trong phạm vi khống chế của mình.'

"Người chờ một chút, khụ, chờ một chút." Rõ ràng là giọng nói khàn khàn, nàng ý bảo Lộ Nhi đỡ mình ngồi dậy, bởi vì vừa mới trải qua một phen gãy gục sắp chết, mình thật ra cũng không có quá nhiều sức. .

Không vui mà hí mắt, mắt to nhất lưu, khóe miệng toát ra nụ cười tà, kéo nàng đồng thời ngồi dậy, không quên đem mặt áp sát với trước ngực mềm mại của nàng, cách lớp vải in nhẹ nhàng hôn lên.

"Đây là tạ lễ."

"Người!" Khuôn mặt của Kim Bảo Nhi trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, dùng ngón tay đâm vào bụng của y, "nhanh đi mở cửa, đợi chút nữa hắn nói lung tung thì xong rồi."

Giả bộ trời mưa mà biết miệng bò xuống giường, cái chân nhỏ của Lộ Nhi chạy thật nhanh, mấy bước đã vọt đến trước cửa. .

"Ta, Ta tìm Bảo Nhi." Nhìn thấy cạnh cửa có một cái đầu nhỏ, Đông Công Bằng liếm liếm môi khô khốc, vẻ mặt rất phức tạp.

Liếc bốn phía nhìn chung quanh, phát hiện không có người khác ở sau lưng mình, chỉ mở nửa cánh cửa, Lộ Nhi quay đầu liếc nhìn mới phát hiện mình chỉ mặc thực y, cũng đang khăn trương mà dùng chân che kín thân thể của Kim Bảo Nhi, sau khi chuẩn bị xong, mới nghiêng người bảo hắn đi vào.

.

.Đông Công Bằng cuối thấp đầu, từng bước đi vào, cũng không có vội vã ngẩng đầu.

"Người tìm nàng có chuyện gì không?" Đóng cửa lại, tự động đi đến bên bàn rót một ly trà, bê ly đi đến bên giường, dùng thân hình nhỏ xinh che lại tầm nhìn của Đông Công Bằng, trừng mắt với Kim Bảo Nhi, uống một hớp trà, cuối người, dán vào môi của nàng, lấy phương thức miệng đối miệng ụy nước cho đôi môi khô khốc của nàng.

Nàng mở to hai mắt muốn giấy giữa, đột nhiên cách một màn trướng nhìn thấy Đông Công Bằng đang cúi thấp đầu, dường như cũng không thể nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm thở ra một hơi, cũng là nhanh chóng uống hết nước trà trong miệng của Lộ Nhi.

"Khụ, Đông Công Bằng,ta..." Trợn mắt nhìn thất lưng của Lộ Nhi, giọng nói của nàng rõ ràng là khàn khàn đang định nói gì đó. .

"Bảo Nhi, nàng nói cho ta biết, có phải hay không là vì thân phận nữ nhi của mình vì vậy mới không tiếp nhận ta?" Đông Công Bằng đột nhiên ngắt đầu nói chen vào, cũng là mới không nhìn thấy hình ảnh vừa nãy. .

Vừa mới uống xong nước trà, nàng xem chút nữa là bị sắc nước miếng của chính mình, chẳng lẽ hẳn cho là mình và hẳn giống nhau, đều thích "đồng loại"?

"Ta chưa từng nghĩ qua chúng ta sẽ cùng một chỗ với nhau." Nàng khẽ thở dài, cách màn trướng trong mắt nàng là vẻ mặt nghiêm túc của hắn. "Bất luận ta có thân phận gì, nhưng với tâm tư của người ta chưa từng có suy nghĩ nhiều, thói quen đùa giỡn với người, thói quen đầu võ mồm với người, nhưng cũng bởi vì chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, người đối với ta mà nói, là một người đặc biệt, nhưng cũng không đặc biệt đến muốn cùng với nhau cả đời." Tận lực dùng giọng nói uyển chuyển nhưng mà nói xong lời cuối cùng, giọng điệu vẫn không khỏi tăng lên.

Đông Công Bằng thật vất vả mới lấy được dũng khí trên mặt nhất thời lại che đi, mắt hạnh vô thần mà nhìn chăm chú vào chén trà đỏ ở trên bàn, chính mình tiến lên châm một chén, nhẹ chèo.

Vốn cho là hắn sẽ tranh cãi kịch liệt, sẽ chê cười thân phận của mình, nhưng cuối cùng không nghĩ đến Đông Công Bằng lại yên tĩnh như vậy. . Kim Bảo Nhi trái lại có chút bất an mà lặng lẽ ngồi dựa vào đầu giường, lặng lẽ đợi lời nói tiếp hắt hủi sắp nói ra.

Mà Lộ Nhi tất nhiên cuộn tay áo lại, vui tươi hơn hờ chạy đến bên bàn trà châm trà, lặng lẽ liếc nhìn Đông Công Bằng một cái, . cũng là nhún bả vai, lại đem chén trà chạy về bên giường.

"Bảo Nhi... Tỷ tỷ, uống nước." Y có tình yếu đuối hết lên, đem nước trà đến bên môi của nàng.

Lộ Nhi là có ý! Kim Bảo Nhi bắt đầu dĩ ngâm một ngụm trà, nhìn ngón tay nhỏ nhỏ chỉ cái môi phàn nộn, chỉ đành phải thừa dịp Đông Công Bằng hết sức không chú ý, vội vàng dán lên, nhanh chóng đem nước trà thâm nhập vào, . lại giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng lại âm thầm hận đến nghiến răng, nhưng vừa nghĩ tới xa yêu sống đến ngàn năm thế nhưng lại làm ra cái hành động ngây thơ, lại cảm thấy có chút buồn cười, khóe môi tự nhiên nhếch lên thành một độ cong tuyệt đẹp.

"Đừng làm rộn..." Nàng thấp giọng quát, bởi vì Lộ Nhi lại chạy đi rót một chén trà khác, mà Đông Công Bằng đang ngồi ở vị trí đối diện cũng không nhúc nhích, . cũng không nhìn nàng, giống như một khúc gỗ.

"Vừa nãy nàng đem nước miếng của ta hút hết rồi, mặc kệ, nàng phải đền cho ta." Ăn vạ mà đem chén trà dâng lên, lộ ra hàm răng phát ra ánh sáng trong suốt. .

Rõ ràng là Lộ Nhi cứng rắn sắp lại muốn uy mình, thế nào hiện tại ngược lại trách tới mình, nàng vội vàng đặt ngón trỏ bên mép, thở dài một tiếng. .

"Không muốn ta nói lớn tiếng, thì tranh thủ thời gian." Giảm thấp âm thanh, dán khuôn mặt trắng lên, trề đôi môi phàn hồng khả ái, trong đôi mắt của Lộ Nhi tràn đầy vẻ đắc ý, và thanh âm mới vờ rồi giảm xuống như âm vụ đơn giản chênh lệch cách xa vạn dặm. .

"Một lần cuối cùng." Nàng cắn răng nghiến lợi mà cảnh cáo.

Liếc trộm Đông Công Bằng một cái, thời điểm đang muốn sắp lên, đột nhiên vang lên tiếng ghé di động, nàng nhất thời cứng ngắc toàn thân, dừng lại động tác. .

"Bảo Nhi, bất luận nàng là nam hay nữ, ta đều muốn nàng." Đông Công Bằng cắn răng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Cầu Thân? Cút Đi 9

Gần đây Thiên Lạc rất bận, bận rộn chuyện gì? Bận công tác, chỉ cần có thời gian lại bổ sung những gì còn thiếu cho mọi người. “gào thét” (lời tác giả)

Nói như thế không nghi ngờ là giống như một trận sét đánh vang lên ở bên tai của hai người, đều ngây ngốc mà nhìn cái người một mặt kiên quyết đó, ”đây chính là đáp án bất ngờ cho bọn họ.

“Tại sao, ta là nữ tử, người không phải là thích nam tử sao? Đông Công Bằng, người chẳng lẽ điên rồi?” Kim Bảo Nhi sợ tới mức nhanh chóng vén chặn

lên, một thân thường phục làm cho hắn nhìn rõ ràng.

Rũ mi mắt xuống, tầm mắt ở trên người nàng đảo qua, hắn giống như là đình chỉ hô hấp lại thở ra một hơi, thận trọng gật đầu.

"Ta thích nàng, cũng không phải bởi vì nàng là nam tử hay nữ tử, nàng chính là nàng, là Bảo Nhi mà ta thích nhất, Lưu Vân ""ta cũng có thể bình rồi vì sao không thể với nàng cùng một chỗ..." Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt của hắn đỏ lên. "Ta thật ra ngay cả mình thích nam tử hay nữ tử đều không rõ ràng."

Đôi mắt to ngập nước của Lộ Nhi nheo lại, đem chén trà trong tay một hơi uống hết, không nghĩ đến thế gian cũng có chuyện y không thể không chế được, đây có tính hay không là "ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo". (hê hê, mk thích câu này, đáng đời a tự cho mk là đúng.)

"Ý của ngươi bởi vì ta nên ngươi mới bị mọi người cho rằng là đoạn tụ?" Bất quá nhiều năm như vậy, hắn đích xác cũng chỉ là đi loanh quanh ở phía sau mộng của mình, cũng không có truyền ra việc cấu kết với "" vị nam tử nào khác. Nàng kinh ngạc nhìn về phía Đông Công Bằng, chẳng lẽ...

"Có lẽ người khác nhìn ta và nàng thân thiết liền nghĩ như vậy, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, không phải sao?" Đông Công Bằng cười khỏ.

"Nhưng mà cũng bởi vì ngươi cứ dính lấy ta nên mới..." Chưa nói xong nàng liền ngừng lại, đây đúng là đều vì mình mà ra. ""

Hai người đột nhiên trầm mặc lại, rũ mi mắt xuống không biết là đang suy nghĩ cái gì, hoàn toàn không chú ý đến Lộ Nhi vẫn luôn đứng ở bên cạnh mặt không có biểu tình đang đập đôi hài nhỏ bò lên giường.

"Vậy thì như thế nào?" Y cười khê, đôi mắt to ngập nước trong nháy mắt như ngọc lưu ly tràn đầy ánh sáng lấp lánh, thẳng tắp mà quét trông mắt mù mịt của Đông Công Bằng. "Nếu như Kim Bảo Nhi "" sớm thích ngươi, nàng sẽ không cự tuyệt ngươi nhiều năm như vậy, cho dù là ngươi biết thân phận thật của nàng cũng không thể thủ nàng." Bò vào trong lòng nhỏ ấm của Kim Bảo Nhi, y dùng đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của mình ôm lấy cổ của nàng, trên khuôn mặt đầy vẻ chiếm hữu, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm Đông Công Bằng.

"Lộ Nhi..." Kim Bảo Nhi nhìn bộ dạng Lộ Nhi nói giống như một nam tử trung niên xử lý công việc lão luyện, chỉ sợ Đông Công Bằng như oa nhi mấy tuổi vì lời nói kỳ lạ này mà hoài nghi,"nàng gỡ cái trán dễ thương của Lộ Nhi. "Đừng nói lung tung, đi theo Kim Chuyên lâu như vậy, đệ thật đúng là cái gì cũng học được rồi."

Hôm nay sau khi nhìn thấy Kim Chuyên dính lấy Lộ Nhi xong, cũng không biết vì sao, hai người lúc nào cũng lén lút lút chạy đến một góc nói chuyện gì đó. Sau lại thấy khuôn mặt cười nham hiểm thần bí, nàng cảm thấy bộ dáng đó rợn cả tóc gáy, cuối cùng là ai dạy hư ai, nàng dĩ nhiên phân không được rõ ràng rồi. ""

"Không, nàng không phải là cự tuyệt ta, chỉ là sợ ta biết thân phận thật của nàng rồi sẽ không thích nàng nữa, từ lúc vừa bắt đầu thì cho là ta thích nam tử vì vậy thì càng sợ ta biết, điểm này ta có thể lượng thứ." Về mặt nghiêm chỉnh mà nói, Đông Công Bằng nhưng là sau khi nhìn thấy vẻ mặt như sắp té xỉu của nàng thì "" nghi hoặc nhìn Lộ Nhi, mình hắn là không nói gì sai đi. (Bỏ tay với anh này lun.)

Mà Lộ Nhi cũng hé môi ra, mắt thấy người nào đó sắp bộc phát, y vui vẻ mà trề đôi môi phấn nộn nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đó.

Đúng như dự đoán, sau khi hôn xong, nàng liền cầm cái gối lên, nặng nề đập về phía người nào đó luôn luôn tự luyện, lời nói này làm cho lòng ách náy của nàng hoàn toàn biến mất.

"Ngươi đi chết đi, bây giờ nói cho ngươi biết, ta không thích ngươi, không thích! Ngươi nếu như không phụ trách đối với Lưu Vân, ta sẽ nói với Đông Công gia gia!"

Bị lời nói sau cùng hù dọa, Đông "" Công Bằng ngược lại quên đỡ cái gối gỗ, "đông" một tiếng, cái gối gỗ đập vào khuôn mặt tuấn tú rồi rơi xuống đất, hắn lại ngây người như phỗng.

"Bảo Nhi, nàng nhất thiết đừng nói với gia gia, ta cũng không muốn lấy nam nhân bà (người con gái tính cách như đàn ông, "hii không biết mình giải thích vậy được không"), người ta muốn lấy chỉ có nàng." Hắn gấp đến độ giậm chân, xông lên phía trước cầm lấy bàn tay tinh tế hơi thô ráp của nàng. ""

Nhưng vừa mới nắm lấy, liền bị hàm răng trắng sáng của Lộ Nhi cắn lên, hắn đành phải vừa nắm lấy vừa xô đẩy cái đầu nhỏ của Lộ Nhi, quả thật không có chú ý đến giọng nói trước đó của Lộ Nhi thật không giống với một oa nhi nên có, mà hắn vẫn chỉ cảm thấy Lộ Nhi quá thông minh, cũng không có để ý. ""

Trông rất màu mực lóe lên xem thường, hàm răng nhỏ dùng sức cắn lên. Lộ Nhi rút cuộc vừa ôm lấy cổ của Bảo Nhi vừa cúi thấp đầu cắn vào tay của Đông Công Bằng, cái đầu nhỏ bị xô đẩy dường như thành một tiểu bánh bao mặt nhăn.

Kim Bảo Nhi trọn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt, trước đây hai người bọn họ âm thầm đấu nhau mình không phải không biết, nhưng hiện tại, "" bọn họ thể nhưng trắng trợn ở trước mặt của mình mà ngắt nhau.

"Nhanh dừng tay, các người đã mấy tuổi rồi." Nàng hoảng hốt nói không ra lời.

Nghe được lời này, Đông Công Bằng và Lộ Nhi đồng thời cứng đờ, không hẹn mà cùng quay mặt đối diện với nàng, vẻ mặt ngạc nhiên, với bộ mặt uy hiếp mà nheo mắt lại. ""

Kim Bảo Nhi khó khăn nuốt nước miếng, trong lòng kêu hồng hét.

"Bảo nhi, nàng vừa nói cái gì, đã mấy tuổi? Ta và nàng cùng tuổi, mà Lộ Nhi, nó..." Đông Công Bằng buồn bực liếc nhìn Lộ Nhi đang trừng mắt nhìn mình. "Nó đích xác chỉ có mấy tuổi." Ngượng ngùng mà cười cười, ngược lại cảm thấy mình có phải hay không nghĩ quá nhiều rồi, trong lời nói của Lộ Nhi dường như có hàm ý không giống khác. ""

"Lộ Nhi năm tuổi, không đúng là sáu tuổi rồi." Lộ Nhi kìm nén mở miệng, dường như rất để ý người khác nói về vấn đề tuổi tác. "diễn đàn lê quý đôn"

Nữ tử sợ bị nói già, không nghĩ tới tiểu oa nhi cũng sợ bị nói là nhỏ, Đông Công Bằng giả bộ ngạc nhiên gật đầu, nhìn gương mặt trẻ con này, lại hoàn toàn quên mất bộ dáng thỉnh thoảng cười tà của Lộ Nhi.

"Ý của ta là: Đông Công Bằng, "" người lớn hơn Lộ Nhi mười mấy tuổi mà Lộ Nhi cũng mới mấy tuổi, ngại tại sao có thể chấp nhận với y." Lúng túng trả lời, nàng đẩy Lộ Nhi ở trong lòng ra. "Hai người các người đều rút ra ngoài cho ta, nhìn thấy thì phiền, ta muốn thay quần áo đi cửa hàng."

"Được, được, được, ta không chấp nhận với Lộ Nhi." Đông Công Bằng liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn của Lộ Nhi. "Nhưng là chuyện cầu thân, nàng phải đáp ứng với ta, hơn nữa đảm bảo không thể nói chuyện của Lưu Vân cho gia gia biết."

Hắn muốn cả tay gấu và vây cá, Lộ Nhi câu môi cười châm chọc.(ý là: muốn cả hai chuyện phải theo ý mình)

"Đông Công Bằng, ta nói cho ngươi biết, "" thành thân, không có cửa đâu! Không nói cho Đông Công gia gia, lại càng không có cửa!" Đẩy ra khuôn mặt đang dựa gần của Đông Công Bằng, lại đạp Lộ Nhi xuống giường. "Cũng rút ra ngoài cho ta!" Dùng hết sức lực ngày thường, nàng rút cuộc phát ra tiếng sư tử rống.

Mà hai bóng dáng kia cũng bị dọa sợ như một làn khói xông ra ngoài, "" hô to: "Sư tử cái phát uy!"(K phát uy thì mấy a k sợ, hii)

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Cạm Bẫy (1)

Trong đại sảnh, có bốn người lén lút tiếp cận, thỉnh thoảng lại áp tai, mà tất cả hạ nhân đã bị cho lui ra ngoài, trong đại sảnh trống rỗng chỉ còn lại bọn họ.

"Tướng công, chàng nói Công công tử xảy ra chuyện, không phải hẳn thích đoạn tụ sao? Sao có thể tiến đến cùng với Lưu Vân cô nương chứ? Lần này, chẳng lẽ đại ca thật sự sẽ ở cùng với Lộ Nhi kia sao? Chàng xem cả ngày hai người bọn họ như hình với bóng, ngay cả ăn, ngủ cũng đều kề cận, sau này nói không chừng Kim gia sẽ thật sự rơi vào tay Lộ Nhi đấy." Y Đình lấy tay chạm vào cánh tay Kim Khoáng, nàng nghi ngờ nói.

Ngồi xồm bên cạnh nương tử, một tay Kim Khoáng vỗ vỗ cằm, im lặng, chỉ dùng ánh mắt hơi có thâm ý nhìn đệ đệ của mình, suy nghĩ chốc lát, khẽ cười một tiếng.

Bất kể Công công tử có ham mê gì, vấn đề là đại ca không thích gã. Kim Chuyên, có phải đệ biết chút tin tức gì không, tiết lộ cho nhị ca nghe một chút. Thấy trong khoảng thời gian này, đệ và Lộ Nhi dính nhau như vậy, nếu có những thứ gió thổi cỏ lay gì, thì cũng nên nhắc nhở một chút chứ."

Lời này không thể nghi ngờ là đang làm sáng tỏ việc Kim Chuyên hay bám vào Lộ Nhi, Văn Tinh nghe mà mặt trắng bệch, đầu ngón tay bám chặt, khuôn mặt dịu dàng mỹ lệ liếc tướng công không biết xấu hổ của mình một, lạnh lùng bĩu môi.

"Nhị ca nói sai rồi, hiện tại Lộ Nhi là người đại ca thương yêu nhất, đại ca bảo tướng công chăm sóc tốt cho Lộ Nhi, sao chàng có thể không nghe lệnh? Huống chi tuổi Lộ Nhi còn quá nhỏ, tướng công cũng chỉ yêu thương nó như đệ đệ thôi. Một đứa trẻ mới năm, sáu tuổi, có thể nói lời khéo léo gì với tướng công chứ, tướng công, chàng nói xem đúng không?" Mềm mại tựa vào bả vai tướng công, đôi mắt Văn Tinh nhẹ nhàng chớp chớp, long mi như cánh quạt.

Được nương tử thân ái 'chỉ điểm', Kim Chuyên cuồng quít gật đầu, một tay phối hợp ôm eo nhỏ nhắn của nương tử, dùng vẻ mặt chân thành, dịu dàng gần như có thể vắt được ra nước, nhìn Văn Tinh.

Trong lòng cảm kích không thôi, mặc dù hẳn có giấu điểm nương tử một ít chuyện, nhưng mà, trong lúc quan trọng, vẫn là nương tử thân thiết của mình, nói giúp mình. Nhưng đáng tiếc chính là, bởi vì giấu điểm vài chuyện mà cảm thấy áy náy không dứt.

"Nhị ca, huynh cũng biết bản lĩnh của tam đệ, không nói những thứ khác, chuyện trước kia đại ca vẫn nhớ rất rõ ràng, hẳn không dễ dàng tin tưởng chúng ta như vậy. Hiện tại cũng chỉ kêu đệ trông chừng tốt Lộ Nhi thôi, cả ngày theo một đứa bé mấy tuổi, không theo sát nhờ xảy ra chuyện gì, đại ca tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đệ đâu." Cười ha ha hai tiếng, gương mặt Kim Khoáng vô tội, thành thân với nương tử lâu như vậy, hai người phối hợp không chê vào đâu được.

Mất hứng liếc nương tử Y Đình, Kim Khoáng đang định nói thêm gì nữa, thì nhìn thấy một bóng dáng vừa nhảy vừa chạy vào đại sảnh thì đứng lên, tiến lên nở nụ cười hòa ái nhìn đứa trẻ nhỏ nhắn kia.

Ném quả hạch đào vào miệng, chân nho nhỏ của người nào đó bật nhảy hai cái, đôi môi mềm mại toe toét, bàn tay béo núp nhấc vạt áo của Kim Khoáng.

"Nhị cữu tử (Em trai thứ 2 của vợ), người cũng ở đây à, sao hôm nay không nghỉ ngơi tốt đi?"

Nhị cữu tử? Thăng nhóc này thật sự cho rằng đại ca sẽ cưới nó sao? Kim Khoáng cười nhạo một tiếng, ngồi xỏm xuống, nhanh chóng chuyển thành dáng vẻ ông ba phải.

"Ta rất bận rộn, sao có thể nghỉ ngơi, hiệu buôn của Kim gia không chỉ có mỗi tiệm bán gạo, còn phải đi ra ngoài trông mới được. Nhưng mà, tại sao hôm nay phải nghỉ ngơi thật tốt?" Nói thế thật quái dị, sắc mặt của hắn thay đổi liên tục.

Lộ Nhi cũng lơ đãng cười, tay nhỏ bé dùng tư thế cực kỳ dễ thương bấu vào gáy hắn, đuôi mắt cong lên, dùng dáng vẻ thường hay làm nũng với Bảo Nhi. Bám vào lỗ tai hắn, cố ý liếc nhìn Y Đình, nâng cánh môi đỏ mọng lên, cười nhạt, một câu nhẹ nhàng mà hồ hững tử trong miệng bật ra: "Thật sao? Ta cho là hôm qua chính nhị cữu tử tiến vào Thụý Lâu chứ."

Như bị tia chớp đánh trúng, ngay cả dũng khí quay đầu Kim Khoáng cũng không có, thật may giọng của Lộ Nhi vô cùng nhẹ, mà Y Đình lại đứng cách năm bước, chỉ có thể thấy hình dáng miệng của Lộ Nhi khi phát âm nhưng không đoán ra đang nói những gì.

"Lộ, Lộ Nhi, có lẽ người nhìn lầm rồi, đừng nói lung tung khắp nơi, nhị cữu tử mua kẹo đường cho người ăn được không?"

Lại mua kẹo đường! Chán ghét bĩu môi, hắn nhìn Kim Chuyên ngoan ngoãn kéo nương tử đứng một bên, xem ra, muốn thuận phục, cũng chỉ có Kim Khoáng mà thôi. "Hả? Mua kẹo đường? Làm sao đây, Lộ Nhi không thích ăn kẹo đâu. Ai, đây là cái gì?"

Chẳng biết lúc nào bàn tay nhỏ đã âm thầm mò vào lồng ngực Kim Khoáng, lấy ra một chiếc khăn lụa, cầm trong tay ngẫm ngía.

"Đây là của nhị cữu tử sao? Thật là đẹp mắt, phía trên còn thêu một chữ Thụý thật to này." Cố ý giả tăng âm lượng, hắn cười đến khuôn mặt nhỏ sáng chói lợi, trong mắt thoáng qua vẻ gì đó, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Mặt Kim Khoáng tái đi, cuống quýt muốn đoạt lấy khăn lụa trong tay hắn, đây chính là khăn lụa đặc thù của các cô nương Thụý Lâu, nếu rơi vào tay Y Đình, thì làm thế nào.

"Mau, mau đưa cho nhị cữu tử, Lộ Nhi ngoan." Lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhưng Lộ Nhi đã giấu khăn lụa ra sau lưng, hắn lại không thể cướp lấy trước mặt Y Đình.

"Nhị cữu tử, nhị cữu tử đang nhìn người kia." Mặt người nào đó vẫn rực rỡ như gió xuân.

Cứng đờ quay đầu lại, quả thật, không chỉ có Y Đình đang nghi ngờ nhìn mình, mà cả Kim Chuyên và Vân Tinh cũng mê mẩn nhìn sang, chỉ sợ sẽ bị nhìn ra cái gì, hắn nhanh chóng quay đầu, trong lòng rủa thầm một tiếng, trên mặt lộ vẻ tươi cười lấy lòng.

"Lộ Nhi không thích kẹo đường cũng được, ta mua cái khác cho người nhé, mua cái khác mà." Như vậy chắc là được đi.

Thật không ngờ, người nào đó không thêm nề mặt, kiên quyết lắc lắc đầu, cầm khăn lụa vẩy vẩy, tạo thành một quả cầu tròn nhỏ.

"Không được, gần đây nương tử của ta rất vất vả, bất chuốt cũng bất cả buổi tối, Lộ Nhi đau lòng, người phải đi giúp mới được."

Nắm quả cầu chữ Thụý đưa lên đầu, màu xanh lá hiện ra rõ ràng, hắn hài lòng gật đầu, khoe: "Nhị cữu tử, người xem bé Lộ Nhi có đẹp không?" Nói xong, muốn chạy về phía Y Đình.

Kim Khoáng đầu dám để tùy ý hắn, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, miệng kêu tỏ tông.

"Ai, Lộ Nhi tiểu tử tông, cũng chỉ là giúp đỡ đại ca trông coi tiệm thôi, cái này có khó gì, giúp, ta nhất định sẽ giúp, người mau đưa khăn lụa cho ta, được không? Người kêu ta làm gì cũng được."

"Làm gì cũng được à?" Ừm, như vậy thì dễ nói chuyện hơn nhiều, không cần quanh co lòng vòng. Người nào đó nghiêm túc suy tính.

Nhưng ngay khi hai người, một lộ ra vẻ mặt kỳ vọng, một rất nghiêm túc suy tư thì Y Đình đã sớm đi đến trước mặt bọn họ. Vừa nãy thấy hai người kỳ kỳ quái quái, không khỏi kéo kéo tay áo nhỏ của Lộ Nhi.

"Lộ Nhi, bé gì hả?" Mặc dù sợ đứa trẻ này sẽ đoạt mất địa vị trong Kim gia, nhưng đối với một đứa bé đáng yêu, từ trước đến giờ nữ nhân đều không có sức chống cự. Nàng vừa nhìn thấy nụ cười dễ thương của hắn, không khỏi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hắn.

"Ha ha, không có gì, nó đang đùa giỡn với nàng thôi." Tóc gáy của Kim Khoáng gần như đều dựng lên, vẻ mặt rất cẩn thận, đáp.

Ừm, thấy Y Đình sờ mặt mình, Lộ Nhi lộ ra một nụ cười vô cùng hồn nhiên và ngây thơ, đưa quả cầu trong tay đến trước mặt nàng.

"Ừ, chính là cái này, đẹp không?"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Cạm Bẫy (2)

Edit: Sur Từ Cười Gà

Beta: lamnguyetminh

Ngay lúc Kim Khoáng suýt chút nữa thì sụp đổ, Y Đình đã lấy khăn lụa trong tay Lộ Nhi ra, cẩn thận tra xét, khăn lụa bị vo thành quả cầu được mở ra, trên không trung giống như một đóa hoa nhăn nhúm từ từ nở rộ trong đôi tay ngọc.

Vậy mà, sau khi thấy khăn lụa trắng tinh không có bất kỳ dấu vết gì, trong mắt của hắn tràn đầy kinh ngạc, nhưng vừa kinh ngạc vừa nhìn về phía nương tử mình, lại thay thành vẻ nghi ngờ.

"Nương tử, sao vậy?"

"Phía trên không có gì cả, nhưng sao hai người các người trông có vẻ kỳ quái vậy?" Y Đình suy nghĩ nửa khắc (tầm 7 phút rưỡi) hỏi, còn chưa từ bỏ ý định cầm khăn lụa lật tới lật lui, hai mắt nhìn chăm chăm.

"Đây là khăn lụa của ai, sao chẳng thèm gì cả thế?"

Lần này Kim Khoáng cũng không biết nói thế nào, bởi vì chính mắt Y Đình thấy Lộ Nhi móc khăn lụa từ trong ngực mình ra, nếu đánh chết mình cũng không nhận, vậy không phải càng khiến người khác nghi ngờ sao?

"Đây là..... Đây là của ta." Khóe miệng khẽ động, giọng nói của hắn rất không cam lòng.

Oán trách nghiêng mắt liếc Lộ Nhi một cái, cũng nhìn thấy trong tay áo kia lơ mờ lộ ra dấu vết xanh biếc, làm hắn sợ đến mặt trắng bệch, khó khăn nuốt nước miếng.

"Đó là nhị cữu tử mua cho nhị cữu tức để thêu hoa, hôm qua hắn mới mua, nhưng vẫn ngưng ngưng chưa tặng cho người." Lộ Nhi đáng yêu lấy khăn lụa ra, đặt trong tay, lập tức, khăn lụa nhăn nhúm kia đã không có bất kỳ nếp nhăn nào, khiến mọi người sửng sốt.

"Tơ Phụng hoàng, tướng công, đó là khăn lụa do tơ Phụng hoàng dệt thành, nghe nói trăm lượng mới có thể mua được đấy." Về mặt Văn Tinh đầy kinh ngạc, kéo cánh tay Kim Chuyên, vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ, sao tướng công không mua cho mình chứ?

Nhưng từng có kinh nghiệm, Kim Chuyên đã nhìn ra sự khác thường trong đó, lại không dám nhiều chuyện, đành phải vỗ cánh tay nương tử trấn an, lấy lòng cười một tiếng.

"Nương tử, lát nữa ta sẽ hỏi nhị ca, cũng mua cho nương tử một cái khăn lụa." Ai, trăm lượng, cũng không biết tiền riêng của mình còn nhiều hay không đây.

Một câu nói dựng sào thấy bóng (hiệu quả nhanh chóng), Văn Tinh vui mừng, mà về mặt Y Đình tất nhiên là cảm động, mắt to đầy nước, vô cùng tình cảm kéo tay tướng công, nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn.

"Tướng công, tiền lương một tháng của chàng cũng chỉ có năm lượng, hu hu, không ngờ chàng chịu tổn trên trăm lượng mua khăn lụa này cho thiếp, mà nương tử còn hoài nghi chàng, thật sự xin lỗi." Tất cả hoài nghi đều tan thành mây khói, nàng đã nước mắt rùng rùng.

"Nương tử đừng khóc, đừng khóc, nếu như biết sẽ làm nàng nghĩ nhiều, tướng công đã sớm lấy ra rồi." Kim Khoáng hơi luống cuống tay chân vỗ vỗ sống lưng của nương tử, âm thầm thở ra một hơi. Nhưng trong lòng cũng dần lan tràn sự áy náy, vừa chua vừa đắng đầy cả lồng ngực.

"Nương tử, lát nữa ta còn phải giúp đại ca làm việc, nàng đừng khóc mà." Về mặt cứng đờ chậm rãi đây Y Đình ra, phóng ra khỏi đại sảnh như chạy trốn.

Mà Y Đình nhận lấy khăn lụa Lộ Nhi đưa đến, cũng luyến tiếc không dám dùng khăn lụa được làm từ tơ Phụng hoàng, cẩn thận từng li từng tí gấp lại, móc khăn lụa của mình ra lau nước mắt.

"Lộ Nhi, suýt nữa người để Y Đình biết hôm qua ta đi Thúy Lâu." Chạy đến một góc rẽ, thấy phía sau không có bóng dáng ai nữa, Kim Khoáng mới thở phò buông lỏng tay Lộ Nhi.

"Nhị cữu tử, Lộ Nhi diễn trò giúp người, sao còn trách Lộ Nhi chứ?" Xoa xoa cổ tay bị nắm đỏ, bấu đôi môi béo mạp, Lộ Nhi nhìn cô vụn trên hải, giẫm giẫm chân.

Nhưng cô vụn kia vẫn còn dính, dù đập thế nào cũng không rớt xuống, hắn chán ghét ngồi xổm xuống phui nhẹ, thuận tiện núp trong bóng mát của bức

tường.

"Được, được, không trách người, nhanh, đưa khăn lụa cho ta, đừng để nương tử thấy, nếu không thì nguy mất, ta đi Thúy Lâu cũng chỉ là....." Kim Khoáng buồn bực nói, vờn tay đòi hắt.

"Khăn lụa? Ta không giữ mà." Nhún vai một cái, Lộ Nhi dứt khoát ngồi trên thảm cỏ, hai tay quạt gió.

Tam Phục vừa qua khỏi, dựa vào Trúc Hồng đến báo, lúc hai lão đạo sĩ Ngưu Tị Tử* được người phát hiện, nâng trở về khách điểm thì toàn thân đã không còn sức, hơn nữa còn đói bụng, phải an dưỡng tốt một trận mới có thể trở ra bắt yêu.

- Ngưu Tị Tử: là Lỗ Mũi Trâu, thường dùng để gọi các Đạo sĩ với ý miệt thị, vì họ thường búi một búi tóc ở giữa đầu trông giống như cái lỗ mũi con trâu vậy, nên thường bị gọi là: "Tên đạo sĩ mũi trâu!"

Thừa dịp mấy ngày nay, hắt phải cố gắng ‘Khuyên bảo’ hai vị tiểu cữu tử này mới được, miễn cho chiếm cứ nhiều thời gian của Bảo Nhi như vậy, hắt còn muốn nâng sinh con cho mình nữa.

Kim Khoáng không tin vẫn vờn tay ra, về mặt gấp gáp.

"Lộ Nhi, người đừng trêu chọc nhị cữu tử nữa, mau đưa ta đi, người đưa ta, lập tức, lập tức, ta còn đi giúp đại ca nữa, người nói xem được không?" Ban đầu hắt vừa nghe Lộ Nhi kêu nhị cữu tử, da gà trên người gần như đã rơi đầy đất, nhưng bây giờ, hắt muốn gọi mình là gì, mình cũng cam tâm tình nguyện, ai bảo mình có nhược điểm ở trong tay hắt.

Khi hắt vừa nói ra lời đó, lúc này một bóng dáng đã xuất hiện ở chỗ rẽ, cũng thờ hồng học, không giống chính là, trong tay của hắt cầm gì đó.

"Lộ Nhi, người, người đưa cái này cho ta làm gì?" Người đến chính là Kim Chuyên.

Lúc nhìn thấy rõ vật trong tay hắt, quả thực Kim Khoáng khóc không ra nước mắt, sao khăn lụa lại ở trong tay tam đệ chứ?

"Tam đệ, mau đưa cho ta." Một tay đoạt lấy khăn lụa trong tay hắt, nhét vào tay áo.

"Nhị ca, đây là của huynh hả? Vậy chiếc khăn lụa vừa rồi nhị tẩu cầm, không phải huynh mua sao?" Chẳng biết tại sao Kim Chuyên lại cẩn thận liếc Lộ Nhi một cái.

"Đệ nói bậy bạ gì đó." Mắt tự nhiên xoay mặt, tăng hắng một tiếng, Kim Khoáng phát ồng tay áo, muốn rời đi.

Nhưng một bàn tay nhỏ vừa nhắc, đã ngăn trước mặt hắt, đôi mắt màu mực lóe lóe, sắc mặt trầm xuống, khoe môi ẩn chứa nụ cười quý dị, tầm mắt hạ xuống rồi nâng lên, quan sát Kim Khoáng Kim Chuyên.

Sắc mặt hai người cùng lộ vẻ khản trương, nhất là Kim Chuyên, hình như đã hiểu rõ gì đó rồi, muốn nói lại thôi.

"Đừng thấy ta mới năm tuổi, nhưng mà, nên biết rằng, Lộ Nhi đã hiểu hết, các người thật sự cho rằng một đứa trẻ năm tuổi không hiểu gì cả à?"

Hắt bật cười một tiếng, nâng cằm, nói tiếp: "Nhị cữu tử đến Thúy Lâu, tam cữu tử âm thầm cấu kết với Mạc lão bản, nếu những chuyện này lan truyền ra ngoài, có lẽ danh vọng của Kim gia ở trấn Lạc Thu sẽ bị phá hỏng trong tay các người. Nói không chừng, nương tử thân ái của các người sẽ trực tiếp bỏ người về nhà thân phụ mẫu." Nói xong một câu, thì thấy mặt hai người càng trắng thêm một phần, hắt liếm liếm môi dưới có chút khô khốc, lập tức, môi hồng lại trở nên sáng lóng lánh.

Kim Chuyên, Kim Khoáng nhìn nhau, nhưng Kim Chuyên chỉ cười khò, dù sao mình đã sớm biết Lộ Nhi không đơn giản như vậy. Hắt cũng đồng ý với mình chỉ cần thay hắt làm vài việc, thì sẽ không nói cho bất kỳ ai, nhưng mà, không ngờ nhị ca cũng có nhược điểm rơi vào trong tay Lộ Nhi.

"Người muốn sao?" Kim Khoáng tròn mắt nhìn, đẩy bàn tay nhỏ đang ngăn của Lộ Nhi ra, nhưng vẫn không có can đảm rời đi, chỉ sợ sẽ có lời đồn bắt lợi truyền ra.

Hả hê híp mắt, một tay che phía trên, Lộ Nhi cười khề.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cạm Bẫy (3)

Nhưng khi giọng nói ngây thơ kia nói chuyện lưu manh, ngược lại có chút kỳ quái, lại còn thêm bộ dạng cợt nhả của người nào đó, trên thân hai kẻ đứng đây đều nổi da gà, một hồi lâu mới dần dần bình thường trở lại.

"Đừng sợ, Lộ Nhi chỉ đùa với hai người thôi mà." Thấy hai người kia vẫn còn vẻ mặt nghi ngờ nhìn mình, Lộ Nhi nhảy lên ôm eo Kim Chuyên, giống như một con lười, vừa tròn vừa đáng yêu.

"Lộ Nhi chỉ muốn các người giúp đại ca thôi, cái này cũng không được sao? Hơn nữa, Nhị cử tử, ta còn không tiếc tặng cho nương tử của người một khăn lụa bằng tơ Phụng hoàng đấy, nói thế nào đi nữa, người cũng nợ Lộ Nhi một nhân tình đấy chứ?"

Kim Khoáng kỳ quái nhìn khuôn mặt trẻ thơ tạo thành vẻ vô hại kia, trong lòng càng bất an, nghĩ nếu Y Đình mà biết chuyện này, hẳn sẽ không chịu nổi.

Nhưng Kim Chuyên lại có chút không tình nguyện, hẳn cũng đã hứa với nương tử Vân Tinh là sẽ mua khăn lụa cho nàng, vậy sẽ phải tốn rất nhiều tiền hẳn để dành suốt nhiều năm nay, mà chuyện này cũng là do Lộ Nhi làm hại.

"Lộ Nhi biết tam cử tử tức cũng thích nhé, cho nên cũng cho người một." Đưa tay vào trong vạt áo trước móc móc, lôi một khăn lụa trắng như tuyết ra, nhét vào tay Kim Chuyên.

Mấy người này không chỉ nhát gan, mà còn có thể lực, hẳn chỉ cần vừa đám vừa xoa, sẽ không sợ bọn họ không ngoan ngoãn nghe theo lời mình, đến lúc đó, Bảo Nhi... Hừ hừ, không thể không nghe theo lời hắn nói, bản thân định chắc là thắng vụ cá cược này rồi.

"Người nói đi, tam cử tử nhất định sẽ làm theo." Hón hờ cất cái khăn lụa vào ngực, Kim Chuyên vui sướng vì giảm được một khoảng bạc khổng lồ, hoàn toàn không ngờ chỉ là một đứa bé mà sao lại có thứ đáng giá đến thế.

"Tam đệ, đệ thật sự muốn nghe theo nó sao?" Kim Khoáng bất an kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: "Đệ đừng quên, một khi Kim gia rơi vào trong tay nó, sau này chúng ta sẽ không còn nhà để về nữa đâu."

"Vậy bây giờ huynh có muốn bị nhị tẩu đuổi ra ngoài không?" Kim Chuyên liếc nhị ca một, bắt đầu đi lác đác.

"Chúng ta đều có nhược điểm nằm trong tay nó, chỉ có thể tạm thời nghe theo nó mà làm. Chỉ có điều, nhị ca cứ yên tâm, Lộ Nhi nói chuyện rất có nghĩa khí, nó đã nói là không nói ra rồi, thì sẽ không để cho người khác biết đâu." Bởi vì chính mình đã có kinh nghiệm rồi, có thể khiến nhị ca yên tâm.

Nhìn bộ dạng lão luyện của tam đệ, Kim Khoáng gãi gãi đầu, đành gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Các người đi dọn dẹp sạch sẽ con chuột trong tiệm gạo trước đi, hôm nay không mở cửa bán hàng, Bảo Nhi ca ca có thể nghỉ ngơi nửa ngày, hai người đừng làm cho nàng phải lo lắng, có biết không? Hơn nữa, phải biểu hiện cho thật tốt, về sau nàng sẽ trọng dụng hai người." Người nào đó thuần thục chỉ huy, vui sướng đi về hướng phòng ngủ, lần này, hắn lại có thêm nhiều thời gian được dây dưa với Bảo Nhi rồi.

Mặc dù thân hình nhỏ nhỏ có đôi chân ngắn, nhưng hai bước thành một bước đi tung tăng, khoan khoái giống như con chim nhỏ, dần dần biến mất trước mặt bọn họ.

"Nhị ca, đi thôi." Vuốt ve cái khăn lụa trong lòng, mặt mày Kim Chuyên hớn hớn, lôi kéo ống tay áo của nhị ca mình, bước lớn rời đi.

Người nào đó tung tăng, vừa định đẩy cửa phòng ra, cửa gỗ đã kêu "két" một tiếng, bị kéo ra từ bên trong. Kim Bảo Nhi mặc bộ y phục màu nâu, buộc tóc cao, phía trên dùng dây trâm bạc cài lại, hơi nhếch mi trông rất hiền ngang. Vừa nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì hai mắt sụp xuống, giống như đang trốn tránh cái gì.

"Người đi vào nghỉ trưa một lát đi, chờ ta trở lại rồi cùng ăn cơm." Hiện tại biết hắn bị ảnh hưởng bởi thời tiết, nàng thấp giọng dặn dò, hai tay để sau lưng, có chút khẩn trương về vẻ vạt áo.

Từ khi biết hắn là Xà yêu ngàn năm, còn là Xà công tử có thể biến lớn thu nhỏ, nàng liền vô thức né tránh cái gì. Ánh mắt Lộ Nhi hơi lóe lên, mỉm cười, hai bàn tay nhỏ dịu dàng giữ chặt tay nàng.

Lại nhìn thấy xung quanh yên lặng không có người, hắn ôm eo nàng đi vào phòng.

"Lộ Nhi, sao người lại không nghe lời như vậy." Kim Bảo Nhi không vui nhún mày, vừa hơi nâng mắt lên, liền lọt vào đôi mắt mang ý cười của hắn, sau đó thấp thòm quay mặt qua chỗ khác.

"Còn một đồng chuột phải xử lý, ta không có thời gian chơi với người đâu."

"Nàng đồng ý đánh cược còn tính không?" Lộ Nhi hoàn toàn không thèm để ý đến gương mặt lạnh lùng của nàng, vui vẻ đóng cửa lại, ôm eo nàng, cố gắng ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Đánh cược cái gì chứ?" Hơi ngần ra, nàng nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

Xem ra nàng vốn, hoàn toàn không để vụ đánh cược vào trong mắt, người nào đó nhất thời ảo não giậm chân, ôm eo nàng cố gắng leo lên, động tác nhanh nhẹn như một con khỉ, làm cho nàng cứ ngây ngốc đứng yên như vậy, để hắn vòng tay lên cổ nàng.

"Đương nhiên là khiến cho hai đệ đệ của nàng trở nên ngoan ngoãn, ba ngày sau nàng sẽ cùng ta sinh con." Ngày nào cũng hấp thụ chút tinh khí đó, hẳn suýt chút nữa là không nhẫn nại được, lúc nào cũng muốn biến thành con sói nhào lên người nàng. Chỉ có điều, Xà công tử coi trọng nhất là giữ lời hứa, nhưng Bảo Nhi đánh cược với hắn, vậy phải làm cho đến cùng.

Thế nhưng, nữ nhân này lại quên sạch sẽ vụ đánh cược, xem ra hẳn phải có nghĩa vụ nhắc nhở nàng rồi.

"Người thật sự muốn thay đổi bọn hần sao?" Nàng nghĩ, sau đó lắc đầu.

"Vô ích thôi, với khả năng chịu đựng của bọn họ, tối đa chỉ có thể duy trì một ngày. Hơn nữa, bọn họ không có khả năng sẽ nghe theo lời người nói, bọn họ bước bình đến cả ta cũng chẳng kiềm chế được mà." Chính xác, từ nhỏ đến lớn, nàng đã phí không ít tâm tư, cuối cùng tổng kết lại rút ra được một kết luận, gỗ mục không thể đẽo.

"Nhưng Lộ Nhi đã dám cá cược với nàng, đương nhiên là có tính toán, nàng cũng đừng đến lúc thua lại đổi ý. Mặc dù sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành người của bản công tử, nhưng mà ta thích nhìn bộ dạng cam tâm tình nguyện của nàng hơn." Hần nhẹ nhàng cắn lên gương mặt non mềm của nàng một, giống như đang nếm thử cao lương mỹ vị, dịu dàng xoa xoa hàm răng nhỏ trên gương mặt nàng.

Nàng vừa ngứa vừa buồn cười, bất đắc dĩ ôm hông nhỏ của hần, miễn cho cái cổ mình biến thành nhánh cây, bị kéo vừa nhỏ vừa dài, chọc mũi hần một, thờ dài.

"Đó là đương nhiên, Kim Bảo Nhi ta đã nói ra thì sẽ không rút lại, tất nhiên là vẫn tính." Là thương nhân, nàng nói được thì làm được, nếu không, sao có thể khiến Kim gia trụ vững trong trấn Lạc Thu này suốt nhiều năm qua được?

"À?" Hai mắt người nào đó xoay tròn một vòng, cố ý cạ cạ lồng ngực mình lên ngực nàng.

"Dĩ nhiên là như vậy, dù sao sớm muộn gì cũng trở thành người của bản công tử, vậy thì để cho ta nếm trước một chút đi." Cố ý dùng giọng điệu cà lơ phất phơ, hần dùng miệng ngậm vành tai nàng, vờn đầu lưỡi mềm mại, dịu dàng liếm quanh vành tai nàng.

Cảm giác ẩm ướt lan tràn, làm ngực nàng run lên, cả người như bị điện giật, vừa tê vừa ngứa, nghiêng mặt đi muốn ngăn lại, không ngờ hần cũng nghiêng đầu theo. Cái miệng nhỏ ngậm chặt cánh môi như hoa của nàng, khiêu khích vẽ theo viền môi, hai mắt nhắm lại lộ ra chút ánh sáng vụn vặt.....

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Cạm Bẫy (4)

Edit: Vidia 1999

Beta: lamnguyetminh

"Đừng..." Nàng đưa một tay đẩy hần ra, cuống quýt lui về phía sau một bước, sắc mặt ửng hồng.

"Lộ Nhi, hiệu buôn còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, người nghỉ ngơi trước đi." Dứt lời, nàng vội vàng xông về phía cửa phòng, bước chân lảo đảo cho thấy nàng đang rất khẩn trương. Mới đi chưa được mấy bước, thấy hoa mắt, hần quý mị từ phía sau xuất hiện trước mặt nàng, sau lưng áo ảnh trùng điệp.

Hoảng sợ, nàng không khỏi lùi ra sau một bước, nhìn chăm chăm về mặt tươi cười vô tội của Lộ Nhi, trông đôi mắt đen như mực nổi lên nhiều điểm long lánh, dần dần khuếch tán, sau đó không dấu vết mà ẩn xuống. Lông nàng không khỏi run lên, trong đầu hiện ra hai chữ "Nguy hiểm!"

"Nàng yên tâm đi, hai vị cửu tử đã đi chuẩn bị, hướng hồ hôm nay cửa hàng cũng không mở cửa, hai người chúng ta đều rảnh rồi, không bằng làm chút chuyện có ích đi." Về mặt hần tà khí cười, cho dù là gương mặt con nít, nhưng vẫn lộ ra sự lạnh lùng.

Kim Khoáng và Kim Chuyên? Nàng choáng váng, không phải hai đứa nó đang quản lý tiệm tơ lụa sao, sao lại bỏ thời gian tới tiệm gạo để giúp nàng chứ?

Không phải là nàng kinh ngạc, mà là bình thường hai người đệ đệ này đều mang dáng vẻ lười nhác, nhưng lại thích tranh giành quyền lực, chuyện nhỏ cũng làm không xong, vậy mà cứ tỏ ra thông minh. Hôm nay lại tình nguyện đến đây làm việc giúp nàng, chẳng lẽ nào có vấn đề rồi?

"Có phải người làm cái gì với bọn họ không?" Đây là chuyện duy nhất mà nàng có thể nghĩ tới.

"Bảo Nhi, sao nàng lại thông minh như vậy, yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ không xúc phạm đến bọn họ, chỉ là dùng chút thủ đoạn mà thôi, nhưng về sau, sẽ thấy có kết quả."

Hần cố tình nheo mắt, nhìn từ trên xuống dưới bộ ngực nàng đang bị buộc chặt, lắc đầu, nói tiếp: "Đến lúc đó, nàng phải mặc nữ trang ở trong phòng hầu hạ bản công tử."

Nữ trang.....Sắc mặt nàng đại biến, ho khan một tiếng, túng quần kéo kéo vạt áo mình, thật giống như ánh mắt nóng bỏng kia có thể xé rách y phục của nàng, làm nàng phải khẩn trương che đậy lại.

"Ta có thể sinh con cho người, nhưng mà mấy chuyện khác thì không tính." Nàng đã quyết định rồi, sau này sẽ không mặc nữ trang nữa, bởi vì một khi mặc vào, nàng sẽ mặc cả đời. Mà với thân phận của nàng, chỉ sợ cả đời cũng không mặc được.

"Là sao? Vậy thì đem bộ y phục này đi đốt thôi, miễn cho bản công tử nhìn đến lại thấy phiền." Bước nhanh đến bên cạnh giường, lấy bộ y phục trong tủ ra, hần tỏ vẻ đáng tiếc.

Nàng cũng khó xử nhìn chằm chằm chiếc váy dài bằng lụa màu trắng từng mặc lần trước. Dù nói thế nào, cũng là bộ nữ trang duy nhất của mình, mặc dù chỉ mặc một lần, nhưng nàng vẫn có thể nhớ rõ chất lụa mềm mại đó khi mặc lên người, giống như gió xuân lướt qua. So với bộ y phục vải thô hiện tại, cảm giác quả thật là chênh lệch vạn dặm.

Mất thấy hần sắp bước ra ngoài, nàng vội vàng kéo ống tay áo hần.

"Mặc dù ta không mặc, nhưng cũng không cần phải đốt..." Về mặt nàng sốt ruột, nhưng giọng nói lại thờ ơ, chống lại ánh mắt kia nhìn mình, nàng không khỏi xấu hổ cúi đầu.

"Sau này nàng cũng không định mặc nữa, để đây cũng chỉ phí công luyện tiếc thôi, chi bằng đốt đi cho dễ chịu." Nàng cầm, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa lảng lạng hiện lên ý cười thấu hiểu.

Là thật sự không muốn mặc nữa, hay sẽ lén lén mặc thử, hần còn muốn nhìn xem, rốt cuộc nàng còn muốn lừa gạt bản thân mình tới khi nào.

Ánh mắt nhìn chằm chằm bộ y phục này của nàng vô cùng mãnh liệt mà phần lớn nữ tử không có, giống như đây chính là bảo vật duy nhất của nàng, ánh mắt đó khiến hần còn phải thấy ghen tỵ.

Chờ đã, ghen tỵ sao? Trông mắt đen lóe lên, hần nhất thời cười nhạo bản thân, vậy mà lại đi ghen tỵ với một bộ y phục, thật đúng là buồn cười. "Đốt rồi, sau này cũng không mua được bộ y phục nào đẹp như vậy nữa." Thở dài, cuối cùng nàng lắc đầu, một tay nhẹ nhàng cầm lấy y phục trong tay hần, cầm trong bàn tay mình khẽ vuốt, giống như đây không phải chỉ là y phục, mà là cái gì đáng quý lắm.

"Không đốt cũng được, nhưng nàng phải đáp ứng một điều kiện của ta." Ánh mắt hần chợt lóe sáng, nàng ở trước mặt, giờ phút này là một nữ tử dịu dàng, là khí chất mà nàng rất ít khi lộ ra khi mặc nam trang trong ngày thường.

Bàn tay vuốt ve y phục dừng lại, nàng suy nghĩ sâu xa một hồi, hết sức bất đắc dĩ gật đầu, xoay người gấp cẩn thận bộ y phục lại, cất vào chỗ cũ.

"Chỉ là, nếu bọn đệ đệ không thể đạt được đúng yêu cầu của ta, đừng nói là mặc nữ trang, mà cho dù là sinh con cho người, cũng phải nửa năm sau." Xấu hổ nói xong, nàng lưu luyến dời ánh mắt khỏi tủ y phục, ngược lại nheo mắt nhìn hần, ánh mắt không chút sợ hãi.

"Nàng lại dám ra điều kiện với ta sao?" Nữ nhân này, rõ ràng là hần đã lùi một bước đáp ứng nàng dạy dỗ đệ đệ, bây giờ, thật đúng là nàng được voi đòi tiên mà.

Mặc dù hần cực kỳ muốn sinh con với nàng, nhưng cũng không thể để cho nàng hết một tới hai, hết hai rồi lại ba lần khiêu khích hần.

Đôi mắt to như đầm nước sâu bất giác biến thành đôi mắt hoa đào hẹp dài, nguy hiểm nheo lại, khoanh hai tay lại, bộ dạng trầm tư.

"Ta chỉ là cảm thấy người suy tính quá nhanh thôi, ta sợ mình không thích ứng được." Xác thực, cả đời này nàng cũng không dám nghĩ tới chuyện sinh con đường cái, cố tình, hần lại cứ yêu cầu như vậy.

Không biết nếu bây giờ mình từ chối, có phải hần sẽ ăn sạch mình chỉ với một ngụm hay không?

"Nếu nàng dám ra điều kiện, đừng trách bản công tử liên 'ăn' nàng ngay." Tức giận cong môi, hần tức giận vì nữ nhân này không biết điều, hần nguyện ý cùng nàng sinh con đã là ân huệ rất lớn rồi, vậy mà tại sao nàng lại còn thấy khó xử.

"Một mảnh xương cũng không chừa lại." Lại nhìn thấy sắc mặt biến hóa rõ ràng của nàng nên không nhịn được mà lại thêm một câu.

Có gan uy hiếp hần, thì cũng phải có gan thừa nhận hậu quả. Nhìn bộ dạng của nàng, giống như thật sự tin rằng hần sẽ ăn luôn nàng vậy, hần có chút cạn lời gật gật khóe miệng, vẫn tiếp tục duy trì nụ cười quỷ dị.

"Ăn thịt người sẽ bị đau bụng, Lộ Nhi, người không sợ ăn vào sẽ hại bao tử sao?" Nàng khó khăn mở miệng, ngã ngồi trên mép giường.

Hần thật sự định ăn mình sao? Cùng chung sống những ngày qua, nàng còn tưởng rằng Lộ Nhi chỉ nói đùa với mình. Nhưng, bây giờ hần giống như hận không thể ăn mình ngay, nhất là về mặt hồi hận đó, có phải đang hồi hận vì không ăn mình ngay chăng?

"Ăn đau bụng sao?" Hần suýt nữa bị lời đó làm nghẹn họng, đá giầy một cái, cả người xông về phía nàng.

"Vậy thì thử xem ăn có đau bụng hay không!"

Tuy thân hình bé nhỏ nhưng sức lực đựng tới lại khiến Kim Bảo Nhi không đỡ nổi, thân hình lão đảo vài cái, rồi đầu đến ngã nằm xuống giường. Còn định vùng vẫy, thế nhưng hần lại xoay người một cái, đằng hoàng nằm bên cạnh nàng, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng sững sốt, cảm thấy chắc bản thân mình có vấn đề rồi.

"Nghỉ một chút đi, không dễ gì mới được nghỉ trưa, không nên lãng phí. Bảo Nhi, chúng ta ôm nhau cùng ngủ đi." Hắn cười hi hi ôm eo nàng, chân cũng gác lên, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi, chỉ có điều, hai tay cũng từ trên cổ dôi xuống trước ngực nàng.

Mà Kim Bảo Nhi chỉ có thể ngây ngốc mờ to mắt nhìn, nhất thời còn chưa phản ứng kịp...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Cạm Bẫy (5)

Ed + Beta: lamnguyetminh

Lộ Nhi không thể không bội phục Mẫu tiên sinh, chỉ qua hôm sau đã là dáng vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ là mí mắt hơi sưng cũng khiến người ta vừa liếc mắt đã nhìn thấu là nàng đang giả bộ kiên cường rồi.

Hừ, dù gượng cười thế nào cũng chỉ là một nữ nhân thôi. Sau khi tan học, một đường đá hòn đá nhỏ, Lộ Nhi cười nhạo một tiếng, vừa đi ngang qua cửa tiệm của Kim gia, liền nghe thấy tiếng rống giận của Kim Bảo Nhi lọt vào tai. Ngoáy ngoáy tai, hắn cứ hoài nghi lỗi tai mình sẽ bị chấn động đến điếc mất.

"Đại ca.....Chúng ta thật sự không có ý." Một giọng nói văng dạ mơ hồ truyền đến.

Chau chau mày, hắn như nhớ ra điều gì, nhếch môi cười, đẩy nghiêng cặp sách ra phía sau rồi bước từng bước nhỏ lên trước. Bước qua thềm cửa, chỉ thấy bên trong ngoại trừ Đình quân sự và mấy tên người làm đang im lặng, còn có hai kẻ dờ hoi của Kim gia và Kim Bảo Nhi với vẻ mặt như núi lửa bùng nổ.

"Không phải cố ý? Vậy những thứ này là cái gì?" Chỉ vào hạt gạo rơi là trả trên đất, nàng nắm một vốc ném vào người bọn họ.

Tuy hạt gạo nhỏ nhưng bị đập như thế, vẫn có hơi đau nhói, tuy huynh đệ hai người bất mãn trong lòng, nhưng vẫn không dám lên tiếng.

Có lẽ do bầu không khí không tốt nên không ai để ý đến Lộ Nhi đi vào, chỉ là vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm hạt gạo rơi đầy đất. Đình quân sự hơi lắc đầu, mình cũng chỉ là đi ra ngoài mua thuốc diệt chuột, trở lại cửa tiệm liền thấy cảnh này, khó trách chủ tử muốn nổi giận. Hôm nay không buồn bán được gì rồi, trước chưa nói đến tổn thất, nếu để cho người ta nhìn thấy cảnh tượng bây giờ của tiệm gạo Kim gia, chỉ sợ là sẽ mất đi khá nhiều khách.

"Đại ca, chúng ta chỉ muốn giúp huynh, nhưng chuột chết quá nhiều, chúng ta vốn định lấy một bao chứa rồi mang đi vứt, nhưng không ngờ trong bao đó còn gạo và cả một lỗ thủng nữa." Kim Khoáng bất đắc dĩ đầy mặt nói, chỉ hận lúc ấy bản thân quá sợ ý.

"Không ngờ sao? Hai người các ngươi kéo một bao gạo lớn như vậy mà không cảm thấy nặng sao?" Kim Bảo Nhi gần như muốn phát điên, vì sao đầu óc bọn họ không phát triển vậy?

"Ngay lúc đó đúng là cảm thấy hơi nặng...." Khuôn mặt Kim Chuyên nghẹn đến đỏ bừng, liếc nhị ca một cái.

"Nhưng khi đó trong gói đã có hơn mười con chuột chết, chúng ta tưởng là bên trong không có gạo....."

Ai sẽ móc hơn mười xác chuột ra để xem có gạo bên trong bao hay không? Nghĩ tới cũng khiến hắn thấy ghê tởm rồi, cho nên cũng không cùng nhị ca cẩn thận kiểm tra lại. Vì thế khi hai người dốc sức chín trâu hai hổ thì gạo trong toàn bộ tiệm đều rơi vãi tung tóe khắp đất như những bông tuyết trong mùa đông. Mà sau khi bọn họ ném xong, cũng lo là liền trở về nhà. Bởi vì dọn dẹp quá mệt mỏi nên ngủ thẳng đến sẩm tối ngày hôm sau, thật không ngờ, vừa mới bước vào, chính là bị một trận chê trách.

Nghe được như thế, Lộ Nhi suýt chút nữa bật cười, quả thật, bọn họ đúng là không thể thay đổi được bản tính cả lo phát phơ ngay lập tức, mắt to long lanh liếc Mạc lão bản đang ở đối diện không ngừng nhìn quanh nơi này, hắn khẽ mỉm cười, kịch hay sẽ phải ra sân rồi.

"Tưởng là ư? Cũng vì do các ngươi tưởng là nên chúng ta đã tổn thất nửa bao gạo to, hơn nữa còn phải đóng cửa tiệm hơn một ngày. Đệ tức (em dâu) luôn nói đại ca không muốn giao gia sản cho các ngươi, nhưng, xem đức hạnh của các ngươi đi, mặc dù ta có tâm, cũng không dám!"

Nghiêng đầu, nàng quát đám người làm: "Còn đứng làm gì, còn không mau dọn dẹp, các ngươi muốn về muộn à?"

"Mau, Tiểu Lý, ngươi đi lấy cây chổi, Tiểu Hà, ngươi đi lấy gàu xúc, còn có..... Mấy người các ngươi kiểm tra lại hết những bao to rồi rạc kia xem còn con chuột chết nào không, sau đó buộc chặt." Đình quân sự rùng mình một cái, cuống quýt ra lệnh.

Đừng thấy bình thường chủ tử hay nhã nhặn với mọi người, nhưng khi tức giận lên thì chẳng ai dám trêu chọc đâu. Chỉ một ánh mắt cũng có thể làm cho người ta e ngại không dứt.

Lộ Nhi có chút tán thưởng liếc nhìn nàng, trong đôi mắt đẹp kia tràn đầy sự thông tuệ và nghị lực của nam tử, khó trách Kim gia có thể trở thành một trong năm nhà đại phú ở trấn Lạc Thu.

"Đại ca, nếu như huynh có lòng muốn bồi dưỡng chúng ta, cần gì phải so đo thiệt hơn, ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm." Kim Khoáng nhỏ giọng lầm bầm, không nhận được nói ra bất mãn trong lòng.

Mà Kim Chuyên cũng khần trương lời kéo ống tay áo của nhị ca, ý bảo hắn không nên nói thêm nữa, bởi vì, mặt đại ca đã biến thành đen, tình thế mưa gió sắp tới.

"So đo thiệt hơn? Thiệt hơn của các ngươi còn ít sao? Từ khi các ngươi mười tuổi, ta liền tự mình dạy cho các ngươi, song, trừ gây họa ở ngoài thì chính là lãng phí của. Được, các ngươi cho rằng đại ca bạc đãi các ngươi, vậy bây giờ trong tay các ngươi có tiệm y phục, ta liền giao cho các ngươi quản lý. Nếu như một tháng sau chỉ lỗ không lãi, các ngươi hãy ngoan ngoãn đi làm công cho ta. Nếu kiếm được chút lãi, được, vậy sau này sẽ giao tiệm y phục cho các ngươi quản lý, hơn nữa, ta còn tự mình dạy các ngươi quản lý tiệm như thế nào." Kim Bảo Nhi cười lạnh, khiêu khích nhìn hai đệ đệ đang hưng phấn đầy mặt.

Một tháng có lợi nhuận có lẽ không khó với người khác, bởi vì mấy tiệm y phục ở trấn Lạc Thu này đã sớm được nàng làm cho có danh có sắc. Nhưng nếu rơi vào tay hai vị đệ đệ này, lại là chuyện khác rồi, lần này nàng đã hạ xuống vốn gốc rồi.

Chắc chắn, nữ nhân này đúng là thích đánh cược với người khác. Lộ Nhi chắc chắn cái miệng nhỏ nhắn lác đầu, ngày mai, ngay cả vì sao thua nàng cũng chẳng biết đâu.

"Đại ca, đây là do huynh nói đấy, một tháng thì một tháng." Hưng phấn xoa xoa bàn tay, Kim Khoáng và Kim Chuyên hớn hờ ra mặt, không nhận được vở vai nhau.

Nhưng hình ảnh này lọt vào trong mắt Kim Bảo Nhi lại là một phen nhức óc. Bởi vì trước đây không lâu, có nhân tài nào đó đã từng nói là phải quản lý tốt, kết quả.....Hi vọng cửa tiệm y phục mà mình vất vả bảo vệ không bị hủy trong tay hai người họ là được.

"Ca ca....." Rốt cuộc Lộ Nhi đã tìm được thời cơ mở miệng.

"Lộ Nhi, sao ngươi lại tới đây?" Nàng kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ra một thân hình nhỏ bé đã đứng bên cạnh từ lúc nào, nhưng nhìn về mặt đầy hứng thú, dáng vẻ ngang nhiên của hắn, tất nhiên là đã thu hết cảnh tượng ban nãy vào trong mắt.

"Đây chính là kết quả ngươi nói sao?" Nàng ngồi xồm xuống, ôm lấy hắn, hạ thấp giọng hỏi bên tai hắn.

"Ha ha, sao nàng lại gấp như thế, ngày mai sẽ có kết quả, hay là, nàng không nhận được muốn ngã vào lòng ta rồi hả?" Hắn vô cùng thân mật cắn cắn vành tai nõn nà của nàng.

Đừng.....Nàng lúng túng nhìn về phía hai người Kim Khoáng, nhưng hai người đó đã hưng phấn chạy ra khỏi cửa tiệm từ sớm, còn đám người trong tiệm tất nhiên là vội vàng thu dọn, không ai phát hiện ra hành động bất thường của hai người vào lúc này.

Không khỏi âm thầm thở ra một hơi, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ cộc mẽ của mình ban nãy, lại không khỏi đỏ mặt, nghĩ thầm hắn đang lén lút, không biết sao lại giấu cợt mình rồi.

"Chính nàng cũng thấy được đúng không, nếu có thể tạo ra được tài năng thì ta đã không mất công lo lắng rồi."

Thế nhưng hắn lại khẽ nháy mắt cười một tiếng, khi lông mi dài cong lên giống như vầng trăng khuyết mỹ lệ, trong đôi mắt đen thoáng qua tia sáng nghịch ngợm.

"Nàng cứ chờ xem kịch vui đi."

Nhưng nhìn đến phần sau, Kim Bảo Nhi đúng là có suy nghĩ bóp chết hai huynh đệ kia....

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Cạm Bẫy (6)

Có điều, ngày hôm sau, tiệm quần áo Kim gia lập tức bán sạch toàn bộ, ngay cả một mảnh vải thừa cũng không để lại. Hai cửa tiệm đều trống rỗng, mấy khóa kẻ (*) đang cảm vì đập ruồi không ngừng vung đuôi, bộ dáng hoàn toàn là ăn không ngồi rồi.

(*) phụ tá, người hùng hạp buôn bán.

"Sao lại thế này?" Kim Bảo Nhi sai bước cửa tiệm, không khỏi sùng sốt, trong một đêm, tất cả mọi thứ ngay cả một mẫu vụn cũng không còn, mà hai

người Kim Quảng và Kim Chuyên lại không rõ tung tích, chẳng trách Đình chủ quản hốt hoảng tìm mình như vậy.

"Chắc chắn, như vậy còn mở cửa tiệm, chẳng lẽ bọn họ bán mấy cái tủ quần áo bày quần áo và đồ hàng ngày còn thừa lại này hả?" Sau khi tan học, Lộ Nhi theo đuôi đến tò mò sờ sờ đông sờ sờ tây, tất cả tủ quần áo đều chẳng còn vật gì, chẳng trách mới đi được nửa đường, đã thấy nàng mặt mày xanh mét vọt tới tiệm quần áo.

"Nhị công tử và tam công tử đâu?" Chặn được một gã khóa kè, nàng gần như nổi cơn tam bành.

Bị chủ tử tàn bạo làm cho hoảng hồn, sắc mặt khóa kè tái nhợt chỉ chỉ hai huynh đệ đang nghênh ngang kẻ vai sát cánh tiến vào, suýt chút không hô hấp nổi.

Khụ khụ, sao nhìn bộ dáng chủ tử mảnh khảnh nhưng sức tay lại ác như vậy.

Mà hai kẻ Kim Quảng Kim Chuyên đang say xin, vốn không chú ý tới Kim Bảo Nhi với sắc mặt xanh mét, cợt nhả đi qua, mỗi người khoác một tay lên vai nàng.

"Đại, đại ca, sao huynh lại tới đây? Huynh xem, chỉ vừa mới một ngày, tất cả vải vóc và quần áo đồ dùng hàng ngày trong tiệm đều bán, bán sạch, đừng nói một tháng, dù chỉ hôm nay tiêu thụ, cũng vượt qua lợi nhuận một tháng rồi." Kim Quảng ợ một, vẻ mặt tươi cười nói.

"Không sai, đại ca, chờ bọn em lấy được bạc, rồi đi trả tiền hàng, còn có thể kiếm một món lớn nữa." Kim Chuyên cũng phần chần liếc nhìn nhị ca, trong lòng vô cùng vui mừng.

Đây chính là lần đầu tiên bọn họ buôn bán thành công, tháng sau, hai cái cửa hàng này sẽ là của hần và nhị ca rồi.

Cánh mũi nhỏ nhỏ của Lộ Nhi giật giật, nhúm mày, rất không thích mùi rượu trên người hai người bọn họ, gật gù đắc ý đi tới cái ghế bên cạnh leo lên ngồi xuống, bấp chần cách không đông đưa, về mặt xem kịch vui.

"Các người còn chưa cầm được bạc, đã để cho người ta lấy tất cả hàng đi rồi hả?" Kim Bảo Nhi cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Khó trách mới vừa rồi Đình chủ quản nói được nửa câu đã dừng lại, thì ra là bởi vì tiền đặt cọc cũng chưa lấy, đã để cho người ta chuyển tất cả hàng hoá đi, một họ còn có mặt mũi để ra vẻ kiếm được lợi.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhăn lại, nàng cười như không cười.

Nhưng hai vị đệ đệ này đã say đến mờ cả mắt vốn chẳng nhận ra, vẫn vừa ợ vừa vỗ vai nàng cười khúc khích.

"Đại ca, huynh sợ cái gì, chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu, người mua đồ cho chúng ta đang ở hàng gạo đối diện, huynh còn sợ lão chạy mất hay sao? Ha ha ha ha....." Kim Quảng buông lỏng tay ôm tam đệ ra, tự mình đi tới bàn rồi cầm lấy một ấm trà rồi "Ứng ực ứng ực" trút vào miệng.

Không có ai đỡ, Kim Chuyên suýt chút nữa ngã nhào, lưng lay chống ở trên người Kim Bảo Nhi, cười khúc khích.

Hàng gạo đối diện? Toàn thân nàng cứng đờ, nàng đột nhiên nhớ đến khuôn mặt cười quái dị của Mạc lão bản trước khi mở cửa tiệm sáng nay, trong lòng run lên, không đúng, ông ta có tiếng là một lão già gian trá, giao hoạt.

"Thế chứng từ đâu?" Vươn tay ra, nàng vô cùng sốt ruột.

"Chứng từ? Chứng từ gì?" Hai huynh đệ nhìn nhau, rất không hiểu, bán đồ còn cần chứng từ gì sao?

"Chết tiệt, các người thậm chí ngay cả giấy nợ cũng không bảo lão ta viết, đã để lão ta chuyển hết hàng đi ư?" Lần này, Kim Bảo Nhi gần như đang đứng trước bến bờ sụp đổ.

Xoa trán, đầy tam đệ dựa vào trên người ra, nàng cũng bắt đầu lưng lay, chỉ là không giống với hai kẻ uống rượu say này mà thôi.

Lộ Nhi ngồi ở bên cạnh cuối cùng không đành lòng, nhảy xuống ghế, tiến lên đỡ tay của nàng, nhắm mắt, rồi dẫn đến phía sau ngồi xuống.

"Đại ca, ặc..... Lão ở ngay hàng gạo đối diện, lại chạy không thoát...." Kim Chuyên đột nhiên nghĩ đến gì đó, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói, "Lỡ lão quyết nợ thì sao nhỉ?"

Ngày hôm qua vừa ra hàng gạo, đã bị Mạc lão bản ngăn lại, hần còn tưởng rằng là tìm đến mình trả thù vì chuyện hôm đó thừa dịp ban đêm đánh lão, không ngờ lại muốn nói chuyện làm ăn với mình, hơn nữa còn muốn mua hết tất cả vải vóc và quần áo đồ dùng hàng ngày. Lúc ấy mình và nhị ca vui vẻ, rồi đáp ứng miệng luôn, nhưng Mạc lão bản lại không kịp chờ đợi đã phái người đi vận chuyển, kết quả, ngay cả chứng từ cũng không kịp lập.

"Tam đệ, đệ nói bậy bạ gì đấy, trước kia không phải là đệ đã buôn bán với Mạc lão bản sao, trước đó người mua gạo đệ trộm trong nhà mang đi bán, không phải là Mạc lão bản à?" Kim Quảng cười ngây ngô lấy ngón tay trỏ chỉ chỉ tam đệ, hừ, muốn lừa dối, làm sao có thể thoát khỏi cơ sở ngầm của mình.

"Nhưng cũng bởi vì lão không đưa tiền cho đệ, sau đó đệ mới không làm chuyện này, sau đó nữa còn bị đại ca bắt được....." Giọng người nào đó lặp

tức thấp xuống, mặt mày vui mừng đã biến thành chán chường, hết như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, tất cả vui sướng đều bị ưu sầu thay thế.

"Cái gì! Sao đệ không nói sớm!" Kim Quảng say rượu lập tức tỉnh táo hơn phân nửa, không nhận được lớn tiếng trách móc!

Lần này thảm rồi, nếu như không đưa thật, vậy bọn họ phải khai báo với đại ca thế nào, mà hai cửa hàng này, chắc chắn tiêu rồi!

Hắn nuốt ngụm nước bọt xuống, dùng sức tự đập vào đầu mình, tự trách mình không để tâm, nếu không cũng sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy. Thật ra thì, ngay từ lúc đầu tiếp xúc buôn bán, đại ca cũng đã từng dạy bọn họ những điều này, nhưng lại bị quên mất không còn một mống.....

"Cũng bởi vì quá đổi vui mừng, nên đệ quên mất....." Kim Chuyên áy náy cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn thẳng bọn họ.

Kim Bảo Nhi giận đến nỗi không nói ra lời, chống tay dùng sức xoa lông mày, nghĩ thầm quyết định ngày hôm qua của mình rốt cuộc là đúng hay sai, nếu sớm biết như vậy, mình có còn dám đánh cược với họ nữa không đây?

"Bây giờ còn nói những thứ vô dụng này ư?" Lộ Nhi lạnh lùng chen vào một câu, "Có nói nhiều hơn nữa cũng không quay lại được ngày hôm qua, còn không bằng làm vài chuyện lấy công chuộc tội, mọi người chưa từng nghe chuyện mất bò mới lo làm chuồng hả?"

"Lộ Nhi, có phải huynh có cách gì không?" Nghe được những lời này của hắn, Kim Bảo Nhi ngẩng đầu trong giây lát.

Đau lòng lấy lòng ngón tay xoa phẳng vết nhăn đầu lông mày của nàng, hắn khẽ cười gật đầu, cũng chỉ là việc rất nhỏ, nếu mà không xử công bằng được, đầu thế xưng là xà công tử, có điều, bây giờ còn chưa đến lúc hắn ra mặt.

"Để cho hai người bọn họ đi đòi chứng từ thôi." Hắn giả bộ đơn thuần nói.

Đề thế sao? Mặt Kim Bảo Nhi choáng váng, nhưng vừa nghĩ, hiện tại cũng đành phải đi một bước tính một bước, cũng không biết cuối cùng Mạc lão bản này có nhận sổ sách hay không? Nếu như không nhận, thì đành nghĩ cách khác vậy.

"Đại ca, các huynh chờ ở đây nhé, ta và Tam đệ đi đây." Kim Quảng kéo Kim Chuyên, xông ra ngoài như một con gió.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cạm Bẫy (7)

Editor: Trang Bubble

Beta: Nhan Uyên Huyền

"Mạc lão bản!"

Tìm một canh giờ, rốt cuộc tìm được lão đang ở trong tiệm quần áo Mạc gia mới mở, Kim Bảo Nhi liếc mắt ra hiệu hai người đệ đệ, ý bảo hai người bọn họ chặn cửa, tiến lên ngoài cười nhưng trong không cười kêu Mạc lão bản một câu.

Mặt Mạc lão bản bình tĩnh lại làm bộ như kinh ngạc tiến lên đón, không quên quay đầu lại dặn dò người làm.

"Còn không mau dâng trà, khách quý đã tới cửa rồi, các người còn đều đứng ngốc ở đó làm cái gì."

"Mạc lão bản, đã lâu không gặp." Lộ Nhi ló ra đầu nhỏ từ sau lưng Kim Bảo Nhi.

Con mắt trái của hắn khẽ chớp, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một nụ cười như có như không, đôi mắt màu đen hiện ra một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn hắn cứng đờ mặt mày trong nháy mắt, ý cười bên mép càng sâu, đùa dai đưa tay kéo khóe miệng xuống làm mặt quỷ.

Tiểu oa nhi này có chút tà môn! Khóe mắt Mạc lão bản co quắp hai cái, quan sát tỉ mỉ một chút trận thế của Kim gia, kinh nghiệm lão luyện lập tức lại nổi lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón, mắt thật nhỏ giống như một con chuột lóe sáng vậy.

"Xem người nói kia, Kim lão bản, có chuyện gì người dặn dò một tiếng, cần gì làm phiền người tự mình đại giá quang lâm, hơn nữa còn là tứ công tử Kim gia đều tới. Thật là rông đến nhà tôm, nhanh, ngồi một chút." Nói xong, vội vàng dẫn mời ngồi, nhưng cũng không dám đi tới bên cạnh Kim Bảo Nhi, hai mắt thỉnh thoảng quan sát Lộ Nhi, chỉ sợ hắn làm ra động tác gì đó.

Kim Quảng và Kim Chuyên đứng ở cửa từng người không nhúc nhích, vẻ mặt cũng căng thẳng, Mạc lão bản trốn một canh giờ, bọn họ đã rõ là hắn đang trốn tránh Kim gia đòi nợ, những lời khách sáo này không nói cũng được.

Kim Bảo Nhi kéo Lộ Nhi cười lạnh một tiếng, tự ý cất bước đi tới ghé dựa bên cạnh mà ngồi xuống.

"Lời thừa thãi thì chớ nói, người nên biết vì sao chúng ta tới tìm người, bạc nên đưa, một đồng cũng không thể thiếu."

Đôi mắt ti hí xoay chuyển một, hần cổ làm như không hiểu.

"Ta nợ bạc của Kim gia các người khi nào? Kim đại công tử thật đúng là nói đùa, chúng ta không buôn bán qua lại, huống chi đều là cùng ngành, hôm nay tiệm quần áo này cũng là ta mới vừa phải người tới tu sửa, dù nói thế nào, cũng không thể nợ bạc các người." Đặt tách trà người làm bùng tới lên bàn, mờ mờ nói.

Lần này, Kim Quảng và Kim Chuyên cũng không nhìn được, vốn là hy vọng hần có thể mở miệng nói thời gian trả lại tiền chậm chút, không ngờ, lại trực tiếp chối bỏ chuyện có mua hàng từ tiệm quần áo Kim gia.

Hai người cất bước tiến lên, nắm lấy vạt áo của hần.

"Mạc lão bản, người dám quyết nợ?"

Vốn là hốt hoảng sợ khiến bọn họ sẽ đánh mình, nhưng khi thấy hai người chỉ là nắm lấy cổ áo, cũng không có ý ra tay, hần cười khan nháy mắt ra dấu về phía người làm của mình. Mỗi người làm trong tiệm, ai nấy đều khỏe mạnh như trâu, đánh nhau tuyệt đối sẽ không yếu thế, mình chính là nhìn trúng điểm này của bọn họ mới mời tới.

"Quyết nợ? Nói tiền phải nói chứng từ, người lấy ra xem một chút, rốt cuộc là ta đang quyết nợ, hay là các người ăn vạ?" Hần vỗ tay một, "Nghe nói hôm nay Kim gia làm ăn không khá, còn nhiều lần đóng cửa tiệm, chẳng lẽ là muốn mượn chút bạc từ ta đây dùng một chút?"

Mấy người làm lập tức bèn tiến lên kéo tay hai người ra, mặt mày cảnh giác nhìn chằm chằm bọn hần.

Từ trước đến giờ, Kim Quảng và Kim Chuyên tay trái gà không chặt quả thật là bị người làm ưỡn cao lồng ngực ép qua một bên, có phần đáng thương đưa ra ánh mắt cầu cứu về phía Kim Bảo Nhi.

"Chứng từ....." Cẩn rằng, nàng cũng hung hăng trợn mắt nhìn hai đệ đệ không có năng lực mấy lần, đều là bọn họ xông xáo bán ra, hiện tại Kim gia tồn thất hơn ngàn lượng không nói, lại còn bị Mạc lão bản chụp cho tội danh lừa gạt.

"Thế nào không lấy ra được? Kim đại công tử, không có chứng cứ cũng không thể đổ tội người khác, nếu mà cáo lên quan phủ, chắc hần cũng là điều Kim gia không muốn." Về mặt hèn yếu đã đổi thành bộ dáng cười gian, lông mày chữ bát nhẹ nhàng run lên, có phần tỏ vẻ, dùng ống tay áo to lớn quét một vòng cái ghế bên cạnh, thân thể tròn lăn cả vào.

"Đại Mập Mập, người không được chết từ từ, lại bố trí bày rập để cho chúng ta nhảy vào, trả lại tất cả vải vóc, quần áo đồ và dùng hàng ngày cho chúng ta." Kim Chuyên giận đến lông mày dịu dàng thường ngày cũng ngang tàn, chính là không muốn để ý tất cả xông lên.

Còn chưa chạy lên một bước, từng cánh tay cường tráng đã ngăn ở trước mặt của hần.

"Ha ha ha ha, tam công tử, ta lại nghe không hiểu các người nói gì. Nếu như là tới uống trà, ta hoan nghênh, nếu như là tới gây chuyện, vậy thì đừng trách Mạc lão không khách sáo!" Nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi một hơi, trên mặt tròn trịa cười khẩy.

Vênh vác với hần, quả thực là không biết sống chết, lăn lộn nhiều năm ở thương trường như vậy, từ một tiểu tử nghèo trở thành Mạc lão bản nổi danh đình đình của trấn Lạc Thu như ngày hôm nay, cũng không phải là mấy tiểu tử thói như bọn họ có thể vật ngã được.

Chỉ là, luôn cảm giác Đại công tử Kim gia có vẻ xinh đẹp tuyệt trần của nữ tử, khó trách, Đông Công Duẩn lại mê nàng như thế.

Nghĩ đến chỗ này, không khỏi hạ thấp tầm mắt liếc bộ ngực cứng nhắc của nàng một, ý nghĩ đam chiêu vuốt cầm dưới cùi dâm đang không dứt, cho dù là nam, cũng là sắc đẹp thay cơm đấy!

Rất sợ bọn đệ đệ quá xúc động, Kim Bảo Nhi ra sức dùng ánh mắt về phía Kim Chuyên, cũng không để ý đến ánh mắt của Mạc lão bản lướt trên người của mình. Mà ngồi ở bên cạnh nàng, Lộ Nhi lại nhìn thấy rất rõ ràng, trông mắt màu đen thoáng qua một chút ý hờn, đi thẳng tới trước mặt của Mạc lão bản, bùng lên ly trà của Bảo Nhi, chính là mở nắp ly lên, bất ngờ đổ thẳng nước trà nóng bỏng về phía phần hông của Mạc lão bản.

Chính xác đến không rơi vãi ra ngoài chút nào.

"Lộ Nhi....."

Khi thấy Kim Quảng và Kim Chuyên không hẹn mà cùng há to miệng, chỉ vào một phía khác, Kim Bảo Nhi nhìn theo hướng ngón tay của họ, nhìn thấy Lộ Nhi đang đặt ly trà lại lên bàn, mặt vô tội cười giễu cợt, vỗ vỗ tay, ngược lại ung dung bỏ vào trong ngực của mình, nhẹ nhàng khẽ dựa.

"Ca ca, ta buồn ngủ quá....." Hần ngáp một thật to, mềm giọng nói.

Mà chuyện mới vừa rồi, giống như cũng không phải hần làm, tất cả đều chỉ là ảo giác, mà người bị hại Mạc lão bản kia, ngay người một lát, rốt cuộc phản ứng kịp, đột nhiên bật lên, ôm phía dưới của mình, không ngừng nhảy lên.

Khuôn mặt tròn trịa lập tức nhăn nhúm, khổ sở gào khóc, âm thanh the thé chấn động đến màng nhĩ của mọi người.

"Thật là nóng, ôi chào! Da của ta sắp tróc rồi, nhanh, người đâu mau tới, mau đưa nước lạnh ra!" Đây chính là chỗ yếu ớt nhất của hắn, nửa người dưới khom chặt, mặt trắng nuột của hắn sưng đỏ bừng lên.

Người làm ngẩn ra ở một bên lập tức bắt chắp tất cả xách tới một gáo nước lạnh, đổ ào ào xuống phía đáy quần của hắn.

Tiếng thét chói tai lập tức vang lên kịch liệt, mà cũng từ từ yếu đi theo tiếng nước chảy rồi biến mất.

Giống như một con quạ thét lên bay qua bay lại không một tiếng động, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được tiếng thở thô của người khác, tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn mọi thứ đang diễn ra.

"Bảo quan, ta muốn kiện các ngươi!" Mạc lão bản tùy tiện vén vén sợi tóc xốc xếch, hung hăng hô to.

"Hoan nghênh, kính cần chờ đợi bất cứ lúc nào, ca ca, các vị tiểu cữu, chúng ta trở về nghỉ ngơi thật tốt, sẽ chờ đơn kiện của Mạc lão bản, không viết là đồ con rùa." Lộ Nhi mồm mồm lỗ tai, chớp mắt, dứt khoát nhảy xuống cái ôm của Kim Bảo Nhi, một tay dắt tay của nàng đi ra ngoài.

Dĩ nhiên, thuận đường cũng kéo hai tiểu cữu từ ngây người như phỗng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cạm Bẫy (8)

"Lộ Nhi, ngươi làm cái gì vậy?" Mới bị lôi khỏi cửa tiệm, Kim Bảo Nhi phục hồi lại tinh thần, chợt rút cổ tay mình về, "Đừng chơi đùa, nếu là thật sự bầm báo quan phủ, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì! Cùng lắm thì nhóm hàng này coi như mua một dây dỗi, ta nhận, lại đi mua chút vải vóc cho bọn hắn, ta cũng đồng ý!" Chỉ vào hai đệ đệ không hăng hái tranh giành kia, giọng điệu của nàng thấp xuống, cũng không thể thật sự đuổi bọn hắn ra Kim gia chứ? Dù sao sau này Kim gia vẫn phải do bọn họ trông coi, cho dù là bỏ ra giá cao hơn nữa, cũng phải cố gắng mà dạy cho bọn họ phải kiếm sống như thế nào.

Mà Kim Quáng và Kim Chuyên cũng ngẩn ra, trong đôi mắt mơ hồ lóe từng chút nước mắt, không ngờ vào lúc quan trọng nhất, đại ca lại không nói muốn đuổi bọn họ ra khỏi Kim gia, là bọn họ sai lầm rồi! Không thể không thừa nhận những năm gần đây bọn họ đều luôn cảm thấy đại ca không có lòng giao sản nghiệp Kim gia cho mình, nhưng bây giờ, xem ra quả thật là kinh nghiệm của bọn họ chưa đủ!

Con người màu đen chợt lóe, có chút không vui vì một nữ nhân hô to gọi nhỏ với mình, hắn nhếch nhếch môi, mình là đang giúp bọn họ, còn muốn nổi nóng với mình.

"Ca ca, ngươi cúi đầu xuống." Vẫy vẫy tay nhỏ bé, mặt nho nhỏ nâng lên một nụ cười tà.

Kim Bảo Nhi cảnh giác theo dõi hắn, nhưng thấy bộ dáng hắn không cúi đầu thì không nói câu nào, chỉ đành phải cẩn thận từng li từng tí cúi xuống, chỉ sợ hắn sẽ làm ra hành động kỳ quái gì đó, nhất là ở trước mặt hai người đệ đệ, nếu không mình thật đúng là cả đời cũng không thoát khỏi được cái tiếng luyên đong rồi.

Ngược lại, Lộ Nhi liếc mắt nhìn thấu ý nghĩ của nàng, một tay kéo lỗ tai mềm mại xinh xắn của nàng qua, tiếng tới thì thầm.

Hai người Kim Quáng và Kim Chuyên kéo dài lỗ tai, liều mạng muốn nghe bọn họ nói những gì, đáng tiếc, Lộ Nhi cố ý nhỏ giọng, bọn họ cũng không nghe được gì.

"Cái gì! Những con chuột kia là hắn làm!" Kim Bảo Nhi nghe xong mặt liền biến sắc, cặp mắt lập tức cháy đến đỏ bừng, cũng chỉ trong thời gian nháy mắt, lại yên lặng, cho dù là hắn làm, mình lại có thể nhện hắn sao? Hết như mới vừa rồi vậy, không có chứng cứ, còn có thể trả đũa.

"Con chuột? Đại ca, người nói là những con chuột hôm qua?" Kim Quáng đã cuộn chặt nắm tay, bộ dáng như muốn xông vào liều mạng.

Nghe đến mấy cái này, thái độ Kim Chuyên lại khác thường, hắn trầm mặc, đôi tay lo lắng nắm chặt lại thả lỏng, lâu lâu liếc trộm về phía Lộ Nhi, chẳng lẽ hắn nói ra hết chuyện của mình và Mạc lão bản rồi?

"Không ngờ hắn chỉ vì kiếm tiền, chuyện gì cũng làm ra được!" Kim Bảo Nhi hơi nhếch môi, khắc chế xúc động muốn đánh người của mình, "Thôi, về nhà lại nói."

Thấy đại ca không có bất kỳ khác thường gì, Kim Chuyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra, Lộ Nhi cũng không nói sự kiện kia cho đại ca, nếu không, đại ca đã sớm vung vung quyền tới đánh hắn.

Nhưng Kim Bảo Nhi còn chưa đi lên một bước, sau lưng lại bị ai đó nhẹ nhàng kéo một, không khỏi kỳ quái quay đầu lại. Không phải Lộ Nhi là ai? Chỉ có hắn mới có thói quen lôi kéo quần áo của mình, nàng không vui nhủ lòng may. Mặc dù Lộ Nhi lớn hơn mình một nghìn tuổi, nhưng mà, trong mắt

người ở bên ngoài, hẳn cũng chỉ là một đứa bé, một chút quy củ cũng không hiểu, sẽ bị người khác chê cười Kim gia không có lễ nghi.

"Lộ Nhi, về sau không cho kéo quần áo của ta." Nàng không nhận được dùng sức nhéo khuôn mặt nhỏ bé mồm mím của hắn, nhưng sau khi thu tay lại, liền hối hận.

Kim Quảng và Kim Chuyên cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm hành động của nàng, từ nhỏ đến lớn, đại ca cũng chưa bao giờ thân mật với bọn họ như vậy. Trước nay, Lộ Nhi luôn là người nghiêm mặt, còn có thể được chăm sóc như thế, vốn là vượt qua ngoài dự đoán của bọn hắn. Hiện tại, họ càng thêm cảm thấy đại ca có sở thích luyện đồng nghiêm trọng rồi, chỉ có như thế mới có thể giải thích nguyên nhân đại ca đối xử tốt với Lộ Nhi.

"Ừ, không kéo,"Hắn nhàn nhạt lên tiếng, vẫn là giọng điệu qua loa, "Nhưng ta có chứng cứ hắn làm chuyện xấu, như vậy các ngươi cũng muốn trở về?"

Chứng cứ? Nàng khắc chế kích động muốn bóp mặt hắn của mình.

Đây rõ ràng chính là đang đùa bỡn nàng, biết rất rõ Mạc lão bản thả chuột còn không tự nói với mình, rõ ràng có chứng cứ, còn muốn kéo mình lao ra.

"Lộ Nhi," Sắc mặt Kim Chuyên hơi thay đổi, một tay kéo qua hắn, "Đừng nói mò, trẻ con không thể nói lung tung." Cặp mắt tròn to, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, chỉ sợ sẽ nói ra lời gì không thay đổi từ trong miệng.

Không phải hắn sẽ đổi ý chứ?

"Ta nào có nói lung tung, Tam cữu tử, ta chính là tìm được nông phu bán cho hắn con chuột kia, bởi vì người này chính là thôn trưởng của Liễu thôn. Khi hắn biết là Mạc lão bản lấy nó để hại Kim gia, thật sự đã gấp vô cùng, ngày hôm sau tìm tới cửa, nhưng lúc đó các ngươi đều có chuyện, chỉ có ta đi tiếp đãi đấy." Bất chước hình dáng đại nhân vô vô bá vai Kim Chuyên, bộ dáng để cho hắn an tâm, Lộ Nhi liếc một bóng dáng lén lút núp ở trong cửa, nhếch môi khinh thường cười khê.

Thôn trưởng Liễu thôn? Khó trách những con chuột kia mập như vậy, từ sau khi uống nước lần trước, hoa màu và thu hoạch của Liễu thôn đều được mùa, ngay cả con chuột cũng nuôi mập hết mức như vậy, nàng là nên khen thôn trưởng biết động não, hay là.

Nhưc đầu xoa xoa ấn đường, Kim Bảo Nhi dờ khóc dờ cười, có điều, cũng may mà thôn trưởng Liễu thôn, bằng lòng làm nhân chứng cho mình.

Thì ra là thôn trưởng Liễu thôn. Trái tim Kim Chuyên treo lên lại để xuống, không ngờ Lộ Nhi nói khí phách như thế, ngược lại mình trách lầm hắn.

"Đi, chúng ta trở về tìm Mạc lão bản đi, chúng ta đã giữ được nhược điểm của hắn ở trong tay, hắn còn dám chối cãi!"Kim Quảng lập tức lấy lại tinh thần rồi, muốn dẫn đầu vọt vào.

"Không cần lãng phí hơi sức đi vào, hắn đã đi ra rồi." Mắt thấy mặt trời sắp lặn, trong con ngươi màu đen lay động sáng rọi khác thường, trông mắt màu xanh thẫm chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Kim Bảo Nhi đang nhìn chăm chú vào cửa.

Mặc dù nàng buộc bộ ngực đầy đà lại, thế nhưng vạt áo bao bọc ở dưới cổ mảnh khảnh đẹp đẽ vẫn là trắng nuốt óng ánh, so với mặt suốt ngày phơi nắng tất nhiên trắng hơn nhiều, có thể coi là như thế, ngũ quan tinh xảo của nàng giống như bức tranh phối hợp tương xứng, phối hợp chung lại liền hết sức hài hòa, càng nhìn kỹ, càng thấy được trong lúc mơ hồ lộ ra bóng dáng xinh đẹp của nữ tử.

Nàng tất nhiên không có phát giác ánh mắt hắn đang nhìn mình chăm chú, chỉ cau mày nhìn về phía Mạc lão bản đang tươi cười nịnh hót chạy tới. Vào lúc bước qua ngưỡng cửa, thân thể tròn thiếu chút nữa lăn xuống đất, may mắn được người làm sau lưng vịn, lại lao đảo chạy vọt tới.

"Kim đại công tử, có chuyện dễ thương lượng, có chuyện dễ thương lượng." Trên mặt một khối thịt chen chúc, gần như ngay cả đôi mắt ti hí cũng sắp không nhìn thấy rồi.

"Thương lượng? Không phải là ngươi muốn báo quan? Chúng ta về nhà chờ là được," Vung tay áo một, nàng lại mặt không thay đổi xoay người cất bước, nhưng quần áo lại bị ai đó mãnh mẽ kéo một, nàng không khỏi tức giận quay đầu lại, "Lộ Nhi, ta bảo ngươi không được kéo quần áo ta."

Nhưng vào lúc quay đầu lại, chỉ thấy một quả cầu tròn vo đưa ra một đôi bàn tay tròn hết như heo, đang lôi kéo ống tay áo của mình, trên mặt chẳng biết lúc nào hiện lên hai hàng nước mắt trong veo.

"Kim đại công tử, ta sai rồi, Mạc mỗ ta là người có mắt như mù, ta trả tất cả vãi vốc kia lại cho ngươi, trả hết cho ngươi được không?" Mạc lão bản cuống quýt nghiêng đầu dăn dò người làm, "Nhanh, tìm chiếc xe tới chở toàn bộ vãi vốc y nguyên về Kim gia, một cũng không được thiếu."

Lúc liếc thấy vẻ mặt Lộ Nhi cười như không cười ôm ngực đứng ở một bên xem kịch vui, trong lòng của hắn đột nhiên chợt đấu tranh, làm sao đứa bé này càng nhìn càng tà môn!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Cạm Bẫy (9)

Mở hai tay, bày tỏ lần này không phải là hấn lăm, Lộ Nhi nhếch môi nhìn về mặt Kim Bảo Nhi đang lúng túng, Kim Bảo Nhi trợn mắt nhìn mình một, trong lòng hồi hộp, ai bảo những chuyện xấu nàng đều đổ lỗi lên đầu mình? Lần này nhận sai người rồi.

“Vải vóc? Trước tiên đừng vội mang về.” Đưa tay ngăn cản những người đang ôm vải vóc, nàng đưa ánh mắt nhìn Kim Khoáng và Kim Chuyên, nói: “Đi, lấy giấy bút tới đây.”

Tuy rằng hai người ngờ vực, nhưng cũng hiểu thủ đoạn buôn bán của đại ca mình rất mạnh mẽ, vì thế vẫn đi tìm ông chủ Mạc lấy giấy bút đến, không quên nhét vào trong tay ông chủ Mạc.

“Kim đại công tử, đây là?” Dùng ánh mắt hèn mọn quan sát những thứ ở trong tay, ông chủ Mạc cũng không hiểu gì, không có việc gì hấn ta đưa giấy bút cho mình làm gì, chẳng lẽ là để mình viết hết tội trạng ra sao? Nghĩ đến điều này, sắc mặt hấn tái nhợt, vội vàng dùng về mặt lấy lòng cười nói: “Kim đại công tử, chuyện gì cũng từ từ, mọi người đều là người làm ăn, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, đều là người đồng hương, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, công tử đại nhân đại lượng bỏ qua cho ta lần này, ta bảo đảm, ta sẽ không bao giờ tái phạm nữa!”

Không bao giờ tái phạm? Người như vậy nói được nhưng chưa chắc đã làm được. Kim Bảo Nhi hừ lạnh, vì bị run sợ mà mực bắn tung tóe.

Mà Kim Khoáng và Kim Chuyên đã ngậm cười trộm không dứt, lão gia hỏa này, cuối cùng cho hấn một bài học, chọc người nào không chọc, lại càng muốn chọc đại ca, bình thường không tức giận, nhưng lúc tức giận, chính là bọn họ, cũng muốn trốn đi thật xa, đương nhiên, lúc tranh gia sản cũng rất kiên trì.

“Lời này của người ta cũng thích nghe, nếu ông chủ Mạc đã yêu cầu, như vậy đi, những vải vóc này ta cũng không thu hồi...” Nàng rất dịu dàng nâng khóe miệng lên.

“Đại ca!” Hai huynh đệ gấp gáp hô, có phải đại ca bị chọc tức đến nổi ngay cả mình nói gì cũng không biết phải không?

Người nào đó cũng mệt mỏi ngáp một, liếc nhìn Kim Bảo Nhi chẳng biết đã học được chiêu này từ khi nào, nhìn thế nào cũng thấy giống như là trộm, xem ra, trừ thu hồi ‘tiền vốn’, ‘lợi tức’ của mình cũng phải tăng gấp bội.

“Kim đại công tử, đa tạ! Đa tạ! Không nghĩ tới người không chỉ không so đo, còn tặng những vải vóc này cho ta, thật sự là người có tấm lòng rộng lượng, tể tướng có thể chèo chống, ngay cả Quan Thế Âm Bồ Tát cũng không tốt bằng người, không không, nàng là nữ nhân, làm sao có thể so sánh với người.” Nói rầm thúi hồi lâu, cặp mắt đang cười của ông chủ Mạc hí thành một đường thẳng.

Không phải là Kim gia đại công tử này bị lừa đá trúng đầu chứ, những món hàng này cũng cho mình, đây chính là một miếng bánh lớn rớt từ trên trời xuống, không chiến thì phí mất cơ hội.

Lời ninh nọt nàng đã nghe không ít, nàng vẫn mỉm cười, một tay chỉ vào giấy.

“Vậy thì phiền toái ông chủ Mạc viết giấy biên nhận, mua vải vóc quần áo của Kim gia, thiếu Kim gia một ngàn lượng ngân phiếu, bảy ngày sau nhất định sẽ hoàn trả, làm theo quy định!”

“Được, được, được...” vừa nói bút vừa hạ xuống, đột nhiên toàn thân ông chủ Mạc cứng đờ, sừng sờ ngẩng đầu lên, nói: “Cái... cái gì? Có phải là ta nghe lầm hay không? Cái này...”

“Người không nghe lầm.” Lộ Nhi lãnh lạnh cười nói, đôi mắt to ngập nước nháy nháy, lộ ra bộ dáng ngây thơ đơn thuần, nói: “Người hoàn toàn không nghe lầm, ta cảm thấy ca ca nói sai rồi, nên đổi số tiền thành hai ngàn hai mới đúng, một ngàn lượng còn quá ít, những thứ vải vóc này đều là từ phương xa đưa tới, trong vòng trăm dặm quanh Phương Viên cũng không mua được loại tơ lụa mềm mại như vậy.”

Cầm bút thiếu chút nữa rớt xuống, về mặt đau khổ nhìn Kim Bảo Nhi đang trầm mặc mỉm cười, ông chủ Mạc cắn răng, cân nhắc hơn thiệt một chút, chỉ đành phải hạ quyết tâm cúi xuống viết chứng từ. Đến khi viết xong, Lộ Nhi ngồi xuống nhặt lên, thối thối vết mực trên giấy, đưa lưng về phía ánh sáng, chặc chặc lắc đầu một, lão này cũng thật cơ trí, thấy Bảo Nhi không lên tiếng, vẫn viết trên chứng từ là một ngàn hai.

Đưa chứng từ cho Kim Bảo Nhi, hấn nheo mắt lại, bỗng nhiên chú ý tới chỗ rẽ quái dị ở ngã tư đường trước mặt, khóe môi nhếch lên, tại sao hai lão đạo sĩ này lại nhìn bên này, hơn nữa hành tung quái dị.

“Kim đại công tử, như vậy là huề nhau rồi phải không?” Thở dài, không ngờ rằng ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, Mạc lão bản cảm thấy mình đã già đi hơn mười tuổi rồi.

“Được, nếu lần sau để cho ta biết được người lừa gạt người trong nghề, ông chủ Mạc, vậy cũng đừng trách Kim gia không giữ mồm giữ miệng, hậu quả do chính người gánh vác.” Xoay người, một tay nắm tay nhỏ bé của Lộ Nhi, sau đó không biết ai kéo y phục, nàng liếc mắt nhìn thấy về mặt cười trộm của hấn, kéo kéo khóe miệng: “Ông chủ Mạc, đừng quên trong vòng bảy ngày mang ngân phiếu đến Kim gia.”

“Đó là đương nhiên.” Liếc nhìn cửa hàng chuẩn bị khai trương, cùng với vải vóc trong điểm (cửa hàng, cửa tiệm), ông chủ Mạc chau mày ủ mặt gật gật đầu một, cuống quýt quay vào trong điểm xem lại sổ sách, nhìn xem phải làm cách nào mới có thể gom đủ một ngàn lượng trong vòng bảy ngày.

Trên đường về nhà.

“Lộ Nhi, đã làm phiền người, nếu không chúng ta sẽ tổn rất nhiều ngân lượng.”

Kim Khoáng tiến lên muốn học theo Kim Bảo Nhi nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng, nhưng vừa mới đưa tay, lại liếc thấy hần nheo mi mắt tỏ vẻ không vui, lập tức phần nộ rút tay về, trái lại chính mình đã quên, nhược điểm của mình còn ở trong tay của hắn, hiện tại là phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc.

“Vấn đề ở đây không phải là làm phiền người nào, nếu như lần này các người còn không học khôn, vậy thì phải bắt đầu từ kẻ sai vật mà học lên.” Lộ Nhi rãnh rỗi vừa đi vừa nói chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn bóng dáng lén lút sau lưng, không khỏi nhúu đôi mi đẹp lại.

“Không, mới vừa rồi ta có nói với Tam đệ, hai người chúng ta muốn học từ đâu, làm kẻ sai vật cũng không sao, bắt đầu từ bây giờ, đại ca, chúng ta chính là kẻ làm thuê, cũng muốn học cho tốt, trước kia là chúng ta sai lầm rồi, mới có thể không biết trời cao đất rộng, thiếu chút nữa ngay cả tài sản Kim gia cũng mất, kể từ khi cha mẹ qua đời, Kim gia có thể phát triển đến ngày hôm nay, đều do một tay huynh cực khổ làm ra, chúng ta không thể để cho cha mẹ dưới đất không vui được, mặc dù chúng ta không cùng mẫu thân, nhưng đại ca vẫn phí hết tâm tư giúp hai huynh đệ chúng ta, vậy mà chúng ta, vẫn luôn trách lầm người, đại ca, mong huynh tha thứ cho chúng ta!” Không còn trung ra gương mặt tươi cười nữa, hốc mắt đỏ lên, Kim Khoáng khăn khăn giọng, nói.

Mà một bên Kim Chuyên khuyu chân xuống, hần quỳ trên mặt đất, nín một hồi lâu, một câu nói cũng nói không ra.

Kim Bảo Nhi kinh ngạc nhìn một màn này, bọn họ trở nên hiểu chuyện như thế từ khi nào, mình vẫn luôn cho là bọn đệ đệ chưa trưởng thành, trừ bỏ ăn chơi đàng điếm cùng tranh đoạt gia sản, chuyện tốt nhất mà bọn họ làm được đó chính là rất nghe lời em dâu, không nghĩ tới, hiện tại cũng biết phân biệt thị phi như mình.

Giật giạt khoe miệng, nàng vỗ vỗ bả vai của Kim Chuyên và Kim Khoáng, lần đầu, khuôn mặt tươi cười như hoa.

“Về nhà đi, dư thừa, không cần phải nói.” Nói xong, dặt tay Lộ Nhi đi trước.

Mà Kim Khoáng và Kim Chuyên hai người nín khóc mỉm cười xoa xoa nước mắt, ngay sau đó đuổi theo.

Sắc chiều buông xuống, bốn bóng người kéo dài trên đất, ánh sáng dịu dàng rơi xuống cả vùng đất, khắp nơi đều nhuốm màu hồng cam, nhưng quái dị là, ba bóng dáng đều kéo dài như nhau, chỉ duy nhất có một bóng lại thấp bé cũng rất đơn bạc.

“Đồ đệ, chính là hần không sai, rốt cục ta đã tìm thấy được...” Nhìn chằm chằm bóng dáng kia, hai bóng người nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cạm Bẫy (10)

Bên trong quán trà.

Nhẹ nhàng cắn một miếng bánh hoa hồng mềm mại, Y Đình rử mi, có vẻ không vui hạ đầu xuống, vừa nghĩ tới những hành động khác thường gần đây của tướng công, thì cái gì nàng cũng không nuốt xuống được.

Nhìn sang bên cạnh, bộ dáng của Vân Tinh giống như chưa phát sinh gì cả, ăn đến hăng say hứng trí, không khỏi thờ dãi.

“Đệ muội, tại sao ta lại thấy một chút việc muội cũng không có, nhìn tướng công ngày ngày mang hàng hóa đi, muội không đau lòng sao?” Dùng khăn tay tinh tế lau chùi khoe miệng, nàng lấy ra một chiếc khăn tay khác mà tướng công đưa cho, nhẹ nhàng vuốt ve một lát, lại thả vào trong ống tay áo.

“Đây là quyết định của tướng công, cho dù có đau lòng đi nữa, thì cũng chẳng có cách nào, cũng không thể lúc nào cũng đi theo sau lưng tướng công được, nếu như vậy hần sẽ khó chịu, còn không bằng tự mình làm chút chuyện, mắt không thấy tâm không phiền.” Ăn xong một quả táo đỏ, Vân Tinh nói mấy câu này, cũng không còn khẩu vị. HienVienLinh

Aiz, không đề cập tới chuyện này thì không sao, nhắc tới, nàng cũng muốn tướng công sớm tới theo sát sau lưng đại ca mà làm việc, dù gì cũng do hần đã trách lầm đại ca, để mình cũng đừng nhầm chán mà để ý linh tinh, hần muốn dùng bản lĩnh thật sự của mình đi tranh giành gia sản, tướng công đã nói như vậy, mình còn có thể nói gì đây?

Cho nên tướng công muốn học thật giỏi, nàng nên vui mừng mới đúng.

“Ta nghe tướng công nói, tất cả mọi thay đổi đều là do Lộ Nhi, muội nói xem, có phải hần đã nói gì đó với đại ca hay không, cho nên đại ca mới để cho bọn họ làm việc vất trong điểm? Tướng công cùng Tam đệ từ trước đến nay yếu đuối, hơn nữa không thích làm những việc nặng hay dơ bẩn, muội nói nếu như không phải bị uy hiếp, bọn họ sẽ đi làm sao? Ngày thường người muốn hần mặc quần áo tử tế cũng lười.” Y Đình nghi ngờ, càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, kể từ khi Lộ Nhi tới Kim gia, không chỉ Kim gia cháy, còn xuất hiện một đám chuột rất lớn, hiện tại, ngay cả tướng công cũng giống như đã

thay đổi thành một người khác.

“Nhưng mà, dù sao Lộ Nhi cũng chỉ là một tiểu oa nhi, hẳn có thể làm chuyện gì, hơn nữa ta bảo tướng công đi hướng đông hẳn không dám đi hướng tây, như vậy làm sao có nhược điểm để cho hắn nắm được.” Vẫy ống tay áo, Vân Tình cũng không tin.

“Muội suy nghĩ một chút, Lộ Nhi nói chuyện nghe rất đơn thuần, nhưng mỗi lần nghĩ sâu hơn, lại cảm thấy trong lời nói có ẩn ý, hơn nữa những chuyện gần đây phát sinh ở Kim gia, người cũng không cảm thấy kỳ quái sao?” Y Đình bất an nắm chặt chén trà, bỗng nhiên ý thức được sau lưng có hai người đang nhìn về phía này, nàng vội vàng đưa ánh mắt nhìn đệ muội.

Nhưng ngay khi Vân Tình liếc qua, hai bóng dáng kia đã đứng lên, giống như muốn rời khỏi nơi này.

Dưới đại sảnh rất đông người, nghĩ rằng bọn họ cũng không dám làm gì, nàng nhìn quanh bốn phía, thất phẩm quan viên ngồi ở vị trí cách đó không xa, nếu có chuyện gì, kêu cứu cũng sẽ tới kịp.

“Nhị tẩu, bọn họ tới đây.”

Ngay sau đó, sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân, một bóng dáng mặc y phục màu lam xuất hiện trước mặt các nàng, lão giả hơi khom lưng, mặt mỉm cười.

“Hai vị là Nhị phu nhân và Tam phu nhân của Kim gia?”

“Các người là?” Y Đình liếc nhìn người đạo sĩ còn trẻ tuổi đứng bên cạnh lão đạo sĩ, nhìn hai người nhẹ nhàng khoan khoái, cũng không giống những người khắp nơi lấy hóa duyên làm nghề xin ăn.

Giống như liếc nhìn nhìn bốn phía xung quanh, Ngưu Tị Từ lão đạo nhìn đồ đệ ý bảo lấy đồ ra.

Những thứ này là cái gì? Vân Tình quan sát thấy tiểu đạo sĩ lấy ra một bình sứ màu trắng từ ống tay áo, đưa tới trước mặt các nàng, dường như muốn các nàng nhận lấy.

“Nếu như nói chuyện làm ăn, các người có thể tìm đến đại ca ta, tìm chúng ta cũng không có ích lợi gì.” Cứ nghĩ bên trong là cái kỳ trân dị bảo gì, Y Đình cười nhạt cự tuyệt, đầu năm nay đạo sĩ cũng bắt đầu buôn bán rồi sao? Thật đúng là ly kỳ.

Lúng túng lắc đầu một, lão đạo sĩ ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống một bên bàn.

“Nhị phu nhân hiểu sai ý lão đạo rồi, không phải là phu nhân cảm thấy đạo này trong nhà rất kỳ lạ sao? Đây là hùng hoàng phấn, gần đây Trần Lạc Thu xuất hiện một con yêu xà, không biết có tiến vào Kim gia hay không, rải phấn này xung quanh viện, có thể ép xà yêu rời đi, lão đạo cũng không có ý khác, chỉ là muốn bắt yêu mà thôi.” Vuốt vuốt chòm râu trắng xóa, trên khuôn mặt già nua của ông ta có một tia vui vẻ bí hiểm.

Đặt bình sứ lên trên bàn, Bình Sinh đứng ở sau lưng sư phó, chớp mũi ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc, không khỏi chấn động, thấy sư phó không có chú ý, len lén đánh giá chung quanh.

Khi nhìn khắp bốn phía, phát hiện thấy một bóng dáng quen thuộc, mặc một thân bố y đang bùng trà rót nước, khi liếc trộm qua đây, phát hiện mình nhìn chăm chú, người nọ nháy mắt cười mỉa mai.

Sắc mặt đỏ lên, hắn cuống quýt cúi đầu, thấy sư phó cũng không phát hiện khác thường, âm thầm thở ra một hơi.

Tác dụng của máu chó mực vẫn chưa biến mất, sư phó cũng không phát hiện điều khác thường xung quanh, nếu không, chỉ sợ đã sớm rút kiếm gõ đào xông lên.

“Xà yêu?” Vân Tình và Y Đình liếc mắt nhìn nhau, không khỏi che miệng cười khê: “Lão nhân gia này, chúng ta chưa từng thấy yêu quái nào, chưa từng thấy, thì làm sao có thể tin là có đây? Nếu như là bất quý, chúng ta rất vui lòng phối hợp, về phần xà yêu sao, cầm hùng hoàng phấn về đuổi rắn nhỏ trong nhà cũng không sao cả.”

Rất rõ ràng, hai người bọn họ căn bản cũng không nghe theo lời của lão đạo sĩ, chỉ coi là một truyện tiêu khiển lúc nhàn chán thôi.

Nhướng mày, tất nhiên Ngưu Tị Từ lão đạo hiểu được sự khinh miệt trong lời nói, giận tái mặt, suy nghĩ một lát, sắc mặt lại khôi phục nhu hòa.

“Các người không tin lão đạo cũng không thể nói gì hơn, nhưng các người thật không thấy gần đây chuyện lạ trong Kim gia đặc biệt nhiều sao? Lão đạo hỏi thăm một chút, nghe nói Kim gia nhặt được một tiểu công tử, người này chẳng những thông minh lanh lợi, ngay cả tiên sinh ở trường ra đề mục cũng không làm khó được hắn, hơn nữa, đại ca của các người không phải là từ trước đến nay không gần nam sắc cũng không gần nữ sắc, bỗng nhiên rất thân mật với hắn, không chỉ ở cùng một phòng, hơn nữa còn đối với hắn hết sức sủng ái, nếu như các người thật không tin, vậy bắt hắn uống một chén hùng hoàng phấn xem.”

Đúng là, kể từ sau khi Lộ Nhi tới, Kim gia đúng là có rất chuyện lạ liên tiếp xảy ra, nhưng mà, muốn bắt Lộ Nhi uống hùng hoàng phấn sao? Nếu hắn không phải là yêu quái mà là người, vậy thì hai người bọn họ chẳng phải sẽ trở thành hung thủ giết người sao? Y Đình suy nghĩ một lát, cười nhạt.

“Bắt một tiểu oa nhi uống hùng hoàng phấn, đương nhiên là chúng ta không có lòng dạ ác độc như vậy, hơn nữa, chúng ta cũng không tin thế gian này có yêu quái gì, lọ hùng hoàng phấn này, coi như là xua đuổi rắn độc trong đình viện đi, đa tạ hai vị đạo trưởng.” Nàng cầm bình sứ lên, đứng dậy hơi hạ thắt

lưng, không có bất kỳ ý bất kính nào.

Đương nhiên, những thứ này đều là điều nàng đã được học từ khi còn nhỏ, cho dù cảm thấy người trước mặt có vô lễ hơn nữa, cũng không thể để cho người kia nhìn ra được sự khinh thường trong lòng mình.

Ngay sau đó Vân Tĩnh cũng đứng dậy, cũng hành lễ giống như vậy, sau đó hai người chân thành rời đi.

“Sư phó, các nàng sẽ dùng hùng hoàng phần sao?” Bình Sinh cũng hơi nghi ngờ, nhìn bộ dáng của hai người bọn họ, dường như chỉ xem lời sư phó nói là một chuyện cười.

Nhìn trên bàn có rất nhiều điểm tâm không động, lão đạo sĩ chớp lông mi dài, lấy ra một tờ giấy dầu, bỏ tất cả điểm tâm trên bàn vào trong đó, gói kỹ.

“Đồ đệ ngốc, vừa rồi ngươi không nghe các nàng nói chuyện sao? Hai phu nhân các nàng đã nổi lên lòng nghi ngờ, đương nhiên ở trước mặt chúng ta không thể nói ra, chúng ta, tối nay phải canh chừng Kim gia.” Vỗ vỗ bả vai của đồ đệ, lão đạo sĩ định dùng điểm tâm này làm thành bữa ăn khuya rồi.

Như có điều suy nghĩ nhìn tiểu nhị, cũng không thấy bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng Bình Sinh không khỏi cảm thấy phiền muộn, giống như có một đám mây đen bao phủ, làm thế nào cũng không tản ra...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Cạm Bẫy (11)

“Nhị tẩu, vớt bình này đi, ta thật sự không ngửi được mùi bột hùng hoàng (*).”

(*) Hùng hoàng: Khoáng vật có sắc vàng, dùng làm thuốc, có thể giải độc.

Vừa mới bước vào Kim gia, Vân Tĩnh có chút khó xử mà nhìn bình sứ trong tay Vân Đình, những chuyện khác thì không nói, chính mình thật sự là có chút không thích thứ mùi kỳ quái này.

Cầm bình nhìn một chút, Y Đình nhìn quanh bốn phía, kéo nàng đi tới góc, bộ dáng thần bí.

“Không thể vớt, ta luôn cảm thấy Lộ Nhi có chút kỳ quái, ngươi không phát hiện sao?”

Yên lặng gật đầu. Nàng không thể không thừa nhận, từ sau khi Lộ Nhi tới Kim gia, liền xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, bây giờ ngay cả tướng công cũng thay đổi, nhưng mà, tướng công học giỏi như vậy, nàng ngược lại an tâm không ít.

“Cho nên hôm nay ngươi nhìn một chút, cũng chỉ là rắc chút thuốc vào trong viện mà thôi, nếu ngươi thật sự chịu không nổi, thì đốt chút huân hương. Hơn nữa, cũng không phải chúng ta cho hắn ăn bột hùng hoàng, chỉ là rắc một ít trong sân, nếu đại ca hỏi tới, thì nói là rắc thuốc diệt chuột không phải được rồi sao.” Y Đình thấp giọng nói. Dù sao Lộ Nhi cũng là người ngoài, không thể không đề phòng một chút.

Mặc dù nàng không thể nào tin có yêu quái, nhưng Lộ Nhi thật sự có chút kỳ quái, mà tên đạo sĩ kia vừa vịn tim đến vào lúc này, trong này, nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Đợi đến khi nhìn thấy một nha đầu cách đó không xa đang dần dần đi tới, nàng vỗ vỗ tay Vân Tĩnh, vẫy tay gọi nha đầu kia.

“Nhị phu nhân có gì căn dặn ạ?” Nha đầu mặc xiêm y màu xanh nhạt bước nhanh tới, thiếu chút nữa ngã một, may mà đỡ được cây cột hành lang để ổn định cơ thể, cúi đầu, lúng túng tiến lên.

“Ngươi cầm chỗ thuốc diệt chuột này rắc vào đình viện, rắc hết toàn bộ.” Giao cái bình cho nha đầu, Y Đình dặn dò kỹ càng.

“Dạ, phu nhân.” Nha đầu cũng không hỏi nhiều, cầm thuốc xong liền khẽ rời khỏi.

Vân Tĩnh nhún mày suy nghĩ, dù sao Lộ Nhi cũng sẽ không tới bên viện mình, nếu như rắc, vậy chẳng phải mình cũng không thể ra ngoài sao?

Nhưng vừa định gọi nha đầu kia lại, thì đã không thấy nữa cái bóng trên hành lang thật dài.

“Nhị tẩu, nha đầu kia tên là gì vậy?” Không được thì kêu đầy tớ khác đi căn dặn nha đầu kia.

@@Tĩnh Hào điện đàn le quy don

“Ta không chú ý tới.” Nói đến đây, Y Đình nhìn lại nàng: “Sao thế?”

“Trong phủ chúng ta có hạ nhân thích mặc xiêm y màu xanh nhạt sao?”

Ngần ra, nhìn về hướng nha đầu kia rồi đi, Y Đình không khỏi có chút nghi ngờ, rõ ràng đáng vẻ nàng đi rất chậm, sao mới chỉ có một lát, đã ra khỏi hành lang dài vậy rồi?

Nơi rừng trúc, bóng trúc lay động, gió mát lạnh lướt qua, tiếng lá vang xào xạt, dưới cái bóng loang lổ, dường như thấp thoáng có một thiếu nữ đang đứng, tựa vào cây trúc, vóc người đầy đặn là lướt hấp dẫn, cả người màu đỏ nổi bật mà chói mắt, xuôi eo, trên đất cũng trải nhiều điểm đỏ đậm, phảng phất giống như hoa đỗ quyên đỏ nở rộ, đỏ tươi như máu.

“Trúc Hồng, ta lấy được rồi.....” Chạy chậm vài bước, mắt thấy cái bóng màu xanh nhạt lại sắp ngã sắp xuống, liền “bịch” một tiếng, một làn khói trắng bốc lên, bóng dáng xanh nhạt liền biến mất.

Lạnh nhạt mà quay người lại, người màu đỏ nhìn chỗ bốc khói, chỉ thấy khói trắng tản đi, một tiểu hồ ly màu xanh nhạt lắc đầu vung móng, tựa như bị làn khói làm nghẹn đến mơ hồ. Một móng ôm một bình sứ, lưng la lưng lay mà chạy tới.

“Cám ơn ngươi, Yên Lục.” Ngồi xổm người xuống, ôm cổ nó, khẽ vuốt bộ lông mềm mại màu xanh nhạt kia.

Trong tộc hồ ly, thường thấy nhất chính là hồ ly trắng và hồ ly đỏ, loại có bộ lông màu xanh nhạt như nó có thể nói là vô cùng hiếm có, ở trong bộ tộc cũng là có một không hai, nhưng, cũng chính vì vậy, mà bị hồ ly trong tộc ức hiếp, đến nỗi thường xuyên trốn tới rừng trúc làm bạn với mình.

“Ta rất ít khi biến thành người, cho nên bước đi còn chưa ổn định, ngươi mau nhìn xem có phải là thứ này không?” Yên Lục sốt ruột nói, sợ đồ mình cầm về không phải là đồ nàng muốn.

Không cần nhìn, chỉ cần khẽ ngửi qua bình sứ, là có thể ngửi được hương vị gay mũi kia, khiến cho đầu vầng mắt hoa.

Nàng gật đầu một: “Không sai, là bột hùng hoàng. Yên Lục, vậy ngươi có rắc bột gạo nhuộm màu vào viện không? Không nên để nhị phu nhân nghi ngờ mới được.”

Yên Lục đắc ý chớp chớp đôi mắt tròn nhỏ, thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt vuốt bộ lông màu xanh nhạt trên tay.

“Ngươi yên tâm đi, chuyện nên làm, ta đều làm xong rồi.”

Nghe được những lời này, Trúc Hồng cười nhạt gật đầu, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ đến ánh mắt nhìn mình chăm chú không ngừng vào buổi sáng, nàng không ngờ, hắn vẫn phát hiện ra mình... nhưng tại sao không nói cho lão đạo sĩ?

Hoàng hôn ngã về tây, bụi cỏ ở cửa Kim gia mơ hồ lác lác hai cái, lại yên lặng bất động, mà Kim Lộ Nhi vẫn nắm tay của Kim Bảo Nhi suốt quãng đường trở về cũng nhìn sang, sau khi khoe miệng lộ ra một nụ cười thâm sâu, lại giống như không có chuyện gì mà nhìn hai nữ tử đứng ở cửa.

“Các ngươi trở về rồi, nhanh, hôm nay hai người chúng ta tự mình xuống bếp làm rất nhiều món ăn ngon, đại ca, ngươi phải ăn nhiều một chút mới được.” Y Đình tiến lên đi tới bên cạnh Kim Khoáng giúp hắn lau mồ hôi trên mặt, nghiêng đầu cười với Kim Bảo Nhi.

“Đúng vậy, đã lâu rồi không làm đồ ăn, cũng không biết làm như thế nào, tống công, nếu khó ăn, ngươi cũng đừng cười nhạo chúng ta.” Chẳng biết tại sao Vân Tinh lại liếc Lộ Nhi một, há mồm muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

“Lộ Nhi, lát nữa phải ăn nhiều một chút.” Kỳ quái, tại sao nương tử nói chuyện nhưng lại nhìn Lộ Nhi? Kim Khoáng vội vàng nói.

Gật đầu một, hắn trái lại cũng không quan tâm về cảnh giác trong mắt các nàng, ngênh ngang mà nắm tay Kim Bảo Nhi đi vào bên trong.

Nhưng mới đi đến cửa lớn, bước chân sau lưng lập tức bất động, mà hai người Y Đình và Vân Tinh kỳ quái lùi kéo hôn phu của mỗi người lui xuống mấy bước, cặp mắt tròn tròn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể gặp chuyện nguy hiểm gì đó.

“Hôm nay họ sao thế?” Không chỉ tự mình xuống bếp, còn ra cửa ngênh đón, hiện tại lại kỳ quái lui về sau, về mặt đề phòng, Kim Bảo Nhi nghi hoặc mà cúi đầu. Không phải Lộ Nhi làm cái gì các nàng chứ? Nhưng mà, gần đây Đông Công Bằng buồn bực trong phòng không ra ngoài, hắn vừa tan học liền đến tìm mình, làm sao có thời gian đi chinh người.

“Rắc chút thuốc chuột mà thôi.” Hắn gật gật khoe miệng cười khê, nhìn bột phấn nhàn nhạt trong viện tử, một cước đạp lên.

Mà có một bóng dáng vụt qua bụi cỏ tới tường ngõ, chỉ nghe hai tiếng “bịch bịch”, như là có thứ gì đó rơi xuống đất.

Lại xảy ra chuyện gì rồi? Kim Bảo Nhi nhú mày, đang muốn ra ngoài cửa nhìn xem, nhưng lại bị Lộ Nhi kéo cổ tay, mặt nhỏ nhăn khê lác.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nàng cũng không phải là đứa ngốc, nhìn hành động của Lộ Nhi, rõ ràng là có chuyện gạt mình. Ngực khí trầm xuống, nàng chỉ cho hắn cơ hội cuối cùng để giải thích.

“Com nước xong liền nói cho ngươi biết, bụng của ta thật đói!” Mắt to chứa đầy nước chớp chớp, hắn đáng thương xoa cái bụng đói đói khát reo lên.

Hiểu hắn không muốn nói rõ, nàng thờ dãi, liếc nhìn về mặt vẫn vô cùng nghi ngờ của đệ tức (em dâu), suy nghĩ một lát, cuối cùng dẫn Lộ Nhi vào đại sảnh ăn cơm trước.

“Nhị tẩu, không có phản ứng.....” Đi tới bên người Y Đình, Vân Tinh an tâm vuốt ngực một: “Ta đã nói hai đạo sĩ này đang gạt người.”

“..... Đi vào ăn cơm đi.” Giọng điệu Y Đình buồn bực, một tay kéo tướng công về mặt nghỉ ngơi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chúng Ta Sinh Bảo Bảo Đi?

Dùng bữa tối xong, từng người rời khỏi, Kim Bảo Nhi một hồi thì kiểm có nói muốn đến thư phòng tính toán sổ sách, một hồi thì muốn đến xem Lưu Vân gần đây thế nào, nhưng mới mở miệng, lại phải ngậm miệng lại ngay dưới ánh nhìn lạnh lạnh đầy khí phách của người nào đó, cầm lấy cây kim sắt nhẹ nhàng kêu ánh nến.

Không ngờ Lưu Vân lại kiên cường như thế, trừ một ngày nghỉ ra, sau đó lập tức khôi phục rồi đi học. Theo lời Lộ Nhi từng nói, tinh thần kia còn dồi dào hơn cả mười con trâu, cho nên, sắp xếp một đồng bài tập lớn.

“Lộ Nhi, ngươi phải nghiêm túc viết từng nét từng nét một.” Nàng không nói gì mà khuyên nhủ.

Hắn đang khoanh tay trước ngực, nhìn cây bút trên không trung không ai cầm lại đang tự động viết bài tập, nhằm chán mà ngáp một, mắt to ngập nước chớp chớp, giống như có chút mệt nhọc.

“Ta đang viết mà, hơn nữa còn viết từng nét bút.” Nếu không, hắn đã sớm ngã xuống ngủ.

“Nhưng ngươi cũng không thể sử dụng yêu.....” Còn chưa nói ra chữ ‘thuật’, nàng trong ánh nhìn chăm chăm gian nan mà nuốt chữ sắp nói ra khỏi miệng.

“Được, là nàng bảo ta viết.” Hắn chợt cúi đầu cười, đưa tay nhỏ ra cầm giữ cán bút, đùa giỡn mà nhìn nhãn điểm (*) trên đầu nàng, tay nhỏ bé bắt đầu chuyển động.

(*) Nhãn điểm: khí quan cảm giác của một số động vật cấp thấp, thông thường là một điểm tròn nhỏ màu đỏ, có thể cảm nhận kích thích của nhiệt độ và tia sáng.

Nhưng mà, nàng cũng thấy kinh ngạc không thôi, tính cách vẫn luôn bình tĩnh lại gần như muốn vỡ tay, mỗi nét bút đều say mê hấp dẫn, xử lý đúng chỗ, nhưng mà, đúng là tốc độ kinh người, không tới một chớp mắt, hắn đã lật tới trang kế tiếp, trang giấy phát nhẹ một rồi chuyển liên tục, mà tay của hắn càng không ngừng chuyển động, động tác nhanh đến mức không thể nhìn rõ, chỉ có thể lơ mơ mà thấy vô số hình ảnh bàn tay nhỏ bé mơ hồ hiện ra.

Có phải mình nói vậy rồi không? Trong lòng nàng âm thầm thờ dài, sớm biết thì không nói câu nói kia rồi.

“Viết xong rồi.” Ném bút đi, hắn vỗ vỗ sách nhỏ, rất đắc ý nói.

Không phải chỉ là một quyển bài tập thôi sao, có cái gì khó. Tuy nói Lưu Vân bị đã kích liên đặt tất cả tinh thần vào chuyện dạy học, nhưng cả lớp có thể hoàn thành bài tập, cũng chỉ có mình, bởi vì có rất nhiều bạn học đều viết đến nửa đêm là ngủ thiếp đi, mỗi lần đều chỉ có một mình hắn ngồi trên ghế cười hi hi nhìn bọn họ bị đánh, nhất là chuyện “đái dầm” kia, nước mắt nước mũi đều dính đầy ống tay áo, bản muốn chết.

“Nhưng mà, chữ của ngươi viết đẹp như vậy, không phải sẽ khiến Lưu Vân nghi ngờ sao?” Nàng đóng trang sách bài tập, ngược lại có chút lo lắng hắn quá mức nổi trội xuất sắc mà bị người khác nghi ngờ.

“Nghi ngờ? Nàng xem cũng sẽ nghi ngờ?” Vứt cuốn vở trong tay nàng sang một bên, hắn chu chu miệng.

Có ý gì? Nàng nghi ngờ mà mờ mờ ra, đầu lông mày nâng lên, chợt hiểu ý tứ trong lời nói. Không sai, đừng nói Lưu Vân, ngay cả mình cũng cảm thấy đây là tiểu hài tử viết viết.

Bởi vì chữ viết chính tề cứng cáp lúc này còn chưa khô, nhưng sau khi đóng lại, gần như thành một đồng nhào nhoét, nhưng mà vẫn có thể nhìn rõ là chữ gì, hơn nữa so ra mà nói, đã viết giỏi hơn mấy đứa nhỏ năm tuổi rất nhiều.

“Bài tập trước kia của ngươi đều nộp lên như vậy?” Đóng vở lại, nàng có chút dờ khóc dờ cười, khó trách hắn vô cùng đắc chí, thì ra người này lại giờ trò khôn vặt rồi.

“Nếu không, nàng cho rằng với thiên tư của ta, sẽ yên lặng vô danh lâu như thế sao?” Một tay chống cằm, trong ngọn đèn dầu màu cam, trên mặt của nàng, cũng hiện ra một chút nhu hòa, làm người khác muốn cắn lên một miếng. Nàng không khỏi cạ lời đối với sự tự tin này, nhưng suy nghĩ một chút, cảm thấy nói thế cũng đúng, với tố chất của hắn, sợ rằng thi đậu Trạng Nguyên cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, nghe Lưu Vân nói mỗi lần hắn đối đáp đều rất lưu loát, mặc dù văn thơ đối ngẫu tinh tế, nhưng bên trong đều có thành ngữ làm người ta đau đầu, liền biết là hắn có tính chính Lưu Vân.

“Không sai, dựa vào tố chất của ngươi nhất định sẽ náo động cả trấn Lạc Thu, nhưng cũng sẽ làm suy yếu hình dáng của ngươi, cho nên ngươi sẽ không ngốc như thế. Nhưng mà không thể đùa Lưu Vân, cho dù nàng là nữ nhi, nhưng cũng là tiên sinh (giáo viên) của ngươi.” Nàng gõ đầu hấn một, phòng chừng mọi người bên cạnh đều bị hấn chính hết rồi.

Vì sao một xà yêu hơn một nghìn tuổi lại thích chinh người khác như thế? Nàng không hiểu.

“Ta mệt rồi.” Ông nói gà bà nói vịt mà trả lời một câu, hấn nhảy xuống cái ghế, đi tới giường.

“Này, ngươi phải trở về phòng ngủ.” Gấp gáp vọt tới ôm cổ hấn, nàng xấu hổ mà kiễng có lung tung: “Ngươi đã chuyển sang căn phòng kế bên, đương nhiên phải ngủ ở phòng kế bên chứ.”

Đôi mắt màu đen thâm sâu đánh giá mặt nàng một lúc, nhìn thấy Kim Bảo Nhi sợ hãi trong lòng, đôi mắt thâm thúy kia giống như hầm băng lạnh lẽo, đông lạnh đến mức nàng chỉ muốn phát run, chớp mắt, hấn cũng ôn hòa gật đầu nhếch mép cười.

“Được, Lộ Nhi trở về phòng, nhưng nàng phải ôm ta trở về, mệt mỏi quá, đi không nổi.” Tiếp tục ngáp một thật to, đầu nhỏ nghiêng nghiêng, tựa vào trên vai ngọc của nàng.

Không nghĩ hấn sẽ dễ dàng đồng ý như vậy, đáy lòng nàng mừng rỡ một phen, im lặng mà ôm Lộ Nhi bước sang phòng bên cạnh, nhưng vừa đặt hấn lên giường, nàng lại hối hận rồi!

Tay vừa muốn buông ra, trời đất chợt quay cuồng một trận, nàng rơi vào chiếc giường mềm mại, mà cửa gỗ cố ý mở rộng lại “oành” một tiếng mà đóng kín, ngay cả một chút khe hở cũng không lộ ra.

Nàng phản ứng kịp, chính mình bị lừa, đang định bò dậy, chỉ thấy một ** xinh đẹp mở ra đang gác trên eo mình, áo dài thật dài mở ra tà tà rủ xuống nửa bộ phận trên bắp đùi của người nào đó, chỉ có thể che khuất bộ vị quan trọng mà thôi.

“Leng keng!” Lục lạc trên chân người nào đó thanh thúy vang lên, một cánh tay gầy gò lại xinh đẹp đều đặn ôm lấy thắt lưng của nàng.

“Ngươi lừa ta?” Nàng ảo não chống lại đôi mắt xanh thẳm, lạnh lẽo liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, vậy mà đã là giờ Tý!

“Lừa nàng cái gì? Ta chỉ nói là phải về phòng của ta ngủ, cũng không nói không cho nàng chung chăn.” Đôi mắt hẹp dài hơi nhú lại, hấn khẽ cười nói, lưỡi biếng mà kê bên tai, thổi ra khí lạnh.

Chung chăn? Nàng nhìn bắp đùi và cánh tay trần trụi trên thắt lưng, cũng không dám lộn xộn. Mặc dù hấn thường xuyên ý lại mình, cũng thích đùa giỡn mình, nhưng nếu thật sự bảo nàng chạm vào cơ thể của nam nhân khác, thật là có chút... không xuống tay được.

“Ta nói không lại ngươi, lấy tay chân ngươi ra, ta muốn đi về nghỉ.” Chỉ chỉ tay chân trên eo, nàng lúng túng nói.

“Nếu như ta nói không thì sao?” Đầu lưỡi phấn hồng đưa ra khẽ liếm cánh môi, hấn ma mị hỏi, phía trên đầu lưỡi lộ ra một vòng màu băng lam, lóe ra chút ánh sáng nhỏ.

“Ngươi!” Áo nã mà dùng ngón tay đẩy cơ thể đang dựa qua đây của hấn. Khoảnh khắc nhìn thấy đầu lưỡi liếm môi, toàn thân nàng cứng ngắc.

Không được, mình đối với mỹ nam..... sẽ không thể kháng cự!

“Không bằng như vậy đi. Dù sao tối nay rảnh rồi không có việc gì làm, chúng ta tới sinh bảo bảo nhé?” Từng chữ được đọc rõ giống như ma quỷ nhập vào, căn bản không xem sự chống cự mãnh liệt này thành chuyện to tát gì. Khóe miệng hấn chợt động, cười khê: “Nếu không, chúng ta làm chuyện gì vui đi?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Chuyện Thú Vị, Chính Là Cái Này?

Không sinh bảo bảo, vậy thì làm chuyện vui vẻ? Thần kinh nàng run lên, tuy hơi dẫn đo một lát, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, bởi vì chính nàng biết, nếu như không đồng ý, hấn nhất định sẽ tiếp tục suy nghĩ chuyện cần làm, đó chính là sinh bảo bảo, nhưng nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Hấn thần bí mà nở một nụ cười giống hoa tường vi nở rộ, từ từ lui về phía sau một chút, chân chuyển một, hạ xuống dưới giường. Bàn chân trần giẫm trên mặt đất, nàng thấy cũng phải nhú mày một, đang muốn đi gầy vào, hấn lại đứng yên, "két" một tiếng mà kéo giường ra.

"Lộ Nhi....." Sao hấn... Kim Bảo Nhi nghi ngờ nhìn bộ quần áo thật mỏng trong tay hấn.

Dien*^đàn**LêQu ý *%#Don Trịnh Phương

"Ta thích nhìn dáng vẻ nàng mặc đồ nữ." Eo khẽ cong, hắn ngồi ở bên giường, mở bộ đồ nữ được gấp chỉnh tề ra, đưa tới: "Nàng vẫn chưa quên ước định của chúng ta chứ?"

Nàng khó xử mà rối rắm quẩn ngón tay, rõ ràng biết rằng chính mình có bao nhiêu khát vọng mặc đồ nữ, nhưng mà, một khi mặc vào, mình lại sợ sẽ bị phát hiện.

"Người nói chuyện vui vẻ, chính là cái này?" Nàng áp ứng mở miệng, chống lại đôi mắt ẩn chứa ý cười.

"Lời nàng đã nói, ta vẫn luôn không quên. Bảo Nhi, đêm khuya yên tĩnh, sẽ không ai thấy, huống chi..." Nói xong, vung tay áo, cửa sổ duy nhất đang mở cũng đóng chặt. Hắn nghiêng mặt qua, môi đỏ mọng, cuối cùng thối tấ cây nến: "Như vậy, trừ ta ra, ai cũng không thấy được." Giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái lập tức trầm xuống, hắn ôm eo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đưa tay ra không thấy được năm ngón, nàng hồi hộp đến nỗi toàn thân căng thẳng, hắn còn cố tình dựa sát vào. Nàng cảm nhận được luồng nhiệt rất nhỏ tản ra trong làn da hơi lạnh, còn có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại khi sa mỏng phát trên da thịt.

"Người... người quay lưng lại đi, ta mặc." Nàng lúng túng đẩy cơ thể của hắn, khi tay đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn, mặt không khỏi đỏ tới mang tai, mấp máy môi, một tay đoạt lấy bộ xiêm y đó.

Tà tà nhếch miệng, trông mắt xanh thăm liếc mắt một đã nhìn thấu vẻ xấu hổ của nàng trong bóng tối, nụ cười trên mặt càng sâu, nhưng nàng lại không nhìn thấy hắn.

Từ từ buông lỏng tay ra, hắn nghiêng người đưa lưng về phía khác.

Dien*^đàn**LêQu ý *%#Don Trịnh Phương

Chỉ nghe tiếng quần áo ma sát “sột soạt” vang dội ở sau lưng, không bao lâu, cũng đã không còn một tiếng động.

"Được, được rồi." Cúi đầu mở miệng, nàng khăn trương núm chặt làn váy, ngồi ở mép giường không nhúc nhích, một khắc khi cảm thấy hắn xoay người lại, trái tim gần như nhảy tới cổ họng.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên bản thân mặc đồ nữ cho hắn nhìn, nhưng vẫn luôn sợ khoe miệng hắn sẽ bật ra bất kỳ tiếng cười nhạo cùng với lời nói gì đó.

Lo lắng cúi đầu, ngay cả hô hấp của nàng cũng chậm lại, chỉ là nhịp tim đập càng thêm gấp gáp.

"Nàng đang sợ cái gì?" Bàn tay hơi lạnh của hắn chạm lên gương mặt cực nóng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, trong giọng nói lộ ra một chút ý cười nho nhỏ.

"Ta... ta không có." Quạt cường không nguyện ý thừa nhận, nàng mím môi.

"Mỗi lần nàng căng thẳng, sẽ cà lăm đấy, Bảo Nhi." Bàn tay trượt theo gương mặt đến cần cổ của nàng, ngón tay đến chỗ nào, đều nóng bỏng đến mức khác thường, trông mắt xanh thăm đột nhiên thoáng qua một ngọn lửa: "Nàng không biết bộ dáng bây giờ của nàng đẹp bao nhiêu sao? Chỉ là....."

Ngạc nhiên ngẩng đầu, trông mắt nàng nhìn trong bóng tối lại sáng chói như mã não. "Như vậy sẽ đẹp hơn!" Một tay gỡ dây cột tóc trên đầu nàng ra, mê muội vuốt lên làn tóc màu đen bóng giống như thác nước xõa ở bả vai của nàng, càng nghĩ tới khuôn mặt hồng đào thì càng trở nên dịu dàng.

Lúc này, nàng tròn to cặp mắt, cùng với cánh môi khẽ nhếch lên, đều giống như muốn mời gọi hắn. Thân thể mảnh khảnh được lụa trắng bao bọc, càng thêm đầy đặn khác thường, hắn luôn biết, thân thể của nàng là lướt hấp dẫn, chỉ là, quả đào thường ngày đều bị bó vào, giờ như một quả đào vừa chín muồi, lộ ra rãnh ngực thật sâu ở trong áo ngực.

"Người đừng nhìn ta." Nàng thấy tầm mắt nóng rực của hắn, cuống quýt nghiêng mặt sang bên, nhưng thấy chỗ nào cũng đều tối tăm, không khỏi liếm môi dưới khô khốc: "Sau này nhìn nhiều hơn, sẽ cảm thấy nhàm chán."

Nghe được lời của nàng, hắn lại buồn bực cười một tiếng, không nhịn được ôm vòng eo này, vùi đầu vào trong mái tóc mềm mại.

"Nàng sợ ta xem quá nhiều, về sau thấy quen sẽ không muốn nhìn lại nữa, phải không?"

"Nói hươu nói vượn." Mặt nàng đỏ lên khẽ khiển trách: "Được rồi, ta cũng đã mặc đồ nữ xong, người xoay người sang chỗ khác, ta đổi về thực y rồi về ngủ."

Rốt cuộc hắn lấy y phục của mình tới vào lúc nào? Nàng có chút nghi ngờ, nhưng, khi bàn tay sờ nhẹ lớp voan mỏng, lại rõ ràng cảm thấy vải vóc khác hẳn, hơn nữa, kiểu dáng cũng rõ ràng không giống nhau, bởi vì nút thắt bộ đồ kia của mình ở bên trái, mà bộ này, là ở bên phải.

Bởi vì màu sắc giống nhau như đúc, cho nên vừa rồi không nhìn kỹ, hiện tại, ngược lại phát hiện ra.

"Về ngủ? Bảo Nhi, y phục này là do do ta nhờ bằng hữu đưa tới từ ngoài ngàn dặm, nàng mặc lên không tới nửa khắc đã muốn cởi ra? Hơn nữa, về sau,

cũng không cho nàng đi, phải ngủ chung với ta." Hắn bá đạo tuyên bố, khề cấn vành tai trắng nõn của nàng, coi như trừng phạt.

Quả đúng như vậy, là hắn chuyển đồ của nàng! Kim Bảo Nhi kinh ngạc, vừa bức mình vừa buồn cười, mang đồ tới tặng người ta lại không chịu nói ngay từ đầu.

"Chẳng lẽ, ngươi muốn ta mặc mỗi ngày?" Trên lỗ tai vừa đau vừa ngứa, nàng nhú nhú mảy, tùy theo hắn thôi. Nhưng sao lại cảm thấy bộ đồ này quá mức mỏng manh thế?

"Dù sao thì chỉ có một mình ta có thể nhìn, mỗi ngày đều mặc thì sao? Không phải nàng cũng muốn mặc đồ nữ sao? Yên tâm, chỉ cần ở xung quanh bản công tử, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện." Hắn theo vành tai một đường đi xuống, vron đầu lưỡi ướt át ra nhẹ nhàng liếm cắn cổ duyên dáng, cho đến xương quai xanh của nàng.

Từ xương quai xanh truyền đến một chút lạnh lẽo cùng ướt át, nàng căng thẳng nắm chặt lòng bàn tay, trên trán tiết ra chút mồ hôi.

Khó khăn nuốt nước miếng một, cẩn thận rũ rèm mắt xuống, lại nhìn thấy hắn đang hé nửa mí mắt, cười như không cười nhìn mình, mà tay của hắn, đang không có ý tốt trào lên trên.

Mặc quần áo là giả, muốn sinh bảo bảo là thật! Trong lòng nàng thầm kêu một tiếng hồng бет.

"Ngươi... không phải ngươi muốn nói cho ta biết chuyện xảy ra ở cửa lúc trở về sao?" Đầu óc xoay chuyển, nàng cuồng quát hỏi.

"Chuyện xảy ra ở cửa?" Hắn dừng lại, chột hiểu, cười quý dị dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi của nàng, cảm thấy người nào đó run rẩy một hồi: "Nàng muốn biết?"

Rõ ràng là hắn đã đồng ý nói cho mình, hiện tại lại hỏi có phải mình muốn biết hay không. Nàng cau mày, gật đầu.

Mà Lộ Nhi cũng hết sức tà mị mà cười một tiếng, toàn thân đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng màu trắng, chiếu sáng khuôn mặt yêu dã của hắn, mái tóc hỗn hợp đỏ - xanh - đen không có gió mà vẫn tự bay.

Cặp mắt xanh thăm như mã não thâm sâu nhìn ánh mắt ngạc nhiên của nàng, ý cười trên làn môi sâu hơn, bàn tay nắm chặt, bao lại chỗ mềm mại của nàng.

"Nàng biết nên làm gì, đúng không?"

Thờ dốt vì kinh ngạc, nàng nhìn bàn tay to lớn hoàn toàn khác với bàn tay nhỏ bé trong quá khứ, há miệng, cũng không thể nói ra cái gì.....

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Vương Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ăn Sạch Sành Sanh

Hắn bây giờ, mặt cười tà mị, đôi môi hồng tron bóng khề nhếch, nước da vừa non mềm lại tron bóng như ngọc, chỉ cần nhìn một, nàng liền muốn cắn xuống, xem rốt cuộc là người thật hay ảo giác.

"Ngươi, đừng qua đây." Trên mặt bốc cháy càng thêm đỏ bừng, nàng gần như cảm thấy không thể hít thở. Die%%&nDan364LeQu ý Đôn

"Ta nói 'không', nàng lại có thể làm gì? Hà?" Giống như một trò đùa dai, hắn càng dính chặt hơn, ngay cả hơi thở khi hô hấp cũng quét qua xương quai xanh của nàng, nhưng hơi lạnh không giống như làn da hắn, mà lại lộ ra một luồng nhiệt lớn.

Không biết nên trả lời như thế nào, nàng lúng túng nghiêng mặt sang bên, lúc cảm nhận được bàn tay to lớn đang cời vạt áo của mình ra, lại không khỏi cuồng quát đảo tầm mắt lại, hai tay giữ chặt lồng ngực.

"Nàng muốn như vậy cả đời?" Hắn cười lạnh, nâng khuôn mặt tuyệt mỹ lên, sống mũi cao chạm vào nàng.

Trong mơ hồ, trừ một tầng màu trắng loang loáng, còn có chút ánh sáng màu xanh lam đang bị hút vào mũi hắn. Nàng ngẩn ngơ nhìn, đột nhiên phát hiện những ánh sáng màu xanh kia, chính là bay ra từ cánh mũi của mình!

"Ngươi đang làm cái gì?" Ấp úng mà mở miệng, sao nàng lại cảm thấy tay chân của mình có chút như nhũn ra? Không phải là hắn đang hấp thụ sinh mạng của mình chứ?

Từ xưa tới nay có truyền thuyết, yêu quái sẽ uống máu người, hơn nữa còn hấp thu sinh mạng con người, chẳng lẽ hắn đang hút sinh mạng của mình?

"Đương nhiên là làm chuyện nên làm, hút tinh lực của nàng." Thế nhưng hắn lại neoh đôi mắt xanh thăm lại, cười đến hết sức vui vẻ, gương mặt gian manh

tản ra ánh sáng mê người, cánh môi thoáng lộ ra một độ cong duyên dáng.

"....." Die%%%8nDan)()LeQu ý Đôn

Vì sao khi hắn nói ra những lời này, còn có thể cười vui vẻ đến như vậy? Nàng không hiểu, hắn giống như là một con yêu quái vô tội nhất, cực kỳ giao hoạt, nhưng nàng lại không thể làm gì.

Sức lực trên người bị hút đi từng chút một, bàn tay chống cự của nàng từ từ xụi lơ, mí mắt uể oải trùm hẳn.

"Bảo Nhi, nàng sợ sao?" Trong bàn tay lạnh lẽo của hắn mơ hồ mang theo một chút nhiệt xoa gương mặt của nàng, giống như một thứ bảo bối vô cùng quý giá, mềm mại giống như làn gió: "Chỉ là, ít đi một chút tinh lực này cũng sẽ không lấy được mạng của nàng, đây chỉ là đoạn mô đầu trước khi Yêu tộc giao phối, chỉ có như vậy, giống cái mới có thể ít sức lực phản kháng, dĩ nhiên, còn có thể tản ra hơi thở dịu dàng, càng thêm hấp dẫn giống đực."

Hắn đang thảo luận vấn đề giao phối cùng mình? Nàng mấp máy môi, nhưng nhìn vào ánh ngược của mình từ đôi mắt xanh thẳm, không khỏi ngẩn ra, mình từ khi nào, thì khuôn mặt đã ửng hồng? Ngay cả việc trừng mắt nhìn hắn lúc ban đầu cũng dịu dàng như nước, phảng phất giống như không phải phản kháng, mà là đang quyến rũ hắn!

"Ta... ta chưa chuẩn bị xong....." Nàng cắn cắn môi, thật vất vả mới thốt ra câu này.

Vừa mới nghe nói như thế, Lộ Nhi ngẩn ra, nụ cười bên khóe môi cũng không ngừng nở ra, giống như bông hoa mặc sức nở rộ trong mùa xuân, vô cùng xinh đẹp!

"Nàng đang căng thẳng, Bảo Nhi." Trong lồng ngực rung động truyền ra tiếng nói khàn khàn.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu một, thừa nhận mình quả thật là đang khản trương. Sao chính mình không rõ, chuyện đã đồng ý với Lộ Nhi, nhất định phải làm, nhưng nàng, chưa bao giờ trải qua, sao có thể không căng thẳng?

"Thân thể của ngươi rất kỳ lạ....." Nàng chợt nói, giờ tay lên đụng chạm vào ngực của hắn: "Tựa như có chút lạnh lẽo, nhưng lại giống như có một chút sự sống thiêu đốt."

"Kỳ lạ? Vậy nàng sờ thử đi." Một tay hắn đè lại bàn tay nhỏ bé của nàng, để nó vòng qua sau lưng của mình, đồng thời, bàn tay to của mình cũng xấu xa mà bắt đầu chuyển động. Kim Bảo Nhi tròn mắt há mồm nhìn bàn tay của hắn thuần thực coi bỏ lớp ngoài y phục, còn chưa kịp nhỏ giọng hô, trước ngực chợt lạnh, tầng voan mỏng kia giống như y phục, dĩ nhiên đã bị vén ra.

Tròng mắt thâm thúy tựa như biển của Lộ Nhi nhìn chăm chăm vào cái áo ngực màu trắng kia, phía trên in một đóa mẫu đơn mặc sức nở rộ, đường nét vụng về, nhưng vẫn mơ hồ phác họa mẫu đơn cao quý thanh lịch, tròng mắt xanh thẳm thoáng qua một tia kinh ngạc, đây là nàng tự thêu?

"Hơi lạnh..... Hay là đắp chăn đi." Nàng không ngừng xấu hổ mà nói.

Hắn có thể nhìn trong bóng tối, dĩ nhiên là nhìn rất rõ áo ngực của mình. Nàng bất đắc dĩ nghĩ, nhưng, theo từng chút từng chút ánh sáng trắng tản ra trên người hắn, nàng cũng nhìn thấy đóa mẫu đơn mình thêu này nâng lên hạ xuống, không khỏi lúng túng rũ mắt, âm thầm hi vọng hắn không cười nhạo mình.

Đây là mình lén lút thêu, nhưng không nghĩ tới, vẫn bị hắn nhìn thấy.

"Lạnh sao?" Mặt không chút thay đổi, hắn hỏi, chỉ là mắt cũng không nháy một lần mà nhìn chăm chăm đóa mẫu đơn này.

"Ừ....." Nàng hừ một tiếng.

Kéo góc chăn, lại phát hiện hai chân bị ép chặt, không có chút dấu hiệu buông lỏng nào, toàn thân vốn vô lực, hiện tại càng thêm mồ hôi đầm đìa.

"Thơm quá....." Cái đầu đột nhiên tới gần cổ của nàng, tiếng nói hắn giống như thăm thì, tròng mắt chói sáng đột nhiên sáng rõ một cách khó hiểu.

Cái gì? Nàng kinh ngạc nhìn về phía hắn, nhưng một liếc mắt này khiến đôi mắt nàng giống hồ nước mùa thu, như bị một luồng sức mạnh điên cuồng kéo vào bên trong, tựa như khó có thể tự kiềm chế.

Ngay lúc sắp bị mê hoặc, ngực lại chợt lạnh, nàng lập tức tỉnh táo lại, một đôi tay đã phủ lên nơi tròn trịa, mà hắn, ánh mắt cũng mê mẩn nhìn ngắm, cắn một lên xương quai xanh của nàng, nhẹ nhàng liếm láp, cảm giác có chút lạnh lẽo thấu triệt nội tâm, lại cảm giác được một luồng cảm giác khác thường truyền đến từ nơi hắn đụng chạm, ấm áp, rất là thoải mái.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi....." Trong môi hắn thỉnh thoảng lại bật ra tên của nàng.

Trong lúc đó, tám chân lúc đầu bị đè xuống đột nhiên buông lỏng, một đôi chân dài lại phủ lên, bọc hai người lại, trong khăn trải giường, chỉ có thể nghe thấy được hơi thở của nhau, chặt chẽ và hít thở không thông.

Nàng nhú mào, muốn đưa tay kéo chiếc chăn bị rút ra, thế nhưng hắn lại lật người một, đè lên thân thể mềm mại, mà hai chân, càng thêm dây dưa ** của nàng, không thể động đậy.

Hít vào một hơi, nàng bỗng nhiên chợt hiểu ngày mình cứu người này trở về ấy, thứ chống đỡ bên eo mình rốt cuộc là cái gì, vừa thẹn vừa tức cắn một ở

trên mặt hần. Nàng đã mệt mỏi đến mức thở không ra hơi, bởi vì Lộ Nhi thật sự là quá nặng, ngay cả nàng nâng người lên cần mặt của hần, đều phải bỏ không ít hơi sức.

"Nàng là đang dụ dỗ ta?" Giọng nói khàn khàn lộ ra vẻ không thể tin, tay hần theo cánh tay giữ chặt mười ngón tay của nàng.

Hơi thở cực nóng này không ngừng đánh tới, nàng khó chịu đến mức chỉ muốn lật người vén khăn trải giường lên, cho nên hoàn toàn không nghe được lời hần nói, thân thể mềm mại vặn vẹo.

Tròng mắt xanh thẫm từ từ bốc cháy lên ngọn lửa không lồ, hần cười nhẹ một tiếng, nhìn người dưới thân lộ ra dáng vẻ mê người nhất, mà hạ thân căng đau, cũng khiến hần khó có thể chịu được.

"Kiên nhẫn một chút." Hần bỗng nhiên nói.

Nàng mê muội nhìn hần, nhưng sau một khắc, liền cảm thấy vật thể cực nóng chống đỡ phía dưới, rốt cuộc thẳng tiến đi vào! Cắn chặt lấy môi dưới, vẫn bật ra từng tiếng rên rỉ.....

Trong căn phòng tối đen, tiếng rên rỉ trầm thấp của nữ tử lan rộng làm người ta mặt đỏ tim đập, hòa lẫn với hơi thở cực nóng của nam tử không ngừng vang lên.....

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Kim Bảo Nhi, Nàng Là Người Của Bản Công Tử!

Đau! Hai mắt còn chưa mở ra, đau đớn rõ rệt truyền đến từ xương cốt giữa hai chân, nàng không nhận được nhú nhú mảy, muốn lật người, lại phát hiện không chỉ hai chân đau, còn có cánh tay cùng eo, ngay cả cổ cũng có cảm giác đau đớn âm ỉ.

"Chuyện gì xảy ra....." Nàng từ từ mở mắt ra, toàn thân cứng đờ, chỉ thấy mặt trời lên cao, mà người một tay chống cằm mỉm cười nhìn mình chăm chú, vẫn là Lộ Nhi có khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng không phải bộ dáng nho nhỏ!

Bàn tay dài xóc chấn lên vuốt ve trên eo nàng, hần nhủu mảy, lực vuốt ve cách một tấm chăn rất vừa vặn.

"Rất không thoải mái sao?" Hần khàn khàn khẽ hỏi, trong đôi mắt đào hoa hiện lên một tầng sắc thái mê ly: "Đêm qua thoáng cái đã quên nàng là lần đầu tiên, làm đau nàng rồi." Giọng nói lúc sau giống như đang nói xin lỗi Hần rũ mi mắt thật dài xuống, vài sợi tóc dài chảy từ đầu vai xuống đến khuôn mặt của nàng, nhẹ lướt.

Nàng lắc đầu một, thật ra thì, cũng giống như là cạn kiệt thể lực, toàn thân không còn chút sức lực nào, nhưng mà, câu nói mình là lần đầu tiên kia của hần, là có ý gì, chẳng lẽ hần không phải..... Trong giây lát, trái tim nàng run lên, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười khổ. Mình đang ghen phải không? Lộ Nhi cũng đã sống ngàn năm, đương nhiên mình không phải là nữ nhân đầu tiên của hần, nói không chừng, là một người xếp sau cùng trong một nghìn người!

**** Trịnh Phương**

Ngực dần dần phát đau, nàng mấp máy môi.

Cho rằng nàng đang cố nén đau đớn, tròng mắt xanh thẫm của hần thoáng qua một chút thương tiếc, rốt cuộc tay lớn nhấc lên, chui vào trong chăn ôm eo của nàng, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp ở phần lưng, ngón tay mềm mại cộng thêm sức lực vừa đúng, làm mi tâm (*) nhú chặt của Bảo Nhi lập tức giãn ra.

(*) Mi tâm: Điểm giữa hai đầu lông mày.

Lúc này nàng mới kinh ngạc phát hiện, cái chăn to lớn đều bị mình cuốn ở dưới cơ thể.

"Ta đoạt chăn của ngươi." Có chút ngượng ngùng nói. Kim Bảo Nhi không ngờ chính mình bọc chăn vào cả người, mà hần, cả đêm lại trần trụi mà ngủ.

"Cho nên nàng phải bồi thường cho ta." Gian manh cười, bàn tay đầm bóp di chuyển trượt về phía trước, linh hoạt tránh thoát sự ngăn cản của nàng, trong nháy mắt, liền bao lấy chỗ mềm mại này lại, mặc sức chà sát: "Bảo Nhi, nếu không muốn làm tiếp, hãy ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, được không?" Giọng nói khàn khàn của hần lộ ra một âm luật chấn động lòng người.

Toàn thân run lên, nàng có thể cảm giác được rất rõ huyết dịch cả người đều đang thiêu đốt, mặt đỏ lên, gật đầu một, kéo chăn lên, che lại bả vai vẫn luôn phơi bày ở bên ngoài của hần.

Tròng mắt xanh thẫm ngẩn ra, lập tức ôn nhu như tấm gió xuân, bàn tay giữ nơi đẩy đã ngược lại leo lên vai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thoải mái thở dài, nàng khép hồ mắt, cảm thụ ngón tay hơi lạnh dùng lực nắn bóp trên bờ vai.

"Sao hôm nay ngươi không đổi về hình dáng ban đầu?" Có chút nghi hoặc, mắt nàng lên, nàng nhìn hắn.

"Dĩ nhiên là bởi vì tối hôm qua giao phối, cho nên hôm nay nguyên khí của bản công tử khôi phục không ít." Không nhịn được ấn một nụ hôn lên gương mặt nàng, hắn ý cười đầy mặt: "Nếu như mỗi ngày đều như vậy, chỉ cần nửa tháng, ta liền có thể khôi phục thành hình dáng hiện tại."

Nghĩ đến tối hôm qua dây dưa không ngớt, nàng không khỏi ảo não khẽ rên một tiếng, đưa tay xoa xoa huyết thái dương của mình.

"Vì sao ban ngày ngươi không thể biến thành hình dáng hiện tại?" Nhắc tới cũng kỳ lạ, hắn luôn biến thành mỹ nam vào giờ tỵ (*), mà sáng ngày hôm sau, sẽ biến thành hình dáng nhỏ nhắn của Lộ Nhi, rốt cuộc, là vì sao?

(*) Giờ tỵ: Từ 1h đêm đến 1h sáng

"Lần trước chạy thoát từ trong tay đạo sĩ, ta mất không ít nguyên khí, cho nên để bảo tồn nguyên khí, chỉ có thể biến trở về hình dáng hiện tại vào giờ Tỵ, dĩ nhiên, hơn nữa là vì che giấu tai mắt người khác, cũng không muốn bị lão đạo sĩ Ngưu Tị Từ này tìm được." Một tay lôi kéo tay của nàng xoa vết sẹo từ thất lưng trở xuống của mình, hắn cười nhạt.

Hít vào một hơi, nàng vén chăn lên ngồi dậy, khẽ nhìn vết sẹo thật sâu từ thất lưng trở xuống kia, giống như bị người khác dùng một lưỡi dao sắc bén hung hăng cắt lên, dường như muốn cắt đứt thất lưng.

Hồ hập hỗn loạn mà khẽ vuốt ve, đôi mắt nàng ướt át khó hiểu, nghĩ là có thể biết, vết thương này mang đến bao nhiêu tổn thương cho hắn! Mà mình và hắn ở cùng một chỗ lâu như vậy, lại vẫn chưa phát hiện.

"Rất đau có đúng hay không?" Giọng nói nàng hơi nghẹn ngào, cố gắng khống chế tâm tình của mình.

"Hiện tại cũng không có cảm giác gì, nếu thích, ta cũng có thể dùng Kim Lộ thảo xóa vết sẹo này đi. Bảo Nhi, nàng khóc....." Thì thào một hồi, hắn ngạc nhiên nhìn đôi mắt đỏ ửng của nàng.

Khó trách hắn sẽ căm thù đạo sĩ kia như thế, nhưng mà, ngày đạo sĩ đó bị nhốt, hắn cũng không đuổi tận giết tuyệt, ngược lại còn thả cho bọn họ một con đường sống.

Nhìn như vô tình, thật ra thì, lòng dạ của hắn lại bao dung hơn bất cứ kẻ nào.

"Hi!" Đột nhiên, nàng cười lên, lấy mu bàn tay qua loa lau nước mắt nơi khóe mắt, một tay vỗ lên cái mông tròn xoe của hắn.

Nàng lại dám đánh nơi non mềm nhất của mình! Hắn uy hiếp mà nheo mắt lại.

"Lộ Nhi, thật ra thì không tẩy vết sẹo đi ngược lại rất tốt!"

"Vì sao?" Hắn ngăn ra. ** Trịnh Phương

"Như vậy thì trong lòng ta tương đối thoải mái. Ngươi quá mức hoàn mỹ, có vết sẹo này, ta lại cảm thấy thì ra ngươi cũng có chỗ xấu xí." Đưa tay bóp lên gương mặt mềm nhũn của hắn, trong lòng không khỏi thầm than, ngay cả da thịt cũng tốt hơn mình không biết bao nhiêu.

"....." Không nói gì mà nhìn về tươi cười trên mặt nàng, hắn có chút bất đắc dĩ.

Nhưng sự chú ý chuyển một, toàn thân cũng bại lộ bên trong tầm nhìn, không hề ngăn cản, so với ban đêm phải dựa vào ánh mắt của mình để xem, càng có thể nhìn không sót một gì. Tròng mắt xanh thăm thẳm thoáng qua một chút ánh lửa, hắn cười tà, đang muốn nhào tới, nàng lại không biết chuyện gì mà đứng lên.

"Không được, hiện giờ quá muộn, hôm nay là ngày nghỉ của Lộ Nhi, ngươi có thể không đi học, nhưng ta còn muốn đi xem cửa hiệu một chút, rốt cuộc Đông Công Bằng cũng đã khôi phục chút tinh thần, ta dẫn hắn ra ngoài đi dạo." Nếu như có thể gặp được Lưu Văn càng tốt, trong lòng nàng âm thầm tính toán nhỏ nhặt.

Đông Công Bằng? Hắn không vui mà nâng chân mày, nhìn nàng đang muốn mặc quần áo nam tử thô ráp lên người, tay kéo một, liền cướp y phục của nàng vào trong tay.

"Lộ Nhi?" Bảo Nhi mê man quay đầu lại, chú ý tới chính mình trần truồng ở trước mặt hắn nhiều lần, vội vàng kéo chăn che kín, sắc mặt thật vất vả mới khôi phục nhất thời lại ửng hồng một mảnh, hơn nữa, nàng còn phát hiện trên người của mình có một đồng dấu hôn màu xanh, mắc cỡ chết người!

"Có ta ở đây, nàng liền đừng mơ tưởng mình đi gặp riêng hắn!" Thò hai chân sang một bên, hắn đứng dậy xuống giường đứng thẳng, nhìn thân thể mảnh khảnh lại có đường cong đẹp đẽ, hơn nữa gương mặt tuyệt mỹ, thấy thế nào cũng làm cho người ta muốn nhào lên ***.

Nàng nuốt nước miếng một, cười nhạo mình háo sắc, không quên tự lừa dối mình mà quay lưng đi, tỏ rõ mình cái gì cũng không muốn nhìn.

"Hiện tại là giữa trưa, mặt trời đang chiếu, ngươi vẫn không nên đi ra ngoài mới tốt." Nhỏ giọng khuyên nhủ, lén liếc mắt một, thấy hắn vội vàng mặc đồ, cũng cẩn thận lấy y phục mình lại, nhanh chóng mặc vào.

Thật may đồ mình mặc chính là đồ nam, cổ áo có thể che kín vết hân.

"Chẳng lẽ ta có thể trở mặt nhìn nàng đi ra ngoài gặp riêng người khác? Kim Bảo Nhi, đừng quên, bây giờ nàng là người của bản công tử, muốn đi ra ngoài, nhất định phải mang ta theo!" Hân nheo mắt lại, bá đạo tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Không Cho Người Ra Tay Với Nàng

Vốn cho rằng hân chỉ nói khách sáo một chút mà thôi, không nghĩ tới Lộ Nhi lại thật sự đi theo, Kim Bảo Nhi lúng túng đi ở giữa hai người, mấy ngày qua nhìn thân hình Đông Công Doãn gầy gò đi, có chút không đành lòng.

"Người vẫn tốt chứ?" Đi đường còn có dáng vẻ sắp ngã xuống, nàng lo lắng đỡ cánh tay của hân, nhưng mà bị nhiệt độ cực nóng kia dọa sợ hết hồn: "Người ngã bệnh?"

Khó trách mấy ngày gần đây hân đều xin nghỉ, thì ra không phải muốn lười biếng, mà là thật sự không thoải mái, nàng cảm thấy có lỗi vì sự hoài nghi của mình, càng thêm ân cần đưa tay kiểm tra nhiệt độ trán của hân, quả thực cao hơn bình thường rất nhiều, đã như vậy còn ra ngoài cùng nàng, sao hân lại không nói với nàng một tiếng.

"Không có gì, hóng gió một chút thì tốt rồi, mỗi ngày đều ở trong phòng cũng có chút buồn bức, còn không bằng ra ngoài đi lại một chút, vừa khéo thời tiết hôm nay rất tốt." Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, hân cười khổ.

Thời tiết tốt? Lộ Nhi nheo mắt lại, liếc nhìn bầu trời, khoe miệng nâng lên một nụ cười châm chọc, quả thật không tệ, mặt trời giữa trưa nóng đến mức có thể thiêu chết người.

Cầm dù nhỏ (cái ô nhỏ) đi ở một bên, hân có chút buồn bức nhìn chằm chằm Bảo Nhi đỡ tay của Đông Công Doãn, trông mắt màu đen thoáng qua một chút không vui, nhưng cũng chỉ mím môi trầm mặc không nói.

"Thật sao?" Kim Bảo Nhi liếc nhìn Lộ Nhi đang che dù: "Lộ Nhi, cho hân dùng dù của người đi." Mùa hè đã qua, đối với Xà Yêu ngàn năm mà nói, cũng không cần gấp đâu nhỉ?

Người đang che dù ngẩng đầu lên, trông mắt màu đen sâu không thấy đáy, khoe môi mềm mại của hân, chậm rãi hé ra một nụ cười đáng yêu như một đóa hoa thuần khiết vô hại, tay nhỏ bé nâng lên một chút.

"Người bệnh quan trọng, Đông Công ca ca, người cần phải nhanh chóng khỏe lại." Hàm răng nho nhỏ cắn cắn, hân cười ngọt nói.

"Cảm ơn Lộ Nhi." Nhận thấy nụ cười của hân có chút quái dị, Đông Công Doãn có chút lo lắng nhận lấy cái dù, lúc thấy một mặt dịu dàng cực ít lộ ra của Kim Bảo Nhi, lại ném tất cả nghi ngờ ra sau ót.

Kim Bảo Nhi sao có thể nghe không ráy trong lời nói của Lộ Nhi, chỉ sợ là đã âm thầm nguyên rủa Đông Công Doãn không dưới một trăm lần rồi.

"Tới quán trà trước mặt ngôi một chút trước đi." Chỉ vào quán trà cách đó không xa, nàng đỡ Đông Công Doãn đi về phía trước mấy bước, lập tức phát hiện Lộ Nhi chưa đi lên cùng, quay đầu nhìn lại, hân đang có vẻ không vui ôm ngực đứng ở đằng xa nhìn mình, đang cúi kính, nàng không khỏi cười một tiếng, trấn an ngoắc ngoắc về phía kia: "Lộ Nhi, bên ngoài mặt trời lớn, mau vào đi, uống nước, nghỉ ngơi một chút."

Nàng cho rằng đang đỡ tiểu cầu (chó nhỏ) sao? Hân liếc Bảo Nhi một, nhưng mà vẫn đi tới, cất bước dẫn đầu đi vào quán trà, tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống.

Không ngờ khi hân trở về hình dạng hài đồng lại chỉ thích đùa giỡn tính khí hài tử, nàng lắc đầu cười khổ, đỡ Đông Công Doãn đi vào ngồi xuống, lại thu hồi cái dù trong tay hân để ở một bên. Dien danlequydon****gegsr

"Khụ, Bảo Nhi, ta đã xin nghỉ mấy ngày, không biết bây giờ trong tiệm có bận rộn hay không? Nếu như thiếu người, ta sẽ không xin nghỉ nữa, nếu không, làm người một muốn chết, ta không nề." Đông Công Doãn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt, sắc mặt trắng nhợt.

"Không cần, người đã bệnh thành ra như vậy rồi, còn muốn đi giúp đỡ, có phần tâm ý này ta đã thấy đủ rồi." Nàng cuống quýt khoát tay, nói giỡn, nếu biết hân bệnh thành như vậy, mình cũng sẽ không kéo hân ra ngoài "tấn bộ" rồi.

Vốn định nói thêm gì nữa, nhưng cổ họng quá mức khô khốc, hân chỉ đành bụng lên ly nước trà Lộ Nhi đẩy tới uống một hơi cạn sạch.

Nào ngờ, sau khi Kim Bảo Nhi nhìn thấy một bóng dáng đến gần, đưa ánh mắt với Lộ Nhi, lập tức vội vàng đứng lên đi đón.

"Luu Vân muối muối, ngồi nơi này," Nàng đòi một băng ghế, đề xuống bả vai của Luu Vân: "Lộ Nhi nghỉ mấy ngày, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi muối, đặc biệt là phiên muối qua đây một chuyến, thật là ngượng ngùng."

Luu Vân vốn không chú ý tới Đông Công Doãn dùng tơ lụa không ngừng lau trán, dịu dàng cười một tiếng, gật đầu một: "Nếu như có vấn đề, ta đương nhiên vui lòng giải đáp, là chỗ nào không hiểu....." Câu nói kể tiếp còn chưa có nói ra khỏi miệng, nàng đã nhìn chăm chú người ngồi đối diện. *Dien danlequydon****gegsr*

Người mặc bộ đồ nho nhã màu trắng nhạt, cùng với mắt hạnh kinh ngạc nhìn về phía mình, không nói một lời, không phải Đông Công Doãn thì là ai?

"Sao ngươi lại ở nơi này?" Ngay sau đó nàng giống như một con gà trống dựng lên bộ lông toàn thân, "Bùm" vỗ bàn một, chỉ vào người đối diện nói.

"Sao ta lại ở nơi này? Ha ha, nữ nhân chanh chua này, phải là ta hỏi tại sao ngươi lại ở chỗ này đây, chỉ là hạng nữ lưu, còn muốn dạy tốt đệ tử, ngươi nên tăng lên tu vi của mình trước rồi lại nói." Không biết chuyện gì xảy ra, nhìn lên thấy nàng, khuôn mặt vốn có vẻ bệnh của Đông Công Doãn lại có tinh thần không ít, nói chuyện cũng không ho.

Nữ nhân chanh chua? Hắn lại dám gọi nàng là nữ nhân chanh chua! Sắc mặt của Luu Vân thay đổi liên tục, không lâu sau đã trấn định cười một tiếng.

"Được, vậy thì ta sẽ dịu dàng nói chuyện với ngươi, xin hỏi Đông Công công tử, mấy ngày gần đây là tới Hoa Lâu hay là Thúy Lâu? Nhìn sắc mặt của ngươi, không phải đã dính phải thứ bệnh không tốt gì chứ?" Nói xong, nàng che miệng cười.

Hoa Lâu, ở trấn Lạc Thu là kỹ viện nam thị (trai bao đỏ) nổi danh, mà Thúy Lâu, đương nhiên là kỹ viện nữ thị rồi.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến trong mắt Đông Công Doãn vẩn lên từng tia máu, hắn cắn răng, hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ trong lòng, cũng chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó lường! Vẫn là không nói chuyện với nàng thì tốt hơn, bởi vì bên cạnh bản tới không ít ánh mắt tò mò, khiến cho hắn quần bách cúi người ho một tiếng.

"Đừng tranh cãi nữa, ở trước mặt Lộ Nhi hai người các ngươi bớt tranh cãi một chút đi." Kim Bảo Nhi thấy thế vội vàng lại rót một ly trà cho Đông Công Doãn.

"Bảo Nhi, chỉ có ngươi tốt." Nhận lấy ly trà, Đông Công Doãn tất nhiên lại là vẻ mặt suy yếu, nghiêng đầu, rất tự nhiên tựa vào trên bả vai nàng, cũng không quản tiếng hút khí khoa trương chung quanh.

Bởi vì hắn ngã bệnh, Kim Bảo Nhi cũng không tiện cự tuyệt, đưa tay đỡ cái trán kia lần nữa, nhiệt độ vậy mà lại tăng lên mấy phần, nàng nghi ngờ đưa mắt về phía Lộ Nhi, thế nhưng hắn lại đang cúi đầu đùa giỡn ngón tay của mình.

"Hừ, một đại nam nhân còn thích nam nhân, thật là không biết xấu hổ." Rốt cuộc Luu Vân không nhịn được nữa, đứng dậy tiến lên đẩy đầu của Đông Công Doãn ra.

"Ngươi làm cái gì!" Đông Công Doãn tất nhiên cũng giận, mạnh mẽ đứng lên, lại làm Kim Bảo Nhi lung lay suýt chút nữa thì ngã xuống.

Lúc này, đôi tay nhỏ bé nhanh chóng kéo lấy ống tay áo của hắn, kéo ra bên kia, cuối cùng Đông Công Doãn cũng đứng vững thân mình, hắn thấy âm mưu của mình không được như ý, không vui nghiêng đầu nhìn về phía vẻ mặt âm trầm của Lộ Nhi.

Tiểu oa nhi này lại đang làm cái gì? Vì giả bộ bệnh mà hắn đã chạy nửa canh giờ ở trong phòng mới ra ngoài, bây giờ làm sao có thể dễ dàng tha thứ mưu kế của mình thất bại?

"Không cho ngươi ra tay với nàng." Không thể nhịn được nữa, trông mắt màu đen thoáng qua một chút tức giận.

Đông Công Doãn gạt mình, không khỏi hồi tưởng mới vừa rồi mình có lộ ra sơ hở gì hay không, nếu không, sao Lộ Nhi sẽ nói như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Ly Rời, Khiêng Người Đi

Edit: kaylee

Beta: Linh Phan

Khuôn mặt tức giận cùng với vẻ mặt nghiêm túc, không hề giống một đứa nhỏ bình thường giận dỗi vì bị cướp đi thứ yêu thích, thật sự, giống như một nam nhân đang tranh giành nữ nhân vậy, Đông Công Doãn bị suy nghĩ của mình dọa sợ hết hồn, lập tức vội vàng lắc đầu xóa đi suy nghĩ không thiết thực này, dù nói thế nào, Lộ Nhi chỉ mới mấy tuổi, đừng nói là ghen, ngay cả dâm là cái gì cũng không hiểu đi.

"Nghe được không? Lộ Nhi cũng không thích nam nhân đoạn tụ như người giờ trò với Bảo Nhi, chuyện ngay cả tiểu oa nhi cũng hiểu, chẳng lẽ người không hiểu sao?" Lưu Vân hừ lạnh một tiếng, bưng ly trà lên nhẹ uống một ngụm.

"Người!" Sắc mặt Đông Công Doãn đỏ sẫm, kéo ống tay áo bị Lộ Nhi nắm chặt: "Nhưng thật đáng tiếc chính là, có người ngay cả tiểu oa nhi cũng không bằng, miệng lưỡi bén nhọn, khó trách không tìm được bà gia (nhà chồng)!" Vốn chỉ muốn phát tiết lửa giận trong lòng, nhưng lời này vừa nói ra, hần lập tức hối hận.

Chỉ thấy sắc mặt của Lưu Vân biến đỏ, rồi lại biến thành đen, cặp mắt sắc bén như ưng nhìn hần chăm chăm, hàm răng cắn chặt khiến cho trên mặt mờ hồ lộ ra tia máu nhỏ mảnh.

Bảo Nhi biết rõ lời nói này đối với Lưu Vân là tổn thương vô cùng lớn, cuống quýt chuyển ánh mắt cầu cứu tới Lộ Nhi.

Hừ, bây giờ biết bản công tử tốt? Hần liếc nàng một cái, một tay chống đầu nhỏ, một tay cầm bình trà rót chén nước, ngón trỏ khẽ rung, một giọt chất lỏng trong suốt người không biết, quý không hay rơi vào trong nước trà, biến mất không còn dấu vết, nước màu xanh, từ từ tràn đầy ly, in ra khuôn mặt gian manh, vậy mà, lại thu lại theo vân nước.

"Tiên sinh, Lộ Nhi có một cái vấn đề, tại sao nước là trong suốt? Nhưng mà nước trà này, lại là màu xanh?" Đôi mắt cong cong như trăng non cùng với đôi môi hé ra, đáng yêu đến mức khiến người ta muốn hung hăng véo một cái.

Lưu Vân sững sờ trầm mặc không nói, xoay đầu lại nhìn ly trà hần cầm trong tay, suy nghĩ chuyển một cái.

"Nước không pha trộn, tự nhiên trong, nước trà, tăng thêm một chữ 'trà', nước sẽ biến thành màu sắc lá trà vốn có." Không biết tại sao Lộ Nhi lại hỏi cái vấn đề này, nhưng không khỏi vui mừng vì hần ham học.

"Cũng chính là, chỉ cần không hòa chung với bất kỳ thứ gì có màu sắc, nước sẽ trong vắt thấy đáy?" Khi nói lời này, khóe mắt Lộ Nhi liếc về phía Đông Công Doãn.

Dien dan quy don kayle_ <3***

Khuôn mặt hần phát hồng lại có chút ngạc nhiên nhìn mình chăm chăm, biết rõ ý trong lời nói của Lộ Nhi là chỉ mình có đam mê đoạn tụ, dừng cả ngày kề cận Bảo Nhi bại hoại thanh danh của nàng.

"Khụ!" Bảo Nhi nghiêng mặt đi chỉ coi như không nghe thấy, muốn hần hóa giải không khí, lời này vừa nói ra, không phải lại nhắc lên một đợt sóng sao? Rốt cuộc hần muốn làm gì?

"Đúng vậy, Lộ Nhi không hổ là một học sinh giỏi chăm chỉ hiếu học, mặc dù nghĩ nhiều ngày như vậy, vì sư còn lo lắng người sẽ lười biếng, xem ra, vẫn vô cùng chăm chỉ." Lưu Vân tự nhiên vui mừng Lộ Nhi nói giúp mình, không khỏi có vài phần kính trọng đối với hần, mặc dù bình thường thích gây sự, nhưng ở thời khắc mấu chốt, vẫn có tác dụng.

"Vật hợp theo loài." Đông Công Doãn thì thầm một câu, bị lời của hai người đã kích, miệng đắng lưỡi khô, vừa định uống ly nước trà, mới phát hiện ra ly trà của mình bị Lộ Nhi cầm ở trong tay.

Đương nhiên là phát hiện tầm mắt của hần, Lộ Nhi nhún vai một cái, đưa ly trà cho Đông Công Doãn, sau khi nhìn thấy hần một hơi uống sắp cạn, trong đôi mắt màu đen từ từ tản ra ý cười.

"Tốt lắm, hôm nay thời tiết vốn rất nóng, các người lại còn ồn ào như vậy nữa, không nóng hơn mới là lạ, thật vất vả nghỉ ngơi một chút, thì nên tán gẫu chút lời nói vui vẻ," Bảo Nhi cuống quýt quay đầu lại, cười xòa nói: "Lưu Vân, nghe nói gần đây có bà mai tới cửa cầu hôn, là gia đình thư hương môn đệ trấn Mã Dạ?"

Trà còn chưa uống cạn, Đông Công Doãn lập tức bị sặc, ho mấy tiếng, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía khuôn mặt bình tĩnh của Lưu Vân.

"Ừ," Nàng gạt đầu một cái: "Đang suy nghĩ, mặc dù thân thể Vương công tử không tốt, nhưng nghe nói cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, trưởng bối của hần cũng hiền lành."

Xem ra Lưu Vân không hề có ý định cự tuyệt, Bảo Nhi liếc Đông Công Doãn một cái, hần đang cầm ly trà mất hồn, không biết đang nghĩ cái gì.

"Thân thể không tốt có thể từ điều dưỡng, trưởng bối hiền lành, như vậy gả đi cũng sẽ không có ai bắt nạt người, hơn nữa nếu tương công có tri thức hiểu lễ nghĩa mà nói, đối với người cũng sẽ yêu mến có thêm, là một mối không tệ." Bảo Nhi cố ý cười nói.

Lộ Nhi lấy một quả táo xanh bỏ vào trong miệng, "răng rắc" bắt đầu ăn, thỉnh thoảng nhìn nàng một cái, thật ra thì, sao hần lại không biết Kim Bảo Nhi đang tính toán cái gì, cũng chỉ có hần mới có thể phối hợp tốt với nàng trong tình huống không được thông báo trước chân tướng như thế.

Nghĩ đến, đường đường là xà công tử ngàn năm, bây giờ lại vì nàng mà làm người hòa giải, thật đúng là có chút..... Chẳng lẽ nàng thật sự coi mình như người hầu? Nghĩ đến chỗ này, lại có chút không vui nhàu chặt lông mày, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt cười đến cảnh xuân rực rỡ kia, không khỏi cau lại chân mày, nữ nhân bướng bỉnh này!

"Tiên sinh, vậy khi nào thì người gả đi?" Thêm dầu thêm mỡ, đây chính là bản lĩnh của hần, Lộ Nhi ra vẻ tò mò hỏi: "Có phải gả đi sẽ không dạy chúng ta

đi học viết chữ nữa hay không? Không được, nếu như vậy, người phải phát cho chúng ta nhiều hi đường (bánh kẹo cưới)."

Lưu Vân mỉm cười, hài tử chính là hài tử, chỉ biết ăn, mặc dù thường ngày cảm thấy hân quá mức thông tuệ, thông tuệ đến mức khiến nàng có chút quái dị, nhưng bây giờ, lại cảm thấy hân vô cùng trẻ con.

"Lưu Vân, nếu như ngươi giả đi, trường học này phải làm thế nào? Thân thể cha ngươi bây giờ, tuy nói ngươi thành thân cũng có thể xưng hi cho lão nhân gia ông, nhưng muốn chống đỡ trường học, vẫn còn có chút khó khăn." Bảo Nhi cũng có chút lo lắng.

Trước mặt kẻ Đông Công Doãn nghĩ sao, nếu Lưu Vân thật sự giả đi, đoán chừng trường học duy nhất của trấn Lạc Thu cũng phải đóng cửa.

Lưu Vân chán nản chuyển động ly trà trong tay, cắn cắn môi dưới, đáng về kiên cường thường ngày héo tàn giống như cánh hoa.

"Cũng là bởi vì như thế, ta mới đang suy nghĩ, không lập tức đồng ý....." Nàng thật sự không yên lòng những học sinh này.

"Hừ, căn bản là lấy cớ!" Đông Công Doãn vẫn trầm mặc không ngờ lại mở miệng: "Ngươi chỉ là muốn Vương gia chờ lâu mấy ngày tăng thêm chút sinh lễ chứ gì? Tàn hoa bại liễu như ngươi bây giờ, người ta có thể đến cửa cầu hôn, ngươi nên vừa lòng đi."

Không ngờ tới hân sẽ nói ra lời nói cay nghiệt tới mức này, Lưu Vân cảm nhận được tầm mắt mãnh liệt sau lưng, cùng với những lời nói xấu sau lưng khó nghe, cũng không thể nhịn được nữa.

"Ba!" Nàng dội nước trà cầm trong tay về phía mặt của Đông Công Doãn, cười lạnh: "Lời này, chỉ có duy nhất ngươi không xứng nói! Huống chi, dù là tàn hoa bại liễu, cũng tốt hơn người đoạn tụ vĩnh viễn chỉ có thể ở cùng nam nhân!"

Chà chà! Lộ Nhi lắc đầu một cái, nữ nhân, phát điên lên thì không kém mẫu lão hổ (cọp mẹ) là bao nhiêu.

Đang xem kịch vui, lại bị một đôi tay ngọc lạnh lẽo dắt sang một bên, hân ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, Kim Bảo Nhi đặt ngón trỏ ở trên môi, "suyt" một tiếng.

"Lúc Lưu Vân nổi lên tính khí ai cũng không quản được, chúng ta vẫn nên trốn xa một chút."

Kiến thức lần trước Lưu Vân hành động như kẻ điên, Lộ Nhi 'phì' một tiếng bật cười gật đầu, nhảy về phía trước bò lên trong ngực Kim Bảo Nhi, đột nhiên nghe được một tiếng vang thanh thúy, nhìn thấy chuông nhỏ trên cổ tay nàng, trông mất màu đen nổi nên tầng tầng gọn sóng, đưa mắt nhìn tình thế, không nghĩ tới, đôi nam nữ đối chọi gay gắt lại có phát triển không ngờ.

"Bùm!" Sắc mặt Đông Công Doãn lạnh lẽo, ly trà trong tay nặng nề rơi xuống trên bàn.

Lúc Lưu Vân ngây ngốc, thế nhưng hân lại cất bước tiến lên, cổ tay khẽ lật, khiêng người trên vai, trực tiếp đi ra quán trà.

"Này, ngươi làm gì thế!" Lưu Vân lấy lại tinh thần bị dọa sợ đến hai chân đá mạnh: "Nam nhân đoạn tụ, ngươi buông tay, buông tay, ngươi không cần mặt ta còn muốn gì người!"

"Gả người?" Đông Công Doãn "xuy" một tiếng: "Nếu như ngươi còn muốn gả ra ngoài, thì thử nhìn một chút!" Nói xong, cúi đầu hung hăng hân lên môi của nàng.....

Đôi tay nhỏ bé nhanh chóng che lên con ngươi như muốn rơi xuống của Bảo Nhi, khanh khách cười không ngừng.

Trong quán trà, vô số âm thanh quai hàm rơi xuống rõ ràng vang dội, tin tức số một, nam nhân đoạn tụ hôn nữ nhân bạo lực!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bảo Nhi, Gần Đây Hơi Kỳ Lạ

Editor: Trang Lyn

Beta: Linh Phan

"Đại ca, đại ca?" Kim Chuyên hươ hươ tay trước mặt nàng, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, đại ca vậy mà lại ngăn người lúc đang làm sổ sách, tình trạng này chưa xảy ra bao giờ, cho dù là lúc còn bé xảy ra chuyện, hân và nhị ca bị bắt cóc tổng tiền, nàng vẫn ngây ngô đến lúc mặt trời lặn mới đến, khiến bọn bắt cóc suýt chút nữa giết con tin.

Nhưng, lúc đó đại ca ngậm bàn bạc kế sách với quan phủ, cuối cùng tóm gọn bọn bắt cóc về quy án, mà hai người bọn họ, cũng bình an trở về.

"Há? Sao?" Đặt bút xuống, Kim Bảo Nhi lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười một tiếng, nhưng mới hé mở môi một chút, thì không thoải mái nhũn chặt lỏng mảy.

"Nếu hôm nay huynh không thoải mái, thì về nhà nghỉ ngơi trước đi, cửa hàng đã có Đình chủ quản trông, sẽ không xảy ra vấn đề gì, và lại, còn có ta và nhị ca, mặc dù bây giờ chúng ta làm việc còn chưa tốt, nhưng dù sao cũng có thể chống đỡ bên ngoài." Có chút quan tâm nhìn gương mặt tái nhợt của đại ca, hần khuyên nhủ. Dien**dan**le555quy**&\$don

Không thoải mái? Nàng vuốt ngực một cái, cổ đề nén cảm giác khó chịu này, chẳng lẽ mình cảm nắng?

Gật đầu một cái, đứng dậy dặn dò Đình chủ quản một ít chuyện, thuận tiện báo Kim Chuyên và Kim Khoáng có chuyện thì về nhà bàn bạc với nàng, đừng tự chủ trương, sau đó sắc mặt tái nhợt rời đi.

"Gần đây đại ca kỳ lạ thế nào đấy." Kim Khoáng thấy đại ca rời đi, đến gần Kim Chuyên nói, "Sẽ không phải bởi vì Đông Công công tử dọn ra khỏi nhà chúng ta, cho nên nàng mất hứng chứ?"

"Nói vậy, đại ca không có ý gì với hần ta, nếu không đã sớm đồng ý hôn sự kia." Kim Chuyên một mực phủ định, nghĩ thế nào cũng cảm thấy đại ca không có bất kỳ ý gì đối với công tử đoạn tụ kia, nếu như đối tượng trong lời nói là Lộ Nhi... Thì còn có thể.

"Nhưng tại sao lại đúng lúc Đông Công công tử vừa đi, thì tinh thần đại ca uể oải, hơn nữa, ta còn nghe nói, sợ dĩ Đông Công công tử dọn về nhà, vẫn là vì một nữ nhân." Kim Khoáng thần bí nói, nhưng mới cười hai tiếng, lại thu lại dáng vẻ tươi cười, một tay sờ cằm suy nghĩ.

Rốt cuộc nhị ca có ý gì, Kim Chuyên gãi đầu một cái, sẽ không phải nói, đại ca bởi vì Đông Công công tử vì một nữ nhân rời khỏi Kim gia, sau đó mới phát hiện mình yêu Đông Công công tử, cho nên ghen chứ? Lắc đầu một cái, hần lại phủ nhận ý nghĩ buồn cười này.

Đình chủ quản đứng một bên sờ bả vai nổi một tảng da gà, cảm thấy vẫn là không nghe thì tốt hơn, nhanh chóng rời đi.

Mà Kim Bảo Nhi quay về phòng, toàn thân vô lực ngã ở trên giường, cởi giày ra, toàn thân co lại thành một đoàn, ngửi mùi vị thoải mái của chăn đệm, mới cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thật là kỳ quái, gần đây mình vừa ngủ thấy mùi dầu mỡ, toàn thân sẽ không thoải mái.

Vừa rồi chính là vì ngửi thấy mùi dầu mỡ của đồ ăn từ quán ăn cách đó không xa bay đến, mới có thể khó chịu như vậy.

Dien**dan**le555quy**&\$don

"Bảo Nhi, sao hôm nay người lại về sớm như vậy?" Lộ Nhi ôm bọc sách nhảy vào cửa, đóng cửa lại, hơi ngạc nhiên vì nàng lại về nhà sớm, ngày thường đều là mình đến cửa hàng tìm nàng cùng nhau về, bây giờ, lại về trước một bước so với mình.

Hơn nữa, Kim Chuyên và Kim Khoáng khẩn trương muốn mình về xem Bảo Nhi, rốt cuộc là ý gì? Chẳng lẽ lúc mình không có ở đây lại có công tử đoạn tụ nào tìm đến cửa?

Hần cau mày, đi đến mép giường, nhìn thấy khuôn mặt sắp nhăn thành cái bánh bao của nàng, trong lòng không khỏi lo lắng. "Không thoải mái ở đâu?" Hần vội vàng ngồi xuống giường, ngay cả bọc sách cũng quên bỏ xuống, đưa bàn tay nhỏ bé tinh tế sờ lên gò má tái nhợt của nàng, có chút nóng.

Rõ ràng thời tiết đã chuyển vào mùa thu, vì sao gần đây thân thể nàng luôn nóng nực? Hần kinh ngạc nhìn về phía người vẫn luôn nhắm chặt mắt.

"Không sao, chỉ là ngửi thấy mùi không nên ngửi, có chút buồn nôn." Chạm rai mở mắt ra, nàng vô lực cười nói: "Hôm nay sao người cũng trở lại sớm như vậy?" Liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, còn chưa tối.

"Hôm nay thi, hoàn thành bài thi là có thể trở về." Hần dứt khoát nói, những đề mục kia đơn giản đến mức hần chỉ nhìn một cái là có thể đối đáp trôi chảy, cần gì phải lãng phí tinh lực tiếp tục ở đó hao tổn, đôi đề tài: "Rốt cuộc người khó chịu chỗ nào? Sao bỗng dưng vô cớ ngửi thấy mùi không nên ngửi thì..." Nói đến phần sau, hần đột nhiên ngậm miệng, cặp mắt sáng lên.

"Có thể là ăn phải thứ gì không tốt nên bây giờ không ngửi được mùi dầu mỡ." Nàng ngược lại không quá để ý, nghĩ tới điều gì, đứng dậy lấy ra một bọc nhỏ từ ngăn kéo bên mép giường đưa cho Lộ Nhi: "Ngày mai người đến trường giao cho Lưu Vân giúp ta."

Thứ gì đây? Hần tò mò mở ra xem, là một đôi vòng tay long lanh trong suốt, nhìn qua, chính là xuất từ danh gia.

"Là quà đính hôn cho nàng ấy?" Không hề cảm thấy kinh ngạc, hần nhẹ giọng hỏi, cất bọc nhỏ vào cặp sách, sau đó treo cặp sang một bên.

Sao hần lại biết! Nàng ngạc nhiên nhìn Lộ Nhi, rõ ràng chuyện này Lưu Vân chỉ nói với mình nàng

Không ngờ, qua hai tháng, Lưu Vân vẫn cố ý muốn gả cho Vương công tử, mà Đông Công Doãn lại cô đơn rời khỏi Kim gia, hơn nữa nói xin lỗi nàng, nói là không thể tuân thủ ước định ở bên cạnh nàng cả đời, sau này sẽ bồi thường cho nàng.

Nàng không ngờ hần thật sự thích Lưu Vân, mà tính Lưu Vân lại vô cùng quật cường, đã quyết định thì dù chín trâu hai hổ cũng không thể kéo lại, đã như vậy, nàng cũng chỉ có thể chúc phúc nàng ấy.

Chỉ là, đột nhiên cảm thấy Đông Công Doãn có chút đáng thương, hai tháng sau Lưu Vân sẽ gả vào Vương gia, nhưng hẳn lại không có bất kỳ hành động gì, xem ra là đã bị tổn thương.

"Lộ nhi, người nói xem có phải ta nên đi khuyên nhủ Lưu Vân hay không? Mặc dù trước đó Đông Công Doãn thích ta, nhưng thực ra hẳn cũng không phải đoạn tụ, chỉ là vì y phục ta mặc mà bị thể nhân hiểu lầm mà thôi." Thở dài, nàng kéo tay hắn lên nắm lấy, có cảm giác hơi lạnh, bàn tay nàng nóng, nắm lấy tay hắn rất thoải mái, có cảm giác như được tắm mưa xuân.

"Như vậy không phải sẽ tiết lộ thân phận của người sao?" Hắn liếc nàng một cái.

"Nhưng mà, nếu bởi vì thân phận của ta mà phá hỏng đoạn nhân duyên này, ta... ợ!" Còn chưa có nói xong, nàng đã bắt đầu nôn khan, một tay che cái miệng nhỏ, mặt nàng lập tức lại trắng bệch như tờ giấy, nằm ở mép giường không nhúc nhích, rất sợ lại sẽ ngửi thấy mùi quái dị gì đó.

Nhiều mây một cái, hắn móc ra một bình thuốc nhỏ từ trong ngực, kéo bàn tay đang che mũi của nàng ra, đặt bình thuốc trước mũi nàng khẽ đưa đưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ trong phút chốc giãn ra, nàng mê mẫn nhìn cái bình thuốc kia, không nhận được nhích về phía trước, nhưng hắn lại thu lại cất vào trong ngực.

"Thuốc này không thể ngửi nhiều." Hắn lắc đầu một cái, kéo nàng trở về trên giường, khoe miệng hé ra nụ cười kì quái: "Nàng có biết nàng bị bệnh gì không?"

Bệnh? Nàng ngạc nhiên, đúng là tình huống như vậy đã kéo dài mấy ngày, nhưng mà, là bệnh sao? Sao chưa từng nghe nói có loại bệnh này?

"Thật là một đứa ngốc..." Cúi đầu xuống, đôi môi hồng nhuận của hắn hôn lên khuôn mặt ngốc nghếch của nàng: "Nàng có thai bảo bảo của ta."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Khuyên Bảo

Edit: TranGemy

Beta: Linh Phan

Có bảo bảo? Nhất thời chưa hồi phục được từ cơn chấn kinh, tay nàng nhẹ nhàng vuốt cái bụng bằng phẳng, lông mi rũ xuống khẽ run nhẹ cũng không che giấu được hai mắt sáng ngời.

Cảm giác kỳ diệu đó thật khó nói thành lời, nàng ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt cảm động đầy hạnh phúc của hắn.

"Chàng không nói đùa với ta đấy chứ?" Mặc dù hằng đêm dây dưa với hắn nhưng nàng vẫn thấy khó tin: "Làm sao có thể, đột nhiên lại..."

Hai em dâu đã gả vào Kim gia mấy năm cũng chưa có thai, thế mà nàng với Lộ Nhi chỉ có một lần mà trúng ngay, thực sự sẽ trùng hợp như vậy sao?

"Nàng nghĩ ta sẽ mang chuyện như vậy ra đùa sao?" Lộ Nhi siết chặt gò má phấn hồng của nàng, khoe miệng tươi cười hạnh phúc: "Nàng sắp làm nương, ta sắp làm cha, Bảo Nhi."

Làm nương? Vô tình nghĩ tới hai chữ này, nàng chỉ cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, trong cơ thể mình đang nuôi dưỡng một sinh mệnh nhỏ, đây là một cảm giác hết sức kỳ quái, nhưng...

"Bảo bảo này sinh ra, sẽ là xà, hay là người?" Nàng vội vàng cầm lấy tay hắn hỏi.

Hắn nhíu mày, quả là chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"Có một số con cái của xà cộng tử là người, cũng có một số là xà yêu, cũng có nửa xà nửa yêu, cho nên, phải sinh ra rồi mới biết được." Dù sao cho dù là người hay là yêu, đối với hắn đều không quan trọng, quan trọng là sau cả ngàn năm dài chờ đợi, rốt cuộc hắn cũng có con của mình.

Cái gì? Cũng có khả năng là yêu? Đầu nàng có chút ngây ngất, nếu như sau này có một con rắn nhỏ cả ngày chạy theo nàng gọi "Nương", thật đúng là quá kinh khủng!

Cho dù nghĩ thế nào, nàng cũng không thể tưởng tượng được sẽ có chuyện như vậy, hơn nữa, bản thân nàng sợ rắn, đương nhiên là ngoại trừ Lộ Nhi, có điều chẳng lẽ con của mình, nàng cũng sợ sao?

Tâm tư rối loạn, nàng trở lại giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, vậy mà lại có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, động tác êm ái như gió, như thể đó là bảo vật trên đời, làm nàng không khỏi run lên, len lén mở mắt ra nhìn.

Thấy hấn tựa đầu trên tay, như đang cảm nhận điều gì mà mặt mày vui sướng, khoe miệng cũng nâng lên, cả khuôn mặt là sự cảm động khi mới lên chức cha...

Từ từ nhắm mắt lại, nàng như thể bị lây lan từ niềm vui của hấn, đôi mày cau lại cũng từ từ dần ra.

Ngoài cửa sổ.

Cơ thể cô đơn vẫn bám trên cành cây từ từ tuột xuống, trong nháy mắt thân thể đỏ rực chui vào giữa các lá cây, biến mất.

Bằng quơ du hành, bỗng một đôi giày đen chặn đường đi của nó.

“Đi đâu?” Giọng nói đầy từ tính của nam tử trẻ tuổi vang lên, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cái đầu nhỏ từ từ nâng lên, nó liếc mắt nhìn hấn, một thân áo đạo sĩ chói mắt nhẹ nhàng phiêu đảng, không hứng thú chuẩn bị quay vòng lại đường cũ.

“Trúc Hồng!”

Thân thể vừa muốn rời đi lập tức dừng lại, kinh ngạc quay đầu, đôi mắt mở lớn nhìn chằm chằm nam tử trẻ tuổi, thè lưỡi rấn ra, cuối cùng nó khắc ra một câu.

“Sao ngươi biết tên ta?” Hình như nàng chưa từng nói với hấn. “Nếu như muốn biết, còn sợ không có cách sao?” Hấn cười khỏ, ngồi xôm xuống: “Rõ ràng ngươi có thể biến thành hình người, vì sao lại muốn dùng thân rắn?”

Nghe thấy lời này, nàng tức giận ngẩng đầu rấn lên, lưỡi rấn gần như chạm vào cánh mũi hấn.

“Công phu của ngươi đã hồi phục, vậy sao không tới bắt ta?” Nhất là lão đạo sĩ kia, gần đây hành tung rất quỷ dị, nhưng lại không có bất cứ hành động gì với xà công tử, khiến lòng nàng không được bình an một khắc nào.

Bình Sinh ngẩn người, không ngờ nàng sẽ hỏi mình cái vấn đề này, gãi gãi đầu lúng túng.

Quay đầu nhìn quanh một chút, không có bóng dáng ai.

“Ngươi... Ngươi nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.” Suy nghĩ một chút, hấn thấp giọng khuyên nhủ: “Sư phụ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn ngươi.”

Nàng nháy mắt rấn mấy cái, có ý gì! Mặc dù nàng biết rõ lão đạo sĩ kia sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, nhất là khi bọn họ đã chọc vào ông ta, có điều xà công tử không cho phép nàng giết lão đạo sĩ kia, nếu không, nàng cũng không phải chờ ông ta động thủ.

“Tại sao ngươi lại nói với ta những thứ này? Nên rời khỏi đây là thầy trò hai người, ha ha, nói thế nào thì trấn Lạc Thu này cũng là địa bàn của chúng ta, ngươi không biết tới câu “Cường long bắt đập địa đầu xà”^{*} sao?” Nàng cười sắc bén, rõ ràng thấy mắt hấn chợt lóe lên vẻ lo lắng, đột nhiên trong lòng cảm thấy hấn không hề giống với lão đạo sĩ cứng nhắc kia.

^{*}Cường long bắt đập địa đầu xà: Nghĩa đen: một con rồng có hung hấn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Còn nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng) – TranGeny diendan.leequydon

Yêu, chưa chắc đã hại người, nhưng giới đạo sĩ lúc nào cũng dôn ép chúng không tha, trái lại làm thù hận giữa người và yêu càng thêm sâu sắc.

“Ngươi biết sư phụ ta rất lợi hại, cho dù là ở đây, chỉ cần hấn lấy được bảo vật kia, sẽ dễ dàng bắt được xà công tử, mà ngươi dựa vào tiên thảo biến hình người càng khó thoát khỏi lòng bàn tay của hấn.” Trên mặt hấn lộ vẻ sợ toát mồ hôi, nhưng lại không có cách nào không để ý tới nàng.

Bảo vật? Nàng trừng mắt nhìn hấn, khó trách cả tháng nay cũng không thấy đạo sĩ kia tới đây đưa, cho dù máu chó đen đã mất hiệu lực mà hấn cũng không có bất cứ động tĩnh gì, thì ra là bận đi tìm bảo vật.

Nhưng lão đạo sĩ kia chưa từng rời khỏi trấn Lạc Thu, có thể tìm bảo vật ở đâu đây? Chẳng lẽ là...

“Ý ngươi là, lão đạo sĩ kia tới đạo quán gần trấn Lạc Thu xin bảo vật?” Đạo quán gần đây cách mấy dặm đường, khó trách ban ngày thì mở cửa bình thường, buổi tối thì đóng cửa ngủ rất sớm, thì ra là che giấu tai mắt người ngoài!

“Thật xin lỗi, những thứ khác ta không thể nói.” Hấn lắc đầu cười khỏ, dù sao cũng là đồ đệ của sư phụ. “Khuyên ngươi vẫn nên cùng đồng bọn của ngươi rời khỏi đây sớm một chút, dù là xà công tử, trong vòng ba ngày, vẫn có thể bình an rời khỏi trấn Lạc Thu, các ngươi nên tìm một ngọn núi sâu khác mà tu luyện thành tiên.” Đây cũng coi như lời khuyên cuối cùng của hấn.

Rời khỏi trấn Lạc Thu... Nàng nhìn hấn chằm chằm, dùng đuôi đuôi rấn nhẹ nhàng đụng chạm gò má trắng nõn của hấn.

“Ngươi và sư phụ ngươi không giống nhau.” Chẳng hiểu sao, đột nhiên nàng phun ra một câu.

Mặt hồng lên, hần đứng dậy lui lại một bước, đáng vẻ thật thà kia làm tâm tình phiền muộn của Trúc Hồng cũng nhẹ nhõm đi không ít, chỉ là, thiếu niên này, nàng muốn không nói.

“Ta... ta cáo từ trước, người tự bảo trọng.” Hần vội vàng gật gật đầu, bước chân rối loạn rời đi.

Nàng khẽ mỉm cười, đuôi rắn nhẹ nhàng đong đưa, ba ngày? Nói cách khác, lão đạo sĩ kia nhất định sẽ có động tĩnh, có điều, rốt cuộc là muốn đưa ra pháp bảo gì đây?

Xà công tử, đầu dễ đôi phó như thế, nàng lạnh nhạt cúi đầu, nghĩ đến một màn trong phòng vừa rồi, cuối cùng, nữ nhân kia còn có mạng đứa bé của hần, rõ ràng mình còn có một tia hi vọng, nhưng bây giờ đã không còn gì nữa rồi, xà công tử, nhất định chỉ có thể sinh con với một cá thể khác, nhưng lựa chọn của hần, lại là một con người...

Nếu nàng biết vì sao hần phải tự mình tuyển chọn, liệu còn có thể hưởng thụ sủng ái của hần như bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Xà Yêu, Trốn Chỗ Nào!

Edit: Norah

Beta: Tiểu Phong Tranh

Đeo bọc sách, đi vài bước, Lộ Nhi quay đầu lại nhìn về bóng dáng rắn đỏ đang từ từ đi theo phía sau, chân nhỏ đá vào hòn đá, tức thì bắn thẳng đến hướng nó, vốn không có ý định làm tổn thương nó, mà đầu rắn cũng nghiêng qua tránh thoát công kích.

"Công tử, đã qua ba ngày, sao người không lo lắng chút nào vậy? Cho dù yêu thuật của người hơn người, nhưng mà, tiểu đạo sĩ kia nói lão đạo sĩ đi đoạt bảo vật, ta từng nghe nói có một đạo quán, pháp vật này không phải là tầm thường, người cũng phải đề phòng nhiều hơn mới được, tại sao có thể thiếu cảnh giác như vậy." Khói xanh thoáng qua, rắn đỏ lập tức lại khôi phục hình dạng của nữ nhi, y phục đỏ rực bao bọc đáng người tình tế, trên mặt của nàng mơ hồ hiện ra vẻ lo lắng.

"Lời này người đã nói ba ngày rồi." Ngoáy ngoáy lỗ tai, Lộ Nhi kéo bọc sách đeo chéo lên phía trước, tiếp tục đi về hướng trở về nhà.

Hiện tại, hần thật có chút hối hận vì lấy tiên thảo giúp nàng khôi phục thân thể con người lần nữa, niệm đến nỗi lỗ tai cũng sắp mọc kén rồi.

Sao hần lại có thể không biết hành tung của lão đạo sĩ, nhưng Bảo Nhi mang thai, hần không thể đi ra, trước khi nàng mang thai chưa đầy ba tháng, mỗi ngày hần đều phải giúp bổ sung tinh lực, nếu không thì, thai nhi trong bụng không có cách nào sống sót, mà cách ba tháng, cũng còn bảy ngày nữa, ở thời điểm mấu chốt như vậy, sao hần lại có thể rời đi.

"Chẳng lẽ mạng của người còn không bằng mạng của nàng sao?" Trúc Hồng cắn chặt răng: "Con có thể sinh lại, nhưng mà, một khi người bị thương, còn có ai có thể địch nổi lão đạo sĩ kia chứ?"

Dien&^%&dfanLee&5quydon

Nghĩ đến hần ngày đêm không ngừng canh giữ ở bên người Kim Bảo Nhi, thì nàng không có cách nào giãn mặt ra tươi cười.

Vậy nếu như, hần không rời đi, mình cũng tuyệt đối sẽ không rời khỏi trấn Lạc Thu, hiện tại, trong cả trấn, chỉ còn lại hai yêu quái là bọn họ, những yêu quái khác, đều rời đi dưới sự sắp xếp của Xà công tử.

"Không thể nào lại có..." Người đi vài bước lại bỗng nhiên dừng lại, hần nâng môi cười nhạt: "Vì tìm nàng, ta tìm nghìn năm, Trúc Hồng, chẳng lẽ người lại muốn cho ta đợi thêm nghìn năm sao?" Vẻ cô đơn trong mắt, giống như bóng đêm bao phủ xuống.

Về mặt kích động lập tức bình tĩnh lại, nàng im lặng, nhìn về buồn thương trên mặt hần, lần đầu tiên, có thể nhìn thấy tình cảm chân thật này lộ rõ, ngược lại có vẻ hơi không biết làm sao, vừa rồi cũng chỉ là lo lắng quá mức cho nên mới nói nhiều lời như vậy, nếu như là thường ngày, nàng cũng chỉ sẽ dựa theo sự phân phó của hần mà đi làm, mà không dám phản kháng.

"Người thật sự xác định đúng là nàng sao?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Nàng mang thai con của ta, người cho rằng, còn có thể là người khác sao?" Thế gian, có thể mang thai con của hần, chỉ có một người, tuyệt đối không sai được.

Há miệng, Trúc Hồng muốn nói cái gì đó, cuối cùng nhếch môi lên, đầu ngón tay thuận theo mái tóc trước ngực, trong mắt dâng lên tầng tầng sương mù nhàn nhạt, giống như nhìn không thấu công tử trước mắt, có phải chính là người lúc đầu quen biết hay không.

Ở trong mắt nàng, Xà công tử mãi mãi luôn là loài rắn tôn quý nhất, không có bất kỳ ràng buộc nào có thể làm cho người ở lại, nhưng mà, hấn lại bởi vì một nữ tử, mà lựa chọn đối mặt với đạo pháp, đây đối với việc thăng tiên mà nói, thật sự là vô cùng mạo hiểm, rõ ràng, không đến bao lâu sau, chỉ cần hấn trải qua một trận kiếp nạn cuối cùng, là có thể đắc đạo thành tiên, chẳng lẽ, sẽ phải hủy ở trong tay Kim Bảo Nhi sao?

"Trong nghìn năm này, người đã trải qua hai lần đại kiếp, công tử, chỉ thiếu một lần cuối cùng, là người có thể đắc đạo, người, chẳng lẽ lại không muốn thăng thiên sao?"

"Đắc đạo sao?" Hấn nghiêng mắt liếc nhìn nàng một cái, không ngờ, mới ở chung mấy tháng, Trúc Hồng vậy mà đều thăm dò được tin tức của mình rõ ràng rành mạch: "Vậy thì như thế nào? Cho dù thành tiên, thì cũng chỉ là một người hù quạnh, người cũng chưa thử cảm thụ cô đơn lạnh lẽo đó đúng không?" Mặc dù hấn vẫn làm bộ không biết, nhưng tình cảm trong mắt nàng, sao lại không biết, cũng là bởi vì như vậy, mới vẫn trở về lợi dụng nàng giúp mình làm việc.

Một câu nói, lập tức ngăn chặn lời nàng sắp nói ra, oán giận mà nhìn hấn một cái, nếu như, không phải là hấn đẩy người khác ra ngoài nghìn dặm, chính mình cần gì phải thử khổ sở cô đơn lạnh lẽo kia chứ?

Biết được nói thêm nữa cũng không có tác dụng, nàng thở dài, lại từ khói xanh biến hóa thành rắn, lặng lẽ ở phía sau hấn.

Lộ Nhi vừa mới đi qua rừng trúc, đang muốn đi lên trên đường lớn, bỗng nhiên đôi mắt màu mực sững lại, bên tai, vang lên tiếng lá trúc ma sát lẫn nhau bên trong rừng trúc: "Soạt... soạt..." Giống với bình thường, lại có chỗ không giống, âm thanh vội vàng, giống như đang thông báo cái gì đó.

"Công tử!" Rắn đỏ kính ngạc kêu to.

Vậy mà, Lộ Nhi lại chỉ phất tay một cái, tiếp tục đi về phía trước, nhưng biểu cảm trên mặt, nhưng mà vẻ cẩn thận và nghiêm túc chưa bao giờ có, đôi mắt khẽ buông xuống, chính là từng bước đi một, đều nhìn chằm chằm mũi chân của mình, giông như trên mũi chân trước mắt có cái gì đó.

"Bùm, bùm bùm... bùm, bùm bùm..."

Dien&^0%dfanLee&5quydon

Lúc này, chỗ kỳ lạ, đúng là vang lên tiếng gõ mõ của đạo sĩ, gió, yên tĩnh trở lại, rừng trúc, cũng theo đó mà yên tĩnh, từng phiến lá già khô rơi xuống, một phiến, từ từ mà rơi vào trên mũi chân hấn.

Chậm rãi nâng mi mắt lên, đúng lúc nhìn thấy một lão đạo sĩ một tiểu đạo sĩ đang đứng phía trước chỗ mười bước, trên tay, cầm đầy bùa chú, mà lão đạo kia, đang xuyên qua hàng lông mày thật dài theo dõi hấn.

Không có chút sợ sệt, Lộ Nhi bước về phía trước một bước, ngón tay chỉ về mõ trong tay bọn họ.

"Đó là cái gì, hình như chơi rất vui, có thể cho ta mượn chơi một chút hay không?" Đôi mắt lớn híp lại thành hình mặt trăng, trẻ con mà ngây ngô, bên trong thậm chí còn để lộ ra vẻ mới lạ.

Bình Sinh giật mình, nghiêng mắt nhìn về phía sư phụ nghiêm túc, không khỏi len lén mà nhìn về phía con rắn đỏ bên cạnh Lộ Nhi kia, không nhận được mà lộ ra vẻ mặt căng thẳng.

Mặt lão đạo sĩ nghiêm túc vậy mà lộ ra một chút ý cười ôn hòa, ông ngồi xổm người xuống, đưa mõ đến gần phía trước.

"Nếu sư công tử thích như vậy, thì lấy đi chơi là được rồi."

Nhảy về phía trước, không hề lo ngại Trúc Hồng sau lưng kêu gào, một tay cầm mõ vào trong tay, hấn lật lật mà nhìn một chút, không khác với mõ bình thường chút nào, gỗ mấy cái, cũng không có chỗ kỳ lạ.

Nhưng mà, tiếng mõ vừa rồi kia không giống bình thường, lại là truyền đến từ đâu?

"Chơi không vui, lão đạo sĩ, cái này trả lại cho ông." Ném mõ vào trong tay lão đạo sĩ, hấn chính là đáng vẻ tính bỏ qua đi về nhà, giống như một hài tử tò mò với một cái mõ bỗng nhiên mất đi sự thích thú, ngay cả liếc mắt nhìn cũng lười.

"Chơi không vui à?" Bỗng nhiên đôi mắt nho nhỏ của lão đạo sĩ nâng lên ý cười quỷ dị, gật đầu một cái: "Đúng là chơi không vui, nếu không, người cũng sẽ không là yêu, mà là người, nhiều ngày không gặp, xà yêu, không ngờ người lại thay đổi đáng vẻ khác, khó trách lão phu không nhận ra người, lần này, đừng mơ lại muốn chạy trốn."

"Ồ? Lỗ mũi trâu, lâu như vậy mới nhận ra bản công tử, ngược lại ta không biết phải khen người giỏi, hay là nói chào người, nhưng thấy tuổi của người lớn như này còn phải chạy đi theo sau móng của bản công tử, thì không tính toán với người nữa, thức thời, cũng đừng cản đường của bản công tử!" Về mặt vốn là vui đùa từ từ biến mất, về mặt Lộ Nhi lạnh xuống, cười nhạo một tiếng.

Nghe xong lời này, không giận mà lại cười, lão đạo sĩ gõ gõ mõ đang cầm trong tay, "Bùm!" một tiếng, Lộ Nhi lập tức biến sắc, không xong, bị lừa, rút lui!

"Xà yêu, lần này, xem người trốn chỗ nào!" Lão đạo sĩ cười 'khà khà' hai tiếng: "Bảo vật này, chỉ có ở trong tay của người mới có thể gõ ra âm thanh

diệt yêu, vừa rồi cho người, người không cần, hiện tại, đừng trách lão phu không khách khí!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chợt Biến

Editor: Van Tuyet Nhi

Beta: Lạc Tâm Vũ

Ánh mắt lão đạo sĩ sắc bén như kiếm, bắn thẳng về phía Lộ Nhi và Xích Xà, hận không thể lập tức bắt tất cả bọn nó vây khốn ở trong bảo vật của mình.

Không nhanh không chậm gõ mõ trong tay, tiếng gõ "cộc cộc" quái dị dần chuyển từ chậm sang nhanh, thời gian trong nháy mắt, lại từ trong tiếng mõ bắn ra từng tia chớp màu da cam, bắn thẳng đến chỗ xà yêu, tốc độ nhanh, khiến người ta phải chặc lưỡi, "Àm!" Một tiếng sấm rồ rồ phát ra tiếng vang điếc tai ở chỗ Lộ Nhi đứng.

"Công tử!" Trúc Hồng kêu to, nhưng tầm mắt bị từng đợt bụi bốc lên che lại, sắc mặt nàng tái nhợt, tim gần như nhảy tới cổ họng.

Tốc độ nhanh như vậy, rốt cuộc công tử có thể tránh thoát được hay không? Mặc dù cảm thấy mình không thể so sánh với năng lực của công tử, nhưng mà, từng tia chớp này, rốt cuộc hẳn có tránh thoát được không, bản thân vốn cũng không chắc, bởi vì, nếu như tia chớp kia đánh tới mình, sợ rằng, còn lại, chỉ là một thân rắn cháy xém mà thôi, có lẽ, ngay cả thi thể cũng không còn dư lại.....

"Hừ hừ, lần trước để người chạy trốn từ trong tay của ta, lần này, xem người còn muốn khoe tài thế nào. " Vừa cười lạnh, lão đạo sĩ vừa xoay mặt: "Tiểu xà yêu, người cứ u mê không chịu tỉnh ngộ, cũng đừng trách lão phu hạ thủ vô tình. " Long mày màu bạc trắng giương lên, mõ trong tay thay đổi phương hướng, bắn ra tia chớp lần nữa.

"Chạy mau!" Tiểu đạo sĩ quát mạnh một tiếng, đúng là xông tới về phía Xích Xà.

Đã không kịp thu hồi nữa rồi, tro mắt nhìn đồ đệ không ngừng chạy như điên tới chỗ tia chớp, lão đạo sĩ bị sợ đến lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi, phát trần trong tay nhanh chóng giơ lên về phía trước, quán lấy thân thể Bình Sinh kéo về.

Trúc Hồng ngẩn ngơ mà nhìn tia chớp bắn tới, đầu óc trống rỗng, bởi vì lấy tốc độ của nàng suy xét, vốn không nghĩ ra cách nào có thể tránh né đạo tia chớp này.

Ngay lúc sắp đánh trúng, cánh tay lại chợt bị kéo ra, cả người giống như điều đứt dây bay tới một hướng khác.

"Àm!" Die ndanl equyd %&^%\$Son

Một trận bụi bặm lại bốc lên lần nữa, tầm mắt lão đạo sĩ mê hồ, hần trùng mắt nhìn đồ đệ mang về mặt sững sờ nhìn chỗ bị tập kích, thật may là lão kéo hẳn lại, nếu không, thật đúng là uống công đã nuôi hần nhiều năm như vậy.

Gió, nhẹ nhàng thổi lên, thật giống như một đôi tay dịu dàng, nhẹ nhàng thổi lớp bụi bặm đi, chỉ thấy, chỗ bị tấn công lại lộ ra hai cái hố, nhưng..... trừ bụi bặm và đất đá, bên trong chẳng có cái gì cả!

"Làm sao có thể!" Vội vàng thả Bình Sinh ra, lão đạo sĩ bước nhanh về phía trước, đưa tay sờ sờ bụi đất trong hố, bên trong ngay cả chút vảy rắn nhỏ cũng không để lại! Nắm chặt mõ trong tay, bên tai, chợt truyền đến từng đợt tiếng cười châm chọc của nam tử trẻ tuổi.

"Lão đạo Ngưu Tị Tử, lão thật sự cho rằng cái thứ nho nhỏ này cũng có thể đánh trúng bản công tử sao? Lão nên biết, tốc độ di chuyển của rắn, nhanh nhất có thể đạt tới loại cảnh giới nào? Đạo tia chớp kia ở trong mắt của bản công tử, cũng chỉ là một con bò già đi chậm rì rì mà thôi!"

Mặc dù giọng nói xuất hiện, Bình Sinh vui mừng ngẩng đầu, chỉ thấy phía trên rừng trúc, đột nhiên có hai bóng dáng thấp thoáng đứng, nhất là bóng dáng màu đỏ tươi đẹp ấy, vẻ mặt hoảng sợ, nhưng lại vô vô ngực, cũng không bị thương gì, hần không khỏi thở ra một hơi, thật may mà nàng không sao.

Bò già? Giận đến xì mũi, lão đạo sĩ nhìn đúng hướng của Xà công tử, gõ lên mõ lần nữa.

"Àm, âm, âm!" Ba đạo tia chớp liên tục đánh xuống, tay của lão run lên, một lần sử dụng quá nhiều đạo pháp, cũng có thể bị cắn trả.

Nhưng mà, bất luận tia chớp nhanh như thế nào, ngay cả nhìn lão cũng chưa từng nhìn rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy hai bóng người ở trên rừng trúc như cái bóng thoát tới thoát lui, dễ dàng tránh được đạo tia chớp đó đi.

"Không, không thể nào, sao tốc độ của hần lại nhanh hơn trước nhiều như vậy!" Không thể tin khê lắc đầu, lão ngưng mắt nhìn gan bàn tay của mình (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ), cũng vì gõ nhiều mà đã chảy ra chút tơ máu.

"Sư phụ, đừng gõ nữa! Người đã bị thương rồi!" Mắt thấy không đúng, Bình Sinh cuống quýt cầm bàn tay run rẩy của sư phụ, nhanh chóng lấy vải trắng từ trong tay áo ra băng bó.

Ngừng công kích, bóng dáng đang di chuyển cũng dừng lại, Bình Sinh len lén ngược mắt, đáy mắt không khỏi tràn đầy kinh ngạc! Đứng ở trên rừng trúc, ở đâu ra trẻ con nữa, mà là một thiếu niên xinh đẹp cổ tình lại có một thân hình mảnh khảnh, cùng với Trúc Hồng mang về mặt đầm đui đưa tình đứng bên cạnh hắn!

"Lão đạo sĩ, chơi vui lắm sao?" Đôi mắt đẹp chớp chớp, một đôi mắt đào hoa như biển lớn sâu rộng hiện ra ánh sáng xanh thăm đủ để mê hoặc thế gian: "Nếu lão muốn chơi, ta còn có thể chơi với lão thêm mấy lần, dù sao trời còn chưa tối." Nói đến đây, hắc vô vô lá trúc bị tia chớp đánh trúng mà vụn nát trên ống tay áo, động tác tao nhã dịu dàng, hơn nữa đôi mắt mỉm cười, bộ dạng giống như chẳng qua là mở màn một trò đùa nhảm chán.

"Đây chính là đáng sợ thực sự của người....." Lão đạo sĩ khẽ nói, đột nhiên ánh mắt lạnh đi, một tay đẩy Bình Sinh đang băng bó ra, cũng không để ý vết thương trên tay, cắn chặt răng rút kiếm gỗ đào sau lưng ra: "Yêu nghiệt, xem kiếm ta đây!" Điềm nhẹ mũi chân, đã phi thân lao về phía trên rừng trúc.

Die ndanl equyd %&^%\$Son

Mặc dù kiếm gỗ đào không có uy lực lớn như tia chớp, nhưng nếu bị đâm trúng, cũng sẽ bị thương đến tinh khí (giống như yêu khí), Lộ Nhi cũng không chút hoang mang, rút một cây gậy trúc ra, nghênh đón.

Công tử! Trúc Hồng vươn tay, lại chỉ có thể mặc kệ ống tay áo tuột ra từ trong tay, nằng nặng ra, đột nhiên cảm thấy tầm mắt cực nóng, quay đầu lại, tiểu đạo sĩ đang sốt ruột nhìn mình, chân mày nằng nặng khẽ run, lại dường như không có việc gì mà nghiêng mặt qua, nhìn hai người đang trong trận chiến kịch liệt.

Khỏe miệng Bình Sinh cong lên lộ vẻ khở sở, mắt rũ xuống, chỉ thấy một con gà mẹ dẫn theo một đám gà con từ bên cạnh đi qua, vừa đúng lúc lướt qua lồng không gian hình tròn, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, không khỏi bội phục đạo hạnh của sư phụ, bản thân như thế, vốn không có cách nào vừa làm phép làm biến mất đoạn không gian này, vừa đấu pháp với xà yêu.

"Người lại lấy mộc khác mộc!" Bất luận lão đạo sử dụng chiêu thuật gì, cũng đều bị Lộ Nhi thoải mái ngăn chặn quay về, không khỏi tức giận la àm lên: "Ngàn tính vạn tính, chính là tính sai rừng trúc, yêu nghiệt, lão phu nhất định phải thu phục ngươi!"

"Lão đạo Ngưu Tị Tử, đừng phí công vô ích, coi như lão dùng tia chớp và kiếm gỗ đào cùng công kích, cũng làm tổn thương được bản công tử, hơn nữa lão duy trì lồng hình tròn, vốn không còn dư thừa pháp lực chút nào, lão muốn dùng mấy trò đạo pháp này để thương tổn được bản công tử, quả thực là chuyện viển vông." Vừa nói, gậy trúc trong tay tao nhã đẩy kiếm gỗ đào đang đâm thẳng mà đến ra, hắc cười nhẹ nói, đôi môi màu hồng diêm dúa lẳng lơ khẽ nhếch.

Bị yêu khí trong gậy trúc chấn động, lão đạo sĩ bị buộc phải lui về phía sau mấy bước, thân hình lay động, miễn cưỡng đứng lại.

Đang suy nghĩ làm thế nào để giành lấy thắng lợi, khỏe mắt cũng liếc một bóng dáng ẩn núp sâu trong rừng trúc, thân hình tròn mập cứng ngắc núp ở sau thân cây trúc mảnh khảnh, nhìn thấy thế nào cũng tức cười.

"Ai đó! Lăn ra đây cho lão phu!" Vừa lúc có hơi thở từ phía trên đầu, cho là một con yêu tinh, lão không khỏi hét lớn, áo đạo theo gió bay phất phoi.

"Ta...ta ra ngoài, đừng làm tổn thương ta....."

Bóng dáng tròn mập đó thấy không có cách nào tránh đi, chỉ có thể nhếch nhác chạy như điên ra từ trong rừng trúc, dọc đường bị tảng đá cản trở, lại giống như một quả bóng lăn ra từ trong rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Không Được Làm Tổn Thương Lộ Nhi

Editor: Van Tuyen Nhi

Beta: Lạc Tâm Vũ

Một tay che ngực, trong cửa tiệm Bảo Nhi lo lắng mà nhìn chăm chăm tia chớp chợt hiện trên bầu trời, đứng ngồi không yên mà đi tới đi lui, mỗi một đạo tia chớp thoáng qua, nằng lại bị dọa sợ đến che lỗ tai lại, đi tới cửa tiệm, nhìn xem thử có bóng dáng quen thuộc sắp trở lại hay không, lại nhìn thấy chỗ tia chớp đánh xuống, sắc mặt trắng nhợt.

"Sao hôm nay trời nắng gắt lại có sấm sét hiện ra chứ, thật rất kỳ lạ, " Kim Chuyên cắt gao xong, cũng ra ngoài liếc nhìn từng đạo tia chớp chói mắt, không khỏi cảm thấy thời tiết hôm nay có chút quái dị: "Hơn nữa, tại sao dường như tất cả sấm sét đều đánh xuống bên rừng trúc kia vậy?"

Kim Quảng đang ngồi ở bên trong lựa ra mấy hạt sạn nhỏ trong gạo chọt ngừng tay lại, ngẩng đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy Kim Bảo Nhi bị sợ đến mức mặt tái nhợt, khăn trương lại sốt ruột mà thỉnh thoảng nhìn nơi xa.

"Rừng trúc?" Kim Quảng không khỏi đứng dậy đi tới, khi nhìn rõ phía tia chớp chọt lóe, chỉ đành phải an ủi nói: "Lộ Nhi sẽ không sao, mỗi lần chúng ta thấy sấm chớp đều giống như đánh xuống mình, nhưng vẫn không có chuyện gì không phải sao? Đại ca, huynh đừng lo lắng, mau trở vào bên trong đi, có thể Lộ Nhi là nhìn thấy sấm chớp nên muốn được riêng tư, yên tĩnh một hồi, cũng sẽ trở lại thôi."

Thật sao? Nàng hít hơi thật sâu, cảm thấy nhị đệ nói cũng không phải không có lý, nhưng mà, vì sao lo lắng trong lòng đang từ từ lớn dần, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn?

Bất tri bất giác đưa tay vuốt ve chỗ bụng, nàng rũ mắt xuống, bởi vì mới mang thai hai tháng, bụng còn chưa nổi lên, Lộ Nhi nói, qua một tháng nữa, hân sẽ biến thân thành hình dạng của nàng thay thế nàng xử lý chuyện cửa tiệm, đến lúc đó nàng sẽ phải dời đến ở trong một gian phòng nhỏ ngoài trấn.

"Không được, ta phải đi xem thử, Kim Quảng, đệ và tam đệ trông coi cửa tiệm, ta đi đón Lộ Nhi." Vừa nói xong, nàng đã lách mình ra ngoài cửa, chạy gấp mà đi.

Kim Chuyên đưa tay, cũng không giữ chặt được bóng dáng nóng vội của nàng, không khỏi nhìn con đường nơi đại ca biến mất.

"Nhị ca, Lộ Nhi sẽ thật không không gặp chuyện không may chứ, huynh nhìn bộ dáng nóng này của đại ca đi, nếu không, chúng ta cũng đi xem thử?" Mặc dù trước kia đã từng nhạo báng đại ca có tính yêu thích trẻ con, nhưng hiện nay, ngay cả hân đều có chút lo lắng cho Lộ Nhi, cho dù Lộ Nhi thông minh thế nào, nhưng mà, dù sao cũng một đứa trẻ, cũng không nên xảy ra chuyện gì mới phải.

Ngồi ngàng trong chốc lát, Kim Quảng vỗ vỗ hai tay, nói với Đinh chủ quán: "Đinh chủ quán, chúng ta đi đón đại ca và Lộ Nhi, nếu cửa tiệm có chuyện gì, chờ đại ca trở lại hân nói."

Đinh chủ quán bất giác vui mừng gật đầu, bây giờ nhị công tử và tam công tử quả thực như biến thành người khác, không chỉ dùng tâm, không hề u mê cũng biết khiêm tốn thỉnh giáo với hân, nếu lúc trước, hân sẽ hoài nghi có phải bọn họ kiếm có đi chơi hay không, hôm nay, ngược lại tin tưởng bọn họ thật rất quan tâm chủ tử và Lộ Nhi.

"Nhị công tử, tam công tử, yên tâm đi, chỉ là nhất thời, ta còn ứng phó được, hơn nữa thời tiết sấm sét này, cũng không có người nào đến mua."

Hai người nghe thấy lời này, lập tức chạy vội ra ngoài.....

Còn chưa chạy đến rừng trúc, Kim Bảo Nhi đã nhỏ từng giọt mồ hôi, gió mùa thu rét lạnh phát qua, cả người nàng chột nổi lên một trận da gà, nhưng vẫn không ngừng bước chân lại.

Dien\$#^dan&^%\$#Lê QuýDonn

Sấm chớp đột nhiên ngừng lại, gió cũng yên lặng, tim của nàng cũng không ngừng đập điên cuồng, toàn thân run rẩy.

Ngay lúc sắp rẽ vào con đường nhỏ trong rừng trúc, chỉ nghe thấy giọng nói đầy thô bỉ cuồng vọng cười, nàng không khỏi chậm bước chân lại, cẩn thận lắng nghe.

"Ha ha ha ha..... Ta cho rằng tứ công tử Kim gia là một đứa trẻ khéo léo, hóa ra là một con yêu quái, lão đạo sĩ, nhanh, mau chém con yêu quái kia đi!"

Tứ công tử Kim gia? Lộ Nhi! Đôi mắt sáng rõ xinh đẹp của nàng mở lớn, không do dự nữa rẽ vào con đường nhỏ.

"Ngay từ đầu ngươi đã ở chỗ này?" Lộ Nhi nheo mắt lại, mắt nhìn lão đạo Nguru Tị Tử mang về mặt rất bình tĩnh, xem ra, lão cũng đang khó hiểu sao Mạc lão bản lại chạy vào được không gian dùng đạo pháp bảo vệ.

"Không sai, ngươi làm hỏng chuyện tốt của bản đại gia, đang muốn tính sổ với ngươi, không nghĩ tới, hóa ra là tên yêu nghiệt, ha ha ha, bây giờ nhìn lại, không cần bản đại gia động thủ, ngươi cũng phải chết không có chỗ chôn." Không ngờ tứ công tử Kim gia lại là yêu quái, khó trách mỗi lần đều giúp Kim gia phá hủy việc làm ăn của mình, vừa rồi thấy tia chớp của lão đạo kia, chỉ cảm thấy vô cùng lợi hại, nghĩ thầm, lần này cũng không cần phải sợ nữa rồi.

Khẽ lách đầu, Lộ Nhi châm chọc cười một tiếng, xem ra, hân ra thật đúng là không thấy rõ thế cuộc trước mắt, nếu lão đạo sĩ kia có thể bắt được mình, cũng sẽ không giận đến dựng râu tròng mắt rồi.

"Mạc lão bản, lão phu chỉ bắt yêu theo bốn phận của mình, chuyện của ngươi chẳng liên quan tới ta." Vừa nghe thấy, hiểu rằng vị Mạc lão bản không phải người tốt lành gì, lão đạo sĩ hừ lạnh một tiếng, gan bàn tay bị thương nắm chặt kiếm gỗ đào, không khỏi giận đến nhăn mày.

Công lực của xà yêu kia ngược lại khôi phục cực nhanh, ban đầu hân chạy thoát, nhưng mà, xà yêu có thể chạy thoát khỏi Định Thần châu, cũng chắc chắn sẽ tổn thương tinh lực nặng nề, nếu không, cũng sẽ không biến thành bộ dáng trẻ con.

Chẳng lẽ, xà yêu kia lại hại người, chỉ có hấp thu tinh lực của người ta, mới có thể khôi phục được nhanh như vậy.

Ngay lúc hân đang suy nghĩ, một bóng dáng màu nâu thờ hồng học vọt tới.

"Đạo gia, xin người không được tôn thương Lộ Nhi, hần, hần không có làm chuyện xấu!" Người có gương mặt trắng bệch, đang há miệng thở hổn hển, không phải Kim Bảo Nhi thì là ai!

Nghe thấy lời Mạc lão bản nói, nàng gần như hận không thể cầm tảng đá xông lên liều mạng, nhưng mà, đưa mắt nhìn lại, lại không có một tảng đá lớn nào, chỉ đành phải xông lên khuyên lão đạo sĩ trước.

"Bảo Nhi....." Lộ Nhi nhượng mầy, thì thầm, vẻ mặt phức tạp. Dien\$#^dan&^%\$#Lê QuýDonn

Sao nàng lại tiến vào không gian này! Trúc Hồng hết sức kinh ngạc, lẳng lẳng quan sát Kim Bảo Nhi, nhưng, khi nhìn thấy vòng màu lam với Linh Đang trên cổ tay nàng, trong lòng chấn động, thần sắc âm ảm mà cúi thấp đầu.

"Người biết hần là yêu quái?" Lão đạo sĩ nghi ngờ nhìn Kim Bảo Nhi phía dưới rừng trúc, không khỏi khó hiểu: "Thật không ngờ, vì sao còn phải giữ hần ở lại Kim gia, chẳng lẽ sẽ không sợ hần hại tính mạng người Kim gia các người sao?"

"Không, chàng sẽ không!" Nàng kiên định lắc đầu, đưa tay vén vài sợi tóc lộn xộn bên tai: "Tuy chàng là yêu quái, nhưng khi tới trấn Lạc Thu, chưa bao giờ tôn thương bất kỳ người nào, ngoài việc đùa giỡn Mạc lão bản, không tôn thương người vô tội nào, ta xin người bỏ qua cho Lộ Nhi." Nàng tầm mắt lên, ngắm nhìn đôi mắt xanh thẳm đầy ma mị này, trong lòng đặc biệt yên tĩnh lại, hần không sao.....

Lão đạo sĩ ngẩn ra, nhớ tới đêm đó mình bị đùa giỡn, gương mặt già nua không khỏi đỏ lên.

"Không tôn thương người vô tội? Suýt chút nữa hần đã lấy mạng của lão phu và đồ nhi rồi!" Thật may bên cạnh có ít trái cây rơi xuống từ trên cây, nếu không, lão và đồ đệ đã đói chết ở trong núi sâu đó rồi.

"Thật ra thì, đêm đó ta cũng ở đó....." Kim Bảo Nhi lúng túng ho một tiếng, liếc nhìn gương mặt lão đạo sĩ và tiểu đạo sĩ ghen đỏ trong nháy mắt, cuống quýt khoát tay: "Nhưng mà cái gì cũng chưa nhìn thấy, vừa bắt đầu Lộ Nhi chàng đã không có ý định lấy tính mạng của các người, còn khuyên can đám xà yêu kia muốn hại chết các người, ngay cả quả đại, cũng đều do chàng bảo Trúc Hồng ném cho các người."

Các Đồng Hài, một tháng Thiên Lạc chỉ có hai ngày nghỉ ngơi, muốn bổ sung bài, cũng không bổ sung được, thật sự xin lỗi! ~.....

Vô cùng cảm tạ hai viên kim cương của Đồng Hài lookky, bạn vẫn luôn ủng hộ Thiên Lạc, rất vui vẻ, đồng thời cũng cảm tạ những Đồng Hài yên lặng ủng hộ Thiên Lạc, thỉnh thoảng cũng bốc khói, để lại lời nói khiến tôi biết các bạn, một khi quyển sách này kết thúc, sẽ mở bài mới, không biết các bạn muốn Thiên Lạc viết văn hiện đại, hay là văn cổ đại? Là phi tử xuyên không, hay tổng giám đốc, hoặc là chuyện tình huyền ảo? Mong đợi các bạn nhắc lại! ~

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Mạng Của Nàng, Có Thể Đổi Mạng Của Bản Công Tử Sao?

Edit: ngốc trầm

Beta: Thảo My

Trúc Hồng! Bình Sinh ngẩng đầu nhìn lại, gương mặt xẹt qua một chút phiền muộn, trong đôi mắt trống rỗng đỏ ngầu cũng thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng Xà công tử, thái độ giống như đã biết vậy, thiết tha mà lại mất mát.

"Là nàng vút?" Lão Đạo Sĩ ngạc nhiên há hốc mồm, vậy mà, vẻ mặt lập tức tức giận: "Dù là nàng thì sao, y phục của chúng ta, còn không phải là....." Nói đến phần sau, mặt già của hần đỏ lên, liếc Mạc lão bản mặt hiểu ki bên cạnh một cái, đề ép lời nói sắp bật thốt lên trở về.

"Mặc dù Yêu cùng người có khác biệt, nhưng chúng nó chỉ trêu chọc các người, cũng không có chân chính tôn thương người, Đạo gia làm sao đồn ép chúng như vậy?" Bảo Nhi lại nhìn Lộ Nhi ở trước giờ Tý mới biến thân, không khỏi có chút lo lắng.

Trên mặt của hần không không biểu cảm, khiến người nhìn không biết hần rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chỉ là, ánh mắt nóng bỏng kia từ khi nàng xuất hiện vẫn luôn theo sát, trong mắt như có điều suy nghĩ, quái dị xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Nàng nghi ngờ mím mím môi, Lộ Nhi, bây giờ biểu cảm làm sao kỳ quái như thế, trong ngày thường nghịch ngợm gây sự, mà sau nửa đêm cũng là mặt gian manh cười, nhưng hiện nay, mặt không chút thay đổi, chẳng lẽ là bị thương? Nàng khẩn trương chạy chậm về phía trước, liên tục chạy đến phía dưới rừng trúc, ngẩn đầu lên, nhìn áo bào trắng lay động theo chiều gió, giống như Lưu Tô, dịu dàng mà không có bất kỳ sức lực, dường như chỉ cần một cái

chóp mắt, sẽ biến mất không thấy.

"Yêu chính là yêu, người cùng yêu có khác biệt, không thể cùng đường, sứ mạng của lão phu chính là bắt yêu, mặc dù hần bây giờ không hại người, nhưng không thể bảo đảm về sau sẽ không, cô nương, chẳng lẽ người lại bị yêu nghiệt này mê mẩn tâm trí?" Nhẹ rú xuống, mắt lão lộ ra một tia bén nhọn, thẳng tắp nhìn xuống bóng dáng mảnh khảnh ở dưới rừng trúc.

Hít một hơi, nàng nhú lại hai hàng lông mày, đạo sĩ kia làm sao có thể nhìn ra thân phận của mình?

"Người, làm sao biết ta là nữ tử....."

Vậy mà, nghe được lời này Mạc lão bản cũng cực lực mở to cặp mắt thật nhỏ của mình, nhìn Kim Bảo Nhi từ trên xuống dưới, chẳng trách mình nhìn lại cảm thấy nàng quá mức thanh tú, chỉ là bởi vì người kia một thân một mình chống lên cả Kim gia, chính mình cũng không nghĩ nhiều, không ngờ, lại là một nữ tử!

Không vui nắm chặt tay trái để sau lưng, Lộ Nhi nhìn ra Mạc lão bản không có ý tốt, ánh mắt âm lãnh theo dõi về mặt bí ối của hần, hần không thể một cước đạp lên khuôn mặt đầy thịt kia.

"Lần đầu tiên nhìn cũng có thể thấy được, lão phu hành tẩu nhiều năm, chẳng lẽ là nam hay nữ còn không phân rõ? Tin rằng người cũng có nỗi khổ tâm riêng, cho nên cũng không vạch trần, nhưng bây giờ nhìn người đối với xà yêu kia si mê như vậy, cô nương, lão phu khuyên người sớm ngày tỉnh táo, quay đầu là bờ, chớ để bị yêu pháp làm mê mất." Thấy người kia không có lòng tỉnh ngộ, lão đạo sĩ rút cuộc phi thân xuống, một phen kéo lấy cánh tay của nàng, muốn đẩy nàng ra không gian bên ngoài.

Như thế này, cũng không thể trách hần lòng dạ độc ác, chỉ có làm cho nàng rời đi, mới có thể không ngăn cản mình thu yêu.

Vốn là nhìn lão đạo sĩ tuổi đã lớn, không ngờ lực đạo lại lớn như thế, chỉ là nhẹ nhàng kéo ra, chân của mình đã không ngừng được di chuyển theo, Kim Bảo Nhi cắn răng, hai đầu gối khẽ cong, liền quỳ xuống.

"Người quỳ xuống làm cái gì!" Sắc mặt lão đạo sĩ liền thay đổi.

"Trong bụng của ta đã có cốt nhục của hần, xem như Đạo gia không quan tâm cha đứa trẻ là yêu nghiệt, cũng xin thương tình thai nhi trong bụng, Bảo Nhi không muốn đứa bé sau này không có cha, cầu xin Đạo gia thả Lộ Nhi!" Một tay chống đất, nàng dập đầu một cái.

"Người, người mang thai nghiệt chủng Xà Yêu?" Mạc lão bản đột nhiên vọt tới, trên mặt thoáng qua một tia thâm độc.

Tay lôi kéo Bảo Nhi khẽ cứng đờ, lão đạo sĩ đột nhiên ngồi xổm người xuống, không thể tin nhìn chăm chăm nàng, tầm mắt chậm rãi dời đến bụng, dùng đạo pháp nhìn, quả thật, ở trong đó ngoa ngoạy một thai nhi nho nhỏ, hơn nữa, có thân rắn!"Thật là nghiệt chủng, nghiệt chủng." Tay từ từ buông ra, lão đạo sĩ lắc đầu thờ dài nói.

Cúi đầu, Kim Bảo Nhi cắn chặt hàm răng, mặc kệ người ta nói như thế nào, chỉ cần có thể cứu mạng Lộ Nhi, cho dù sẽ bị người khác khinh thường, cũng sẽ không lùi một bước!

"Sư phụ, hay là thôi đi....." Bình Sinh cũng hết sức không đành lòng, tiến lên khuyên nhủ.

Hủy đi một mối nhân duyên, chẳng khác gì hủy đi mười tòa miếu, quả thực, nếu không phải vị Xà công tử kia thả bọn họ, hai tháng trước, bọn họ ngay cả hài cốt cũng không còn.

Mặc dù sư phụ vì muốn hàng phục Xà Yêu, đặc biệt đi đạo quan cầu xin hai tháng mới lấy được pháp bảo, nhưng mà, cho dù là uống phí hơi sức, cũng không thể vì giết chết Xà Yêu mà tổn hại người khác.

Hần làm sao có thể nhìn không ra thâm tình trong mắt Kim Bảo Nhi, một khi giết Xà Yêu, chỉ sợ, nàng sẽ khổ sở không chịu nổi.

Thờ dài, lão đạo sĩ không trả lời, chỉ là thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Xà công tử vẫn trầm mặc không nói ở trên rừng trúc, lại cúi đầu nhìn Kim Bảo Nhi quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt phức tạp.

"Lão đạo sĩ, người cũng không thể bỏ qua cho con rắn kia, ai nói hần không hại người, ta đã bị hần đánh cho nằm trên giường nửa tháng, người ngàn vạn lần không được mềm lòng, còn nữa, thai nhi trong bụng Kim Bảo Nhi cũng ngàn vạn lần không được bỏ qua, một khi sinh ra, lại là một tiểu nghiệt chủng, nói không chừng cũng là một con Xà Yêu!" Mạc lão bản thấy hần có chút mềm lòng, không khỏi có chút nóng nảy, tiến lên một phen nắm lấy búi tóc Bảo Nhi.

"A! Đau!" Chân tóc bị kéo kịch liệt, nàng nhịn không được khẽ kêu, đầu ngửa về phía sau, bởi vì đau đớn mà nhú đôi mi thanh tú lại, vậy mà, giữa đầu, tầm mắt vừa lúc đối diện với Lộ Nhi trên rừng trúc, đáy mắt hần hình như thoáng qua một tia lửa, ngay sau đó liền biến mất, chỉ là lạnh lùng nhếch miệng, nàng ngăn ra.

"Nhưng....." Lão đạo sĩ vẫn do dự không quyết, thấy Mạc lão bản xuống tay ngoan độc, muốn tiến lên trước ngăn cản, hần ngược lại lôi búi tóc Kim Bảo Nhi lui về phía sau một bước.

Cắn chặt môi dưới, liều mạng nhịn nước mắt cơ hồ muốn rơi xuống khỏi vành mắt, vốn đang quỳ, thân thể bị kéo như vậy, theo quán tính ngã xuống đất, sống lưng bị nhiều tảng đá nhỏ trên đất ma sát làm đau nhói, phía trên vai vóc có nhiều điểm sênh sếch cảm giác cực kỳ khó chịu.

"Người muốn lấy nàng uy hiếp lão đạo sĩ thu phục Bản công tử?" Đáy mắt thoáng qua một tia ảo não, mũi chân Lộ Nhi giẫm xuống, như một đoàn gió mát bay xuống, mà Trúc Hồng cũng đi sát đằng sau.

Nhìn môi nàng cơ hồ bị cắn phá mớ hồ toát ra tia máu, tròng mắt xanh thắm giống như trước trận mưa to gió lớn, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

"Công tử, để cho Trúc Hồng tới thu thập tên súc sinh này!" Bóng dáng đỏ tươi khinh thường liếc thân thể mập mạp của Mạc lão bản một cái, chỉ cần nắm ngón tay nắm chặt, là có thể khiến cái người giống như viên cầu này đi gặp Diêm Vương Gia.

Sợ hãi lôi kéo Bảo Nhi lui về phía sau một bước, Mạc lão bản từ trong ống tay áo móc ra một thanh chủy thủ sáng chói, trực tiếp gác lại trên cổ họng của nàng, khuôn mặt âm ngoan nở nụ cười.

"Lão đạo sĩ, còn không mau xuống tay, dù sao người trừ yêu của người, những thứ khác không cần để ý tới, chỉ cần người giết con Xà Yêu này, Kim Bảo Nhi mới có thể sống sót!"

Không, không được! Một tay đè lại sợi tóc bị kéo đau đớn, một tay đưa về phía Lộ Nhi, nàng há miệng, chỉ có thể bật ra nhiều tiếng nghẹn ngào.

"Nàng?" Khinh miệt nheo lại tầm mắt, cánh tay vòng qua bên hông Trúc Hồng, khuôn mặt lãnh ngạo tuấn mỹ liếc nhìn người nửa nằm trên mặt đất chật vật không chịu nổi: "Người thật cho là có thể lấy mạng của nàng, để đổi mạng của Bản công tử sao? Mạc lão bản!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Yêu Ngoan Độc

Edit: ngók trầm

Beta: Thảo My

Khuôn mặt thẹn thùng rúc vào trong ngực của hắn, bàn tay ngọc ngà, thon nhỏ êm ái của Trúc Hồng vòng qua thắt lưng Xà công tử, nhướn mi cười, phong tình vạn chủng, mở ra ngang ngực đỏ ngầu, giống như hoa hồng trong sa mạc, mặc sức nở rộ, đang lấy ánh mắt khinh thường liếc nhìn Kim Bảo Nhi đang bị Mạc lão bản nắm tóc.

"Đồ nhí, người đã nhìn thấy Xích Xà này phóng đảng như thế nào, đừng si tâm vọng tưởng nữa." Lão đạo sĩ liếc Bình Sinh đang không thể tin ở bên cạnh một cái, bắt đầu dõ dỏi nói.

Trong mắt lóe ra tia quật cường, Bình Sinh lắc đầu một cái, thẳng tắp nhìn người đang đưa lưng về phía mình, nhưng vòng tay trên người Lộ Nhi không khỏi hơi run run, thì ngược lại tỏ phào nhẹ nhõm.

"Sư phụ, người hãy cứu Bảo Nhi cô nương đi, dù nói thế nào, nàng là người, không phải yêu, cứu một mạng người, hơn xây bảy tòa tháp."

Khó xử liếc nhìn bụng còn chưa nhô lên của nàng, lão đạo sĩ trái lo phải nghĩ, tốt nhất vẫn thu hồi kiếm gỗ đào, đang định tiến lên, không ngờ Mạc lão bản phản hện hung ác dùng lực một chút, chủy thủ trên tay đã cắt vào một phần thịt, vết máu đỏ sẫm từ trên cổ Kim Bảo Nhi chậm chậm chảy xuống, nàng chỉ ngạc nhiên trợn to cặp mắt, không krru cũng không giãy giụa, khẽ nhích miệng nhỏ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nhìn khóe miệng lạnh nhạt châm chọc của Lộ Nhi, nàng khó khăn khẽ động khóe môi, như đang cười, lại chưa sót đến khóe mắt tích tụ ra dòng suối, nhẹ nhàng xao động, cuối cùng theo gò má một đường trượt xuống.

"Ha ha, các người cũng thật biết giả bộ, Xà Yêu giả bộ vô tình, mà đạo sĩ lại muốn giả bộ nhân từ, nói cho các người biết, chính ta lăn lộn nhiều năm ở thương giới, một số mưu kế như vậy, cũng đừng nghĩ lừa được ta!" Há mồm cười to, tay Mạc lão bản kéo sợi tóc nàng ngày càng mạnh, gấp rút nhìn chăm chăm đáy mắt thâm trầm của Lộ Nhi, không khỏi há hê thả lỏng lực tay trên chủy thủ: "Muốn cứu nàng, ta càng không để cho nàng chết thống khoái, Xà Yêu, ngày đó người làm ta khổ sở như vậy, ta muốn để cho nàng trả lại gấp bội!"

Ý niệm điên cuồng trong đầu làm cho hắn quên trong tay hắn, là một mạng người sống sờ sờ, thân thể mập mạp hưng phấn lay động, lòng dạ nhỏ mọn đã không chứa được một chút khoan dung.

"Ồ....." Khi hắn thả lỏng chủy thủ ra một chút, nàng ngược lại cảm nhận được một cổ lãnh khí chui vào vết thương, trong cái lạnh dường như có thứ gì đó đang liếm huyết nhục của mình, không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ, nhưng tầm mắt vẫn kiên định không thay đổi nhìn về mặt lạnh nhạt của hắn, thật giống như muốn xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghiên người, Lộ Nhi chỉ là đưa ra lưỡi phản liếm khóe miệng một cái, cười quyến rũ mê hoặc lòng người, đôi mắt nhỏ dài đào hoa nhẹ nhàng nheo lại, một tay lau lên khuôn mặt vô cùng mịn màng của Trúc Hồng, dịu dàng, khiến mọi người thấy đỏ mặt, giống như đặt ở trên mặt hắn, là tay của mình vậy.

"Người có biết, Bản công tử yêu thích nhất, chính là nhìn từng cái mạng người biến mất ở trước mặt mình? Nhất là từng chút từng chút máu tươi." Mối đó mong bị liếm hiện lên một tầng trong suốt, hần cười quỷ dị: "Càng có thể kích thích Bản công tử giết người ***, có muốn Bản công tử dạy người làm sao giết người mới có thể càng thêm sáng khoái hay không?"

"Cái... cái gì....." Không nghĩ tới hần sẽ hỏi như thế, khuôn mặt tuyệt tình tà mị, càng làm trong lòng Mạc lão bản hơi run lên, giống như trong phút chốc tỉnh táo, hần làm sao có thể quên, rần là động vật lãnh huyết, thật sẽ vì Kim Bảo Nhi bỏ ra tình cảm thật sao? Minh chẳng phải là uy hiếp nhảm.....

Nếu thực như thế, chết cũng không có chỗ chôn, chỉ sợ là mình! Khó khăn nuốt nước miếng một cái, tay cầm chủy thủ run rẩy càng thêm lợi hại, khác với lúc trước, trước đó là hưng phấn, mà một lát sau, lại là sợ hãi không dứt.

"Phải là như thế này....." Rũ mắt xuống, hần thối ngum khí về phía gương mặt Trúc Hồng, thấy người kia thẹn thùng cắn môi dưới, khóe miệng cười quỷ dị càng sâu, cánh tay dài duỗi một cái, năm ngón tay vãn về lá trúc từ không trung bay xuống, suy nghĩ chốc lát, hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay đang kẹp lá trúc, một lớp da thịt đã dính vào lá trúc, lá trúc xanh nõn hiện rõ vết máu đỏ tươi, một giọt một giọt, theo mạch nhỏ xuống.

Thấy cảnh này, Mạc lão bản hít vào một hơi, mà khuôn mặt lão đạo sĩ cũng kinh ngạc.

"Không....." Bình Sinh khổ sở khê hô, nhìn Trúc Hồng trước mặt mỉm cười, mà trên mặt yêu mị đã thiếu một miếng da thịt, chân mềm nhũn, ngã ngổ trên đất.

Vì sao, nàng còn có thể cười đến rục rờ như vậy, giống như cái gì cũng không xảy ra, vì sao, trong mắt của nàng, cổ chấp chỉ thấy một người.....

"Yêu không hổ là yêu, thủ pháp ác độc như thế cũng làm ra được, chuyện tương tàn đồng loại, nhưng ngay cả mắt cũng không nháy một cái." Về trên đất một cái, giờ phút này Mạc lão bản không biết nên làm như thế nào cho phải, tay nắm chủy thủ giữ nguyên cũng không được, không đề cũng không được.

"Ha ha, suy nghĩ yêu loại chúng ta, làm sao một phẩm nhân như người có thể nhìn thấu, công tử chúng ta đã làm mẫu cho người, chẳng lẽ, còn muốn đề cho ta vì người tìm *** trối lại nàng, để người từng mảnh từng mảnh cắt da thịt của nàng hay sao?" Trúc Hồng vẫn cười yêu mị như trước, trên mặt không ngừng tràn ra vết máu dính đầy vạt áo, nàng không quan tâm rúc vào trong ngực Lộ Nhi, khinh thường liếc nhìn Mạc lão bản.

Nhưng vẫn không cách nào ngăn lại liếc nhìn Kim Bảo Nhi, hông tình tế bị ôm mơ hồ truyền đến một hồi lực đạo, nàng lại giả bộ làm như không có việc gì dời đi tầm mắt.

Lưỡi đánh cá? Chủy thủ trong tay Mạc lão bản cơ hồ rơi xuống.

Đây chính là cực hình tàn khốc nhất nhân gian! Chỉ có đại ác nhân mới có thể dùng hình phạt này, không ngờ, yêu nghiệt này lại để cho mình dùng cực hình với Kim Bảo Nhi! Thật là thâm độc.

Cho dù bị lừa gạt che mắt tâm trí, nhưng giờ phút này, hần vô luận như thế nào, cũng không thể xuống tay.

"Các người quả thật không phải là người!"

"Người?" Mối mong Lộ Nhi hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta chẳng qua là yêu nghiệt biến thành người, Mạc lão bản, chẳng lẽ người thật sự cho rằng chúng ta có tim hay sao?" Nói xong, hần đã ôm Trúc Hồng đi về phía trước một bước.

"Người, người đừng tới đây....." Luống cuồng vùng chủy thủ trong tay, hai chân run rẩy, âm thanh cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở.

Giờ phút này Kim Bảo Nhi ngay cả hơi sức đề động cũng không có, nàng tà tà ngồi liệt trên mặt đất, máu tươi đã thấm ướt hơn phân nửa áo, vải thô màu nâu xám như một khối vải vóc không có nhuộm tốt, một nửa đỏ một nửa nâu, trung tâm rõ ràng đã nhiễm tới bộ ngực.

Hần, thật không có tim sao? Khóe miệng như có như không cười khổ, nàng nhìn thấy một tia mê hoặc trong mắt hần, không sai, rần làm sao lại hiểu được cái gì gọi là lâu ngày sinh tình, nàng đối với hần, tình đã sâu, nhưng mà, hần còn có thể cười nói cho Mạc lão bản làm sao cắt đi da thịt của mình..... Tầm mắt dần dần mờ hồ, tầm mắt từ từ rũ xuống.

"Nàng muốn chết....."

Lúc nàng sắp chết ngất, bên tai của nàng, bay tới thanh âm khàn khan của hần.

"Mạc lão bản, nếu không xuống tay, thì có lẽ không còn kịp rồi....." Một đạo thanh âm giống như gió thì thầm, thổi tới vành tai, như cát bụi phiêu tán, dần dần tản ra.

Rốt cuộc, nàng lọt vào trong bóng tối, cũng không nghe được bất kỳ câu nói nào sắc nhọn như dao đâm vào ngực nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Khắp Trán Đầy Mưa Gió

Lộ Nhi, Lộ Nhi! Đôi mắt của người mang về mặt yếu đuối mờ to, ngồi thẳng dậy, trên mặt có vài giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống, nàng vô thần khép mi mắt, sau đó lại chậm rãi mở ra, nhìn thấy chiếc màn quen thuộc cùng bàn ghế ngay ngắn, trong đầu tràn đầy nghi hoặc.

Bên trong phòng không có một bóng người, nàng mở miệng nhưng không thể nói ra tiếng, cổ họng giống như bị lửa thiêu cháy, cảm giác nóng rất không dứt kéo đến mãnh liệt như thủy triều, toàn thân co quắp, nàng run rẩy chạm vào cổ của mình, nơi đó đang bị tầng tầng lớp lớp vải trắng băng lại.

“Két két!” Nghe được âm thanh, Phụng nhi đầu đẩy cửa ra chạy vào trong, khuôn mặt vui mừng.

“Đại công tử, người đã tỉnh rồi, còn đau không? Ta đi tìm đại phu...” Vừa mới chạy đến bên giường đã muốn xách váy chạy ra khỏi.

Này chờ một chút! Đột nhiên Kim Bảo Nhi kéo ống tay áo của nàng ta, thiếu chút nữa bị sức lực kia kéo ngã xuống giường, nửa người trên lơ lửng ở gần mép giường, Phụng nhi đầu bị dọa sợ đến mức cuống quýt xoay người đỡ nàng trở lại.

“...” Há miệng, nàng lên tiếng một cách khó khăn: “Lộ... Nhi...” Dường như giọng nói khàn khàn này rất khác so với trước kia.

“Cái gì, Đại công tử, người nói gì?” Phụng nhi đầu nghe không rõ nên kề sát tai tới, rất vất vả mới nghe được hai chữ kia một cách rõ ràng, nàng nghi ngờ nhìn Kim Bảo Nhi: “Lộ Nhi? Đại công tử, người đang nói tên người sao?”

Kim Bảo Nhi ngẩn ra, nhìn nàng ta một cách kỳ lạ, tại sao mới bao lâu không hầu hạ Lộ Nhi mà Phụng nhi đầu đã quên hẳn mất rồi? Hay là do mình không nói rõ ràng.

“Lộ Nhi... Tứ... Công... Tử...” Lần này thì đủ hiểu rồi chứ?

Không nghĩ tới, nàng vừa nói ra thì Phụng nhi đầu gãi đầu, sau đó lúng túng cười một tiếng.

“Đại công tử, tứ công tử gì chứ? Từ trước đến nay Kim gia cũng chỉ có người cùng hai vị công tử khác, Tứ công tử là ai? Còn gọi là Lộ Nhi nữa?” Không thể hiểu được, nàng đưa tay sờ vào trán của Kim Bảo Nhi, gương mặt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

Thế nào lại không biết là nàng ta cho rằng mình bị bệnh nên hồ đồ chứ, nhưng mà vì sao nàng ấy không nhớ Lộ Nhi, tại sao chứ? Đáy mắt tràn đầy nghi ngờ, Kim Bảo Nhi đưa tay chỉ về phía cổ bị quần vải xung quanh của mình.

“Đại công tử, người không nhớ sao? Mặc lão bản bắt người uy hiếp Nhị công tử cùng Tam công tử lấy tài sản của Kim gia để đổi đó, thật may là lúc ấy có một tia chớp đánh xuống làm hấn ngắt xiu, nếu không, thật đúng là Nhị công tử và Tam công tử phải giao khế đất cùng cửa hàng cho hấn ta rồi, thật là ác nhân có ác báo, bây giờ thì tốt rồi, hấn đang ngồi ăn cơm tù ở trong đại lao, người cũng hôn mê nửa tháng làm chúng ta lo lắng gần chết.” Cần nhắc nhở lại, Phụng nhi đầu thấy nhiệt độ trên trán nàng cũng không quá cao mới yên tâm gặt đầu, đắp kín chăn đệm lại cho nàng.

Tia chớp sao? Nàng khẽ thở gấp một tiếng, bỗng nhớ lại tia sáng điện cuồng ở chân trời vào hôm đó cùng với người có gương mặt lạnh lùng kia.

Nửa tháng, nửa tháng rồi mà Lộ Nhi cũng không đến thăm mình? Hay là hấn đã rời đi, nếu không tại sao Phụng nhi đầu lại không nhớ hấn...

“Nhị, Nhị đệ...” Liếm khô miệng khô khốc, nàng mơ hồ nói không rõ ràng.

Lần này Phụng nhi đầu đã có kinh nghiệm, trực tiếp dán tai mình vào môi nàng, quả thật nghe được rất rõ ràng.

“Người đừng lo lắng, Nhị công tử cùng Tam công tử không sao, cũng thật kỳ lạ, dường như kể từ lúc gặp chuyện kia hai người họ đã thay đổi, không chỉ ngày ngày tới thăm Đại công tử, còn đi sớm về trễ quản lý cửa hàng, bây giờ vừa trở về thăm người thì nghe nói đạo sĩ vào trong trấn vài ngày trước đang bày trận pháp muốn chém yêu trừ ma, có lẽ bọn họ đi xem náo nhiệt rồi.” Nói tới đây, nàng không nhịn được mà thỉnh thoảng lại ghé đầu liếc nhìn sắc trời bên ngoài cửa, cũng đã đến giờ rồi.

Chém yêu trừ ma! Mặt nàng lập tức biến sắc, cũng không kịp nghĩ đến cơ thể đang suy yếu mà xóc chắn màn lên, trong tiếng thét chói tai của Phụng nhi đầu, nàng xuống giường rồi lao đảo chạy ra cửa. “Đại công tử, Đại công tử, người còn chưa mang giày!”

Sau tai, tiếng gọi âm ỉ của Phụng nhi đầu truyền tới, nhưng mắt nàng vẫn nhìn thẳng về phía cửa, muốn xông lên trước, đá cầm thạch bén nhọn đâm vào lòng bàn chân mềm mại, lúc này trong đầu lại xuất hiện một bóng dáng mờ nhạt, làm nàng không nhận được mà dừng chân, chống đỡ trên tường thờ nặng nhọc.

“Bảo Nhi, ngủ thật ngon, khi tỉnh dậy tất cả chuyện không vui sẽ tan thành mây khói...” Hình bóng màu trắng nhợt nhạt ngồi ở mép giường, dùng bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, khoe miệng tạo thành nụ cười dịu dàng giống như gió xuân.

“Người đã đồng ý với lão phu, bây giờ cứu nàng ta giúp người, cũng đến lúc đi cùng ta rồi.” Một giọng nói già nua vang lên ngoài cửa.

Hắn chỉ nhẹ nhàng gặt đầu, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên mặt nàng một lúc lâu, bỗng nhiên hoàn toàn biến mất giống như không khí.

Vỗ đầu, Kim Bảo Nhi thấp giọng ngen ngào, nghĩ về hấn, nàng nghĩ tới là hấn dùng pháp thuật để tất cả mọi người bên cạnh quên đi sự tồn tại của hấn, cũng chính hấn ở bên cạnh chăm sóc cho nàng hàng đêm, dùng hơi ấm để sưởi ấm cơ thể của nàng, còn cẩn thận ôm lấy nàng...

Thì ra mình có thể trở lại là chuyện kỳ lạ như vậy.

“Đại công tử, Đại công tử, người đừng vội, ta đi cùng người!” Phụng nhi đầu thờ hồng học đuổi theo, vội vàng đỡ lấy Kim Bảo Nhi đang gấp gáp, nàng ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, thật may là đuổi kịp!

Nhưng mà nhìn cách làm của đạo sĩ, thật sự tốt như vậy sao? Mặc dù mình cũng rất tò mò, nhưng Đại công tử đang mang bệnh lại không kiên trì như ngày thường mà cũng muốn đi xem.

Trong đầu toàn là đôi mắt xanh thẳm chứa đựng lo lắng của hắn, một nửa cơ thể dựa lên người Phụng nhi đầu, không thể nghỉ ngơi làm chậm trễ nữa, nhanh chóng cất bước tiếp tục lên đường.

Ngay giữa trần Lạc Thu, đồng lửa cháy hừng hực, những ngọn lửa bốc cháy vang lên tách tách, đám người vây quanh thành vòng tròn, đưa tay che ánh sáng sắp biến mất, nhìn về con bạch xà khổng lồ ở trên cao đang bị lồng tre vây lại.

Nó có một đôi mắt màu xanh dương, đôi mắt với vẻ mặt kinh hoàng của mọi người, nó chỉ nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, nhàn nhả tựa đầu lên thân rắn đang co lại thành vòng tròn, giống như căn bản cũng không đặt hỏa họa ở bên dưới vào trong mắt.

“Con rắn to như thế, cơ thể như một thùng gỗ lớn vậy, thật may là có phù hoàng dán ở trên lồng gỗ, nếu không đúng là không trấn được nó đâu!” Hoàng đại thẩm bán hoa quả kinh sợ vỗ ngực một.

“Đúng vậy, xem ra thật là nó thành tinh rồi, cũng may có đạo sĩ bắt được, nếu không làm xằng làm bậy, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người chết!” Từ trước tới nay Vương Đại Lực mổ heo lớn mặt thành thói quen, vậy mà bây giờ cũng không nhìn được lui về sau từng bước, nuốt nước bọt một.

“Cứ giết nó là được...” Tất cả mọi người lên tiếng phụ họa.

Hừ! Là tình cảnh của ngày hôm qua, con rắn thờ ơ, lười biếng phe phẩy đuôi rắn, hắn khẽ cười một tiếng, quả thật ý nghĩ của người thế tục đều giống nhau, mọi người chỉ hận không thể đốt hắn thành tro.

Ban đầu, mình liều mạng dùng yêu thuật trốn ra khỏi lồng tre, kết quả thương tổn tổn xà châu mình tu luyện ngàn năm nên biến thành bộ dạng của trẻ con, chỉ có thể khôi phục lại dung mạo nam tử trẻ tuổi vào giờ Tý, để tìm được nữ tử sinh ra vào âm lúc âm khắc* để hấp thụ tinh lực, hắn đi tới trần Lạc Thu này, đây dựa chiếm hữu nàng, một nữ tử giả nam trang...

*âm lúc âm khắc: sinh vào ngày giờ đều là âm

Nghĩ đến đây, khoe miệng hắn hơi cong lên.

“Lộ... Nhi...” Giọng nói khàn khàn thật nhỏ vang lên trong đám người đang huyên náo, dường như đã dùng hết tất cả khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Thả Hắn Ra!

"Lộ Nhi!" Liều mạng đẩy đám người ra, nàng lung lay đi tới, gấp gáp muốn chen tới phía trước, nhưng cơ thể giống như nhũn ra, mỗi một bước chân đều khiến cho đầu của nàng chảy đầy mồ hôi.

"Đại công tử." Phụng nhi đầu gấp gáp dìu lấy nàng, giúp đỡ đẩy đám người ra, "Nhường đường một chút, làm phiền mọi người hãy nhường đường một chút."

Đột nhiên bị đẩy ra, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về bóng dáng đang xông tới kia, nhưng khi nhìn thấy rõ là ai, họ đều tự động nhường ra một con đường.

Nghe nói Đại công tử của Kim gia bị Mạc lão bản đả thương tới thân thể, làm sao vết thương còn chưa khỏe mà đã đi ra ngoài rồi, không ít người vươn cổ tò mò nhìn nàng.

Một đường đi lên phía trước, chỗ trống chính giữa nơi bị đám người vây quanh, đang đốt một ngọn lửa lớn, nàng nghiêng mặt qua một bên, nhìn thấy một đồng bó củi lớn được chất lên trên ngọn lửa, đặt một lồng sắt lớn, bùa vàng phía trên lay động theo gió, một con rắn có thân hình cực kỳ to lớn cuộn thành một đoàn đang bị nhốt trong đó, đôi mắt xanh thẳm nheo lại, âm u mà nhìn nàng.

Nữ nhân này, vết thương còn chưa có tốt lên, làm sao lại đi xuống giường rồi. Lộ Nhi không vui liếc nhìn dáng người mảnh khảnh kia, chỉ mới nửa tháng, nàng lại gầy thêm nữa rồi.

"Kim công tử, nguoi không thể lại gần nữa." Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên.

Vừa mới bước chân ra một chút thì dừng lại, Kim Bảo Nhi nhìn sang nơi giọng nói vang lên, không phải là lão đạo sĩ kia sao, ông ta đang đứng ở trên tháp gỗ được xây cao, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn xuống mình.

"Đạo gia, thả hần, hần không có lỗi." Nàng hắng giọng, phát ra tiếng khàn khàn khó nghe.

Lời này giống như tiếng sấm vang thật lớn ở trong đám người, khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ nhìn về phía nàng, Đại công tử của Kim gia là người hiền lành, từ trước đến nay luôn thích cứu giúp những người nghèo khó, chẳng lẽ lần này còn muốn cứu con xà yêu này hay sao?

"Đại ca!" Kim Quảng và Kim Chuyên từ trong đám người chạy tới.

"Đại ca, ca nói lời gì ngốc vậy, đó là yêu quái, không phải người, cứu nó, nói không chừng nó sẽ trở lại ăn hết tất cả chúng ta đó." Sợ bị xà yêu nghe thấy, Kim Quảng dè dặt cẩn thận một tay che miệng, nói nhỏ vào tai Kim Bảo Nhi.

Đáng tiếc, cho dù giọng của hần có nhỏ cách mấy vẫn bị tên kia nghe được, Lộ Nhi lẽ lười rần cười nhạo một tiếng, lại từ từ lắc đuôi rần, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổ của Kim Bảo Nhi đang bị máu tươi nhuộm đỏ, giống như từng đóa hoa mai chậm chậm nở rộ, trong lòng không khỏi có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tức giận trừng mắt nhìn đệ đệ của mình, một tay nàng nắm lấy cổ áo của hần.

"Yêu quái cái gì! Hần sống ở nhà chúng ta lâu như vậy, chẳng lẽ đệ không nhận ra hần là Lộ Nhi sao?" Tức giận đến mức hai mắt đỏ như máu, nhưng tay của nàng cũng vẫn không có sức như cũ.

Hai người Kim Quảng và Kim Chuyên liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ đại ca đã bị Mạc lão bản này ức hiếp đến nỗi sợ choáng váng rồi sao?

"Đại ca, huynh đang nói mê sảng gì vậy, Lộ Nhi là ai, là con xà yêu kia sao?" Đưa tay chỉ vào con xà yêu to lớn nằm trong lồng gỗ, vẻ mặt của hần khó tin, "Làm sao hần có thể sống ở nhà của chúng ta chứ, Đại ca, huynh không thoải mái, vẫn là nên nhanh một chút đi về nghỉ ngơi đi, đệ sẽ đi tìm đại phu đến xem bệnh cho huynh, nhất định sẽ nhanh khỏi thôi."

Dùng sức nhắm chặt mắt lại, nàng hít một hơi thật sâu, lại đột nhiên mở mắt ra, tay đang giữ chặt cổ áo của hần từ từ buông lỏng ra.

Không thể trách đệ đệ được, bọn họ không nhớ rõ cũng là bình thường, đều do hần, do hần đã làm phép khiến mọi người quên đi, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại chỉ có một mình nàng còn nhớ...

"Lộ Nhi... Chẳng lẽ chàng cho rằng như thế, cuộc sống sau này của ta có thể trôi qua thoải mái hay sao?" Nàng phủ một tay lên bụng, đúng là có thể rõ ràng cảm giác được sinh mạng nhỏ bé này đang di chuyển, "Như vậy, hần phải làm thế nào đây?" Hạ mí mắt xuống, nàng khổ sở cười một tiếng.

Tại sao Đại ca lại nói chuyện với một con rần, hai người Kim Quảng và Kim Chuyên hồi hộp đứng ở bên cạnh bảo vệ nàng, rất sợ lát nữa Đại ca lại làm ra hành động quá khích nào.

Mọi người ở đây cho là Kim Bảo Nhi đã bị điên rồi, không nghĩ tới, con rần lớn kia lại mở miệng nói chuyện.

"Nàng không nên tới." Lời nói của hần ngắn gọn, câu nói nhẹ nhàng khoan khoái mà rõ ràng vang lên trên cả khu đất trống.

"Nó, nó nói chuyện, xà yêu nói chuyện!" Người khác ngạc nhiên hô to!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều lui lại, khắp sân lập tức có tiếng người bàn luận xôn xao ầm ĩ, so với tiếng ầm ĩ ngoài chợ chỉ có hơn chứ không kém.

"Yên tĩnh, yên tĩnh, mọi người đừng ầm ĩ sư phụ làm phép." Bình Sinh giờ cao phát trần, sót ruột hô lên.

Thấy bọn họ hoàn toàn không nghe lời mình nói, hần liền đưa tay vào trong tay áo lấy một tấm bùa vàng ra, đọc mấy câu chú ngữ, một ngọn lửa bốc lên trên lá bùa.

Trong giây lát, lời hần mới vừa rồi nói ra, bị phóng đại lên mấy chục lần, cả trấn nhỏ bị giọng nói điếc tai nhức óc làm choáng váng vài cái, đó là loại yên tĩnh giống như chết.

Người người đưa mắt nhìn nhau, biết đạo sĩ lợi hại, không nên nói nhiều nữa.

"Đạo sĩ, đạo sĩ, tiểu đạo sĩ." Không để ý Kim Quảng và Kim Chuyên ngăn cản, Kim Bảo Nhi vẫn là khàn giọng gào thét, vết máu từ trên cổ của nàng lan ra từng chút một, nhưng nàng giống như không có bất kỳ cảm giác nào.

Bình Sinh nhìn thấy vậy, liếc mắt nhìn về phía sư phụ đang ở trên tháp cao bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải đi tới.

"Kim... Công tử, nguoi vẫn là nên trở về đi, tránh cho nhìn thấy cảnh đau lòng, hơn nữa, bây giờ thân thể của nguoi không phải chỉ có một người." Liếc nhìn bụng của nàng một, giọng hần thành khàn khản như.

"Cũng bởi vì không phải chỉ có một người, ta càng không thể vứt bỏ hấn, tiểu đạo sĩ, cầu xin người, hãy thả hấn ra, có được không? Cho dù các người muốn cái gì ta đều sẽ đồng ý với các người, chỉ cần ta có thể làm được." Cần mồi không còn chút mẩu nào, nàng cầu xin.

"Đại ca! Sao huynh có thể bảo vệ cho tên yêu quái..." Kim Chuyên vừa mới mở miệng đã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cái gì gọi là bây giờ thân thể không phải chỉ có một người.

Chẳng lẽ... Đại ca thích cô nương nhà nào? Cúi đầu suy nghĩ, nhưng mà vẫn không nghĩ ra được gì.

Bình Sinh lắc đầu, xem ra mình hoàn toàn không khuyên nàng được, vết thương kia, còn có thể kiên trì đi tới chỗ này, có thể thấy được ý chí của nàng ấy không giống với người thường, cho dù mình có nói nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng không thay đổi được ý định của nàng.

"Trở về đi thôi, Bảo Nhi, nơi này không phải là nơi nàng nên tới, cùng lắm nàng chỉ là một con cờ của ta mà thôi, cần gì phải vì ta mà buông tha cho tất cả những thứ mà nàng đã cực khổ bảo vệ chứ." Nói xong, hấn như có thâm ý liếc nhìn bụng của nàng. "Muốn giữ lại hay là bỏ đi, tự nàng quyết định đi, sống hơn ngàn năm, nàng cho rằng ta thực sự chỉ có một mình nàng hay sao? Từ huân* của ta, không dưới trăm đứa."

*Từ huân: ý nói con cái

Không dưới trăm đứa? Đầu nàng choáng váng, mắt hoa lên, như vậy, rốt cuộc mình xếp hạng thứ mấy?

"Chàng nói láo!" Không, nàng không tin, mọi thứ mà hấn nói cũng vì để cho nàng rời đi.

"Nói dối?" Tiếng nói của một nữ tử xinh đẹp vang lên ở phía ngoài của đám người, "Không, chàng ấy không có nói sai, ta chính là vị nương tử thứ hai mươi một của chàng, Bảo Nhi cô nương, ta nghĩ... hấn là cô nương nhận ra ta chứ?"

Giọng nói này... Kim Bảo Nhi từ từ quay đầu lại, dựa theo ánh mắt của nàng, mọi người lùi lại nhường đường, chỉ thấy ở đầu đường bên kia là một nữ tử mặc đồ đỏ tươi khắp người, nở nụ cười quyến rũ, diêm dúa lẳng lơ, lắc lắc cái mông bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Điều Kiện Để Cứu Lộ Nhi

Là nàng ta! Bảo Nhi nắm chặt lòng bàn tay. Con rắn đỏ kia, nàng ta dám nói mình là nương tử của Lộ Nhi, hơn nữa còn là người thứ hai mươi một. Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nàng lắc đầu, nhìn về phía Lộ Nhi. Hấn chỉ nhìn Trúc Hồng, không nói một lời.

"Người nói người là nương tử của hấn ư?" Có người đã thì thầm trước một bước, Kim Bảo Nhi nghe tiếng nói, người đó cũng chính là tiểu đạo sĩ. Về mặt hấn trở nên khó tin, trong mắt hiện lên ánh nhìn tuyệt vọng.

Hấn nháy mắt... với nàng, Kim Bảo Nhi hiểu rõ, nhưng nếu con rắn đỏ kia thật sự là nương tử của Lộ Nhi, có lẽ nàng và chàng... đều phải hết hy vọng sao?

Nghĩ đến chuyện thân quyến (thân thích, người nhà), khóe miệng nàng không khỏi nở nụ cười khổ.

"Phải," Trúc Hồng gật đầu một cách kiên quyết, nàng ta đi đến trước mặt hấn, hai mắt nhìn thẳng, "Hấn là người cũng biết, lần trước chàng ấy trốn chạy khỏi tay của các người, bị thương tổn về tinh lực (tinh thần và thể lực), lại không có giống cái trợ giúp nên không tài nào khôi phục hình dạng nam tử vào ban ngày được. Ta đã là nương tử của chàng, đương nhiên không cho phép các người xúc phạm tới chàng thêm một lần nào nữa!"

"Người nói dối..." Về mặt Bình Sinh đau đớn, không thể tin nổi.

Trong lúc nói "Ta không có", cười nhẹ, nàng ta hát hàm dưới. Khi ánh mắt chạm đến con rắn trắng trong lòng, Trúc Hồng không khỏi để lộ nụ cười ngầm hiểu ý: "Nhưng mà ta lại không thể vì chàng mà sinh hạ "từ huân"*, cho nên mới cần tìm người thể thân ấy mà." Nói xong, nàng ta liếc qua Kim Bảo Nhi một, có vẻ ngụ ý gì đó.

*Từ huân – Từ là con, huân là công lao, có nghĩa là sinh con nói dối để lập công.

Kim Bảo Nhi mấp máy môi, cõi lòng chìm xuống tạo thành mấy tiếng loảng xoảng, chẳng qua bản thân nàng chỉ là một thể thân thôi ư? Khó trách con rắn đỏ kia thường xuyên theo bên cạnh chàng, lúc nàng ta nhìn về phía nàng, ánh mắt luôn chứa địch ý (ý nghĩ thù địch) không rõ ràng.

Thế nhưng, Lộ Nhi đã nói rằng chàng có cả trăm "từ huân", vì sao còn muốn tìm người sinh thay chứ? Nghĩ đến chỗ đáng ngờ này, nàng liêu lĩnh đẩy tay Kim Quảng và Kim Chuyên ra. Giữa tiếng la thất thanh của mọi người, nàng chạy về phía lồng gỗ, dựa theo những cọc gỗ được xếp chồng chất mà leo lên phía trên. Tuy chân tay không còn sức, nàng vẫn cố cắn chặt răng, từng giọt mồ hôi rịn ra trên khuôn mặt, lăn xuống gò má, khiến cho vết máu loang

lở ở lớp vải trắng trên cổ lan rộng ra, phai nhạt nhan sắc điểm lệ vốn có của mình.

"Nàng leo lên làm gì, đi xuống!" Lộ Nhi neho đôi mắt rần rai, không thể tin được, thân hình nàng gầy yếu như vậy mà còn leo lên đây, đôi chân yếu ớt suýt bị trượt mấy lần, hần rống giận.

"Không, ta muốn cứu chàng!" Nàng thở phì phò, cuối cùng cũng nắm chặt khối gỗ của lồng bằng một tay, leo đến bên cạnh chiếc lồng một cách khó khăn.

Đại ca! Hai người Kim Chuyên và Kim Quánh không thể tin được, đại ca của bọn họ lại vì một con rắn mà thành ra nông nổi như vậy. Hơn nữa, lời nói của nữ tử mặc đồ màu đỏ tươi kia có ý gì? Chẳng lẽ nàng ta cũng là yêu quái? Hai người không khỏi lùi lại phía sau, sợ nàng ta hóa thành con rắn khổng lồ, nuốt bọn họ một hơi.

Thế nhưng chuyện này liên quan gì đến đại ca chứ? Tìm người thế thân để sinh con... Hai người bọn họ đột nhiên lắc đầu.

"Bản công tử không cần nàng cứu!" Hần lè lưỡi rần rai, giống như sắp bị nữ nhân quật cường này làm cho tức chết rồi, "Nàng mau đi xuống, việc này không liên quan tới nàng."

"Không liên quan ư?" Nàng cười nhạt, "Sao lại bảo không liên quan chứ, cốt nhục trong bụng ta, chẳng lẽ không phải của chàng à? Chàng nói ta nghe, ngày đó chàng đã nhờ lão đạo sĩ cứu ta như thế nào, còn nữa, chàng khiến mọi người lãng quên chàng như thế nào, chàng lại đổ hết mọi sự cô đơn cho ta, vì sao không xóa hết trí nhớ của ta về chàng?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tự mình bước vào trong lồng, dùng sức đâm vào thân thể trắng kiện của con rắn.

Khiến cả một đám người chột la lên sợ hãi, trời ạ! Công tử Kim gia không muốn sống nữa phải không? Không chỉ tới gần xà yêu mà còn dám đánh nó.

Trúc Hồng nhú mày thật chặt, rốt cuộc Kim Bảo Nhi muốn làm gì?! Thế nhưng, khi trông thấy Bình Sinh vẫn đứng thẳng người ngay bên cạnh, nhìn thẳng vào mình mà chẳng hề chớp mắt, nàng ta không khỏi chột dạ, chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

"Đại ca! Ca đừng chọc giận xà yêu đó nữa, ca, chờ đó, bọn đệ sẽ tới cứu ca." Kim Chuyên lời kéo Kim Quánh chân yếu chạy vội tới đám cọc gỗ chất chồng, nói là sẽ bò lên trên.

Kim Bảo Nhi thay đổi sắc mặt, nàng cầm một cây gậy gỗ ở bên cạnh rồi ném xuống dưới, suýt nữa thì nó đập trúng hai người đệ đệ, khuôn mặt nàng cũng trở nên tức giận.

"Các đệ tránh ra hết đi, đây là chuyện của riêng ta, không cần các đệ nhúng tay. Nếu gần thêm một chút nào nữa, ta sẽ dùng từng khúc gỗ đánh chết các đệ!"

Hai người chưa bao giờ thấy đáng vẻ của đại ca đáng sợ như thế, họ lùi về phía sau một chút nhưng lại không tránh ra, chỉ nhìn con rắn khổng lồ mà lo lắng, sợ nó sẽ làm ra hành động gì.

"Nàng tội gì phải thế..." Đầu rắn khổng lồ lay động, hần cúi người, nhìn thẳng vào ánh mắt sắp phun lửa của nàng.

"Vậy chàng trả lời vấn đề vừa rồi của ta đi!" Vành mắt bỗng dung nổi đầy sương mù, nàng nghẹn ngào và nói, giọng nói khàn khàn từ trong cổ họng được thốt ra một cách khó khăn.

Hần im lặng, trong đôi mắt màu lam trong veo hiện lên những tia sáng khác thường, sắc mặt hần cũng lạnh đi.

"Ta không có nhờ lão đạo sĩ Ngưu Tị Từ cứu nàng, chẳng qua lúc đó, ông ta không muốn vì trừ yêu mà phạm đến mạng người nên mới ra tay cứu nàng. Về phần trí nhớ, bởi vì bụng nàng đang mang thai cốt nhục của ta, cho nên ta không thể xóa được." Miệng hần lạnh nhạt, giống như hần đang nói tới một chuyện không hề liên quan tới mình.

Nàng suy sụp, ngồi sững ở một bên, sắc mặt âm ảm, nước mắt cố kiềm nén lại chảy xuống. Nàng thở sâu, đồng tử trong mắt chuyển ánh nhìn, nhìn chăm chăm vào đôi mắt không hề có hơi ấm của hần, nàng cắn chặt răng.

Rốt cuộc hần còn muốn lừa nàng đến bao giờ?!

Bất thành linh, nàng chống tay đỡ thân mình ngồi dậy, ngược lại còn tháo lá bùa vàng xuống một hơi khiến cho mọi người la lên sợ hãi, một vài kẻ nhát gan đã bắt đầu chạy về nhà, sợ bị biến thành miếng thịt trong miệng rắn.

"Nàng không nghe lời ta nói sao? Chuyện này không liên quan tới nàng, mau đi đi!" Ánh mắt Lộ Nhi ngạc nhiên, hần không thể tin, nữ tử này trông có vẻ mảnh mai nhưng lại liều lĩnh như vậy.

Nàng... Trúc Hồng ngậy ra, không rõ vì sao nàng lại vì công tử mà hành động tới mức như vậy, rõ ràng mọi người đều tránh yêu quái, e sợ không kịp. Trong lúc nơi đây đang hiểm yếu (vừa hung hiểm vừa yếu thế), vì sao nàng còn muốn cứu công tử?

"Dừng tay!" Lão đạo sĩ đứng trên tháp cao đã tức giận tới mức chân mày cũng thẳng và run lên, ông ta cho nàng và xà yêu một cơ hội tạm biệt, nàng lại to gan lớn mật gỡ bỏ bùa chú, quả thực là có lý do mà!

Tầm áo đạo sĩ vung lên, chân giẫm lên gỗ cao, dĩ nhiên là bay xuống, hai chân đạp lên trên lồng gỗ.

"Kim cô nương, trăm yêu trừ ma là trách nhiệm của lão phu, không thể thả con xà yêu này! Chỉ có giết chết nó mới giữ được sự an bình cho trấn Lạc Thu." Ông ta vuốt chòm râu, bắt đầu khuyên nhủ.

"An bình? Buồn cười, chàng ấy có từng giết người không, có từng bảo yêu quái tới quấy rối không? Đạo gia, lời này của ông không khỏi khiến ta cười rớt hàm răng đấy. Được, ông muốn điều kiện gì mới bằng lòng thả chàng ấy?" Đường như việc chống đỡ lồng gỗ bằng hai tay đã lan tới cả thân hình, nàng cười nhạo.

Điều kiện? Khuôn mặt rắn của Lộ Nhi trầm xuống, đuôi rắn dùng sức quật vào lồng gỗ, "Oành!" Trong phút chốc, những khối gỗ chất cao như núi lung lay sắp đổ, mọi người vốn còn trông mong được xem kịch vui chỉ biết thét chói tai rồi chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Cỗ Phụng Hoàng

Lắc lư một lát, đuôi rắn từ từ thẳng xuống, đầu rắn to lớn, mắt hí nhìn về phía trước, nhìn nàng liễu mạng ôm lấy khối gỗ, hình như cũng phải sợ tới mức không nhẹ, tròn to cặp mắt mê hoặc mà nhìn về hắn.

"Nàng cùng lắm chỉ là con rối mà bản công tử cao hứng nhất thời, đừng tưởng rằng có cốt nhục của ta mà có thể suy nghĩ không chế vận mệnh của ta như thế nào, cút!" Một câu lạnh như băng được thốt ra, đuôi rắn của hắn lại lắc lư cái lồng gỗ thật mãnh liệt thêm lần nữa, nhìn mặt nàng tái nhợt, đáy mắt lạnh lẽo của hắn hiện lên vẻ không đành lòng, cuối cùng vẫn phải ần ần nhìn xuống lời muốn nói ra.

Con rối? Đầu ngón tay ôm lấy khối gỗ của nàng run lên, nàng không ngại mở to mắt và nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như hàn băng của hắn, nhếch môi thật quật cường, Lộ nhi, chàng là một tên lừa gạt, chàng còn muốn lừa ta tới khi nào? Cho rằng như thế là có thể đánh tan lòng tin của ta sao?

"Nếu như có thể cứu chàng, coi như bị chàng mắc, bị chàng chán ghét thì có quan hệ gì chứ? Đạo gia, ông nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định ta sẽ làm." Mặt mày vừa chuyên, đáy mắt của nàng lóe ánh sáng kiên định, nhìn thẳng tập về phía đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đứng trên lồng gỗ chột thờ dài, ánh mắt không chắc chắn của ông ta liếc nhìn ánh mắt uy hiếp của xà yêu, lặng im vuốt chòm râu, người xung quanh cái lồng gỗ đã chạy tan tác, trừ hai huynh đệ núp ở dưới một cây đại thụ cách đó không xa, lúc mới tới trấn Lạc Thu, nghe nói Nhị công tử và Tam công tử Kim Gia là mấy tên phá của, không khỏi tranh đấu gay gắt đâu muốn tranh đoạt gia sản, còn định đuổi Kim Bảo Nhi ra khỏi Kim Gia, nhưng hôm nay xem ra, bọn họ đã đổi tâm tính.

Có thể làm cho bọn họ có được một chút phẩm chất ấy, không nghĩ tới, hắn là con xà yêu này...

"Sở dĩ Lão phu muốn bắt nó, là vì trừ yêu, nếu như nó không phải là yêu, lão phu tự nhiên không cần tồn thương nó." Suy tư một lát, trong lời nói của ông ta giấu giếm đạo lý huyền diệu.

"Không phải là yêu? Phải như thế nào mới không phải yêu?" Kim Bảo Nhi ngược lại hết sức cơ trí, mới một tí đã đoán được ý tứ trong lời nói của ông ta, ánh sáng chói lóa chớp động trên mặt.

Lộ Nhi liếc nhìn đạo sĩ, không biết trong hồ lô của ông ta muốn làm cái gì, nhưng khẳng định không phải thứ thuốc tốt, nữ nhân này, mình để cho nàng đi, còn không biết phải trái, thật là chán sống sao?

"Lão đạo sĩ, ta khuyên ông một câu, đừng làm việc trái ý trời, mặc dù ông có tu vi nhất định, nhưng như thế thứ nhất khó tránh khỏi sẽ không tổn hại đạo hạnh nhiều năm của ông, bản công tử cũng hẳn sẽ bị trừ bỏ thân thể yêu quái của mình, nếu như ông muốn lấy cái này cái nọ trong tay nàng, ngay cả ta cũng lấy không được, ông mơ tưởng rằng nàng sẽ mang tới cho ông ư?" Suy nghĩ một chút, chỉ có thể có một, chẳng lẽ lão đạo sĩ này thật sự cả gan làm loạn, muốn nàng lấy món bảo vật đó đi?

Hừ, không nghĩ tới đúng là bị hắn đoán được! Lão đạo sĩ không vui liếc hắn một, xà yêu kia nói nhầm quá nhiều, nếu không phải là mình đọc kịp hắn còn có lương thiện thì sẽ không giúp hắn đâu.

"Thứ gì?" Kim Bảo Nhi kích động lại bò lên khối gỗ, thân hình không yên mà lắc lư hai cái, tay chân mềm nhũn, hắn là quên việc rơi xuống phía sau.

Cẩn thận! Lộ Nhi muốn đưa tay ra, mới phát hiện mình biến trở về thân rắn, hoàn toàn không có cánh tay đi đỡ thân thể của nàng! Gấp đến độ khó khăn lóe lên, lại biến trở về dáng vẻ nam tử trẻ tuổi.

Đáng tiếc, vẫn như cũ không kịp tốc độ nàng rơi xuống, mắt thấy sẽ phải rơi xuống từ trời cao, một đôi tay xanh nhạt đỡ phía sau nàng.

Kính ngạc quay đầu lại, đúng là con rắn đỏ kia, nàng ta không rời đi!

"Đại ca!" Hai người ở phía sau cây là Kim Quảng và Kim Chuyên lau mồ hôi lạnh, hai người còn muốn chạy ra đi làm đệm lưng, không nghĩ tới yêu nữ

đó ngược lại phi thân vọt lên đỡ đại ca, không khỏi có chút nghi ngờ, rốt cuộc đại ca quen xà yêu vào lúc nào, hơn nữa, rõ ràng yêu nữ kia có định ý với đại ca, vì sao nàng ta còn phải cứu?

Thấy đại ca không có gặp nguy hiểm, hai người cũng không vội tiến lên.

Thuận theo lực đạo thân thể đứng vững vàng, suy yếu mà thở ra một hơi, Kim Bảo Nhi ôm lấy cái lồng hình trụ, đang muốn nói cảm ơn, nắm ngón tay thon dài như ngọc chọt bao lại bàn tay nhỏ bé của nàng.

Thấy một màn như vậy, Trúc Hồng cắn môi, xoay người nhảy xuống.

"Bất kể là vật gì, nàng đều không chắc chắn được, nếu không, chỉ có một con đường chết, đừng để con của ta hy sinh một cách vô ích, Bảo Nhi, nàng đồng ý với ta!" Đôi mắt xanh thẫm như một hồ nước mùa thu nhẹ nhàng khuấy động, giọng điệu của hắn có tí ti bất đắc dĩ, "Đây cũng là thỉnh cầu cuối cùng của ta."

Thỉnh cầu cuối cùng? Mặt nàng lập tức biến sắc, đột nhiên lắc đầu, không để ý về mặt hắn cắn răng nghiêng lợi, vẫn như cũ ngửa đầu nhìn về mặt lão đạo sĩ nặng nề.

"Người cũng nhìn thấy, nàng vì người, đồng ý đi hái cỏ Phụng Hoàng, nếu như thành công là có thể giúp người đắc đạo thành tiên, cuối cùng kiếp nạn của người cũng may mắn thoát khỏi, nếu như thất bại, coi như là một đôi uyên ương số khổ." Vung phát trần(1), lão đạo sĩ bất đắc dĩ cười nói, "Thật ra thì, hôm đó lúc người theo ta rời đi, nàng đã tỉnh, lời của người nói nhiều hơn nữa, cũng không thay đổi được quyết tâm của nàng."

(1) Phát trần: 拂子, ja. hossu, sa. camāra), cũng gọi là Phát trần, là cây đuổi ruồi, có truyền thống từ các vị Sa-môn tại Ấn Độ. Phát tử được dùng để đuổi ruồi và các côn trùng biết bay để chúng khỏi bị đập. Phát tử nguyên là một khúc gỗ, được gắn một chùm lông đuôi ngựa ở một đầu.

Lộ Nhi ngạc nhiên, quay mặt nhìn chằm chằm Kim Bảo Nhi, nàng cũng không thèm nhìn tới mình một, chẳng qua là mặt nàng đang chú ý lão đạo sĩ, trong mắt có vội vã.

"Cái gì là cỏ Phụng Hoàng, có thể hái ở nơi nào?" Nàng mở miệng hỏi.

"Cỏ Phụng Hoàng, thật ra thì không xa, đang ở trên núi Mặc cách ngoài trấn mấy dặm, người cũng đi qua, người có biết vì sao nơi đó sẽ tụ tập nhiều yêu quái như vậy không?" Ánh mắt sâu xa, lão đạo sĩ đang nhìn màn đêm từ từ buông xuống, đỉnh núi kia như ẩn như hiện, tầng tầng sương trắng nổi lơ lửng, mê man huyền ảo, tựa như tiên cảnh.

Núi Mặc? Minh sống ở trấn Lạc Thu hai mươi mấy năm, sao chưa từng nghe nói núi Mặc có bảo vật? Kim Bảo Nhi mê man mà lắc đầu, ngay cả yêu quái, cũng là tự Lộ Nhi tới rồi nàng mới nhìn thấy.

Lặng lẽ mà nín thở, biết hắn muốn nói những gì sau đó, một tay Lộ Nhi nắm eo của nàng, chỉ sợ sẽ không có sức lần nữa mà té xuống, cái loại sợ hãi đó, dĩ nhiên là mình chưa bao giờ có, so với bị lửa đốt cháy, chỉ là có hơn chứ không kém!

"Duyên phận người và hắn, chỉ sợ cũng là bởi vì duyên cớ cỏ Phụng Hoàng thôi, nếu không, hắn sẽ không đến trấn xa xôi như vậy." Như có thâm ý liếc mắt nhìn xà yêu, lão đạo sĩ nói thẳng, "Chỉ bởi vì nơi này mọc một viên kỳ trân dị cỏ hiếm thấy, cỏ Phụng Hoàng, trong kinh thư có nói, cỏ Phụng Hoàng cỏ chính là khi Phụng Hoàng dục hóa trùng sinh (sống lại từ trong biển lửa) là lúc lông chim trên người tróc ra mà thành, cho nên, đối với yêu quái mà nói, có công hiệu lớn lao, lớn thì có thể giúp bọn họ tránh thoát tiên kiếp, nhỏ là có thể tăng lên gần ngàn năm yêu lực."

Cho nên, Lộ Nhi cũng là vì lấy được cỏ Phụng Hoàng, mới có thể đi một mạch về hướng này, vì vậy gặp được mình... Không cần lão đạo sĩ giải thích, nàng tự nhiên dễ hiểu.

"Cỏ tiên như vậy, tự nhiên có Phụng Hoàng bảo vệ, bởi vì đó là lông chim nó yêu thích nhất, cho dù có lông chim lông lầy hơn, nhưng mà nó không muốn rời đi, hề là người hoặc yêu muốn đến gần cỏ Phụng Hoàng, cũng bị Liệt Hỏa trên người Phụng Hoàng cháy cho sạch không còn hài cốt, đây cũng là lý do vì sao núi Mặc tụ tập đông đảo yêu quái, lại vẫn như cũ, không cách nào cướp được cỏ Phụng Hoàng." Nói xong, lão đạo sĩ thở dài, đi xuống như vậy, chưa tới trăm năm thì núi Sơn sẽ trở thành đất yêu quái tụ tập, đến lúc đó, chỉ sợ trấn Lạc Thu cũng không được an bình.

"Ta đi!" Không chút do dự, giọng nàng khàn khàn nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Người Và Yêu

Editor: Hạ Tử Yên

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hai mắt xanh thắm nổi lên lửa giận ngùn ngụt, hần nhìn thấy nàng được hai đệ đệ nâng đỡ kiên quyết rời đi, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, bóng đánh nho nhỏ nhưng lại kiên quyết như vậy.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì!" Một tay vươn ra lồng giam tháo tấm lụa vàng ở phía trên xuống. Lộ Nhi lạnh lùng trừng mắt nhìn lão đạo sĩ Ngưu Tị Từ đang đứng ở phía trên: "Không phải chúng ta đã nói ôn rồi sao, chỉ cần diễn xong tuồng kịch này, ngươi đi đường Dương Quan của ngươi, ta đi cầu Độc Mộc của ta? Ngươi dám cả gan kêu nàng đến núi Mặc tìm cô Phụng Hoàng, đây không phải là không công khiến cho nàng mất mạng sao?" Trong ánh mắt phát ra ánh nhìn bén nhọn, hung hăng bắn về phía ông ta.

Nghênh đón màn đêm dần buông xuống, lão đạo sĩ cũng im lặng không lên tiếng, mắt cũng không nháy nhìn đêm trắng (hiện tượng thường xảy ra ở những vùng vĩ độ cao, có lúc hoàng hôn chưa xuống thì bình minh đã lên, do trục trái đất nghiêng và trái đất tự quay quanh mình và quay quanh mặt trời) trao đổi trong nháy mắt, giống như hoàn toàn không có cảm nhận được lửa giận của Lộ Nhi, đôi mắt hẹp dài vô cùng bất đắc dĩ nhắm lại, lại mở ra lần nữa, trong đôi mắt là một sự rõ ràng.

Nhảy xuống lồng giam, lấy chìa khóa trong tay áo, mở cửa gỗ ra, hần nghiêng người.

"Kiếp cuối cùng của ngươi đã tới rồi, ngươi cho là nàng có thể trở mắt nhìn sao?" Chòm râu nhẹ bay, ánh mắt của lão đạo sĩ vô cùng sắc bén, liếc mắt một cái đã nhìn thấu dáng vẻ do dự của hần.

"Ta sẽ rời khỏi chỗ này, nàng sẽ không biết được, cho dù là chết, cũng sẽ không biết." Cho nên, hần mới tính toán lấy loại phương thức này khiến cho nàng cho rằng mình đã chết trong trận lửa lớn hùng hực này, duy nhất không ngờ tới chính là Kim Bảo Nhi sẽ không đếm xỉa gì cả mà vọt lên, hơn nữa liều chết cũng muốn cứu hần.

Cho dù biết hần là vì giúp mình, nhưng vẫn vô cùng không vui liếc nhìn lão đạo sĩ một cái, mới chậm rãi đi ra lồng giam, nhìn thấy sân vắng tanh, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, nữ nhân này, thật là không giống bình thường, là nữ nhân duy nhất ở trong trấn này không có bị mình dọa chạy.

"Ngươi sẽ không rời đi." Giọng của lão đạo sĩ vô cùng tự tin: "Trong lòng của ngươi nghĩ cái gì, ngươi cũng rõ ràng hơn ta, nếu như thật sự có thể rời đi, cũng sẽ không ở thời điểm nàng bị thương mà ngày đêm không rời để chăm sóc nàng, có bỏ xuống thì mới có thể chiếm được, bởi vì ngươi không bỏ được, nên dĩ nhiên sẽ không chiếm được hoàn toàn tự do."

"Ngưu Tị Từ ngươi, không cần niệm kinh với ta, với lại, cho dù nói thế nào, ngươi cũng không nên bảo nàng đi lấy cô Phụng Hoàng!" Nghiêng người dựa vào cột gỗ, hai chân lộ ra, lục lạc nhẹ nhàng đung đưa, hần nhắc chân lên, đột nhiên nghĩ đến, sở dĩ nàng có thể đi vào cái không gian kia, toàn bộ là do lục lạc này dẫn dắt.

Tất cả những điều này, chẳng lẽ đều là mệnh trung chủ định*? Mệnh đã định sẵn

Lão đạo sĩ giống như có điều suy nghĩ liếc nhìn lục lạc này một cái, trong mắt hiện lên cái nhìn kinh ngạc, nhưng cũng không biểu lộ ra bên ngoài, đối với một yêu quái mà nói, tất cả những gì mình làm cho hần, trái lại đã phá đi bảy mươi năm giới luật của mình, rốt cuộc là vì sao, có thể là vì kiếp trước mình thiếu hần đi.

"Ngươi vẫn không rõ sao, người và yêu không thể ở chung một chỗ, nhất là khi thiên kiếp của ngươi sắp tới." Nhìn về phía Bình Sinh vẫn đang đứng ngơ ngác ở giữa sân, hần lắc đầu, tên đồ đệ ngốc này, xem ra, đã không thể nào tự thoát khỏi rồi.

"Có ý gì?" Lộ Nhi nguy hiểm nheo mắt lại, xương ngón tay bị nắm chặt phát ra tiếng "rắc rắc" vang dội, mặc dù hần có thể cảm giác được sự lớn mạnh và kinh khủng của kiếp cuối cùng, nhưng cuối cùng sẽ gặp nguy hiểm tới trình độ nào thì hần không cách nào biết được.

Nhưng nếu như sẽ liên lụy đến nàng, như vậy, hần tình nguyện lựa chọn bản thân mình không có độ kiếp này.

Tu luyện ngàn năm, đối với xà yêu mà nói, một khi vượt qua kiếp này là có thể thành tiên, nhưng mà, một khi thất bại thì sẽ trở thành tro bụi, biến mất theo làn gió, thành bại hay không, chính là ở lần hành động này.

"Hài tử mà các ngươi sinh ra, cũng chỉ là nửa người nửa yêu, mặc dù ngươi không để ý, nhưng mà nàng có thể chịu đựng được ánh mắt của người đời hay không, hơn nữa, khi ngươi tiếp nhận thiên kiếp, nếu như nàng ở bên cạnh của ngươi, thai nhi trong bụng chỉ sợ cũng sẽ bị liên lụy, lão phu chỉ có thể đuổi nàng đi." Dừng một chút, lão đạo sĩ vuốt chòm râu, nhìn về phía Mặc Sơn: "Chỉ có sự che chở của Phụng Hoàng, nàng và thai nhi trong bụng, mới có thể tránh được kiếp này."

Cho nên, hần mới lựa chọn để cho Bảo Nhi đi núi Mặc? Trong nháy mắt Lộ Nhi đã tỉnh ngộ, không sai, nếu như kết cục bất luận như thế nào đều là chết, như vậy, hần tình nguyện lựa chọn hy vọng đến cùng.

Sự hăng hái trong mắt giảm dần, hần nâng mắt lên, đột nhiên nhìn thấy lão đạo sĩ Ngưu Tị Từ ở trước mắt tự nhiên có thêm vài phần tiên phong đạo cốt, không khỏi nấp mấy môi, là mình nhìn lầm lão đạo sĩ có chấp này rồi sao, cho nên hần lựa chọn thả mình, hơn nữa còn muốn cứu người yêu của mình.

"..." Im lặng một lát, rốt cục từ trong miệng thốt ra hai chữ: "Đa tạ!"

Phát phát cây phát trần, lão đạo sĩ chỉ cười một tiếng, xoay người nhảy xuống, phi thân đến bên người đồ đệ, vỗ lên vai của hần, hai người rời đi cùng với nhau.

"Việc lão phu có thể giúp ngươi, chỉ có những thứ này, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Giọng nói già nua giống như chuông đồng mà truyền vào lỗ tai của hắn, theo bóng người biến mất, giọng nói cũng biến mất theo.

Đưa tay vuốt huyệt thái dương, đôi mắt hẹp dài của Lộ Nhi nhú lại, nhìn vàng trắng trên trời lạng lẽ xuất hiện, trong lòng cũng là vô cùng phiền não, ba ngày, chỉ có ba ngày, nàng sẽ đến núi Mặc, mình không có cách nào ngăn cản, cũng không thể ngăn cản, ngược lại, hắn lại phải hướng về phía sau mà chạy, đi về phía ngược lại.

"Đi ra đi." Nhảy xuống khúc gỗ, hắn đi tới phía dưới cây đại thụ kia, đưa tay gõ thân cây một cái: "Người làm rất tốt, gốc cây tiên thảo này tặng cho người." Nói xong, từ trong ngực móc ra một ngọn cỏ nhỏ có phiến lá màu vàng kim chói sáng.

Trong lá cây rậm rạp, đột nhiên một đầu rắn đỏ đậm nhô ra, dùng đôi mắt màu xanh biếc mà nhìn hắn, khoảng nửa khắc (1 khắc là 15 phút), mới từ trong làn khói biến ảo thành hình người, nhảy xuống cành cây, cúi người.

"Đa tạ công tử, thế nhưng Trúc Hồng không thể nhận ngọn cỏ tiên này." Về mặt lo lắng nhìn hắn, hai mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng: "Trúc Hồng cũng nghe được, công tử sắp sửa gặp phải Thiên kiếp, cỏ tiên này vẫn có chút hữu dụng với người, dưới sự trợ giúp của công tử, Trúc Hồng có thể biến ảo thành hình người, Trúc Hồng đã rất hài lòng." Khóe miệng có chút khổ sở, nàng cắn môi dưới, mình đối với công tử mà nói, cuối cùng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

"Chờ đến khi người có chuyện muốn bản công tử giúp một tay, cứ mở miệng." Đưa ngọn cỏ tiên, nàng không chịu nhận, hắn cũng chỉ có thể thu vào trong tay áo lại, hứa hẹn đối với nàng, "Nếu như ta có thể thuận lợi qua được Thiên kiếp, bản công tử sẽ thu người làm đồ đệ, giúp người thành tiên."

Đối với những xà yêu khác mà nói, những lời này, không thể nghi ngờ là phần thưởng lớn nhất, nhưng đối với nàng mà nói, chỉ khiến nàng càng thêm không cách nào quên được.

Một tay che lại trái tim, cảm nhận được nhịp tim mình đang đập nhanh, mặt của nàng đột nhiên đỏ lên, ngẩng đầu lên.

"Trúc Hồng không cần gì cả! Chỉ muốn làm bạn ở bên cạnh công tử, mãi mãi, cả đời!" Nói xong, xấu hổ nhắm mắt lại, dùng sức dựa vào trong ngực của hắn.

Ai ngờ, nơi xa, một bóng dáng cũng đang lao đảo đồ lấy tường, chậm rãi ngồi bệt trên đất.

"Đại ca!" Hai bóng dáng đứng ở bên cạnh nhanh chóng vọt tới, nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, hai người nhìn nhau, ánh mắt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Hương Vị Quen Thuộc

Dưới ánh trăng sáng màu trắng bạc, lụa trắng khẽ tung bay. Trong màn lụa có hình dáng một người đang cuộn mình lại, mi mắt che giấu sự rung động nhẹ nhàng, chân mày khẽ cong lên vì không an lòng. Một lát sau, khuôn mặt người ấy dần dần hòa dịu, bước sâu vào trong mộng đẹp, khóe mắt vẫn còn nước mắt chưa được lau khô, lăn xuống gò má xinh đẹp tuyệt trần, tạo thành một đường ròi biến mất trong lớp vải bông (vải bông ở đây có nghĩa là giường nệm, nước mắt thấm xuống dưới).

Cánh cửa vốn đã được khóa, đột nhiên bị chuyển động bởi một ai đó vô hình, cửa bị đẩy ra không một tiếng vang. Có con gió mát thổi vào, cửa gỗ được đóng lại rất nhẹ nhàng.

Người ngủ trên giường không thoải mái, xoay chuyển thân người, lưng đối diện với cửa.

"Bảo Nhi," Một tiếng nỉ non, thân hình trong suốt hiện ra ở trước giường. Khuôn mặt tà mị (gian tà, yêu ma) ấy, đôi mắt màu lam trong veo ấy không chớp một lần, nhìn chăm chăm vào nửa bên mặt vui vẻ khi ngủ của nàng: "Đúng là đứa ngốc!" Hắn đưa ngón trỏ ra, dùng lòng ngón tay chỉ chỉ vào chớp mũi nàng, cánh môi phấn hồng không khỏi lộ ra nét cười.

Nàng nhú mày từ chối, giống như đồng ý mà cũng giống như "ừm" một tiếng, thờ dãi.

Thời gian chỉ có ba ngày, vết thương của nàng còn chưa khỏi hẳn, thân hình gầy yếu. Tuy rằng núi Mặc chỉ cách vài dặm đường, nhưng đối với một người có thân thể suy yếu mà nói, muốn leo lên đó chẳng khác nào bảo một lão già nhảy dây, khó khăn không sao kể nổi.

Ánh mắt Lộ Nhi tràn đầy xót xa. Nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút giọt máu nào của nàng và cần cổ lại phải thay vải băng trắng thêm một lần nữa, trong phút chốc, khuôn mặt tà mị của hắn trở nên dịu dàng, nhìn chăm chú về mặt say ngủ của nàng...

Người ngượng đỏ mặt là hắn! Nàng biết nhưng vẫn cố giả bộ ngủ say, nàng không thể mà cũng không muốn nhìn thẳng vào tầm mắt hắn, sợ mình sẽ nhận không được, ôm lấy eo hắn rồi không để hắn rời đi.

"Nào nào, ngoan, uống viên thuốc này vào, thân thể nàng sẽ hồi phục nhanh hơn một chút." Hắn lấy một bình sứ màu trắng từ trong ngực ra, đổ ra một

viên màu đen rồi cầm trong lòng bàn tay, bóp nhẹ, đặt ở bờ môi nàng.

Viên thuốc? Nàng nhìn không được, chân mày run rẩy hai lần rồi nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, nàng tuyệt đối không thể để hần phát hiện mình còn tỉnh giấc.

Yên lặng nuốt mấy ngụm nước bọt, nàng có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ viên thuốc, giống hệt như hương vị trên người hần vậy, nhẹ nhàng khoan khoái mà thơm thoang thoảng.

Thấy nàng ngủ không hề hay biết, hần mấp máy môi, cúi người, thả viên thuốc vào miệng mình rồi bỗng dưng phủ lên cánh môi Bảo Nhi, đẩy viên thuốc nơi đầu lưỡi mình vào trong miệng nàng.

Nói ra cũng thật lạ, viên thuốc ở trong miệng hần thì không hòa tan, nhưng vừa vào miệng nàng lại giống băng gặp phải nước, thay đổi và tan ra từng chút một, trong chút cái đắng có chút hương vị ngọt ngào.

Nàng không khỏi nuốt viên thuốc đã hóa thành dòng nước mềm mại. Trong lúc đó, cánh mũi đang thở của nàng tràn đầy hơi thở lẫn hơi mát đặc trưng trên người hần.

"Cốc! cốc!" Bỗng nhiên cửa bị gõ vang.

Nàng gương mờ mi mắt, cõilòng trằm xuống, bên cạnh giường đầu còn nửa bóng dáng của người? Giống như tất cả những gì vừa rồi đều là ảo giác, nàng liếm khómiệng, hương vị quen thuộc vẫn còn lưu lại như cũ.

"Ai đó?" Nàng mở miệng hỏi, giọng nói vốn khàn khàn đã khôi phục sự tao nhã ngày thường, nàng kinh ngạc.

Một tay hoảng loạn xoa lên cổ, chạm nhẹ vào miệng vết thương. Kỳ lạ, không đau không xót. Đầu ngón tay nàng run lên, tháo vại trắng xuống, thấp ít nén, cầm lấy chiếc gương đồng, chỉ thấy bên trong cổ vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, ngay cả một vết sẹo cũng không bị lưu lại.

"Cốc! Cốc! Cốc!" Tiếng gõ cửa cũng trở nên vừa nhanh vừa gấp.

Nàng đành phải đứng dậy, bước chân yếu ớt bỗng trở nên giống như ngày thường, có thể cất bước đi lại. Cõilòng nàng hoảng hốt, nhưng khi nuốt chút hương vị còn sót lại nơi đầu lưỡi vào cổ họng, hình như nàng đã hiểu ra cái gì đó nên chỉ mỉm cười, tim đập nhanh hơn, sờ tay lên khuôn mặt ấm áp, mở cửa nhẹ nhàng.

"Lộ Nhi, chàng..." Vừa mới mở miệng, nàng lập tức phát hiện mình gọi sai người rồi, xấu hổ cong cái miệng nhỏ lên.

"Nàng nhớ hần như thế à, Bảo Nhi?" Khuôn mặt độc ác đùa giỡn đang cười liếc nàng, dáng vẻ công tử cả lợ phát phơ này, không phải Đông Công Doãn thì là ai? "Đúng là khiến ta đau lòng, ta chịu phong trần mệt mỏi để chạy về, nghe nói chuyện của muội, ta vội vàng vượt tường qua đây, ngay cả nhìn muội cũng không nhìn mà đã gọi sai tên người rồi, đúng là khiến ta đau lòng lắm."

Kim Bảo Nhi khẽ ho một tiếng, khuôn mặt đỏ lên vì mất tự nhiên, thân thể có thai của nàng hơi nghiêng, nhìn nhìn ánh trăng treo trên cao. Gần đến canh ba, hần biến mất một khoảng thời gian, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

"Vào đi."

Hần dùng quạt giấy gỗ nhẹ lên đầu nàng. Động tác này chẳng khác nào dáng vẻ của một gã huynh trưởng. Hần cười ngênh ngang, bước vào phòng nàng, giống như trước kia hần chưa từng biết thân phận thật sự của nàng vậy, luôn luôn xấu xa, nửa đêm còn chạy tới nói muốn ở chung phòng, lần nào cũng bị nàng đá một cước ra ngoài.

"Không đúng!" Cửa vừa đóng lại, nàng đột nhiên cả kinh kêu lên, trợn lớn hai mắt, nhìn kẻ nào đó đang tự nhiên bước tới bên cạnh bàn trà rồi ngồi xuống, đã vậy còn tự mình rót trà uống – Đông Công Doãn, "Huynh nhớ được Lộ Nhi ư? Huynh nhớ ra chàng?"

Đưa mắt nhìn khắp cả trần, trừ nàng và hai vị đạo sĩ ra thì không có một người nào nhớ được Lộ Nhi, vì sao hần lại nhớ được?

"Kể ra cũng lạ, sao ta đi khắp trần trên một hồi, có rất nhiều người nhắc đến xà yêu gì đó, lại còn nói muội gọi hần là "Lộ Nhi"? Bảo Nhi, rốt cuộc chuyện này là thế nào, lúc nói chuyện, vẻ mặt của họ giống như là không quen biết, rõ ràng Lộ Nhi nghỉ ngơi ở trần này mấy tháng, thế mà ngay cả lão quản gia nhà ta cũng không nhận ra hần là ai đấy." Mồm hần ngậm đầy nước trà, vẻ mặt cũng kinh ngạc theo.

Đúng vậy đó, nàng vốn cho rằng trừ mình ra, chỉ sợ không còn ai nhớ được Lộ Nhi, bởi vì bọn họ bị trúng yêu thuật, nhưng Đông Công Doãn lại nhớ được, chẳng lẽ nguyên nhân là do hần rời khỏi trần Lạc Thu ư?

"Có nhận ra hay không, bây giờ cũng không quan trọng nữa." Nàng lắc đầu lạnh nhạt, cười nhẹ, đi đến phía đối diện hần và ngồi xuống: "Sao huynh lại biến mất một cách đột ngột mấy tháng thế, huynh cũng biết Đông Công gia gia sẽ lo lắng mà, trong khoảng thời gian này, hầu như ngày nào ông ấy cũng phái người truyền tin tới kinh thành, muốn nhờ biểu tỹ huynh tìm xem huynh đang lạc ở chốn nào."

Không phải nàng không lo chuyện của hần, nhưng dường như nàng đã đoán được gì đó nên mới có thể lạnh nhạt như thế, cho dù không thể thành thân, hai người vẫn là thanh mai trúc mã, bằng hữu tốt như cũ. Nói không lo lắng là giả, vào lúc Lưu Vân sang trần bên cạnh để bái kiến Vương công tử gia, Đông Công Doãn cũng biến mất theo, điều này nghĩa là gì? Nàng bắt đầu nghĩ đến hần.

Hóa ra... Đông Công Doãn thật sự lọt vào bẫy sâu rồi.

"Khụ, ta đuổi theo Lư Vân..." Suýt nữa bị sắc nước trà, hần khẽ chuyển chén trà, mặt đỏ và nói: "Trong đó còn xảy ra vài việc, nhưng dài lắm, ta sẽ tìm dịp kể muội nghe."

Xem ra, hần là chuyện tốt của hai người họ sẽ sớm thôi. Nàng mỉm cười, gạt đầu, chỉ cần hần đồng ý nói, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể nghe.

"Muội còn chưa có nói với ta, rốt cuộc trấn Lạc Thu đã xảy ra chuyện gì, tại sao tất cả mọi người đều quên Lộ Nhi, hơn nữa xà yêu kia lại là chuyện gì xảy ra?" Hần nghiêm sắc mặt, quay lại chủ đề chính.

"Việc này..." Không biết nên mở miệng như thế nào, khuôn mặt nàng trở nên uể oải: "Nhắc tới thì có lẽ ngay cả huynh cũng không tin... Lộ Nhi, chàng ấy là một xà yêu ngàn năm"

"Loảng xoảng!" Lực tay buông lỏng, chén trà trong tay Đông Công Doãn rơi xuống bàn, nước trà chảy xuôi, hần cứng họng không nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đưa Tiễn

Đứng ở trên đường hẹp quanh co, cánh tay mảnh khảnh nắm chặt gối đồ, nàng nhú nhú mày, liếc nhìn hai người đệ đệ khóc đến hồ đồ cùng đệ tức (em dâu) lần đầu tiên lộ ra thần sắc quan tâm, trong lòng không khỏi có chút cảm động, tất cả mọi người đều bởi vì Lộ Nhi mà thay đổi, đến cả mình cho là phải nữ giả nam trang cả đời cũng muốn vì hần mà khôi phục lại phận nữ nhi.

"Bảo Nhi, ngươi thật quyết định muốn đi?" Đông Công Bằng một tay che ánh mặt trời, nhìn về phía Mặc Sơn, lúc nhỏ mình từng đi qua nơi đó mấy lần, sau lại bị gia gia biết, về sau không dám lên đi chơi, nhưng..... "Không phải đạo sĩ kia là lừa gạt ngươi chứ? Ta đã ở Mặc Sơn kia chơi mấy lần, nơi đó làm gì có Phụng Hoàng nào, cũng chưa thấy có ai nói đến chuyện này."

Nàng khẽ mỉm cười, có một vài việc, không nói thì tốt hơn, ít nhất còn để bọn họ cho là mình bị người ta lừa, còn hơn là để họ nghĩ mình phải đi chịu chết.

"Đại ca, ngươi..... Trên đường đi ngươi phải bảo trọng, mặc dù ta không biết rốt cuộc đại ca cùng Lộ Nhi có quan hệ gì, cũng không biết đại ca có phải là thật sự bị đoạn tụ hay không, nhưng mà, chỉ cần là lựa chọn của đại ca, chúng ta đều nhất định ủng hộ ngươi." Kim Chuyên nghẹn ngào, cùng nương tử của mình ôm nhau, khóc đến mắt sưng thành hột đào.

Khóe miệng Kim Bảo Nhi gạt hai cái, miễn cưỡng chống đỡ, Tam đệ đúng là luôn nói những lời nói kinh người, mặc dù mình không có khả năng "cười" và ở cạnh Đông Công Bằng, huống chi bọn họ quên Lộ Nhi rồi sao, làm sao sẽ nói ra hai chữ đoạn tụ này.

"Kim Quáng, đại ca không có ở đây, chăm sóc thật tốt mọi người, các ngươi đều đã lớn, đại ca cũng yên tâm nhiều." Vỗ vỗ bả vai nhị đệ, ngược lại nàng có chút an ủi.

Ít nhất, sẽ không giống trước kia, ngay cả việc giao phòng bếp cho hần đều phải lo lắng đề phòng.

Cẩn rằng, Kim Quáng mạnh mẽ gạt đầu, một hàng lệ đảo quanh hốc mắt, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nếu muốn được ở bên Kim Bảo Nhi, mình phải làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đổ máu chứ không đổ lệ.

"Bảo Nhi tỷ tỷ!" Lư Vân đi tới từ trên đường mòn, vội vàng gọi lại Kim Bảo Nhi đang muốn rời đi.

Lư Vân muội muội! Nàng kinh ngạc, dừng bước, nhìn về phía Lư Vân búi tóc phụ nữ, càng thêm kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ lúc đó Đông Công Bằng không có đuổi theo Lư Vân?

Nhưng mà, mình cũng không nghe thấy tin Lư Vân gả cho công tử Vương gia, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Hơn nữa, trong miệng nàng gọi, hần là hai chữ tỷ tỷ!

"Tỷ tỷ?" Tất nhiên hai người Kim Quáng cùng Kim Chuyên cũng nghe rất rõ ràng, lập tức tròn tròn hai mắt, chỉ biết là lúc Lư Vân tức giận thì sẽ nổi điên, không ngờ khi bình thường cũng sẽ kêu loạn?

"Vân muội muội, sao ngươi lại tới đây?" Kim Bảo Nhi tiến lên, không khỏi nghiêng mắt liếc Đông Công Bằng phía dưới, cho là hần sẽ lúng túng, nhưng không ngờ, trên mặt của hần lại là nụ cười ấm áp, không hề giống với bộ dáng cả lơ phát phơ trước đó, cái loại ngọt ngào đó, quả thật làm nàng nổi lên một trận da gà.

Chẳng lẽ hôm nay Đông Công Bằng là bị trúng tà? Còn có thể cười được? Sẽ không sợ Lư Vân lột da nàng?

"Nghe tướng công nói chuyện của ngươi, Bảo Nhi tỷ tỷ, không ngờ ngươi là cô nương kiên cường như vậy, Vân rất bội phục, mặc kệ Lộ Nhi là người

hay là yêu, nhưng ở trong mắt của ta, hần là một đứa trẻ tốt, một học trò giỏi, Vân ủng hộ người!" Nói xong, để bánh rán trong tay vào ngực Bảo Nhi.

..... Tướng công? Luru Vân thật là già đi? Nhưng là, sao tướng công của nàng biết mình là nữ nhi?

Chẳng lẽ..... Nàng hoài nghi nhìn về phía Đông Công Bằng đang cười khúc khích, chẳng lẽ hần, là.....tướng công của Luru Vân? Cũng chỉ có hần và Lộ Nhi mới biết thân phận nữ nhi của mình, về phần Mạc lão bản, hần đang ăn com trong ngục giam, hơn nữa Luru Vân cũng tuyệt đối không tìm hần!

"Người?" Nàng đưa ngón trỏ chỉ Đông Công Bằng.

"Chuyện nói rất dài dòng, nói rất dài dòng. " Vuốt vuốt cổ, hần cười ngượng ngùng:"Khi nào người trở về, ta sẽ nói cho người, bởi vì người bị thương cho nên hai ngày nay không có quấy nhiễu người, đi Mặc Sơn chỉ mất mấy giờ, nhiều nhất thì ngày mai là người có thể về, hay là chờ người trở lại rồi hần nói."

Hần thật sự cho rằng mình đi du ngoạn? Nàng lập tức ghen, chỉ đành phải gật đầu một.

Thế nhưng Luru Vân biết mình là nữ nhi, nàng bước lên ôm Luru Vân, nhẹ nhàng ghé vào tai nàng nói một câu, lập tức, hai gò má của Luru Vân đỏ bừng, vừa muốn cười lại cố nén cười gật đầu.

Nghiêng mắt nhìn Đông Công Bằng đang tò mò nhìn về phía bên này, Kim Bảo Nhi sâu kín cười cất bước rời đi.

"Nàng ta nói với cái gì với nàng vậy?" Đông Công Bằng hỏi.

"Không có gì." Luru Vân lập tức cơ trí lắc đầu, bày tỏ cái gì cũng không nói, dù sao, cũng chỉ là một "khuyết điểm nhỏ" của hần, là Bảo Nhi tỷ tỷ tự nói với mình, thời khắc mấu chốt rất có hiệu quả.

Thật sao? Nghi ngờ nhìn bộ dáng thần bí của nàng, rất muốn biết, nhưng lại hiểu rõ tính tình của nàng, chỉ cần không muốn nói, là tuyệt đối thủ khẩu như bình.(giữ kín như bưng)

Nhưng mà, tại sao trên người mình lại nổi lên một tảng da gà? Nghĩ đến lúc dẫn Luru Vân trở về, không biết gia gia biết mình đã cưới nương tử, người sẽ có phản ứng gì? Chẳng lẽ là cầm gậy đuổi mình? Hần lắc đầu cười nhẹ, nhìn bóng dáng Bảo Nhi biến mất, đang muốn lôi kéo Luru Vân trở về thì bị bốn bóng dáng chặn lại.

"Người nói, đại ca là tỷ tỷ?" Y Đình tròn to mắt mãnh liệt nháy mắt: "Tại sao đại ca lại là tỷ tỷ?"

"Các người, còn không biết?" Luru Vân giật mình, cuống quýt che miệng.

Chẳng lẽ là mình đã tiết lộ bí mật của Bảo Nhi, nhiều năm như vậy, nàng đều không có nói cho bất luận kẻ nào, ngay cả hai huynh đệ Kim Quáng cùng Kim Chuyên cũng không biết, bởi vì hai người bọn họ vẫn muốn tài sản Kim gia, đây là chuyện người người ở trấn Lạc Thu đều biết, nhưng bây giờ bị mình không cẩn thận nói ra miệng, phải làm sao đây?

Thấy bộ dáng của nàng, đám người Kim Quáng nhất thời hiểu rõ, bọn họ không có nghe lầm, Luru Vân gọi đại ca đích xác là "tỷ tỷ".

"Đông Công Bằng công tử, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, tại sao đại ca phải đi liều mạng vì Xà Yêu, còn nữa, nàng nói chúng ta quên mất, rốt cuộc chúng ta quên mất cái gì? Hôm đó trên bãi đất trống, trong lúc mơ hồ ta nghe được con rắn yêu kia khiến đại ca không cần hy sinh tánh mạng vô ích vì Từ Huân, người biết những chuyện gì, nói cho ta biết nhanh lên." Kim Quáng gãi gãi đầu, nghĩ như thế nào cũng không thông, mấy ngày nay, gần như là hần nghĩ đến muốn bẻ đầu.

"Cái gì? Từ Huân?" Đông Công Bằng đột nhiên tức giận: "Thằng nhóc kia, thế nhưng khiến Bảo Nhi mang thai cốt nhục của hần, ta nhất định phải đi làm thịt hần!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Hỏa Phượng Hoàng

Edit: Luoicon27

Beta: Luoicon27, Melodysoyani

Dọc theo đường núi gấp khúc cỏ dại mọc thành bụi, mặc dù đã đến gần trấn Lạc Thu, nhưng tiểu phu cũng chỉ đến giữa sườn núi đốn củi liền rời đi, trừ một vài dấu vết của động vật nhỏ dẫm đạp lên, dân cư thưa thớt, ngay cả hài tử nghịch ngợm cũng sẽ không leo lên núi cao như vậy.

"Chắc phải leo đến đỉnh núi thì trời cũng tối." Xoa mồ hôi trên mặt một chút t, thấy bốn bề vắng lặng, nàng dứt khoát dùng ống tay áo rộng quạt gió, nhìn

đám sương mù trên đỉnh núi, không khỏi cảm thấy lại tiếp tục đi lên.

Đi được mấy bước, cảm thấy có cái gì đó không đúng, hình như có cái gì đi theo sau lưng, bụi cỏ phát ra tiếng vang "rầm rầm rào rào", tâm run lên, nàng rút ra chủy thủ đã chuẩn bị sẵn ở bắp chân, quay đầu lại liền sẽ đâm, nhưng mới xoay người, liền cứng đờ ở nơi đó.

Gà con lông vàng nhạt đang vui vẻ đạp hai chân nhỏ đi theo mình, hai mắt tròn tròn tí hí nhay nháy, cực kỳ đáng yêu.

"Gà con?" Nàng cười khổ không thôi, thu hồi chủy thủ, ngồi xổm người xuống, không ngờ nó lại hoàn toàn không sợ, nhảy vào lòng bàn tay Kim Bảo Nhi: "Làm sao người lại chạy từ phía núi sâu tới, không phải là lạc đường mới đi theo ta chứ?" Nàng nhìn gà con lăm lăm lâu lâu.

Nghiêng đầu một chút, hình như nó nghe không hiểu lời của nàng..., chỉ là tò mò tròn to đôi mắt tí hí lên, đột nhiên, nhìn chăm chú vào vòng tay Băng Lam trên cổ tay nàng, ở trong lòng bàn tay nàng bước nhỏ một nhẹ nhàng tới gần, rất có địch ý mổ vòng tay một cái, lúc này, kì lạ chính là, xung quanh vòng tay nổi lên lãnh khí ngay sau đó lại biến mất.

Khỏe miệng Kim Bảo Nhi cứng đờ, kinh ngạc nhìn vòng tay, nàng chưa bao giờ nghe Lộ Nhi nói vòng tay còn có thể tản mát ra lãnh khí, chỉ biết là mùa hè có thể giảm nhiệt.

Bị giật mình, gà con cũng không để ý cái gì nữa, dùng hai chân nhỏ nhảy xuống bàn tay của nàng, chui vào trong bụi cỏ, kêu "chít chít".

"Đội đã nào...!" Nàng thấy gọi không gọi được nó, không khỏi vội vàng đi theo: "Bé con đừng chạy lung tung, chờ ta một chút."

Một gà một người, cứ biến mất ở trong bụi cỏ như vậy.

Một bóng dáng lạng lẽ xuất hiện, nhìn về phía nàng chạy trốn, không khỏi nhíu mày, đó là phương hướng đi đến chỗ Phượng Hoàng.

"Người muốn đi theo?" Một lão giả mặc đạo bào xanh xám xuất hiện, gương mặt nặng nề: "Hiện tại chuyện người tránh thiên kiếp cũng không chuẩn bị xong, còn muốn quản chuyện của nàng?"

"Bản công tử tự có kế hoạch, không cần người phí tâm." Mắt hoa đào của Lộ Nhi hí lên, lạnh lùng nói.

Thiên kiếp, hẳn vốn cho là Bảo nhi có thể sinh Từ Huân trước khi thiên kiếp đến, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, thế nhưng Thiên kiếp tới hơn nửa năm, đoán chừng cũng là phía trên nghe được tin tức gì đó?

Hắn hơi cúi mím mím môi, gương mặt như ngọc lộ ra một chút tức giận.

"Ngươi Tị Tử, người nhìn ra được việc lạ gì sao? Con gà con kia, Bản công tử nhìn, không có yêu khí, nhưng cũng không giống một con gà con bình thường, nếu không, vòng Băng Lam sẽ không phát ra lãnh khí." Chỉ khi nào gặp kẻ địch, nó mới có thể tản ra khí thế.

Lão Đạo Sĩ cau mày, một tay vuốt cằm râu trắng xóa, nghĩ sâu xa chốc lát, lắc đầu.

"Lão phu không nhìn ra, nhưng cũng không cảm thấy tà khí, không chừng chỉ là một con gà con lạc đường, cần gì suy nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa, phương hướng nàng đi qua cũng không sai, nơi Hỏa Phượng Hoàng sinh ra, không có yêu tà, người có thể yên tâm, cho dù con gà con là yêu ma biến thành, cũng sẽ không dẫn nàng chạy tới chỗ của Hỏa phượng hoàng." Hắn trực tiếp bỏ qua ba chữ "Ngươi Tị Tử", Lão Đạo Sĩ nơi nơi là một bộ dáng thần tiên.

Gió nhẹ nhàng thổi, bóng dáng mặc áo màu xanh ngọc đứng yên ở chỗ đó, vạt áo tung bay, khí chất quanh người trở nên lạnh lẽo, sắc mặt hắn trở lên lạnh lùng. Sau đó, bóng dáng di động, đuổi theo phương hướng nàng biến mất.

Đuổi theo được nửa khắc, trên Mặc Sơn, chỉ thấy một mảnh bụi cỏ cao tới thắt lưng, bao phủ dấu vết của nàng.

Làm sao có thể! Thế nhưng mình lại không đuổi kịp nàng! Sắc mặt hắn đen xì, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của vòng Băng Lam khi con gà đụng phải, sẽ không phải là.....

Hắn cứng đờ người, sau đó cười khổ hai tiếng, Bảo Nhi, người nhất định phải sống sót!

Chạy theo gà con khoảng một canh giờ, Bảo Nhi mệt đến hai chân muốn xụi lơ, gà con thì vẫn tinh thần phấn chấn chạy trốn, nàng cũng chỉ đành đi theo, đứng nhìn hai chân gà con vừa nhỏ lại vừa ngắn, ở trong bụi cỏ cao rõ ràng là như cá gặp nước, toàn chui vào chỗ nàng không thấy, một lúc sau lại xuất hiện trước mắt nàng rồi lại chạy đến phương hướng khác.

"Làm sao người lại giống trẻ con chơi trốn tìm như vậy, đừng chạy nữa, khụ, trời tối rồi, lần này thì xong rồi, đều tại người mà ta không xuống núi được." Nàng thấy hơi mệt chống chân, đứng bước nhìn về phía con gà nói.

Lấy ra một cái túi mềm từ cái sọt sau người, uống một ngụm nước, lúc này mới hơi dễ chịu hơn một chút.

"Người có uống không?" Đưa túi mềm ra phía trước, nàng không khỏi cười thầm, sao gà con lại nghe hiểu được mình nói, đều là bởi vì Lộ Nhi, khiến cho mình nhìn thấy thịt gà hay thịt heo cũng không muốn ăn, đó cũng chính là một sinh mạng.

Cũng là bởi vì như vậy, mới có thể làm cho thân thể mình suy yếu như thế.

Không ngờ, gà con lại lấy ánh mắt khinh miệt nhìn chằm chằm nàng, miệng nhỏ giờ lên, như đang cười nhạo chuyện gì đó.

Lúng túng cầm túi mềm, nàng ảm ức rút tay trở về, không uống thì cất đi, dù sao khát nước cũng không phải là mình, nói cho cùng nếu không phải vì nó thì mình cũng không cần chạy loạn khắp núi như vậy.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên nhớ tới mục đích mình lên núi, không khỏi mắng thầm trong lòng mình bị một con gà quấy rối.

Lấy lại tinh thần, vội vàng quan sát bốn phía, nàng kinh ngạc mở to mắt, nơi này là nơi nào? Bốn phía là toàn cây cỏ to bao xung quanh, ở giữa lại là một mảnh đất trống, trong mơ hồ, nàng nhìn thấy trên đất trống có một chỗ phát ra ánh sáng, không khỏi hiếu kỳ bước về phía trước.

"Đi một bước nữa, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn." Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, làm nàng một trận sồn gai ốc.

Giọng nói kia, mang theo một chút khàn khàn, giống như giọng nói phát ra khi cổ họng bị cát, khó nghe cùng chói tai, nhưng lại có chứa bá đạo kèm theo lạnh lẽo.

Quay đầu lại, bụi cỏ lay động, không có một bóng người.

"Ngươi là ai?" Lùi lại một bước, nàng đột nhiên nghĩ đến gà con đáng yêu: "Gà con, gà con, ngươi ở đâu? Mau ra đây."

Cây cỏ vẫn lay động, nhưng gà con đã sớm không biết tung tích, chỉ là nhìn đến ánh sáng giữa đất trống làm nàng có chút hưng phấn, cô Phụng Hoàng chỉ có cô Phụng Hoàng mới có thể sinh trưởng ở nơi không có một ngọn cỏ, nàng nhìn kỹ lại lần nữa, ánh sáng kia chính là cô Phụng Hoàng!

"Gà con? Hừ!" Giọng nói kia rất bất mãn, cười nhạo nói: "Ngươi lại dám gọi đường đường là Phụng Hoàng là gà con? Còn muốn sống mà đi ra Mặc Sơn sao?"

Gà con, là Phụng Hoàng? Hai mắt nàng hoang mang, kinh ngạc che miệng sợ mình phát ra tiếng hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Thiên Kiếp

Edit: Luoicon27

Beta: Luoicon27, Melodysoyani.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, trừ bỏ bụi cỏ mênh mông bát ngát cùng với cô Phụng Hoàng ở giữa bãi đất trống, căn bản liền đến bóng dáng của chim nhỏ cũng nhìn không thấy, Phụng Hoàng ở nơi nào?

Nàng nhìn bốn phía, một mảnh mờ mịt, giọng nói khàn khàn này sao lại có thể giống như từ bên tai truyền đến?

"Không cần tìm, ta ở phía sau ngươi." Phụng Hoàng cười châm biếm, cực lực giảm âm lượng xuống.

Quay người lại, nơi nào có bóng dáng Phụng Hoàng? Kim Bảo Nhi có chút ảo não, chẳng lẽ mình bị nó lừa dối, phóng mắt nhìn xung quanh, bụi cỏ đông đưa, sương trắng tràn ngập, nàng nhú nhú mày, nhắc chân liền muốn tiến vào mảnh đất không có lấy một cây cỏ, nhưng mà vòng Băng Lam đang an tĩnh đột nhiên phát ra hơi thở lạnh vô cùng, "Đình Đình!" Bị gió thổi qua, ngọc Linh Đang vang lên, nàng kêu lên một tiếng, thu chân lại.

"Hừ, không phải ta nói cho ngươi không nên cử động rồi đi? Trước không nói đi lên sẽ bị Phụng Hoàng hòa cắn nuốt, còn chưa đi vào, ngươi đã bị thứ kia làm cho chết rét!" Tiếng nói tiếp tục từ bên tai truyền đến, mang theo một nụ cười lạnh.

Rốt cuộc là ai! Nàng bất ngờ quay đầu lại, vẫn không có lấy một bóng người, kỳ quái hơn chính là, sau khi mình thu chân về, hơi thở lạnh lẽo trên vòng tay từ từ giảm bớt, lạnh khí cũng biến mất.

Nàng bật cười, một tay chạm vào chỗ vòng tay vì bị lạnh mà đỏ lên, cảm giác giống như đang nằm mơ.

"Cho dù ta bị chết rét, ta cũng muốn lấy được cô Phụng Hoàng!" Cắn chặt răng, trong mắt đen của nàng lóe lên sự kiên định khác thường, nhìn về phía cây cỏ nhỏ đang phát sáng, nó có thể cứu mạng Lộ Nhi, mình tuyệt đối không thể buông tha!

"Ngươi điên rồi phải không!" Tiếng Phụng Hoàng lập tức cao lên không ít, dừng lại một lúc lại chậm rãi nói: "Đó là bởi vì ngươi không có nếm đến sự lợi hại của hòa Phụng Hoàng, một lát nữa ngay cả hài cốt ngươi cũng không còn, thấy ngươi vẫn còn có chút thiện tâm, khuyên ngươi vẫn là rời đi đi, ngay cả yêu quái ngàn năm cũng không chịu nổi ngọn lửa của ta, huống chi ngươi chỉ là một phạm nhân còn vọng tưởng muốn lấy lông vũ của ta?" Nói đến đây, nó đã dùng giọng giễu cợt.

Yêu quái ngàn năm cũng không chịu nổi? Nàng sững sờ, đây cũng là nguyên nhân Lộ Nhi chưa có tới hái cỏ Phượng Hoàng? Khó trách, hẳn sẽ sống ở trấn Lạc Thu, thì ra là, là vì cỏ Phượng Hoàng..... Nói không chừng, là mình tự mình đa tình.

Hình như có thể cảm nhận được dao động của Bảo Nhi, Phượng Hoàng càng cười đến phách lồi.

"Hài cốt không còn lại có gì sợ, ta sợ chính là mình không cách nào hái được cỏ Phượng Hoàng, như vậy, liền không cứu được Lộ Nhi." Thở dài, nàng cúi đầu nhìn vòng trên tay, trong lòng âm thầm quyết định.

"Lộ Nhi? Lộ Nhi là ai?" Phượng Hoàng tò mò hỏi, rồi lại cười thấp một tiếng: "Oh, ta biết rồi, là Xà Yêu vừa rồi đi theo phía sau ngươi, vì bỏ rơi nó, ta cố ý dẫn ngươi vào mê trận mới cắt đứt được hẳn."

Cái gì, Lộ Nhi đi theo mình! Nàng khẽ cắn môi dưới, mới vừa rồi mình vẫn còn ở đây lòng trách hẳn không có tới đưa mình, thì ra là hẳn vẫn luôn đi theo phía sau, nói cách khác, đêm đó, không phải là mộng, hẳn thật có thể tự do hành động, khó trách có nhà nói nhìn thấy một nam tử mặc trường bào màu trắng thường xuyên bay lượn trên không trung vào ban đêm, còn tưởng rằng gặp quỷ, nàng biết người nọ, nhất định là hẳn! Chỉ là, vì sao lão đạo sĩ kia lại trả tự do cho hẳn, là bởi vì thiên kiếp của hẳn sắp tới?

Nghĩ đến chỗ này, cả người nàng khẽ run rẩy, không được, mình nhất định phải lấy được cỏ Phượng Hoàng trước khi thiên kiếp của hẳn đến. Bàn tay không bị thương nắm chặt vòng tay, sắc mặt nàng căng thẳng, bất chấp tất cả bước lên phía trước, giống như vòng tay Băng Lam nháy mắt phát ra lãnh khí kia không phải đeo trên tay mình.

Bước đầu tiên, thành công đi ra, nhưng là, chuẩn bị bước bước tiếp theo, nàng liền cảm nhận được khí nóng mãnh liệt ập vào mặt, nếu không phải mình sớm chuẩn bị kỹ càng, thật là thiếu chút nữa thì muốn hoảng sợ lui về phía sau.

"Nữ nhân này, đúng là không nghe khuyên bảo!" Cái sọt sau lưng đột nhiên trầm xuống, một cỗ lực lượng kéo nàng lui về sau một bước.

Mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy phía chân trời, một con Phượng Hoàng ngũ sắc đang từ từ bay lượn trong ánh huỳnh quang, cặp mắt sáng như sao trời đang lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

"Ngươi..." Cuối cùng Bảo Nhi cũng đã hiểu, thì ra bản thân không tìm thấy con Phượng Hoàng đó là do nó đã biến thân thành con gà rồi chui vào sọt nằm.

"Không cần ngươi bước vào lãnh thổ Phượng Hoàng ta cũng có khả năng làm cho ngươi chết cũng không có chỗ chôn, nếu ngươi cấp bách muốn chết, ta liền thành toàn cho ngươi, tránh cho máu của ngươi làm bẩn cỏ trên lãnh thổ Phượng Hoàng!" Cặp mắt của Phượng Hoàng đột nhiên bén nhọn, tăng tốc độ vỗ cánh, một đám lửa bắt đầu từ phần đầu, lan xuống toàn thân, cả cơ thể nó trong nháy mắt được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp biển lửa, chỉ còn có thể nhìn thấy hình thái rất mơ hồ của Phượng Hoàng.

Thì ra đây chính là Phượng Hoàng trong truyền thuyết! Bảo Nhi kinh ngạc mở to hai mắt, cả người ngây ngốc nhìn biển lửa dần tiến về phía mình, hai má bị hun đến đỏ ửng.

"Ngươi còn muốn tìm ở trong này bao lâu nữa?" Lão đạo sĩ đứng ở phía sau, ngắm nhìn sắc trời: "Ngươi có biết nếu Phượng Hoàng không muốn gặp ngươi, nó sẽ trốn đi. Đến cả khi ngươi biết chỗ nó chốn, cũng không có biện pháp nhìn thấy nó." Hôm nay lại dường như có điềm nào đó không đúng lắm!

Sắc mặt ông ta chợt thay đổi, đôi bàn tay khô gìa như rễ cây vôi vãi tính toán, sắc mặt ông ta giờ xanh mét, toàn thân cứng ngắt.

"Hiện tại ngươi không cần phải nghĩ đến chuyện của Bảo Nhi!" Lão đạo sĩ sắc mặt chìm xuống: "Chỉ cần nửa khắc nữa, Thiên kiếp của ngươi sẽ xuất hiện."

Cái gì? Lộ Nhân quay đầu nhìn về nghiêm túc trên mặt lão đạo sĩ, hẳn cũng biết người xuất gia ắt không nói láo, bản thân hẳn có thể trốn được từ tay bọn chúng, nguyên nhân là do một câu nói ngạo mạn của lão đạo sĩ: "Trừ khi ngươi phá nguyên khí, nếu không đừng hòng trốn!"

"Thiên Kiếp lần này, ai sẽ là người thi hành?" Hẳn trầm tư một lát rồi hỏi.

Thiên Kiếp, đó chính là những cột lòi lợi hại nhất do các Tiên nhân phép thuật cao minh biến hóa thành, chỉ có thể tránh được kiếp nạn này, yêu mới có thể thành tiên.

Hai lần trước, hẳn thành công trốn được Lôi công Điện mẫu đuôi giết, hiện tại thì sao? Ai có thể đến ngăn cản giúp hẳn?

Hừ, từ cổ chí kim tiên ma đã là hai phe đối đầu, thứ nhất vì người Thiên Giới trí tuệ cao, hiểu biết sâu rộng liền mở ngoại lệ, chỉ cần tránh được ba lần Thiên Kiếp, có thể thăng thành Tiên, thứ hai, từ trước đến nay Tiên nhân vẫn khinh thường yêu ma, cho nên không có chuyện thủ hạ lưu tình, chỉ có thể tránh ba đạo Thiên Kiếp mới có thể thăng Thiên.

"Ngươi không muốn nhìn thấy cổ nhân?" Đôi mắt thấu triệt của lão đạo sĩ hiện lên vẻ quang mang: "Sự phò của ngươi, Bạch Xà Tiên nhân."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Trốn Không Thoát Kiếp Nạn

Edit: Mẹ tớ là Thái hậu

Beta: Sunlia

Gió thổi mây trôi, bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, bên kia núi ánh lửa cũng ngập trời, chiếu sáng cả một vùng trời, có cảm giác như thể lửa đã gần ngay trước mắt.

Vút áo choàng xuống, hần chạy về hướng ngọn núi nơi có ánh lửa đang gầm nuốt, lúc đó chân trời bỗng vang lên một tiếng sấm rền, lập tức lớp lớp mây đen ùn ùn lên nhau, chen chúc nhau, hai tia sét đột nhiên đáng xuống.

“Là tia chớp!” Lão đạo sĩ hô to, sắc mặt thay đổi mấy lần khi nhìn thấy những điểm bất thường từ những lớp mây đen, không thể ngờ Tiên giới lại phá quy củ, khó trách những năm gần đây, yêu ma thăng thiên quả thực ít đi nhiều.

Hừ! Lôi công Điện mẫu! Mũi chân giẫm nhẹ, cả thân thể nhẹ nhàng bay lên, Lộ Nhi liếc nhìn bóng dáng mờ ảo sau lớp mây đen, một bóng dáng cực kì quen thuộc.

“Sur phó, làm phiền ngài đại giá quang lâm, đồ nhi thực không dám nhận, nhưng rõ ràng đồ nhi nhớ rõ lúc sur phó thăng tiên, đạo Thiên Kiếp cuối cùng chỉ có một người thi hành, sao đến lượt đồ nhi lại là ba đại tiên nhân cùng sử dụng Thiên Kiếp? Nếu ngài không muốn đồ nhi thăng thành Tiên ngài cứ nói rõ, cần gì phải dùng đến Thiên luật, đồ nhi không đi là được.” Chân vừa chạm đất, Lộ Nhi cười nhẹ.

Trong đám mây, sắc mặt Lôi công Điện mẫu lúng túng, lén nhìn vị Xà Tiên phía sau.

Không thể đối đầu, cuối cùng Lộ Nhi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng ba bóng dáng, tiên phong đạo cốt, phiêu phiêu giữa không trung, một thân phiêu dật, xa hoa.

“Đồ nhi, sáu trăm năm không gặp sur phó, con không thấy vui sao?” Bất đắc dĩ lắc đầu cười, gương mặt tuấn mỹ vô song lập tức xuất hiện ngay trước mắt hần.

Hình dáng của sur phó hần vẫn tinh tế như vậy, so với hần quả thật chỉ hơn chứ không kém!

Không hổ là sur phó Thần Tiên, dung mạo không những không biến hóa, ngược lại lại đẹp hơn vài phần, Lộ Nhi trề môi, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Vui? Đối với ta, một người đến mang thảm kịch cho ta, ngài nói ta có nên vui mừng hay không? Sur phó, đồ nhi hận không thể băm thây vạn đoạn ngài, nhưng mà, nếu không có ngài cũng không có đồ nhi hôm nay, tất nhiên đồ nhi phải cảm ơn ngài rồi.” Nếu không phải hần coi Lộ Nhi như tấm gỗ mà kích vài phát điện, tư chất của Lộ Nhi cũng không tăng mạnh, chính mình cũng nên phải cảm tạ hần.

Lão đạo sĩ đứng một bên chứng kiến rất sùng sốt, ông ta chỉ biết xà yêu và sur phó của hần có chút mâu thuẫn, không nghĩ là...

Trong lời nói của hần đầy ý châm chọc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve tay kia, Xà Tiên cười lạnh nhạt, cũng bởi có sự kiện kia mà hần mới đắc đạo thành tiên, ly khai Tuyệt Sơn, bắt đầu từ đó thầy trò là người lạ.

“Lúc đó sur phó thật xin lỗi con, bây giờ con cũng gặp Thiên Kiếp, con cũng nên hiểu rõ lúc đó sur phó là thân bất do kỷ.”

Thật tốt cho cái lý do thân bất do kỷ! Lộ Nhi nghe vậy cười lạnh, tay chỉ thẳng vào Lôi công Điện mẫu đứng bên cạnh.

“Cho nên bây giờ ngài tặng đồ nhi đại lễ này?” “Không.” Xà tiên lắc đầu, mắt nhìn Lôi công Điện mẫu đầy khinh miệt, cười nói: “Bây giờ Thiên Quy thay đổi, kiếp thứ ba sẽ là ba kiếp hợp thành một, cho nên bọn họ mới đến đây, con đừng trách lầm sur phó, nếu không phải vì tốt cho con, bây giờ, chỉ sợ con chỉ còn là một làn khói.”

Ba kiếp hợp thành một... Lộ Nhi nhướn mày, thật ra hần cũng đã từng nghe nói qua nhưng vẫn không nghĩ rằng đã bắt đầu áp dụng từ bây giờ, hơn nữa còn là bản thân kiểm nghiệm, đây được gọi là vận may hay xui xẻo đây?

Xem bộ dáng của sur phó, hần đột nhiên bừng tỉnh, cho dù có thành tiên, sur phó của hần vẫn cứ xấu tính như thế, tại sao hần có thể thành tiên, còn hần (Lộ Nhi) thì không?

“Thật sự là được ngài chiếu cố, dĩ nhiên Thiên Kiếp kiểu gì cũng phải đón nhận, sớm muộn gì cũng phải nhận, dù sao hiện tại đồ nhi đang rất nhàn rỗi, có thể nhận liền nhận, không nhận được thì thôi, hai mươi năm sau ta vẫn là một trang hảo hán.” Hai tay hần hướng về phía sau, sắc mặt ngưng trọng.

Không nói đến hần rất vất vả mới có thể tránh thoát Thiên Kiếp của Lôi công Điện mẫu, bây giờ có sự xuất hiện của sur phó, cơ hội tránh được quả thực rất nhỏ.

“Lão đạo sĩ, Thiên Kiếp không liên quan gì đến ngài, ngài mau mau tránh đi, nhiều năm ta sử dụng tiên pháp, ta sợ tay không khống chế mà làm tổn thương đến ngươi, nói cho cùng yêu và đạo sĩ vẫn là đối thủ của nhau, không thể vì một tên xà yêu mà phá hủy đi đạo hạnh của mình được.” Mị nhân như to, Xà tiên diêm dúa lẳng lơ nói, trong mắt khinh miệt vẫn không giảm.

Ở trong mắt hắn, trừ bỏ thượng tiên thì cơ hồ không có mấy người có thể lọt vào mắt của hắn, bởi vì bây giờ chính hắn cũng là thần tiên trung đẳng, còn e ngại cái gì nữa đây.

“Tất nhiên là không liên quan đến lão phu rồi, Thiên kiếp vốn là việc của Thiên giới, bắt quá, Xà tiên, lão phu nhìn trên người ngươi nhuệ khí cường thịnh, xem ra ngươi hẳn thuộc loại Tà Thần nhất phát, nếu ngươi còn liều lĩnh như thế, cẩn thận phản thành ma.” Lão đạo sĩ vuốt chòm râu, nhìn hắn từ trên xuống dưới, tâm đại không thành thật khuyên nhủ.

Chẳng biết tại sao từ khi quen biết Lộ Nhi, tính tình ông cũng đã ản nhĩn đi không ít, nếu bản thân không điều khí, sợ là cũng bị tức đến phát ghen, ông ta nhìn xà tiên đen mặt, cười mỉa, xem ra lời nói cảnh tỉnh của ông ta lại đem đến hiệu quả trái ngược như vậy.

“Chuyện của ta không liên quan gì đến ngươi, lão đạo sĩ ngươi chớ hồ ngôn loạn ngữ.” Xà tiên phẫn nộ nắm chặt tay, cười tà, mặt ngọc hiện lên nhiều vẻ giận dữ: “Đây là chuyện của Thiên Giới, ngươi cứ rời đi trước thì hơn.”

Lần đầu tiên Lôi công Điện mẫu thấy Xà tiên tức giận, không khỏi quay lại nhìn nhau, đáy mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, vì sao là thần tiên trung đẳng mà vẫn có thể dễ dàng bị cảm xúc chi phối, ngược lại hai người họ, cho dù có bị chế giễu mặt vẫn không đổi sắc?

“Xà yêu, tự giải quyết cho tốt, lão phu đến đây cũng đã là giúp đỡ hết lòng rồi... Về phần Bảo Nhi chỉ có thể xem tạo hóa của nàng, nếu nàng có thể sống sót... Các ngươi có thể sẽ bách niên giai lão.” Do dự trong chốc lát, lão đạo sĩ vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Thánh nhân đã từng nói, phá hủy một ngôi miếu chứ không phá vỡ mối lương duyên.

“Xà yêu lại vọng tưởng cùng nhân loại kết duyên? Đồ nhi, ngươi đừng nói ngươi cùng nữ tử nhân loại đang ở chung một chỗ?” Xà Tiên nghe thấy mấy lời này, vẻ mặt kinh ngạc, ngay lập tức liền cười to: “Ha ha ha, không hồ là đồ nhi của vi sư, trước khi ngươi nhận Thiên Kiếp, làm nàng sinh hạ tiểu xà yêu, thay ngươi chịu kiếp nạn này? Thực sự là có phong phạm của vi sư.” Nói đến câu sau, hắn còn liên tục ho khan.

Lão đạo sĩ biến sắc, quay đầu nhìn Lộ Nhi, hắn...

“Ngươi thật vô nghĩa, không sợ làm canh giờ liền bị Thiên Đế trách tội?” Lộ Nhi cười lạnh, trên mặt ản nhĩn sát khí.

Những đám mây rồi rạc dần dần ngưng tụ vào với nhau, trên mặt Xà tiên ngoài âm lãnh không còn biểu tình gì, nhìn xuống người từng là đồ đệ của mình mà như nhìn một con kiến, ánh mắt hết sức phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Rơi Xuống Vực

Edit: Mẹ tớ là Thái hậu

Beta: Sunlia

Nóng, nóng quá! Khó khăn tránh thoát hỏa diễm của Phượng Hoàng, trán Bảo Nhi nhể nhại mồ hôi, trên khuôn mặt hắt lên ánh lửa, nàng lo lắng nhíu mày, nhìn quả cầu lửa to lớn trước mặt, y phục trên người khô khốc, nhiều chỗ còn bị cháy xém, nàng chỉ sợ gần thêm bước nữa, chính mình cũng tan thành tro bụi.

Kể từ khi Phượng Hoàng biến thân, chiếc vòng tay làm từ băng làm quanh thân nàng xuất hiện nhiều khí lạnh, mặc dù không kịp xua đi hỏa diễm của Phượng Hoàng nhưng cũng làm dịu đi một chút hơi nóng. Tuy nhiên cũng không thể so được với hỏa diễm của Phượng Hoàng, giống như nước ít không cứu được lửa lớn.

“Hừ, chỉ là tiểu bảo vật, ngươi nghĩ nó sẽ cứu được ngươi ư?” Phượng Hoàng cười lạnh “xuy” một tiếng, đôi mắt hẹp dài liếc nhìn chiếc vòng nhỏ bằng băng: “Tên bạch xà đó nhiều ngày dùng tiểu bảo vật này vào trộm cớ Phượng Hoàng của ta nhưng cuối cùng vẫn thấy khó mà lui, càng không nói đến nhân loại không có đạo hạnh như ngươi, chỉ là tới để chịu chết.”

“Ta biết mình đến đây không khác gì chịu chết nhưng nếu không đến, ta đến cả một chút cơ hội cũng không có, Phượng Hoàng, ngươi đã có đôi cánh Phượng, sao phải cần cớ Phượng Hoàng nữa? Ngươi cho ta hái, cứu Lộ Nhi một mạng được không?” Hai mắt Bảo Nhi tha thiết nhìn nó, nàng cảm thấy da mặt mình sắp bị hun đến cháy rồi.

Cứu yêu xà kia? Phượng Hoàng cao ngạo lắc đầu, một xà yêu nho nhỏ mà cũng xứng dùng cớ Phượng Hoàng sao? Buồn cười! Cứu hắn còn không

bằng lưu cho mình một đường lui, dù sao cô Phụng Hoàng cũng có thể khởi từ hồi sinh, lại có khả năng gia tăng hơn trăm năm pháp thuật.

“Người thì biết cái gì, người chỉ là một phạm nhân, cô Phụng Hoàng theo ta đã hơn bảy trăm năm, há nói đùa là đùa sao?” Phụng Hoàng chớp mắt, cười lớn: “Muốn lấy thì cũng có thể, chỉ cần người có thể chạm đến phần lá, ta sẽ đưa cho người.”

Lá cây. ... Mắt Bảo Nhi lờ lờ phát sáng nhìn phần lá, nàng cắn răng gặt đầu.

“Được, đây là người nói.” Nàng nói xong liền mạnh mẽ phóng tới, chân vừa nhúc nhích chính là lúc cảm nhận rõ ràng độ nóng dưới chân, làm cho nàng đau muốn ngất.

Không nghĩ tới nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, Phụng Hoàng nghi hoặc nhìn bóng dáng quật cường kia, nó chỉ tự hỏi trong chốc lát liền nhìn thấy bóng dáng lung lay của bảo Nhi bước từng bước lại gần cô Phụng Hoàng.

Chỉ cần bước một bước nữa là sẽ bị hỏa diễm thiêu đốt, mỗi bước đi sẽ giống như đi trên bàn chông, tuy không thấy miệng vết thương nhìn bàn chân lại có thể cảm nhận tất cả giày vò.

“Rất đau? Chỉ cần người lui lại hai bước, đau đớn gì sẽ không còn.” Phụng Hoàng cười nhẹ khuyên nhủ, vung cánh bay trên đầu nàng, nhìn đôi môi bị nàng cắn nát, vung cánh chậm lại một chút rồi khôi phục lại tốc độ bình thường.

Hai mắt Kim Bảo Nhi đã muốn mê mang, Phụng Hoàng thật là vì mình mà suy nghĩ sao? Không, nó khuyên chính là khuyên nàng buông tha cơ hội cứu Lộ Nhi! Chỉ cần nàng lùi bước, nàng biết bản thân mình không có đủ dũng khí bước tiếp lại lần nữa, bị liệt hỏa thiêu đốt đau đớn thật, nhưng nếu chịu đựng trong thời gian dài, nó cũng không còn có kích thích nào nữa.

Nghĩ đến điểm này, đôi mắt đàn mê mang đã trở nên kiên định.

“Ta cần cô Phụng Hoàng!” Nói xong, nàng cắn chặt môi dưới rồi lại gian nan bước tiếp bước từng bước, nàng mơ hồ có thể nhìn thấy lá cây đang phát sáng, chỉ cần mười bước nữa, mười bước nữa thôi nàng có thể chạm đến nó rồi.

“Người sẽ mất mạng một cách vô ích, cần gì phải cưỡng cầu, vật này vốn dĩ thuộc về Phụng Hoàng tộc bọn ta, các người cho dù là nhân hay là yêu, bước đến bước thứ ba đã là cực hạn.” Phụng Hoàng nhìn vòng băng trên tay nàng phát ra lãnh khí ngày càng nồng đậm, có chút kinh ngạc: “Kì lạ, xà yêu kia đến đây vòng băng này cũng không phát huy uy lực lớn đến vậy, chẳng lẽ nó cũng sợ bị liệt hỏa đốt cháy?”

Nàng búng tinh khi nghe lời nó nói, vòng băng trên tay tán mát ra từng đợt khí lạnh, dần dần bao quanh toàn thân Kim Bảo Nhi.

Vết bỏng đau rất giống như bị dao nóng cắt qua dần dịu đi, nàng không khỏi thở một hơi, thân mình gầy yếu lay động ngồi xuống, ôm lấy bả vai đau đớn, chau mày, đôi môi bị cắn nát nhiễm máu đỏ tươi, giọt máu nhỏ xuống đất phát ra tiếng tanh tách, tựa như sắt nóng gặp nước. Mặc dù vậy nhưng nàng vẫn cố gắng đứng lên cho dù hỏa hoạn cắn噬, đau thấu xương cốt.

“Vô dụng, cho dù vòng băng giúp người, bản thân nó cũng không chịu được Phụng Hỏa chi diễm của ta, so với ngũ vị chân hỏa của Thái Thượng Lão quân không chút thua kém, niệm lòng tốt của người, ta thả người đi, thế nào?” Đây chính là nhượng bộ lớn nhất trong mấy trăm năm của nó, Phụng Hoàng thở dài.

Nó chưa bao giờ biết thì ra cũng có thời điểm bản thân nó không đành lòng, mỗi khi nhìn thấy yêu ma quỷ quái bị hỏa diễm đốt cháy, nó còn có thể vừa xem vừa cười, chỉ có duy nhất mình nàng làm cho lòng thương hại của nó nổi lên.

“Ta. cần cô Phụng Hoàng!” Bảo Nhi lắc đầu, nhẹ giọng nói khẽ.

Trong tâm trí của nàng, chỉ còn một ý niệm, đó là lấy được cô Phụng Hoàng, nếu không hái được, nàng cũng chỉ còn có thể hỏa táng ở đây.

“Người!” Lần đầu tiên đụng tới người không phân biệt tốt xấu, ai cũng chỉ mong cầu xin nó tha mạng, duy chỉ có nàng cự tuyệt hảo ý của nó! Phụng Hoàng tức giận, huy động cảnh nhiều Phụng Hỏa chi diễm: “Được, được, người muốn tìm chết, ta cần gì phải nói lời vô nghĩa với người.”

Bảo Nhi chỉ cảm thấy theo tốc độ vỗ cánh của nó, cảm giác thiêu đốt trên người dịu đi lại dần nóng cháy trở lại, nàng biết khắp không gian hiện giờ mình nó không chừa.

Không được, bản thân đến đây không phải để chịu chết, cũng không phải gặp khó mà lui bước, chẳng những lãng phí sự hy sinh của bản thân, lại. hai tay không khỏi xoa lên bụng vẫn còn băng phẳng, trên mặt nàng vụn phần dịu dàng.

“Người nói chỉ cần ta có thể đụng đến phần lá có Phụng Hoàng sẽ đồng ý để ta mang nó đi!” Nàng đột ngột ngẩng đầu, run run đứng lên.

Phụng Hoàng ngăn ra, nguyên tưởng rằng nàng không kiên trì được lại thấy nàng đứng lên, mắt nó lóe lên sự ngạc nhiên.

“Đừng vậy, ta đã nói qua, hiện tại còn mười bước, mà người ba bước còn bước không nổi, mỗi lần tiến thêm một bước sẽ đau đớn thấu tâm can, người chỉ là phạm nhân, nếu cứ cố chấp sẽ bị thiêu chết.” Nói đến đây nó liền nhìn cô Phụng Hoàng, đây là báu vật của nó, không thể bị cướp đi.

Lấy được sự đáp ứng của Phụng Hoàng, Bảo Nhi gian nan mỉm cười, đưa nhỏ, nương cùng con đi cứu phụ thân.

Ngay tại lúc này, thân hình lay động của Kim Bảo Nhi đột nhiên đứng thẳng lưng, mắt liếc đến cô Phụng Hoàng mắt liền phát sáng, nàng cắn răng, liều

lĩnh đi qua, mặc kệ cho hỏa diễm thiêu đốt thân thể, nàng vẫn không có ý định lùi bước.

“Không!” Phụng hoàng tro mắt nhìn cô Phụng Hoàng bị nàng nhò từ mặt đất lên, nàng kéo theo cả rễ cây vẫn còn dính bùn đất.

Đã hái được, thân Bảo Nhi liền mềm nhũn, nàng muốn ngã xuống đất, nàng liền cảm giác phía sau có từng trận cuồng phong ập tới.

Thân hình mềm mại bay lên không trung, Phụng Hoàng nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại.

“Ta nói ta tặng cho ngươi, nhưng ta không nói sẽ tặng cho người sống, cô Phụng Hoàng là thánh vật Phụng Hoàng tộc, tuyệt không thể rơi vào tay nhân thế, ta đành phải đưa ngươi đi gặp Diêm Vương thôi.” Phụng Hoàng vỗ cánh thật mạnh, không quay đầu lại liền cứ thế bay mất.

Không nghĩ tới thể lửa càng lúc càng lớn, ngay tại lúc nàng ngã xuống, vòng băng đột phát ra lãnh khí, đem cả người nàng đẩy đi, mà nơi nàng ngã, lại chính là vực sâu vô trượng...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Giao Dịch

Thân thể phảng phất như con diều cô độc, bị sợi dây nhỏ dùng lực lôi kéo, không ngừng rơi xuống dưới vách núi đen, y phục tung bay, sợi tóc đen dài bị gió mạnh thổi tung che khuất hai bên tầm mắt, nàng chỉ có thể nhìn thẳng chăm chăm nơi đang rơi xuống, toàn thân nóng lạnh luân chuyển, tay nắm lấy cô Phụng Hoàng càng chặt thêm.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ...” Trong đầu hiện lên hình ảnh một bóng dáng nhỏ xinh đáng yêu đang chạy về phía nàng, đôi mắt sáng ngời cùng với miệng nhỏ cười toe toét làm cho lòng người ấm áp.

Nàng chợt khẽ mỉm cười, vươn tay ra muốn ôm lấy đứa bé, nhưng trong nháy mắt, bóng dáng nhỏ xinh từ từ kéo dài, gương mặt tròn nhỏ nhắn đáng yêu biến thành gương mặt tuấn tú cười không đáng hoàng, mắt đào hoa khẽ liếc.

“Bảo Nhi, nàng là của ta, chúng ta đã cùng nhau ước định, nàng sẽ vì ta mà sinh hạ Tử Huân.”

Sinh hạ Tử Huân? Về mặt mờ mịt có một chút cảm xúc, mi mắt nàng nhấp nháy, chính mình còn không còn mạng, làm sao có thể vì chàng mà sinh hạ Tử Huân đây, Lộ Nhi?

Thân thể không ngừng rơi xuống, bên gò má nàng xuất hiện những vết nứt, thấy rõ từ trên xuống dưới vách đá trơn nhẵn như được mài qua không có một đoạn dây leo nào, muốn tự cứu mình đứng là si tâm vọng tưởng.

Hải tử, thực xin lỗi, mẫu thân không thể sinh con rồi, cũng chỉ có thể mang con đi theo. Bên môi nở nụ cười khổ, tay nàng xoa xoa bụng, vỗ vỗ vuốt ve như muốn truyền đạt tất cả xin lỗi đến đứa con trong bụng.

“Đừng động!”

Đột nhiên truyền tới tiếng quát lớn của một nữ tử, Kim Bảo Nhi kinh ngạc, nhìn về phía bên phải nơi giọng nói phát ra, nữ tử mặc toàn thân màu đỏ đậm nhũn nhặn lông mày, ngồi trên người một con hồ ly màu xanh, bốn móng sắc bén giống như có thể bám vào vách đá, đứng là giẫm lên trên vách đá trơn bóng dựng đứng chạy đến.

Là nàng! Trong lòng Kim Bảo Nhi vui vẻ, nghe nàng nói thế, nhất định là đến cứu mình.

Mặc dù hai người chưa bao giờ nói chuyện nhiều, nhưng mà lại thấy nàng thường xuất hiện ở bên cạnh Lộ Nhi, là biết quan hệ của bọn họ không phải là ít, mà chính mình cũng cố gắng ngăn chặn những suy nghĩ sâu xa, lại thêm ba ngày trước nàng tự nhận mình là nương tử của Lộ Nhi, rốt cuộc vì sao nàng lại tới cứu mình? Nghĩ đến đây, Kim Bảo Nhi cảm thấy mọi đang có máu tươi đông lại.

Hồ ly màu xanh bước nhanh tới, chỉ trong chớp lát đã chạy đến bên cạnh nàng, một đường chạy xuống dưới, mà bóng dáng màu đỏ cũng nhanh chóng chớp lấy thời cơ đưa tay về phía nàng.

“Nhanh nắm lấy!”

Thoáng giật mình, Kim Bảo Nhi cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay cầm lấy tay của nàng, đầu óc trống rỗng, đó là một bàn tay nhỏ lạnh lạnh giống như Lộ Nhi, trong khi tay nàng nóng bỏng đụng vào tay nàng, bàn tay thoải mái mà run lên.

Cổ tay khẽ đảo, nhanh chóng kéo nàng đến trước người của mình, bóng dáng màu đỏ giữ chặt thân thể xụi lơ, nhũn nhặn lông mày nhìn da thịt của người trước mặt bị nung đỏ, há miệng, lại nuốt lời muốn nói xuống, chỉ vỗ vỗ bộ lông hồ ly, chờ nó vừa chuyển hướng, hai chân nhảy qua giữ chặt.

Hồ ly màu xanh thông minh chọn địa điểm tốt để dừng chân, qua nửa canh giờ đã đến phía dưới Mặc Sơn.

Ôm lấy Bảo Nhi, bóng dáng màu đỏ gập gập đầu cảm kích hồ ly, hồ ly cũng nhếch nhếch miệng, liếc nhìn mây đen tụ lại lại lần nữa, nâng đuôi hồ ly lên bay về phía sơn động của mình.

“Hu, đau quá!” Ngồi dưới đất, Kim Bảo Nhi bị đau làm cho tỉnh giấc, mở mi mắt, thấy rõ mỗi một tác da trên người mình đều bị thiêu cháy đỏ bừng, gần như thương tích đầy mình!

“Đừng lộn xộn, vết bỏng trên người cô quá nghiêm trọng, ta còn đang suy nghĩ vì sao con phượng hoàng kia lại chờ nhìn cô rơi xuống, xem ra, dù nó không tự mình ra tay muốn mạng của cô, vết bỏng này của cô cũng khiến cho cô không cách nào sống nổi.” Ngồi xổm người xuống, cẩn thận vòng tay qua ôm chắc cánh tay nàng, bóng dáng đỏ đậm không khỏi lo lắng nhìn về vị trí ở giữa núi Mặc Sơn.

“Thật không ngờ, vậy mà cô... Vì sao còn tới cứu ta? Trúc Hồng!” Bảo Nhi chưa xót cười.

“Bởi vì trong tay cô có cô Phụng Hoàng.” Ngược lại Trúc Hồng thẳng thừng trả lời, chậm rãi quay mặt lại, đối với vết thương trên người nàng, lại có chút không đành lòng.

Vốn nghĩ rằng, sau khi nàng gặp phải Phụng Hoàng lửa sẽ e sợ, sẽ từ bỏ, nhưng không nghĩ tới nàng lại kiên định không đổi xông lên, khiến cho mình đang ở ngọn núi khác kinh ngạc không thôi, vội vàng huyết sáo trao đổi nhờ hồ ly hỗ trợ.

Nhưng vết bỏng trên người nàng, không có thuốc nào trị được, trừ phi...

“Cô biết chàng đang ở đâu, có thể đi cứu chàng phải không?” Nắm chặt tay, từ từ mở năm ngón tay ra, lòng bàn tay, hào quang của cô Phụng Hoàng cũng không giảm: “Nhanh đi cứu chàng, ta không sao, tạm thời vẫn còn chịu đựng được, ta muốn gặp mặt chàng một lần cuối cùng, cô nhanh đi cứu chàng!” Liềm liềm môi dưới bị thương, mặt Bảo Nhi không còn chút máu.

Nóng quá, hóa ra cho dù đã rời xa mảnh đất trống kia, cực nóng trên người cũng không biến mất, vẫn cắn nuốt mỗi một tác da thịt trên người, cùng với ý chí của nàng cũng không còn sót bao nhiêu.

“Cô... Chỉ vì muốn cứu công tử?” Nói xong mới phát hiện bản thân nói lỡ miệng, sao mình có thể gọi hắn là công tử.

Nàng cũng hiểu rõ cười một tiếng, gập gập đầu, suy yếu chỉ có thể tựa cả thân thể vào trên người Trúc Hồng.

“Nếu như liều cái mạng này mà có thể cứu được Lộ Nhi, ta cam tâm tình nguyện.”

Khuôn mặt yếu mị cứng ngắc giây lát, Trúc Hồng mấp máy môi, một tay giữ ở ngực, nhìn người trong lòng như giống như đóa hoa sắp lụi tàn, do dự chốc lát.

“Không phải một mình cô, còn có thai nhi trong bụng cô.”

“Vội thương thể hiện tại của ta, cũng không cứu được đứa bé.” Lắc đầu, trong đồng tử tràn đầy đau khổ.

Bàn tay ngọc xanh nhạt yên lặng xoa lấy bụng nàng, Bảo Nhi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Trúc Hồng, không rõ tại sao nàng lại có động tác này, nhất là vẻ mặt hết sức do dự trên mặt nàng.

“Nếu như, ta có thể cứu lấy hài tử trong bụng cô, cô có thể đáp ứng một yêu cầu của ta không?”

Sao, còn cứu được? Quả thật nàng không tiêu hóa được những lời này, đã chuẩn bị tốt để chết đi, lại bỗng nhiên nghe được mình còn có khả năng có thể sống, trong lòng dâng trào, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vô cùng bất an của Trúc Hồng, định mở miệng lại cố gắng im lặng, nàng muốn gì? Một trận bát an lan truyền trong lòng nàng...

“Yêu cầu gì?” Bảo Nhi nhẹ giọng hỏi, cổ họng có chút khàn khàn.

“Ta sẽ dùng tinh khí tu luyện trăm năm của ta để cứu cô, như vậy, ta sẽ bị hiện về nguyên hình, phải tu luyện lại lần nữa, cho nên ta muốn xin cô...” Môi đỏ tươi khẽ thở dài, hốc mắt Trúc Hồng ửng đỏ: “Muốn cô rời khỏi công tử, nếu không, cho dù ngài ấy chiếm được tiên thảo, cũng sẽ không thành tiên được, Trúc Hồng hiểu trong lòng công tử cô rất quan trọng, vì cô, ngài ấy thề rằng để tam phục* của mặt trời chia vào cũng muốn đợi ở Kim gia, chỉ sợ cô bị Đông Công công tử cướp đi, những chuyện này đều là những chuyện Trúc Hồng không cách nào có được.” (*tam phục; mùa nóng: chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu)

Đúng vậy... Đôi mắt ảm đạm lại cúi xuống, sao nàng chưa từng biết, hắn đối tốt với mình, mặc dù vì Tử Huân, nhưng, nhưng cũng che chở nàng, bảo hộ nàng, cho dù một khắc cũng chưa từng lơ lửng, chỉ cần ăn lấy lá cô Phụng Hoàng, là hắn có thể bình yên tránh khỏi thiên kiếp rồi...

“Ta không cần tinh khí của cô, Trúc Hồng, đó là thứ cô vất vả đạt được, vốn thuộc về cô, ta không có quyền lợi tước đoạt nó, cho dù ta sống, nếu để chàng biết được, cũng sẽ buông tha tất cả để đến tìm ta...” Nghĩ tới đây nàng không khỏi có chút thoải mái: “Đã có đủ nhiều, ta đã thấy thỏa mãn, cô vẫn nên cầm lấy cô Phụng Hoàng đi cứu chàng đi, đừng cho chàng biết, ta còn sống...”

Từ từ nhắm mắt lại, đáy mắt Bảo Nhi rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt, nhiệt độ cực nóng, so với bị lửa Phụng Hoàng thiêu đốt còn đau đớn gấp

vạn lần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Thuật Phân Thân

“Àm!” Một tia chớp trắng tấp đánh về phía bóng dáng màu trắng, tốc độ trong chớp mắt, nhưng vẫn có thể tránh được, hai người Lôi công Điện mẩu liếc nhìn nhau, không nghĩ tới trăm năm không gặp, yêu lực của con xà yêu này lại tiến bộ lên nhiều như vậy, trước đây vẫn còn miễn cưỡng tránh thoát mà bây giờ thân thủ đã linh hoạt hơn rất nhiều.

Nhéch lông mày liếc nhìn nam thạch bị đánh trúng tan nát, mặc dù về mặt Lôi Nhi không đổi, nhưng trong lòng cũng nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, nhìn xà tiên về mặt đảm chiều nhìn chăm chăm mình, giống như không có tính toán xuất thủ tiếp.

Cuối cùng ông ta nghĩ gì? Lộ Nhi biết rõ, sư phụ là loại người âm ngoan, tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho mình vượt qua Thiên kiếp như vậy, ông đã nói trên Tiên giới chỉ cần có một xà tiên là đủ, bảy trăm năm qua chưa từng có một Xà yêu đi lên tiên giới, tất cả đều bị sư phụ chặn ngang cắt đứt.

“Đồ nhi ngoan, thân thủ không tệ, nhiều năm không gặp, trải lại khiến cho sư phụ nhìn với cặp mắt khác xưa.” Một tay vỗ vỗ cằm, xà tiên cười hết sức quý mị, ánh mắt mang theo suy tính: “Chỉ là, người cho rằng có thể vượt qua được cửa ải này của sư phụ sao?” Ánh mắt thâm trầm, đồng tử lạnh giá.

“Chạy không thoát, chẳng qua cũng chỉ là chết, ta không tham sống sợ chết giống như người nào đó, vì muốn thăng lên Tiên giới có thể hi sinh luôn đồ đệ tin cậy nhất.” Nhếch miệng cười, khóe miệng màu hồng phấn của Lộ Nhi mang theo ý vị châm chọc thâm sâu, nhìn biểu cảm trên mặt sư phụ rõ ràng xuống thấp, hẳn biết, mình đã chọc giận ông ta.

Lão đạo sĩ đứng ở phía xa chờ xem không khỏi vì lời nói của hắn mà đổ mồ hôi lạnh, đang nguy cấp, sao còn nói chuyện khiêu khích xà tiên, không phải muốn đi tìm chết sao!

“Sư phụ...” Không biết từ lúc nào sau lưng lão đạo sĩ đã xuất hiện một gương mặt có vẻ tái nhợt, vừa quay đầu lại thiếu chút nữa cho rằng mình gặp phải quỷ.

Vỗ vỗ ngực, lão đạo sĩ trừng mắt liếc nhìn đồ nhi của mình một cái, vì một nữ yêu mà biến thành bộ dáng hiện tại, đáng sao? Người sáng mắt đều nhìn thấy rõ người nữ yêu kia thích là xà công tử kia, không phải hắn, mà ngọc đồ đệ này của ông, chỉ vì một câu nói của nữ yêu, hoàn toàn bị đánh bại, thật sự không dùng được!

Cũng bởi vì thế, gần đây ông mới để cho hắn ở trong khách điểm nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Con tới làm gì, thân thể không tốt còn không chịu quay trở về nghỉ ngơi đi.” Nhú lông mày trắng bạc, lão đạo sĩ nhìn đồ đệ gần như chỉ cần một cơn gió là thổi ngã lên tiếng khuyên nhủ.

“Nàng cũng tới, đúng không?” Hai mắt si ngốc nhìn về phía xà công tử, Bình Sinh cũng không nhìn thấy bóng dáng đỏ thắm kia, không khỏi thất vọng rũ mắt xuống: “Con chỉ muốn biết, rốt cuộc nàng có phải là nương tử của hắn hay không?”

Thôi... Lão đạo sĩ bắt đầu dĩ lạc đầu, đồ nhi ngốc đã lăm sâu vào tình căn, mình có ngăn cản thế nào đi nữa cũng chẳng ăn thua, hơn nữa ông cũng biết, từ trước đến nay Bình Sinh vẫn không có tâm tư hướng đạo, chỉ vì muốn báo đáp ân cứu mạng mới đi theo bên cạnh mình.

Nhiều năm như vậy, ông cũng nên trả lại cuộc sống hắn muốn.

“Nàng sẽ đến, chỉ là giờ phút này, lòng của nàng đều ở trên người xà công tử.” Năm ngón tay nắm chặt, lão đạo sĩ lo lắng nhìn về phía đồ nhi sắc mặt trắng xanh của mình, cho dù nữ yêu kia có tiếp nhận đồ nhi của mình hay không, đều là kết cục ông không muốn nhìn thấy.

Ít nhất, chỉ cần xà công tử vượt qua được Thiên kiếp, là có thể thành tiên, duyên phận cùng với Kim Bảo Nhi cũng chỉ tồn tại trong ý niệm của hắn, nhưng mà đạo hạnh của nữ yêu kia cực thấp, đợi cho đến khi nàng có thể trải qua Thiên kiếp, đến lúc đó đồ nhi của ông đã trở thành một nắm đất vàng.

“Chỉ cần có một cơ hội, con đều sẽ không bỏ qua, sư phụ...” Nói đến đây, giọng nói của Bình Sinh có chút nghẹn ngào, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống hướng về phía lão đạo sĩ: “Xin sư phụ tha thứ cho sự tùy hứng của đồ nhi!” Nói xong, đập đầu xuống nền đất, một lần, hai lần, ba lần, mỗi một lần đều dùng hết sức, “bịch bịch” vang dội, không để ý đến lần đầu đập đầu cái trán đã bị rách da.

Hai tay nắm chặt đặt ra phía sau lưng, lão đạo sĩ nhìn về phía tầng mây vẫn dày đặc như cũ, đè nén tất cả cảm xúc, thờ dài thật sâu...

Giữa trời bỗng nhiên xuất hiện mười đạo tia chớp cùng với kiếm khí sắc bén, Lộ Nhi nhướng mày, hai mắt ngưng thần, mũi chân đạp xuống, trong nháy mắt nhảy lên giữa không trung, nhìn tiên pháp đang dồn ép đến gần, hai tay đóng lại, đọc câu chú ngữ, liền thấy từ trong chân thân phân ra mười bóng dáng giống nhau như đúc, đứng một hàng.

“Hừ, thuật phân thân? Tội đa người chỉ có thể phân ra mười phân ảnh, cuối cùng vẫn sẽ bị một đạo tiên pháp của ta đánh bại, đồ nhi ngoan, người còn không bó tay chịu trói, nói không chừng sư phụ còn có thể tha cho người một mạng đấy.” Kiếm trong tay xà tiên nhẹ nhàng khẽ múa, như một dòng chảy bay qua, mang theo vô số chấm nhỏ, lóe lên ánh sáng bảy màu, vô cùng quái dị, những kiếm khí kia theo mỗi một đường múa kiếm của xà tiên mà thay đổi phương hướng.

“Bang! Bang! Bang!” Từng bóng dáng một bị tia chớp kiếm khí đánh trúng, hóa thành sương khói biến mất.

Mất thấy phân thân ngày càng ít, trên trán Lộ Nhi xuất hiện li ti giọt mồ hôi nhỏ, trong đôi mắt xanh thắm mơ hồ hiện lên vẻ bất an, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tiên xà có vẻ kinh ngạc, trong lòng hơi trấn tĩnh, mình đã không còn là Lộ Nhi của bảy trăm năm trước nữa rồi, không phải là người mà ông ta có thể nhìn thấu được.

“Thời gian của các người chỉ có nửa khắc, nếu trong nửa khắc này không giết được ta, cho dù chỉ còn nửa cái mạng, cũng giống như đã thắng tiên, sư phụ, ông thật sự hạ thủ lưu tình, muốn ta trở thành đồng liêu với ông sao?” Vừa chạy như bay tránh né kiếm khí đuổi sát phía sau, Lộ Nhi vẫn tiếp tục nói lời kích động xà tiên như trước.

“Chỉ bằng người? Chỉ là một tấm lá chắn Thiên kiếp của ta năm đó mà cũng dám cuồng ngôn!” Trường kiếm tung bay, toàn thân xà tiên ngưng kết lại nổi lên một đoàn sát khí, không khí chuyển động, tóc dài sỏa vai nhất thời tung bay, lộ ra đôi mắt nhỏ trừng giận dữ híp lại.

Tay gỗ La đánh Điện* của Lôi công Điện Mẫu dừng lại, lại kinh ngạc lần nữa với lời nói trong miệng xà tiên, nhưng nghĩ đến tiên vị của ông cũng là bậc trung xà tiên, cũng im miệng tiếp tục động tác trên tay. (gỗ La đánh Điện: không biết giải thích thế nào nữa, nói chung hai người này tạo ra sét và chớp)

“Bang!” Lộ Nhi vừa mới nói đã bị kiếm khí đánh trúng, cũng bị biến mất như làn khói, chỉ để lại một tầng sương mù, giống như cười nhạo tiên xà không nhìn thấy chân thân của mình.

Đáng giận, vậy mà ông ta đánh sai! Xà tiên tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, động tác trong tay nhanh hơn, chỉ còn lại hai, trong hai nhất định có một là chân thân!

“Sư phụ, xem ra cũng có chuyện ông không biết, ngoài dự tính sao? Chỉ có ta biết, trong lần Thiên kiếp lần trước, mắt phải của ông đã không cách nào nhìn rõ vật cách xa ba thước, đừng nói đến phân biệt được đâu là chân thân.” Nhảy lên cây cao bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng cười nói.

“Bang!” Cũng là bị một tia chớp xuất quỷ nhập thần sau lưng đánh trúng, hóa thành khói trắng.

Xà tiên phẫn nộ vẻ mặt trở nên quỷ dị cười một tiếng, nhìn bóng dáng màu trắng cuối cùng đang né tránh kiếm khí, đắc ý vạn phần, đồ nhi, xem người có thể thoát khỏi tiên pháp của vi sư hay không!

“Không!” Bóng dáng đỏ thẫm vội vàng chạy tới, trở mắt nhìn bóng dáng màu trắng bị đánh trúng vô lực ngã xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thoát Thai Hoán Cốt (Thay Da Đổi Thịt)

Edit: Yêu tà

Beta: hoa hồng

Một thân đỏ thẫm kia, giống như một con bướm bướm điểm lệ, trên khuôn mặt tái nhợt của Bình Sinh hiện lên một chút đỏ ửng kỳ lạ, vừa đứng lên, hần là muốn đuổi theo bóng dáng kia đi.

“Đồ nhi, con điên rồi, con cũng không xem tình huống bây giờ là thế nào, con là người, không phải là yêu, nếu như bước vào phạm vi công kích của Lôi công Điện mẫu, không chết cũng trọng thương.” Đưa tay nắm chặt cổ tay của Bình Sinh, khuôn mặt lão đạo si nghiêm túc: “Con yên tâm đi, lần này cũng không phải là Thiên kiếp của nàng, không cần lo lắng nàng sẽ phải chịu liên lụy.”

“Sư phụ nói là, nàng sẽ không bị thương?” Con người lông lánh lóe lên chút ánh sáng, Bình Sinh mừng rỡ hỏi.

Lắc đầu một cái, lão đạo sĩ nhìn vẻ mặt đắc ý cao cao tại thượng của Xà tiên, cùng với vẻ mặt không chút thay đổi của Lôi công Điện mẫu, lấy sự kiêu ngạo của bọn họ, làm sao sẽ đi tổn thương một tiểu yêu, chỉ là, nếu đồ nhi lỡ mang lao xuống đấy, kết quả sẽ không giống như vậy nữa, như thế, ngược lại Xà tiên còn cho rằng xà công tử kia mời bọn họ tới giúp một tay, sẽ chuyển lửa giận sang trên người Bình Sinh, như vậy, ngược lại là hại nữ xà kia.

Sau khi lấy được sự đáp ứng của sư phụ, Bình Sinh cũng không kiên trì muốn lao xuống chỗ kia nữa, nhưng khi nhìn thấy khóe mắt Xích Xà roi lệ, vẻ mặt không khỏi chán nản, khóe miệng nở nụ cười khổ sở.

Công tử, công tử! Không thể tin ôm thân thể đang ngã xuống, Trúc Hồng chỉ có thể há miệng, muốn kêu khóc, nhưng cổ họng giống như bị thứ gì đó

chặn lại, hơi run rẩy, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt đang đóng chặt của hắn, nước mắt từng giọt lại từng giọt từ trong hốc mắt chảy xuống, rơi vào trên gò má tái nhợt của hắn.

“Ha ha, cho dù mấy trăm năm không gặp yêu thuật mạnh lên không ít, nhưng làm sao có thể thoát khỏi kiếm khí của sư phụ đây, đồ nhi, ngay cả người đã học được không ít bản lĩnh của vi sư, cuối cùng, còn không phải là phải chết ở trong tay vi sư sao, mới vừa rồi tha cho người một mạng người lại không chịu cầu xin tha thứ, hiện tại, vi sư cũng không có cách nào cứu được người rồi.” Lạnh lùng cười một tiếng, bộ dáng Xà tiên hết sức hài lòng, một tay chậm rãi thu hồi bảo kiếm.

“Xà tiên, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta nên trở về đi thôi?” Lôi công cẩn thận hỏi, có chút không nề, có mấy người, sau khi tự tay giết đồ đệ của mình, còn có thể chuyện trò vui vẻ? Xà tiên tàn nhẫn, là nỗi danh ở Thiên giới, mình vẫn nên ít chọc giận ông ta thì tốt hơn.

“Còn chưa tới lúc, người gấp cái gì? Ta muốn để hắn chết không toàn thây, tránh cho lưu lại tai họa về sau.” Khóe mắt nhỏ dài không vui liếc Lôi công một cái, thấy hắn không lên tiếng, cũng không làm khó nữa.

Chết không toàn thây? Trên đỉnh núi, lão đạo sĩ không khỏi khẽ lắc đầu, chính và tà cũng chỉ cách nhau có một đường, xem ra, cuộc sống của Xà tiên này cũng không dài rồi, lòng dạ độc ác như thế, Chẳng trách Xà công tử có oán hận như thế với ông ta, tình nguyện để mình gặp Thiên kiếp, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ.

Nghe đến lời này sắc mặt Trúc Hồng tái nhợt, bỗng ngừng đầu, vẻ mặt lạnh như băng nhìn Xà tiên đang nói, cắn răng nghiêng lợi, hận không thể nghiền xương ông ta thành tro.

“Ngài ấy là đồ đệ của ông, tại sao ông có thể nhẫn tâm giết chết ngài ấy, năm đó vì ông mà trở thành tám chân, thật vất vả mới tránh được một kiếp kia, hôm nay, ông còn muốn ngài ấy chết không toàn thây?”

“Oh? Hắn lại nói cho người chuyện trước kia, nhưng mà, cũng bởi vì như thế, ngược lại hắn đã trải qua được Thiên kiếp thứ nhất, đó chính là chuyện tốt do ta tác thành, hắn nên cảm ơn ta mới phải, hôm nay, ta cũng đã để cho hắn cầu xin tha thứ, nhưng hắn không có, vậy làm sao có thể trách ta?” Xà tiên chặc chặc hai tiếng, đôi mắt híp dài nhìn từ trên xuống dưới nhìn nữ xà yêu, nghĩ thầm, đồ đệ này ngược lại có phúc hưởng, quyền rũ một tiểu yêu có đáng về không tề.

Nhất thời, Trúc Hồng bị mĩa mai nói không ra lời, biết rõ ràng là Xà tiên kia không đúng, nhưng mình cũng nói không lại ông ta.

Chỉ có thể đứng tại chỗ, ôm thật chặt thân thể Xà công tử, nếu như ông ta muốn phá hủy thi thể của Xà công tử, như vậy, mình cũng sẽ đi theo hắn, chẳng qua là, tại sao sau khi Xà công tử chết, thân thể không biến trở về thân rắn?

“Ông muốn thế nào thì là như thế ấy, cần gì phải nói nhảm nhiều vậy.” Kiêu ngạo mà nâng cằm lên, Trúc Hồng không sợ nói.

“Hừ, rất tốt, đây chính là do người nói, cũng đừng trách ta đưa các người cùng nhau tới Tây thiên.” Khẽ nhú đuôi lông mày, Xà tiên cười lạnh nói, rút ra bảo kiếm lần nữa, xoay ngược cổ tay lại.

Mắt thấy kiếm khí bắn tới, trên đất bụi tung bay, Trúc Hồng vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, khiến cho Bình Sinh và lão đạo sĩ không khỏi chảy mồ hôi.

“Tới đây!” Đúng lúc đó một đôi tay đưa ra, kéo Trúc Hồng ra, thấy nàng chết sống ôm cổ thi thể kia không thả, không khỏi cười khê: “Trúc Hồng, ta không có chết.”

Giọng nói quen thuộc, âm thanh quen thuộc, khiến thần trí Trúc Hồng rung động, không sai, là công tử, là giọng nói của công tử, ngài ấy không chết, chẳng trách mình nghi ngờ vì sao thi thể của công tử không có biến trở về thân rắn, chắc là ngài ấy còn chưa chết!

Nhanh chóng buông lỏng thi thể ra, cả người cũng bị một đôi tay có lực kéo đến một chỗ bí ẩn.

Khi kiếm khí đánh trúng thi thể, khuôn mặt Xà tiên vốn đang cười lạnh, nhất thời cứng ngắc, bởi vì, thi thể đó là một loại giống những thứ phân thân kia, “Băng” một tiếng, hóa thành khói trắng tan mất.

“Sư phụ, có lẽ ngài không nghĩ tới, đồ nhi đã vượt qua cảnh giới tối cao của thuật phân thân rồi nhỉ, có thể hóa thân ra mười phân thân, mà bản thân, cũng không ở trong nhóm phân thân kia? Phân thân cuối cùng, cũng có thể ngăn cản được hai lần lần kiếm khí, cái này, là tờ giấy cuối cùng của thuật phân thân mà ông vẫn luôn muốn lấy được, đáng tiếc, còn chưa có lấy được, ông đã thắng tiên, đồ nhi không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm để luyện tập.” Nghênh ngang đi ra từ một mòm núi nhỏ ở phía sau, dáng người ngạo nghễ, vẫn y phục màu trắng, chuông trên chân vang lên tiếng “leng keng” vang dội, không phải Lộ Nhi thì là ai.

Trên mặt lão đạo sĩ và Bình Sinh là vẻ vui mừng, lão đạo sĩ vui là vì hắn còn sống, mà Bình Sinh dĩ nhiên là vui mừng vì Trúc Hồng không cần chịu chết vô ích.

“Người, người! Người là có ý kích vi sư tức giận?” Bỗng nhiên Xà tiên hiểu ra, mình trúng bẫy của hắn.

“Ta cũng chỉ là hầu hạ sư phụ nhiều năm, hết sức rõ ràng tính khí của ông mà thôi, để lợi dụng, lại có cái gì không được?” Lông mày khẽ nhíu lên, Lộ Nhi nghịch ngợm nháy mắt, cố ý chọc cho Xà tiên giận sôi lên.

Tay nắm bảo kiếm hơi run rẩy, đôi mắt màu bạc nổi lên sát khí tàn nhẫn, Xà tiên miết nhẹ khóe môi, đột nhiên cười nói: “Người được đẩy Lộ Nhi, chỉ là,

thời gian còn chưa hết, vì sư cũng vẫn có thể giết người!”

Không nói thêm gì nữa, cánh tay múa kiếm càng thêm ra sức so với hai lần múa kiếm trước đó, mấy chục đạo kiếm khí bắn ra lần nữa, Lôi công Điện mẫu thấy vậy, cũng không nhúng tay vào, chỉ kinh ngạc nhìn Xà tiên, sắc mặt đại biến, ông ta, đã rơi vào Ma giới.

Khác với vừa rồi muốn dùng thuật phân thân để tránh né, chỉ thấy Lộ Nhi vung tay áo một cái, từ trong ống tay áo của hắn bắn ra kiếm khí giống như vậy, đánh rơi toàn bộ đám kiếm khí đang bắn thẳng đến.

“Chuyện này, điều này sao có thể!” Dưới chân lão đạo, Xà tiên lui từng bước chật vật, không quá nửa khắc, hắn giống như thay da đổi thịt thành một người khác, thần thái sáng láng, ngay cả trông mắt xanh thắm cũng lộ ra một cổ linh khí, chẳng lẽ là...

“Cò Phụng Hoàng đã được công tử ăn vào, hiện tại ngài ấy cũng giống ông, trong cơ thể, không còn là yêu khí, mà là tiên khí.” Ở phía sau núi nhỏ, Trúc Hồng tự tin từ từ xuất hiện bước ra, vẻ mặt sáng bừng

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chấn Nản Đau Lòng

Cái gì, cò Phụng Hoàng lại có thể bị hắn lấy được... Sắc mặt lão đạo kích động nhìn về phương hướng mà trước đây không lâu là một rừng mây đỏ, chỉ là, vì sao không thấy Kim cô nương? Tìm trái tìm phải, cuối cùng vẫn không tìm được bóng dáng của nàng, trong lòng nhất thời vang lên một dự tính không tốt.

“Sư phụ, thời gian đã hết, ông vẫn còn muốn giết bốn công tử?” Nâng mắt nhìn sắc trời, lại nhìn Lôi công Điện mẫu đã sớm khoanh tay đứng ở một bên, bỗng nhiên Lộ Nhi nhìn thấy gì đó, nhếch miệng cười khê.

“Người đang cười ta giết không được người sao?” Hung ác giận tái mặt, Xà tiên không vui nhếch hai hàng lông mày, “Dù thời gian đã hết thì như thế nào, bây giờ ta chính là thần tiên, giết chết yêu nghiệt nhà ngươi, làm sao có tội chứ?”

Xem ra, chấp niệm của ông ta đã rất sâu, đáng tiếc, cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, lại không thể thay đổi với hành động.

Sắc mặt như ngọc Lộ Nhi khẽ lắc đầu cười một tiếng, thật sự bản thân không làm gì được ông ta, cho dù hận ông ta nhiều năm như vậy, nhưng như vậy thì sao, qua mấy trăm năm, nỗi hận trong lòng mình, thật ra thì, đã đang dần dần tiêu tan, bởi vì cũng đã quên mất rất nhiều tình cảm không thấy trong đó.

“Sư phụ, chỉ sợ ông không giết được ta rồi, hơn nữa, tốt nhất ông nên rời đi nhanh lên.” Trầm tư trong chớp lát, hắn mở miệng nói.

“Hừ, ngươi cho rằng ăn một viên cò Phụng Hoàng thì tiên khí sẽ có thể áp đảo trên ta? Nằm mơ! Nó nhiều nhất chỉ có thể giúp ngươi thành tiên mà thôi, hơn nữa, bởi vì thể chất của ngươi đặc thù, nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng thêm cho ngươi hai trăm năm công lực, chỉ bằng như thế, ngươi cũng muốn giết ta? Buồn cười, thật sự là buồn cười, ha ha ha ha...” Đôi mắt màu bạc tức giận đến đỏ bừng, Xà tiên cười đến hết sức điên cuồng, giữa lông mày ngưng tụ sát khí màu đen cùng với tiên khí quanh thân chột biến đổi, những thứ này ông ta vẫn chưa phát hiện.

Nhưng mà, bầu trời bỗng nhiên an tĩnh lại, cùng với mây đen dày đặc đang từ từ tản ra, khiến ông ta không hài lòng ngừng nói, đang muốn xoa người lại quát lớn Lôi công Điện mẫu, để bọn họ tiến hành công kích, nhưng mà, vừa mới quay đầu lại, tất cả sát khí trên người đã biến mất không thấy bóng dáng, còn dư lại, cũng chỉ là cung kính.

“Xà tiên, đã lâu không gặp.” Vẻ mặt Thái Bạch Kim Tinh nặng nề quan sát từ xa, ngũ quan già mà không yếu này có một loại tôn nghiêm làm cho người ta không dám mạo phạm, “Lôi công Điện mẫu, hai người có thể đi trước trở về Thiên Đình phục mệnh.” Quơ quơ phát trần, một loạt ánh sao lóng lánh tản ra, chỉ thấy Lôi công Điện mẫu cung kính gật đầu rồi lập tức biến mất.

“Thái Bạch Kim Tinh, vì sao phải để cho bọn họ trở về trước? Còn chưa chém chết được yêu nghiệt kia, đây là bốn phận của Thất tiên.” Mắt thấy trợ thủ lại bị điều động rời đi, Xà tiên bất mãn hỏi.

“Thời gian đã hết, hắn chưa chết ở trong Thiên kiếp, chỉ cần hắn nguyện ý, là có thể trở thành một phần tử của Thiên Đình, tại sao lại nói là yêu nghiệt? Xà tiên, ngươi dám cả gan dối trên gạt dưới, muốn tự mình giết hại Xà công tử, mạo phạm quy củ của Thiên Đình, phải bị tội gì? Các vị tiên gia ở trên trời xem trong Thiên kính, đã sớm thấy rõ ràng các hành động bừa bãi của ngươi, ngươi đã nhập vào ma đạo, Thiên đế phái ta tới thu phục ngươi, mau cùng ta trở về, nhận trừng phạt!” Từ trong tay áo trắng nhạt lấy ra thủ dụ của Thiên đế, Thái Bạch Kim Tinh hươu phát trần trên tay ra lần nữa, một loạt ngôi sao chột rơi xuống, kết thành một chiếc lồng sắt vững chắc, bao Xà tiên lại.

Cái gì! Thiên kính? Vốn sắc mặt cường ngạnh Xà tiên im lặng mềm nhũn ra, ông ta, ông ta vẫn không tránh thoát được Thiên kính, như vậy, tất cả tội của mình, đều sẽ bị đưa ra truy xét, hơn nữa, lồng sao của Thái Bạch Kim Tinh là được luyện chế trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân tám tám sáu tư lần, mình có chạy trốn cũng không xong.

Năm ngón tay của Thái Bạch Kim Tinh nhẹ co lại, chỉ thấy lồng sao kia cũng từ từ thu nhỏ lại, mà Xà tiên bị nhốt trong đó cũng bị đánh trở về nguyên

hình, thành một con giun lớn giống như bạch xà, ống tay áo duỗi ra một cái, cả lồng sao lập tức bay vào trong. Thấy Xà tiên bị kết quả như thế, Trúc Hồng không khỏi vỗ tay liên tục, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Xà công tử không có bất kỳ biểu cảm gì, ngược lại vô cùng kinh ngạc.

“Thái Bạch Kim Tinh, ta không bị bất kỳ tổn thương gì, mong rằng xin ngài thay ta cầu Thiên đế tha thứ, để cho ông ta một con đường sống.” Coi như là hết duyên phận thầy trò cuối cùng đi. Lộ Nhi tiến lên từng bước, chấp tay nói.

“Thật là một người dễ dạy, trên người người đã thay da đổi thịt, nếu người nguyện ý, ngày mai, liền tới Thiên Đình báo cáo đi.” Mím cười gật đầu, vẫy ra trăm phù, bóng dáng Thái Bạch Kim Tinh liền biến mất, chỉ để lại giọng nói âm vọng về từ không trung.

Mây đen tản đi, trên bầu trời cuối cùng lộ ra một vùng bầu trời màu vàng kim, cùng một nửa mặt trời hạ xuống, không nóng như ngày thường, mà còn lại ánh sáng, ấm áp và sự hòa hợp.

Lão đạo sĩ mừng rỡ nhìn một màn này, ông vừa vui vẻ vừa lo lắng, vui vẻ là, Xà công tử bình yên tránh thoát được Thiên kiếp, lo lắng, cũng là...

“Nàng thế nào rồi?” Về mặt không có biểu cảm gì bỗng nhiên nhiên âm đạm xuống, không có quay lại nhìn mặt Trúc Hồng, sống lưng Lộ Nhi căng thẳng, mím chặt đôi môi, trông mặt xanh thắm bình tĩnh giống như mặt hồ.

Cần cấn môi dưới, Trúc Hồng lo lắng vặn xoắn tay ngọc, có chút suy nghĩ liếc nhìn về phía hấn, cuối cùng, vẫn làm ra một quyết định.

“Bảo Nhi cô nương... Chết rồi.”

“Chết... Quả thật là chết, nếu như người cứu nàng, mất đi trăm năm tinh lực của người, dĩ nhiên sẽ bị đánh trở về nguyên hình, nhưng mà, bây giờ người có thể lấy hình dạng thiếu nữ đứng ở trước mặt ta thì thật sự nàng đã chết rồi.” Khó sở khổ động khóe miệng, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, dường như mỗi một câu nói được nói ra, giống như là được nặn ra từ trong lỗ kim, mang theo đau buồn vô cùng, giống như cầm mắt đi sắt, không cách nào sẽ hòa mình. (*cầm và sắt, tên hai thứ đàn cổ, hoà thanh với nhau; dùng để ví tình vợ chồng hoà hợp, gắn bó)

“Công tử, ta...” Trúc Hồng kích động còn muốn nói gì đó, lại bị Lộ Nhi gờ tay lên bảo ngừng.

Vẫn không quay đầu lại, hấn nâng đầu ngón tay giữa hơi run rẩy lên, lấy lực đạo người thường không thể chú ý, hình như chỉ là hoàng hôn đứng thẳng bình thường, một lúc lâu sau, nhanh nhẹn xoay người, màu áo bào trắng mang theo một trận gió mát, sau khi trên chuông phát ra một tiếng giòn tan, cuối cùng không còn bất kỳ tiếng vang nào, giống như đang thương tiếc người yêu mất đi, mất đi năng lực lên tiếng.

“Ta biết người đã cố hết sức, không phải là lỗi của người.” Gương mặt tuần mỹ mất đi vẻ tươi sáng thường ngày, nhưng hấn gượng ép khẽ mở khóe miệng, cười đến ánh mắt trời rực rỡ, “Thật ra thì vừa bắt đầu ta đã tính toán ngày mất của nàng tốt rồi, không nghĩ tới, một ngày này, cuối cùng vẫn muốn tới, thôi, cũng chỉ là đợi thêm hai mươi năm, hai mươi năm sau, nàng nhất định sẽ trở về nữa...”

Công tử! Trúc Hồng kinh ngạc, trong con người chớp động đủ loại cảm xúc khác thường, cuối cùng vẫn bị không chế xuống, ghen ngào nhẹ nhàng gật đầu, chỉ cần hấn nguyện ý, nhất định mình sẽ cùng chờ đợi với hấn.

Không mở miệng đi hỏi Kim Bảo Nhi chết ở nơi nào, không mở miệng đi hỏi nàng được an táng ở nơi nào, dường như chỉ là rời nhà đi xa, Lộ Nhi nhàn nhạt cười, vẫn nhớ như cũ, bóng lưng nàng lên núi trước kia, kiên cường mà lại cô đơn, cho dù đau lòng cho yếu ớt dưới sự kiên cường kia, cùng với cô đơn trong tịch mịch, hấn vẫn muốn cười nhìn nàng rời đi như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Yên Lặng Chờ Đợi

Năm năm sau

Trên phố ở trấn Lạc Thu, một bóng dáng đỏ thắm trong đoàn người qua lại, thỉnh thoảng ghé cổ tìm kiếm, nhưng trước sau vẫn không thấy người mình muốn tìm, Trúc Hồng bất đắc dĩ liếc nhìn bầu trời, đã sắp hoàng hôn, lại là thời khắc này, mỗi ngày đến thời điểm này công tử đều ra ngoài, chưa đến đêm sẽ chưa trở về, khiến nàng vừa lo lắng vừa không dám mở miệng hỏi thăm, chỉ có thể mỗi ngày ra ngoài tìm kiếm, nhưng đã năm năm trôi qua, nàng vẫn chưa tìm được hấn.

“Trúc Hồng cô nương, cô lại đi tìm Lộ Nhi? Cô yên tâm, đến giờ huynh ấy sẽ trở lại thôi.” Kim Quảng đứng trước cửa hàng, đang thu dọn các sắp vải, thấy nàng đi vào cửa hàng liếc nhìn xung quanh, không cần hỏi cũng hiểu, vì ngày nào nàng cũng làm cùng một chuyện như vậy. “Haizzz, cũng không biết sao đại ca lại muốn rời nhà ra ngoài nhiều năm như vậy, cũng không trở lại xem tình hình huynh đệ chúng ta, ngay cả Lộ Nhi cũng không ở nhà nữa, kể từ lúc đại ca rời đi, hấn cũng chưa từng cười lần nào, thấy hấn như vậy chúng ta thật đau lòng.” Lẩm bẩm, lắc đầu, vừa lo lắng cho đại ca, vừa lo lắng cho Lộ Nhi, trong lòng cũng nhói đau.

Nghe vậy, bước chân Trúc Hồng bỗng nhiên thoáng dừng lại, rũ tầm mắt xuống, đáy mắt hiện lên vẻ tự trách, nếu như lúc đó mình có thể tàn nhẫn quyết tâm... cục diện cũng sẽ không thành ra như bây giờ.

Kể từ sau khi Kim Bảo Nhi chết, Lộ Nhi vẫn trở lại Kim gia, chỉ khác là hấn lấy thân phận thiếu gia để trở về, đồng thời thay đổi trí nhớ mọi người ở trấn Lạc Thu, điều bọn họ nhớ được là đại ca mang về một nam tử trẻ tuổi, mà bỏ đi đoạn mình là một xà yêu, cho nên bọn họ cho rằng đại ca sợ đi bỏ đi là muốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy, hơn nữa cũng muốn để cho hai huynh đệ bọn họ rèn luyện nên mới có thể lên bỏ đi, còn Trúc Hồng là nha đầu sau này Lộ Nhi mua được.

“Ta nên trở về chờ ngài ấy.” Gật đầu, bước chân Trúc Hồng có chút loạng choạng đi ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa nàng đã thấy một bóng dáng trầm tĩnh trên lầu hai khách điểm đối diện, nàng giật mình, ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm thì trong lòng hốt hoảng, vội vàng cúi đầu rồi đi.

Bình Sinh nấp mấy môi, muốn mở miệng gọi nàng, nhưng thấy bước chân nàng loạng choạng nên cũng ngậm chặt miệng, sợ mình không chú ý một chút sẽ gọi ra tên nàng.

Từ lúc nàng đợi Lộ Nhi năm năm, chính mình cũng ở trấn Lạc Thu đợi nàng năm năm, sư phụ đã rời đi từ năm năm trước, cách nửa năm sư đệ sẽ truyền tin đến, thông báo cho hấn tình trạng của sư phụ, thấy sư phụ sống thoải mái, hấn cũng bỏ xuống không ít tâm tư.

Cho nên hấn sẵn sàng chờ đợi cho đến khi nàng chịu quay đầu lại nhìn hấn.

Ban đêm, màn đêm yên tĩnh, Trúc Hồng đứng chờ trước cửa nhà Kim gia thiếu chút nữa ngủ quên, dụi mắt, lúc thấy một bóng người màu trắng, đang mừng rỡ muốn tiến lên.

“Trúc Hồng, cô lại đang đợi Lộ Nhi?” Giọng nói kia dịu dàng, nhưng lại không phải Lộ Nhi.

“Đông Công công tử?” Đợi bóng người kia đến gần, Trúc Hồng mới nhìn rõ ràng, phía trước không phải chỉ có một người, mà là một lớn một nhỏ.

“Trúc Hồng tỷ tỷ.” Đứa nhỏ sáu tuổi bỏ tay đang nắm tay phụ thân ra, chạy từng bước nhỏ đến ôm cổ nàng, đôi mắt trong sáng giống Đông Công Doãn như đúc.

Khẽ cười, nàng ngồi xổm xuống thơm đứa nhỏ một cái, đứa bé cười “khánh khách” hai tiếng, thơm lại nàng một cái, nghịch ngợm chạy về bên cạnh phụ thân.

“Lư Tiểu, không được trêu Trúc Hồng tỷ tỷ.” Nói thì nói như vậy, nhưng thấy nhi tử chọc cười Trúc Hồng đang buồn bã không vui thì trong lòng cũng thấy mừng. “Đông Công công tử về thật đúng lúc, ngày nào cũng trở về nhà vào lúc này, xem ra Lư Vân tỷ tỷ đúng là có cách dạy bảo.” Trúc Hồng che miệng cười trộm.

Đông Công Doãn hơi đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng, aizz, hiện tại người cả trấn đã biết mình sợ vợ rồi, hàng ngày trời chưa tối đều vội vã trở về, sợ Lư Vân mất hứng sẽ nổi lên sát ý, kết thúc cả nhà bọn hấn.

“Ta, ta phải trở về, Trúc Hồng, cô yên tâm, nếu có tin tức của Bảo Nhi, ta sẽ báo cho các người biết đầu tiên, nhìn Lộ Nhi cả ngày mang gương mặt lạnh như băng, cũng đã năm năm rồi, thấy hấn quan tâm đến Bảo Nhi như vậy, xem ra việc ta rút lui ngay từ đầu cũng đáng.” Vừa nói, trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng dáng đáng yêu xinh đẹp làm mặt quỷ với mình, hấn không khỏi ngạc nhiên, bóng dáng kia là ai? Sao lại vừa có chút quen thuộc, lại vừa thấy rất xa lạ?

Lắc đầu, hấn cười khổ nhìn về phía Lư Vân gật đầu, vội vàng nắm tay đứa nhỏ đi vào trong nhà, không dám nghĩ nhiều nữa, sợ về trễ, Lư Vân sẽ thành sư tử Hà Đông gầm thét.

Đúng vậy, ngay cả hấn cũng nhìn ra được công tử yêu Bảo Nhi rất sâu đậm, vì sao chính mình lại muốn miễn cưỡng đơn phương như vậy? Đứng đã lâu, hai đầu gối nàng bỗng nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng vững, vịn vào cây cột bên cạnh, mỗi một thở dài, nghe được rõ ràng tiếng bước chân quen thuộc mà nàng chờ đợi mỗi ngày.

“Công tử, đến giờ dùng bữa tối rồi.” Về mặt mặt mũi của nàng đột nhiên trở nên vô cùng hưng phấn, bước lên khẽ nói.

“Ừ, biết rồi.” Lộ Nhi toàn thân bạch y mặt không thay đổi gật đầu, bước qua cánh cửa, đi vài bước, bỗng dừng lại, “Trúc Hồng, người không cần ngày nào cũng chờ ta, đói bụng thì ăn trước đi.”

“Dạ, công tử.” Gật đầu, nàng im lặng đứng phía sau.

Biết rằng cho dù mình nói thế nào, mặc dù ngoài miệng nàng đáp ứng, nhưng đến lúc đó nàng vẫn sẽ đứng ở cửa chờ mình trở về, lòng mảy may thanh tú khẽ nhủ, chẳng qua là nhanh chóng bước vào trong.

“Công tử...” Giọng nói do dự từ phía sau truyền đến.

Hấn dừng bước lần nữa, nghi ngờ quay đầu lại nhìn nàng, dưới bóng đêm kia, ánh mắt mang theo tình cảm mãnh liệt không thôi, hấn rũ mắt xuống, không để ý.

“Ta muốn rời khỏi trấn Lạc Thu.” Trơ mắt nhìn hấn lạnh lùng cúi đầu, giọng nàng hơi nghẹn ngào, đến cuối cùng cũng không chịu nhìn nàng một cái sao?

Kính ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh thăm trong suốt như lưu ly, khề thờ dài, hần gặt đầu, vẻ cô đơn trên mặt càng rõ hơn, ngay cả Trúc Hồng cũng muốn rời đi, nhưng nàng cũng nên rời đi, ở bên cạnh mình năm năm, không có cách nào đối mặt với nàng một cách vui vẻ, hần thấy bất lực, chính mình cũng biết rất rõ tình cảm của nàng, nhưng không thể đáp lại, cũng chỉ có thể để cho nàng rời đi, mình mới sẽ cảm thấy như vậy là tốt nhất với nàng.

“Năm ngoái Thái Bạch Kim Tinh cho ta một vài bảo vật, ta để người chọn mấy vật phòng thân.” Kể từ khi hần từ chối lên Thiên đình, dường như là lúc nào rảnh rỗi thì Thái Bạch Kim Tinh sẽ xuống phàm trần khuyên hần, nghe nhiều khiến hần thấy phiền chán không thôi, duy chỉ có một điều tốt chính là Thái Bạch Kim Tinh đưa hần mấy bảo vật.

Đây chính là điều hần muốn nói với mình sao? Nàng vừa đau khổ lại vừa hạnh phúc gặt đầu cười một tiếng.

“Trúc Hồng nhất định sẽ báo đáp ân đức của công tử.” Là lúc nên buông tay, nàng nên đi về nơi nào? Sự cô đơn nhanh chóng hiện lên trong đáy mắt, hần là nghĩ đến bóng dáng trầm tĩnh kia, vì sao hần trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đại Kết Cục (1)

Giữa hè.

Trong đình viện Kim gia từng đóa hoa tươi đẹp tranh nhau đua nở, đón nắng sớm mới lên rực rỡ, hé mở nụ hoa non nớt, giọt nước rơi trên cánh hoa rửa sạch bụi bặm, nhìn càng thêm có sức sống.

“Tiểu cữu, tiểu cữu, người chơi cùng bọn con.” Hai đứa nhỏ hai bên trái phải nắm lấy ống tay áo người đang tưới hoa, cười đùa, cũng không để ý đến ánh mắt run rẩy mãnh liệt của Y Đình và Vân Tinh, ngây thơ hoạt bát quần lấy tiểu cữu cao lớn đẹp trai kia.

Thân ảnh đang tưới hoa dừng lại một chút, ánh mắt khề liếc hai người cười một cái, khuôn mặt tươi cười rực rỡ của đứa nhỏ làm hần nhớ ra điều gì đó, ni tâm vừa nhủ lại, nhấp máy môi, vừa muốn nói điều gì, lại thấy hai cái miệng đang cười kia dường như muốn khóc.

“Chơi cái gì?” Bất đắc dĩ thờ dài, mỗi lần hần muốn từ chối, bọn chúng đều dùng chiêu này, có thể nói là học được bản lĩnh mặt dày mày dạn của hai người Kim Quảng và Kim Chuyên, mấy năm nay, nếu không có bọn chúng bên cạnh, sợ rằng mình đã trở thành một tảng đá rồi.

Hần cho rằng hai mươi năm cũng chỉ như nháy mắt, vì ngàn năm qua cũng như vậy, nhưng đến bây giờ hần mới phát hiện, thì ra cuộc sống không có nàng thì dù chỉ một ngày cũng là sự chờ đợi dài đằng đẳng và buồn chán như vậy.

“Chơi trốn tìm được không? Tiểu cữu, hai người bọn con đi trốn, người đi tìm.” Vừa nghe tiểu cữu đồng ý chơi cùng bọn chúng, hai đứa nhỏ vui mừng hô một tiếng, cũng không cần biết hần có đồng ý hay không, nhanh như chớp đã xông vào bụi hoa đi trốn.

Hai đứa nhóc này đúng là chơi mãi không chán, lần nào cũng bắt mình phải đi tìm, nhưng lần nào cũng trốn cùng một chỗ, rốt cuộc là vì sao? Đáy mắt Lộ Nhi lộ vẻ khó hiểu không giải thích được, rõ ràng trong mắt mọi người, bây giờ hần đã trở nên khó tiếp cận, vì sao mấy đứa nhóc kia lại không sợ hần, so với cha mẹ bọn chúng, dường như bọn chúng thích ở bên cạnh hần hơn.

“Tiểu Đồng, Tiểu Chân, hai đứa cẩn thận đừng để bị thương.” Y Đình vội vàng hô lên, liếc mắt nhìn Vân Tinh, im lặng lắc đầu.

Bọn chúng nghịch ngợm khiến các nàng là mẹ cũng không quản giáo được, nhưng chỉ một mình Lộ Nhi nói, bọn chúng lại hết sức nghe lời.

Chạy tới chạy lui trong bụi hoa, cuối cùng hai đứa cũng chạy tới chỗ góc tường định sẵn, nhưng ngoài ý muốn, lần này lại có một cô bé đang ngồi xổm ở đó, mở đôi mắt to xanh thăm, đáng yêu nháy mắt to, bàn tay nhỏ bé đưa lên miệng “xuyt” một tiếng.

Hai đứa nhỏ liếc nhìn nhau một cái: cười “khanh khách” chạy đến, đứng trước mặt cô bé, che lấy nàng trong góc tường.

“Há? Đây là cái gì?” Tiểu Đồng nghe được có tiếng bước chân chậm rãi đến gần, cậu bé không khỏi nhìn xuống nơi mình đặt chân, không ngờ lại dẫm lên vật gì đó mềm mại, tò mò cúi thấp đầu nhỏ xuống, không nhịn được kêu to: “Rắn! Có rắn!”

“Cái gì mà rắn, cậu kêu to như vậy tiểu cữu sẽ phát hiện ra!” Tiểu Chân tức giận liếc mắt, theo ánh mắt Tiểu Đồng nhìn xuống, không khỏi giật mình.

Quả thật Tiểu Đồng đang dẫm phải cái đuôi rắn, mà chủ nhân của cái đuôi rắn, đương nhiên là cô bé có đôi mắt to kia.

“Xuyt! Xuyt! Xuyt!” Cô bé liều mạng xuyt bọn chúng, cũng không quên lấy tay đẩy Tiểu Đồng ra, kéo cái đuôi bị dẫm phải vào phía sau.

Nàng, nàng có đuôi rắn! Tiểu Đồng và Tiểu Chân quên mất sợ hãi, ngược lại tiến lên, muốn tìm hiểu đến cùng.

Còn chưa nhìn được đuôi rắn phía sau nàng, hai đứa nhỏ đã bị người phía sau nhấc lên giữa không trung, hai chân nhỏ đang đạp loạn. “Được rồi, tìm

được hai đứa rồi, nên đi đọc sách đi.” Nàng hai đứa nhỏ lên, Lộ Nhi có chút dờ khóc dờ cười, lần nào cũng trốn cùng một chỗ, cho dù bọn chúng không phát ra âm thanh gì thì mình cũng có thể tìm được.

“Tiểu cừu, ở kia có một...” Nói đến phần sau, Tiểu Chân suy nghĩ một chút, không biết nên gọi cô bé kia như thế nào, bởi vì nàng không giống bọn họ, nàng có một cái đuôi rắn phía sau.

Có một? Lộ Nhi nghi ngờ cúi đầu, lúc này mới phát hiện trong góc có một cô bé ngồi đó, khi hắn vừa liếc nhìn nàng, trong đầu “Oanh” một tiếng, toàn thân cứng nhắc, từ từ thả Tiểu Đồng và Tiểu Chân xuống.

“Oa, Người là ai, người và con đều có một cặp mắt xanh giống nhau!” Cô bé đột nhiên hô lên, nhưng dường như nghĩ đến một điều gì đó lập tức che miệng, nhìn xung quanh, vẻ dễ thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút giống với một người, mày nhỏ khê chau lại, vừa chậm rãi nói lỏng, vừa tò mò đánh giá nam tử trước mặt.

“Người là người? Hay là rắn?” Một tay che lấy ánh mắt hai đứa nhỏ, Lộ Nhi phun ra xà tín hỏi.

Cô bé không bị dọa, ngược lại vui mừng đứng lên, đột nhiên nhảy vào ngực hắn, ôm lấy cổ hắn, cả cơ thể nhỏ bé cũng treo ngược trên người Lộ Nhi.

“Người là phụ thân, có đúng không?” Người là phụ thân mà mẫu thân nói, chỉ có phụ thân mới có ánh mắt xanh thắm như vậy!” Vô cùng thân thiết phe phẩy đuôi rắn phía sau, mở to mắt đáng vẻ vô cùng vui mừng.

Đuôi rắn mềm mại đập trên người không gây bất kỳ đau đớn nào, Lộ Nhi bị lời nói của nàng làm chấn động thiếu chút nữa đứng không vững, tay đang che mắt hai đứa nhỏ cũng nói lỏng, ôm lấy nó, nhủ lòng mày, nhìn hai người trong đình phía xa đang nói chuyện, hắn nâng bàn tay to lên xoa mông đứa nhỏ, ngay sau đó, cái đuôi của nàng như tan biến vào không khí, biến mất không thấy nữa.

“Mẫu thân của người là ai?” Không để ý đến hai đứa nhỏ đứng bên cạnh đang ra sức kéo tay áo mình, hắn căng thẳng nhìn đôi mắt xanh thắm của cô bé, nhìn đến khuôn mặt nàng dường như rất giống với đáng vẻ của một người.

“Kim Bảo Nhi.” Cô bé nghiêm túc trả lời. “Phụ thân, sao ngay cả tên mẫu thân người cũng quên mất?”

Kim Bảo Nhi, nàng không chết! Hắn gần như không hít thở nổi, ôm cô bé trong tay suy nghĩ, lại ôm càng ngày càng chặt, đến lúc cô bé không chịu được đau kêu lên, hắn mới đột nhiên hồi phục tinh thần, buông lỏng tay ra.

“Vậy còn tên của con?” Giọng hắn khàn khàn hỏi.

“Kim Tử” Cô bé có chút nghẹn ngào trả lời, mỗi lần nghĩ đến tên của mình, nàng cũng vô cùng ủy khuất, vì sao mẹ lại đặt cho mình cái tên tâm thường như vậy?

Kim... Tử? Một lúc sau mới có phản ứng, Lộ Nhi gần như nói không ra lời, tên của một nhà Kim gia đã đủ “nổi danh” rồi, vì sao Kim Bảo Nhi lại muốn cho con mình lấy một cái tên như vậy?

“Ha ha ha, nàng và phụ thân giống nhau, tên thật là kỳ lạ...” Tiểu Đồng ôm bụng cười lăn trên mặt đất, Tiểu Chân cũng cười đến nỗi chảy nước mắt.

Tròng mắt xanh thắm vừa đảo, hốc mắt đỏ lên, là đáng vẻ cố gắng kìm nén không khóc, bầu môi, mắt ngập nước đáng vẻ đáng thương nhìn về phía Lộ Nhi, bắt đầu tố cáo.

“Phụ thân, bọn họ cười con.”

Bộ đáng kia... Lộ Nhi hiển nhiên thấy hình ảnh chính mình ngày trước, là bộ đáng tiểu hài tử, đáng vẻ tội nghiệp tố cáo người khác, nhứt đầu khê xoa chân mày.

“Mẫu thân con ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Đại Kết Cục (2)

Ôm đứa bé trẻ mồ côi đi trên đường, không khỏi đưa tới ánh mắt tò mò, trừ bé gái đáng yêu được ôm trong ngực Lộ Nhi, càng tò mò hơn vì vẻ nóng trên mặt hắn, đã năm năm không thấy bất kỳ biểu tình gì rồi, hôm nay là đã xảy ra chuyện gì sao? Không ít hàng xóm láng giềng thò đầu ra.

“Phụ thân, người cũng không nên nói cho mẫu thân biết là con đi tìm người, nếu không, có thể sẽ phạt con chép viết Tứ Thư Ngũ Kinh đấy.” Tội nghiệp nháy mắt to, vừa nhắc tới mẫu thân, ngược lại vẻ mặt của Kim Tử dè dặt, hoàn toàn không có bộ dạng cố làm đáng thương vừa nãy.

Vì sao nữ nhi đi tìm mình sẽ bị phạt Tứ Thư Ngũ Kinh? Đây nghi ngờ trong đầu, nhưng riêng cái vấn đề này, đã làm hắn không nhận được nỗi giận, muốn hung hăng đánh Kim Bảo Nhi một trận.

Vung tay áo một cái, càng thêm nhanh hơn đi đến tiệm gạo, không ngờ, nàng trở lại trấn Lạc Thu, lại là đi tiệm gạo xem buôn bán trước, chẳng lẽ bản thân ở trong lòng của nàng không sánh bằng mấy hạt gạo kia, còn nữa, chuyện giả chết chết tiết kia rốt cuộc là như thế nào?

“Đình chuông quây, đừng để những thứ gạo và củi này quá gần, để tránh dẫn tới hỏa hoạn, buổi tối lúc đốt cây nền công nhân trông chừng đừng nên đặt gần cửa sổ và để đồ dễ cháy bên cạnh.....” Còn chưa bước vào, giọng nữ tử mỉa mai đã truyền ra từ bên trong, vốn gương mặt đầy tức giận lập tức dịu xuống, năm năm không thấy, bản thân nhớ nhung giọng nói trong như đình chém sắt lại chứa từng chút dịu dàng này dường nào.

Vì sao nàng muốn rời khỏi trấn Lạc Thu giờ lại trở về?

Trong đầu nhảy ra vô số câu hỏi, cuối cùng, hắn chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, nếu nàng nguyện ý trở lại, nói rõ tất cả vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Từ phía sau xông tới đây hai bóng dáng lỗ mãng, hai người sát nhau không ngừng bước chân, chỉ đành phải cứng rắn đứng phải phần lưng Lộ Nhi.

“Ai nha, này, Lộ Nhi, tại sao là huynh, còn không mau đi vào, nghe nói đại ca trở lại.” Về mặt mừng rỡ nói một câu, hai người như gió vọt vào, cũng không chú ý đứa bé được Lộ Nhi ôm vào lòng cực kỳ giống hắn, chỉ há mồm hô to: “Đại ca, đại ca.....”

Nhiều mây, mắt nhìn đôi mắt xanh da trời của đứa bé con trong ngực chuyển động xoay tít, Lộ Nhi xoa xoa sợi tóc mịn màng, trên người của nó, có mùi của Bảo Nhi, nhưng.....

“Đình chuông quây, không biết đại ca trở về chưa? Người đâu?” Bên trong truyền đến giọng nói không hiểu sao của Kim Quảng.

Thế nào! Bảo Nhi không ở bên trong? Mặt lập tức biến sắc, bóng dáng màu trắng nhanh chóng bước vào, liếc nhìn trong tiệm gạo trừ mấy vị nữ tử đang chọn gạo, hoàn toàn không có những bóng dáng khác.

Nàng không có ở đây! Nhưng mà, giọng nói nghe được lúc này, chẳng lẽ là ảo giác? Lộ Nhi nhìn về phía Đình chuông quây, chỉ thấy hắn đang căn dặn những thứ gì đó cho người làm, sau khi nghe thấy câu hỏi của Kim Quảng, đang định trả lời.....

Đột nhiên, Kim Tử đưa cánh tay ngăn nhỏ ra, gọi bóng dáng nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt đang đứng chọn gạo ở trong góc.

“Mẫu thân!”

Giọng nói trẻ thơ lại mui phân ý làm nũng, vang rõ mồn một ở trong tiệm gạo, dẫn đến mọi người không thể không nhìn về nơi giọng nói phát ra, Kim Quảng và Kim Chuyên thiếu chút nữa bị dọa đến cảm trật khớp, Lộ Nhi ôm một bé gái lúc nào, hơn nữa, bé gái này còn giống hắn như thế.....

Ngừng thở, trong phút chốc gương mặt tuấn mỹ cũng nổi lên cảm xúc phức tạp, Lộ Nhi nhìn người ngồi xổm dưới đất đang từ từ quay đầu lại, nét mặt tươi cười như hoa, trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn, đúng là xấu hổ hạ mí mắt xuống.

“Đại ca!” Lần này hai người Kim Quảng và Kim Chuyên trật khớp cảm thật sự, “Đại ca..... Huynh, sao huynh lại ăn mặc thành bộ dạng một nữ tử..... Hơn nữa, nó, nó gọi huynh là mẫu thân?” Chỉ vào đứa trẻ đang cười khanh khách kia, hai người mở to miệng gần như có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Ở một bên nhìn, Đình chuông quây khẽ cười lắc đầu một cái, mới vừa rồi, vẻ mặt của mình cũng không khác Nhị công tử và Tam công tử, vậy mà, sau khi biết chuyện của nàng và Lộ Nhi, ngược lại hết sức may mắn, chủ tử đã có được hạnh phúc mình muốn.

“Nàng vốn là nữ tử, có gì mà kỳ quái.” Kéo nhẹ khoe miệng, giao Kim Tử trong ngực vào trong lòng Kim Chuyên, Lộ Nhi từng bước dồn ép lên phía trước, “Nàng nợ ta một lời giải thích.”

Năm năm, dung nhan không thay đổi, mà nhiều thêm một phần ý vị thành thực, phần luống cuống khi đối mặt với mình.

Đại ca vốn là nữ tử..... Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, không nói gì được, nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không biết đại ca là nữ tử!

“Ngu ngốc, ngu ngốc!” Một ngón tay chỉ một người, Kim Tử cười cong mắt, “Đại cữu tử tiểu cữu tử là ngu ngốc.”

Lúng túng vỗ vỗ mép váy đứng lên, Kim Bảo Nhi nhìn sang xung quanh, nàng có thể cảm thấy trên người Lộ Nhi bộc phát ra tức giận, nhưng mà, cũng không có người nào dám tiến lên cứu giúp, không, phải nói là, quên mất tiến lên cứu giúp, trừ Đình chuông quây, người làm trong tiệm, khách, cùng với hai đệ đệ của mình đều toàn thân cứng đờ thành đá, tất cả đều trọn mắt há mồm đang nhìn mình.

“Không định trả lời, hả?” Một tay nắm được cằm của nàng, ép buộc tầm mắt Bảo Nhi đối diện mình, Lộ Nhi gần như cắn răng nghiêng lợi hỏi, đã lúc này rồi, nàng còn có tâm tư đi xem người khác?

“Ta... ta cho là chàng thành tiên.” Giảm thấp giọng nói xuống, đang lúc cánh mũi càng ngày càng tràn đầy hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng, mặt nàng đỏ mở miệng, ngón tay trên mặt hơi lạnh, tim run lên, kim lòng không được nâng lên, ngấm vào đôi mắt xanh như biển này.

Thành tiên? Hừ, lại là một lý do rất hay, hắn ním môi, bóng người trong tầm mắt, tươi cười rạng rỡ, trên da thịt vô cùng mịn màng có từng đám màu hồng phấn, tròng mắt màu đen óng ánh mê hoặc, dưới sống mũi xinh xắn là môi đỏ mọng khẽ run, đây là Kim Bảo Nhi, là Kim Bảo Nhi của hắn!

“Vi sao già chết? Vi sao phải rời khỏi trấn Lạc Thu?” Chậm rãi đến gần kề, tay giữ chặt cảm nằng chột thả nhẹ, rất hài lòng thấy vẻ vô cùng quyến luyến với mình trong mắt nằng.

“Không có, thiếp không có già chết.” Khẽ gật đầu một cái, nằng đột nhiên mạnh mẽ đủ dũng khí, không để ý tầm mắt của mọi người, tay đang cảm mép váy ôm bên eo của hắn, “Lúc ấy, Trúc Hồng đang muốn lấy ra tình khí của nằng, thiếp cũng đột nhiên bất tỉnh, vốn cho rằng bản thân chết rồi, nhưng mà, là Kim Tử đã cứu thiếp, đến Trúc Hồng cũng bất ngờ, cuối cùng, bởi vì sợ bản thân sẽ trở thành trở ngại chàng thành tiên, cho nên mới để Trúc Hồng nói cho chàng biết, ta chết, Trúc Hồng tìm một sơn động giúp thiếp dưỡng thương, một tháng sau, thiếp nghe Trúc Hồng nói chàng không muốn thành tiên, nhưng Thái Bạch Kim Tinh thường xuyên viếng thăm hi vọng chàng lên thiên đình, vì không trở thành trở ngại của chàng, thiếp càng chỉ có thể quyết tâm tàn nhẫn rời đi, cho đến một tháng trước, Trúc Hồng tìm được thiếp.” Nằng tự nói với mình, cho dù bản thân làm “người chết” cả đời, Lộ Nhi vẫn sẽ không thành tiên, dù vậy, vì sao không trở lại cả nhà đoàn tụ.

Dùng sức nhắm mắt lại, day day huyết thái dương cực kỳ mệt mỏi, Lộ Nhi không ngờ ngay cả Trúc Hồng cũng lừa mình nhiều năm như vậy.

“Kim Tử không phải Xà Tộc.” Thời điểm khi hắn ôm nữ nhi, cũng đã rõ ràng.

“Cái gì! Nhưng nó có đuôi rắn, hơn nữa, nó thật sự là nữ nhi của chàng.....” Trái lại Kim Bảo Nhi có chút nóng nảy, lôi kéo hắn nhìn về phía nữ nhi của mình, gương mặt giống nhau như đúc.

Bất đắc dĩ lại buồn cười kéo tay của nằng, tất cả tức giận đã tan thành mây khói, hắn khẽ ôm ở eo của nằng.

“Ta biết rõ, nó là nữ nhi của ta, nhưng mà, nó lại là Long tộc, nằng giúp ta sinh một nữ nhi Long tộc, cho nên, nó mới có tiên khí bảo vệ nằng.” Thời điểm khi hắn ôm lấy nữ nhi, chính là nhìn thấy tóc mai giấu ở bên trong búi tóc, đó không phải là thứ Xà Tộc nên có.

Long..... Kim Bảo Nhi ngây dại, nằng có nghe nói qua Long và Xà vốn một nhà, nhưng..... Chẳng lẽ là bởi vì theo như lời Trúc Hồng nói, Lộ Nhi tìm một nữ tử sinh vào tháng âm ngày âm giờ âm, chính là vì sinh Long tử?

“Cám ơn nằng, sinh cho ta một nữ nhi mà ta vẫn chờ đợi, cũng cám ơn nó, đã cứu nữ nhân ta yêu nhất.” Giọng nói khàn khàn, hắn ở bên tai của nằng nhẹ nhàng nói.

Nữ nhân yêu nhất..... Có chút nghẹn ngào, im lặng gật đầu một cái, vui mặt vào trong lồng ngực cực kỳ quen thuộc này, nước mắt nằng rơi như mưa.

Năm năm, rốt cuộc nằng lại trở về trấn Lạc Thu, cũng trở về bên cạnh nam nhân thật lòng đợi chờ mình.

Lúc rời đi, nằng cho rằng, cuối cùng hắn sẽ chọn thành tiên, đó là trải qua rèn luyện ngàn năm, nên được chính quả, nhưng mà, không ngờ, thế nhưng hắn lại vì mình buông tha tất cả cần có này.

Nằng có thể không trở lại ư!

“Chàng có thể không già, không chết, nhưng mà thiếp không thể.” Nằng hít hít cánh mũi.

“Có nữ nhi cùng với ta, mặc kệ là luân hồi mấy lần, chúng ta đều sẽ chờ nằng, trăm năm, ngàn năm, cho dù nằng thành cây, chúng ta cũng sẽ canh giữ ở bên cạnh của nằng.” Lộ Nhi thiếu chút nữa có kích động nhào nặn nằng vào trong thân thể, người đáng yêu thế này, làm sao bản thân chịu buông tay được.

Đứng ở một bên, hai người Kim Quảng và Kim Chuyên đang thoát khỏi trạng thái cứng đờ trừng mắt nhìn, nghe lén một lát, cũng không nghe được hai người bọn họ đang nói cái gì.

“Ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái), cháu bồng xuất hiện lúc nào?” Bọn họ không thể làm gì khác hơn là xuống tay với đứa bé hồng hào trong ngực.

“Hai người đồng ý để Tiểu Đồng và Tiểu Chân làm người hầu của cháu, cháu sẽ nói cho hai người biết.” Cắn ngón tay, mắt to chuyển động, đứa bé con cò kè mặc cả nói.

Đứa bé này..... Không đơn giản giống như trong tưởng tượng của bọn hắn! Kim Quảng và Kim Chuyên đồng thời ý thức được, dò hỏi một tiểu quý thông minh, còn không bằng chọn trực tiếp hỏi đại ca..... Không, đại tỷ hơn.

“Mẫu thân, đại cữu tử và tiểu cữu tử xiết con!” Hừ, không đồng ý? Không đồng ý thì tố cáo! Không phải trong sách đã nói, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn sao? Ai bảo hai đứa nhóc này dám cười nhạo mình, nhất định không thể con nợ cha trả, cô bé chớp mắt to long lanh, đáng thương vờn cánh tay ra.

Cái gì! Quả thật đứa bé này và Lộ Nhi giao hoạt giống nhau như đúc! Đầu đầu gọi “Tiểu Cô Nãi Nãi!” hai người cầu xin tha thứ không ngừng, không biết rốt cuộc là bản thân đã chọn phải đứa bé này chỗ nào.

“Sau này vẫn là chàng dạy nữ nhi đi.” Nhức đầu lắc đầu, Kim Bảo Nhi thật sự không hiểu rốt cuộc bản thân dạy sai chỗ nào, vì sao, mặc kệ dạy thế nào, nữ nhi vẫn tinh quái như vậy, giống bộ dạng đứa bé Lộ Nhi như đúc?

“Được, chỉ là, nằng phải bồi thường năm năm trong cô đơn của ta trước đã.....” Người nào đó xảo trá ở bên tai của nằng mập mờ mòi phần phun ra hơi thở ẩm áp.

Sắc mặt bùng đỏ, nàng liếc hắt một cái, hồ phụ vô khuyến nữ*, xem ra, mình nên giáo dục xà công tử tướng công thân ái của mình cho tốt trước đã!
(Giống câu hồ phụ vô khuyến tử, ý trong đoạn này là cha nào con nấy đấy ạ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.